

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REBECCA GABLÉ

TARİHİ ROMAN

Bro
Sis

KADERİN CİLVESİ

KISIM I

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İngiltere, 14.yy.

On iki yaşındaki Robin, Waringham Kontu olan babasının ölümünün ardından, manastır okulundan kaçıp evine dönerek babasına ait olan ahırda çalışmaya başlar. Vatan hainliğiyle suçlanan birinin oğlu olarak artık köylü konumuna düşmüştür ve soyluların zorbalığa varan davranışlarına maruz kalacaktır.

Dayanamayıp tekrar yollara düşen Robin, kurnazlığı ve atikliğiyle eski gücünü yeniden kazanır. Kral'ın yakınlarıyla birlikte askeri seferlere katılır, önemli dostlar edinir. Ancak geçmişini de peşinden sürüklediğini fark etmesi kaçınılmazdır. *Kaderin Cilvesi* epik bir aşk, sadakat ve dostluk öyküsü.

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online kitapçı 365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://antey.org

₺ 39

“Gücsüzler, haklısın. Ama
çiftçiler ayaklandığında,
akan kan sadece çiftçilere
ait olmayacak. Acımasız
olacaklardır, inan bana.
Çünkü çaresizler.”

**Bro
Sis**

KADERİN CİLVESİ

KISIM I

KADERİN CİLVESİ: KISIM I

Orjinal Adı: Das Lächeln der Fortuna
Yazarı: Rebecca Gablé
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Mert Doğruer
Çeviri: Yonca Kocadağ
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Düzenleme: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Eylül 2017

ISBN: 978-605-173-309-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 1997 Rebecca Gablé / Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Baskı ve Cilt: GD Ofset
Atatürk Bulvarı, Deposite İş Merkezi
A Blok, 4. Kat, No: 407
İkitelli OSB, Başakşehir - İstanbul
Tel: (212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90
Sertifika No: 32211

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KADERİN CİLVESİ

KISIM I

Rebecca Gablé

Çeviri: Yonca Kocadağ

 epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İTHAF

MJM'e

Senin varoluşundan dolayı
Sadece sana tutunurum
Yansam da donsam da
Senin gerçek hizmetkârınım

*Dünyanın acması değişimi
Kötülüğü olduğu kadar iyiliği, kâh sefaleti kâh asaleti,
Olmayan düzeni ya da takdir-i ilahi
Mutlak ki kaderin cilvesi
Ve merhametsizliğine rağmen dahi
Engelleyemez, ölsem bile şarkı söylememi
Tüm hayatım ve başarılarım yok olsa da
Karşı duracağım sana, kader en sonunda
Ruhumun ışığı hâlâ bende
Görmek için kim dost kim düşmandır aynanda
Mazeretlerin ve gerekçelerin
Çıkışların ve inişlerin öğretti bunu bana
Doğrusu şu ki hiçbir güç senin kötülüğüne sahip değil ama
Hoşgörüm teselli olacak bana
Çünkü karşı duracağım sana, kader en sonunda*

Geoffrey Chaucer

ANA KARAKTERLER

Aşağıdaki liste, hikâyedeki önemli karakterlerden oluşmaktadır. Tarihi karakterler (*) işareti ile belirtilmiştir, diğerleri kurgusaldır.

Waringham

Waringhamlı Robert, lakabı Robin
Agnes, onun kız kardeşi
Isaac, arkadaşı, muhtemelen kardeşi
Conrad, Waringham'ın ahır görevlisi
Maria, onun eşi
Elinor, kızları
Stephen, Conrad'ın sağ kolu
Geoffrey Dermond, Waringham Kontu
Matilda, onun eşi
Mortimer, onun oğlu
Blanche Greenley, Mortimer'in eşi
Mortimer, Blanche'in oğlu
Alice Perrers*, Matilda'nın yeğeni
Leofric, kimsesiz çocuk

Plantagenet

III. Edward*, İngiltere Kralı
Woodstocklu Edward, "Kara Prens" *, en büyük oğlu
Gauntlu John*, Lancaster Dükü, en güçlü oğlu
Langleyli Edmund *, York Dükü, zekâsı en kıt olan oğlu
Woodstocklu Thomas*, Gloucester Dükü, en tehlikeli oğlu
Kentli Joan*, Kara Prens'in eşi

Bordeauxlu Richard*, Joan'ın oğlu, daha sonra II. Richard oluyor

Lancasterlı Blanche*, Lancaster'ın ilk eşi

Bolingbrokelu Henry*, Blanche'in oğlu

Kastilyalı Constancia*, Lancaster'ın ikinci eşi

Katherine Swynford*, Lancaster'ın sevgilisi ve üçüncü eşi

John Beaufort*, Katherine Swynford'ın oğlu, Somerset Kontu

Henry Beaufort*, Katherine Swynford'ın oğlu, daha sonra Lincoln Piskoposu

Monmouthlu Henry*, lakabı Lancasterlı Harry, Bolingbroke ve ilk eşi Mary Bohun'un* oğlu

Fernbrook ve Burton

Oswin, haylaz çocuk

Gisbert Finley, Robin'in kuzeni

Thomas, Joseph ve Albert, erkek kardeşleri

Giles, Burton Kontu

Giles, oğlu

Joanna, kızı, Robin'in eşi

Anne, Edward ve Raymond, çocukları

Christine ve Isabella, Joanna'nın kardeşleri

Luke, demirci

Hal, ahır hizmetlisi

Francis Almhurst, Robin'in yardımcısı

Tristan Fitzalan, Arundel Kontu'nun en genç oğlu ve aynı şekilde Robin'in yardımcısı

Londra, Şövalyeler ve Soylular

Henry Fitzroy, Galli bir şövalye

Peter de Gray, deli bir şövalye

Geoffrey Chaucer*, şair, diplomat ve saray görevlisi

Roger Mortimer*, March Kontu

Peter de la Mare*, sağ kolu

Henry Percy*, İngiltere Mareşali ve Northumberland Kontu

Henry "Delifışek" Percy*, oğlu

Thomas Beauchamp*, Warwick Kontu, Temyiz Lordu

William Montagu*, Salisbury Kontu

Thomas Holland*, Kent Kontu, Kral Richard'ın üvey kardeşi

John Holland*, kardeşi

Robert de Vere*, Oxford Kontu, daha sonra Dublin Markisi ve İrlanda Dükü

Sör William Walworth*, Londra Valisi

Sör Robert Knolles*, bir paralı asker

Sör Patrick Austin*, Sör Robert Knolles'in gayri meşru oğlu, kraliyet korumalarının komutanı

Wat Tyler*, çiftçi lideri

Richard Fitzalan*, Arundel Kontu, Temyiz Lordu

Thomas Mowbray*, Northampton Kontu, daha sonra Norfolk Dükü, Temyiz Lordu

Thomas Hoccleve*, şair, saray görevlisi ve genç yaşlarında haylazın teki

Kilise görevlileri

Berkleyli Jerome, St. Thomas Başrahibi

Kardeş Anthony, Tanrı'nın Gazabı

Peder Gernot, Waringham'da köy papazı

Peder Horace, Fernbrook'da köy papazı

William Wykeham*, Winchester Piskoposu

Dr. John Wycliffe*, kilise reformcusu, Oxford'da profesör, belki bir kâfir

Lionel, öğrencisi, Robin'in okul arkadaşı

Simon Sudbury*, Canterburry Başpiskoposu ve İngiltere Şansölyesi

William Courtenay*, Londra Piskoposu, daha sonra Canterburry Başpiskoposu

William Appleton*, Fransiskan¹, Lancasterların doktoru ve danışmanı

1 13. yüzyıl başlarında Assisili Aziz Francesco'nun kurduğu Hristiyan tarikatı. Ücretsiz PDF kitap Arşivi - <https://tanrı.org>

John Ball★, dönek rahip, Halkın Sesi
Thomas Fitzalan★, Ely Piskoposu, sonra York Başpiskoposu

KISIM 1

1360-1361

Bölüm 1

Curn, Eylül 1360

“Bizi yakalarlarsa kıyamet günümüz gelmiş demektir!” dedi Lionel kehanet eder gibi. Genç, yuvarlak yüzü endişeliydi ve titriyor gibi görünüyordu. Hafif bir meltem esintisi, rahip cübesini dalgalandırdı.

“Hâlâ geri dönebilirsin,” diye karşılık verdi Robin serinkanlılıkla. Akranı olan okul arkadaşından bir kafa daha uzundu ve bu farkı, onu küçümsercesine yukarıdan bakmak için kullanıyordu.

İkisinin arasında cesareti çabuk kırılan ve daha mantıklı davranan Lionel’dı. Ancak arkadaşının gözünde küçük düşecek olmanın korkusu, yapacakları şeyin ardından hissedeceği kordudan çok daha büyüktü. “Beni ne sanıyorsun?”

“Duruma göre değişir...”

Birbirlerine sırtttılar. Robin arkadaşının yüzünü zar zor seçebiliyordu, parlayan dişlerini gördü. Gece karanlık değildi, çünkü iki gece sonra dolunay olacaktı. Sağ taraflarında, rahiplerin günlük toplantılarını yaptıkları kilise salonunun silüetini görmüşlerdi. Salon, manastırın galerilerle çevrili iç avlusunun kuzey sınır duvarını oluşturunuyordu. Tam önlerinde doğruca ana kapıya giden yol vardı. Sağına soluna dizilmiş eski ıhlamur ağaçları, gece saldırısı öncesi karanlığın içine pusu kurmuş bir dizi askere benziyordu. Ancak Robin ve Lionel bu yolu kullanmadılar. Sessizce çimli avluyu geçtiler, balık havuzunun etrafını döndüler ve her iki tarafa doğru uzanıp birkaç arşın sonra karanlığın içinde yok olan, siyah kilise duvarının gölgesine süzuldüler.

Lionel üç adım sağa gitti, sonra durdu. “En iyisi burası,” diye fısıldadı. “Diğer tarafta aşağıya inmemize yardımcı olacak bir ağaç var.”

Robin duvarı süzdü ve başıyla onayladı. “Önce sen.”

Sırtını duvara yaslayıp ellerini önünde birbirine kavuşturdu. Lionel bir elini onun omzuna koydu, sağ ayağını Robin’in birbirine kenetlenmiş ellerine yerleştirdi ve kendini yukarı itti. Duvarın kenarını yakalayabildi ve kendini yukarı çekti. Sonra duvarın üzerine oturdu, bacaklarını sallandırdı ve aşağı baktı. “Peki şimdi?”

“Karnının üzerine yat, bacaklarını diğer tarafa, aşağıya sarkıt ve beni yukarı çek. Çok basit.”

“Evet, gerçekten de çok basitmiş. Neden senin bu aptallıklarına sürekli ortak oluyorum Waringham, bunu bana söyleyebilir misin?”

Robin ona elini uzattı. “Hangisi daha büyük bir aptal acaba? Aptal olan mı yoksa onun dediklerini yapan mı?”

Lionel sıklıkla olduğu gibi yine ne cevap vereceğini bilmiyordu. Onu yukarıya çekti ve sonunda ikisi de soluk soluğa duvarın üzerine oturdu. Artık Eylül gecesinin soğukluğunu hissetmiyorlardı, hatta biraz terlemişlerdi bile. Biraz mola verdiler.

Ağaç yaşlı bir söğüttü. Manastır duvarını bir parça geçiyordu ve boğumlu dalları neredeyse yere kadar uzanıyordu. Bir merdiven gibi aşağıya inilebilirdi. İki kaçak aşağıya inerken dallar birbirine sürtündü ve yapraklar hışırdadı. Birkaç uzun, ince yaprak, sessizce yere düştü.

“Umarım, Oswin buluşacağımızı unutmamıştır,” diye fısıldadı Robin. “O zaman tüm çabamız boşa gider.”

“Buna cesaret edemez!” dedi Lionel. “Bize kazık atarsa, onun at dişlerini kırarım!”

“Vay, küçük keşiş, senin gibi yarım porsiyon biri için ne büyük sözler bunlar?” dedi biri ansızın arkalarından. “Geldim işte.” Karanlığın içinden kara bir gölge çıkıp onlara doğru yürüdü.

“Keşke bana öyle hitap etmesen.” Lionel mutsuz bir ifadeyle iç çekti.

“Nasıl? Küçük keşiş diye mi? Ama öylesin, yoksa değil misin?” Lionel’le uğraşmayı bıraktı ve içten bir tavırla Robin’in omzuna vurdu. “Waringham, seni düzenbaz. Sana da uyarı, önce işimizi halledelim derim.”

Ses tonunda hafif bir farklılık vardı. Oswin, sesi değiştiğinden ve omuzları babasınınkiler kadar genişlediğinden beri, manastır öğrencilerinin büyük bir bağlılıkla saygı duyduğu, ilahi bir idol olmuştu. Buna karşın Oswin onlara pek yüz vermiyordu. Babası ahır görevlisiydi ve St. Thomas manastırına ait olan küçük at ve katır sürüleriyle ilgileniyordu. Adam savaşa katıldığından beri içiyordu ve işin büyük bir bölümüyle uğraşan Oswin’di. Sabahtan akşama kadar çalışıyor, ikisi için yemek hazırlıyor, akşamları sıklıkla sarhoş babasını toplamak için handan çağırıyordu ve teşekkür olarak da genelde gözünde bir morlukla geziyordu. Hiç kimse onun okula gönderilebileceğini, okuma yazma ve manastırın yatılı okulundaki çocukların öğrendiği diğer şeyleri öğrenebileceğini hayal dahi edemezdi. Oswin bugüne kadar neyse, öyle kalacaktı! Buna rağmen ülkenin soylularının ve zengin tüccarlarının oğulları, özgürlüğü ve gösterişli erkekliğinden dolayı onu kıskanırdı.

Bir tek Robin, onun kendine aşırı güvenmesinden ve verdiği zararsız gözdağlarından etkilenmiyordu. Tüm bu küçük kitap kurtlarının arasından en çok genç Waringham’ı sevmesinin ve tek başına ahıra girmesine izin vermesinin sebebi belki de buydu.

Robin, Oswin’in uzattığı eline çeyrek peni koydu. Oswin parayı yüzüne yayılan mutlu bir tebessümle cebine indirdi. “Biraz az olmadı mı, senin gibi zengin bir adam için?”

Robin başını iki yana salladı. “Bizi oraya götürecek misin, götürmeyecek misin?”

Oswin tereddüt eder gibi yaptı. Robin’in elini bir kez daha cübbesinin cebine sokmayacağını anlayınca, sinirlenmiş gibi homurdanarak, “Nasıl isterseniz. O halde gelin,” dedi.

Arkasını döndü ve iki genç, Oswin'in geniş sırtının ardından takibe koyuldu. Manastırı çevreleyen ıslak çimlerin üzerinde yaklaşık bir mil ilerlediler. Sonra üzerinde tahta köprüsü olan bir nehre ulaştılar. Manastır tarlalarında çalışan çiftçilerin yaşadığı küçük bir köy, hatta neredeyse bir mezra olan Curn'un evleri, tahta köprüünün hemen ardında belirmeye başladı. Derme çatma inşa edilmiş ahşap kilisenin, köy papazının evinin ve köy hanının önündeki tozlu yoldan ilerlediler. Köy artık arkalarında kalmıştı ve evler gitgide seyrekleşiyordu.

Konuşmuyorlardı, zaten konuşacak bir şey de yoktu. Bu iş için Oswin'le birkaç hafta pazarlık etmişlerdi ve nihayet iki gün önce bir sonuca varabilmişlerdi. Ücretini almıştı, onların karşılığında ne istediklerini biliyordu. Ne Robin ne de Lionel, korktuklarını ve ağzlarının kuruduğunu karşılıklı olarak birbirine itiraf edecek cesareti kendinde bulabilmişti.

Oswin aniden durdu. "Burası," diye fısıldadı. "Burada bekleyin ve Tanrı aşkına sessiz olun!"

Onları bir öncekinden daha derme çatma görünen küçük, tahta bir eve getirmişti. Çatısı neredeyse çökecekmiş gibi yamuk bir açıyla duruyordu. Bacası yoktu. Kapının yanındaki açık pencere, yamuk bir canavar ağzını andırıyordu. Dışarıya biraz duman tütüyordu ve içerideki titrek ışık dışarı yansıyordu.

Oswin ne pencereye ne de kapıya yaklaştı. Bunun yerine, evin arka duvarına yürüdü, eğildi ve sessizce beklemeye koyuldu. İki genç sabırsızlanmaya başlayana kadar öylece kaldı. Çocuklar büyülenmişçesine onun yanma gittiler.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Robin, heyecanlı bir şekilde.

Oswin ona doğru döndü ve parmağını dudaklarına koydu. "Gençler, paranızın hakkını vermeye çalışıyorum," dedi donuk bir sesle. Sonra eliyle işaret ederek daha da yaklaşımlarını istedi ve parmağıyla duvarda, biri biraz yukarıda, diğeri biraz aşağıda duran birbirine yakın iki budak deliğini gösterdi. Cesaret verircesine Robin'in omzuna vurdu ve muhtemelen babasının ne kadar sarhoş olduğunu öğrenebilmek için hanın bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Robin, Lionel'a aşağıdaki deliği bıraktı, alnını dikkatlice kof, ahşap duvara yasladı ve üstteki delikten baktı. İlk olarak çok şey göremedi. İçerisi dışarıdan çok daha karanlık görünüyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı ama rahatlamıştı. Duvardan ayrılıp Oswin'den parasını geri istemeye karar verdiği anda bir hareket oldu. Birden birkaç şekil algıladı ve nefesini tuttu.

Ev sadece tek bir odadan oluşuyordu. Kapının yanında küçük bir ocak olduğunu gördü. Altındaki odunlar neredeyse tamamen yanmıştı, sadece birkaç yerde kor olmuş parçalar vardı. Sol duvarda, üstüne yün bir battaniyenin serildiği lüks bir saman yatak vardı. Yatakta da sığır çobanının dulu ve bu hüzünlü kulübenin sahibinin karısı olan Emma oturuyordu. Söylentilere göre, kocası iki yıl önce vahşi bir boğa tarafından delik deşik edildiğinde on yedi yaşındaydı ve yine söylenenlere göre dul kalmak onu endişelendirmemişti. Hayat dolu, genç bir kadındı ve çok güzeldi. Zaman zaman manastır kilisesindeki müzikli ayine geldiğinde, St. Thomas'ta okuyan öğrenciler ona bakma fırsatını kaçırmıyorlar ve günlerce gizlice ya da alenen onunla ilgili düşüncelerini sıralıyorlardı.

“Ona neden uzaktan hayran hayran bakıyorsunuz?” diye sormuştu Oswin küçümseyerek ve biraz da dalga geçerek. “Yarım peniye ona sahip olabilirsiniz.”

Ne demek istediğini tam olarak anlamamışlardı, Kardeş Anthony sohbetlerini bölmüştü ve Oswin'i, ne kastettiğini anlatmadan okul avlusundan kovmuştu. Ama görünüşe göre Oswin haklıydı. Çünkü Emma yalnız değildi. Ve çıplaktı.

Robin gözlerini Emma'nın ineklerinki kadar büyük memelerine dikti. Ölmüş olan sığır çobanı aklına gelince gülmemek için kendini zor tuttu. Teni ateş ışığında bakır rengi, iri göğüslerinin uçları siyah görünüyordu. Robin, bedeninin alt kısmında uyanan bu açıklanamaz, muhteşem ve aynı zamanda ürkütücü duyguyu ilk kez hissetmiyordu. Ama hiç bu kadar şiddetli olmamıştı. Sanki onu iki büklüm edecekmiş gibi bir histi.

Yatağın yanında duran adam demirci Cuthbert'ti. Ateş ışı-

ğının loş parıltısında kollarının ve omuzlarının güçlü kasları net olarak seçilebiliyordu ve Robin, Emma'nın onu hayranlıkla süzdüğünü fark etti. Cuthbert kadına bakıyordu, görünüşe göre o da Robin gibi büyülenmişti. Sonra kendine geldi. Ellerini kadının göğüslerine koydu, Emma sırt üstü uzandı, kestane rengi lüleleri bir peçe gibi yüzünü çevreledi. Gözlerini kapadı ve kiraz kırmızısı, muhteşem dudaklarıyla gülümsedi, bu sırada demircinin kaba elleri teninin üzerinde geziyordu. Sonra ellerini Emma'nın bükülü dizlerinin üstüne koydu ve bacaklarını araladı. Robin'in nefesi neredeyse kesilecekti. Adamın geniş bedeni Robin'in görüşünü kapatıyordu. Demirci Emma'mın bacaklarının arasına girdi ve iki vücut hemen, harika bir ritim eşliğinde hareket etmeye başladılar. Robin ne yaptıklarını biliyordu. İneklerin, koyunların veya atların yaptıkları da pek farklı değildi ama yine de değişikti. Robin'e ateş bastı. İki bedenin ritmi gittikçe hızlandı, ta ki titreyene, kıvranana ve tuhaf görüneneye dek. Robin sonra tuhaf bir ses duydu. Ne olduğunu anlamamıştı. Ama ses tekrar duyuldu, bu kez daha yüksekti. Kadın inledi ve sonra adam da inlemeye başladı. Ama sanki acı çekiyor gibi görünmüyorlardı. Sanki şey gibiydi... şey... Tarif edecek doğru kelimeyi bulamıyordu.

Duvara, kafasının sağına ve soluna yasladığı avuçları kıpkırmızı olmuştu. Gözleri yanıyordu. Gözlerini kırpmadan ne kadar süredir izlediğini bilmiyordu. Ve sonra aniden omzuna bir el dokundu ve onu budak deliğinden geri çekti.

Robin korkuyla irkildi ve son anda haykırmamayı başardı. *Yakalandık!* diye düşündü öfkeyle. *Bizi yakaladılar!*

Ama bu sadece Lionel'dı. Kocaman gözlerle bakıyordu ve yüzü soluk ay ışığında kireç gibiydi. Tek kelime etmeksizin Robin'i iştme mesafesinin dışına kadar çeğiştirdi.

"Aman Tanrım, çok kötü oldum!" dedi Lionel soluk soluğa.

"Ne? Neden?" diye sordu Robin anlayamayan gözlerle. Hâlâ uyuşuk gibiydi, rahatsız edici manzarayı daha fazla seyretmek zorunda kalmadığı için biraz müteşekkirdi, biraz da hayal kırıklığına uğramıştı.

Lionel irkildi. “Tüm hayatım boyunca, böyle bir iğrençlik görmedim!”

Robin konuşamayacak kadar şok içindeydi. O bu durumu pek iğrenç bulamamıştı. Hem de hiç.

“Rahip kardeşlerim ‘etin günahından’ bahsederken neyi kastettiklerini şimdi anlıyorum. Böyle bir şey yapan biri cehen-nemde yanmalı!”

“Saçmalık! Sen doğmadan önce annenle babanın ne yaptığını düşünüyorsun?”

Lionel şok olmuştu. “Böyle bir şey olmadığı kesin!”

Robin kendi kendine gülümsedi. “Bazen çok salak olabiliyorsun.”

“Bu da ne demek şimdi? Ailemle ilgili ima ettiğin şey ne?”

Lionel’in sesi tehditkârdı. “Hiçbir şey.” Ellerini havaya kaldırdı. “Sadece bu oldukça doğal bir şey. Yaşam böyle oluşuyor. Kirliliği değil. Bizi öyle olduğuna inandırdılar. Ve şeytan... Demek istediğim... Neden böyle olduğunu bilmek isterdim.”

“Bu hiç de doğal bir şey değil!” diye itiraz etti Lionel hırsla. “Bu yanlış ve günah! Suç kadınların! Havva’nın günahını taşıyorlar. Bunu rahip Philippus söylüyor. Ve şimdi buna ben de inanıyorum. Kadın ona nasıl... açgözlülükle bakıyordu! Bir de o soğuk gülümsemesi... Tam bir cadı! Nasıl oldu da bu kadını beğenebildim? Hayır, bence her kadın şeytanla birlik içinde!”

Robin, Lionel’in söylediklerini ilk kez duymuyordu. Rahip Philippus tüm bunları onlara birçok eğitilmiş adamın kitabından okumuştur, hepsi de aynı şeyi söylüyordu. Ama Robin inanmak istemiyordu. Tüm kadınların günahkâr olduklarını, erkeklerden daha büyük günahları olduklarını, dünyaya günah tohumlarını saçtıklarını ve sadece genç kadınların cennete gideceklerini her duyduğunda, aklına annesi geliyordu. Annesi bu grubun içinde yer alamazdı, çünkü evliydi ve beş çocuk doğurmuştu. Buna rağmen onun gözünde, tüm varlıkların en mükemmeli, zekisi, güzeli ve sevgi dolu olanıydı. En azından onu böyle hatırlıyordu. Ve rahip Philippus onlara ilk kez kadınların günahlarını okudu-

ğunda, tüm gece boyunca uyuyamamış ve annesinin Tanrı'nın gözündeki bir istisna olması için dualar etmişti. Cehennemden sonsuz ateşinde yandığını hayal etmek ona kötü hissettirmişti.

Dört yılı aşkın bir süre önceydi. O zamanlar küçük, saf bir çocuktuk ve annesi kısa süre önce ölmüştü. Bugün rahiplerin onlara anlattığı şeylerin doğruluğundan şüphe duyuyordu. Buna rağmen hafif bir rahatsızlık hissediyordu. Emma ve Cuthbert'ın yaptıklarını hiç ama hiç iğrenç bulmamıştı. Birazcık utanmıştı, çünkü yabancı gözlerin görmemesi gereken şeylere şahit olmuştu. Ama yaptıkları şey ona günah gibi gelmiyordu. Sebebi kendisinin de günahkâr olması mıydı? Her gün ona en az bir kere, cehennemde yerinin hazır olduğunu söyleyen Kardeş Anthony acaba haklı mıydı?

Huzursuz olmuş bir halde omuzlarını silkti. "Ve bence, kardeşimiz rahip Philippus ve eğitilmiş adamları haklı değiller. Bu günah olamaz! Neden Tanrı insanların günah işleyerek üremesine izin versin ki? Bize öğretilenlere göre, bizler Tanrı'nın bir sureti değil miyiz?"

Lionel kararlı bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Bence İncil yorumlarını, onu daha iyi anlayan ve Tanrı'nın sözlerini kendi çıkarları için kullanmayan insanlara bırakmalısın."

Tekrar manastırın duvarındaydılar. Robin söğüt ağacının en alt dalma tırmandı. "Güzel, ne istersen onu düşün. Ama söylediklerine bakılırsa Oswin haklı. Seni mükemmel bir manastır rahibi yapacaklar."

Lionel ona öfkeli gözlerle baktı. "Tanrı'dan korkmak ve günahlardan uzak durmak için rahip olmaya gerek yok!"

Robin iç çekti. "Haklı olabilirsin. Ama gördüğümüz bu şey için günah çıkarmak istiyorsan, bir iyilik yap da beni olayın dışında tut. Kendi temiz kutsal duygularınla benim başımı derde sokma!"

Lionel dudaklarını birbirine bastırdı. "Bazen senin ruhun için endişeleniyorum Robin."

Robin duvarın üzerinden atladı. "O zaman benim için dua et küçük keşiş!"

Rahip Bernhard ertesi sabah yurda geldiğinde, elindeki akortsuz çanı sallayıp ve davudi sesiyle, “İsa Mesih’e selam olsun!” diye kükrediğinde, yediyle on dört yaş arası otuz çocuk hızla yatağından fırladı ve koro halinde, “Sonsuza kadar, âmin!” diye cevap verdi.

Bir tek Robin yerinden kıınıldamamıştı. Kardeş Bernhard alnını buruşturarak ona baktı, yanına gidip onu bir tekmeyle uyandırmasına ramak kalmıştı ki Lionel, Robin’i dirseğinden kavradı ve çekıştirdi. “Ayağı kalk!” dedi tıslarcasına.

Robin sıçrayarak uyandı, yün battaniyesini tekmeledi ve tökezleyerek ayağı kalktı. “Sonsuza kadar... âmin!”

Kardeş Bernhard homurdandı ve ağır adımlarla çekip gitti.

Robin gözlerini ovuşturdu, uykulu bir şekilde esnerken, “Bir kere de kendim uyanana kadar uyumayı çok isterdim!” dedi.

“Tembellik...” diye başladı Lionel ve Robin eliyle boş ver işareti yaptı.

“Biliyorum, biliyorum. Ama bu işin bir de diğeri tarafı var. Uyuyan biri günah işlemiyordur, öyle değil mi?”

Lionel etkileyici bir cevap bulamadı ve kısa süre sonra, diğeri öğrencilerle birlikte oluşturdıkları düzgün kuyrukta yan yana, tek kelime etmeksizin sabah ibadetine gittiler.

Manastır yurdu öğrencileri, her sabahki gibi, bir parça sert, koyu renk ekmek ve bir bardak seyretilmiş biradan oluşan kahvaltıdan sonra okul binasına doğru yola koyuldular. İlk saat Kardeş Bernhard’ın aritmetik dersi idi. Robin uykusu olduğunu bir süreliğine unuttu, yarı uykuda bile olsa bu dersle kolayca başa çıkabilecek olmasına rağmen. Abaküsle uğraşmak artık ona haz vermiyordu. Bazen, Kardeş Bernhard’ın keyfi yerindeyken, Robin’e geometrinin temel kavramlarını anlatırdı ve o da büyük bir dikkatle dinlerdi. Ayrıca bu sabah sadece zihinden hesaplama alıştırmaları yapıyorlardı. Robin birazcık sıkılmıştı ama en azından uyanık kalıyordu. Buna karşın Latince dersinde gözlerinin kapanmaması için mücadele etti. Uykusunu dağıtmak

için sürekli pencereden meyve bahçelerine baktı. Yaz sonu hava sıcak ve pusluydu. Çimlerin ve elma ağaçlarının yaprakları üzerindeki çiyyer kurumuştu. Piring sarısı güneş ışığında huzurlu bir görüntü oluşturmuşlardı, dalları, altınımsı ışığın altında yay gibi eğilmişti. Meyvelerin tatlı kokusu sürüler halinde gezen yaban arılarını cezbediyordu. Bir parça ağırlaşan meyveler, kabarık çimlerin arasına düşüyordu.

Robin bu olağanüstü manzaraya minnettardı. Sonbahar yağmurları yağmaya başladığında, rutubet olmaması için tahta kepenkler kapatılacaktı ve yine kasvetli alacakaranlığın dondurucu soğuşunda oturacaklardı. Ama henüz değil, hâlâ mavi gökyüzünü ve meyve ağaçlarının ardında kalan, büyük bir kısmı hasat edilmiş tarlaları izleyebilirdi. Şimdi evinde, yaşadığı yerde de hasat zamanıydı. Çiftçiler ve aileleri sabahtan akşama kadar tarlalarda çalışacaktı. Sonra harman zamanıydı ve samanların demetler haline getirilmesinin ardından büyük ateşler yakılan, dans edilen ve coşkuyla kutlanılan hasat festivalleri başlayacaktı. Taze mayalanmış biralar küplerden taşacak, kimse çocukları erkenden yatağa göndermeyecekti...

“Waringham, seni Tanrı’sız aptal, dışarıda bu kadar görülmeye değer ne var?”

Robin hafifçe irkildi. “Hiçbir şey, Kardeş Anthony.”

“Hiçbir şey mi?” Küçük keşiş okul sıraları arasından yürürken, siyah cübbesi cılız bedeninin etrafında dalgalanıyordu. Robin arkada oturuyordu, çünkü en büyükleri oydu. Tercih edilen bir yerdi, ama Kardeş Anthony son sıraları daima göz hapsine alırdı. Pencereden kısa bir bakış attı. “Neden sürekli dışarıya bakıyorsun o zaman?”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Robin, yüzünde pişmanlığa dair en ufak bir işaret olmamasına rağmen. Esnememek için kendisini zor tuttu.

Kardeş Anthony’nin dudakları ince ve beyazdı ki bu da hoşnutsuzluğunun şaşmaz bir göstergesiydi. “Evet, dışarıda ne var? Ben elma ve armut ağaçları görüyorum, bir de meyveleri top-

layan dört rahip kardeşimizi! Seni bu kadar büyüleyen şey bu mu?”

Diğer çocuklar sessizce ama biraz da gergin bir tavırla güldüler.

Robin hiçbir şey söylemedi.

Kardeş Anthony küçümsercesine başını iki yana salladı. “Sana konuşma ve yazma adabıyla ilgili birkaç temel kural öğretmeye çalışıyorum ama sen pencereden bakıyorsun. Meyve bahçesinin şair Vergilius’dan daha ilginç olduğunu düşünüyorsun sanki. İşe yaramaz adam!”

Robin ellerine baktı. “Evet, Kardeş Anthony.”

“Tamamen günahkâr düşüncelerle dolusun!”

“Evet, Kardeş Anthony!” dedi Robin ve Lionel’in de onunla aynı fikirde olduğunu düşündü, biraz sinirle, biraz da dalga geçercesine. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı.

“... dersten sonra burada kalıp sonraki otuz satırı ezberleyeceksin. Bu akşam sözlü yapacağım. Güzelce ezberle, Waringham!”

Robin onu artık yarım yamalak dinliyordu. Kardeş Anthony’nin hakaretleri çoktan bayatlamıştı. Bu sözleri fazla dikkate alamayacak kadar çok işitiyordu. Ancak son söylediklerinden sonra, başını kaldırıp köşeli yüzündeki keskin bakışlı, açık mavi gözlerine dehşetle baktı. “Ama...”

“Evet? Ne söyleyecektin bakalım, budala?”

Robin alt dudağını ısırды. Bugün öğleden sonra, Kardeş Cornelius’la Posset’e gitme sırası ondaydı. Orası, manastırın yaklaşık üç mil batısında bir pazar kasabasıydı, ancak Curn’le karşılaştırıldığında, Posset şehir sayılırdı. Pazardan rahiplerin üretmediği şeyler satın alınırdı, örneğin yün. Her hafta eski öğrencilerden biri rahip Cornelius’a eşlik ederdi. İç karartıcı, katı kurallı yurt yaşamında nadir görünen değişikliklerdendi ve bu kaçamağa haftalar öncesinden hazırlanırlardı. Kardeş Cornelius, yani kilerci, iyi kalpli ve şişman bir rahipti, başının tepesi yıllar içinde büyük, parlak bir alana dönüşmüştü, etrafı, gri,

dağınık saçlarla çevriliydi. Kardeş Anthony'den ve diğer öğretmenlerden çok farklıydı, çünkü çocukların at arabasını kullanmalarına ve gözetim altında olmadan pazarda gezmelerine izin veriyordu, pastaneciyle konuşup yanındaki aç refakatçileri için ballı pasta alıyordu ve savaş öncesi zamanlara ilişkin hikâyeler anlatıyordu. Kral'ın şimdiki St. Thomas öğrencileriyle aynı yaşta olduğu, kara ölüm gelmeden önceki ve İngiltere'nin neşeli, kalabalık bir yer olduğu düşünüldüğü zamanlara dair hikâyeler. Kardeş Cornelius'u seviyorlardı. Onunla yapılan bu geziler, bir parça özgürlük demektir.

Robin'in duyduğu hayal kırıklığı, onu yutabilecek kadar büyük, gri bir okyanus gibiydi. Sıra tekrar ona gelene kadar üç ay beklemesi gerekecekti. Bir an gözyaşlarına engel olamamaktan korktu. Onun yerine öfkelenildi. "Haksızlık ediyorsun, Kardeş Anthony."

Sınıfa sessizlik hâkim oldu.

"Ne dedin sen?" dedi öğretmen kısık sesle.

Robin tüm cesaretini topladı. "Ben... hiçbir şey yapmadım. Ödevlerimi yaptım, bize öğrettiğin her şeye çalıştım. Ama bana hiç söz vermiyorsun. Neden?" Neden Kardeş Anthony'nin ondan bu kadar nefret ettiğini bilmeyi gerçekten çok istiyordu.

Küçük keşiş ona şaşkın gözlerle baktı. "Benimle ters düşmek mi istiyorsun?"

Robin başıyla onayladı. "Sakıncası olduğunu sanmam, hıtabet dersinde öğrendiğimiz şey de bu, öyle değil mi? Kardeş Jonathan'ın söylediğine göre, bu diğer edebiyat dallarına açılan kapıların anahtarıymış. Ve Latinceyi..." Birden sesi değişmişti, cümlelerin sonunu alay edercesine getirdi: "... bu dalların arasına katmadı bile!"

Henüz konuşurken, 'Aman Tanrım, bunları ben mi söyledim? Aklımı kaçırmış olmalıyım!' diye düşündü.

Diğer öğrenciler ona, panayırda ucube görmüş gibi bakıyorlardı. Kardeş Anthony'nin yüzü kireç gibi oldu. Sert adımlarla kürsüsüne yürüdü. "Gel buraya Waringham!"

Robin yavaşça kalktı, kemiklerini kurşun gibi ağır hissediyordu. Gözlerini cılız keşişin üstünden hiç ayırmadı. Onun önünde durduğunda, ikisi de birbirinin yüzüne bakıyordu.

“Öne eğil, seni cehennem dölü. Kibir ve itaatsizlik şeytanın işidir. Bakalım onu senin içinden çıkarabilecek miyiz?”

Robin bu işle Şeytan’ın bir alakası olduğunu sanmıyordu ve Kardeş Anthony’nin de buna inandığını düşünmüyordu. Dışlerini sıkıttı.

Kapıya ürkek bir tavırla vurulunca Robin biraz zaman kazandı. Tereddütle açılan kapının ardından gönüllü rahiplerden² biri başını içeriye uzattı. “Özür dilerim, Kardeş Anthony.”

“Ne oldu?” diye sordu öğretmen sert bir tavırla.

Rahip bakışlarını sınıfın üzerinde gezdirdi. “Waringhamlı Robert?”

Robin döndü. “Benim.”

“Peder Jerome seninle konuşmak istiyor. Hemen. Benimle gel.”

Robin kımıldamadı ve şaşkın gözlerle ona baktı. Tanrı aşkına, bu ne anlama geliyordu? Sonra bunun o an orada kalmaktan daha iyi olacağını düşündü. Şaşkın gözlerini Anthony’ye çevirdi.

Keşiş onu öfkeli gözleriyle sınıftan kovdu. “Git. Bunu unutmayacağım.”

Robin belli belirsiz gülümsedi. “Evet. Unutmayacağımdan eminim, Kardeş Anthony.”

Gönüllü rahip hiç konuşmadan onu okul binasının dışına çıkardı, manastır avlusunun ve yemekhanenin önünden geçtikten sonra St. Thomas başrahibinin oturduğu mütevazı eve ulaştılar. Güney İngiltere’nin en güçlü manastırlarından birinin başkanı olan başrahip, buna rağmen Aziz Benedikt’in³ kurallarına sıkı sıkıya bağlıydı. Evinde, yurttaki kardeşlerinden daha fazla rahata sahip değildi. Her türlü dünyevi lüksün Şeytan işi olduğunu düşünüyordu. O tam bir çilekeşti ve bizzat

2 Henüz kutsanmamış olsa da gönüllü olarak rahiplik yapan kişi.

3 Benedikt’in Tarikatı: Aziz Benedikt’in Kurallarını takip eden Hristiyanlığın Katolik koluna bağlı bir manastır tarikatı.

yazdığı *Contemptus-Mundi*⁴ yazıları saygı görüyordu. Manastır öğrencileri ve papazlar da ondan aynı derecede korkar ve saygı duyardı. Robin hummalı bir şekilde, bu beklenmedik ziyaretin ne anlama geldiğini düşünüyordu. Geçen haftaki kusurlarının bilançosunu gözden geçirdi. Hiçbiri pederin huzuruna çıkarılacak kadar kötü değildi. Ve şayet geçen akşam yurttan olmadıkları anlaşıldıysa, neden Başrahip Jerome'un huzuruna sadece o çıkarılıyordu?

Gönüllü rahip hızla uzaklaştı. Robin kapıya vurdu, gelen davetle birlikte içeri girdi.

Berkleyli Jerome, bir masanın önünde, ahşap bir taburede oturuyordu. Önünde bir parşömen rulosu seriliydi. Oda karanlıktı ama masanın üzerindeki mumlar yanmıyordu. Sobada soğuk küller duruyordu. Robin soğuk yüzünden titredi. Güneş içeriye ulaşamamıştı.

Başrahip parşömen kâğıdı serbest bıraktı; kâğıdın iki ucu yavaşça dönmeye başladı ve rulo halini alırken usulca hışırdadı. "Waringhamlı Robert sen misin?"

Robin yere bakmaya devam etti ve ellerini cübbesinin kollarının içine sakladı. "Evet, peder."

"Adın Robert, değil mi?"

"Evet, peder."

"Otur, oğlum."

Robin kaçamak bakışlarla etrafa göz gezdirdi ve masanın altında bir tabure daha gördü. Biraz daha yaklaştı ve masanın köşesine oturdu.

"Kaç yaşındasın, Robert?"

"On iki, peder."

"Peki, ne kadardır buradasın?"

"Beş yıldır, peder."

"Peki, St. Thomas'ta mutlu musun?"

4 *Contemptus-Mundi*: Latince "ortaçağ deyişi", dünyevi olanı küçümsemeyi, Tanrı sevgisinin peşine düşmeyi, geleneklerinden kopan dünyanın değerini kaybettiğini ifade eder.

“Tabii ki, peder.”

Yaşlı keşiş başını belli belirsiz iki yana salladı. “Dürüst ol, evlat. Bu çok önemli bir soru.”

Robin şaşkındı, başını kaldırdı ve dimdik duran, beyaz saçlı adama ilk kez bu kadar net baktı. Onu neredeyse hiç tanımıyordu. Başrahip, evinin yeni kanını oluşturacak öğrencilere doğru dürüst dikkat edemeyecek kadar meşgul biriydi. Bu işi başkalarına devretmek zorundaydı. Adam gülümseyerek önündeki elma sepetini işaret etti. “Aç mısın?”

Robin başıyla onayladı. St. Thomas’a geldiğinden beri aç uyanmadığı, yatağa aç girmediği bir gün olmamıştı. Manastırdaki erzak azdı. Sürekli iştahlı olması onu utandırıyordu, çünkü öğretmenlerinden hiçbiri ona büyüme çağında olan bir delikanlının çok yemesi gerektiğini söylememişti.

Jerome ona sepeti uzattı. “O zaman al bakalım.”

Robin sepetten bir elma seçti ve ısırıldı. Meyve olgun ve tatlıydı, suyu eline damladı.

Kısa süren bir sessizlikten sonra başrahip konuşmasına devam etti. “Beş yıl oldukça uzun bir zaman, Waringhamlı. Sürekli burada kalmak isteyeceğine inanıyor musun?”

Robin çiğnemeyi kesti. Hissettiği salt korku alnından ter akmasına sebep oldu ve susmaya devam etti. Hiçbir nazıkçe cevap bulamadı.

Jerome şefkatle gülümsedi. “Açık ol, evlat.”

“Hayır, peder.”

“Peki, bizden ayrıldığında ne yapacaksın?”

“Kralın şövalyesi olacağım. Tıpkı babam gibi.”

Jerome gülmeyi kesti ve yüzü garip bir hal aldı. “Tanrı’ya hizmet etmen için en iyi yolun bu olduğunu mu düşünüyorsun?”

Robin zaman kazanmak için elmasını bir kez daha ısırıldı, yavaşça çiğnedi ve yutkundu. “Öncelikle kralıma hizmet etmek istiyorum.”

“Kral’ı nasıl olur da Tanrı’dan daha fazla seversin?”

Delikanlı vereceği cevabı düşündü. Bunun bir tuzak olmasından korktu. “Daha fazla sevmiyorum. Farklı bir durum. Kralı sevmek çok daha kolay. O bir erkek, güçlü bir savaşçı, İskoçları kuzeyden püskürttü ve Fransızları da yenecek. Ve o...” *Etten kemikten*, demek istedi ama son anda kendini tuttu.

Başrahip onu zorlamadı. Ellerini parşömen rulosunun önünde kavuşturdu. “Kral’ın savaşı kazanacağına nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

“Bugüne kadar her savaşı kazandığı için. Çünkü cesur ve zeki, yanında da babam ve Kara Prens gibi cesur ve zeki bir sürü adam olduğu için.”

Jerome, böyle güçlü argümanlara karşı söyleyecek hiçbir şeyi yokmuşçasına başıyla onayladı.

Robin kemirdiği elmanın sapını tutuyordu ve onu döndürüyordu. Onu nereye koyacağını bilmiyordu.

“Demek babanla gurur duyuyorsun, öyle mi?”

“Evet, peder.”

Jerome hafifçe eğildi. “Peki, gurur nedir?”

Robin dudaklarını birbirine bastırdı ve düşünmeden cevap verdiği için kendine sinirlendi. “Bir günah,” diye mırıldandı ve içten içe, insanın kendisiyle değil de bir başkasıyla gurur duymasının daha da günah olmasından şüphe duydu.

“Öyle,” diye karşılık verdi başrahip usulca, sesi iç çeker gibi çıkmıştı. “Mütevazı olmamız için Tanrı’nın bize sınavlar gönderdiğini biliyorsun, değil mi?”

Robin ürkütücü bir hisse kapıldı. Bu konuşmanın esas meseleye geldiğini ve manastır kurallarına aykırı davranmanın çok dışında, çok daha ciddi bir şeyin söz konusu olduğunu hissediyordu. İsteksizce onayladı.

Yaşlı keşiş, karşısında delici koyu mavi gözlerle kendisine bakan sarışın genci inceledi. Zayıf ve uzun boyluydu, neredeyse yetişkin bir erkekti ama kocaman ağzı, ince burnu ve çilli yüzü genç bir haylazla aitti. Jerome bu zavallı kuzuya derin bir merhamet hissediyordu ve Tanrı’dan tek dileği, çocuğa bu korkunç

haberi verirken, onu mümkün olduğunca incitmeyecek doğru sözleri bulmasına yardımcı olmasıydı.

Başrahip ayağa kalktı ve kapının yanındaki küçük pencereye doğru yürüdü, tekrar Robin'e baktı ve ağrıyan sırtının güneşle ısınmasını sağladı. "Sen iyi bir öğrencisin Waringham. Sıkı disiplinemize çok zor ayak uydurduğunu biliyorum ama oldukça akıllısın. Latince'de Kardeş Anthony'yi geçmek üzeresin, bu onun için bir hayal kırıklığı, ayrıca duyduğum kadarıyla *trivium*⁵un tüm bölümlerinde güzel gelişmeler kaydediyormuşsun ve hatta yazı konusunda da iyiymişsin. Bizim düzenimizin senin gibi insanlara ihtiyacı var. Zamanla kendini frenleyebileceğine eminim, vahşi yönlerin seni olgunlaştıracak. Tanrı için yaşamının gerçek mutluluk olduğunu öğrenebilirsin."

Robin saygıyla ama bir parça da sabırsızlıkla dinliyordu. Peder Jerome'un umuduna bir diyeceği yoktu ama saf düşüncelerine katılması imkânsızdı.

Çocuğun dikkatinin kaybolduğunu hisseden başrahip sustu. "Oğlum, sana kötü bir haberim var. Ama ne olduğunu söylemeden önce, burada kalabileceğini bilmeni isterim. Burada kalman için elimden geleni yapacağım. Para ödmeden, Robert, anlıyorsun, değil mi?"

Robin ona endişeli gözlerle bakıyordu. "Teşekkürler, peder. Ama ben istesem bile, babam asla izin vermez ..."

Başrahibin yüzündeki ifadeyi gördüğündeyse ağzı kurudu ve birden onun ne diyeceğini anladı.

Jerome parmaklarını kenetledi ve kederli bir ifadeyle başını eğdi. "Baban öldü, Robert."

Robin gözlerini kırptırdı ve yutkunmaya çalıştı. Olmuyordu. Sadece hava yutuyordu, âdemelması kupkuruydu. Başını eğdi ve ellerine baktı.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda başında bir el hissetti ve başrahip, "Üzgünüm, çocuğum," diye mırıldandı.

5 Trivium: Platon ve Aristoteles'in öğretilerinden yola çıkan, ortaçağın yedi özgür sanatın ilk üçünü kapsar: Gramer (Veri), Mantık (İşleyiş) ve Retorik (Sonuç).

Robin kımıldamadı. Bunun her an olabileceğini biliyordun, diye düşündü duygusuzca. Şimdi *oldu* işte. Günün birinde belki sana da tam olarak aynı şekilde olacak. Bu iş böyleydi işte, babası Kral'ın şövalyesiydi ve Kral savaştaydı. Savaş kurban isterdi. Robin bu durumu her zaman anlamıştı. Ve babasını asla gerçekten tanımamıştı. Sanki bu kayıp hayatında bir boşluk yaratmamış gibiydi. Robin doğduğunda, savaş on yıldır devam ediyordu. Babası eve neredeyse hiç gelmiyordu, evi idare eden ve kocası yerine karar veren hep annesiydi. Buna rağmen Robin, ağır ve pahalı bir zırh giyen o heybetli görüntü için üzülüyordu. Nadi-ren beraber geçirdikleri eğlenceli saatleri net olarak hatırlıyordu. Onları anımsamaya alışık, çünkü babasından ona sadece bu hatıralar kalmıştı. Onlara değerli mücevherler gibi özen gösteriyordu. Mesela babasının ona ve iki kardeşine Calais kuşatmasını anlattığı akşam. Ertesi gün beraber ava çıkmışlardı ve babasıyla büyük kardeşi Guillaume, Waringham ormanında ürkütücü büyüklükte bir domuz vurmuşlardı. Ve akşam eve geldiklerinde annesi onlara kızmıştı, çünkü Robin gibi küçük bir çocuk için bu av çok tehlikeliydi. O, babası ve ağabeyi annesinin azarlamalarını mahcup bir ifadeyle dinlemiş ve annelerinin arkasından çaktırmadan sıırtmışlardı...

Hatıra birden ona uzak ve belirsiz gelmeye başladı. Boğazı düğümleniyordu. Başka bir şeyler düşünmeye çalıştı ve birden gözleri yuvalarından uğradı. İsa aşkına... "Ben Waringham Kontu'yum!"

Peder Jerome alnını buruşturdu. "Hayır, evladım. Değilsin."

"Ama şimdi en büyük benim. Ve eğer babam şehit olduysa..."

"Olmadı."

Robin ona anlamayan gözlerle baktı.

Jerome çaresizce omuzlarını silkti. "Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece Normandiya'da bir yerde önemsiz bir çarpışma olmuş. Baban çatışmadan sonraki gün tutuklanmış ve hain olarak suçlanmış. Burada, İngiltere'de yargı önüne çıkartılacaktı

ama... kendisini asmış.” Kısa bir an durdu ve çocuğun kar gibi beyazlayan yüzüne baktı.

“Asmış,” dedi Robin nefessizce.

“Evet, oğlum. Görünüşe göre kraliyet mahkemesi intiharını suç unsuru olarak değerlendirmiş. Tımarı⁶ ve ünvanları iptal edilmiş. Ve dolayısıyla seninkiler de... Sen artık bir lord değilsin. Önemsiz birisin. Ama bizimle beraber kalırsan, senin için her şey mümkün olur.”

Robin söyleneni dinlemiyordu. Zihninin içine bir uğultu yerleşmişti, yaşlı adamın çatallı sesinden çok daha kuvvetli bir sestir bu. Bu gerçek olamazdı. İmkânsızdı. Babası hain değildi. Hain kelimesi sanki kulaklarında yankılanıyordu. Berbat bir kelimeydi: hain. Ve üstelik intihar etmişti, sonsuza kadar lanetlenmişti...

Ayağa kalktı. “Gidebilir miyim?”

Başrahip başını sağa sola salladı. “Bir dakika. Ne yapacaksınız?”

“Eve gitmek istiyorum.”

“Ailene mi? Bizi bu yüzden terk mi edeceksin?”

Beni neden rahat bırakmıyorsun, diye düşündü Robin. Yaşlı keşişe öfkelenildiğini hissediyordu. Onu pençeleri arasına almış ve bırakmayan, ağgözlü bir karga gibiydi adam. “Ben...” Zihnindeki uğultuyu savuşturmak için kafasını iki yana salladı. “Evde bir ailem yok.”

“Annen?”

“Vebadan öldü. Kız kardeşim Isabella ve iki ağabeyim de. Diğer kız kardeşim Agnes, Chester’da bir manastırda. Babam onu oraya götürdü, çünkü orada veba yoktu...” *Babam onu götürmüştü. Babam öldü. Kendini astı. O bir hain.*

Bir an gözlerini kapadı.

Jerome elini omzuna koydu. “O zaman şimdilik bu kadar.

6 Bir toprağın gelirinin bir kimseye yalnızca ölünceye kadar kullanabilmesi koşuluyla ayrılması.

Oradaki başrahibeye bir mektup yazarım ve kız kardeşin orada kalır. Sen de şimdilik bizimle kalırsın.”

“Hayır, peder.”

Başrahip ona ciddi baktı. “Bunu emrediyorum, Robert.”

Robin bir adım geri çekildi ve omzundaki büyük kemikli elden uzaklaştı. “Ben keşiş olmak istemiyorum. Hiçbir zaman yemin etmeyeceğim. Beni zorlayamazsınız!”

“Seni zorlamak istemiyorum. Sana sadece burada kalmanı ve Waringham’a geri dönmemeni emrediyorum. Orada hiçkim-sen yok, bir evin de yok. Ve kendi düzenini kuramayacak kadar gençsin.”

Komik, diye düşündü Robin öfkeli bir şekilde. Kral tahta çıktığında yaklaşık olarak benimle aynı yaştaydı.

“Beni anladın mı evlat?”

Robin yaşlı karganın ses tonunda tehditkâr bir ifade duyuyordu. İsyankarlığını gizlemek için bakışını indirdi ve itaat etti. “Evet, peder.”

★

Robin Jerome’nin emrine uydu ve St.Thomas’da kaldı. Geceyarısını biraz geçeye kadar. Oswin ve Lionel’le vedalaşıp plan yapmak için bu süreye ihtiyacı vardı. Gecenin bazı getirileri vardı ve kalkan olarak kullanabileceği karanlığa minnet duyacaktı.

Yurtta neredeyse tamamen sessizlik hâkimdi. Robin sadece diğer arkadaşlarının nefes alış verişlerini ve ara sıra saman yatağında dönenlerin hışırtısını duyuyordu. Uyanık olan bir tek Robin’di, sadece dinliyordu. Bir süre sonra, sessizce atılan adımlar ve cübbelerin çıkardığı hışırtılar, rahip kardeşlerinin sabah ibadetine gittiğinin işareti olacaktı. Çok az ses çıkacaktı, yani onları duymak için kulak kesilmeliydi. Yanan gözlerle karşı duvardaki pencereye baktı, ayın şavkı içeriye vuruyordu. Robin uyuyakalmaktan korkmuyordu. Önceki gece çok az uyumuş olmasına rağmen tamamen ayıktı, hatta bir daha uyuyabilecek miydi, onu bile bilmiyordu!

Birden bu dünyada yapayalnız olduğunu hissetti. Annesinin

ve kardeşlerinin dört yıl önce baş gösteren ikinci veba salgının-da ölmeleri onu derinden yaralamıştı. Buna rağmen bir aile olarak kalmayı başarmışlardı. Babası ve kız kardeşi vardı. Robin'in tanıdığı her aile gibi ağır kayıplar yüzünden acı çekmişlerdi ama Waringham Hanesi hâlâ onların ve Robin, babasının yeni bir kadın bulacağına, yeni kardeşleri olacağına kesinlikle inanıyordu. Şimdi her şey değişmişti. Babası ölmüştü, aynı zamanda namları da. Hiç kimsesin, demişti Peder Jerome. Ve bu doğrudu. O artık Hiçbir Yerli Robin'di. Dünyası darmadağın olmuştu. Artık babasının nasıl biri olduğunu bilmiyormuş gibi hissediyordu kendini. Sırt üstü yatıyordu, gözlerini karanlığa dikmişti ve düşünceleri durmaksızın zihninin içinde dönüp duruyordu.

Sonra nihayet beklediği şeyi duydu. Kilise'ye uzanan asfaltlı yolun üstünden usulca yürüyen sandaletlerin seslerini! Hem sert hem hafif adımlar. Tekdüze ve aksak adımlar. Robin yavaşça doğruldu ve bekledi. Artık hiçbir şey duymadığında, kapalı gözlerle yavaşça yüze kadar saydı. Sonra battaniyeyi açtı ve ayağa kalktı. Nefret ettiği cübbeyi hızla üstüne geçirdi, sonra dize kadar uzanan, eski püskü önlüğü ve lekeli pantolonu giydi. Sessizce kapıya yürüdü.

Gece yine soğuktu. Çıplak ayaklarının altındaki nemi hissediyordu. Kapıyı usulca açtı ve etrafına baktı. Görünürde kimse yoktu. Hızla dışarı çıktı ve okul binasının gölgesine sığındı. Duvar boyunca meyve bahçesinin olduğu tarafa kadar ilerledi. Ay, dallanmış budaklanmış elma ağaçlarına tırmanmak için yeterli ışığı sağlıyordu. Robin en alt dalı iki eliyle tuttu ve birkaç elma kopardı. Waringham'a ulaşmak için en az bir-iki güne ihtiyacı olacaktı. Ve hayırsever yabancıların sadakasına ihtiyaç duymak istemiyordu. Zaman kötüydü ve aç yolcuları sadece manastır besliyordu. Robin'se o manastırların önünden koca bir yay çizerek geçmek istiyordu.

Kemerini sıktı ve önlüğünü gerektiği kadar elmayla doldurdu. Meyve bahçesinin küçük kapısına vardığında, karanlığın içinde bir siluet fark etti.

“Burada ne işin var, cehennem dölü?” dedi tiz bir ses.

Robin durdu. Bir an için ürkmüştü ama sonra cesur bir ifadeyle sırtıttı. “Sabah ibadetine katılmağın mı, Kardeş Anthony?”

Keşiş onun önünde durdu. “Küstah çenenı kapat, Waringhamlı! Ah pardon, sana artık öyle diyemeyeceğiz, değıl mi? Bundan sonra sana nasıl hitap edeceğiz? Söylesene!”

“Nasıl isterseniz öyle hitap edin. Burada olmayacağım için ne dediğınızı duymayacağım!”

“Emin misin? Peder Jerome’un verdiğı kararı bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Robin ona donuk gözlerle baktı. Nefret ettiğı, sivri dilli, ufak tefek Latince öğretmeni, birden onun için korku unsuru olmaktan çıkmıştı. Geçmişte kalmış biri gibi görünüyordu, tıpkı babası ve namı gibi. “Umurumda değıl. Bırak geçeyim.”

Aksine, keşiş ona doğru bir adım attı. “Sen kimsin de benimle böyle konuşuyorsun!?”

Robin gözlerini ondan ayırmıyordu. İlk defa Kardeş Anthony’yle aynı boyutlarda olduğunu fark etti. Kim bilir, diye düşündü hayretle, belki de beklemediğı bir darbeyle onu yolundan çekebilirdi. Ama bir rahibe dokunmak cehenneme gitmek demekti...

“Bana Latince ayet sınavı yapmak için mi geldiniz Kardeş Anthony? Sabah ibadetinizi yapmıyor musunuz?”

“Yo, hayır. Başpeder Jerome’un talimatlarına karşı gelip kaçmanı önlemek için geldim. Niyetin de buydu, inkâr etme! Öğrenmek zorunda olduğun ayetlerin üzerinden yarın geçeceğiz. Buna emin olabilirsin. Şimdi yurda geri dön. Haydi!”

Robin gözlerini iyice açtı ve keşişin omzunun üzerinden bir noktaya işaret etti. “Ama şuraya bak Kardeş Anthony...”

Kardeş Anthony başını çevirdi ve ucuz bir oyunun içine düştüğünü fark edemeden Robin eline bir elma alıp keşişin şakağına fırlattı. Anthony sersemlemiş bir halde yere düştü.

Robin iki adımda yanına gitti. Anthony neler olduğunu anlamadan rahibin cübbesinin kordonunu çıkarıp bir ucuyla ellerini bağıladı, diğeri ucunu da ağaca sabitledi.

Kardeş Anthony'nin aklı başına geldi. "Robert! Seni şeytan, beni serbest bırak! *Hemen*, yoksa seni..."

Kardeş Anthony'nin onun için özel olarak seçtiği tehditleri dinlemeye Robin'in niyeti yoktu. Meyve bahçesinin alçak çitinden atladı, duvara koştu ve yukarıya tırmandı. Sürati ve özgürlük arzusu ona güç vermişti. Büyük bir sıçrayışla duvarın kenarına tutunmayı başardı ve kendini yukarı çekti. Aşağı inmek için on metre ötedeki söğüt ağacını kullanmakla uğraşmadı, onun yerine duvardan aşağıya atladı. Yumuşak çimlerin üzerine düştü ve doğu yönündeki anızlık tarlalara doğru koşmaya başladı. İçten içe, Kardeş Anthony'nin yokluğunu sabah duasına dek kimsenin fark etmemesini umdu. Ve bir elma atmanın, bir rahibe el sürmekle aynı şey olmamasını da...

★

Şafak vakti bir ormanın kenarına ulaştı. İçinden dar bir yol geçiyordu. Robin küçük bir dereye ulaşana kadar o yolu takip etti. Derenin kıyısındaki çimlere diz çöktü, eğildi ve kana kana su içti. Bitaptı ve çok susamıştı; şimdi su ona bir parça iyi gelmişti. Soğuktu, kulakları sızlıyordu. Sırt üstü uzandı, gittikçe aydınlanan gökyüzüne baktı ve kuş cıvıltılarını dinledi. Sonra uyuyakaldı.

Bir yağmur damlası onu uykusundan kopardı. Robin korkuyla doğruldu ve tedirgin gözlerle etrafına baktı. Tanrı aşkına neredeyim ben, diye düşündü ve sonra her şeyi hatırladı. Anımsadıkları onu şoka uğrattı. Dereye sırtını vermiş bir halde kalakaldı ve gözlerini ormanın ıslak zeminine dikti. Yağmur kalın ve gürültülü damlalar halinde düşüyordu ve Robin az sonra tepeden tırnağa sıırıslıklam olmuştu bile. Ama ıslandığını neredeyse hiç hissetmiyordu. Babasının intihar etmiş, lanetlenmiş, hain ruhu için dua etmeye çalıştı. Ama ettiği duanın etkili olacağını düşünmüyordu. Zaten bu hadisenin içinde ölümcül bir yanlış anlama ya da bazı talihsiz koşullar olduğuna bizzat kendisi de inanmıyordu. Hal böyleyken Tanrı'yı nasıl inandıracaktı? Mantıklı bir açıklama bulma çabası ve yapayalnız kalmış olma duygusu gözlerinin dolmasına sebep oldu.

Sonunda ayağa kalktı ve devam edeceği bir yol aramaya koyuldu. Gökyüzünde koyu bulutlar vardı, artık güneşin nerede olduğunu görmüyordu. Zaman hissini kaybetmişti, aşağı yukarı öğle vakti olduğunu düşündü. Bir meşe ağacı ormanındaydı. Ağaçlar çok yaşlıydı, burası sık ağaçlıklı bir orman değildi. En alttaki yapraklar sarıydı, ıslaktılar ve parlıyorlardı, damlalar onlara isabet ettiğinde hafifçe titriyorlardı. Robin heybetli ağaç gövdelerini inceledi ve ona bakan taraflarının yosunla kaplı olduğunu fark etti. Bu onun yönünü tayin etmesini sağladı. Gideceği yolu bulmanın zor olmadığını biliyordu, sadece birkaç mil kuzeye doğru ilerlemeliydi, bu şekilde yolu er geç Canterbury'ye giden yolla kesişecekti. Ve o yol onu Waringham'a götürecekti.

Ağaçların yosunla kaplı olan tarafı arkasında kalacak şekilde yürümeye başladı, bir patika bulana kadar, yoğun eğrelti otları ve budanmamış çalılıklar arasından ilerledi. Doğru yoldaymış gibi görünüyordu.

Kısa süre sonra yağmur azalmıştı. Bir süre daha ince ince çiseledi, sonra bulutların arasından güneş göründü ve hemen ardından gökyüzü tekrar mavi olmuştu.

Güneş gökyüzünde belli bir eğimde durduğunda, ormandaki her şey değişmişti. Yaşlı, büyük ağaçlar seyrekleşmişti. Onun yerine patikanın her iki tarafından huş ağaçları yükselmeye başlamıştı. O kadar sıktılar ki aralarından görüş sağlamak neredeyse imkânsızdı ve dalları, dar patika üzerine gölge düşüren bir çatı oluşturmuşlardı. Robin'in buna hiçbir itirazı yoktu. Elbiseleri çoktan kurumuştu ve iyice ısınmıştı. Tereddüt etmeden karanlık, dar patikaya girdi ve kelimenin tam anlamıyla büyük bir aptallık yapmıştı.

Birden karşısında bir adam belirdi, Robin hayal gördüğünü sandı. Sanki net, mavi akşam havasıyla birlikte peyda olmuştu. Bir iblis gibiydi. Ancak elbette bu bir yanılsamaydı. Sınırları içine tek başına ve silahsız bir şekilde giren ilk gezginciye saldırmak için huş ağaçları arasına pusuya yatmış olmalıydı. Korku

uyandıran biriydi: Elinde uzun bir hançer vardı, saçı ve uzun sakalı karmakarışık, etrafındaki huş ağaçları dalları gibi bakımsız görünüyordu. Kısa boylu, tıknaz biriydi ve sol yanağında kalın bir yara izi vardı. Yara eskiydi ve buna, sadece yanağını kesmekle kalmamış, aynı zamanda gözünü de oymuş uzun bir bıçak sebep olmuş gibi görünüyordu.

Robin için bu kadarı yeterliydi. Bir hamlede geri döndü ve geldiği yöne doğru koca bir adım attı. Bu kadar kaçabilmişti! Kendini başka bir haydudun kollarında buldu. Ona bir tuzak kurmuşlardı.

İkinci soyguncu, diğer arkadaşına göre daha zayıf ve narindi, bu sebeple Robin'le çarpışmaları dengesini bozmuştu. Yere düştü, Robin'i de kendisiyle birlikte yere çekti ve elleriyle kollarını sıkıca kavradı. Kumaş zayıf ve yorgun bir sesle yırtıldı. Robin ona tekme attı ve vurdu, soyguncunun elleri gevşemeye başlamıştı ki güçlü olan haydut Robin'i saçlarından kavradı ve bıçağı boğazına dayadı.

Robin kımıldamıyordu.

“Şuna bir bakın, ne yakaladık, bir hergele!” dedi tepesindeki haydut, görüntüsüne pek uyan karga sesiyle.

Robin cevap vermedi. Yerde yatan bakımsız, cılız haydut inleyerek ayağa kalktı ve yüzündeki kanı sildi. “Bu aşağılık herif burnuma vurdu,” dedi öfkeyle.

“E, ne olmuş yani?” dedi diğeri ona merhametsizce. “Koşan birinin önünde durmasaydın sende!”

Robin istemsizce yutkundu, adem elması hareket ettiğinde boğazında bıçağın keskinliğini hissetti. Bir an için gözlerini kapadı.

Başındaki el saçlarını iyice çekiştirdi. “Peki bize verecek neyin var?”

Robin başını kımıldatmadı ve bir kez daha yutkunmamaya çalıştı. “Hiçbir şey. Sadece... birkaç elma.”

Şakağına sanki çekiçle vurulmuş gibi hissetti. Yere yığıldı. Emin olduğu tek şey bıçağın ortadan kaybolduğuydu.

“Hiçbir şey mi?” dedi ses öfkeyle. “Bu çok az!”

Robin yavaşça doğruldu. “Ne sandın? Neye benziyorum? Yanında altın taşıyan birine mi? Birkaç tane elmam var, hepsi bu! İsterseniz alabilirsiniz. Gerçekten çok güzeller.”

Tıknaз haydut kolunu arkadan Robin’in boynuna doladı, ciğerlerinde hava kalmayana dek sıktı ve yüzünü onun yüzüne dayadı. Robin yara izinin her bir engebesini net olarak görüyordu, tıpkı iğrenç boş göz oyuğunu gördüğü gibi. Yara manzarasının yakınlığı ve adamın ağzından gelen koku yüzünden neredeyse bayılacaktı.

“Elma, öyle mi? O kadar! Emin misin?”

Robin belli belirsiz başını salladı. Göğsünü yoklayan ve yol harçlığını bulmak üzere olan elleri hissederken korkuyla ürperdi. Bir süre sonra tüm kırmızı-sarı meyveleri yanındaki çimlik alana yaymışlardı.

Genç olan haydut ciddi bir ifadeyle yere baktı. “Hepsi bu kadar.”

Robin’in tüm görüş açısını kaplayan, buruşuk ve sakallı yüz iğrenç bir ifadeye büründü. Gülüyordu. Robin ağzının içinde bir dizi küçük, siyah çürük diş gördü.

“Hmm, belki hepsi bu kadar değildir. Belki bu sarışın, güzel melek bizim uzun bekleyişimizin karşılığını verebilir.”

Diğeri onu dinliyor gibi görünmüyordu. Kanlı burnunu sil-di, elmalardan birini seçti ve ısır-dı.

“Hmm, elma gerçekten kötü değil.” Sonra yaşlı adama küçümser gözlerle baktı. “İstedğin şey buysa, yap o zaman, seni yaşlı orospu çocuğu.”

Yaralı çirkin surat biraz uzaklaştı, Robin tekrar nefes almaya başladı. Büyük, güçlü eller onu ayağa kaldırmaya çalıştı. Tüm bedeninden akan teri hissediyordu, üstelik içindeki bu isimsiz korkunun nedenini bilmiyordu. Hançer olamazdı, adam onu şimdilik kemerinden sallanan kının içine sokmuştu.

Tekrar ayağa kalktığında, arkaya doğru tekme attı, yaşlı adamın kaval kemiğine vurdu ve adamın iğrenç bir çığlık atmasına

sebepe oldu. Haydutun elleri bir nebze olsun gevşedi. Yeni bir yumruk darbesi Robin'in başına isabet edecekken onu zamanında uzaklaştırdı. Hissettiği öfke ona hız ve güç kazandırmıştı. Yıldırım hızıyla arkasını döndü, gözlerini kısıtı ve adam hamle yapamadan isabetli bir yumruk attı. Haydutun sağlam gözü kapandı, inleyerek iki büklüm oldu. Robin derin bir nefes alarak kaçmaya hazırlandı. Gözleri genç haydutu aradı ama o sırtarak eliyle boş ver işareti yaptı ve Robin'e bir elma attı.

Robin elmayı ustaca yakaladı. "Aferin!" diye bağırdı. "Çünkü ben herkesin ürktüğü Hiçbir Yerli Robin'im!"

Bölüm 2

Waringham, Eylül 1360

Robin, Canterbury'yle Londra'yı bağlayan, bir zamanlar Romalıların inşa ettiği Watling caddesine gelene kadar kuzeye doğru gitti. Doğuya ilerlemeye başladı, iyi niyetli bir çiftçi onu öküz arabasına aldı ve Waringham yol ayrımında indirdi. Köy yolu ormandan geçiyordu ve Robin ağaçların gölgeleri altında bir zamanlar babasına ait topraklara ayak bastı.

Ormandan çıktığında, batmak üzere olan kızıl güneş yüzüne vurdu. Çimlerin arasındaki patikadan yavaşça aşağıya ilerledi ve vadinin aşağısındaki köye baktı. Waringham ne güzel bir köy, diye düşündü gururla, Curn'den tamamen farklı. Ortasında mütevazı ama güzelce inşa edilmiş ahşap bir kilise bulunuyordu, Robin'in son ziyaretinden beri herhangi bir yangına teslim olmamıştı. Kilisenin yanında, tam ortasında -neyse ki üstünde kimse yoktu- kırbaç tahtasının bulunduğu ağaçlıklı köy meydanı vardı, etrafında çiftçilerin damları samanla örtülü evleri, ahırları ve kulübeleri, meyve bahçeleri, çiftçilerin maddi imkânlarına göre büyük bahçeli büyük evler ve küçük bahçeli küçük evler vardı. Çocuklar meyve ağaçlarının altında oynuyorlardı, kadınlar çamaşır asıyordu. Köy kenarında, hatta biraz dışında, iki bina daha vardı: Demirci ve değirmen. İkisi de sessiz ve sakin bir biçimde akan nehrin hemen yanına inşa edilmişti. Güneş ışınları yüzeyde altın rengi parlıyordu. Köyün etrafında, alçak ve dalgalar halinde yükselen tepeler, üstlerinde de tarlalar vardı. Karıklar⁷ dar şeritlere ayrılmıştı, bazılarında üç veya daha

7 Bağ ve bahçelerde sebze ekmek için ayrılan bölümler

fazla, bazılarında ise bir çiftçi çalışıyordu. Hasatın ardından çobanlar tarlada koyun güdüyordu, amaç sadece otlatmak değildi, aksine tarlaların gübrelenmesini sağlıyorlardı. Sağ tarafta, biraz uzakta, en yüksek tepede, Waringham Kalesi vardı.

Robin, köy solunda kalacak şekilde kalenin bulunduğu tepeye doğru yürümeye başladı. Kaleyi dikkatlice inceledi, sanki ilk kez görüyor gibiydi. Savaş günlerinden kalma eski bir hisardı. Etrafında derin bir hendek vardı ve siyah, yosunlu bir duvarla çevriliydi. Manastır duvarından daha yüksek ve geniş ama daha tehditkâr, diye itiraf etti kendi kendine. Yüksek siperlikleriyle, kale kapısının tam üstüne konuşlandırılmış ve boşluklarından, aşağıdaki saldırganlara kaynar yağ ya da zift veya at pisliği dökülmesine izin veren geniş kulesiyle nobran ve küstah görünüyordu. Ama Robin ona bu gözle bakmıyordu. Onda hiçbir zaman hapsolma duygusu uyandırmamıştı, daha çok onu koruyor gibiydi. Bu duvarların ardında rahatça uyuyabilirdi. Yıllar önce, çok uzun yıllar önce, Waringham kalesi henüz yeni inşa edildiğinde, Kral Stephen ve rakibi Maud arasındaki iç savaş sırasında fethedilemez olduğunu kanıtlamıştı. Waringhamlar Kral Stephen'ın yanında yer almışlardı ve Maud'un ordularının kalın kafaları Waringham sarayının duvarlarında parçalanmıştı.

Annesi ona kutsal aile kitabında⁸ yazılı olan hikâyeyi anlatmıştı. Şimdi o aile kitabı başka birine ait olacaktı. Düşüncesi bile tüyler ürperticiydi. Unvanının, topraklarının, ayrıcalıklarının kaybıyla kolayca başa çıkabilirdi ama ya kutsal aile kitabı! Sarı parşömen sayfalarına küçük, temiz bir el yazısıyla yazılmış olan deri kaplı, kalın kitap gözünün önündeydi, her sayfası iki kolondan oluşuyordu. Bazı paragrafların başları gösterişli bir yazı stili ve küçük resimlerle süslenmişti. Kıymetli bir kitaptı. Robin yazma sanatı derslerinde sıklıkla onu düşünmüştü. Yazmanın ne zor bir sanat olduğunu anladığında, aile kitabı ona yeni bir ışık olmuştu.

8 Orta Çağ zamanında, genelde ev içindeki olayların yazıldığı ve kayıtların alındığı el yazısı ile hazırlanan kitapçık, bir diğer adı aile incili

Tekrar eve döndüğünde onu sakın kafayla tekrar inceleyecekti. Ama bu artık asla olamayacaktı, o kalın kitapta anlatılanlar ailesine ait hikâyeler olmasına rağmen. Doğum, düğün, ölüm ve hatırlanmaya değer her olay onun içine yazılmıştı. Ve şimdi büyük bir aralıktan sonra yeni bir paragraf olacaktı ve sonra yabancı bir el yazısıyla yabancı isimler yazılacaktı. Bunu kabullenmek çok zordu ama Robin bu yüzden kitabın yok olmayacağını ve Waringham Kalesi duvarlarının yıkılmayacağını umut ediyordu. Sanki sonsuza kadar yaşayacakmış gibi görünüyorlardı.

Kaleye yaklaştığında, asma köprüünün aşağıya indirildiğini ve demir kapının korumasız olduğunu fark etti. Bir an bu sorumsuzluğa karşı öfke hissetti, sonra kendini topladı. Beni ilgilendirmez, diye düşündü. Artık bana ait değil. Bu düşünce, hendeğin bu tarafında ikinci, görünmeyen bir duvar misali yükseliyor gibiydi. Robin kök salmış gibi duruyordu, asma köprüye bir adım uzaklıktaydı ve geniş kapının eşiğinden dünyaya geldiği azametli kaleye baktı. Çirkin, gri-siyah bir kutuyu andırıyordu ve bunu ilk kez düşünmüyordu. Üç katlı canavarın köşelerinde küçük pencereyi büyük kuleler vardı, onların yanında idare binası ve kilise minicik görünüyordu. Kalenin iç avlusu, uzun süren kuraklık yüzünden tozdan oluşmuş bir çöle benziyordu. Tavuklar seyrek olarak bulunan çim öbeklerinin arasında yiyecek arıyorlardı, küçük, taş kilisenin kapısının önünde iki av köpeği birbiriyle kavgı ediyordu. Ortalıkta kimse yoktu. Robin tekrar siyah kuleye ve üst kattaki pencerelerden birine baktı. Soldan ikincisiydi. Orası küçük kardeşi Raymond'la dadılarının pençesinden kurtulduktan sonra sığındıkları odalarıydı. Raymond ondan sadece bir yaş küçüktü, hem aynı odayı hem de aynı geniş yatağı kendi istekleriyle paylaşıyorlardı. Ayrılmaz bir bütündüler. Ama çocuk odasında birlikte geçirdikleri o kıymetli zaman dilimi kısa sürmüştü. Robin tüm itirazlarına rağmen manastıra gönderilmişti. Tek tesellisi Raymond'ın da bir yıl sonra onun yanına gelecek olmasıydı. Ama öyle olmamıştı. Raymond'ın okula gelişi ertelenmişti, sonra kara ölüm gelmiş

ve Raymond'la birlikte büyük ağabeyi Guillaume'u, annesi ve küçük Isabella'yı alıp götürmüştü.

Kule giriş kapısı aniden açıldı ve hafif zırhlı iri bir adam dışarıya çıktı. Ellerini kılıç kınına koydu. Yavaş ve tedirgin adımlarla kule basamaklarından aşağıya indi, fırının ve demircinin bulunduğu avludan geçip büyük kapının gölgesindeki at ahırına gitti. Başını kaldırdığında Robin'i fark etti. "Oraya dikilmiş ne bakıyorsun, sümüklü velet? Burada ne işin var? Hey, buraya gel, seni hergele!"

Robin tabanları yağlamıştı. Waringham Kalesi'nin yeni sakinlerini tanımak için erkendi. Sola döndü ve duvar boyunca koştu. Böylelikle eski bir alışkanlığını izledi.

★

Hara biraz uzaktaydı, yaklaşık olarak köy ile kalenin arasındaki mesafe kadar, otlakların bitiminde, neredeyse ormanın başladığı yerde. Babası çok iyi bir at binicisiydi ve tıpkı Robin gibi atları severdi. Henüz küçük bir çocukken, daha Waringham Kontu olmadan önce yetiştiriciliğe başlamış, ahırlar inşa etmişti. Yıllar içinde at yetiştiriciliği büyük bir başarıya ulaşmıştı ve safkan at satışı küçük baronluk için önemli bir gelir kaynağı olmuştu.

Robin, sanki güvenli bir limanmış gibi ahırların olduğu yöne doğru koşmaya başladı, bir anlamda öyle de sayılırlardı. Kale kadar onlara da aşinaydı ama farklı olarak yasak bir bölge değildi. En azından böyle olmasını umuyordu.

Bir parça yokuş yukarı koştu. Sonra sağa döndü ve insanların 'Keşiş Başı' olarak adlandırdığı tepeye doğru devam etti, çünkü zirvesi kireç taşından oluşmuştu ve üstünde hiçbir şey yetişmiyordu. Keşiş Başı'nın ardından ilk çite ulaştı. Parmaklığı açtı, tereddüt etmeden içeri girdi ve ilkbahar sonunda kısırakların taylorlarla beraber otladığı küçük meralardan birine ayak bastı. Solda ahır görevlisinin evi vardı, sade ama sağlam bir evdi, kiremitlerle kaplıydı. Robin etrafına baktı. Bu saate göre tuhaf bir sessizlik vardı. Aslında atların akşam yemlerinin verildiği ve

işlerin en yoğun olduğu saatti. Ama ortalıkta kimse yoktu. İçine şüphe düştü: At yetiştiriciliği bitmişti. Yeni Waringham Kontu artık atlar için bir şey yapıyordu. Hepsini satmışlardı.

Sonra bir kişneme duydu. Hafifçe içini çekerek yanyana dizili ahırlara doğru yürüdü. Kısraklar, aralarında geniş bir yol olan, karşılıklı iki alçak binaya yerleştirilmişti. Onların ardında bir otlak, sonrasında da aygırların bulunduğu alan vardı. Öyle de olmalıydı. Birbirlerine yakın olduklarında huzursuzluk başlıyordu.

Ahırın tahta duvarları, yıllarca yağın yağmur ve güneş ışınları yüzünden grileşmişti. Robin sağındaki ilk ahır kapısından içeri baktı. İki parçalı kapının alt yarısı kapalıydı, sürgü ise zemine sağlam bir şekilde çakılmıştı. İçerisi loştu ve kısrağı görmesi biraz zamanını almıştı. Neredeyse gölge gibiydi, tüyleri siyaha yakındı. Robin'i algıladığında, ona doğru yaklaştı ve taze konmuş yoğun saman öbekleri toynaklarının altından hışırdadı. Merakla boynunu uzattı ve beklenti dolu gözlerle Robin'e baktı.

Robin hayvanın burnunu okşadı ve başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Sana vereceğim hiçbir şey yok."

Kısrağ buna rağmen orada kaldı ve onu okşamasına izin verdi. Asil bir başı vardı ve omuzları sağlam ve kaslı görünüyordu. Robin ona hayranlıkla baktı. "Olması gerektiği gibi bir gövdeye sahipsin. Oğullarının güçlü savaş atları olduğuna dair iddiaya girerim."

Kısrağ burnundan soludu ve başını eğdi. Robin sessizce güldü. Bazen onu gerçekten anladıklarını sanıyordu. Aklına Assisili Aziz Francis geldi. Hayvanlarla iletişim kurabildiğine dair bir efsane yok muydu? Sonra uzun günah listesini düşündü ve iç çekerek bu azizle hiçbir ortak noktası olmadığı sonucuna vardı. Hayvanlarla ilgili mesele dışında tabii, diye fısıldadı zihninde bir ses ve gülümsedi.

Sonra ahırlar tekrar hareketlendi. Robin bazı sesler duydu, birbirlerine heyecanla seslenen en az iki adam sesi gibiydi. Başlangıçta hiçbir şey anlamadı, sonra bir ses daha işitti, bir at çifte atıyordu: Vahşi, eşsiz ve cesurdu.

Kısrak huzursuzluğun kokusunu almıştı ve karşı duvardaki ahırına çekildi. Robin seslerin geldiği yöne baktı. Şimdi adamların ne dediklerini anlayabiliyordu. Şaşırdığı pek söylenemezdi.

“Sakin ol diyorum, seni hilkat garibes!”

“Bacakların kırılacak, seni işe yaramaz adam!”

Robin küçümsercesine başını iki yana salladı. Böyle bağır-maya devam ederlerse, onun sadece ürkmesine neden olurlar-dı. Ve aygırlardan birine denk gelip, panikle üstüne oturmaya çalışırsa, gerçekten de kemiklerini kırardı. Robin çifte seslerini şimdi daha iyi duyabiliyordu. Kulağa boğuk geliyordu ve nalları yoktu. Sonra atı gördü, koyu renk bir taydı, henüz bir yaşında var yoktu. Kulakları başına yapışık, gözünün sadece beyazı gö-rünüyordu. Kısa bir iple bağlıydı. Üstündeki yulardan kısa bir ip sallanıyordu. Ahırın diğer ucunda birkaç kez hırçın tavırlarla sıçradı, ahırların arasındaki geniş yola döndü ve hızla koşmaya başladı. Robin yaslandığı yerden ayrıldı ve onun yoluna çıktı.

Atı takip eden adamlar da arkasından koşup ahırların arasın-daki yola saptılar. Hâlâ bağırıyorlardı. Robin’i fark ettiklerinde birden durdular. Robin onlara baktı. Üç kişiydiler. En yaşlısı şişmandı ve heybetli bir sakalı vardı. Robin onlarla ilgilenmedi, yolu yarılamış olan taya baktı. Temposunu hiç düşürmemişti, aksine yaklaştıkça hızlanıyor gibi görünüyordu.

“Yoldan çekil, çocuk!” diye bağırdı sakallı adam. “Delilik etme, seni ezecek!”

Hayır, diye düşündü Robin sakince, bunu yapmayacaksın. Duracaksın. Burada, benim yanımda. Eğer ben istersem. Sol elini kaldırdı.

“Çocuk, Tanrı aşkına çekil oradan!” Adamın sesi yüksek ve paniklemiş çıkıyordu.

Robin ona kulak vermedi. Düşüncelerini, sadece otuz adım uzaklıkta olan ve yavaşlamadan üstüne doğru koşan ata odakla-dı. Her şey yolunda. Korkmana gerek yok. Bir şey seni korkuttu ama artık her şey yolunda. Dur. *Dur*.

“Çocuk!” diye feryat etti çaresiz bir ses. “Kenara çekil!”

Artık çok geçti. At gelmişti. Robin elini ona uzattı ve gözünü dahi kırpmadı. Tay ayakları kayarak durmaya çalıştı ama yeterli olmadı. Hızının gücü tüm cüssesini, tıpkı bir mancınık misali öne fırlattı ve sanki birisi onu dizginlemiş gibi ön ayaklarıyla şaha kalktı ve Robin'in başına çarpmamak için sağa döndü. Sonra nihayet durdu, tüm vücudu titrerken başını eğdi.

Robin hızla yularından sarkan ipi tuttu ve sol eliyle hayvanın terlemiş, kaslı boynunu okşadı. Kalbi boğazında atıyordu.

"Ramak kalmıştı," diye fısıldadı. O ana kadar korktuğunu hissetmemişti, şimdi dizleri titriyordu. "Gerçekten ramak kalmıştı." Titreyen boynunu okşamaya devam etti. "Sakin ol. Korkma. Her şey yolunda, tıpkı sana söz verdiğim gibi."

Adamlar yanına geldi, ağızları açık bir halde Robin'e bakıyorlardı. Gerçi "adamlar" doğru bir tabir değildi. Artık iyice yaklaştıkları için, sakalsız olan ikisi ondan çok az büyüktü. Sanki Robin'in hayatta nasıl kalabildiğini kavrayamamış gibi gözlerini kırıştıyorlardı.

Sakallı adam güçlü eliyle alnını sıvazladı. "Tanrı aşkına, biri bana bu gördüklerimi anlatacak olsaydı, hadi oradan yalancı derdim!"

Robin mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

İki ahır görevlisinden biri şaşkın gözlerle burnunun üstünü kaşıdı. "Bunu nasıl yaptın? Sihir gibi bir şeydi." Robin'e şüpheli gözlerle bakıyordu.

Robin hızla başını iki yana salladı. "Sihirle ilgisi yok."

"O zaman ne?"

Cevap vermesine fırsat olmadan sakallı olanı sordu: "Kimsin sen çocuk? Seni daha önce burada görmemiş miydim?"

"Olabilir. İsmim Robin. Sen ahır sorumlusu musun?"

Adam koca bir kahkaha patlattı. "Tanrı korusun! Ben demirci Matthew. Bu inatçı haylaza bugün ilk ayakkabılarını giydirmek için geldim ama o bundan hoşlanmadı. Ve şu gördüğün iki kahraman onu serbest bıraktılar."

Diğer ikisi mahcup bir şekilde başlarını eğdiler.

Matthew, Robin'e göz kırptı. "Ahır sorumlusu Conrad'dır. Kendisi sarayda kalır ve yeni Lordların atlarına bakar. Söylesene evlat, buralı değilsin, değil mi?"

Robin cevap vermedi. "Acaba burada iş bulabilir miyim?" diye sordu

Matthew tekrar ağız dolusu kakhaha attı. Tay korkuyla irkil-di. "Tanrı biliyor ya, iş bulmana hiç şaşırmam evlat. Bu şeytanı nasıl durdurduğunu bilmiyorum ama Conrad seni elinden ka-çırırsa büyük aptallık eder. Burada çalışmak istiyorsan, onunla konuşmalısın... İşe bak, kendisi de geliyor işte!"

Diğer iki ahır görevlisi huzursuz olmuştu, ayaklarıyla yeri eşelemeye başladılar; Robin de arkasını döndü.

Robin ahır sorumlusunu görür görmez umudunu kaybetti. Conrad nispeten daha ufak tefek, kaslı, otuzlu yaşlarda, siyah saçlı, açık tenli bir adamdı. Geniş ve düz bir alnı vardı ama ince kaşları ve siyah gözlerinin altındaki yüz yara bere içindeydi, sanki yüzünde çiçek bozuğu vardı. Burnu ve dudakları inceydi. Sıklıkla gülen birine benzemiyordu. Şu anki ifadesi ise fırtınalıydı. Elbisesi sade ama temizdi, pantolonu ve üstlüğü rahat, kahverengi yündendi. Çiftçilerin üstlerine giydiklerinden daha iyiydi. Cilalı çizimleri adım attığında ses çıkarmıyordu.

Demirciye başıyla selam verdi. "Matthew!" Sesi kaba ve alçaktı.

Matthew aynı şekilde selam verdi. "Tanrı'nın selamı üzerine olsun Conrad usta."

Conrad iki ahır görevlisine baktı. "Atları beslediniz mi?"

İki mutsuz genç başını eğdi ve anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı.

Conrad istemsizce alnını buruşturdu. "Ee?"

Demirci başını yere eğmeyen tek kişi gibi görünüyordu. "Küçük bir talihsizlik yaşadık Conrad." Komik mimiklerle tayı işaret etti.

Conrad terli ata baktı, bu sırada Robin'i de süzdü, delikanlı o sırada yerin dibine girdiğini hissetti.

Conrad daha fazla dinlemeye gerek duymadı. “Aman ne güzel! John, Cedric, sizin yerinizde olsam hemen atları beslemeye başlardım! Sonra konuşacağız!” dedi. Söyledikleri kulağa hiç hoş gelmiyordu. İki gençten biri ipi Robin’in elinden aldı ve hayvanı götürdü.

Demirci onlara gülümseyerek baktı. Sonra Robin’i işaret etti. “Bu delikanlı gördüğüm en çılgınca şeyi yaptı. Atın önünde dikildi ve onu durdurdu. İnanılmazdı.”

Conrad ilgisiz gözlerle Robin’e baktı. Genç demircinin sözleriyle kıpkırmızı olmasına rağmen, Robin de gözlerini onunkilerden ayırmadı. Yalan söylemeye niyeti yoktu. Hafifçe öksürdü ve tüm cesaretini topladı. “Benim adım...”

“Kim olduğunu biliyorum!” diye kesti Conrad sözünü.

Robin güçlükle yutkundu. “İş arıyorum.” Sesi duygusuz çıkmıştı, bu onu kızdırdı.

Ahır sorumlusu başını iki yana salladı. “İlkbahardan önce hiç kimseye ihtiyacım yok!”

Robin hayal kırıklığına uğramıştı. O âna kadar orada kalmayı ne kadar çok istediğini fark etmemişti. Geri dönmek istediği bu yer, kaybettiği kimliğinin şokunu atlatmasına yardımcı olacaktı. Şimdi gerçekten iki gün önce düşmesi gereken boşluğa düşmüştü. Umutsuz bir ifadeyle Conrad’a, sonra Matthew’e ve tekrar Conrad’a baktı. “Ama ben... Nereye gideceğimi bilmiyorum!”

Bu utandırıcı itirafın, karşısındaki adama geri adım attırmayacağını hissediyordu.

Matthew düşüncelere dalmış bir halde sakalını sıvazladı. “Sana bir şey anlatsam evlat, beni dinler misin?” dedi sonunda.

Matthew’ün saygısız hitap şekli yüzünden Conrad’ın yaralarla dolu yüzü biraz daha sertleşti ama tereddüt etmeden başıyla onayladı. Demircinin her söylediği söz onlar için önemliydi. “Buyur!”

“O zaman benimle birlikte ahır kapısına gel.”

İki adam yaklaşık yirmi adım uzaklaştı. Robin arkalarından ürkek umutlar ve huzursuz gözlerle baktı.

Konuşma hararetlenmişti. Demircinin sesi homurtulara dönüşmüştü, Robin tek kelime anlayamıyordu. Ama Conrad'ın sesi uzaktan işitilen gök gürültüsü gibiydi ve "kitap kurdu", "şımarık küçük Lord" gibi kelimeleri duyuyordu. Cesaretini kaybetmiş bir şekilde arkasını döndü ve ahır boyunca ilerledi, parmaklıklardan birinin ardındaki kısrağa hayranlık dolu gözlerle baktı. Ahır yolunun sonunda yanlarında iki gençle birlikte John ve Cedric belirdi, ellerinde saman balyaları ve kovalar vardı. Ahırın kapıları takırdamaya, yeri eşeleyen toynak sesleri duyulmaya başladı. Akşam ritüeli gecikmeli olarak başlamıştı. Gün ışığı hızla azalıyordu, güneş batmıştı. Karanlık çökmeden işlerini bitirebilmeleri için acele etmeliydiler. Robin onlara kıskaç gözlerle baktı.

"Söyle bana Robin, seni neden yanıma almalıyım?" diye sordu usulca, arkasından gelen ses.

Robin arkasına döndü. Conrad karşısında duruyordu, ellerini kalçasının iki yanına koymuş, başını da yana eğmişti. Demirci ortalıklarda yoktu.

Robin öksürdü. Lanet olsun, sürekli öksürüp durma, aptal, diye düşündü. "Ben... Ben atları seviyorum."

"Bu yeterli değil."

"Ve bazen onları anladığımı düşünüyorum."

"Öff"

"Ben..." Robin fark etmeden yumruklarını sıktı. "Burada işe yarayacağımı biliyorum. Ahır temizleyebilirim ve buradaki çocuklar kadar bir atın temizliğiyle de uğraşabilirim. Biliyor musun, hiç kimse bana 'kitap kurdu' olmak isteyip istemediğimi ya da 'şımarık küçük bir Lord' muyum değil miyim diye sormadı! Ama bunu nereden bileceksin! Artık ben hiç kimsenin çocuğu değilim ve işe ihtiyacım var. Ve... bunun için kimseye yalvarmayacağım!" dedi. En azından mümkün olduğu sürece, diye düşündü öfkeyle.

Conrad gözünü kırpmadan ona bakıyordu. Soluk yüzünde en ufak bir kıpırtı yoktu, sadece gözleri sanki bir an için ışılda-

mıştı. Ama Robin emin değildi. Sadece kısa bir andı. Belki de yanılmıştı.

“Düşünüyorum da öncelikle sana bir çift çizme lazım. Ve kıyafet. Çalışanlarımın böyle paçavralarla gezmesine izin vermem.”

Robin rahatlamış bir ifadeyle güldü ama içinde başka endişeler baş göstermişti. “Çizme... Evet, şey... Benim param yok.”

“Farklı bir şey beklemiyordum zaten! Ücretinden keseceğim.”

“Olur.”

“Ne kadar kazanacağını bilmek istemiyor musun?”

“Elbette. Ne kadar?”

“Haftada on iki peni. Yemek ve elbise paralarını düşeceğim.”

“Ya.”

Conrad omuzlarını silkti. “Ücretler kötü ve yasalar böyle yapıldı. Kral Edward böyle olmasını istiyor. Çünkü zavallı kontlarının sırtlarına fazla maddi yük binmesini istemiyor.”

Robin onun alaycı bu tavrından rahatsız olmuştu ve tekrar öksürdü. “O halde bir çift çizme alabileceğimi sanmıyorum?”

“Alacaksın. Eyerici Frederic sana bir çift yapacak. Kaliteli ve ondan da önemlisi fiyatı uygun olacak. Diğer eşyaları eşimden alacaksın. Onlara özen göstermelisin, çünkü o da onları özenle dikti, anladın mı?”

“Evet.”

“İyi at biner misin?”

“Bilemiyorum. Neye iyi, neye kötü dediğini bilmiyorum. Ve son zamanlarda da pek fırsatım olmadı. Ama ben...”

“Nasıl olsa göreceğiz,” diye sözünü kesti Conrad sabırsızca. “Diğer gençlerle birlikte eyer odasının üstündeki odada kalacaksın. Senin için bir yer olacağını düşünüyorum. Alışık olmadığın bir şey olabilir.”

Robin onun alay edişini duymazdan geldi. Eyer odasının üstü nasıl olursa olsun, St. Thomas’daki yatılı okuldan daha sıradan olamazdı. “Evet.”

“Güzel. Şimdilik bu kadar. Köye git, kilisenin arkasında, sağda Frederic’i bul. Ona en geç iki gün sonra çizmeleri teslim alman gerektiğini söyle ve sonra benim evime gel.”

Robin başıyla onayladı ve arkasına döndü.

“Ah şey, Robin...”

Robin kez daha döndü. “Evet?”

“Sadece normal ve titiz çalışmanı istiyorum, kahramanlık yapmanı istemiyorum. Bugün yaptığın şeyi tekrarlamayı asla istemiyorum. Gelecek sefer bu kadar şanslı olmayabilirsin.”

Bunun şansla ilgisi yok, diye düşündü Robin içerleyerek ama sadece başıyla onayladı.

Conrad ona ciddi bir ifadeyle baktı. “Söylediklerimi unutma evlat! Seni uyarıyorum!”

Robin başını salladı. “Unutmam.”

★

Robin zihninde saraçlıkla ayakkabıcılık arasında doğrudan bir bağlantı kuramıyordu, eyer tahtadan, çizmeler deriden yapılıyordu. Ancak Frederic, kaledeki haraya ve atlara, hatta az miktarda da olsa köydeki hayvanlara da eyer ve dizgin imal ediyordu, elinde malzeme ve araç gereç mevcut olduğundan çizme imal etmeyi de öğrenmişti, çünkü her türlü ek gelir işine geliyordu. Sadece tek bir alanda çalışıyordu, ailesini geçindirmek yetersizdi. Robin’i tıpkı Conrad gibi ilk bakışta tanıyan, dostane, yaşlı bir adamdı.

Ona hüznü gözlerle bakıyordu. “Tıpkı annenize benziyorsunuz Sör Robin.”

Robin’in yüzü kızardı. “Bana böyle hitap etmemelisin Frederic. Ben artık Sör değilim.”

Yaşlı adam iç çekti. “Evet kötü bir dönem, kötü bir zaman evlat. Hiç kimsenin kazanmadığı bir savaş, kanının son damlasına kadar ülkesi için mücadele eden insanlar ve malını mülkünü kaybeden iyi bir adam... Korkunç! Bilmelisiniz ki buradaki herkes babanızın emrine amadeydi, Sör Robin.”

Robin gözlerini devirdi. “Bana bir çift çizme yapabilir misin? Conrad mümkünse öbür güne hazır olsun dedi.”

“Tabii ki evlat. Sizin için yarına kadar yapmış olurum.”

“Tanrı aşkına, bir ahır görevlisinin önünde eğiliyorsun! Her şey değişti, anlamıyor musun? Benim için işleri zorlaştırıyorsun. Bir zamanlar kim olduğumu unutman gerek.”

“Bunu nasıl yapabilirim? Sizi... Seni gördüğümde, annen gözümün önüne geliyor.”

“Evet ama o öldü.”

Yaşlı adam ona düşünceli bir ifadeyle baktı. Sonra Robin’in ayak ölçüsünü aldı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. “Yarın akşam, Sör Robin.”

Robin oradan hızla ayrıldı.

Geri dönüş yolunda, su kuyusuna giden birkaç genç kız ve birkaç çiftçiyle karşılaştı ama hiçbiri onu tanımadı. Robin de o insanları tanıımıyordu, sanki buraya son birkaç yıl içinde gelmiş gibiydiler. Ve bu gayet mümkündü. Vebadan bu yana çok şey değişmişti, aileler atalarından kalma köylerini terk etmiş, daha ucuz kira ödeyebilecekleri başka ülkelere göç etmişlerdi. Şimdi insandan çok arazi var. Bir süre kozlar çiftçilerin elindeydi. Ta ki kral, isteseler de istemeseler de tüm çiftçileri toprak sahibine bağımlı kılan yasayı çıkarana kadar. Robin onun bunu neden yaptığını, Waringham’daki tüm bu yabancı yüzleri gördüğünde anlamıştı. Ama bu insanları tanımadığına memnundu. Frederic gibi onu tanıyan insanlarla ne kadar az karşılaşırsa, onun için o kadar kolay olacaktı. Tabii aşına olduğu insanlar da gördü ve verdiği selama birkaçı şaşkınlık içinde karşılık verdi. Onu hatırlayıp hatırlayamadıklarını ve şimdiki konumuyla kabullenip kabullenmeyeceklerini öğrenecekti. Ama şu an için en büyük endişesi bu değildi.

Keşiş Başı’nı geçip ahırlara geri döndü. Bu arada hava kararmıştı. Küçük otlaklar ve kısırakların ahır gölgede kalmıştı. Ama ahır sorumlusunun evinde ışık yanıyordu, kapının sağındaki ve solundaki pencerelerden davetkâr bir şekilde etrafı aydınlatıyordu. Robin oraya doğru yürüdü ve çekinerek kapıyı çaldı.

“İçeri girin,” dedi coşkulu bir kadın sesi, ağlayan bir çocuğun sesini bastırarak.

Robin içeriye girdi. Kapının eşiğinde durdu ve kaçamak gözlerle etrafı inceledi. Evin en önemli odası olan mutfaktaydı. Alçak tavanın kirişleri ocak dumanı yüzünden neredeyse siyah olmuştu. Arkadaki duvar karanlıkta kalmıştı, ancak Robin sağdaki kapının yatak odasına ve soldaki kapının çatı katma çıkış dar bir merdivene açıldığını tahmin etti. Döşeme tahtaları samanla kaplıydı. Conrad'ın oturduğu ve yemek yediği sağdaki büyük masa parlak bir temizliğe sahipti. Sol duvarda alçak bacalı ocak duruyordu. Ocaktaki genç kadın, dumanı tüten tencereye eğilmişti ve etrafında çocuklar vardı. Robin gözücüyle saydı. Sadece dört tane vardı ama ilk bakışta neredeyse yarım düzine gibi görünüyorlardı. Üçü yerdeki birkaç tahta oyuncakla oynuyorlardı. En büyüğü ise yaklaşık altı yaşlarında, kızıl, kıvrıkcık saçlı bir kız çocuğuydu, annesinin yanında durmuş, önündeki tencereye elindeki toprak testiden ağdalı bir sıvı döküyordu. Mutfak sıcacıktı, havaya kiraz ve şeker kokusu hâkimdi.

Kadın döndüğünde Robin kadının hamile olduğunu gördü, pek şaşırmamıştı. “Ne duruyorsun orada, Robin? İçeri girsene.”

Gri yeşil gözleri ve narin çizgilere sahip bir yüzü vardı. Başını, boynunu ve çenesinin alt kısmını saran beyaz bir kumaşla örtmüştü ama alnında görünen saçları küçük kızın lüleleri gibi kıızıldı. Hamileliğin ileri safhalarında değildi ama kahverengi yün kıyafetin altından şişkin karnı belli oluyordu. Kadın ona, onun da kadına baktığı gibi gözlerini kaçırmadan bakıyordu.

Robin içeriye girdi ve kapıyı kapattı.

Conrad yanındaki boş yere işaret etti. “Otur. Maria...”

“Evet evet, geliyorum.”

Ocağın yanındaki raftan bir tabak aldı, ikinci tencereden aldığı yemekle doldurdu ve masaya götürdü. “Hadi evlat, aç olmalısın. Diğerleri çoktan akşam yemeklerini yediler bile. Bu son fırsat.”

Robin hızla yerine oturdu. Gerçekten çok açtı. “Teşekkürler,” diye mırıldandı ve iştahla yemeye başladı. Koyun eti

ve buğday lapasından oluşan basit bir karışımdı ama leziz bir şekilde baharatlanmıştı ve kadının ona verdiği esmer ekmek fırından yeni çıkmıştı. Nefes almadan yedi. Ahır sorumlusunun varlığı onu tedirgin ediyordu; eğer bu kadar aç olmasaydı boğazından tek lokma geçmezdi. Bu yüzden yemeği kaşıkladı ve aynı zamanda göz ucuyla Conrad'ın ailesini inceledi. Üç erkek ve bir kızdan oluşan çocuklar, tıpkı ev gibi tertemiz ve derli topluydu. Küçükler yerde kontrolsüzce ve gürültüler çıkararak oyun oynuyorlardı, babalarının onların üzerinde, ahırda çalışan çocukların üzerinde olduğu gibi, korkutucu bir etkisi yokmuş gibi görünüyordu. Aşağı yukarı üç yaşında olan ortanca çocuk kucağına tırmandı ve babasının güvenli kollarına sığındı.

Conrad kolunu ona doladı ve Robin'in yemeğinin bitmesini bekledi. Sonra, "Seni yanma alabilecek bir akraban yok mu?"

Robin son ekmek parçasıyla tabağını iyice sıyırdı. "Hayır. Babamın hiç erkek kardeşi yoktu, sadece birkaç kuzeni vardı. Hepsi savaştılar. Ülkesi olmayan zavallı şövalyeler. Annem buralı değildi. Yorkshireliydi. Onun akrabaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Manastırda kaldığın doğru mu?"

"Evet."

"Ve seni orada istemediler... Şey olduktan sonra..." Conrad cümlelerin sonunu getiremedi.

Robin vereceği cevabı düşünürken, ekmeğinin geri kalanını yedi. Sonra gerçeği söylemeye karar verdi. "Ben kalmak istemedim."

"Peki senin çekip gitmene izin mi verdiler?"

Robin ellerine baktı ve çıplak ayaklarıyla yerdeki samanları eşelediğini ve rahatsız edici sesler çıkardığını fark etti.

"Kaçtın," dedi Conrad biraz şaşkınca.

Robin başını salladı ve sonra endişeli bir şekilde baktı. "Beni geri göndermeyeceksin, öyle değil mi? Lütfen beni oraya geri göndermeyeceğini söyle!"

Conrad başını salladı. "Hayır. Buna karar vermek benim ira-

demde değil. Belki bunu yeni kont yapar. Ama ben yapamam.”

Maria geldi ve yanlarına oturdu. “Yeni kont neden böyle bir şey yapsın ki? Yoksa yakın çevredeki bir manastır yurdundan mı kaçtığını düşünüyorsun?”

Conrad omuzlarını kaldırdı. “Ne bileyim?”

Maria ellerini karnında kavuşturdu ve moral vermek istercesine Robin’e, “Aklına yanlış düşünceler getirme evlat. Her şey yoluna girer,” diye fısıldadı.

Conrad o kadar emin görünmüyordu. “Neden buraya geldin ki?”

“Benim evim burası. Başka nereye gidebilirdim ki?”

“En son ne zaman buradaydın?”

“Annemin ve kardeşlerimin cenazesinde. Dört yıl önceki kış aylarında.”

“Senin yaşındaki bir oğlan için uzun bir zaman.”

Robin başıyla onayladı.

“Babanın, senin at bakıcısı olarak çalışmanı isteyeceğini düşünüyor musun? Ne yaptığının farkında mısın?”

Robin hemen cevap vermedi. Babasının cenazenin yapıldığı gün ona ne dediğini iyice hatırlamaya çalıştı. Şimdi en büyük kardeş sensin Robin. Keşif olman için artık bir neden yok. Toprak ve unvan günüün birinde sana geçecek. Geri döner dönmez seni bu manastırdan alacağım, söz veriyorum. Kralın şövalyesi olmanın ne anlam ifade ettiğini öğrenmelisin. Tüm bunlar çok önemli Robin. Cesaret, onur, asalet, sadakat. Bu özellikler İngiltere’yi yüceltti ve senin de hedefin bu olmalı. Okula geri döndüğünde, okuma yazma ve diğer tüm şeyleri öğrendiğinde, gerçekte neyin önemli olduğunu unutma...

Bunu o söylemişti. Ve şimdi başı, herkesin onu, kralına ihanet eden adamı görmesi ve korkması için, Fransız kale kulesinin üstünde uzun bir çubuğun ucunda asılıydı.

“Bazı şeyler değişti ve babam öldü. Onun yerine geçmemi arzu etseydi, unvanını kaybetmezdi.”

Conrad başını yana yatırdı. “Ona biraz haksızlık etmiyor musun? Fransa’da ne olduğunu bilebilir misin ki?”

Robin bakışlarını yere eğdi. Bildiği tek şey babasının bir hain olduğuydu. İntihar eden bir hain, bir korkaktı. Hayatı boyunca olduğuna sandığı adam kesinlikle değildi. “Hayır. Fransa’da neler olduğuna bilmiyorum. Benimle ne alakası olması gerektiğini de bilmiyorum. Geçmişe mazi derler.”

“Şüphesiz.” Conrad bir an için onu inceledi, bir şey söylemek ister gibi oldu ama sonra söylemedi.

Maria ayağa kalktı ve tabağını aldı. “Ocağın yanında senin için bazı eşyalar var.”

Robin kalktı ve yeni elbiselerini aldı. Birkaç pantolon, aşağıya kaymaması için kalçada kumaş kemerle sabitlenen bacaklıklar⁹ ve bir önlük, hepsi griye dönüşmüş bir kumaştandı. Çiftçi kıyafeti, diye düşündü dehşetle. Neyse ki annesi onu bu giysilerle görmeyecekti. O, seçkin giysilere büyük önem verirdi ve giydiği kıyafetten bir insanın kalitesini anlarsın derdi. E ne olmuş yani? Parmakları altındaki pürüzlü, kaba dokuyu hissetti ve mutlu oldu. Oswin’den kalma kıyafetleri yolculuğunun izlerini taşıyordu, eski ve yıpranmıştı. Yaklaşan sonbahar için çok inceydi. Geçen gece donmuştu. Varsın çiftçi kıyafeti olsunlardı, çaput değillerdi ya!

Conrad oğlunu diğer dizine oturturdu ve Robin’e ciddi bir ifadeyle baktı. “Eyer odası hemen kırsakların arkasındaki ahırda. Neresi olduğunu biliyor musun?”

Robin belli belirsiz hatırlıyordu. “Sanırım.”

“Tamam o zaman. Git uyu. Güne erken başlıyoruz. Yarın akşam keşke manastırda olsaydım diyeceksin.”

Robin gülümsedi. Buna inanmak gerçekten zordu. “İyi geceler. Yemek ve diğer şeyler için teşekkürler, Maria.”

Maria şaşkın gözlerle alnını buruşturdu, görünüşe göre yaptıklarının karşılığında birinin ona teşekkür etmesine alışkın değildi. Kadın mahcup bir ifadeyle tebessüm etti. “İyi geceler, Robin.”

⁹ Almanca *Beinling*, Ortaçağ’da giyilen, iki parçadan oluşan bir çeşit uzun çorap

Güzelce aydınlatılmış evden sonra gece ona karanlık ve aşılmaz gelmişti. Gözleri karanlığa alışana kadar kapının önünde bekledi. Etrafındaki şekilleri seçmeye başladığında yola koyuldu. Conrad ve ailesini düşündü, kendine, o kadar çocukla samanlarla kaplı bir evde yaşamının nasıl bir şey olduğunu sordu. Maria güzel, genç bir kadındı. Sevgi doluydu ve kocasından korkmuyordu, tıpkı çocuklar gibi. Bu Robin'i umutlandırmıştı. Belki Conrad görüldüğü kadar korkunç biri değildi.

Eyer odasını kolayca buldu. Eyerlerin ve dizginlerin olduğu küçük odanın kapısı açıktı. İçerisi saman, nemli deri ve at kokuyordu. Odanın içinden yukarıya tahta bir merdiven uzanıyordu. Robin yeni kıyafetlerini kolunun altına sıkıştırdı ve yukarı tırmandı.

Yukarıdaki oda eyer odası gibi küçüktü ve içinde Robin dışında sekiz ahır çalışanı daha konaklıyordu. Her biri için bir battaniye, saman yatak ve kişisel ihtiyaçlar için başuçlarına küçük, tahta bir sandık konmuştu. Robin hafif eğik duvarda küçük bir pencere deliği ve tavan arasında terk edilmiş iki kırlangıç yuvası bulunduğunu fark etti. Tahta zemin süpürülmüştü.

Küçük odanın diğer ucunda, tahta merdiven boşluğunun karşısında, üstünde gaz lambası olan bir masa vardı, diğer gençler etrafındaki saman balyalarının üstüne oturmuş zar atıyorlardı. Robin içeriye girince hepsi ona baktı ve sessizlik hâkim oldu.

Robin oraya geldiğinde tayı kovalayan demirciyle birlikte orada olan iki gençten biri, "Bu işte size anlattığımız çocuk," dedi sonunda. Robin, Cedric'i hatırlamıştı.

Kalbinin çarpışını hissetti, gülümsemeye çalıştı ve kibarca selamladı.

Çocuklar başlarını eğerek selam verdiler, kendi aralarında mırıldandılar ve gözlerini kırpmaksızın onu süzdüler.

Robin saman yataklara işaret etti ve "Hangisi benim?" diye sordu.

İçlerinden biri ayağa kalktı, geniş omuzlu, açık kahverengi saçlı ve alnında çirkin, kırmızı bir yara olan, Robin yaşlarında

bir gençti. “Hemen pencerenin yanında, yağmurun içeri yağdığı ve rüzgârın en berbat estiği yer, Lordum.”

Robin’in cesareti kırılmıştı. Kim olduğunu biliyorlardı. Bir zamanlar kim olduğunu da. Ortaya çıkmayacağını nasıl düşünebilmişti ki? Tepki vermemeye çalıştı ve ona gösterilen yatağa gitti. “Teşekkürler.”

“Aa, bir şey değil, Lordum!” Çocuk sırıttı.

Robin yeni kıyafetlerini battaniyenin üzerine koydu ve yatağına oturdu. “Benim adım Robin.”

“Benim ismim de Isaac, Lordum, mütevazı hizmetkârınız.” Reverans yaparak eğildi ve diğerleri güldü.

Robin tek kelime etmedi.

“Duyduğum kadarıyla, babanız savaşın ortasında taraf değiştirmiş ve Fransız kralının önünde diz çökmüş?”

“O halde sen benden daha fazla şey biliyorsun!” dedi Robin sıkıdığı dişlerinin arasından.

Isaac kollarını göğsünde kavuşturdu ve merak eden gözlerle ona baktı. “Bu doğru değilse neden kendini astı?”

“Isaac...” dedi başka biri.

Robin ayağa kalktı ve ona doğru öfkeli bir adım attı. “Peki öyleyse, senin baban kim koca ağızlı? Hadi, kim olduğunu söyle ki ben de onunla dalga geçebileceğim bir şeyler uydurayım!”

Isaac allak bullak olmuş bir ifadeyle ona bakakaldı, ağzım açtı, sonra tekrar kapadı.

“Hiç kimse Isaac’ın babasının kim olduğunu bilmiyor!” dedi Cedric aniden oluşan sessizliği bölerek. “Belki annesi biliyordur ama bu konuda iddiaya girmedim.”

Isaac atılan kahkahalara hoşgörüyüyle eşlik etti. “Aynen öyle, çocuk. Öğrendiklerime göre kardeş bile olabiliriz.”

Mümkün, diye düşündü Robin. Babasının kadınlardan uzak durmadığını herkes biliyordu. Ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Bir erkek kardeşimin olmasına itiraz etmem.”

Isaac sırıttı. Aslında kötü biri değildi, iyi huyluydu. O acımasız sözleri düşüncesizce sarf etmişti. Masanın çevresindeki

saman balyalarının üzerindeki çocukları işaret etti. “Hadi gelin, Lordum, bir yudum bira ikram edelim. Sana uygun düşerse.”

Robin hevesle onu takip etti. Hepsi iyi gençlerdi. Tek tek kendilerini tanıttılar. Robin hızlıca yüzlerini ve isimlerini öğrendi. O gün gördüğü çocuklar, Cedric ve John, Waringham’ın yaklaşık beş mil doğusunda bulunan Camberfield köyünden iki kardeşti. Tüm aileleri vebadan ölmüştü ve çalışmak için buraya gelmişlerdi. Crispin, Alfred, Bertram, Dick, Pete ve piç Isaac, Waringham’dandı. Büyük çiftçi ailelerinin genç çocuklarıydılar, hiçbirinin baba toprağının başına geçebileceğine dair umudu yoktu ve evlerinde bir boğazın eksilmesi adına buraya gelip iş bulmuşlardı.

Robin’e saman balyasının üstünde yer açtılar ve Alfred ona kil testiden bir bardak bira ikram etti. “Seyreltilmiş ve sıcak. Buna alışmalısın.”

Robin ona minnettar gözlerle baktı. Buna alışması pek zor olmayacaktı; St. Thomas’da öğrenler dışında susayan biri, değirmenin deresinden, balık havuzundan veya kutsal su kurnasından içerdi ki bu sıklıkla yaşanırdı. Koluyla ağzını sildi. “Hmm, hiç fena değil.”

Ona meraklı gözlerle bakıyorlardı ve tüm bu olanlara bir anlam vermeye çalışıyorlardı. Robin çekingenliklerini hissediyordu ve durumu hem kendisi hem de onlar için kolaylaştırmak adına konuşmayı haraya getirdi.

“Burada şu anda kaç tane at var?”

“Yirmi dört kısırak, hepsi hamile,” diye cevap verdi Crispin. “Üç damızlık aygır. On iki tane bir yaşında ve on dört tane de iki yaşında tay var. İlkbaharda satılacaklar, eğitimleri o zaman tamamlanıyor.”

“Peki, bir yaşındaki kısıraklar?”

“Satıldı. Geçen ay. Kısıraklar burada terbiye edilmiyor. Buna değmiyor, Lordumuz öyle der... Yani şey, öyle *diyordu* senin baban ve haklıydı. Sadece savaş atları eğitiyoruz. Hepsi aygır tabii.”

“Bunu kim yapıyor? Kim eğitiyor onları?”

“Conrad hazırlıyor onları. Stephen’la birlikte. Sağ koludur, yarın onunla da tanışsın,” dedi Isaac.

“Ondan uzak mı durmalıyım?” diye sordu Robin.

Isaac kasvetli gözlerle onayladı. “İyi olur. Ama pek işe yarayacağını sanmam. Conrad kötüdür. Ama Stephen... Mısır’ın yedi belasının tek vücutta toplanmış hali gibi.”

“On,” diye düzeltti Cedric.

“Kaçsa kaç, hiç umurumda değil.”

“Ya Conrad?”

Robin aynı cevabı almadı. Hepsi tereddüt ediyordu.

“Uzun zamandır mı burada?” diye sordu Robin. “Onu daha önce hiç görmemiştim. Ama o beni tanıdı. Eski ahır sorumlusu Ethelwold’a ne oldu?”

“Ethelwold kaza geçirdi!” dedi, sessiz sakın, koyu renk saçlı ve gözleri neredeyse kömür karası olan Dick. “Sanırım, dur bakayım, yaklaşık üç yıl önceydi. Cehennemdeki şeytanı andıran bir attı. Çok kötüydü. Herkes ondan çok korkuyordu. Ama Ethelwold pes etmiyordu, bir şekilde ona saygı duyuyordu. Birlikte ormana gittiler ve bir saat sonra at tek başına döndü. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorduk. Her nasılsa Ethelwold’u üstünden atmıştı ve... Yani ne diyebilirm ki... Korkunçtu.”

Robin ona büyülenmiş gibi bakıyordu. “Ne?”

“Şey, görünüşe göre onu üstünden atmış ve üstünde tepinmiş. Ben görmedim ama söylenenlere göre tanınmaz haldeymiş. Conrad o zamanlar burada ustabaşıydı. Ethelwold’u o ve Stephen buldu. Ve geri geldiklerinde atın boğazını kestiler. Conrad tüm gün boyunca hiç kimseyle konuşmadı. Yaşlı Ethelwold’u çok severdi, baba oğul gibiydiler.”

Robin titrememek için kendini zor tuttu. Genelde tüyler ürpertici hikâyeleri severdi ama tanıdığı insanlar söz konusu olunca durum farklı oluyordu. “Nereden geldi? Conrad yani. Ve yüzüne ne oldu?”

“Hiç kimse onun nereden geldiğini bilmiyor,” dedi John başını iki yana sallayarak. “Birileri kuzeyden geldiğini söylüyor,

hatta İskoçya'dan geldiğini söyleyenler bile var. Başkalarıysa Galler'den geldiğini. Buradaki insanlar gibi konuşmuyor. Ve yüzü..." Omuzlarını silktilti. "Bu civarlarda çok uzun zamandır çiçek bozuğu hastalığı yok."

Alfred testinin içindekini dokuz bardağa pay etti. "Sence yeni lordumuz kim olacak, Robin? Sen bilirsin."

Robin şaşkın bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hayır. Bugün buraya geldiğimde, yeni lordun burada olacağını düşünmüştüm."

Cedric alt dudağını büzdü. "Sadece birkaç serseri. Şövalye. Buraya kontla ilgili yeni bilgiler geldiğinde, kaleyi koruyanların çoğu toz oldu ama hepsi değil. Dün yenileri geldi, bir düzine kadar. Kaba tipler. Kral'ın adamları olduğunu düşünüyoruz, yeni kont belli olana kadar burada kalacaklar."

Robin başını tekrar salladı. "Kimin kont olacağına dair en ufak bir fikrim yok."

Isaac ona ciddi bir ifadeyle bakıyordu, yavaşça omuzlarını kaldırdı. "Senin olmayacağını kesin!"

★

Cedric onu ertesi sabah uyandırdığında, henüz şafak sökmemişti. Pencereden azıcık bir ışık yatağına düşüyordu. Buna rağmen diğerleri yataklarından zıpladılar, o da onların yaptıklarını yaptı. Odanın bir köşesinde iki büyük su dolu kova vardı ve sallanan bir masanın üzerinde yıkama taşı duruyordu. Gençler sırasıyla ihtiyaçlarını giderdiler. Su pencereden yansıyan ışıkla parılıyordu.

Eyer odasının tam karşısında yem ambarı ve ikisinin arasında küçük çimli bir alan vardı. Bir adam ahır kapısına yaslanmış, alnını kırıştırmış bir halde onlara bakıyordu. Düz sarı saçlı, gerçek bir Anglosakson gibi gri-mavi gözlü, sıska bir gençti. Burnu dar ve biraz yamuktu, alnı açık, çenesi köşeli ve tıraşlıydı. Kırk yaşlarında olmalıydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve alaycı gözlerle sırtıyordu. "Dün akşam yine içki âlemi vardı, öyle değil mi? Meyhaneden çıkmış birkaç alkolik gibi görünüyorsu-

nuz. Haydi bakalım. Cedric, John, Crispin, Isaac, dünkü gibi. Pete ve Alfred, siz kısırakları dışarı çıkarın. Bertram Brutus'u alsın, Dick de Philemon'u. Sen de yeni olansın, değil mi?"

Robin onun bakışına karşılık verdi, bu gözlerde onu rahatsız eden bir şey vardı. Birbirlerine oldukça yakındılar ve soğuktular, neredeyse düşmanca bakıyorlardı. "Evet. Adım Robin."

Adam başıyla onayladı. "Ben de Stephen. Hangi ata binebilirsin?"

Robin omuz silkti. Hepsine, diyebilirdi. Hiçbir at onu korkutmazdı. Ama dikkatli olmanın daha akıllıca olacağını düşündü. "Bilmiyorum, denemem lazım," diye karşılık verdi.

Stephen alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Ama at binebiliyorsun, öyle değil mi?"

"Evet."

"Güzel. O halde Argos'la deneyelim. Manastırdaki kızlar bile ona binebilir!"

Robin bunu öylesine mi söylediğini yoksa hakaret mi ettiğini bilmiyordu. Tek kelime etmeden başıyla onayladı.

Stephen bir yüz mimiğiyle işaret etti. "Isaac, onu yanına al. Ona her şeyi göster."

Isaac iç çekti. "Peki. Haydi Robin, sallanma!"

Kısıraklara doğru giden Pete ve Alfred dışında herkes, tekrar eyer odasına döndü. Duvar boyunca uzanan tahtanın üzerinde sayısız eyer ve dizgin asılıydı. Isaac eyerlerden birini gösterdi. "İşte şu, Argos'a uygun olanı o. Onu al ve gel. Hadi, acele et birazcık!"

Robin'de diğerleri gibi, bir eyer ve bir gem aldı, sonra ahıra doğru gidenleri izledi. Genç, gelecek vadeden savaş atları, karşılıklı ahırlarda ikiyeşerli sıralar halinde duruyorlardı, tıpkı kısıraklar gibi ama onlar bir parça uzaktaydılar. Genç, meraklı at kafaları, kapıların alt yarısından onlara bakıyorlardı. Isaac eyeri sol koluna attı ve sağ koluyla sağ kapıyı gösterdi. "İşte orada, bu Argos. Onu eyerle ve dışarı çıkar."

Robin ahır kapısının kilidini açtı ve içeri girdi. Argos güçlü

omuzlu ve küçük başlı bir kırattı. Orantısızlığı komikti. Ama Robin iki yaşındaki bu atın hâlâ büyüme aşamasında olduğunu biliyordu, büyük bir ihtimalle orantılı bir hale gelecekti. Hayvanın parlak, koyu gözleri ona güvenle bakıyordu, Robin yoldaşını özenle eyerledi. Anlaşamayacaklarına dair en ufak bir şüphesi yoktu...

Atını diğerleriyle birlikte, aynı zamanda dışarıya çıkardı ve üstüne bindi. Stephen yanlarına geldi; o da heybetli, uzun bacaklı, korkunç çirkin, kısırlaştırılmış bir ata binmişti. Stephen'ın işaretiyle hepsi harekete geçti, alıştırma alanlarından birine kadar onu takip ettiler.

Genç atlar huzursuzdular, kendi gölgelerinden bile korkuyorlardı. Robin dikkati elden bırakmaması gerektiğini hızlıca fark etti. Stephen onları ikili gruplara ayırdı, kısa, pratik talimatlar verdi ve farklı yürüyüş tarzlarıyla, farklı manevralar yaptırdı. Performansların hiçbirinden memnun değildi ve eleştirileri acımasızdı. Biniciler işlerine odaklanmışlardı ve gergindiler, hepsi Stephen'ı dikkatle dinlerken eleştirilerini de karşılık vermeksizin kabul ediyorlardı. Buna karşın genç atlar ondan korkuyormuş gibi görünüyordu; Stephen ne zaman birine yaklaşırsa burunlarıyla omzunu itiyorlardı. Tuhaf yaratıklar, diye düşündü yine Robin kim bilir kaçınıcı kez. Kim bilir onunla ilgili sezgileri neydi? Stephen'ın kükreyen komando sesi onda huzursuzluk ve öfke uyandırıyordu. Buna rağmen o bir saat bir şekilde geçmişti, atlarını tımarladıktan, besledikten ve ahırları temizledikten sonra sıra kahvaltıya gelmişti.

Robin diğer çocukları mutfağın bulunduğu barakaya kadar takip etti, yangın ihtimali yüzünden tüm ambarlardan ve ahırlardan uzak ama Conrad'ın evine yakın, çayırılık bir alana inşa edilmişti. Tek katlı, görünüşe göre özenden uzak, aceleyle yapılmış bir barakaydı. İçeride büyük bir masa ve banklar vardı, sağ duvarda ise büyük bir ocak ve kaselerle tabakların bulunduğu raflar. Maria ocağın başındaydı ve büyük bir tencereden tahıl lapası dağıtıyordu. Küçük Elinor ona kaseleri uzatıyordu.

Çocuklar içeri girdiğinde, anne ve kızı onları selamladı. Kapının yanındaki taburenin üstünde bir kova su, yanında da gri renkte bir parça sabun vardı. Maria'nın bakışları eşliğinde ellerini yıkadılar ve sonra diğerleri de geldi. İçeriye en son giren Conrad oldu, Elinor'un başını okşadı ve masanın ocağa yakın olan baş tarafına oturdu; şüphesiz ki kışın en iyi yer, diye düşündü Robin.

Kısa bir yemek duasından sonra hepsi iştahla yemeğe başladı. Kahvaltı iyiydi ve doyurucuydu. Herkese bir kâse lapa, peynir, taze esmer ekmek, elma ve balla tatlandırılmış bira verildi. Robin iştahla yiyordu, sağına soluna baktı ve aklına, belki de o anda katı ekmekle bir bardak bayat bira içen Lionel ve diğer arkadaşları geldi. Tanrıya şükür, diye geçti içinden.

"Robin!" Conrad'ın sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. "Nasıl geçti?"

Robin başını kaldırıp ona baktı. "Bence gayet iyi." İstememesine rağmen gözleri Stephen'ı buldu.

Stephen hain bir ifadeyle sırıtıyordu, büyük sarı dişlerini göründü. "Şöyle diyelim, umutsuz vaka değil."

Conrad başıyla onayladı. İki cevap da onu memnun etmiş gibi görünüyordu. "Kahvaltıdan sonra Stephen ve diğerleriyle birlikte tekrar iki yaşındaki tayların yanına git. Birkaç gün sonra, artık ne yapabildiğini öğrendiğimizde, üç tanesini himayene vereceğiz. Atlara bineceksin, bakımlarını üstleneceksin, onlardan tamamen sen sorumlu olacaksın. Kış boyunca bizimle olacaklar. Yeni taylar geldiğinde ve iki yaşındakiler üç yaşma girdiğinde satılacaklar. Sonra sıra bir sonrakilere gelecek."

Robin hevesle başını salladı.

"O zamana kadar atlar senin koruman altında. Ne kadar iyi yetişecekleri ve iyi paralara satılacak olmaları sana bağlı. Yani, işini hafife alma!"

"Almam Conrad."

Robin kahvaltıdan sonra Isaac, Dick ve Bertram'la birlikte iki

yaşındaki atların yanına döndü. Cedric ve John, bir yaşındaki atların konakladığı avluya giden Conrad'ı izledi. Ata binemeyecek kadar şişman olan ancak Robin'in duyduğu kadarıyla hantal ve hassas kısıraklarla olağanüstü bir ilişki kurabilen Pete, Crispin'le birinci avluya gitti.

Bir saat boyunca tekrar iki yaşındaki atlara bindiler, onları beslediler ve tekrar bindiler. Robin öğlene doğru bitap düşmüştü. Şu an elinde hissettiği dirgenin bu kadar ağır olacağını hiç tahmin etmezdi. Ama sabahki temposuyla çalışmaya devam etti ve yorgun kemiklerini görmezden geldi. Conrad'a, iddia ettiği gibi bir hanım evladı olmadığını ispatlamak ve buradaki herkes gibi çalışabileceğini göstermek istiyordu. Ve burada iki misli çalışmak zorunda kalsa bile, St. Thomas'da olmayı tercih etmezdi. Conrad bu noktada yanılıyordu. Waringham artık ona ait olmayabilirdi ama bu topraklar hâlâ eviydi. Asla başka bir yerde olmak istemezdi. Hatta babası her aklına geldiğinde nefesi kesilse de düşünceleri değişmemişti.

Tüm atlara yemleri ve taze samanları dağıtıldığında, neredeyse öğlen olmuştu ama eğitim henüz bitmemişti. Isaac Robin'i iki büyük odun yığınının istiflendiği alıştırma alanlarından birine götürdü ve iki odun yığınınını da ateşe verdi. Atların ateş ve gürültüden, hiçbir şeyden olmadığı kadar çok korktuklarını söyledi. Ancak savaşlarda sık sık ateş ve savaş nidaları olurdu. Burada genç atları bu duruma hazırlıyorlardı. Robin, Isaac, Bertram ve Dick, hepsi ikişer tane demir çubuk aldı, ateşlerin arkasına geçtiler, bir yandan demir çubukları birbirine vurarak büyük bir gürültü çıkarıyorlar, diğer yandan savaş naraları atıyorlardı. Stephen, geleceğin savaş atlarını ateşlerin arasından sürüyor ve bir kere de gürültü yapan çocukların etrafında tur attırıyordu. Atlar kocaman gözler ve geri yatmış kulaklarla gönülsüzce koşuyorlardı. Stephen dizginleri çekti ve istedikleri gibi hareket etmelerine izin vermedi. Kış boyunca korkularının gitgide azalacağını söyledi Isaac, böylelikle atlar üstlerindeki savaşçıyı atmadan ve kaçmadan korkusuzca savaşa girebileceklerdi. Robin çok etkilendi.

Öğleden sonra günün en sakin zamanıydı. Stephen veya Conrad'tan özel bir emir almayan biri rahatlıkla şekerleme yapma fırsatı bulabilirdi. Robin, Cedric'in ricası üzerine yatakhanelerindeki kovalardan birini aldı ve doldurmak için kuyuya gitti. Kuyunun yanında bir kestane ağacı vardı, altında şekerleme yaptı. Yaklaşık bir saat uyumuştı ve kalktığı anda akşam dersleri zamanı gelmişti bile. Tekrar ahırını süpürmeli, pisliği dışarıya atmalı, temiz saman yaymalı ve at beslemeliydi. Ve bunu üç defa yapacaktı. Robin, Argos'a üçüncü kez saman ve yulaf vermeye gittiğinde, gerçekte de çizmeleri bugün yetişirse minnettar kalacağını düşündü. Çıplak ayaklarla bir at ahırını temizlemek dünyanın en kötü şeyiydi. Arada sırada bir elmaya basmak işten bile değildi. Bugün beş kez ayağını yıkamıştı ve diğerleri bu durumla çok eğlenmişlerdi.

Akşam olduğunda ve iş bittiğinde, çizmesinin ne durumda olduğunu görmek için köye gitti.

Frederic sözünü tutmuştu. "Al evlat. Hazırlar. Mükemmel olmamış mı?" Kırıksık yüzündeki gözleri iyi iş çıkarmanın gururuyla parlıyordu.

Robin de yeni çizmelerine gururla baktı. "Gerçekten güzel-ler."

"Dene bakalım."

Robin sol çizmeyi eline aldı, ince deriyi hissetti ve ayağına geçirdi. Sonra sağ tekini giydi. İleri geri birkaç adım attı, yaşlı eyerci beklenti dolu gözlerle ona eşlik ediyordu.

Robin parmaklarını oynattı. "Mükemmeller, Frederic. İkinci bir ten gibi."

Frederic güldü. "Teşekkürler, Sör Robin. Zaten size de en mükemmeli yakıştırdı."

Robin teşekkür etti ve hızla vedalaştı. Dönüş yolunda sürekli ayaklarına baktı. Beş yıl boyunca giydiği o çirkin sandaletlerden sonra normal bir ayakkabı giymek harika bir duyguydu. Büyük bir mutlulukla ahırlara geri döndü ve Frederic'in ona vedalaşırken ikram ettiği elmayı Argos'a vermek için ılık çalarak iki yaşındaki atların yanına gitti. Ahır kapısına yaslandı, Argos hemen

başını uzattı ve beklenti dolu gözlerle ellerini kokladı.

“Al dostum.”

“Nereye kaybolduğunu sorabilir miyim?” Stephen’ın melodik olmayan sesi Robin’in hemen yanında bir anda gürledi.

Robin ona baktı. “Eyerci Frederic’in yanında. Çizmelerimi aldım.”

“Sen nasıl olur da öylece kendi kendine ortadan kaybolursun?”

“Ama işim bitmişti.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Robin ellerini kaldırdı. “Yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim. İzin istemeden gittim. Herhangi bir amacım yoktu.”

Stephen yumuşamamıştı. “Bundan sonra ben her şeyi kontrol edene ve işin bittiğini söyleyene kadar burada kalacaksın!”

“Tamam, Stephen.”

“Yemlikleri temizlemeden içine yeni yem koymuşsun! Ahırlar lanet olası domuz ahırlarına benzemiş!”

Öyle görünmüyorlar, diye düşündü Robin öfkeyle. Ama hiçbir şey demedi.

“Şimdi burayı temizleyeceksin. Yemekten önce.”

“Tamam, Stephen.”

“Peki, sana atları benim sana vermediğim hiçbir şeyle beslememen gerektiğini söylemedim mi?”

“Hayır.”

“Ne?”

“Bununla ilgili hiçbir şey söylemedin. Ve sadece bir elma verdim.”

Robin yüzüne bir yumruk yedi ve yere düştü.

“Terbiyesizlik etme, seni küçük orospu çocuğu.”

Robin ayağa kalktı ve elinin tersiyle ağzını sildi. Dudak kenarında bir parça kan kaldı. “Sadece gerçeği söyledim. Ve orospu olan benim annem değildi.”

Stephen tekrar tokat attı ve bu sefer yüzünün sol yarısına isabet etti. Yine diğer yanağını çevirseymişim keşke; bana neden

bu kadar öfkeli ki, ben ona ne yaptım, diye düşündü Robin sersemlemiş bir halde yerde yatarken. Stephen'ın çizmesi karnına isabet ettiğinde doğrulmak üzereydi, birden iki büküm oldu ve nefes nefese kaldı.

Göğsünde ve yan taraflarında birkaç tekme daha hissetti. Sert ve şiddetliydi. Aman Tanrım, burada neler oluyor, diye düşündü Robin korkuyla. Tekmeler arka arkaya geliyordu. Biri şakaklarına isabet etti ve Robin kendini korumak adına içgüdüsel olarak kollarını başının üstüne kaldırdı, bu yüzden de göğsü ve karnı açıkta kaldı. Dişlerini sıkıca birbirine kenetledi ve sessizce ağlamaya başladı. İri gözyaşları göz kapaklarının altından süzülmeye başladı. Tam hıçkırıklara boğularak yalvarmaya niyetlenmişti ki tekmeler birden kesildi.

Robin hareketsiz bir şekilde yerde kaldı, kımıldamaya bile cesareti yoktu. Tepesindeki nefes sesine kulak kabarttı. Sonra Stephen bir adım attı; Robin korkudan neredeyse inliyordu. Ama tekmeler durmuştu.

“Sana ne söylersem onu yap çocuk!” Stephen'ın sesi tuhaf geliyordu. “Şimdi yemeğe git. Acele et.”

Robin hareket etmeksizin yerde yatıyordu.

“Çocuk?” Bir el aniden Robin'in koluna dokundu ve onu çevirmek istedi. El nazikti.

Robin çevik bir hareketle elden kurtuldu. “Gelirim ben. Git.”

El kolundan çekildi ve adımlar uzaklaştı.

Robin yalnız kaldığından emin olduğunda kollarını yüzünden çekti ve yavaşça ayağa kalktı. Argos'un ahır kapısına tutunarak kendini yukarı çekmek zorunda kalmıştı, ayağa kalkmayı becerene kadar epey zaman harcadı. Dalga dalga midesi bulanmaya başlamıştı. Ahırın arka tarafına kadar gitmeyi başardı, dizlerinin üstüne çöktü ve kustu. Tekrar nefes nefese kaldı. Öğürmeleri azaldığında ve ayağa kalktığı anda, dizlerinin bağı çözülmüştü, eliyle destek aldığı tahta duvar boyunca yürümeye başladı.

Ne işini yaptı ne de akşam yemeğine gitti. Artık aç değildi ve o an kimseyi görmek istemiyordu. Perişan bir haldeydi, ne zaman sakinleştiğini düşünmeye başlasa yine ağlamaya başlıyordu. Buna karşı koyamıyordu. Özenle Argos'un saman yatağını düzeltti ve artık temiz yemliğini yemle doldurdu. Sonra dışarı çıktı, ahır kapısını kilitledi ve Hector'un ahırına gitti. Elleri titriyordu ve yavaş hareket ediyorlardı. Yaptığı işe odaklanmaya çalıştı. Ayaklarına, onu böylesine mutlu kılan lanet olası çizmelerine bakmak istemiyordu. Güzel ve neşeli başlayan bu gün aniden bir felakete dönmüştü. Kendine olan güveni yerle bir olmuştu. Ne olduğunu, ona neden bu şiddetin uygulandığını anlamıyordu. Öfkeyle gözlerini sildi. Ağlamaktan karnı ağrıyordu. Ve gururu incinmişti.

Hector'dan sonra Achylles'e gitti. Yan yana nasıl da huzur içinde duruyorlardı... Robin belli belirsiz gülümsedi, yemliği, ta ki bizzat kendi içinden yiyebilecek kadar temizlemeye koyuldu. Tüm işleri bittiğinde Argos'a geri döndü. Ayağıyla kapı ve yan duvar arasındaki köşeye birazcık temiz saman iteledi ve üstüne oturdu. Usulca inledi ve bir eliyle karnına bastırdı. Argos göz ucuyla ona baktı ve yemini yemeye devam etti. Yanında birinin olmasından rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Robin çenesini yumruklarının üstüne dayadı ve havanın kararmasını izledi.

Günüşiği neredeyse kaybolmak üzereyken Conrad avluya geldi. İki bölmeli ahır kapısının yarısından içeriye eğilip göz attı, Robin'in bir köşede oturduğunu gördü.

"Burada olduğunu tahmin etmiştim." Kapıyı açtı ve içeri girdi. "Söyle bakalım, karımın yemeklerini beğenmedin mi?"

Robin ellerine baktı. "Beğendim."

"Yemeğe gelmemen hoş bir davranış değil."

"Üzgünüm."

Conrad yaklaştı. "Biraz kay bakalım."

Robin yerini değiştirdi, Conrad onun yanına oturdu. "Stephen bana neler olduğunu anlattı."

Robin bitap bir halde başını salladı. "Beni gönderme Conrad. Lütfen! Yanlış bir şey yaptığımı bilmiyordum."

"Ben bu nedenle gelmedim."

Robin rahat bir nefes aldı. "İyi."

Conrad birden başparmağı ve işaret parmağıyla Robin'in çenesini tutup yüzüne baktı. "Neyse, bu geçer!"

Robin başını öfkeyle geri çekti. "Bu bir şey değil."

"Tabii ki Robin, sana bir şeyler söyleyeceğim."

"Gerek yok."

"Lanet olsun! Çeneni kapa ve beni dinle."

"Dinliyorum."

Conrad ona sert baktı ve belli belirsiz gülümsedi. "İnsanların öfkelenmesine sebep oluyorsun, öyle değil mi?"

Robin eliyle alnını sildi ve mutsuz bir ifadeyle başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

"Yanlış birine denk geldiğinde, bu oldukça tehlikeli olabilir."

"Sürekli yanlış kişilere denk geliyorum."

Conrad başıyla onayladı. "Belki günün birinde bundan bir ders çıkarırsın."

"Belki."

"Robin, onun atlarla nasıl başa çıkabildiğini gördün mü?"

Robin başıyla onayladı.

"Bu Stephen işte. Gerçekte böyle biri. Tanrı böyle olmasını istemiş. Ama tam anlamıyla başarılı olamamış!"

"Neden?"

"Hmm, söylemesi zor. Belki biraz sana benziyor. Birkaç kez yanlış insanları öfkелendirdi. Mesela babanı!"

"Babamı mı?"

"Evet, uzun süre önce."

"Peki ne oldu?"

Conrad başını sağa sola salladı. "Bu önemli değil. Önemli olan, Stephen haklıydı ve baban haksızdı, ahlak açısından diyebiliriz."

Robin ağzını yamulttu. "Bir kadın."

"Neden böyle düşündün?"

“Babamı neredeyse hiç tanımıyorum ama bu açıdan ahlak sahibi olmadığını biliyorum.”

“Her neyse. Bir çiftçi bir Lordla ters düşerse, burnunun kanaması kaçınılmazdır. Üstelik ne kadar haklıysa, onun için o denli kötü olur. Çünkü bu ülkede yasalar Lordlara, tıpkı insanların kaderlerini belirleyebilen Tanrı’nın kudretine benzer bir güç verir. Bazen buna rağmen dener ve başarısız oluruz. Stephen babandan nefret ederdi. Gerçekten nefret ederdi, bu duygu tüm hayatını berbat etti ve ona acı verdi. Babanın öldüğü haberi buraya geldiğinde, birçok insan üzüldü ama birkaç kişi sevinç kutlamaları yaptı. Bunlardan biri de oydu, çünkü baban ve klanı ona bir daha bulaşmayacaklardı.”

Robin’in zihninde bir ışık yandı. “Ve sonra ben geldim.”

Conrad başıyla onayladı. “Bu onun için gerçek bir şoktu. Ama iyi niyetliydi. Bunu çok iyi biliyorum. Senin suçun olmadığını ve bunun ikinizin arasındaki bir mesele olmadığını biliyordu. Ama başaramadı. Ve düşünüyorum da... Neyse, benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Biraz dikkatli olursan, başına bir daha böyle bir şey gelmez.”

“Dikkat edeceğime emin olabilirsin,” diye mırıldandı Robin.

Conrad hafifçe tebessüm etti. “Robin, seninle ilgisi olmayan şeyler yüzünden sana kin besleyecek olan tek kişi Stephen değil. Buraya geri döndüğün için ödemen gereken bedel bu. Belki de yabancı olduğun bir yere gitmen senin için daha kolay olabilirdi.”

“Tıpkı senin yaptığın gibi mi?” diye sordu Robin.

Conrad ona şaşkın gözlerle baktı. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Öyle değil mi?”

“Evet, olabilir. Bazen başka bir yerde, yeniden başlamak daha iyidir.”

“Ama benim için değil. Ben burada olmak istiyorum.”

“Evet biliyorum. Ama umarım yeni kont geldiğinde, senin için her şey daha kötü olmaz!”

“Ona kim olduğumu söyleyecek misin?”

“Hayır. Ama biri bunu yapacak. Buna emin olabilirsin.”

Robin iç çekti. “Ne fark eder? Yeter ki beni o lanet olası manastıra göndermesin.”

“Eğer böyle bir şey olursa ve sen kesinlikle geri dönmek istemezsen, seni buradan götürürüm. İyi olan insanların yanına. İskoçya’ya.”

Robin ona şaşkın gözlerle baktı. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Sen oralı mısınız?”

Conrad başıyla onayladı. “Ailem orada yaşıyor.”

Robin çok şaşkıındı. Ona göre İskoçya, neredeyse Kudüs kadar uzak bir yerdi. Bir adamı evinden o kadar uzakta yaşamaya iten şey ne olabilirdi?

“Ama sen İngiliz’sin?” Bu hem bir soru hem de bir tespitti.

“Ben gençken İskoçya’da birçok İngiliz vardı. Ama Kral Edward, bizi buna inandırmaya çalışsa da tüm savaşları kazanamıyor.”

Robin huzursuz olmuştu. Kral Edward’la ilgili herhangi bir yorum onu biraz geriyordu. “Teşekkürler, Conrad.”

“Bir şey değil. Umarım buna gerek olmaz.”

“Bence de.”

Conrad ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. “Robin... Konuştuğumuzu veya senin yanında olduğumu öğrenirse Stephen bir daha seni asla sevmez. Ben bu işe karışmayacağım. Onunla bizzat sen başa çıkmalısın. Ona saygılı ol ve ne derse yap. İşini iyi yap. O zaman her şey yoluna girecektir.”

“Tamam, Conrad.”

“İyi geceler, evlat.”

“İyi geceler.”

★

Stephen ertesi sabah kaba bir tavırla, Argos, Palamon ve Hector’u beslemesini ve hepsine binmesini söyledi.

“Tamam, Stephen!” dedi Robin bir aziz edasında.

“Hiç heveslenme! Üçü de bu yıl doğmuş ufacak atlar. O yüzden, sen bile hiçbir şeyi berbat edemeyeceksin!”

Robin saygılı bir cevap bulamadı ve sustu.

“Ve böyle aptal aptal sırtma!”

Robin bakışlarını hızla yere eğdi. “Tamam, Stephen.”

“Ah çocuk, sen insanı hasta edersin! Haydi kaybol, işinin başına git.”

Robin hemen toz oldu.

Gün, bir gün önce olduğu gibi geçiyordu ve Robin rutin işine hızla adapte oldu. Kendini onun sorumluluğuna verilen ata adadı. Stephen’le aynı fikirde değildi. Argos kuzu gibi uysaldı ve savaşçı bir doğası yoktu ama Robin o gün Argos’un ateş ve gürültünün içinden çekinmeden geçtiğini öğrendi ve Isaac’ın bindiği Antor’u koşu yarışında geçti. Argos’u cesur bir savaş atı olarak teslim edecekti, Robin bundan emindi, orantısız büyü-yüşünü ısıltılı tüyleri ve parlak toynaklarının altına gizleyecekti. Palamon ve Hector, geçen ilkbahar sonuna doğru doğan yavru-lardı ve ikisi de hâlâ küçüktü. Bu nedenle akranlarından daha yavaşlardı. Ama hiç kimse kış boyunca ne kadar gelişeceklerini bilemezdi. Robin’in ümidi ve planları vardı.

Yüzündeki izler artık önceki akşam olduğundan daha net görülüyordu. Robin, mümkün olduğunca Stephen’ın doğruca yüzüne bakmayacak kadar akıllıydı. Etrafindan koca bir yay çizererek geçti ve gün, onunla yüz yüze gelmeden sona erdi.

“Tanrıya şükür!” diye şükretti Isaac akşam, bir yandan da keyifle gerindi. “Yarın Pazar.”

“Ee?” diye sordu Robin. “Gökyüzündeki ermişler aşağıya inip atları mı besleyecekler?”

Isaac gülümseyerek omuzlarını silkti. “Şimdi aramızda manastırdan gelen bir kardeşimiz olduğuna göre bunun mümkün olduğunu düşünüyorum.”

Isaac fazla çaba sarf etmeden Robin’in yumruğundan kıl payı kaçtı. “Hayır hayır, tabii ki öyle değil. Ama yarın burası sessiz-

leşiyor. Besleme, temizleme ve diğer şeyler yok. Kilise dışında tabii ki!" dedi, hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle.

Ertesi sabah yüz yıkama kasesinin önünde alışılmadık bir kalabalık vardı. Cedric, Alfred ve Dick tıraş oluyordu, bunu yaparken ukala tavırlarla yaygara kopartıyorlardı. Sonra, bir önceki sabah yaptıkları gibi, Robin'in etrafına dizilip onun ciddi ve odaklanmış gözlerle, dişlerini tuzla fırçalamasını seyrettiler büyülenmişçesine.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Bertram alnını buruşturarak. "Tadı iğrenç olmalı."

Robin ağzını suyla çalkaladı ve pencereden aşağı tükürdü. "Doğru. Ama dişler için çok iyi."

"Bunu kim söylüyor? Böyle bir şey iyi olamaz. Kötü görünüyor."

"Manastırdaki rahip Cornelius söylüyor. Kendisi İspanya'da bulunmuş ve bunu dinsizlerden öğrenmiş. Dinsizlerin çok daha iyi ve sağlıklı dişleri olduğunu anlatmıştı, çünkü onları temiz tutuyorlarmış."

Diğerleri güldü. Robin'in abartılı temizlik anlayışını komik buluyorlardı.

Neşeli bir şekilde çatı katından çıktılar ve kahvaltıya gittiler. Conrad'ın tüm ailesi oradaydı, küçük Elinor ve üç oğlu da. Maria'nın sevecen, dişsiz vaftiz babası Henry çocuklara göz kulak olurken, Maria gençler için yemek hazırlıyordu.

Köydeki kiliseye gitmeden önce, Maria hepsini kuşkulu gözlerle inceledi. "Crispin, saçında saman var." Crispin hızla parmaklarını uzun lülelerinin içinde gezdirdi ve birkaç saman parçası çıkarıp belli etmeden yere attı.

"Isaac, ellerini uzat!"

Isaac ellerini ileriye doğru uzattı.

Maria güldü. "Elinin üst tarafını kast ettim."

Isaac ellerini döndürdü.

Maria alnını buruşturdu. "Tırnakların gece gibi simsiyah. Böyle gelemezsin."

“O zaman burada kalmak zorundayım, Maria,” diye cevap verdi Isaac. “Duman isı. Denedim ama çıkmıyor.”

“Hmm. Peki bir de ben deneyeyim. Sabunlu sıcak su çok işe yarıyor, inan bana.”

Isaac'ın yüzü sarardı. “Şey... ben gideyim ve şansımı bir kez daha deneyeyim.”

Maria başıyla onayladı. “Acele et.”

Robin birkaç dakika sonra geri döndü. Parmakları parlıyordu, ovmaktan kıvrkırmızı olmuştu ve tırnaklarının altındaki kir kaybolmuştu.

“Güzel,” dedi Maria. “Hadi gidelim, her pazar geç kalamayız. Peder Gernot bizi beklemez.”

Ama köy kilisesine ayak bastıklarında daha ibadet başlamamıştı. Küçük kilise neredeyse ağzına kadar doluydu ve curcuna hâkimdi. Çocuklar ağlıyor, komşular dedikodu yapıyor, genç kızlar fısıldaşıp sağa sola bakıyordu. Arka sıralardan birine geçtiler. Önlerindeki yaşlı kadın döndü ve Maria'nın hamileliğini sordu.

Maria sabırla güldü. “Yorucu ve uzun, Cecily. Her zamanki gibi.”

“Sana gönderdiğim çayı içtin mi?”

Maria hatırlayınca yüzünü buruşturdu. “Tabii ki.”

“Evet, biliyorum, tadı acı. İçinde karahindiba var. Ama sabah bulantılarına karşı ondan daha iyi bir şey yok.”

Maria başıyla kibarca onayladı. “Kusmadan içinde tutmayı becerdiğin sürece,” diye homurdandı ve Conrad ona gizlice gülümsedi.

Peder Gernot kilisenin giyinme odasından geldi ve curcuna biraz olsun dindi. Sunağın önünde durdu, sade cübbesi, heybetli bedeninin etrafında dalgalanıyordu ve herkes susana kadar sabırla bekledi.

“Duyduğum kadarıyla,” diye başladı yüksek bir ses tonuyla, “Tanrı, Waringham'ı zengin hasatla kutsamış. Ona bunun için şükretmeliyiz ve bu iyiliği için, hasadın bir bölümünü

Tanrı'ya vermeyi unutmamalıyız. Buradaki bazı kardeşlerimizin Tanrı'nın payının on beşte bir ya da yirmide bir olduğunu düşündüğünü biliyorum. Bu kardeşleri yanlış inanışlarından vazgeçirmek için, bir kez daha Tanrı'nın payının gerçekte onda bir olduğunu hatırlatmak isterim. Yani, o payı almak için Michaelis'e geldiğimde, çuvalımın yarısının samanla dolu olmasını istemiyorum. Bu konuyla ilgisi olan söz konusu kardeşlerimin, günahlarının affedilmesi ve beni bir kez daha dolandırıp gazabıma uğramamaları için, on tane Ave Maria okumaları ve Oswald'a hatırı sayılır bir sadaka vermeleri gerekmektedir.”

Kilisenin içinden fısıltılar ve ayak sesleri yükseldi, görünüşe göre Peder Gernot önemli bir noktaya değinmişti.

“Ayrıca cemaatimize bu hafta yeni bir üyenin katıldığını duydum. Yeni kardeşimiz, her ne kadar kendini bana tanıtmaya tenezzül etmemiş ve kurallara aykırı bir biçimde, kutsal bir yerden kaçarak gelmiş olsa da ona gönülden hoş geldin demeliyiz ve Tanrı'nın onu korumasını dilemeliyiz. Yeni kardeşimiz ibadetten sonra evime gelebilir, benimle mütevazı pazar yemeğimi paylaşabilir ve ihmalkârlığını bu şekilde telafi edebilir.”

Herkes ona bakmak için başını çevirdiğinde, Robin ateş basan kulaklarla cilalı çizmelerine baktı.

Peder Gernot tekrar sessizlik hâkim olana kadar bekledi. “Ve şimdi bugünkü kutsal hikâyemize gelelim...”

Zengin kelimeler ve fantastik süslemelerle, Antakya'da dinsiz bir prenses olan azize Eulalia'nın, gezgin bir rahip sayesinde inançlı bir insana dönüşmesini anlattı. Prensес ailesini terk etmiş, erkek gibi giyinerek şehrin yoksul kesimlerinde dolaşıp hayır işleri yapmış ve Tanrı adına yaptığı işlerle birçok insanın kalbini kazanmış, üstelik Antakya'da Hristiyan inanışı yasaklanmış olmasına rağmen. Yaptıkları anlaşıldığında onu dinsiz bir Prensele evlendirmeye karar vermişler. Ancak o bakire kalmak ve sadece Tanrı'ya ait olmak istemiş, bu yüzden ona işkence etmişler. Peder Gernot bu bölümü, öylesine uzun ve ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu ki Robin'in midesi kötü oldu. Maria ve Eli-

nor'a endişeli gözlerle baktı. Ama endişesi yersizdi. Elinor'un ağzı açıktı ve büyülenmiş bir şekilde rahibi dinliyordu, Maria ise başlığının ucuyla kulaklarını tıkamıştı. Zavallı Eulalia'nın idam edilip yaratıcısının yanına gönderildiği ve mezarının başında sayısız mucizenin gerçekleştiği bölümün sonunda rahip Gernot arkasını döndü ve ibadete başladı.

İbadet bir saatten fazla sürdü. Ayakta düzensiz bir şekilde duranlar yorgunluk belirtileri gösteriyordu; dar bir alandaydılar ve içerisi aşırı sıcaktı, uzun süre, sessizce ayakta durmakta zorlanıyorlardı. Robin değil. St.Thomas'da bulunduğu yıllarda geliştirdiği bir yöntemle, içi geçse de bir yandan saygıyla dinleyen bir yüz ifadesine bürünmeyi başarmıştı. Böylelikle tamamen hareketsiz bir şekilde yerinde duruyor ve ancak diğer cemaat üyeleri ibadetin sonunda kapıya akın ederken tekrar kendine geliyordu.

Bölüm 3

Waringham, Kasım 1360

Neredeyse kimse ne olduğunu anlayamadan Eylül geçti ve Kasım oldu. Robin, St.Thomas'taki yıllarının çok geride kaldığını düşünüyordu. Bir zamanlar Waringham Kontu olacak çocuk değildi o artık. Tamamen yeni bir hayata başlamıştı. Tıpkı diğerleri gibi Stephen'ın kötülüklerine maruz kalıyordu, diğer herkes gibi sabahları çalışırken üşüyordu ve küfrediyordu, ayrıca ahırlarda çalışan diğer çocuklar onun kim olduğunu unutmuş gibi görünüyorlardı. Bazı açılardan onlardan farklı olduğunu kabullenmişlerdi ve Robin atların isimleriyle ilgili hikâyeler okuduğunda ona okuryazarlığından dolayı şaşırmayı bırakmışlardı. Şimdiye kadar sadece, uzun ve zor telaffuz edilen isimler kullanılmıştı. Bu geleneği Robin'in babası başlatmıştı ve o burada olmadığından beri aynı isimler atlara tekrar tekrar veriliyordu. Ancak Robin isimlere anlam katıyor, onlara bir hayat veriyordu. Akşamları uyumadan önce veya pazar günleri yemekten sonra Robin'in çevresinde toplaşıp büyülenmiş gibi onu dinliyorlardı. Robin iyi bir hikâye anlatıcısıydı ve Conrad da sıklıkla onlarla birlikte oluyordu. Bunun karşılığında onlar da atlar hakkında tüm bildiklerini Robin'le paylaşıyorlardı; örneğin Anglosaksonlardan daha üstün olan, iyi ve azimli atları İngiltere'ye getirenlerin Vikingler olduğunu. At yarışlarını ıcaat edenlerin ve İngiltere'de bu kadar popüler yapanların da yine Vikingler olduğunu. Ve bugün yetiştirdikleri atların, güçlü Viking beygirlerinin torunları olduklarını, küçük bozkır atlarının ateşli kanına sahip olduklarını, onları İngiltere'ye doğudan ve

İspanya'dan getirenlerin Haçlılar ve tüccarlar olduğunu... Robin tüm bilgileri iştahla dinliyordu.

Palamon ve Hector sonbahar boyunca hızla büyümüşü ve Stephen bu gelişimlerine anlamsızca, hatta bazen öfkeyle tepki veriyordu. Ama en büyük sürprizi Argos yapmıştı. Hareketsizliğini kaybetmişti, bedeni güçlenmişti ve başı heybetliydi. Görkemli bir görünüşü vardı ve Robin'in gururuydu.

Conrad ona bakmış ve gülerek Robin'in sırtına vurmuştu. "Bizim çirkin ördek yavrusu kuğuya dönüşeceğı benziyor Robin. Onunla bu şekilde çalışmaya devam et."

★

Hava gittikçe soğuyordu. Güçlü fırtınalar ağaçlardaki son yaprakları koparıyordu ve Robin sonunda neden eyer barakasının üstündeki dar odada kaldıklarını anlamıştı. Eyer barakası, mutfağın yanındaki tek sıcak yerdı. Küçük kömür mangalı gün içinde ve gece boyunca yanıyordu, böylelikle deriler kurumuyor ve yırtılmıyordu. Sıcak bir nebze olsun yukarıya çıkıyor ve böylelikle oda dondurucu olmuyordu. Robin yatağını pencerenin önünden alıp karşiki duvara serdi.

Maria ahır çalışanlarına çeşitli paltolar paylaştırdı. Hepsi eski ve yıpranmıştı. Maria'nın tüm yaz boyunca, büyük bir gayretle ördüğü yünleri kâhyalar alıp götürmüştü. Onlar hasattan sonraki haftalarda, her yıl olduğu gibi tüm Waringham'ı ve Baronların bulunduğu yerleri gezip çiftçilerden kira toplamış, sonunda da haraya geri dönmüşlerdi.

"Peki ne hakla, sorabilir miyim?" diye sordu Conrad öfkeyle. "Ücret karşılığında çalıştığımı ve kira ödemediğimi bilmiyor musunuz?"

Kâhyalar, tahsilatçılar ve toprak sahibi yetkilileri donuk yüzlerle bakıyorlardı. "Vergi!" dediler kısaca.

Conrad kollarını birbirine kavuşturdu ve "Baronların malı olduğumu bilmiyordum!" dedi.

Sadece köleler kira dışında vergi ödemek zorundaydılar, bu, miktarı her yıl artan özel bir ödemeydi ve kiralardan çok daha büyük bir yükü.

“Ayrıca,” diye devam etti Conrad. “Götürdüğünüz yünler bana ait değil! Ben o yünler için çalışanlarımın maaşından para kestim.”

“Eh işte, ahır çalışanları da köle sayılır, öyle değil mi?” diye cevap vermişti kâhya zafer kazanmış edasıyla sırtarak. “Bu yüzden: Vergi ver!”

Bir an için Conrad kendine hâkim olamayacakmış gibi bir izlenim uyandı. Ama hiçbir şey yapmadı. Kâhyanın yanında silahlı koruması vardı; kimsenin ona direnç göstermesinden korkmasına gerek yoktu.

“Yaptığınız adil değil!” diye bağırdı.

“Bırak da buna biz karar verelim ahır sorumlusu! Bu baronluğun yüksek vergileri var, herkes Fransızlara karşı sürdürülen savaş için katkıda bulunmalı.”

Conrad iğrenç bir şeye bakarcasına yüzünü buruşturdu. “Güzel sözler. Ama siz yine de hırsızsınız!”

Kâhya tehdit eder bir tavırla ona doğru adım attı. “Öyleyse beni şikâyet et.”

Conrad’ın yüzüne soğuk bir tebessüm yayıldı. Bunu yapmayacaktı. Gençlerin yünleri hiçbir zaman mal defterine yazılmayacaktı, bunu kâhya da biliyordu. Onları kendi hesabına satacaktı ve konuşmamaları için paradan onlara da pay verecekti. Ve Conrad’ın yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü şahidi yoktu.

Birkaç gün boyunca asabi ve öfkeliydi, sonra unuttu. Çocuklar da şikâyet etmeden eski paltoları giymeye devam ettiler.

Azizler günü ziyafet yemeği verildi. Karnı artık iyice yuvarlak olmuş Maria kendini aşmıştı. Ziyafet çekmiş, gülüp eğlenmişler, atlara son bir kez göz attıktan sonra uykuya çekilmişlerdi. Robin hariç.

Sonunda battaniyeyi üzerinden atan Robin ayağa kalktı. Uzanmanın hiçbir anlamı yoktu; Argos’un gerçekten iyi olduğuna emin olmadan uyuyamazdı. Tüm gün boyunca hayvanın halini hiç beğenmemişti. Sabah ağır ve keyifsiz yürümüştü,

akşam da yemine bakmamıştı bile. Robin durumu Stephen'a söylemişti. Stephen atı dikkatle inceledi, ağzını kontrol etti, bacaklarına ve toynaklarına baktı. Sonra başını iki yana sallayıp, "Hiçbir şey bulamadım. Bir şeyi yok. Büyüyor. Kafanı yorma. Hadi çocuk, işini bitirmeye bak."

Robin önce rahatlamıştı ama şimdi yine tam olarak emin değildi. Bir şeyler yolunda gitmiyordu, bunu gün boyunca hissetmişti.

Usulca ambar deliğine gitti ve merdiveni yokladı. Aşağıya indiğinde gözleri karanlığa alışana kadar bekledi ve sola döndü. Hâlâ çok geç değildi, en fazla dokuzdu. Ama ahır huzurluydu, derin bir gece uykusunda, hiçbir kısırtı yoktu. Robin'in nefesi akşam soğukunda beyaz buhar bulutlarına dönüşüyordu. Paltosunu unuttuğu çok geç aklına gelmişti.

Avluya ulaştı ve Argos'un kapısının üst tarafını açtı. Robin içeriye göz attı ama hiçbir şey göremedi. Sadece bir hareketlilik hissetti, alt kapıyı açtı ve içeri girdi.

Ata yaklaştığında, hemen bir şeylerin yolunda olmadığını fark etti. Robin boynuna dokundu ve terlemiş olduğunu hissettiğinde irkildi. "Şşt, ne oldu oğlum? Neyin var?"

Argos aşına olduğu sesi duyduğunda kulaklarını dikti, başını huzursuzca salladı. Robin, keşke bir lamba getirseydim, diye düşündü. Kolunu Argos'un boğazının altına koydu ve başını onun başına yasladı. "Neyin var dostum?"

Ve bir şekilde cevap aldı. Herhangi bir kelime duymamıştı ve içerisi karanlıktı, sadece hayvanın acı çektiğine ve gerçekten çok hasta olduğuna emin oldu.

Robin korkmuştu. Yüreği ağzında atıyordu, kımıldamadı ve atın burnunun üstünü okşamaya devam etti, Argos'a korkusunu hissettirmemeye kararlıydı. Atların insanların duygularına karşı ne kadar hassas olduklarını biliyordu ve Argos'u daha fazla heyecanlandırmak istemiyordu.

Conrad'ı çağırmalıyım, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, diye düşündü. Robin düşüncelere dalmışken Argos yere yatmaya koyuldu. "Hayır," dedi Robin. "Bunu yapamazsın."

Tam olarak neden korktuğunu bilmiyordu ama olanlar doğru görünmüyordu. Nemli ellerle duvarda asılı olan yuları aldı. Bunun için ışığa ihtiyacı yoktu. Elindekilerin hangi parçalar olduğunu anlayana kadar yularları ve kayışları yokladı. Sonra hayvanın başının üzerinde geçirdi. “Sanırım sen ve ben şimdi biraz gezintiye çıkacağız!” diye mırıldandı.

Argos istemiyordu. Robin yavaşça yularından çekince boyunu uzattı ama kımıldamadı. Arka bacaklarını bükmeye meyillendi.

“Bunu aklından çıkar!” diye homurdandı Robin ve kararlı bir tavırla yuları çekti “Biliyorum dışarıso soğuk ama başka çaremi yok.”

Yuları, son aylarda eskisine göre iki kat büyüyen kol kasları, ince önlüğünün altından belirginleşene kadar çekti. “Hadi gel artık inatçı şey!”

Argos ön ayaklarıyla yere vurdu ve burnundan soludu. Ama hâlâ yerinden kımıldamıyordu. Robin küfretti, sonra yalvarmaya başladı. “Hadi gel Argos. Dışarıya gel. Bunu benim için yap.”

Ve yaptı. Birden direnmekten vazgeçti ve başını eğerek Robin’in yanına geldi.

Dışarıso ahır kadar karanlık değildi ama ay yoktu. Gökyüzü bulutluydu ve soğuk rüzgâr tahta ahırların arasından esiyordu. Robin titredi. “Oğlum, umarım bu gece ikimiz de dışarıda ölmeyiz.”

Gönülsüzce arkasından gelen hayvanı çekiştirerek ahırların önündeki çimlere çekti ve onunla daire çizmeye başladı. Zor bir işti. Argos iki adımda bir duruyordu, birkaç kez ayaklarıyla yeri tepti ve artık devam etmek istemiyordu.

Ağır adımlarla beş daire çizdiklerinde Robin’e sıcak basmıştı. Argos da terlemiş gibi görünüyordu ama aynı zamanda soğuktan titriyordu.

“Bir battaniye!” diye mırıldandı Robin. “Sana bir battaniye bulmalıyım. Ama battaniyeyi örtünce yere yatmana nasıl engel olacağım?”

Şimdilik battaniyeden vazgeçti. Hayvanı hareket halinde tutmak daha önemli gibi görünüyordu.

Yaklaşık on yorucu daire çizdiklerinde yağmur yağmaya başladı. Önce sessiz ve ince yağıyordu, sonra rüzgâr uğuldamaya başladı ve yağmur, yoğun, dondurucu soğuk bir perdeye dönüştü. Rüzgârla birlikte neredeyse yatay bir biçimde yağıyor ve acımasızca yüzlerine ya da sırtlarına vuruyordu. Robin öfkeyle omuzlarını yukarıya çekti.

Argos titriyordu. Yağmuru sevmiyordu, bunu çok önceden keşfetmişti ve hava, şu anki durumunu daha da kötüleştiriyordu. Başını eğdi, daha fazla direnç göstermeye başladı. Ama Robin durmasına izin vermedi.

Ay kendini sadece birkaç dakika için bulutların arasından gösterdi ve hemen tekrar kayboldu. Ama Robin yeterince görmüştü. At hastaydı, bir saat öncesinden çok daha kötüydü. Artık biçimli olan vücudu zayıf ve iki büklümdü, hırıltılı soluk alıyordu. Yeleşi yağmur yüzünden ıslanmıştı, Robin onun hâlâ terleyip terlemediğini bu sebeple bilmiyordu ama gözleri buğulu ve beyazdı. Ve tüm vücudu titremeye başlayan Argos durdu, yere yattı.

“Hayır.” Robin kendi ses tonundan hoşlanmadı. Paniklemişti. “Ayağa kalk miskin! Hadi, tekrar ayağa kalk!”

İki eliyle kayışı kavradı, atın önüne geçip bacaklarını iki yana açtı ve atı çekmeye başladı. Ama işe yaramıyordu. Argos ayağa kalkmaktansa başının kopmasına razıymış gibi görünüyordu. “Ayağa kalk, tembel hayvan! Hadi, kaldır kışını!”

“Robin!”

Arkasını döndü. Gelen Isaac’ti. Paltosuzdu ve ayakları çıplaktı, tıpkı Robin gibi sıırıksıklamdı. Elinde küçük bir gaz lambası vardı. Loş ışıkta yüzü solgun görünüyordu ve gözleri kocamandı. “Burada ne yapıyorsun? Uyandım, tualete gitmem gerekiyordu, sonra yerinde olmadığını gördüm. Ben de düşündüm ki...”

“Ah Isaac, çeneni kapa ve Conrad’ı çağır. Çabuk! Bu kahrolasica at ölmek üzere.” Sesi titriyordu.

Isaac arkasını döndü ve koştu.

Robin hafıflemiş gibiydi ama rahat değildi. Çok geç, dedi içinden, artık çok geç. Conrad'ı hemen çağırmalıyım. Çabucak gelirdi. At yattığı yerde zar zor nefes alıyordu, göğsü hızla kalkıp iniyordu. Robin'in aklından geçenler gördüklerinden çok daha fazlaydı.

"Hayır, daha değil!" dedi Robin ve kayışı bir kez daha çekti. "Hadi kalk! Ayağa kalk, seni inatçı at! Tanrı aşkına, tekrar kalkabilirsin. Lütfen kalk..."

Yalvarmaları hiçbir sonuç vermedi.

Robin, Isaac'le Conrad gelene kadar sanki saatler geçmiş gibi hissetti ama gerçekte sadece birkaç dakika olmuştu. Conrad ahır kapısının üstünden atladı ve Robin'in yanında durdu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Hasta. Titriyordu ve ateşi var. Yatmak istedi. Ben de..."

"Isaac, ışığı buraya getir, çabuk!"

Isaac yanlarına gitti. "Kolik mi?"

Ne korkunç, ne uğursuz bir kelime, diye düşündü Robin. Ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama onu korkutmuştu.

Conrad, Isaac'ten lambayı aldı, Argos'un yanına, ıslak çimlere oturdu ve loş ışıktaki atı inceledi. Conrad'ın siyah lüleleri yanağına yapışmıştı, yaralı yüzü solgun görünüyordu. Argos usulca kişnedi, neredeyse duyulmamıştı. Sanki bir kez daha doğrulmak istercesine başını yavaşça hareket ettirdi. Ama sadece görünüşte öyleydi. Başını tekrar güçlkle yere yatırdı ve sığ bir nefes aldı. Conrad sonunda ayağa kalktı ve lambayı Isaac'e geri verdi.

"Elimizden hiçbir şey gelmez," dedi sessizce.

"Ama... neden?" diye sordu Robin acıklı bir ses tonuyla. "Nesi var?"

"Isaac'in söylediği gibi. Kolik."

"Ama..."

Conrad bir el hareketiyle Robin'in sözünü kesti. "Sen doğru

şeyi yaptın, Robin. Ama onu şu an yattığı yerden kimse kaldıramaz.”

Robin itiraz etmek için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Boğazı düğümlenmişti.

“Senin suçun değil evlat,” dedi Conrad üstüne bakarak. “Sen elinden geleni yaptın. Şimdi git. Kurumaya bak. Ben onunla kalırım.”

“Hayır.”

“Ne diyorsam onu yap. Isaac, götür Robin’i buradan.”

Isaac tek kelime etmeden kolunu Robin’in omzuna attı.

Robin silkinerek kolu üstünden attı. Zihninin içinde tuhaf sesler duyuyordu. Yerde, ışık çemberinin dışındaki karanlıkta yatan büyük cüsseye doğru birkaç ürkek adım attı. Yağmur azalmıştı.

Conrad, Robin’in yanına gitti. “Çok ciddiym Robin. Şimdi gideceksin. Elinden hiçbir şey gelmez ve ben buna şahit olmana izin veremem.”

Robin onu duymuyordu. Cevap vermedi. Yavaşça soğuk toprakta yatan hasta atın yanına diz çöktü. Hiçbir şey yokmuş gibi öylece çekip gidemezdi, zaten bunu yapmak da istemiyordu. Artık üşümüyordu. Gece artık ona soğuk ve düşman gibi gelmiyordu.

Conrad omzuna dokundu. “Robin, son kez...”

Robin eli itti. “Bırak beni.” Neredeyse öfkeyle söylemişti. Conrad duraksadı.

Az önce ahırda yaptığı gibi, elini tekrar Argos’un boynuna koydu ve alnını atın büyük, sıcak başına yasladı. Gözlerini kapadı ve hiçbir şey düşünmedi. Yutkunmadı ve nefes almadı, tüm bedeniyle kıınıldamadan öylece durdu. Kalbi hâlâ atıyordu. Kalbi veya başka bir şey belki de, diye düşündü, belki de zihninin içinde duyduğu bir sestti. Eli kendiliğinden yuların kayışına gitti. Onu kavradı. Sonra yavaşça hareket etti.

“Aman Tanrım. Conrad, şuna bir bak!” diye mırıldandı Isaac. “Ayağa kalkıyor!”

Argos'un başı bitkin bir halde aşağıya sallanıyordu. Hayvan bir an sendeledi ama ayakta kaldı.

Conrad şaşkınlığını üzerinden attı ve hiç zaman kaybetmeden, "Hadi Robin. Onu hareket ettir. Ona daire çizdir," dedi.

Robin şaşkın gözlerini kırıştırdı. Ama hemen kendine geldi, kayışı sol elinden sağ eline aldı ve hayvanı çekmeye başladı. Argos zar zor harekete geçti ve yavaş yavaş daire şeklinde yürümeye başladılar. Conrad, Robin'i bir adım arkasından takip ediyordu ve gözlerini attan ayırmıyordu.

"Isaac, hemen bir battaniye getir. Bir tane de Robin için."

Isaac, Conrad'a lambayı verdi ve hızla uzaklaştı. Hemen geri döndü, onlarla birlikte yürümeye başladı ve Argos'un sırtına büyük yün battaniyeyi serdi. İkincisini de Robin'in omuzlarına koydu. "Getirdim ama ne kadar yararlı olur, bilmiyorum. Conrad, senin için de bir tane getirdim."

"Teşekkürler. Yatmaya gidebilirsin. Islak kıyafetlerini çıkar."

"Tamam." Isaac Robin'e belli belirsiz gülümsedi ve ahıra doğru gitti.

Conrad arkasından gitti. "Isaac," diye seslendi.

"Evet."

Conrad bulutlu gökyüzüne kısa bir göz attı, sonra çimenlik alanın diğer ucunda kararlı ve dikkatli yürüyen Robin'le düzensiz ve ürkek adımlar atan Argos'a baktı.

Tekrar Isaac'e döndü. "Bu akşam neler olduğunu kimseye anlatmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Isaac omuz silkti. "Tabii, eğer sen öyle istiyorsan..."

"Evet öyle istiyorum. Senin geveze olduğunu biliyorum. Bu sefer ağzına hâkim olacaksın."

Isaac alnını buruşturdu "Neden?"

"Robin'in bunu nasıl yaptığını açıklayabilir misin?"

"Hiçbir fikrim yok. Aslında bu mümkün değildi, öyle değil mi?"

"Evet."

"John ve Cedric'in bir zamanlar o atla ilgili anlattıkları olay gibi. Tıpkı..." Isaac cümlesinin sonunu getirmedi.

Conrad başını salladı. “Ne kastettiğimi biliyorsun. Onun başını derde sokma!”

Isaac başıyla onayladı. “Yapmam, merak etme.”

“İyi. Hadi şimdi git.”

“Maria’ya size sıcak bir şeyler yapmasını söyleyeyim mi?”

“Hayır, gerek yok. Saatlerce burada kalmak zorunda olabiliriz.”

“Güzel.”

Conrad Isaac yağmurda kaybolana kadar arkasından baktı ve Robin’in yanma geri döndü.

★

Krizin tam olarak atlatması sabahın erken saatlerine kadar sürdü. Argos’u ahırdaki yerine geri götürdüklerinde bitap düşmüş görünüyordu ama artık hasta değildi. Bakışları daha netti, adımları sakın ve düzgündü, vücut ısısı normaldi.

Robin yularını çıkardı, battaniyeyi üstünden aldı ve bir avuç temiz samanla atın vücudunu ovmaya başladı. Şimdi titreyen oydu. Ellerinde kuvvet kalmamış gibiydi ve kolları kurşun gibi ağırdı. Ama önemli değildi. Mutluydu. Argos’un sabaha çıkma-yacağını sanıyordu. Enerjik olmasa da şu anda bacaklarının üstünde duruyor olması neredeyse mucize gibiydi.

Conrad battaniyeyi tekrar Robin’in omuzlarını örttü ve elindeki samanı aldı.

“Eh, bırak da bunu artık ben yapayım!”

“Ben yapabiliyorum.”

“Buna eminim. Yine de ben yapacağım.”

Conrad tecrübeli hareketlerle atı samanla uzun uzun ovdu, kuru bir battaniye aldı, üzerini örttü ve sıkıca bağladı. “Evet, şimdilik bu kadar yeter. Şimdi gel, Robin.”

Robin, Argos’a tedirgin gözlerle baktı. “Burada kalsam daha iyi olmaz mı?”

“Hayır. Artık iyi, merak etme.”

Birlikte avludan yürüdüler, barakaların ve ahırların önünden geçip Conrad’ın evine geldiler. İçerisi hâlâ zifiri karanlıktı

ama Robin sabah olmuş gibi hissediyordu. Usulca içeriye gir-
diler. Conrad aşına olduğu karanlık eve girip masadaki lambayı
yakarken Robin kapıda bekledi.

“Otur...”

“Acaba ben...”

“Otur diyorum.”

Robin denileni yaptı. Banka oturduğunda neredeyse bacak-
ları tutmuyordu.

Sobada hâlâ kor vardı. Conrad üstüne biraz kav koydu, bi-
raz bekledi ve sonra üstüne odun ekledi. “Maria’yı uyandırmaya
gerek yok,” diye mırıldandı.

“Yok,” dedi Robin. “Son zamanlarda soluk görünüyor.”

Conrad cevap vermedi. Odun yanana kadar sobanın başında
durdurdu. Sonra yerdeki küçük bir çömlekten testiye şarap doldu-
rup onu ateşe astı. Maria’nın baharatlarının içinden tarçın ve
karanfil çıkarttı ve şarabın içine kattı, duvardaki geniş raftan iki
bardak alıp buharı tüten, hoş kokulu içeceklerle doldurdu ve ma-
saya götürdü.

“Al, hâlâ sıcakken iç.”

Robin soğuktan donmuş ellerini bardağın etrafına doladı.
“Teşekkürler.”

Conrad onun yanına oturdu ve Robin buraya ilk geldiği
günü düşündü. Akşam yemeğinde buradaydı ve bu adam onu
korkutmuştu, öyle ki boğazı düğümlenmişti. Ama artık öyle de-
ğildi. Conrad’a çok saygı duyuyordu ve hâlâ onu rahatsız eden
şeyler vardı ama artık korkmuyordu. Birbirlerine yabancı de-
ğillerdi.

“Maria’nın hamileliği zor geçiyor!” dedi Conrad beklenme-
dik bir şekilde. O da elleriyle bardağını kavradı ve koyu kırmı-
zı, sıcak içeceğe baktı. “Şimdiye kadar hiç böyle olmamıştı. Bu
çocukta çok zorlandı.”

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Robin özenle. “Çok fazla
kalmış olamaz.”

“Hâlâ iki ay var diye tahmin ediyoruz.”

“Bir peygamber çocuğu yanı.”

“Evlat, sen gerçekten kâfir bir boşboğazsın!”

Robin ona korku dolu gözlerle baktı. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim...”

Conrad güldü. “Yok, biliyorum. Haklısın da. Noel, İsa’nın doğumunun kutlandığı bayram. Göreceğiz.”

Bir süre sessiz kaldı.

“Bunu nasıl yaptın, Robin?” diye sordu Conrad sonunda. Sesi her zaman olduğu gibi rahat ve sakindi, içinde hiçbir ima yoktu.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Robin.

“Bana onları anlayabildiğini söylediğinde bunu mu kastediyordun?”

“Evet, belki de. Emin değilim. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.”

“Ona gittiğinde tekrar ayağa kalkacağını biliyor muydun?”

“Hayır.”

Conrad düşünceli gözlerle ona baktı. Sonra başıyla bardağına işaret etti. “Şarabını iç. Umarım hasta olmazın.”

“Olmam. Üşümedim. Ben hiç hasta olmam.” Buna rağmen bardağını kaldırdı ve kocaman bir yudum aldı. Sıcaklık hissi hoşuna gitmişti.

Yağmur yine şiddetini arttırmıştı. Conrad ayağa kalktı ve pencere kenarlarındaki kanatları kapattı. “Geceyi burada geçir-men en doğrusu olacak. Henry’yi kardeşlerinin yatağına yatırırız.”

“Buna gerek yok...”

“Lanet olsun, bir sefer de bana karşı gelmeden dediğimi yapar mısın?”

Robin derin iç çekti. “Conrad, Stevie en büyük oğlun değil mi?”

“Öyle. Gelecek Mayıs altı yaşına basacak.”

“Peki Stephen vaftiz babası mı?”

“Bildin.”

“Babamla onun arasında ne olduğunu bana anlatır mısın?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü geçmişin gizli kalması daha hayırlı. Bilmenin sana bir faydası yok.”

“Ama...”

“Boşa çabalama Robin.”

Robin başıyla onayladı. “Peki.”

Huzur dolu bir sessizlik içinde şaraplarını bitirdiler. Sonra Conrad onu üst kata, tahta yatakların bulunduğu odaya götürdü. Birinde yaşlı Henry yatıyordu, yanındaki yatakta Stevie ve William, üçüncü yatakta ise küçük kardeşleri ve Elinor yatıyordu. Conrad Elinor’a doğru eğildi ve küçük Henry’yi dikkatlice aldı. Onu kardeşlerinin yanına yatırırken ve üstlerini örterken hiçbiri uyanmadı.

Conrad, Elinor’un yanındaki daracık yeri işaret etti. “İyi geceler, Robin. Pek yer yok ama.”

“Önemli değil,” diye fısıldadı Robin. “İyi geceler.”

Karanlıkta ıslak giysilerini çıkardı ve kuruması için ayakucuna serdi. Conrad’ın sessiz adımları merdivenlerden duyuluyordu. Sonra küçük kızın yanına yattı, yatak sıcaktı, battaniyeyi üstüne fazla çekmediğine emin oldu ve hemen uykuya daldı.

★

Ertesi gün yeni Waringham Kontu geldi. Aslında önceki akşam gelmişti ama köydeki kimsenin bundan haberi yoktu. Sadece dilenci Oswald görmüştü onu ve o da sıklıkla sarhoş olduğundan ve çoğunlukla olmayacak şeylere şahit olduğunu iddia ettiğinden, sabah köy kuyusunun önünde gördüklerini anlattığında, hiç kimse ona inanmamıştı. “En az yirmi, belki otuz şövalye vardı. Hepsi altın zırhlar içindeydi. En önde de güçlü bir savaşçı. Kılıcı benim iki kolum kadar uzundu. Keseleri, çantaları mücevher doluydu, inanın bana, yağmurda parlıyorlardı...”

“Tabii, tabii!” diye homurdandı demirci Matthew’in karısı

Winifred. “O parlayan şey şey yağmurdu. Şövalyeler de senin şarap tulumundan gelmiştir.”

“Hayır, Winifred, gerçekten geldiler. Yeni Kont’umuz bir sürü şövalyeyle geldi. Otuz, belki kırk bile olabilir.”

Winifred kovanını aldı ve arkasını döndü. “Saçma sapan hikâyeler uyduruyorsun!”

Oswald itiraz etmek için ağzını açtı ama Winifred’in gerçekten gittiğini gördüğünde hemen konuyu değiştirdi. “Winifred, bana bir çeyrek peni verir misin?”

Kadın elini cüzdanına attı, bozuk para çıkardı ve ona attı. “Al. Bari bunu yine içkiye harcama!”

“Tanrı seni korusun, Winifred.”

“Evet, Tanrı beni senin gevezeliğinden korusun!” dedi kadın ve çekip gitti.

Ama Oswald yalan söylememişti, belki biraz abartmıştı. Bu güne kadar Gainsborough’da küçücük bir toprak parçasına sahip olan Kara Prens’in övgüyü hak eden şövalyesi Geoffrey Dermond, en güvenilir on yedi adamıyla, akşam saatlerinde, yıllarca süren sadık hizmetlerinin meyvesini almak için yeni Kont olarak Waringham kalesine gelmişti. Yeni kalesinde, başpiskoposun emriyle oraya gelen bir sürü kaba insan onu bekliyordu. Geoffrey onlara para verdi ve kapıyı gösterdi. Sabah, sahip olduğu yurtluğunu¹⁰ öğrenmek için adamlarından ikisini köye gönderip kralın temsilcisini ve kâhyayı çağırttı. İkisi de yeni Kont’un çağrısını alır almaz geldi.

Geoffrey Dermond savaşçıydı, tarımdan anlamazdı. Buna rağmen yeni servetinin kaynaklarını anlaması uzun sürmedi. Öğleden önce harayı gezmek için yollandı.

Her yeni gelen gibi ilk önce kısırakları görmeye gitti. Orada sakin, kış sessizliğinin hâkim olduğu bir hava vardı, ahır kapıları kapalıydı ve insan yoktu. Yavaşça ilerledi, uzun bacakları geniş adımlar atıyor ve ahır bölmelerinin arasından geçerken yankı

10 Yurtluk, feodal düzende hükümdar veya derebeyleri tarafından belirli hizmetler ve vergiler karşılığında, belirli bir süreliğine, bir vasala tahsis edilen toprak parçası, üzerindeki gayrimenkuller ve köylüler

yapıyordu. Tahıl ambarının yanından geçerek ikinci çiftliğe geldi. Burası da sessizdi ve tüm ahır kapıları kapalıydı. Bir tanesi hariç. Nal sesleri ve bir şeyler mırıldanan tiz bir ses duydu.

Yavaş adımlarla açık kapıya doğru yürüdü ve içeri baktı. Orada iri cüsseli, genç bir kırat ve onu kaşağılayan sarışın bir çocuk vardı.

“İsa aşkına, neden sürekli kendi pisliğini üstüne bulaştırıyorsun, Argos? Şimdi bunu nasıl temizleyeceğim ben?”

“Halbuki nereye yattığını çok iyi görüyor olmalı, demek istiyor insan!” dedi Geoffrey.

Çocuk ona döndü, şaşkın gözlerle bakıyordu ve bir adım yaklaştı. “Nasıl, efendim?”

“İsminden dolayı. Hikâyeye göre yüz tane gözü varmış.”

Robin güldü. Evet, bu doğru, diye düşündü ama hiçbir işe yaramamışlardı. Neticede sadece bu sakar kadardı görme kabiliyeti. Ama bir şey demedi. Fırçayı kenara koydu. “Conrad’ı mı görmek istediniz, efendim?”

“Ahır sorumlusu o mu?”

“Evet.”

“Öyleyse evet.”

Robin, Argos’u kenara çekti, onun yanından geçti ve dışarı çıktı. “Bir dakika bekleyin, onu hemen getireyim.” Kapının alt yarısını kapattı ve kilitledi.

Geoffrey omzunun üzerinden ona baktı. “Güçlü bir atın var, evlat.”

Robin gururla gülümsedi. “Daha büyüyecek, efendim.”

“Gerçekten mi?”

“Öyle düşünüyorum.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

“Hâlâ çok genç. İlkbahara kadar büyür. Annesiyle babası da iri.”

“Buradalar mı?”

“Evet. Biri en iyi damızlık kısırağımız, diğeri yeni damızlık aygırımız. Buradaki ilk yılları.”

Geoffrey etkilenmiş bir şekilde başıyla onayladı ve ata baktı. Robin kapının kilitini bir kez daha kontrol etti. "İsterseniz şimdi Conrad'ı çağırayım, efendim."

"Evet, sen git evlat. Ben de biraz etrafı gezeyim, senin için bir mahsuru yoksa."

"Tabii ki, efendim. Zaten hepsi size ait, öyle değil mi?"

Geoffrey gözlerini kıstı ve ona baktı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Sadece şey..." diye kekeledi Robin. "Argos'a bakışınız... Sanki hoşunuza gitmiş gibiydi ama onu satın almaya niyetiniz olmadığı belliydi. Eğer saygısızlık ettiysem..."

Geoffrey gülümsedi. "Hayır, hayır. Haklısın."

Robin reverans yaptı. "Lordum."

Geoffrey ona teveccüh dolu gözlerle baktı. Ne kibar bir gençti. Burada kekeleyen, kepçe kulaklı çiftçilerle karşılaşacağını tahmin ediyordu. Eğer buradaki insanlar böyleyse, bu harada altın gibi çocukların olması pek de şaşırtıcı değildi. "Adın ne, çocuk?"

"Robin, Lordum."

"Tamam, Robin. Koş ve bana ustanı getir."

Robin tekrar eğildi, arkasını döndü ve koşmaya başladı. Nefes nefese mutfığa gitti. Hızla kapıyı açtı ve içeri girdi. "Conrad..."

Diğerleri masada oturuyorlardı.

"Yine geç geldin," diye mırıldandı Stephen.

Robin ona bakmadı. "Biliyorum ama..."

"Özrünü başka bir zamana sakla ve ellerini yıka, Robin," dedi Maria.

"Bırakın da konuşsun," dedi Conrad usulca. "Ne oldu, Robin? Argos mu?"

Robin başını sağa sola salladı. "Ziyaretçimiz var. Waringham Kontu."

Mutfakta sessizlik oldu. Hepsi gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı.

Robin kovanın yanına gitti ve ellerini içine soktu. Omzunun üstünden arkadakilere, “İki yaşındaki atların yanında. Seninle konuşmak istiyor Conrad.”

Conrad acele etmeden kalktı.

Robin ellerini kuruladı ve yerine oturmak istedi. Ama Conrad omzuna vurdu. “Sen benimle geliyorsun.”

Robin dumanı tüten tencereye arzu dolu gözlerle baktı. “Neden?”

“Çünkü onu sen gördün. Bu sadece saygıdandır. Gel.”

Robin homurdandı. “Madem öyle.”

“Sen de, Stephen.”

Stephen ayağa kalktı. Yüzünden bundan hoşlanmadığı anlaşılıyordu ama tek kelime etmeden Conrad’ı takip etti.

“Ee?” dedi Conrad. “Kötü biri mi Robin, ne düşünüyorsun?”

“Yoo gayet iyi biri. Saygıdeğer bir şövalye ve eğitimli bir adam. Ve atları seviyor.”

“Peki, sen nereden biliyorsun bunları? Onu tanıyor musun?”

“Hayır. Ama kolunda sadece Kara Prens’in cesur adamlarında bulunan şövalyelik rozeti var. Bu yüzden saygıdeğer. Üstelik eğitimli biri. Köye gitmeden önce buraya gelmiş, yoksa geldiğini duyardık. Ayrıca atlarla ilgili birçok şey sordu. Yani...”

Stephen, Robin’e dehşetle bakıyordu ama Robin fark etmedi. Conrad da Stephen’a sanki, ‘Sana uyanık bir çocuk olduğunu söylemişim!’ diyen alaycı gözlerle baktı.

Stephen, “Zekilerin sonu darağacıdır!” diye homurdandı.

Robin öfkeli gözlerle başını kaldırıp ona baktı ama sarf ettiği cümlelerin ne anlama geldiğini soramadan ahırlara ulaştılar.

Geoffrey, Argos’u tatlı bir elmayla besliyordu.

Robin, Stephen’ın alaycı sırıttığını görmemesi için başını iyice aşağıya eğdi. Hadi Stephen, ona da ukalalık yap...

Stephen ona benzer bir şey yapmadı. Tıpkı Conrad gibi yeni Kont’un önünde eğildi, hafif bir baş selamlamasından çok daha abartılı bir şey değildi.

Geoffrey neredeyse delici gözlerle bakıyordu. Sonra iki adamdan daha büyük olanına ve ahır görevlisi sandığı Stephen'a döndü.

Ama ona bir şey söyleyemeden Conrad konuşmaya başladı: "Ben Conrad, ahır görevlisi. Bu Stephen, yardımcım."

Stephen ne "hizmetinizdeyim" ne de en azından "Lordum" dedi. Robin onun son derece saygısız olduğunu düşündü, o an oradan kilometrelerce uzakta olmak istedi.

Geoffrey bu saygısızlığı fark etmemiş gibi görünüyordu. "Peki Conrad. Her şeyi görmek isterim. Atları, ahırlarını ve çalışanları. Haraya büyük ilgim var."

Conrad tekrar başıyla onayladı. "Nasıl isterseniz."

Kulağa 'cehenneme kadar yolun var' gibi gelmişti.

Geoffrey tebessüm etti. "Telaşlanma, ahır ustası. Yaptığın işi eleştirmeyeceğim. Defterlere şöyle bir göz attım ve burada düzeltilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Ayrıca aksi bile olsa, ne yapılmasını gerektiğini bilmiyorum. At bakımı konusunda, bu gencin bildiklerinin yarısını bile bilmiyorum."

Conrad, Kont'un gözlerinin içine bakıyordu, şaşkınlığını da kuşklarını da belli etmemeye çalıştı. Yüzü ifadesiz bir maskeydi ama tavrını yumuşatmıştı.

"İsterseniz size ilk önce kısrakları göstereyim."

"Anlaştık."

Conrad geldikleri yönü işaret etti. "Buradan Lordum. Robin, sanırım artık yemeğe gidebilirsin."

★

Diğerleri anlayışlı davranıp ona yemek ayırmışlardı. Oturduğunda ve tabağını doldurduğunda, onu soru bombardımına tutular.

"Ee? Nasıl biri?"

"Nasıl görünüyor?"

"Ne dedi?"

"Burnu havalarda mı?"

"Konuşsana, dostum," diye sıkıştırdı Isaac.

Robin güldü. “Konuşmama izin vermiyorsunuz ki. Hmm, şey... Pekâlâ, kendisi Kara Prens’in şövalyelerinden biri. Yaklaşık kırk yaşlarında. Uzun boylu, heybetli biri. Koyu renk saçlı, Normandiya kökenli olduğunu söyleyebilirim.”

“Zırhı var mı?” diye sordu Crispin.

“Hayır. Güzel çizmeler ve binici pantolonu giymişti. Koyu mavi bir yeleği vardı ve onun üstünde de kraliyet armasının olduğu bir cüppe. Armada siyah at ve kırmızı zeminde beyaz bir defne vardı. Pahalı bir palto giymişti ama kılıcı yoktu. Kafa kesmek için gelmiş gibi görünmüyordu.”

Hiçbiri gülmedi.

“Onun dışında... nasıl biri?” diye sordu Maria usulca. Conrad’ın genelde soylularla ve özellikle toprak sahipleriyle ilgili düşüncelerini, onlara saygı göstermekte ne kadar zorlandığını çok iyi biliyordu ve bu yüzden gergindi. Robin onu çok iyi anlıyordu. O da gergindi.

Rahatlatıcı bir mimik yaptı. “Nazik biri. İnsanların ondan korkmasını isteyen biri değil. Topraklarına bağlı bir adam, diye düşünüyorum. Londra’dan gelme, yüksek sınıf bir Lord değil. Yani burada böyle birinin aklını saçma sapan şeylerle karıştırmazlar.”

★

Waringham Kontu neredeyse tüm öğleden sonra harada vakit geçirmişti ve sırf, adamlarından biri gelip ailesinin ve maiyetinin bir saat içinde geleceğini bildirdiği için gitmişti. Bir ulak geldiklerini bildirdi.

Stephen ve Conrad, rahatlamış bir halde işlerinin başına döndüler. Robin de tıpkı diğerleri gibi atların akşam yemeğiyle meşgulken hepsinin çiftliğe girişini gördü. Ambarın önünde durdular, sohbete dalmışlardı ama görünüşe göre fikir ayrılığındaydılar. Sonunda dağıldılar. Stephen’in bir yaşındaki atların, Conrad’ın da iki yaşındaki atların yanına gittiğini görünce Robin rahatladı. İkisi de mutlu görünmüyordu ama Stephen’in yüzünde huzursuzluk ifadesi vardı, bu da ondan uzak durmak gerektiği anlamına geliyordu.

Conrad iki ahır sırası boyunca yavaş yürüdü ve ne düşündüğünü belli etmemeye çalıştı.

Isaac sonunda cesaretini topladı ve hepsinin merak ettiği soruyu sordu. “Ne düşünüyorsun Conrad, bizi iyi zamanlar mı kötü zamanlar mı bekliyor?”

“Ben nereden bileyim,” diye homurdandı Conrad.

“Tüm öğleden sonra onunlaydın. Ve... o da onca zaman konuştun. Ben de düşündüm ki sen...”

Conrad eliyle boş ver işareti yaptı. “Evet, tam bir geveze. Tıpkı senin gibi.”

Isaac gözlerini devirdi. Tek kelime etmeden işinin başına döndü.

“Daha kötüsü olabilirdi,” dedi Conrad gönülsüzce. “Ama o, şu ukala, boş kafalı tiplerden biri değil. Ve buradaki her şeyin, şimdiye kadar olduğu gibi devam etmesini istiyor. Umarım her gün buraya gelip işimize burnunu sokmaya kalkmaz.”

Isaac başıyla onayladı. “Hmm, sanırım başka işleri de vardır.”

“Peki neymiş o işler? Bu insanlar çalışmıyorlar ki.”

“Hayır. Ama savaşa gidiyorlar.”

“Ateşkes olacağına dair bir söylenti var.”

“Ne fark eder, en fazla ilkbahara kadar sürer.”

“Ben olsam o kadar emin olmazdım. Denilene göre savaş kasaları boşalmış.”

Isaac komik bir mimik yaptı ve dirgeni tekrar eline aldı. “Görünüşe göre bizim yünler pek para kazandırmamış.”

Conrad ona şaşkın gözlerle baktı ve kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. “Çenenin kapa ve işinin başına geç.”

“Tamam Conrad, tamam.”

★

St. Martinus’dan birkaç gün sonra, iki yaşındaki atlardan bazılarına yeni nal çakmak için demirci Matthew geldi. Hector bunlardan biriydi ve öğle yemeğinden sonra Robin onu atölyesinin bulunduğu avluya götürdü, küçük demir ocağında kızgın ateş yanıyordu. Matthew bir ayağını örse dayadı ve Conrad’la konuşmaya başladı.

“... asil bir güzellik, Leydi Matilda. Gerçekten hoş bir kadın. Sarışın, gri gözlü. Ve kıyafeti, tıpkı şiiirlerdeki gibi. Gerçekten hoş bir kadın.”

Conrad kollarını göğsünde kavuşturdu. “Peh!”

“Evet biliyorum, biliyorum. Böyle şeyler sana bir anlam ifade etmiyor. Ama bana ediyor. Maria nasıl bu arada?”

“İyi.”

“Winifred yardıma ihtiyaçı olursa bizim Martha’yı size g nderebileceğimizi söyledi. Martha hamarat bir kız.”

“Teşekkürler, gerek yok.”

Robin kulaklarına inanamıyordu. Nasıl yok, Conrad, diye düşündü çaresizce. Elbette yardıma ihtiyaçı vardı. Başını sallayarak Hector’u  ite bağladı.

“İşte Robin geldi.” Demirci ona ışıltılı gözlerle baktı. “Ee, nasılsın bakalım, evlat?”

Robin’in yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. “Daha iyi olamazdı. Nereden başlıyoruz?  nden mi arkadan mı?”

“Her zaman arkadan başlarız.” Matthew kısa lı uzun maşasını ateşe soktu. “Birkaç dakika bekliyoruz. Leydi Matilda’yı görmüş mıydın, Robin?”

“Hayır.”

“Ah onu beğeneceğine eminim. Muhteşem bir kadın. Bu sabah buraya geldim, kale kapısı bozulmuştu. Leydi Matilda dışarıya çıktı ve ‘iyi günler’ dedi. Geniş bir aile. Yirmi şövalye getirmiş, bazılarının ailelerini de, birçok hizmetçisi de gelmiş. Acemi, küçük bir rahip de var, oldukça ciddi, hevesli genç bir adam sanırım.”

“Ne durumdasın, Matthew, başlayalım mı?” Conrad sabırsızlığını gizleyemedi.

Matthew kımıldamadan duruyordu. “Birazdan Conrad, demirler yeterince ısınmadı. Ve bir oğulları var. Genç S r Mortimer. Yaklaşık senin yaşlarında, Robin.”

Robin çok ilgilenmedi. “Gerçekten mi?”

“Evet evet. Ama tek  ocuk. İki tanesi vebadan ölmüş deni-

yor. Hep söylerim, kara ölüm çiftçi, soylu dinlemiyor... Ah, pardon, evlat. Sen benden daha iyi bilirsin. Unutmuşum.”

Robin başıyla onayladı. “Sorun değil.”

“Evet, yakışıklı delikanlı Sör Mortimer. Babasına çekmiş, kafası Normandiyalılara benziyor. Sadece gözlerini Leydi Matilda’dan almış. Griler. Ve genç bir delifışek sanırım, anlarsın ya. Ama o yaştakilerin hepsi aynı.”

Conrad yeterince işitmişti. “Bence siz yalnız da yapabilirsiniz.”

Matthew başıyla onayladı. “Evet, sen git Conrad. Martha’yla ilgili söylediklerimi de düşün...”

“Tamam, teşekkürler. Robin, Isaac nerede?”

“Eyer odasında sanırım.”

“Oraya baktım.”

Robin birden hatırladı, Isaac bira almaya gideceğini söylemişti. Ondan yarım peni almış -söylediğine göre para verme sırası ondaydı- ve testiği alıp köyün yolunu tutmuştu. Isaac bira almaya gittiğinde de geri dönmesi biraz uzun sürebiliyordu.

“Ben de nerede olduğunu bilmiyorum, Conrad.”

Conrad ona delici gözlerle baktı. “Tabii ki! Hector’a da sorsam aynı şey?”

Robin gözlerini kocaman açıp, suçsuz numarası yaptı. “Ama ben nereden bilebilirim ki...”

Conrad onu tek bir işaretle susturdu. “Vaktini boşa harcama. Onu bulurum ben.” Arkasını döndü. “İt sürüsü!” diye homurdandığını duydular hızlı adımlarla uzaklaşırken.

Robin, Hector’un arka toynağını iki eliyle tuttu ve gülümsedi.

Demirci ateşten demiri aldı, çekiçle birkaç kez vurdu, ölçü aldı, üzerinde çalıştı, suya soktu ve nalı çaktı. “Tamam, görelim bakalım... Evet, olmuş gibi görünüyor. Görünüşe göre buraya güzel uyum sağladın, Robin.”

Robin başıyla onayladı. “Evet.”

“Toynağını biraz daha yukarıda tut, evet böyle güzel. Buraya geldiğine pişman değil misin?”

“Yok canım. Matthew, sana hâlâ teşekkür edemedim.”

Matthew deri önlüğünden bir nal çivisi aldı, onu yerleştirdi ve çaktı. “Tanrı aşkına, ne için?”

“Şey, ilk geldiğim zaman ona ne dediğini bilmiyorum... Ama yardımın için çok teşekkürler.”

Demirci gülümsedi ve sonraki çiviyi yerleştirdi. “Çok fazla bir şey dememe gerek yok, evlat. Conrad aptal biri değil.”

İlk demiri bitirdi, ateşe geri döndü ve bir sonraki demiri aldı.

Robin, Hector’un diğer toynağını kaldırdı. Hector sabırlı bir şekilde duruyordu.

“Peki, sence Maria iyi mi gerçekten?”

Robin hemen cevap vermedi.

“Ne düşünüyorsun, söyle evlat. Kimseye söylemeyeceğim. Toynağı biraz daha yukarıya kaldır.”

Robin kaldırdı. “İyi değil. Sanırım zor bir hamilelik geçiriyor.”

“Peki bu eşek neden bir şey söylemiyor?”

“Bilmiyorum.”

“Ama ben biliyorum. O inatçı bir katır. Yardım almayacak kadar gururlu.”

Olabilir, diye düşündü Robin. “Bu yüzden Maria’nın başına bir şey gelme riskini göze mi alıyor diyorsun?”

“Evet, öyle diyorum. Maria da aynı. Tuhaf insanlar. İyi insanlar ama tuhaflar.”

“Maria onunla birlikte mi geldi buraya?”

Matthew çekici vurmaya devam etti ve başını iki yana salladı. “Hayır, o buralı. Maria Ethelwold’un yeğeni. Babası, yaşlı Henry daha önce burada usta başıydı. Uzun süre önce. At yetiştiriciliği henüz bu kadar gelişmemişken.”

Matthew doğruldu ve Robin, Hector’un ayağını bıraktı. Matthew ateşten üçüncü bir demir daha aldı, ölçü aldı, çekiçledi, bir kez daha ölçü aldı, tekrar çekiçledi ve suya soktu. Sonra Hector’a döndü. Robin sol ön toynağını tutuyordu.

Matthew ısıklık çalıyordu. “Evet, inatçı bir sersem bu Con-

rad!” dedi aniden. “İskoçları bir tek Tanrı anlar, Robin.”

“O bir İskoç değil,” diye itiraz etti Robin şaşkınlıkla.

“Ama neredeyse öyle. Hayır, aslında haklısın, İskoç değil. Ama annesi İskoç.”

“Gerçekten mi?”

“Hı-hı. Ve babası İngiliz bir okçuydu. İskoçlar tarafından püskürtülmeden önce Lowland’ın işgal ettiği birlikteydi.”

“Bunları nereden biliyorsun?”

Üçüncü nal yerine oturmuştu. Matthew sonuncu demiri aldı, ölçüyü oturttu ve suya attı. Geri geldiğinde, “Bir zamanlar yaşlı Ethelwold anlatmıştı. İskoç orduları gelmiş, onları evlerine kilitlemiş ve evi yakmışlar. Conrad dışında herkes yanmış. Hepsi! Anne tarafından birkaç akrabası daha varmış memleketinde ama ailesi, kardeşleri hepsi yanmışlar,” dedi.

“Aman Tanrım!” Robin sarsılmıştı. “Bu korkunç bir şey!”

“Evet, evlat, korkunç bir şey. Ve kendime, bu korkunç hikâyeyi neden sana anlattığımı soruyorum. Daha önce hiç kimseye anlatmadım. Sen tuhaf bir çocuksun.”

“Ben mi? Neden?”

Matthew bir çivi aldı. “Bilmiyorum. Bir şey diyemem. Hikâyeyi kimseye anlatma, evlat. Bunun duyulmasını istemeyeceğine eminim.”

“Yapmam. Şeref sözü.”

“Conrad tabii ki tüm bunlar olduğunda daha çok gençti. Yirmi yaşlarında filandı. Pencereden atlamış. Pencere parşömenle kaplıymış. Parşömen alev almış. Yüzündeki yara da bu yüzden olmuş.”

“Aa!”

“Evet. Çiçek bozuğu gibi görünüyor, değil mi?”

Robin başıyla onayladı.

“Evet, bitirdik. Atın cesurdu. Mükemmel görünüyor.”

“Teşekkürler.”

Matthew, Hector’un güçlü omzuna vurdu. “Hadi bakalım, sıradakini gönder Robin.”

“Tamam. Peki Matthew...”

“Hi?”

“Conrad’la bir kez daha konuş. Maria konusunda. Seni dinleyecektir.”

Matthew derin bir iç çekti, sonra başıyla onayladı. “Peki. Deneyeceğim.”

Robin, Hector’u ahıra geri götürdü ve Philemon’un kapısında bekleyen Crispin’i elini kaldırıp selamladı. Crispin de ona aynı şekilde karşılık verdi, kapıyı açtı ve atı dışarı çıkardı.

Öğlene kadar daha en az bir saat daha vardı, hayvanlara yem vermek için henüz erkendi. Robin iç çekerek Conrad’ın ona ve Isaac’e iki gün önce verdiği görevi ertelemezin gereksiz olduğuna karar verdi. Gönülsüzce üç damızlık aygırın getirildiği küçük avluya gitti. Conrad, hiçkimsenin bu üç atla ilgilenmeyişi eleştirmiş, onları bir akşamüstü çayıra götürmelerini ve ahırlarını temizlemelerini söylemişti. Bunu neden bugün yapmasını ki?

Çimli, çitlerle çevrili avluya geldiğinde, Isaac’in de aynı fikirde olduğunu gördü. Ahır kapılarından biri açıktı ve ismi sayesinde fiyatı katmerlenen en yaşlı ve ünlü damızlık aygır Narziss çimlerin üstündeydi. Güzel, diye düşündü Robin gülümseyerek, iyi ki at satın almaya hevesli şövalyeler onu görmemişti. Narziss başını aşağıya eğmiş bir halde ahır kapısının önünde durmuştu ve üşüyordu. At bitkin ve zayıftı, ahırına geri dönmeğe çalıştığı açıkça görünüyordu.

Dirgeni tıpkı mızrak gibi elinde tutan Isaac, açık ahır kapısının önünde durmuş, içi kürkle kaplı bir palto, açık kırmızı ipek çorap ve özellikle yüksek sınıf genç delikanlıların tercih ettiği, şarap kırmızısı dar bir ceket giymiş yabancı bir çocukla konuşuyordu. Rahip Philippus’un bir zamanlar anlattığına göre bu ceketler gittikçe kısalıyordu. Robin demircinin daha önce tarif ettiği çocuğu tanıdı.

“Özür dilerim ama ona binemezsiniz Lordum,” dedi Isaac sabırlı bir şekilde.

“Nereden biliyorsun?” dedi çocuk. Sesi kızgın ve keskindi.

Isaac gerilmişti. “Uzun zamandır eyer takılmadı, artık ona kimse binemez...”

“Bana akıl verme! Adın ne senin?”

“Isaac, Lordum.”

“Ah!” Bunu uzatarak söylemişti. “Piç Isaac, seni duymuş-tum.”

Isaac ne cevap vereceğini bilmiyordu ve çaresiz gözlerle etra-fına baktı. Robin’i gördüğünde rahatladı. “Ah Robin, belki sen anlatabilirsin...”

Çocuk topuğunun üstünde döndü. “Aynısından bir tane daha geldi!”

Robin kibar bir şekilde eğildi ve sonra yaklaştı. “Sör Morti-mer.”

“Evet doğru. Peki sen kimsin?”

“Robin, efendim.”

“Tamam, Robin. Git ve bana ustanı çağır. Derhal.”

Robin, Isaac’e çaresiz bir bakış attı. “Tabii Sör. Ama şu anda burada olduğundan emin değilim...”

“Sana dediğimi yapsan iyi olur!” diye tehdit etti Mortimer.

Robin arkasını döndü ve aramaya koyuldu. Şanslıydı. Con-rad eyer odasından çıkmış ona doğru yürüyordu.

“Burada olman çok güzel, Conrad. Aygırların yanma kadar gelebilir misin? Şu Mortimer geldi ve Isaac’e zorluk çıkartıyor.”

Conrad alnını buruşturdu. “Nasıl bir zorluk?”

“Ben de bilmiyorum. Mortimer seni çağırmamı söyledi. Öf-keliydi.”

Yan yana yürümeye başladılar. “Neden?”

“Sanırım aklını Narziss’e binmekle bozmuş...”

“Bol şanslar.”

“...ve Isaac ona bunun imkânsız olduğunu açıklamaya çalıştı.”

“Sakin ol, Robin.”

Küçük avluya geri döndüler, Isaac hâlâ dirgeniyle ahır kapı-

sının önünde duruyordu ve üzgün bir ifadesi vardı. Mortimer tam önünde duruyordu ve ellerini beline dayamıştı. Paltosunun önü açıktı, Conrad kıyafetini gördüğünde, dalga geçercesine ağzını yamulttu.

“Ben ahır sorumlusu Conrad. Size yardım edebilir miyim, efendim?”

“Senden yardım istemiyorum,” dedi çocuk kibirli bir tavırla. “Şikâyetle bulunacağım!”

“Neyle ilgili?”

“Bu sersem bana saygısızlık etti!”

Conrad, Isaac’e kısa bir bakış attı. Sonra tekrar Mortimer’a döndü. “Nasıl bir saygısızlık?”

“Bu ata binmek istedim ve o bana bunu yasaklamak istedi.”

“Eminim ki sizi uyarmak istemiştir. Bu ata yıllardır binilmedi. Hayvan vahşileşti. Binicileri sırtından atacaktır.”

“Tamam tamam, olabilir. Buradaki piç de aynı şeyleri söyledi. Ama konu bu değil.”

Conrad, Kont’un oğluna zar zor gizleyebildiği bir nefretle baktı. “Ne istiyorsunuz, Sör Mortimer?”

“Bu terbiyesiz budalanın cezalandırılmasını istiyorum!”

Robin sırtının buz gibi ürperdiğini hissetti. Isaac ve Robin’in neredeyse sadece omzuna kadar gelen bu süslü, aptal velet, öyle kötü bir şey emretmişti ki neredeyse Robin’in nefesi kesilmişti. Öylesine kendini beğenmiş ve art niyeliydi ki Robin kendini tamamen güçsüz hissetmişti. Mortimer’ı doğal bir afete benzetti. Hele ki sesi... Meydan okuyan cızırtılı sesi Kardeş Anthony’nin sesine çok benziyordu...

Conrad’ın da dili tutulmuştu.

Mortimer uzun, bakımlı işaret parmağını uzattı. “Benimle böyle konuşulmasına izin veremem! Eğer sen yapmazsan, babamın şövalyelerinden birine söylerim...”

Conrad tek kelime etmeden Isaac’e döndü ve belli belirsiz bir mimik yaptı.

Isaac solgundu. Alnındaki yara ateş renginde parlıyordu. Ni-

hayet dirgeni kenara koydu ve itiraz etti. "Conrad, ben sadece ..."

"Isaac!" diye kesti Conrad onu.

Isaac anlamıştı. İnanamayan gözlerle başını iki yana salladı, yavaşça önlüğünü çözdü, çıkardı ve ahır kapısının üzerine astı.

Conrad kemerini çıkardı, Isaac sırtını döndü. Conrad bir adım yaklaştı, mesafeyi hesap etti ve vurdu. Deri kemerin sesi Isaac'in sırtında yankılandı ama o ses çıkarmadı. Conrad hız aldı ve vurdu.

"Hiç sert vurmuyorsun," dedi Mortimer dişlerinin arasından. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve birkaç adım geride duruyordu.

Conrad ona sessizce baktı.

Mortimer alnını buruşturdu. "Had! Biraz daha sert vur!"

Conrad uzun soluklu, derin bir nefes aldı, Robin'e döndü ve başıyla onayladı.

Robin boş gözlerle bakışına karşılık verdi. Kolları kurşun gibi ağırdı. Burada olmak istemiyordu. Bunu görmek istemiyordu.

Isaac eliyle onu yanına çağırırdı ve Robin onun yanına gitti. Isaac ellerini omuzlarına koydu ve "Beni tut. Beni sıkıca tut!" diye fısıldadı.

Robin kollarını kavradı ve onu sıkıca tuttu.

Conrad kemeri tekrar havaya savurdu ve kemer bedenine çarptığında Isaac seyirdi. Herkesin duyabileceği şekilde nefesini boşalttı. Robin omuzlarının üstünden, eğik sırtına inen her darbenin bıraktığı kırmızı izi görebiliyordu. Ağzında acı bir tat vardı ve her seferinde Isaac'in kollarını daha sıkı kavırıyordu. Isaac'in şakaklarında beliren damarları ve dudaklarını kan oturana kadar ısırıldığını görüyordu. Her darbede, sanki sırtını ortaya koyan kendisiymiş gibi, gitgide daha fazla terlediğini hissediyordu. Isaac gibi nefesini tutup, onunla beraber her darbeyle hazırlanıyordu. Ve dizlerinin bağı çözölen de ilk o olmuştu. Ama ikisi de ayakta kaldı, ta ki Conrad nihayet durana kadar.

Geriye birkaç adım attı ve sessizce Mortimer'a baktı.

Genç Lord başıyla onayladı. Robin göz ucuyla ona baktı. Mortimer'ın gözleri büyük ve parlaktı, hafifçe gülüyordu. Robin midesinin bulandığını hissetti ve tekrar Isaac'in terli, acıyla buruşturduğu yüzüne baktı.

Conrad kemerini taktı. "Hepsi bu kadar mı, efendim?"

Mortimer dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir sonraki gelişimde, hiç kimsenin bana sorun çıkarmayacağını umuyorum."

"Kesinlikle çıkmayacak, efendim."

Mortimer sırtıttı. "Babamın adamlarından birini çağırmadığıma dua etsin... Şimdi bir yaşındaki atları göster bakalım. Onları görmek istiyorum."

Conrad tek kelime edemiyordu. Sadece başıyla onayladı, eliyle bir yaşındaki atların bulunduğu yere doğru işaret etti ve önden yürümeye başladı. Mortimer, Isaac'e son bir bakış attı, sonra ahır görevlisini takip etti. "Bir zahmet beni bekle..."

Robin, Conrad ve Mortimer küçük ahırın içine girene kadar arkalarından baktı. "Gitti, Isaac."

Isaac yavaşça ellerini Robin'in omuzlarından çekip doğrulmaya çalıştı. Ancak dizleri tutmadı ve buz gibi zemine düştü. İki eliyle saçlarını kavradı. "İsa aşkına... Kahretsin."

Robin vahşi, isyankâr bir gurur hissetti. Isaac'in yanına, yere oturdu. "Ona gününü gösterdin! Onun istediği şeyi yapmadın, yalvarmadın ve ağlamadın!"

Isaac başını kaldırdı. Yüzü kar beyazıydı ve iki damla gözyaşı akıyordu. Yavaşça başını salladı. "Hayır, Robin," dedi usulca. "O bana günümü gösterdi."

Robin ayağa kalktı ve Isaac'in kıyafetlerini aldı. "Al, üstünü giy. Hava soğuk."

"Ne fark eder ki?" Isaac acı veren hareketlerle kıyafetlerini giydi. Birkaç kez derin nefes aldı ve sonra yeri yumrukladı. "Sadece piç Isaac işte. Kimin umrunda...?"

"Benim. Ve Conrad'ın. Onu görmem lazımdı. Yaptığı şeyden nefret etti."

“Başka ne yapabilirdi ki?” Isaac doğruldu. Robin onun acı çektiğini görebiliyordu.

“Isaac, bu ne aşağılık bir herif böyle?” Robin, Isaac’ın uzattığı eli kavradı ve onu ayağa kaldırdı.

“Evet, aşağılık bir herif!” dedi Isaac, sesi bitkin geliyordu. “Ve bu, sorun çıkarmak için buraya geldiği son gün değil. Bundan çok zevk aldı. Ama elimizden hiçbir şey gelmez!”

“Gelmez,” diye onayladı Robin hüzünlü bir ifadeyle.

Isaac ona baktı. “Ağabeyin Guillaume de çok iyi sayılmazdı.”

Robin dehşetle gözlerini açtı. “Ne?”

Isaac başıyla onayladı ve hafifçe iç çekti. “Evet. Bunu bilmiyordun, değil mi? Hep öyledir zaten. Evdeyken bal kadar tatlıdır. Ama kimse gerçekte nasıl biri olduklarını bilmez.”

Robin bir müddet düşündü. Ondan beş yaş büyük olan ve küçük kardeşlerine az ilgi gösteren Guillaume’ı pek hatırlamıyordu aslında. Ama Raymond’la birlikte Guillaume’un gözüne batmadıklarında çok mutlu olduklarını hatırlıyordu. Başını yavaşça iki yana salladı. “Onu pek hatırlamıyorum.”

“Hmm. Seni buradan gönderdiklerinde daha küçük bir velttin. Belki böylesi daha iyi olmuştur. En azından onun gibi olmadın.”

Hayır, diye düşündü hafifçe Robin. Ben öyle olmadım.

Isaac aniden güldü. “Seni manastıra götürüşlerini hatırlıyorum. Bağırıyordun. İstemiyordun.”

“Ve haklıydım da. Bunu nereden biliyorsun?”

“Ben de oradaydım. Nedense ailenizin içinde olanlara hep şahit oldum. Annem mutfak hizmetçisiydi.”

Robin ona şaşkın gözlerle baktı. “Neden seni hatırlamıyorum?”

“Çünkü sürekli bir köşeye gizlenip görünmez olmak istedim. Ama biliyor musun, baban... Bana hep iyi davrandı.”

Tek kelime etmeden birbirlerine baktılar.

Sonra Robin harekete geçti ve Narziss’e işaret etti. “Sanırım yeter. Onu içeri alıyorum.”

Robin çimlere gitti ve damızlık aygırı ahır bölmesine geri getirdi. En azından o, akşamüstü gezintisi sayesinde mutlu görünüyordu.

Isaac avluda duruyordu ve soğuk yüzünden titriyordu.

“Git, Isaac,” dedi Robin. “Senin işlerini biz yaparız.”

“Olmaz.”

Akşam işlerini yapmaya koyuldular. Robin hızla bitirmeye çalıştı ve sonra Isaac’e yardım etti, çünkü doğal olarak işlerini yapmakta oldukça zorlanıyordu. Stephen bir şey olmamış gibi davranıyordu. Görünüşe göre, yine gizemli bir şekilde neler olduğu etrafa yayılmıştı. Akşam yemeği sırasında can sıkıcı bir hava vardı. Conrad eksikti ve hiç kimse yorum yapmıyordu.

★

Conrad eyer odasında onları bekliyordu. “Isaac, Robin. Diğerleri gidebilir. İyi geceler, çocuklar.”

Çocuklar iyi geceler diye mırıldandılar ve merdivenden yukarı çıktılar. Ahşap çatırtıları kesildiğinde, Conrad oturduğu tabureden kalktı. Yorgun görünüyordu. Robin şaşkındı. Conrad’ı daha önce hiç yorgun görmemişti.

Isaac’e döndü. “Üzgünüm. Ama başka seçeneğim yoktu. Kendi adamlarına söyleseydi, sonuç daha kötü olurdu.”

Isaac başıyla onayladı. “Biliyorum.”

Conrad belli belirsiz güldü. “İyi dayandın. Seninle gurur duyuyorum.”

Isaac kızardı ve gözleri parladı. İlk defa ne diyeceğini bilmiyordu.

Conrad eliyle Isaac’in kafasını okşadı. “Bu çocuktan uzak durun. Tam bir canavar.”

İkisi de başıyla onayladı, gitmeye niyetlendiler ama Conrad onları durdurdu. “Bitmedi. Robin, sen de sabah erkenden kaleye çık. Kahvaltıdan sonra gidebilirsin.”

Robin karnında bir sancı hissetti. “Tanrı aşkına, neden? Ben küçük piçe tek kelime bile etmedim.”

“Mesele o değil. Waringham Kontu seninle konuşmak istiyor.”

Robin saçlarını çekti. “Yo, hayır. Neden?”

“Gönderdiği adam bana bir şey söylemedi.”

“Sence kim olduğumu öğrenmiş olabilir mi?”

“Olabilir.”

Robin mutsuz bir ifadeyle. “Bir bu eksikti!” dedi.

“Endişelenme. Geoffrey’in manastırlarla çok fazla ilgili olduğunu sanmıyorum. Evet, hadi artık yatın.”

Çocuklar merdivenden yukarı çıktılar. Cedric yerdeki kutudan bardakları aldı ve Pete onları doldurdu.

“Sonunda!” diye homurdandı Bertram. “Peki, şimdi neler olduğunu anlatacak mısınız?”

Isaac, Robin’e baktı ve birden gülümsedi. Yerine oturdu, büyük bir yudum içti ve onlara tüm detayları anlattı.

Robin ertesi sabah üzüntü ve endişe içinde Keşiş Başı boyunca yürüdü, kalenin bulunduğu sarp tepeye tırmandı. Buz grisi kış semasının altındaki Waringham Kalesi’nin tehditkâr bir görüntüsü vardı. Hava kar kokuyordu. Robin ince paltosunu bedenine daha sıkı doladı ve asma köprünün üstünden yürüdü.

Geniş kemer kapının iç duvarına yerleştirilmiş bekçi kulübesinden miğferli ve zırlı bir adam çıktı. Kısa bir süre Robin’i inceledi. “Burada ne arıyorsun?”

“İsmim Robin. Lordumuz beni çağırmış.”

Adam sabırsız bir el hareketiyle Robin’i içeriye aldı.

Robin yanından geçip iç avluya girdi. Karışık duygularla büyük kulelerin eşiğinden geçti. Eve dönmüş gibi hissetmiyordu.

Heybetli giriş kapısından küçük, boş bir salona geçiliyordu. Taş zemin sağlam görünüyordu ama bir göz yanılmasıydı bu. Gerçekte bu salonun altında derin bir çukur, içinde kokuşmuş sular ve istenmeyen misafirleri yakalamak için tuzaklar vardı. Kazık düzeneği içeriye giren düşmana karşı son tuzaklardandı. Robin daha önce bunların kullanıldığını hiç duymamıştı. Ön salonun arkasında kilerler, cephanelik ve mutfak vardı. Sağ taraftan yukarı, büyük salona çıkan geniş bir merdiven vardı. Büyük salon neredeyse tüm ikinci katı kaplıyordu ve tahta tavanı

diğer saraylara göre iki kat yükseklikteydi. Ön cephede, kapıya karşı uzun bir masa duruyordu, iki yan duvar boyunca da başka iki masa vardı. Her yerde insanlar oturuyordu, özellikle şövalyeler ama aralarında şık kıyafetli kadınlar ve çocuklar da vardı. İki heybetli şömine yanıyordu. Köpekler yerde yatıyor, hizmetçiler yemek servisi yapıyorlardı. Kapıya yakın bir yerde, gri saçlı, ince, mavi çoraplı ve kadife ceketli, sivri burunlu deri ayakkabı giymiş ve kapüşonu pelerini kürkle kaplı, iri yarı bir adam oturuyordu. Silahı yoktu ama konuştuğu şövalye, onu saygıyla ve sadakatla dinliyordu. Robin gözlerini büyük salonda gezdirdi ama ne kontu ne de ailesini görebildi. Böyle olacağını tahmin etmişti. Annesi hayatta olduğu sürece, yemekleri ailece özel bir odada yemişlerdi. Sadece resmi günlerde ya da kutlamalarda insanlarla ve görevlilerle birlikte büyük salonda otururlardı. Robin biri onu fark etmeden arkasını döndü, salondan çıktı ve merdivenlerden en üst kata çıktı.

Yukarıda bir sıra küçük oda, özel daireler ve yatak odaları vardı. Robin büyük tahta kapılardan biri açıldığında ve genç bir rahip dışarı çıktığında, kararsız gözlerle etrafına bakıyordu.

Saygıyla selamladı. “İsmim Robin, peder. Bana Waringham Kontu’nu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?”

Genç adam ona şüpheyle baktı. “Burada ne arıyorsun?”

“Beni çağırtnmış.”

“İsmin ne demiştin?”

“Robin, peder.”

Rahibin ince yüzü ışıldadı. “Waringham mı?”

Robin tereddüt ederek başıyla onayladı. “Bir zamanlar.”

“Benimle gel. Buradan.”

Rahip onu kalenin güney tarafına, penceresinin küçük bir gül bahçesine baktığı, aydınlık bir odaya götürdü. Tüm kalenin en konforlu odası, diye düşündü Robin ve görünüşe göre Leydi Mathilda da aynı fikirdeydi. Burayı ailesine özel oturma odası olarak seçmişti.

Robin içeri girdiğinde, geç saate kalmış bir kahvaltı masasında oturuyorlardı. Şöminede canlı bir ateş vardı.

Rahip onu içeriye itti ve kapıyı kapadı. “Waringhamlı Robin, Lordum.”

Geoffrey onlara baktı ve güldü. “Ah, çok teşekkürler Constantin. Yaklaş evlat. Aç mısın?”

“Hayır, teşekkürler, Lordum.”

“Bu eşim. Matilda.”

Robin kadına döndü ve birden ne kadar uzun zamandır zarif bir kadın görmediğini fark etti. Zambak beyazı tenli bir kadın görüntüsüne artık aşına değildi. Biçimli yüzü, dantelle kaplı bembeyaz başlığıyla neredeyse aynı renkteydi. İç elbisesi yeşil yanardöner ipektendi, kolları pirinç düğmelerle işlenmişti. İç elbisenin üstündeki kolsuz, uzun tunik koyu yeşil kadifedendi ve yan taraflarından sıkıca bağlanmıştı, bu da mükemmel fizikini ortaya çıkarmıştı. Robin kibarca eğildi. Demirci anlatırken abartmamıştı. Gerçekten çok güzeldi. “Leydi Matilda.”

“Evimize hoş geldin, Robert.”

Peki bu ne anlama geliyor? diye düşündü Robin şaşkın bir halde. Ondan çok daha uzun zaman bulunmuştu bu hanede. Kadının gözlerine baktı ve aslında hiç de hoş gelmediğini anladı. İnce dudaklarını birbirine bastırmıştı, gri gözleri ona soğuk bakıyordu. Beni korkutuyor ve benden nefret ediyor. Neden? diye düşündü

“Oğlum Mortimer,” diye tanıştırmaya devam etti Geoffrey.

Robin istemese de Waringham’ın yeni varisinin önünde eğildi ve başıyla selamladı. Tek kelime söyleyemedi.

Mortimer sırtıyordu. Sandalyesine yaslandı ve büyük gümüş bardağını dudaklarına götürdü.

Geoffrey, Robin’in huzursuzluğunu fark etmedi. “Otur, Robert. Şimdi bize, hangi akla hizmet ahır görevlisi olarak çalışmaya karar verdiğini anlat bakalım.”

Robin, Mortimer’in karşısındaki yegâne boş sandalyeye oturdu. Ona bakmamaya çalıştı. Küçük rahip, Mortimer’in yanına oturmuş ve bir kuş gibi kahvaltısını yemeye koyulmuştu.

“İş bulmak zorundaydım, Lordum. At binmekten başka bir şey yapmayı da bilmiyorum.”

“İş bulmak!” Geoffrey eğleniyor gibi görünüyordu. “Neden Whitfield’te yaşayan amcan George Finley’nin yanına gitmedin?”

“Amcam George fakir. Bana bakamazdı. Ayrıca savaşta.”

“Hayır, değil. Calais’ten beraber döndük.”

Robin mutlu oldu. Huysuz amcasını severdi. Ama şu durumda amcasının geri dönmüş olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. George’un, eşinin ve yedi çocuğunun, Waringham’daki en fakir çiftçiden farkı yoktu. George’un efendisinden kazandığı para hepsini geçindirmeye ve zırhını korumaya yetmezdi.

“Amcam sağlıklı mıydı?”

“Evet. Yaşlı, muhteşem bir savaş atı gibi. Muhteşem! Noel’den sonra Normandiya’ya geri döneceğini söyledi. Savaşmaktan hiç yorulmuyor.”

Robin başıyla onayladı. George Amca’nın askeri yaşantısının evdeki sefaletten çok daha keyifli olduğuna emindi.

Masada daha ne kadar kalması gerektiğini sordu kendine. İşine geri dönmek istiyordu. Burada hoş karşılanmamıştı ve burada olmak istemiyordu. Leydi Matilda sandalyesinde kaskatı bir şekilde oturuyordu ve arada sırada Robin’e düşmanca bakıyordu. Ve kibirli velet Mortimer gözlerini ondan ayırmıyor, durmaksızın sırtıyordu.

Geoffrey sonunda Robin’in rahatsız olduğunu anladı. “Ne düşünüyorsun, ata binelim mi?” diyerek bir öneride bulundu.

Robin keyfi bir gezinti için zamanı olmadığını düşündü, buna rağmen başıyla onayladı. “Memnuniyetle, Lordum,” dedi ve yerinden kalktı.

“Ben de gelebilir miyim, baba?” diye sordu Mortimer.

Geoffrey gülererek başını iki yana salladı. “Bir dahaki sefere, oğlum. Robert’le konuşmam gereken birkaç şey var.”

Ayağa kalktı, kapıya döndü ve dışarı çıktı. Robin, Matilda’nın önünde eğildi ve gitmek üzereydi ki Mortimer yolunu kesti. “Ona hiçbir şey anlatayım deme!” diye uyardı sessizce. “Yoksa senin için kötü olur.”

Robin bakışına karşılık verdi ve nefretini saklamak için hiçbir çaba göstermedi. “Bundan eminim. Telaş etmeyin.”

Mortimer’ı selamlamadı ve saray avlusuna indi. Saraydaki ahır hizmetkârlarından biri olan Will, ahırdan eyerlenmiş iki at getirdi. Robin, Will’i hatırlıyor gibiydi. Burada atlarla ilgili pek bir şey olmazdı ama zaman zaman çalışan gençlerden biri haraya gelip Conrad’tan ya da Stephen’den tavsiye isterdi. Birbirlerine selam verdiler.

Geoffrey onu bekliyordu. “Ne oldu, Robert? Hazır mısın?”

Robin ata oturdu. “Evet, Lordum.”

Önce büyük kapıdan, sonra tahta köprüünün üzerinden atlarını sürüp tepelere doğru ilerlediler. Geoffrey kolunu uzatıp doğudaki ormanları gösterdi. “Hadi oraya doğru gidelim. Vahşi hayat nasıldır, biliyor musun?”

Robin başını iki yana salladı. “Hatırlayamıyorum. Uzun zamandır buralardan uzaktaydım.”

“St. Thomas’taydın, biliyorum. Buraya geldiğimde, Berkeleyli Jerome’dan, yani St.Thomas’ın başrahibinden oldukça kibar ama açık ve net mektup aldım. Senin kurallara aykırı davrandığına dair iddiaları var, Robert.”

Robin nefesini tuttu. “Lordum, ben...”

Geoffrey güldü. “Merak etme, Robert. Ona cevap yazmayacağım. Düşünüyorum da bence beş yıl yeterince uzun bir zaman.”

Tanrıya şükür, diye geçirdi içinden Robin rahatlamış bir halde. Endişesi gereksizdi.

“Demek okuyabiliyorsun.”

“Evet, Lordum.”

“Peki yazma?”

“Yeterince.”

“Peki Latince?”

“Evet.”

“Hmm. Peder Constantin bir yardımcı isteyip duruyordu benden. Tam olarak böyle söylemedi ama ima etti. O tüm aile-

min manevi destekçisidir ve Mortimer'a ders veriyor. Aynı zamanda emsalsiz bir bilgedir ve benim için yapması gereken yazı işleri onun çok fazla zamanını alıyor. Ne diyorsun?"

Robin dehşete düşmüştü. "Lordum, ben işimden memnunum."

Geoffrey homurdandı. "Bu mümkün değil, oğlum. Sen bir soylusun, hizmetkâr değil."

"Soylu olsaydım, Lordum, siz burada olmazdınız."

Geoffrey neşeli bir ifadeyle güldü. "Ve sen bana bunun için kırılgan bile değilsin. Çok asilsin."

"Bu sizin suçunuz değil ki."

"Değil. Ama konuya geri dönelim. Seni burada sefalet içinde bırakıp ihmal edilmene izin veremem. Yaşlı George'un yanına gitmeyeceksen, burada iyi bir şey yapmanı sağlamalıyım. Bunu babana borçluyum."

Robin güldü. "Babam..."

Geoffrey şaşırmıştı. "Ona pek saygı duymuyorsun, öyle değil mi?"

"Pff!" Robin çıkarttığı sesin, Conrad'inkine benzediğinin farkında değildi.

"Neden?"

"Kral'a ihanet eden bir adam için ne düşünebilirim?" dedi Robin öfkeyle.

"Demek Kral'ı seviyorsun, öyle mi?"

"Tabii ki!"

Geoffrey omuzlarını kaldırdı. "Baban da seviyordu. Emin ol."

"Bu yüzden mi ona ihanet etti?"

"Hayır. İhanet etmedi. Gel atların üstünden inelim ve biraz yürüyelim. Sana nasıl olduğunu anlatacağım. Ne de olsa meseleyi biliyorum, oradaydım."

Robin hikâyeyi duymak isteyip istemediğinden emin değildi. Ama attan indi, dizginleri eline aldı ve hışırdayan yaprakların üstünde, Geoffrey'in yanından ağır adımlarla yürümeye başladı.

Hafif hafif kar yağıyordu.

“Kral Edward’ın Fransa Kralı’yla bir anlaşma yaptığını biliyor muydun?”

“Kral Edward zaten Fransa Kralı,” diye cevap verdi Robin.

“Hayır, evlat. Hiçbir şey bilmiyorsun. Kendisi bile bu iddia da bulunmuyor. Sözleşmenin bir parçası da bu zaten.”

Robin’in gözleri kocaman oldu. “Ne tür kahrolası bir anlaşma bu?”

“Kral’ın Fransa Tahtı üzerindeki haklarından vazgeçmesi hoşuna gitmiyor, öyle değil mi?”

“Hayır. Neden gitsin ki? Eski kralın yeğeniydi ve onun da hiç oğlu yoktu.”

“Öyle. Ama Fransızlar onu istemiyorlardı.”

“Flamanlar istiyordu ama.”

“Evet. Seninle siyaset hakkında konuşmayacağım. Bu işler böyle. Bretigny’de bir sözleşme imzalandı. Baban ve birçok kişi bu anlaşmayı destekledi. Savaşta bıkmışlardı, evlat. Birçoğu bıktı. Ben de. Ve Kral’ın savaşı düzgünce sürdürebilmeye yetecek parası kalmamıştı.”

“Babanın ve benim bulunduğum kaleyi, anlaşmaya göre Fransızlara geri vermemiz gerekiyordu. Poissy’deki bu kale stratejik olarak çok önemliydi. Adını anmak istemediğimiz ve komutanlarımızdan biri olan kont, kaleyi geri verme fikrinden hoşlanmıyordu. O kaledeki ve diğer kalelerdeki şövalyelere, kalelerden taşınmak için acele etmemelerini ve yağmalama baskınlarına devam etmelerini emretti.”

Robin ona inanamayan gözlerle bakıyordu. “Ama bu anlaşmaya aykırı!”

“Doğru. Ama söylediğim gibi, para kasaları boştu ve baskınlardan kazanç sağlanıyordu. Ve şövalyelerin birçoğu, komutanlarının isteklerini yerine getirmekte tereddüt etmedi. Birçoğunun memleketinde toprağı yoktu; savaşta, barışta olduğundan daha iyi yaşıyorlardı. Ama baban anlaşmaya uyulması gerektiğini düşünüyordu. Adamlarına baskına gitmelerini yasakladı ve

kaleden ayrılmak için izin istedi. İsteği reddedildi. Baban krala bir mektup yazıp bir ulakla gizlice göndermek istedi. Tüm bu olanların kralın bilgisi ve isteği dahilinde olduğunu düşünmüyordu. Ona anlaşmanın ihlal edildiğini bildirmek istiyordu. Mektubu en güvendiği adamlarından birine, Gimsonlu Guy'a verdi. Onu tanıyor musun?"

Robin başıyla onayladı ve tebessüm etti. "Ata binmeyi bana Guy öğretmişti."

"Guy artık hiç kimseye ata binmeyi öğretemeyecek, evlat. Ertesi gün kalenin yakınlarında bir çarpışma oldu. Guy bunu fırsat bilip ortalıktan kaybolacaktı ama bir ok onu sırtından vurdu. Bir İngiliz okuydu."

Robin'in nefesi kesildi.

"Ah, evet. Oldukça tuhaf. Ama sonra olan daha da tuhaftı. Akşam, Kont'un adamları gelip babanı tutukladılar. Nedenini sorduğunda da babanı hain olarak suçladılar."

"Daha sonra neler olduğunu sadece anlatılanlardan biliyorum, çünkü ben de adamlarımla birlikte gece Calais'e gönderildim. Babanın Paris'e mektup göndermek istediğini iddia ettiler. Fransız Kralı'nı uyarmak için. Adı geçen komutanımız ve Navarra kralının arasında geçen gizli müzakerelerle ilgili. Navarra, şayet bilmiyorsan İspanya'da küçük bir krallık ve oranın kralıyla Fransa Kralı'nın arası iyi değil. İddia ettiklerine göre babanın göndermek istediği mesaj ellerindeydi. Guy'ın cesedinin üzerinde bulduklarını söylediler. Mektup gerçekten de babanın imzasını taşıyordu. Ama onun el yazısı değildi. Parşömen kâğıdının kazanabildiğini ve üstüne tekrar yazılabildiğini mutlaka biliyoursundur Robin, öyle değil mi?"

Robin tek kelime söyleyemedi, sadece başıyla onayladı.

Geoffrey elini Robin'in omzuna koydu. "Onu zindana kapadılar ve ertesi gün ölüsünü buldular, kendi kemeriyle asılmış halde."

Robin huzursuzlukla gözlerini kırptırdı ve başını sağa sola salladı. "Neden böyle bir şey yaptı? Neden duruşmasını beklemedi? Kral ona inanmayacak mıydı?"

“İnanırdı. Büyük olasılıkla. Ve bu riski göze almak istemediler. Kendisi yapmadı Robert, bundan eminim! Babanla kardeş gibiydik. Büyük bir ihtimalle senin onu tanıdığından daha iyi tanıyordum onu. Annenin ve kardeşlerinin ölümünden sonra oldukça dindar bir adam olmuştu. Ruhuna asla böyle bir şey yapmazdı. Ve en önemlisi baban korkak değildi. İntihar da tıpkı mektup gibi bir aldatmacaydı. Ama tam olarak başarılı olamamışlardı. Casusum, babanın bileklerinde pranga izleri olduğunu söyledi...”

Robin bir müddet hiçbir şey söylemedi. Ağzı kurumuştu ve kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Ama birkaç sorusu vardı. Yutkundu ve konuşmak için ağzının içinde yeterince tükürük oluşana kadar dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. “Ama neden? Neden böyle sinsice kandırıldı?”

“Çünkü o komutan, kralın birliğini kabul edip etmeyeceğinden emin değildi. Komutanın gereksiz yere endişelendiğini düşünüyorum, çünkü kral da anlaşmanın ihlaline riayet edilip edilmemesiyle ilgilenmiyordu. Sadece tam anlamıyla emin değildi. Diğer taraftan herhangi bir neden olmadan babanı ortadan kaldıramazdı. Bu yüzden entrikaya başvurdu.”

Robin uyuşmuş bir şekilde başıyla onayladı.

Geoffrey atını durdurdu ve üstüne oturdu. “Önden gideceğim. Beyaz kayaların nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet.”

“Seni orada bekleyeceğim.” Atını kamçıladi ve dörtlüye gitti.

Robin bir sonraki yol kıvrımında gözden kaybolana kadar ona baktı. Sonra atını dar patikadan çıkarıp sık ağaçların arasından geçirdi ve üstü hafifçe buzlanmış olan gölete sürdü. Bir söğütün önünde durdu, sırtını geniş gövdesine yasladı ve öfkeyle ama nihayet hafiflemiş bir şekilde, artık babasının yasını tutabileceği haklı sebeplerle ağlamaya başladı.

Beyaz kayalara geldiğinde, Geoffrey kımıldamaksızın atının üstünde oturuyordu ve aşağıdaki geniş, yeşil ovaya bakıyordu.

Çayırların üstünde kırılmış taş parçaları vardı. Etrafta koyunlar otluyordu. Şimdi daha yoğun kar yağıyordu.

Robin onun yanında durdu. “Kim bu kont?”

Geoffrey başını usulca önce sağa sonra sola eğdi. “Sana ismini vermeye niyetim olsaydı, çoktan veriridim.”

“Ama bilmek istiyorum. Bunu bilmeye hakkım var.”

“Neden? Bunun hiçbir faydası yok. Birkaç gün sonra tekrar konuşuruz. Şimdi kendini kötü hissediyorsun ve bunu anlıyorum. Belki de ona ihanet edilmiş olduğunu öğrenmektense, babanın bir hain olduğunu bilmen daha kolay olurdu. Ama gerçeği bilmeni istedim.”

Robin ona baktı. Gözleri yanıyordu, sanki bu sabah binlerce saat sürmüş gibiydi. Kendisini kötü hissettiği doğrudu ama kafası karışık değildi. Alışılmadık bir şekilde net düşünebildiğini hissediyordu. “Gerçeği öğrendiğim için mutluyum. Böyle daha iyi. Daha kolay. Ama bunu yapan sadece babama hainlik etmedi, Lordum. Beni de aldattı. Ve onun ismini öğrenmek istiyorum. Bana söyleyin. Nerenin kontu?”

Geoffrey delici gözlerle Robin’e baktı, sanki önündeki çocuğu en ince ayrıntısına kadar keşfetmeye çalışıyordu. Sonra bakışını tekrar ovaya çevirdi ve vurgusuz bir ifadeyle “Chester Kontu,” dedi.

Robin eliyle boş ver anlamında bir işaret yaptı. “Benimle alay etmeyin! Chester kontu Kara Prens.”

Geoffrey başıyla onayladı.

“Ama... ama bu olamaz...”

“Görüyor musun Robert?” diye iç çekti Geoffrey. “Şimdi durum senin için daha da kötü oldu.”

“Ama babam... tüm hayatını ona hizmet ederek geçirdi.”

“Evet. Sonuna kadar. Onu tutukladıklarında yanındaydım. Başına gelecekleri bilmesine rağmen hoşgörölü bir şekilde gülüyordu. Ve bana şöyle dedi: ‘Hâlâ bir zamanlar Crecy’deki kanı kaynayan isyankâr genç gibi davranıyor. Sadece kılıcıyla düşünüyor. Ona göz kulak ol, olur mu?’ Ve onu çekiştirerek

götürmeye kalktıklarında tuhaf bir şey daha söyledi. Nöbetçilere döndü: 'Neden bu kadar acele ediyorsunuz beyler? Endişe etmeyin, savaş kaçmıyor. Bu savaş yüzyıllarca sürecek,' dedi. Ve biliyorsun, kesinlikle haklı olabilir. Hiç kimse bu savaşı daha fazla sürdürmek istemiyor, neredeyse çeyrek asırdır devam ediyor. Ama hiç kimse onu sonlandırmak da istemiyor."

Paltolarına sıkıca sarılmış bir halde atlarına binmiş, sessizce geri dönüş yolunda ilerliyorlardı ve düşüncelere dalmışlardı. Geoffrey sonunda, "Peki ne düşünüyorsun, Robert? Hâlâ ahırda çalışmak istiyor musun?"

"Hiçbir şey değişmedi, Lordum."

Geoffrey başını iki yana salladı. "Ama buna izin veremem."

Robin ona baktı. "Eğer bana izin vermezseniz, buradan kaçırım ve başka bir yerde ahır hizmetkârı olarak çalışırım."

"O zaman seni bulurum ve seni cezalandırmak zorunda kalırım," diye homurdandı Geoffrey.

"Sonra tekrar kaçırım," dedi Robin ciddi bir ifadeyle.

"O zaman seni zincirlerim."

Robin omuzlarını silkti. "Bunu hemen şimdi yaparsanız, ikimizi de büyük zahmetlerden kurtarmış olursunuz."

Geoffrey istemsizce güldü. "Evlat, bunun mümkün olmadığını anlamalısın."

"Kesinlikle mümkün. Böyle olmasını sağlayan da Kara Prens!"

"Böyle konuşmamalısın. Düşüncesizce konuşmak çok tehlikeli."

"Ama beni sadece siz duyuyorsunuz, Lordum."

"Evet ve ben Prens Edward'ın adamıyım. Kanımın son damlasına kadar. Bunu unutma."

"Hayır, unutmuyorum."

"Anlamıyorsun, değil mi? Babana yaptığı şey yüzünden ondan iğrenmem gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Buna sadece siz karar verebilirsiniz."

"Evet. Aynen öyle. Ben de aynı baban gibiyim. Tüm varlı-

ğimla ona aitim. Ve babanın yerinde olsaydım farklı bir şey olmazdı. Biliyor musun, Kara Prens tehlikeli bir adam. Çaba sarf etmeden insanların sonunu getirebiliyor, tıpkı babası gibi. Bu onların en büyük yetenekleri. Bu nedenle ordumuz, düşman güçlü olsa bile sıklıkla zafer kazanıyor. Kral ve Prens Edward için her şeylerini vermeye hazırlar. Ama bu da onları tehlikeli yapıyor.”

Robin biraz düşündü. “Anlamıyorum.”

“Belki bir gün anlarsın.”

“Umarım anlamam. Artık şövalye olmak istemiyorum.”

“Bu gerçekten doğru mu?”

Robin yine düşündü. Küçüklüğünden beri daima Kral’ın şövalyesi olmak istemişti. Hatta bir istek bile değildi, olması gereken buydu. Usulca konuştu: “Kral için canımı veririm. Ama ruhumu değil. Ben paralı asker olmak istemiyorum. Savaş için iyi atlar yetiştirdiğimde ona daha iyi hizmet etmiş olacağımı düşünüyorum.”

“Yine de bundan sonra, her gün, iki saat kaleye geleceksin ve Mortimer’in derslerine katılacaksın.”

Robin’in dehşetle bakan gözleri kocaman oldu. “İki saat boş vaktim yok! Ve ayrıca okuma-yazmam var.”

“Saçmalık, kitaplardan bahsetmiyorum. Ama kılıç ve mızrağın nasıl kullanıldığını öğrenmelisin. Sonra ne olmak istediğine karar verirsın.”

“Tabii ya, toprağı olmayan bir şövalye. Tıpkı amcam George gibi. Ve yeni bir savaş atı satın alacağım için çocuklarım açlık çekmek zorunda kalacak. Hayır, teşekkürler.”

“Fikrini değiştireceğine eminim. Toprak sahibi olunur, Robert.”

“Sizin gibi mi Lordum?”

Geoffrey öfkелendi ve Robin bir an için tokat yiyeceğini düşündü. Ama Kont sadece iç çekti ve başını iki yana sallayarak ona baktı. “Reddetseydim güvenini kaybederdim. Bunu göze alamazdım. Mortimer ve Leydi Matilda’yı da düşünmeliyim.”

Robin alaycı bir tavırla ağzını yamulttu. “Evet. Beki babam da ailesini düşünmeliydi.”

“O yapması gerekeni yaptı.”

“Bir ölünün arkasından söylenecek kötü bir methiye. Ama hiç değilse ‘kralına ihanet etti’ demekten daha iyi.”

“Evet, hem de çok daha iyi. Neredeyse geldik. Anlaştığımız gibi. Yarın sabahtan itibaren her gün geliyorsun ve Mortimer’le birlikte nasıl şövalye olunacağını öğreniyorsun.”

Robin unutmuş olmasını umuyordu. Bir müddet düşündü ve sonra, “Burada mı eğitim görüyor?” diye sordu.

“Evet.”

Çok tuhaf, diye düşündü Robin. Ağabeyi Guillaume eğitim görürken March Kontu’nun çiftliğine gitmek zorunda kalmıştı. Normalde, genç bir delikanlının şövalyelik eğitimini başka bir çiftlikte görmesi gerekiyordu.

Geoffrey belli belirsiz iç çekti. “Onu gönderemem. Çok zor bir çocuk. Ve annesi, diğer iki çocuğumuz öldüğünde çok acı çekti. Mortimer onun her şeyi. Şimdi giderse bununla başa çıkamaz.”

Zor bir çocuk, diye düşündü Robin öfkeyle. Kesinlikle böyle söylenebilirdi. Ve bir ana kuzusuydu.

Geoffrey meraklı gözlerle ona baktı. “Haraya geldi, öyle değil mi? Tanıştığınızı fark ettim. Terbiyesizce mi davrandı? Kötü bir şey mi yaptı?”

“Hayır, Lordum. Yapmadı!” dedi Robin tereddüt etmeden. Mortimer’ın uyarısını kulak ardı etmeye niyeti yoktu.

“O zaman iyi. Bazen biraz küstah olabiliyor. Henüz on iki yaşında. Sen kaç yaşındasın?”

“On iki Lordum. Ocakta on üç olacağım.”

Geoffrey yavaşça başını iki yana salladı. “Senin gibi değil. O daha bir çocuk. Senin arkadaşlığın onu geliştirecek, bundan eminim. O halde yarın öğleden sonra, Robert. İki saat.”

“Ama bu imkânsız, Lordum!”

“Benim şartım bu.”

“Bir saat.”

“Tamam, bir saat. Başlangıç için. Peki, gerçekten bu ayak takımıyla beraber mi kalmak istiyorsun?”

“Onlar ayak takımı değil. Evet, orada kalmak istiyorum.”

Geoffrey çaresizce omuz silkti. “Tamam. Sen nasıl istersen... Bizimle beraber kalabilirsin, bunu biliyorsun.”

“Teşekkürler, bu çok cömertçe. Ama benim yolum bu. Bu şekilde asker olabilirim.”

Geoffrey gönülsüzce başıyla onayladı. “Peki, senin için yapabileceğim hiçbir şey yok mu? Sıcak tutacak kıyafetlere ihtiyacın var mı? Ya da herhangi bir şeye?”

Robin duraksadı.

“Söyle, Robert. Senin için bir şey yapabilirsem kendimi daha iyi hissedeceğim. Ne istersin? Doğru düzgün bir palto?”

“Yo, hayır, paltom yeterince iyi. Ama başka bir şey var. Sadece... bilmem aşırıya mı kaçmış olurum...”

“Sen söyle, ben öyle olup olmadığını söylerim,” dedi Geoffrey gülerek.

“Bir mektup yazmak isterim. Chester’a.”

“Ne yapmak istiyorsun? Prens Edward’a mektup yazıp şikâyetle mi bulunacaksın? Bu iyi bir fikir değil. Zaten şu anda Chester’da değil.”

“Hayır, amacım bu değil.”

“Peki Chester’da kim var?”

“Kız kardeşim. Manastırda. Ona yazmak ve eve geri dönmek isteyip istemediğini sormak istiyorum. Siz acaba...”

“... bir ulakla mektubunu ona iletip, isterse onu geri getirebilir miyim?”

Robin başını eğerek onayladı.

“Bunu istemek hakkın. Sonuçta aileden geriye kalan tek kişi o, değil mi? Benimle birlikte kaleye gel. Constantin sana parşömen ve mürekkep versin. Hemen mektubunu yazarsın, ulak da bugün yola çıkar.”

★

Ancak uzun haftalar boyunca Agnes'ten hiçbir haber alamadı. Ulağın yola çıkışı gecikmişti ve Galler sınırındaki Chester'a yapılacak seyahat uzun sürecekti. Aralık başında şiddetli kar yağışları başlamıştı ve Robin, kuzeydeki yolların zar zor geçilebileceğini ya da hiç geçilemeyeceğini tahmin edebiliyordu. Sabretmekten başka çaresi yoktu.

Bu arada yılbaşı yaklaşmıştı. Hara, tüm avluları, otlakları, ambarları ve ahırlarıyla beyaz bir kar örtüsünün altında kalmıştı. Buna rağmen işler her zamanki gibiydi. İki yaşındaki atlar güzel gelişmeler gösteriyordu. Nedeni bu ya da yaklaşan barış festivali olabilirdi ama Stephen'ın ruh hali her zamankinden daha iyiydi ve gençlerin hayatlarını zindana çevirmiyordu.

Robin mutluydu. Yeterince derdi vardı zaten. Her gün öğle yemeğinden sonra, diğerlerinin alaycı yorumlarına maruz kalarak yola çıkıyor ve karın ağırlarıyla kaleye varıyordu. Tıpkı Noel akşamından bir gün önce de olduğu gibi.

Korkaklığına öfkelenerek, otlakları ve tarlaları, dalgalı beyaz bir denize dönüştüren karda zar zor yürüyordu.

Kılıçla yaptıkları talimleri sevmediğinden değildi, aksine mutlu bile oluyordu. Silahın ağırlığına alıştıktan sonra, nasıl kullanıldığını hızla öğrenmeye başlamıştı. Karın ağrısının nedeni bu değildi. Nedeni Mortimer'di.

Robin ondan daha uzundu ve ağır işi bitmek tükenmek bilmeyen bir dayanıklılık bahşetmişti. Elleri büyük ve sertti, demir kılıç sapı yüzünden yara olmuyordu. Buna karşın Mortimer ince yapılıydı ve sportif değildi. Hafifliği ve minyonluğu ona hız ve beceri kazandırmalıydı ama öyle değildi. Mortimer ikili mücadeleyi beceremiyordu. Kolayca yoruluyor ve hızla keyfi kaçıyor. Robin'e umutsuzca yeniliyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Hocası, Poitier Savaşı'nda kalkan tutan kolunu kaybetmiş bir gaziydi. Adı Philip'ti. Yirmi yıldan fazladır Geoffrey'in hizmetindeydi ve kendini Geoffrey'e adamıştı. Mortimer'a tapıyordu ve Robin'den hoşlanmadığını belli ediyordu.

O ve Mortimer büyük iç avluya birlikte geldiler. Robin her zamanki gibi onları bekliyordu. Asla geç kalmazdı. Philip'in şikâyet edebileceği tüm nedenlerden kaçınıyordu. Yaşlı kurt her zamanki gibi hafif bir zırh giymişti, kesik sol kolu korkunç bir şekilde zincirli zırhının içinden görölüyordu. Silahlarını getiren hizmetliye eliyle işaret etti. Aslında bu şövalye öğrencilerinin görevi, diye geçirdi Robin içinden ama burada şövalye yardımcısı yoktu. Görünüşe göre hiç kimse eğitilmesi için oğlunu Geoffrey'in eğitmenlerine teslim etmemiştir. Robin bunun nede-nini tahmin edebiliyordu.

Kılıcını ve kalkanını aldı, uzun bir süre süslü kıyafetlerini düzelten ve silahlarını alan Mortimer'a dönerek beklemeye başladı.

Her zaman ilk hamleyi Mortimer'a bırakıyor ve gereksiz saldırganlık göstermekten kaçınıyordu. Mortimer gerindi ve ileriye doğru hamle yaptı. Robin kalkanını kaldırdı ve fazla çaba göstermeden hamleyi engelledi. Mortimer sadece koluyla vuruyordu. Tüm bedeniyle hareket etmeyi başaramıyordu. Bu nedenle kılıç darbeleri yumuşaktı. Robin Mortimer'ın kalkan pozisyonuna geçtiğinden emin olana kadar bekledi, sonra darbesine karşılık verdi. Kral Edward zamanından önce, şövalyelerin yaptığı mızrak gösterinde olduğu gibiydi. Sanki prova yapmış gibi. Robin üstünlüğünü gizlemeye odaklanıyordu.

Philip sabırsızca araya girdi. "Olmuyor, görmüyor musun, Robert! Bir savaşta olsan çoktan ölmüştün. Bu herkesin yavaşça etrafında döndüğü ve kılıç uçlarını değdirdiği bir dans değil. Bu savaş sanatı! Ciddi bir şey, anlıyor musun?"

Robin iç çekti. "Evet, efendim."

"Umarım. Şimdi bir kez daha."

Robin daha canlı olmaya çalıştı. Mortimer'ın kılıç darbele-rini savuşturdu ve kılıçları birbirine vurdu. Bir an birbirlerine yaklaştılar, göz göze geldiler, sonra Mortimer onu güçlü bir hamleyle itti ve Robin dengesini tekrar bulamadan önce ona saldırdı. Ama Robin hazırды. Kalkanını kaldırdı ve aynı zamanda

bir hamle yaptı. Bir çatırtıyla birlikte kılıç kırıldı ve Robin'in elinde sadece sap kaldı.

Bir süre şaşkınlıkla sapa baktı ve sonra Philip'e döndü. "Özür dilerim. Ben..."

Göz ucuyla bir hareket algıladı ve içgüdüsel olarak kalkanını yukarı kaldırdı. Mortimer'in kılıcı gürültüyle kalkanına indi. Beklemediği bu güçlü darbe Robin'in kalkanı tutan kolunun titremesine ve bir adam geri kaçmasına neden oldu. İnanamayan gözlerle Mortimer'in kılıcını tekrar kaldırdığını gördü. Robin arkaya doğru bir adım attı ve hamle boşa gitti. Mortimer onu takip etti.

"Sör Mortimer..." dedi Philip merhametli bir tavırla. "Bu kadar yeter. Silahı yok ve bu, kurallara aykırı."

Tanrıya şükür, diye geçirdi Robin içinden. Aksi ihtiyarın buna göz yumacağını düşünmüştü. Rahatlamış bir halde kalkanı indirdi.

Bir hamlenin daha geldiğini gördü ama kalkanı tekrar yukarıya kaldırmak için çok geçti. Bir adım yana kaçtı ve bu sayede, kolunun dirseğinden ikiye ayrılmasından kurtulmuş, Mortimer'in açtığı bir yarayla kurtarmıştı. Buna rağmen Robin dengesini kaybetti ve sırtüstü düştü. Şaşkın gözlerle kolundaki yaradan akan kana baktı.

Mortimer kılıcının ucunu Robin'in boğazına dayadı.

Robin inanamayan gözlerle bakıyordu. Kımıldamıyordu, çünkü soğuk kılıç boğazına baskı yapıyordu. Mortimer bu açıdan şaşırtıcı derecede büyük görünüyordu.

Parlayan gözlerle Robin'e baktı. "Kurallara aykırı da ne demek, Philip? Savaşta kural olmaz, öyle değil mi?"

Philip sanki olduğu yere kök salmış gibi duruyordu. "Geri çekilin, Sör Mortimer," diye rica etti heyecanla. "Kalkmasına izin verin. Yaralı. Hemen sargıya alınmalı..."

Mortimer onu dinliyor gibi görünmüyor, gözlerini ayırmaksızın Robin'e bakıyordu. Gri gözleri ıslı ıslıldı. "Seni öldürebilirim."

Bunu yapmayacak, diye geçirdi Robin içinden. Yapamaz. O bile o kadar deli olamaz.

“Hadi, canın için yalvar!”

Robin ağzını açtı ama ses çıkaramadı.

Mortimer ayağıyla omzuna bastırdı, kılıcı boğazından çekti ve havada bir daire çizdi. Robin’in göğsünün üzerinde durdu ve ucunu kalbine dayadı. “Hadi. Seni yendim ve hayatta kalmak istiyorsan benden merhamet dilemelisin.”

Robin gözlerini kapadı. Yalvarmaya başladı. Bunu yapmasına izin verme, Tanrım. Biliyorum, ben beş para etmez bir günah-kârım, Kardeş Anthony haklıydı ama yine de bunu yapmasına izin verme, Tanrım. Ve lütfen altıma işemem için güç ver...

Mortimer kılıcının ucunu biraz daha bastırdı. Robin dişlerini sıkı ve için için dua etti.

Sonra yanında bir hareket hissetti ve göğsündeki baskı kayboldu. Gözlerini açtı. Philip başında duruyordu. Mortimer’ın kılıç tutan kolunu geriye çevirmişti. “Bu kadarı yeterli, Sör Mortimer!” dedi kararlı bir şekilde. “Bu hiç centilmence değil.”

Mortimer, sanki her şey sadece oyundan ibaretmiş gibi muzipçe güldü. Yana doğru bir adım attı ve kolunu kurtardı. “Neden bu kadar ciddiye aldın, Philip?”

Philip şüpheli gözlerle baktı. “Şey, kötü niyetli olmadığınızdan eminim. Ama kılıçla şaka olmaz.”

Mortimer hâlâ gülüyordu. Uzun kirpikli, açık gri gözlerini kocaman açmıştı. Bir melek gibi görünüyordu. Ama silahsızken.

Robin doğruldu ve yavaşça ayağa kalktı. Kolu hâlâ kanıyordu ve acıyordu.

Philip, Robin’e başıyla işaret etti. “Benimle içeriye gel. Seni kolunla ilgilenecek birine götüreyim.”

Robin derin bir nefes aldı. Hava ne kadar güzel kokuyordu. Kış, kar ve yanmış ahşap. Başını iki yana salladı, arkasını döndü ve kalenin büyük kapısına doğru koştu. Mortimer’ın kahkahaları asma köprüye kadar ona eşlik etti.

★

Eyer odasında Isaac ve Bertram'la karşılaştı. Taburelerde oturuyorlardı ve tavandan zincirle sallanan üçlü kancalara asılı dizginleri temizliyorlardı.

Isaac temizlik bezini indirdi ve etraflıca Robin'i inceledi. "Noel öncesi bu gaddarlığı kim yaptı?"

"Mortimer."

"Ah, şu veletin sana zarar vermesine izin verdiğine göre, sefil bir gün geçirmiş olmalısın."

Robin kederli bir baş hareketiyle onayladı. "Evet."

Isaac birden ne kadar solgun olduğunu fark etti, hızla ayağa kalktı ve yerini gösterdi. "Otur! Bayılacaksın."

Robin itiraz etmedi.

Isaac yanında durdu ve kolundaki yarayı görmek için dikkatlice kumaşı ikiye ayırdı. "Hiç iyi görünmüyor."

"Öyle. Acıyor da!"

"Isaac, Maria'yı çağır," diye salık verdi Bertram.

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. "Yarayı sar, Isaac."

Isaac tereddüt etti. "Gerçekten kötü görünüyor. Belki gerçekten Maria'yı ..."

"Hayır!"

"Dostum, nasıl olsa öğrenecek. Kıyafetlerinin haline bir baksana!"

"Olabilir! Ama bugün bizimle uğraşmasın!"

"Neden sürekli onu düşünüyorsun? Yarana bakmak onu öldürmez. Eğer kendisini çok kötü hissetseydi Martha'yı iki gün sonra geri göndermezdi."

"Evet," diye katıldı Bertram. "Sen sadece pansuman yaparken canını acıtacağı için kaçmaya çalışıyorsun!"

Robin şaşkın bir ifadeyle önce birine, sonra diğerine baktı. Ardından ayağa kalktı. "O halde peki. Madem çok istiyorsunuz..."

Eyer odasından çıkıp gönülsüzce Conrad'ın evinin yolunu tuttu. Bu ona aptalca geliyordu. Basit bir sargının yeterli olacağını düşünüyordu. Ama ölümle burun buruna gelmiş

biri, nasıl olurdu da can yakıcı bir pansumandan korktuğunu söyleyebilirdi?

Kapıya vurdu. “Maria? Orada mısınız?” Cevap gelmesini beklemekten içeriye girdi. “Küçük bir kaza geçirdim...”

Maria ocağın önünde, yerde yatıyordu. Üç küçük oğlu etrafında durmuş, meraklı ve korku dolu yüzlerle ona bakıyordu. Maria’nın normalde tertemiz olan eteğinde bir kan lekesi vardı.

Robin yanlarına gitti. “Elinor nerede? Büyükbabanız evde değil mi?”

Oğlanlardan en büyüğü olan Stevie ona ciddi bir ifadeyle baktı. “Elinor babamla birlikte köye gitti. Büyükbabam yatıyor. Hasta.”

Robin yere, Maria’nın yanına oturdu. Sık nefes alıyordu, gözleri kapalıydı. Bayılmıştı.

Tekrar ayağa kalktı. “Stevie, Ebe Cecily’nin nerede oturduğunu biliyor musun?”

Stevie başını sağa sola salladı.

Robin dudaklarını ısırdı. Tekrar Maria’ya baktı. Göz kapakları seğiriyordu ama açılmıyordu. Kız bir anda yüzünü buruşturdu, yumruklarını sıktı ve tüm dişleri görünene kadar dudaklarını geri çekti. Sonra titreşti ve bağırdı.

Üç küçük çocuk korkuyla geri çekildiler.

Robin de korktu ama duraksamadı. Kızın kollarını kavradı ve onu yavaşça doğrulttu. Sonra sol kolunu omzuna attı. Kolu tekrar, bu kez daha şiddetli kanamaya başlamıştı. Giysi kolunu yaranın üstüne çekti, sağ kolunu kızın dizlerinin altından geçirdi ve onu kaldırdı. Sendelese de başardı. Maria iri yarı bir kadın değildi, minyondu ve hamileliğine rağmen inceydi.

“Stevie, kapıyı aç. Hadi, çabuk ol!”

Küçük çocuk önden koştu ve yatak odasının kapısını açtı. Robin yatağa baktı.

“Battaniyeyi kaldır.”

Robin Maria’yı yatağa yatırdı ve korku dolu, kocaman gözlerle ona bakan küçük çocuğa döndü. “Baban nereye gitti? Biliyor musun?”

“Frederic’e.”

★

Tekrar kar yağmaya başlamıştı ama rüzgâr yoktu. Kalın kar taneleri sessizce başına ve omuzlarına düşüyordu. Köye giden yol temizlenmemişti ve bileğine kadar gelen kar yürümeyi zorlaştırıyordu.

Ama eyercinin evi uzakta değildi. Robin hızla kapıyı açtı. “Conrad?”

Conrad kucığında kızıyla ve karşısında yaşlı eyerciyle birlikte, üstünde farklı tahta çıtaların olduğu bir masada oturuyordu.

Robin telaşla içeriye girdiğinde ona baktı. “Ne oldu? Aman evlat, kolun...”

Robin kafasını iki yana salladı ve sözünü kesti. Nefes nefeseydi. “Çabuk gel. Maria...”

Conrad ayağa fırladığında Elinor neredeyse yere düşüyordu. Adam iki adımda kapıya ulaştı ve Robin’i yaralı olmayan kolundan tuttu. “Ne oldu?”

“Bilmiyorum... Maria bayılmıştı.” Kanla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Conrad arkasını döndü, Elinor’u elinden kavradı ve peşinden dışarıya çekti. Omzunun üstünden içeriye seslendi: “Robin, Cecily’yi çağır!”

Yaşlı ebe, kilisenin yakınlarında, küçük, derme çatma bir evde oturuyordu. Robin içeri girdiğinde, buharı tüten tencerenin olduğu ocağın başında durmuş, kendi kendine şarkı mırıldanıyordu. İçerisi bir simyacı mutfağı gibi kokuyordu.

“Cecily. Çabuk gel lütfen.”

Yaşlı kadın doğruldu. “Ne oldu? Ah, sen haradansın, öyle değil mi? Maria mı?”

Robin başıyla onayladı.

Cecily acelesinden etkilenmedi. Tencereyi ateşten aldı ve bir kez daha karıştırdı. “Sancısı mı var?”

“Ağrısı var. Ve kanaması var.”

Kadın tencereyi bıraktı ve tüm dikkatini Robin’e verdi. “Kan çok mu?”

“Bilmiyorum.”

Koluna işaret etti. “Bu kadar çok mu, yoksa daha mı az?”

“Az.”

“Hmm,” diye mırıldandı. “Bir dakika bekle evlat. Doğru ot-ları alayım.”

Robin neredeyse katlanılamaz bir sabırsızlıkla açık kapının önünde durdu, kadının çeşitli kil çömlekler ve kumaş keseler-den ot toplayışını izledi.

“Ah, lütfen acele et, Cecily.”

Kadın başıyla onayladı ve içinde birkaç kuru yaprağın ve ot kökünün olduğu boş bir keseyi gösterdi. “Bu işler görüldüğü kadar acele gerektirmez, evlat.”

“Ama yardıma ihtiyacı var. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.”

Cecily sessizce güldü. Çıkardığı ses güzel değildi.

Robin ona kuşkuyla baktı. “Komik olan ne?”

Cecily, yaşlı, beyaz saçlı kafasını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Hiç komik bir şey yok, genç adam. Sadece sabırsızlığın komik.”

Robin alt dudağını ısırды. “Sence ölecek mi?”

Cecily hemen cevap vermedi. Sonunda aradığı her şeyi bulmuştu, omuzlarına yünlü bir kumaş attı ve evden çıktı. Elinden geldiği kadar Robin’in hızına ayak uydurmaya çalıştı. Nihayet, “Evet. Gayet mümkün,” dedi.

Robin sormamış olmayı diledi.

★

Conrad ona çocukları uzaklaştırmasını söylediği için, Robin onları sıcak mutfak evine götürdü. Aç ahır işçileri burada olma-yınca mutfak boş ve terkedilmiş görünüyordu. Ama ateş hâlâ yanıyordu. Elinor, Robin’in yarasını temizledi ve kolunu sardı; Robin de çocukları korkularından uzaklaştırmak için hikâyeler anlattı. Büyükbabasının onlara anlattığı hikâyelerden farklıy-dılar. Orman hayaletleri ve doğaüstü yaratıklarla ilgili değildi, aksine Tristan ve Gawain gibi, kulağa tuhaf gelen isimlere sa-hip ünlü şövalyelerin ve büyük maceracıların hikâyeleriydi. So-nuncu hikâye, hiç kimsenin bilmediği bir şeyi arayan, Perceval isimli korkusuz bir savaşıyı anlatıyordu.

Robin anlatmayı bitirdiğinde, bir tane daha istediler. Ama o, ne yapması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Çoktan atların yanına gitmiş olmalıydı. Diğerleri kesinlikle işlerine başlamış olmalıydılar, burada daha fazla kalamazdı.

Düşünceli bir ifadeyle Elinor'a baktı. "Seni bir süre onlarla yalnız bırakabilir miyim? İşe gitmem lazım."

Kız ciddi bir yüz ifadesiyle başını sağa sola salladı ve koluna işaret etti. "Çalışamazsın. Tekrar kanar."

Robin, kızın kulağa ciddi gelen ses tonu sayesinde tebessüm etti. "Gitmezsem atlar aç kalır. Eminim sen de bunu istemezsin, öyle değil mi?"

Kız çaresiz gözlerle ona baktı.

Robin gönülsüzce ayağa kalktı. Kolu acıyordu. Birkaç saat kıvıldatmamayı o da çok isterdi.

Kapı açıldığında ve Stephen içeri girdiğinde Robin kapının önündeydi. "Evet! Seni burada bulacağımı biliyordum. Her zaman sıcak ve mümkün olduğunca işten uzak bir yerdesin, öyle değil mi Robin?"

Robin sağ elini kaldırıp onu yatıştırmaya çalıştı. "Gidiyorum işte. Geç kaldığım için üzgünüm ama ben..."

"Tabii ya, üzgün olduğuna eminim. Koluna ne oldu?"

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. "Hiçbir şey."

Stephen elinin içiyle sol kulağına tokat attı. Çok sert değildi, öylesine gelişigüzel. "Peki bu nasıl bir cevap böyle?"

Robin belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Mortimer kolumu yaraladı ve Elinor sardı. Başka hiçbir şey olmadı."

Stephen gözle görülür bir mutlulukla ona bakıyordu. "Burada ne arıyorsun? Bugün öğleden sonra yapacak başka işlerin yok muydu?"

Robin yarı öfkeli, yarı alaycı bu ses tonunu çok iyi biliyordu, kısık sesle: "Bunu dışarıda konuşsak daha iyi olmaz mı?" dedi.

Elinor aniden ikisinin arasına girdi. Ellerini beline dayamıştı. "Babam bizi buraya getirmesini söyledi. Annem sancılar içinde yatıyor. Çok kötü."

Stephen gözlerini açtı ve tekrar Robin'e baktı. "Neden hemen söylemiyorsun?"

"Denedim!"

Stephen aynı yere bir kez daha tokat attı. "Benimle ne biçim konuyorsun lanet olası serseri, seni..."

Bu kez Robin itiraz etti. "Tanrı aşkına, Stephen, çocukların önünde yapma!"

Stephen kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona düşman gözlerle baktı. "Maria'nın nesi var?"

"Bilmiyorum. Ama durumu gerçekten kötü. Cecily yanında."

Stephen biraz düşündü. Sonra, Elinor'a, "Kardeşlerini al ve bizim eve git. Helen'a bu akşam orada kalacağınızı söyle. Ve o buraya gelsin. Biri yemekle ilgilenmeli."

Elinor başını salladı. "Biz Robin'le kalmak istiyoruz. Ben yemek pişirebilirim."

Robin de Stephen kadar şaşkındı. Elinor normalde sessiz, neredeyse utangaç bir çocuktı ve çoğu kez bir şey söylendiğinde itiraz etmeden yapardı.

Stephen'ın sabırsızlığı yüzünden belli oluyordu. "Ne diyorsam onu yap!"

"Ama ben burada kalmak istiyorum. Annemin nesi olduğunu bilmek istiyorum."

Robin, Elinor'un koluna dokundu. "Stephen haklı, Elinor. Bir yerde uyumanız gerekiyor."

Elinor itiraz etti. "Burada yatabiliriz."

Robin, Stephen'a baktı, ne yapması gerektiğini tam olarak bilmiyormuş gibi görünüyordu. Stephen bir an Robin'in sargı bezinin üstünde beliren kanı fark etti ve beklenmedik bir şekilde pes etti. "Peki o halde. Sen çocuklarla kal. Kolunu askıya al, yoksa sonsuza dek kanar. Onlara göz kulak ol, anladın mı?"

Robin şaşkındı, başıyla onayladı. "Merak etme."

Stephen gitmek için arkasını dönmüştü ki kapı hızla açıldı. Bir an için dışarıdaki alacakaranlığı görebilmişlerdi; hafif bir

rüzgâr eserken ince bir kar bulutunu içeriye üfledi. Sonra ince, cılız bir siluet, kapı eşiğinden içeriye girdi. Üstündeki kapüşonlu, kalın, yün paltoya sarmalanmıştı. Sadece büyük, mavi gözleri görülüyordu. Sonunda yünlü paltonun içinden boğuk, net duyulmayan bir ses geldi: “Tanrı aşkına Robin, saatlerdir seni arıyorum. Burası labirent gibi!”

Robin donakalmış bir halde bakıyordu. “Agnes?!”

Kız elini çenesinden çekti ve aynı anda kapüşonu geriye düştü. “Ne sandın? Noel meleği falan mı?”

Robin ona doğru bir adım attı. “Sen... Çok büyümüşsün.” Mahcup bir ifadeyle güldü.

Agnes de güldü ve ilgiyle etrafındaki meraklı yüzlere baktı.

Robin hemen toparlandı. “Ee, Stephen, bu benim kız kardeşim Agnes. Conrad ona mektup yazmama izin vermişti.” Bu tam olarak olmasa da neredeyse doğruduydu. Robin ona kız kardeşine mektup yazdığını itiraf ettiğinde, Conrad bu durumdan çok hoşlanmamıştı ama onun için kalacak bir yer araştıracağına dair söz vermişti.

Stephen başıyla onayladı ve kesinlikle ondan beklenmeyecek bir tebessümle karşılık verdi. “Evet, bunu bana anlatmıştı. Hoş geldin, Agnes.” Kibarca selamladı ve dışarıya çıktı.

Agnes paltosunu çıkardı, eliyle sarı lülelerini düzeltti ve banka oturdu. “Ne kadar samimi biri. Kim o?”

Robin’in dili tutulmuştu. Stephen’in onu karşıladığı anı hâlâ net olarak anımsıyordu.

İç çekmemek için kendini zor tuttu ve Agnes’in Stephen’in gazabına uğramamış olmasına şükretti.

Kız kardeşinin yanına oturdu ve birkaç saniye elini sıktı. “Gelmene mutlu oldum.”

Lüleli, uzun saçları ve Robin’inkiyle aynı renk olan gözleriyle güzel bir kız çocuğuydu. Burnu biraz kısaydı, büyük bir ihtimalle büyüdükçe orantılı hale gelecekti. Kısa burnunun iki tarafında çiller vardı. Agnes’in çenesi gamzeliydi. Herhalde bir-birimize benziyoruz, diye geçirdi Robin içinden. Ayrıca artık, hafızasında kalan küçük kız değildi.

Diğer çocuklar merakla ona baktılar. Agnes onları başıyla selamladı. "Benim adım Agnes."

Robin tanıştırmaya nezaketini çok geç gösterebilmişti. "Agnes, bunlar Elinor, Stevie, William ve Henry. Ahır sorumlusu Conrad'ın çocukları."

"Bana mektubunda bahsettiğin kişi mi?"

"Evet."

Elinor, Agnes'e ciddi bir yüz ifadesiyle baktı. "Mortimer Robin'in kolunu yaraladı ve annem sancılar içinde yatıyor. Ve ben herkes için yemek yapmalıyım."

Agnes anlayamamıştı, boş gözlerle Robin'e baktı.

Robin başını eğdi. "Durumumuzun küçük bir özeti. Topraklarına dönmek için güzel bir gün seçmedin."

Agnes omuzlarını silktiler. "Artık hiçbir şey güzel değil. Başrahibe bana babamın haberini verdiğinden beri mutlu değilim..."

"Biliyorum. Ama belki de senin düşündüğün kadar kötü değildir. Sana daha sonra neler öğrendiğimi anlatacağım. Ama şimdi Elinor'a yardım etmeliyim."

Robin ne yapacağını bilmeden ayağa kalktı. Agnes de kalktı ve büyük ocağa, Elinor'un yanına gitti. "Neleriniz var?"

Elinor çaresizce etrafına baktı. "Bol ekmeğimiz var. Ve şurada peynir. Ama onu Noel için düşünmemiştik."

Agnes eliyle boş ver işareti yaptı. "O halde biz de Noel'de, bugün yiyeceğimiz şeyi yeriz. Önemli olan masada bir şeyler olması."

Elinor başını bir sağa, bir sola eğdi. "Haklısın."

Robin onları büyülenmiş gibi seyretti. Kaç kişi doyurmaları gerektiğini hesapladılar, sonra biri kollarını göğsünde kavuşturmuş, diğeri bir parmağı ağzında, tamamen odaklanmış bir halde birbirlerine önerilerde bulundular, sonra vazgeçip başka fikirler ürettiler. Sonunda uzlaşmaya vardılar, Agnes ateşi yaktı ve Elinor bir çömleği yulaf ezmesiyle doldurdu.

Ahır çalışanları art arda gelmeye başlamıştı.

"...ve gecenin yarısını buz gibi kilisede geçirmeye niyetim

yok!" dedi Isaac içeriye girerken Crispin'e. "Bence bu haksızlık. Noel keyifli bir kutlama olmalı, ceza değil. Ah, demek buradasın Robin. Kan kaybından öldüğünü düşünmeye başlamıştık."

"Çocuklara göz kulak oldum. Maria..."

"Doğum zamanı mı geldi?" diye sordu Crispin.

Robin başıyla onayladı.

"Zamanı gelmişti!" diye John. "Gözüme aşırı şişman görünüyordun."

"Peki yemekte ne var?" diye sordu şişko Pete.

Diğerleri güldü.

Elinor kalın bir bezle tencereyi ateşten aldı ve onu masaya getirdi. "Ellerinizi yıkayın ve oturun." Annesinin kopyasıydı.

İsteneni herkes memnuniyetle yaptı. Nihayet uzun masaya oturduklarında, aralarında yabancı bir yüz olduğunu fark ettiler. Masa sessizleşti, hepsi merak dolu gözlerle birbirine bakıyordu.

"Bu kızın adı Agnes," dedi Robin iki lokma arasında. "Benim kız kardeşim." Sonra kaşığıyla işaret ederek sırayla tüm ahır çalışanlarını tanıttı. "Zamanla onları ayırt edebileceksin."

Agnes tahıl lapasını bir kaseye doldurdu ve Isaac'e uzattı. "Seni hatırlıyorum."

Isaac kıpkırmızı oldu. "Evet, olabilir," diye mırıldandı.

"Peki Maria'nın nesi var?" diye sordu Cedric. "Cecily burada mı?"

Robin başıyla onayladı.

Elinor usulca, "William ve Henry'nin doğumundaki gibi değil. O zamanları çok net hatırlıyorum. Bu kez farklı. Korkuyorum."

Diğerleri Robin'e baktılar. O da üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Haklı. Yolunda gitmeyen bir şeyler var." Sonra dilini ısırdı ve diğer korkularını kendine sakladı.

"Demek ki haklıydın!" dedi Bertram. "Bunca zamandır gerçeği biliyordun, öyle değil mi?"

"Neden bahsediyorsun sen..."

"Öyle, Robin. Bana numara yapma. Sadece onun için ap-

tal şöalyecilik oyunu oynadığını düşünüyorduk. Ama gerçekte yolunda gitmeyen şeyler biliyordun. Bazen gerçekten korkutucusun.”

Isaac öfkeyle alnını buruşturdu. “Aptal aptal konuşma Bertram. Herkes iyi olmadığını görebilirdi.”

Ama Bertram ikna olmamıştı. Başını iki yana salladı.

Robin yemeğini yedi ve ayağa kalktı. “Oraya gideceğim ve ne durumda olduğunu soracağım. Çocuklar için de battaniye alacağım.”

Agnes onu kapıya kadar takip etti. “Ben de geleyim.”

“Hayır, Agnes. Gelmemen daha iyi.”

Agnes eliyle sabırsızca bir hareket yaptı. “Hadi gel.”

Robin tereddüt ederek onu takip etti, çimenlerin üzerinden devam edip kısırakların önünden geçip ön avluya ulaştılar. Robin, Conrad’ın kapısının önünde, “Bekle burada,” dedi.

Ama Agnes onunla birlikte içeriye girdi. Hiç ses yoktu ve Robin’in cesareti kırılmıştı. Tereddüt ederek yatak odasının kapısına vurdu. “Conrad?”

Bir müddet sonra kapı açıldı ve Cecily başını dışarıya çıkardı. “Ne istiyorsun? Bizi rahatsız etme.”

“Çocuklar annelerinin durumunu öğrenmek istiyor.”

“Bunu söyleyemem.”

“Cecily, lütfen. Korkuyorlar. Onlara ne söyleyeceğim?”

“Onlara annelerinin sağlıklı genç bir kadın olduğunu söyle. Büyük bir ihtimalle kan kaybından öleceğini söyleme.”

Robin başını eğdi.

Birden Agnes belirdi. “Yardım edebilir miyim?”

“Sen kimsin?”

“Agnes. Robin’in kız kardeşi.”

“Tanrı şahidim ki bir çift ele ihtiyacım olabilir. Conrad bu sefer hiçbir işe yaramıyor!” diye mırıldandı. Sonra Agnes’i süzdü. “Kan gördüğünde bayılmıyorsun, öyle değil mi?”

Agnes paltosunu çıkardı ve kollarını sıvadı. “Hayır. Daha önce doğumlara yardım etmiştim.”

Robin ona şaşkın gözlerle baktı. “Ne?”

“Sana sonra anlatırım, Robin. Çocuklar için gerekli olan eşyaları al ve git. Sizi haberdar edeceğim.”

Sabah ibadeti Robin’e bitmeyecek gibi gelmişti. Ağzına kadar dolu olan kilisede, her zamanki yerlerinde oturuyorlardı. Bir süre sonra içerisi bedenlerin ısıyla sıcak olmuştu.

Waringham’ın köy papazı Gernot, onlara Noel duasını okudu ve sadece önemli kutlama günlerinde gerçekleşen bir ayin yapıldı. Uzun bir süre sırtı topluluğa dönük bir halde durdu. Robin ne zaman ibadetin sonuna geldiklerini düşünse, yeni bir dua okumaya başlıyordu.

Çocuklardan hiçbiri Noel havasına girmek istemiyordu. Saygıyla aşına oldukları Betlehem’deki ahıra, beşiğe, çobana ve meleklerle ait hikâyeyi dinlediler ama akılları başka bir annede ve ilahi olmayan bir çocuktaydı. Gernot onları kutsadığında, rahatlamış bir halde kapıya ve oradan da soğuk, yıldızlı geceye akın ettiler. Akşam karanlığında etraflarında insanlar vardı ve birbirlerine mutlu noeller dilediler. Birkaç genç köy meydanından geçti ve bağırarak Noel şarkıları söyledi. Peder Gernot onları görmezden geldi. Her ne kadar bu tarz saçmalıkları kilisesinde yasaklamış olsa da dışarıda olanlara göz yumuyordu, üstelik başpiskoposun Noel şarkılarının saygısızca söylenmesine hiçbir şekilde tolerans gösterilmemesini emretmesine rağmen.

Çocuklar tek kelime etmeden kara bata çıka yürümeye başladılar ve köyden ayrıldılar. Robin ara sıra tökezliyordu. Papaz başına çıktıklarında, karanlığın içinden gelen Agnes’le karşılaştılar. Koşmuştu ve nefes nefeseydi.

Ah hayır, diye düşündü çaresizce Robin. Lütfen olmasın.

Kız tam önlerinde durdu. “Robin, bir rahip bulmalıyım!”

Robin kuru kuru yutkundu. “Yoksa Maria...”

“Hayır, çocuk... İlki. Ölü olarak dünyaya geldi. Ama bir tane daha var.”

Robin eliyle alnını sildi. “Geri dön, Agnes. Ben Peder Gernot’u çağırırım.”

“Seninle geliyorum!” dedi Isaac ve Robin mutlu oldu. Birlikte köye döndüler.

Gernot hâlâ kilisenin önündeydi ve birkaç çiftçiyle konuşuyordu. Robin ona kısık sesle neler olduğunu anlattığında, hızla vedalaştı ve çabucak kiliseye geri döndü. “Burada bekleyin. Kutsal suya ihtiyacım var. Zavallı ruhu usulüne uygun vaftiz edelim.” Isaac ve Robin soğukta beklerken kasvetli düşüncelere boğulmuşlardı. Gernot çabuk döndü ve önden yürümeye başladı. “Bu kadar umutsuz olmayın. Bu gece doğan her çocuk kutsanmış olur.”

★

İçeri girdiklerinde Conrad masada oturuyordu. Kucağında kumaşa sarılı, minicik bir kundak vardı ve ona bakıyordu.

Gernot hafifçe öksürdü. “Tanrı seninle olsun, Conrad.”

Conrad başını kaldırdı. “Hayır, peder.”

“Nasıl yani?”

“Tanrı kesinlikle bugün benimle değil.”

“Günaha girme be adam. Mutlu olman gerek, dört tane sağlıklı çocuğun var.”

“Evet, dördüne izin verdi. Ve bu bizden aldığı üçüncü. Tam da bu gecede...”

Robin ve Isaac birbirlerine baktılar. Az konuşan ustaları için alışılmadık bir konuşmaydı.

“Hiçbir şey söylememen senin için daha hayırlı,” dedi Peder Gernot soğuk bir ses tonuyla. “Bana çocuğu ver.”

Conrad yavaşça kalktı, onun yanına gitti ve elindeki küçük kundağı verdi. Robin içindeki bebeği göremedi, tamamen sarmalanmıştı ama yenidoğanlara oranla daha küçük görünüyordu. Belki de ikiz oldukları içindi. Belki de zamansız öldükleri ve yeterince gelişemedikleri içindi. Bilmek istemiyordu. Görmek de istemiyordu.

“Kız,” dedi Conrad sanki biri sormuş gibi.

“Maria nasıl?” diye sordu Gernot, görünüşe göre o da ölü çocuğa bakacak cesareti kendinde bulamamıştı.

Conrad yavaşça başını salladı. “Bir insanda bu kadar çok kan olduğunu bilmiyordum. Umutsuz...”

Gernot merhametli gözlerle ona baktı. “Umutsuzluğa düşmemelisin. Kadınlar çocuk doğururken ölebiliyor, bu her gün oluyor. Acı çekiyorlar ve ölüyorlar, bu Havva’nın laneti. Gerçek umut sadece Tanrı’da, Conrad.”

Conrad ölü kızını papazın kollarına koydu. “Benim için öyle değil. O ölürse, Peder Gernot, o zaman senin Tanrı’na lanet okurum ve ruhumu karşı tarafa emanet ederim. O zaman en azından neye teslim olduğumu bilirim.”

Isaac hemen istavroz çıkardı.

Gernot dudaklarını birbirine bastırdı. “Eğer ölürse, onu her yıl hamile bıraktığın için ölecektir. Diz çöküp Tanrı’dan özür dilemelisin ve bir yıl boyunca ona dokunmayacağına dair yemin etmelisin! Tavsiyem bu, Conrad. O zaman belki onu sana bağışlar.”

Conrad neredeyse boğuluyormuşçasına, tuhaf bir ses çıkardı ve sendeleyerek papazın üstüne yürüdü.

Robin, Conrad’ı kolundan kavradı ve onu geri çekti. “Hayır, Conrad. Çocuğu vaftiz etmeden gidebilir.” Ve kim bilir bu gece ona, başka ne tür ayinler için ihtiyaç duyacağız, diye geçirdi içinden. “Piskoposun kulağına gidecek tek bir söz afaroz olmana yetecektir.”

Conrad ona baktı, yumruğunu gevşetti ve eliyle gözlerini sil-di. “Özür dilerim, Peder Gernot. Ben... kendimde değildim.”

“Hayır, şüphesiz!” dedi papaz sert bir şekilde. Affetmiş değildi. “Robin, buraya gel ve bana yardım et.”

Robin duraksayarak ocağın yanına gitti. Gernot çocuğu onun kollarına koydu ve küçük kafasına biraz kutsal su damlatmak için kumaşı gerektiği kadar açtı. Robin yoğun, kızıl saçlı bir çocuk gördü ve birden gözyaşlarının aktığını hissetti. Gernot Latince sözler mırıldanıyordu. Birkaç duayı bilen Robin de usulca eşlik etti. Ölü doğan bebeği, ona bir isim vermeden vaftiz ettiler.

Agnes yatak odasından çıktığında Gernot evden yeni çıkmıştı. Solgun ve yorgundu ama tebessüm ediyordu. “Conrad, gel. İkincisi geldi. Yaşıyor.”

Conrad tek kelime etmeden kızı takip etti, Robin ve Isaac geride kaldılar.

“Ne berbat bir gece,” dedi Isaac iç çekerken. “Gel birkaç saat uyuyalım. Buna acil olarak ihtiyacın varmış gibi görünüyor.”

“Bence de. Nasıl olsa burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Isaac, karlı çimlerin üzerinden yürüyüp yem ambarının önünden geçerken, “Ölürse... Burada kalmak ister miyim, bilmiyorum. Bana sanki Conrad aklını kaybeder gibi geliyor.”

Bölüm 4

Waringham, Ocak 1361

İkinci çocuk şafak sökmeden ölmüştü.

Harada yaşayan ve çalışan herkes için neşesiz bir Noel'di. Çocuklar diğer önemli günlerdeki gibi gerekli vazifelerini yerine getirdiler ama hiç gülüşmemiş ve az konuşmuşlardı. Zamanlarının çoğunu mutfakta geçirdiler. Orası sıcaktı ama ne kutlama vardı ne de eğlence. Conrad'ın çocuklarıyla birlikte mutfak bankına oturdular ve yeni bir şeyler olmasını beklediler. Lezzetli Noel peynirinden ve sert ekmekten yediler. Pete dışında hiç kimse iştahlı değildi.

Öğleden sonra Agnes geldi. Birkaç saat Elinor'un yatağında uyudu ve sonra tekrar Maria'yla ilgilendi. Cecily bitkin bir halde evine geri dönmüş ve Stephen'in eşi Helen'ı, Agnes'in yerine göndermişti.

Agnes ağabeyi Robin'in yanına oturdu ve masanın etrafında oturan çocukların endişe dolu yüzlerle ona baktığını gördü. "Emin olmak için erken. Ama atlatabilir."

Robin kolunu Agnes'in omzuna doladı. "Çok yorgun olmalısın."

Agnes eliyle boş ver işareti yaptı.

"Babam ve büyükbabam nasıl?" diye sordu Elinor usulca. Gözleri kıpkırmızıydı, ölen iki kız kardeşi için çok gözyaşı dökmüştü.

Agnes teselli edercesine tebessüm etti. "Baban eve dönmenizi söyledi. Sizi görünce çok mutlu olacağından eminim. Büyük-baban çok kötü öksürüyor, ayrıca heyecan ona iyi gelmedi. Ama

Cecily ona bir çay yaptı. Yakında tekrar ayağa kalkar.”

Elinor aceleyle ayağa kalktı ve kardeşlerini topladı. “Gelin.”

Ahır alışanları onların arkasından baktı ve kapı kapandığını da Crispin hemen, “Şimdi söyle, gerçekten durumu nasıl?” diye sordu.

“Dediğim gibi,” diye yanıt verdi Agnes. “Neden yalan söyleyeyim ki? Ölecek ya da ölmeyecek. Ben sadece düşündüğüm şeyi söyledim. Çok kan kaybetti. Çocuk hayatta kalınca işler daha kolay olur, anne kendi yerine çocuğunun hayatta kalmasını ister. Ama Maria’nın yaşama arzusu güçlüydü. Bir dişi aslan gibi savaştı.”

“Peki Conrad durumu nasıl karşılıyor?” diye sordu Isaac endişeyle.

Agnes alnını buruşturdu. “Öfkeli ve tek bir kelime etmiyor.”

“İsa aşkına, bundan sonra ne olacak?” diye mırıldandı Cedric çaresizce.

Agnes omuzlarını silkti. “Öncelikle yemekleri Helen yapacak. Ben Maria’yla ilgileneceğim. Her şey yoluna girecek.”

Başlarıyla onayladılar ve aralarında mırıldandılar. Ne tuhaf, diye düşündü Robin. Bizim en küçüğümüz, üstelik bir kız ama hepimizi sakinleştirdi. Kendini avutulmuş hissediyordu ve diğerlerinin de öyle olduğunu gördü. Annelerinin ölümünden sonra hiç görmediği ve aslında tanımadığı kız kardeşine meraklı gözlerle baktı. Aniden onun hikâyesini dinlemek için büyük bir arzu hissetti.

“Ne dersin Agnes, seni etrafta biraz gezdireyim mi? Atları görmek ister misin?”

Kız başıyla onayladı. “Evet. Çok isterim.”

Robin, Agnes’e artık hepsi taylarına hamile olan, yuvarlak ve ağır görünen iki yaşındaki kısırakları, bakmakla yükümlü olduğu üç atı ve akranlarını, aygırları, yem ambarını ve eyer odasıyla, yattıkları üst katı gösterdi. Orada sonunda mola verdiler. Robin yatağına oturdu ve bacaklarını ileri uzattı.

Agnes tuhaf bir gülümsemeyle etrafa göz gezdirdi. “Soylu bir delikanlıya göre mütevazı bir oda!” dedi.

“Ama bana uygun. Sıcak, çoğu zaman kuru ve bir sürü iyi insanla dolu.”

“Evet, iyi hissettiğini fark ettim. Bu kimin aklına gelirdi, Robin? Geride kalan son Waringhamlıların bu kadar derine batacağını kim düşünürdü? Bir at görevlisi ve bir şifacı.”

Söylediği şey Robin’i güldürdü. Şifacı denince gözünün önüne, dişsiz, kambur sırtlı, elinde hasır sepet taşıyan, buruşuk yüzlü bir kadın gelirdi. Aşağı yukarı Cecily gibi. Agnes gibi lüleli, genç, güzel bir kız değil.

“Komik olan ne?” diye sordu Agnes sinirle. “Senin için korkunç olmalı. Toprağını ve unvanını kaybettin!”

“Unvanını kaybettin de ne demek? Unvan asla benim olmadı, toprak da. Varis Guillaume’dı. Sonra veba yüzünden bana unvan hakkı tanındı, sonra da Kara Prens onu benden tekrar geri aldı. Böyle oldu! Bazen asla unvan merakım olmadığını düşünüyorum.”

Agnes başını iki yana sallayarak ona baktı. “Seni anlamıyorum.”

“Peki ya sen?” diye karşılık verdi Robin. “Sen de yerini kaybettin, tıpkı benim gibi. Ama gördüğüm kadarıyla saçını başım yolmuyorsun.”

Bu kez Agnes güldü. “Yerimi mi? Ne büyük bir kayıp! Ben, günün birinde babamın sağ kollarından birine sadık bir köle olarak armağan edilme ayrıcalığımı kaybettim.”

“Agnes!” Robin kızmıştı.

“Ah hadi ama, bilmiyormuş gibi yapma! Tıpkı söylediğim gibi. Bir seferinde Canburyli Gilbert diye birinden bahsettiğini hatırlıyorum. Adam benden neredeyse otuz yaş büyüktü ve ben evlilik çağına gelene kadar sağ kalır mı, belli değildi ama plan yapılmıştı. Robin, kaybettiğim şeyden kolayca vazgeçebilirim. Babam için çok üzgünüm ama yaptığı şey ne olursa olsun, benim açımdan müthiş bir şanslı. Çünkü çok istediğim mesleği yapmama asla izin vermeyeceklerdi.”

Robin duyduğu Şeye inanamadı. “Agnes, sen ebe mi olmak istiyordun?”

“Neden olmasın? Yaptığım Őeđime karşı gelirsen, senin ahır çalışanı olmaya hakkın olur mu? İki de asil meslekler değil.”

“Sana herhangi bir Şey için karşı gelmeyi aklımdan bile geçirmedim.”

“Bu benim Şansım, sevgili ağabeyim. Her Şeyi planladım. Maria bakıma ihtiyaç duyduğu sürece burada kalacağım, sonra Cecily’nin yanına gideceğim. Sanırım bana otlarla ilgili öğreteceği çok az Şey var. Ama son kırk yıldır neredeyse buradaki herkesin dünyaya gelmesine yardımcı oldu. Senin ve benim doğumuma da ayrıca. Çok yaşlı olmadan ve ölmeden önce bilgilerini birine aktarmalı. Ve beni istiyor.”

Biraz ŐaŐıran Robin, başını iki yana salladı. “Tanrı aşkına, otlar ve ilaçlarla ilgili tüm bu Şeyleri nereden ğrendin? Ve en önemlisi ebelikle ilgili olanları! Yani demek istediğim, manastırda doğum gibi uygunsuz bir Şeyi anlatmayı reddediyorlar.”

“Evet, İngiltere’de ğretmiyorlar ama Galler’de öğretiyorlar.”

“Nasıl?”

“Eh, biliyorsun, manastır hemen Galler sınırındaydı. Birkaç yıl önce, Galli dindar ve son derece zengin bir leydi, malikānesini manastıra miras olarak bıraktı. Ana manastırdan birkaç günlük mesafedeydi ama sınırın diğer tarafındaydı. Başrahibe bu malikānede Galli kızların da gerçek inanca kavuŐabilmeleri adına küçük bir oda, bir hücre yaptı. İki ay manastırda kaldıktan sonra hastalandım. Çok hastalandım. Neredeyse leceğimi düşünüyordum. Önceden hiçbir Şeyim yoktu, manastır beni hasta etmişti. Hastalarla ilgilenen rahibeler beni Galler’e göndermeyi önerdiler. Hiç kimse nedenini bilmiyordu ama daha iyi bir çözüm bulamadıkları için beni oraya götürdüler. Büyük bir ihtimalle orada ölseydim başrahibe sevinirdi.

“Robin, Galler İngiltere’den çok farklı. Hiçbir kelime anlatmaya yetmez. İnsanları, toprağı, dili, gelenekleri, yani her Şeyi.

Manastır yaşamı da. Yanımızda yaşlı bir Galli kadın vardı, adı Gladys'ti, henüz rahibe olmuştu. Beni iyileştirdi, sonra da bildiklerini bana öğretti. Hasta ziyaretine giderken beni de yanına götürüyordu, hatta doğumlara bile. Çok dindardı ama inziya yaşantısına inanmıyordu. 'Tanrı insanların içindedir, kilise camlarının ve manastır duvarlarının ardında değildir,' derdi. Çok bilgili, yaşlı bir kadındı ..." Agnes aniden sustu.

"Öldü mü?"

"Evet. Bu nedenle tekrar ana manastıra döndüm. Senin gönderdiğin ulakla bu şekilde karşılaştım. Ve biliyor musun, eğer o gelmeseydi, ben kendi başıma yola düşecektim."

Robin ellerini ensesinde kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Çok tuhaf. Senin geleceğini umuyordum ama senin için bir yer bulamayacağımdan korkuyordum. Ve şimdi her şeyi kendi kendine yaptın."

Agnes, Robin'in yanına oturdu. "Tıpkı senin gibi. Artık bizim için bir şeyler yapacak hiç kimsemiz yok."

"Evet."

"Birlikte olmamız çok güzel, Robin. Artık evdeyiz, Waringham'da. Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorum."

"Hı-hı."

"Mortimer hariç."

"Sanırım geldiğinden beri onun hakkında epey şey duymuşsun."

"Duyduğum ilk şey neredeyse. Elinor'dan. Onu Cecily'ye sordum. Yüzü, ateşe tükürmek istiyormuş gibi bir ifadeye büründü."

Robin kısa bir an sarılı koluna baktı. "Mortimer'ın senin kim olduğunu bilmemesi çok daha iyi olur."

"Gizli kalabileceğini sanmıyorum. Duyduğum kadarıyla, sürekli köye iniyormuş ve insanlara zulmediyormuş. Herkesi tanıyor."

"En azından ondan gizlemeyi denemeliyiz."

"Ondan korkuyor musun?" diye sordu Agnes şaşkın gözler-

le. “Robin, o sadece şımarık bir velet.”

“Ama hep öyle kalmayacak.”

★

Yeni yılın ilk gününde, Maria ilk kez yataktan kalktı. Hâlâ çok yorgundu ama güneşli bir kış gününde onun, Conrad’ın kolundan aldığı destekle evin önünde yavaş yavaş yukarı aşağı yürüdüğünü görenler rahatlamıştı. Artık ölecekmiş gibi görünmüyordu.

Agnes buna rağmen neredeyse ocak ayı boyunca harada kaldı. Conrad ondan, Maria tekrar güçlenene ve kendi işlerini yapmaya başlayana kadar kalmasını rica etmişti. Sadece birkaç gün. Conrad’ın eşine duyduğu endişe, insanların baş sallamalarına ve tebessüm etmesine sebep oluyordu ama Agnes bizzat Maria’nın durumundan emin olana kadar kalmıştı.

Robin sonunda Cecily’nin yanına taşındığı için üzgündü. Kardeşini her gün görmek ve onunla konuşmak çok keyifliydi. Ama diğerleri gibi o da Maria’nın mutfığa geri dönmesinden memnundu. Şimdi Stephen’in eve gitmek yerine neden hep onlarla yemek yediğini anlıyorlardı. Helen berbat bir aşçıydı.

★

Agnes tıpkı Robin gibi yeni hayatına kolayca uyum sağlamıştı. Sebep aynıydı: Manastırdan kaçtığı için hafiflemiş, ona sunulanlara da iki elle sarılmıştı. Yaşlı ebenin evini baştan aşağıya değiştirdiği ve tanınmayacak hale getirdiği dedikoduları etrafa yayılmıştı. Agnes hakkında da birçok dedikodu vardı. Eyerici Frederic’in evli ve yedi çocuk sahibi olan en büyük kızı Alina, Agnes’in Maria’ya iki yıl boyunca hamile kalmaması gerektiğini, kalırsa öleceğini ve bunun olmaması için ne yapması gerektiğini söylediğini herkese anlatmıştı.

Isaac dedikoduları anlattığında Robin kızarıyordu. “Saçmalık!” diye homurdanıyordu sinirle. “Alina böyle zırvaları sürekli anlatır!”

“Neden bu kadar kızılıyorsun? Agnes’in Galler’de neler öğrendiğini kim bilebilir?”

Isaac söylediği şeyin iki anlama da gelebileceğini düşünmemişti ve Robin'in iki eliyle yakasına yapıştığında allak bullak oldu. "Seni lanet olası utanmaz, o daha on bir yaşında..."

"Robin!" Isaac, Robin'in ellerinden zar zor kurtuldu ve başını sallayarak arkadaşına baktı. "Öyle demek istemedim. Tanrım, beni ne zannediyorsun? Demek istediğim şey, insanların işini iyi yaptığını, otlarla, köklerle ve hastalıklarla ilgili bilgi sahibi olduğunu söylemesiydi... Söylenenlere göre artık Cecily'den çok daha fazla şey biliyormuş."

"Onun hakkında iğrenç şeyler söylenmesine izin vermeyeceğim!"

"Bence endişe etmene gerek yok. Kimse onunla ilgili çirkin şeyler söylemiyor. Herkes geldiği için çok mutlu."

Robin kendi kendine homurdandı ve yere düşen su kovalarını aldı. "Özür dilerim, Isaac."

"Önemli değil. Benim kız kardeşim olsaydı, ben de gergin olurum." Sırıtarak arkasını döndü ve gitti.

Robin başını iki yana salladı, Argos'a yemeğini verdi ve bir müddet genç aygırı seyretti. Güçleniyordu, güzel, büyük, güçlü, korkusuz ve mükemmel eğitilmiş bir at oluyordu. İki ay sonra gidecekti, çünkü Waringham'daki at pazarı kurulacaktı. Argos, Hector, Palamon satılacak ve uzak diyarlardaki savaşlarda ya da yakın yerlerdeki turnuvalarda kullanılacaktı. Yeni taylar gelecekti ve yeni nesil iki yaşındaki atların avlusuna yerleşecekti. Robin bunu düşünmek dahi istemiyordu. Argos'suz bir hayatın nasıl olacağını hayal dahi edemiyordu.

"Robert!"

Arkaya döndü. Waringham Kontu, yüzünde sert bir ifadeyle tam karşısında duruyordu.

Robin eğildi. "Lordum."

Geoffrey ellerini beline dayadı. "Öğrendiğim kadarıyla haftalardır derslere gelmiyormuşsun!"

"Yaralıydım."

Waringham bu bahaneyi sinirli bir el hareketiyle geçiştirdi.

“Duydum. Kılıç yaralarını iyi bilirim, evlat, inan bana. Kolun ya kangren olur, o zaman ölmüş ya da Philip gibi tek kollu olursun, ya da iyileşir. Gördüğüm kadarıyla hâlâ yaşıyorsun ve her iki elinde de bir kova tutuyorsun. Demek ki bugün öğleden sonra tekrar geleceksin!”

Robin kovaları yere bıraktı. “Hayır, Lordum.”

“Bu ne cüret?”

“Huzurunuza çıkarak beni bu görevden almanızı rica etmeyi düşünüyordum. Oğlunuz ve ben kötü bir çiftiz, birbirimizden bir şey öğrenemeyiz. Tekrar gelmemin bir anlamı yok.”

“Bunun kararını ancak ben veririm!”

“Bunu yapamazsınız. Hiç izlemediniz.”

“Sen gerçekten utanmaz, nankör bir veletsin!”

Robin bakışlarını yere eğdi. “Böyle düşünmeniz beni üzdü.”

“Sana ne düşündüğümü söyleyeyim: Küçücük bir kesik yüzünden sızışmaya çalışıyorsun! Sen bir korkaksın!”

Robin’in içindeki her şey bu kelimeye isyan ediyordu. Ama hiçbir şey söylemedi. Geoffrey’nin ne düşündüğü o kadar önemli değildi. Mantık bazen bir korkak gibi görünmeyi kabul etmiyordu, bunu anlayabilirdi. Acıydı ama gerçek nedeni kendine saklamakla yetinmek zorundaydı. Ve asıl neden yaralanmaktan korkmak değildi. Mortimer’in kılıç kullanışı hiç kimseyi korkutmazdı. Korktuğu başka şeyler vardı.

“Tam bir hayal kırıklığısın, Robert. Oysa birbirimizi anladığımızı düşünmüştüm.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Evlat, babanın bugünleri görmediğine mutluyum. Ama onun için, onun anısına Mortimer’in derslerine katılmanı emrediyorum.”

Robin uygun kelimeleri aradı. Geoffrey’ye oğlunun tahmin edilemeyecek kadar büyük bir canavar olduğunu nasıl anlatabilirdi? Onu öldürmenin ucuna geldiğini? Yoluna çıkmadığı sürece Robin’in burada kalabileceğini?

Derin bir nefes aldı. “Hayır, Lordum.”

“Robert, bana bir daha ‘hayır’ dersen kötü şeyler yaşayabilirsin. Bana karşı gelmemeni emrediyorum! Eğer öğleden bir saat sonra gelmezsen, seni zorla getirtirim.” Kont arkasını dönüp gitti.

Robin giden adamın arkasından başıyla onayladı. “Burada olacağım.”

Geoffrey topuklarının üstünde geri döndü. “Lanet olsun, aklını mı kaçırdın? Ben ciddiym, seni aptal serseri! Bunu babana borçluyum ve sen bana itaat edeceksin!”

Robin sessiz kaldı.

Bu, Geoffrey’nin öfkesini arttırmıştı. “Bana karşı gelebileceğini mi sanıyorsun, keçi kılıklı? Bekle bakalım! Seni aldırıldığımda yorgunluktan ne yaptığını bilemeyecek hale geleceksin!”

“Adamlarınız beni korkutmaz, efendim. Bu tayfayı iyi tanırım.”

Geoffrey öfkeyle soluklandı. “Gevezelik etme!”

Robin omuz silkti. “Kararım kesindir, Lordum. Sizinki de öyle. Öğlene hâlâ bir saat var. Şimdi işime geri dönebilir miyim?”

Geoffrey ona öfkeyle baktı, omuzları arasındaki büyük, Normandiya kafası, ona bir boğa görüntüsünü veriyordu. “Peki. O zaman başka şekilde yaparız. İyi dinle: Ya saatinde derste olursun ya da yarın seni manastıra geri gönderirim. Seçim senin.”

Robin’in dili bir an için tutuldu. Bu, beklediği bir darbeydi. O tehlikenin sonsuza dek yok olduğunu düşünüyordu. St.Thomas’a geri dönmek! Ona komik geliyordu. Bu düşünce onu üç ay önce olduğu kadar korkutmuyordu. Bir kez kaçmıştı, tekrar kaçabilirdi. Ama buraya geri dönemezdi. Başka bir yerde yeniden başlayabilirdi. Ve bunu istemiyordu. Bir müddet düşündü ve sonra seçimini yaptı.

“Geleceğim!” dedi sessizce.

Geoffrey’nin yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı. “Seni ikna edeceğimi biliyordum.”

“Bir şartla.”

“Ne hakla, sen... Ne tür bir şart bu?”

“Kale duvarına çıkın. Kapının üzerindeki mazgallı siperde, kimseye görünmeden avluyu net olarak görebilirsiniz. Görün ve kendi kararınızı verin. Sadece bir defalığına.”

Geoffrey şaşkın gözlerle ona baktı. “Neden? Neden zamanımı böyle bir şeye harcayayım?”

“Ne demek istediğimi anlamanız için.”

“Hayır. Seninle pazarlık yapmayacağım.”

Robin kızgın bir ifadeyle onayladı. “Ve ben de tehditlere boyun eğmeyeceğim...”

“Sen, arsız, yüzsüz, utanmaz bir...”

“Niyetim sizi gücendirmek değil, Lordum.”

“Ne? Sen beni gücendiremezsin, seni çiftçi bozuntusu, yapacağın şey en fazla...” dedi Kont ve sustu.

Robin gülmemek için kendini zor tuttu.

Geoffrey kendini iyi hissetmiyordu. Bu delikanlının onu, nasıl olup da pervasız kelime oyunları ile şaşırttığını bir türlü anlamıyordu. Şimdi pes etmişti. Uzun bir tereddüitten sonra başıyla onayladı. “Tamam. Geleceksin ve ben de siperde olacağım.”

Robin eğilerek selam verdi, neredeyse bir parodi gibiydi. “Nasıl isterseniz, Lordum.”

Geoffrey başını sallayarak çekip gitti ve Robin arkasından endişeyle baktı. Konuşmanın gidişatından memnun değildi. Bir planı yoktu, her şey olacıklara bağlıydı. Ama artık geri dönüş yoktu.

★

Kalenin iç avlusu hareketliydi. Bir tüccar iki yük arabasıyla gelmişti, mutfak hizmetkârları meraklı gözlerle onu izliyorlardı. Geoffrey’in iki şövalyesi bir görüş ayrılığı yüzünden tartışıyorlardı, çevrelerinde hareketli bir izleyici kitlesi vardı. Havada ter ve tüccarın sattığı baharatların kokusu vardı.

Robin kalabalığın içinden geçti ve her zamanki kılıç derslerinin yapıldığı kum alana yürüdü. Bir huş ağacının gövdesine yaslandı, bekledi ve sipere baktı.

Philip ve Mortimer her zamanki gibi birkaç dakika geç geldi. İkisinin de yüzünde hain bir ifade vardı.

“Babamın seni geri getireceğini biliyordum!” dedi Mortimer. “Bana kalsa keşke hiç gelmeseydin ve sonsuza dek gizlenseydin.”

Robin silahlarını aldı ve cevap vermeye tenezzül etmedi.

Her zamanki oyuna başladılar; Mortimer güçsüz hamlelerle saldırıyordu, Robin zayıf hamlelerle geçiştiriyordu. Philip, Robin’i öfkeli bir şekilde azarladı ve daha çok çaba göstermesini söyledi. Mortimer öne doğru bir hamle yapıyordu ki bir hizmetkâr yanlarına geldi.

Philip tekrar öğrencilerine dönmeden önce ona, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Afedersiniz, efendim ama bir elçi kapıda bekliyor. Sizin için bir haber getirmiş.”

Philip’in yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Tanrı aşkına ne... Geliyorum. Sör Mortimer, biraz dinlenin. Hemen geri geleceğim.”

Philip hizmetkârı takip etti.

Mortimer kılıcını ve kalkanını indirdi; soluk soluğaydı. Robin hâlâ savunma pozisyonundaydı. Böyle öğrenmişti.

Mortimer kısa bir süre Philip’in arkasından baktı ve “Neden bekliyoruz? Devam edelim,” dedi.

Robin kalkanını bir milim dahi indirmede. “Nasıl isterse-niz.”

“Yoksa gitti diye korkuyor musun?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Belki istediğin buydu.”

Robin omuzlarıyla daire çizdi. “Ben hazırım.”

Mortimer başka bir şey söylemeden saldırıya geçti. Robin aradaki farkı hissetti. Philip yanlarında olduğu sürece bir dersmiş gibi davranıyordu ama şimdi ciddileşmişti. Ve Mortimer ilerleme kaydetmişti. Noel’den beri partneri olan kişi her kimse, ona güçlü hamleler yapmayı öğretmişti.

Mortimer kendini emin hissettiğinde, Robin direncini azalttı. Onu geriye doğru sıkıştırmasına izin verdi, hamle yapmadı ve Mortimer'ın zafer coşkusu yaşamasına izin verdi. Kalkanını her indirdiğinde Mortimer'ın yüzüne bakıyordu. Genç Lord gülüyordu. Başlarda zayıf ve gergin olan tebessümler gitgide büyümüştü. Robin'i ne kadar ezerse, mimikleri o kadar coşku-lu oluyordu.

Robin sinsi darbeleri gerçekten dikkate almalıydı; Mortimer hainlik stratejilerini geliştirmişti. Artık gergin değildi, aksine adımlarını kararlı bir şekilde atıyordu.

Robin, Mortimer'ın kılıcının yeni olduğunu fark etti. Ta-bii ki büyük bir olasılıkla yeni yıl hediyesi olarak almıştı. İyi ve şık bir kılıçtı, hafifti, Robin'in alıştırmaya kılıcı gibi kaba değildi. Aralarındaki fark çok büyüktü. Ve Mortimer zafer kazanacağına emin olduğunda, Robin saldırıya geçti.

Mortimer'ın darbelerinin kalkanının üzerinde çıkardığı ri-timlere kulak kabarttı. Kendini o ritme göre ayarladı. Sonra ani-den bir adım geri kaçtı, sağ ayağını sol ayağının önüne koydu ve kılıcıyla Mortimer'ın kılıcını karşıladı. Yeni, parlak kılıcı başka bir yöne savurdu ve hızla hamle yaptı. Mortimer artık ciddi bir darbe geleceğini hesap etmediğinden, kalkanını doğru pozisyo-na getirmekte zorlandı. Ama Robin bu durumu dikkate alma-dı. Mortimer'ın zayıf savunmasını yardı, kalkanının alt tarafına hızlı bir darbeye vurdu.

Mortimer'ın kalkanı göğ-e doğru uçtu, havada birkaç defa döndü ve boğuk bir gürültüyle kuma düştü.

Mortimer inanamayan gözlerle Robin'e bakıyordu.

Robin de kalkanını yere attı. "Ne oldu? Devam ediyor mu-yuz, yoksa Philip'i mi bekleyelim?"

Mortimer cevap vermek yerine kılıcın sapını iki eliyle kavra-dı ve alttan beklenmedik bir darbeye saldırdı.

Robin de aynı şekilde kılıcını iki eliyle kavrayarak hamleyi kesti. Kılıçlar hemen sapın üstünde çapraz bir şekilde birleşti, iki çocuk karşı karşıya duruyordu, aralarında neredeyse bir karış

mesafe vardı. Her ikisi de vücut ağırlığını karşı tarafa veriyordu. Mortimer zorlandığını fark ettiğinde sol elini kılıçtan çekti, yumruğunu sıktı ve Robin'in yüzüne indirdi. Darbe Robin'in geri sendelemesine sebep oldu. Sanki biri burnunu koparmış gibi hissediyordu, dudakları ve çenesinin üzerinden kan akıyordu. Ancak görmekle ilgili bir sıkıntısı yoktu. Öfkeyle kılıcını kavradı.

Haince darbesi, Mortimer'ın mağlubiyetini mühürlemişti. Robin tüm stratejileri unutmuştu, öfkeden deliye dönmüştü. Ve Mortimer da ilk kez, Robin'in gerçekte ne kadar güçlü ve hızlı olduğunu öğrenmişti. Çınlayan kılıç darbeleri eşliğinde geriye doğru sendeledi, kılıcını havaya kaldırıp savunmaya geçmeyecek durumdaydı. Robin'in kılıcının ucu, her hamlede vücuduna biraz daha yaklaşıyordu. Mortimer kılıç sapını kavrayan parmaklarının pes etmek üzere olduğunu fark ettiğinde bağırma başladı: "Tamam! Yeter! Duymuyor musun... Philip'i bekleyeceğiz!"

Robin son bir hamle daha yaptı ve Mortimer'ın kılıcı elinden fırlayıp, ulaşamayacağı bir mesafeye düştü. Aldığı darbenin şiddeti Mortimer'ın dengesinin bozulmasına ve hiç de hoş olmayan bir şekilde poposunun üstüne düşmesine sebep oldu.

Robin nefes nefese tepesinde duruyordu, bu manzaraya zar zor gizleyebildiği bir keyifle bakıyordu, kılıcını kuma sapladı.

Mortimer yavaşça ayağa kalktı. İnce boğazındaki ademelməsi sürekli oynuyordu. Gri gözleri yarı kapalıydı. Tek bir kelime etmiyordu.

Robin büyük kapıya baktı. Philip'ten eser yoktu. "Devam etmek istiyor musunuz, efendim?"

"Canın cehenneme!" dedi Mortimer dişlerini sıkarak. "İşine geri dön!"

Robin koluyla alnını sildi ve başıyla onayladı. "Nasıl isterseniz."

Arkasını döndü, hâlâ nefes nefeseydi. Yaklaşık on adım atmıştı ki Mortimer ona arkadan saldırdı.

Robin tabii ki bunu bilmiyordu ama tam olarak öyle olmasını umuyordu. Ensesinde nefesini hissettiğinde, başını öne eğdi, döndü ve iki eliyle Mortimer'ın sağ kolunu kavradı. Mortimer'ın yumruğunun içinde bir hançer vardı, yeni kılıcına uygun, asil bir silahtı. Sapı mücevherlerle süslüydü.

Mortimer'ın kolunu kaldıran Robin, hızla onun altından geçti. Bu şekilde Mortimer'ın kolunu acı verici bir biçimde sırtına kıvrırmıştı. Robin onun tam arkasında dururken, Mortimer'ın omzunun üstünden, Geoffrey'nin onlara doğru geldiğini gördü. Mortimer'ın güçsüz parmaklarının arasından hançeri aldı, kolunu bıraktı ve önünde durdu. Sonra hiçbir şey demeden hançeri iade etti.

Ona nefretle bakan Mortimer babasını görünce gözleri dehşetle kocaman oldu.

Geoffrey yanlarında durdu. Ellerini arkasında kenetledi ve oğluna sanki bir yabancıymış gibi baktı. "İçeri git, Mortimer."

"Baba, ben... O..."

"İçeri git." Sesi uzaktan gelen ama tehditkâr bir gök gürültüsü gibi çıktı. Mortimer arkasını döndü ve başı eğik bir halde çekip gitti.

Robin yere bakıyordu. Her şey planladığı ve umut ettiği gibi gerçekleşmişti ama kendini korkunç hissediyordu. Geoffrey'nin allak bullak olabileceğini hesaplayamamıştı.

Waringham Kontu hareketlendi, arkasında kenetlediği parmaklarını çözdü ve sol eliyle paltosunu ilikleyen tokaya dokundu. Bu hareket gerginliğinin göstergesiydi. Sonra hafifçe öksürdü. "Yüzüme bak, Robert!"

Robin elinin tersiyle yüzündeki kanı sildi ve başını kaldırdı. "Burnunu kırmış gibi görünüyor."

Robin komik bir şekilde yüzünü ekşitti. "Zaten eğriydi."

Geoffrey onu etrafıca inceliyordu, görünüşe göre, yeni burnuyla eski burnunun arasındaki farkı karşılaştırmak için değil, bir şeyleri anlamak için bakıyordu.

Robin çok rahat değildi. "Lordum, ben..."

Geoffrey elini kaldırdı. “Tamam, evlat. Gidebilirsin. Ve... Buraya tekrar gelmene gerek yok. Ne demek istediğini anladım. Göstermek istediğin şey oldukça açık.”

Robin mutsuz bir halde başıyla onayladı, hızla eğildi ve arkasını döndü.

“Robert!”

Robin tekrar döndü. “Lordum?”

“Gördüğüm şey gerçek miydi? Oğlum korkak bir hain, öyle mi? *Benim* oğlum?”

Robin kilometrelerce uzakta olmayı istedi. Hain olabilir ama korkak değil, diye geçirdi içinden. “Cesaret konusunda eksikliği olduğunu sanmam, efendim,” dedi emin olmayarak.

“Hayır. Ama yiğitlik ve onur konusunda eksik.”

Robin ne cevap vermesi gerektiğini bilemedi. Geoffrey’i teselli edemediği için üzgündü ve sessizce gitmesine izin vermesini bekledi.

Geoffrey, Robin’in rahatsızlığını fark etti. Bir el hareketiyle onu gönderdi. “Git, evlat, bu senin suçun değil.”

★

Agnes ocağın yanındaki küçük masada oturuyordu ve kah-verengi kil testilere, bir tencerenin içindeki yoğun kıvamlı sıvıyı dolduruyordu. Tahta bir kaşık kullanıyordu, bir damla bile ziyan etmiyordu.

Robin şaşkın gözlerle etrafına baktı. Küçük oda tertemizdi ve derli topluydu, ocağın yanında üst üste istiflenmiş odunlar vardı, ateşin üzerinde iştah kabartıcı kokular yayan bir çorba tenceresi asılıydı. Arka odanın kapısı açık duruyordu ve Robin içeride temiz battaniyeli, düzgün iki saman yatak olduğunu görebiliyordu.

“Şunu söylemeliyim ki Agnes...”

Agnes başını kaldırdı, derin bir nefes aldı ve hoşnutsuz gözlerle ona baktı. “Bunu kim yaptı? Mortimer mı, Stephen mı?”

“Neden Stephen olduğunu...”

Agnes ayağa kalktı ve eliyle boş ver işareti yaptı. “Demek

Mortimer. Otur şuraya.”

Robin onun kalktığı yere oturdu ve merakla kahverengi sıvının olduğu tencereyi kokladı. “Güzel kokuyor. Nedir bu?”

“Öksürük şurubu. İçinde ardıç, nane, rezene ve bal var. Sen başını tencereye eğdiğinden beri de gerçek Waringham kanı eklendi. Ne oldu?”

Robin sırtarak başını geri çekti ve ona sadece önemli kısımları anlattı. Agnes su ve temiz kumaş alıp özenle yüzündeki kanı silerken alnını buruşturarak dinledi.

Sonunda iç çekti. “Sanırım bir daha oraya gitmemek için burnunu kırmana değmiş.”

“Ben de böyle düşünüyorum.”

“Dişlerini sık, Robin.”

“Ne?”

“Sana dediğimi yap.”

Ancak Robin kız kardeşinin amacını soramadan, Agnes iki elini burnuna koydu ve bastırdı.

Robin acı içerisinde küçük kemik uçlarının birbirine değip kaydığını hissetti ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Bitti işte. Özür dilerim. Ama şimdi neredeyse tıpkı eskisi gibi. Birkaç gün dokunma ve sırt üstü yat, anladın mı?”

“Evet,” diye mırıldandı Robin belli belirsiz.

“Başını geri yasla.”

“Şimdi ne yapıyorsun?”

“Korkma. Yardımcı olacak.”

Robin başını ensesine yasladı ve Agnes kapının önüne çıkıp küçük bir kâseye kar doldurdu. Tekrar masaya geri döndü, karı bir kumaşa sardı ve dikkatlice kardeşinin burnuna bastırdı. “Bu, şişkinliğini alacak ve kanamayı durduracak. Hareket etme.” Sonra karşısındaki tabureye oturdu, işine devam etti ve ona köydeki yenilikleri anlattı.

Robin, geldiğinde Agnes’in söylediği şeyi anımsadı. “Neden burnumu Stephen’in kıldığını düşündün?”

Agnes son testinin ağzını balmumuyla mühürledi, hepsini

duvardaki rafa götürdü ve dizdi. Omzunun üzerinden, “Senden nefret etmiyor mu? Keyfi olmadığı zaman hırsını senden çıkartmıyor mu?”

“Agnes, bu şeyi yüzümden alabilir miyim?”

“Hayır. Biraz daha bekle. Ee?”

Robin taburede rahat değildi, sağa sola kayıyordu. “Bana tahammül edemediği doğru.”

Agnes masaya geri döndü. “Nedenini biliyor musun?”

“Babam ve bir kadın yüzünden. Helen olamaz, o çok çirkin.”

“Hayır, mesele Stephen’ın ilk eşi idi.”

Robin burnundakini tamponu aldı “Bununla ilgili ne biliyorsun?”

Agnes iç çekti ve başını iki yana salladı. “Cecily’nin bana anlattığı şey oldukça karmaşık. Her şeyi birbirine karıştırıyor. Ama sanırım hikâye şöyle: Stephen yıllar önce Waringham’da zengin biriymiş. Doksan dönüm arazi ve hatırı sayılır bir koyun sürüsü varmış. Babası köydeki en itibarlı çiftçilerden biriymiş. Özgür bir adammış. Stephen’a miras kalmış ve babamız savaştayken, bir çiftçinin kızıyla evlenmiş. Babam geri geldiğinde çok kızmış. Çünkü savaşa gitmeden önce, babam gönlünü o kıza kaptırmış ve Stephen’le evlendiği için öfkelenmiş. Söylenene göre kız çok güzelmiş. Babam izinsiz evlendiklerini iddia etmiş ve Stephen’ı yüksek bir para cezasına çarptırmış. Stephen itiraz etmiş, özgür biri olduğunu ve evlenmek için kimseden izin almaya ihtiyacı olmadığını söylemiş. Babam da özgür bir insan olduğunu iddia etmiş, bunu zaten herkes biliyormuş. Mahkeme önüne çıkmışlar. Stephen, ailesinin yıllardır özgür insanlar olduğuna yemin eden on iki şahit getirmiş. Ama babamın elinde yönetimden aldığı, Stephen’ın büyükbabasının o yıllarda yüksek rütbeli bir memur olduğunu ispatlayan eski bir belge varmış.”

Robin başını iki yana salladı. Yüksek rütbeli memurlar, genelde yönetimle mal sahipleri arasındaki bağlantıyı kuran köklü, saygın, yaşlı çiftçiler olurlardı. Otlakların ve ekilebilir arazilerin üç yıllık yönetimini denetler, hatta çiftçilerin, büyük çiftlik ara-

zilerdeki görevleriyle bile ilgilenirdi. Bazı yerlerde çiftçiler tarafından, bazen de tıpkı Waringham'da olduğu gibi toprak sahibi tarafından bizzat seçilirdi. Güç otoritesi ve görevleri her yerde farklılık gösterirdi. Ancak tek bir kural vardı: Sadece köleler memur olabiliyordu!

"O halde Stephen yanılmış," dedi Robin inanamaz gözlerle.

Agnes mutsuz bir tavırla başını iki yana salladı. "Hayır, Robin. Belge sahteymiş."

Robin allak bullak olmuştu. "Nasıl... nasıl yapabilir bunu?"

"Bilmiyorum. Ama Stephen için sonuç kötü olmuş. Birden özgürlüğünü kaybetmiş ve para cezası iflas etmesine sebep olmuş."

"Topraklarına kadar kaybetmiş."

"Evet, elinde tutamamış."

Robin sustu. Utanmıştı. Bir kez daha babasından utanmıştı ve bu kez haklıydı.

Agnes üzgün gözlerle ona baktı. "Hepsi bu kadar değil."

"Ah, hayır."

"Sonunda para cezası yüzünden arazilerini tamamen kaybetmekten kurtulmuşlar. Çünkü babam büyük bir kısmını onlara bırakmış."

"Stephen'ın eşi babama gitmiş, öyle değil mi? Ve istediği şeyi elde ettikten sonra cezayı kaldırmış!"

"Evet."

"Ah, Agnes. O tam bir canavarmış. Mortimer'den farkı yok!"

"O kadar kötü olduğunu düşünmüyorum. Birçok insan onun hakkında iyi şeyler söylüyor. Ve Waringham'daki bir sürü insan bize iyi davranıyor, öyle değil mi?"

"Yine de..."

"Evet. Söz konusu kadınlar olduğunda, asil davranamamış!"

"Stephen'ın topraklarına ne olmuş?"

"Hasat kötümüş. Pes etmiş. Sadece koyunlarını elinde tutmuş. Ve sonra harada işe başlamış. Karısı doğurmuş. Cecily o sırada yanındaymış. Kolay bir doğumdu diyor, sağlıklı, sağlam

bir oğlan doğurmuş. Doğumdan birkaç saat sonra çocuk ölmüş. Anlaşılr gibi değil, dedi Cecily, hiçbir nedeni yokmuş. Ama böyle şeyler olabiliyor.”

Robin midesinde iğrenç, sıcak bir baskı hissetti. “Babamın onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Ondan olmadığı için?”

“Hayır, bence kadın yaptı. Ve bir hafta sonra kadın nehirde boğulmuş.”

“İsa aşkına...” Robin iki elini saçlarının arasından geçirdi ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda, “Keşke başka birinin oğlu olsaydım,” diye mırıldandı.

Agnes elini Robin’in omzuna koydu. “Bunun sana ağır geleceğinden korkmuştum. Ama Stephen’in senden neden bu kadar nefret ettiğini bilmenin, senin için daha iyi olacağını düşündüm.”

“Evet. Çoğu zaman bunun arkasında ne olduğunu çözmeye çalıştım.” Şimdi, buraya geldikten sonra Stephen’in ona nasıl saldırdığını anımsayınca, ucuz kurtulduğunu düşünmeye başlamıştı.

Yavaşça ayağa kalktı. “Gitmeliyim, Agnes. Çok geç oldu.”

Agnes pencereden baktı. “İşte, sadık gölgen de seni almaya geliyor zaten.”

Kapı açıldı ve Isaac içeri girdi. “Aman Tanrım, bu yumru burunlu herif de kim?”

Robin gülümsedi. “Bana kalsın, tamam mı?”

“İstedğin gibi gitmedi, doğru mu?”

“Yanlış. Planladığımdan daha iyi gitti. Yardımın için çok teşekkürler. Görünmeyen elçi olarak iyi iş başardın. Tebrik ederim.”

Isaac işbirlikçi bir ifadeyle sırtıttı. “Rica ederim, benim için bir zevkti. Hadi anlat!”

“Yolda anlatırım. Şimdi gidelim, yoksa başımız yine derde girecek.”

Isaac, Agnes’e baktı. “Evet. Sonra görüşürüz.”

Agnes başıyla onayladı ve Robin’in yüzüne baktı. “Durum kötüleşirse bana haber ver, tamam mı?”

“Elbette. Teşekkürler, Agnes.”

Dışarıya, karla kaplı yola çıktılar ve kapıyı arkalarından kapadılar. Karanlık dar sokaklardan ve yapraksız ağaçlarla dolu kilise meydanından geçerken Robin olanları anlattı. Ona yardım eden Isaac’e bunu borçluydu. Ne de olsa Philip’i oyalama oyunu ortaya çıkmış olsaydı, Isaac’in başı büyük derde girerdi. “Isaac, gerçekten bu kez çeneni tutarsan minnettar olurum. Diğerlerinin bunu duymaları hiç hoş olmaz. Anlaştık mı?”

Isaac başıyla onayladı. “Güven bana. Bu arada, babası onu azarlarken Mortimer’ın yerinde olmak istemedim.”

“Umarım böyle bir şey olmaz. Tüm bu olanların unutulmasını tercih ederim.”

“Unutulacağını sanmam. Az önce samanlıktaki uyumdan uyandığımda, Conrad ve Lordumuz tahıl ambarının önünde duruyorlardı, mezatla ilgili ayrıntıları konuşuyorlardı. Geoffrey’nin keyfi yerinde değildi. Senin bundan sonra öğleden sonraları kaleye gelmeyeceğini söyledi. Conrad nedenini sordu, çok kibarca. Mutsuz görünüyordu, sebebini Tanrı bilir. Geoffrey de dönüp Conrad’a aynen şöyle dedi: *‘Robin’in geleceğiyle ilgili endişelenmene gerek yok. Günün birinde kılıcıyla para kazanmaya karar verirse, inan bana bir Fransız olmak istemezdim! İhtiyacı olan her şeye sahip. Ne yapması gerektiğini biliyor.’* Biliyor musun, bunu tuhaf bir şekilde vurguladı. Conrad hiçbir şey demedi, Lord da öfkeli adımlarla eve gitti.”

★

Atların doğum zamanı Robin’in en kötü korkularının da üstüne çıkmıştı. Bir gece bile geçmiyordu ki ikisinden birisi kısıraklardan birinin yanında kalmasın, çünkü işaretler her an doğum olabileceğini gösterebiliyordu. Çoğunlukla da yanlış alarm oluyordu. Sorun olduğunda, bazen tüm gece ayakta kalıyorlardı. Pete’e göre en kötüsü buydu. Tüm kış boyunca hamile kısıraklara o bakmıştı. Hiç kimse onları onun kadar iyi tanıyamazdı ve hiç kimse onun gibi bazı özel sezgilere sahip değildi. Kısırakların doğum yapacağını bir gün önceden söyleyebiliyor-

du. Ama Robin de sıklıkla, sessiz, sakın geçen, bazen saatlerce süren, kanlı ama tuhaf bir şekilde dramatik olmayan doğumlara şahit olmuştu. Çünkü zorlanan bir kısırağı nasıl rahatlatabileceğini çok iyi biliyordu. Korktuklarında, neler yapabileceklerini tahmin etmek imkânsız oluyordu. Ama Robin, yorgunluktan gözleri kapansa da samanların üstüne diz çöküp başlarını tutuyor ve atları sakinleştirebiliyordu. Bazen, Cedric'in onu kısa süre sonra acımasızca uyandıracağını bilmesine rağmen, ancak güneşin doğmasına yakın yatağına geri dönebiliyordu.

Tam da bu kargaşanın ortasında da at pazarı başladı. Robin, mezatın tam da tayların doğum zamanına denk gelmesini saçma buluyordu. Ama Paskalya'dan sonraki hafta gerçekleşmesi bir gelenektir.

Robin, tüm ülkenin şövalyelerinin geldiği büyük ve uzun at pazarının, aslında hara tarafından aptalca karşılandığını zamanı gelince öğrendi. Köyde bir panayır ve kalede de büyük bir banket kuruluyordu. Ama bu onlar için, tıpkı diğer günler gibiydi. Bir Cumartesi. Paskalya öncesi yapılan büyük perhiz dönemi bitmişti, Paskalya Bayramı da geride kalmıştı ve ilkbahardı. Nehir coşkuyla akıyordu, çünkü tepelerdeki tüm karlar erimişti. Güneş tekrar gücünü göstermişti, ağaçlar ve çalılıklar yeşillenmeye başlamıştı.

Sabahları her zamanki gibi ilk genç savaş atlarını alıştırma alanına getirdiler. Atlar pırıl pırıl olana kadar kaşağılanıyordu ve yelelerinde renkli kumaşlar vardı. Binicilerin çizmeleri cilalıydı. Çitin etrafında şövalyeler ve güzel, renkli elbiseli birkaç kadın vardı, Conrad'ın talimatlarıyla binicilerin at sürüşünü ilgiyle izliyorlardı. Şövalyeler kollarını çite dayamış tartışıyorlardı. İkinci ve üçüncü grupta da aynısı oldu. Ve öğleden sonra, her zamanki önemsiz şeylerle ilgilenmek yerine, atları, avluda bir satın alma alanı oluşturdukları kaleye getirdiler. Her yer insanla doluydu. Şövalyeler, kadınlar, hizmetkârlar, şövalye öğrencileri, gezgin tüccarlar, hokkabazlar ve yankesiciler. Satışla ilgilenenler mezat alanının etrafında bir daire oluşturmuşlardı ve ahır

görevlileri satılacak atın yularını tutarken, Gerard Fitzalan teklifleri alıyordu. Conrad bilgi vermek ve sorulara cevap vermek için daima yakında bir yerde duruyordu. Tüm bunlar sadece birkaç saat sürecekti.

Robin üçüncü kez, bu kez elinde Argos'un yularıyla kale avlusuna girdi, onu gönülsüzce, neredeyse sürüklercesine satış alanına götürürken Conrad yanına geldi.

"Onu doğruca ahıra götürebilirsin. Satılmayacak."

Robin durdu. "Ne?"

"Onu Geoffrey alacak. Bana az önce söyledi."

Robin inanamayan gözlerle bakıyordu. "Neden?"

"Ona kendisi binecek. Turnuvada. Ve eğer kendini kanıtlarsa, burada kalacak."

Robin eski arkadaşına gururla baktı. "Duydun mu, oğlum? Senden ayrılmak istemiyor."

"Öyle. Bu yılın en iyi atını satmanın aptallık olacağını söyledi ve haklı da."

Robin'in yüzü parladı.

Conrad, Robin'in mutluluğuna güldü. "Artık onu çok fazla göremeyeceksin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet ama buna rağmen kaldığı için mutluyum."

"Sen duygusal bir ahmaksın, Robin."

"Evet, Conrad."

"Onu yeni yerine götür. Ve sonra pazardan uzaklaş. Diğerleri çoktan gitti."

"Gidiyorum."

Robin, Argos'u sağdaki at ahırına doğru yürütmeye başladı ve kapıya yakın bir yerde Mortimer onu durdurdu. Elini uzattı. "Bana ver."

Robin duraksadı.

"Duymadın mı? Dizginleri bana ver. Babam onu alabileceğimi söyledi. Artık bana ait, anladın mı?"

Robin dizgini ona uzattı. Hayal kırıklığına uğramıştı ve keşke Argos satılmış olsaydı, diye düşündü.

Mortimer gülüyordu. “Bu hoşuna gitmiyor, öyle değil mi?”
Robin cevap vermedi.

“Hadi, binmeme yardım et.”

Robin parmaklarını birbirine kenetledi ve eğildi. Mortimer bir ayağını Robin’in ellerine koydu ve Robin onu eyere doğru kaldırdı. Mortimer dizginleri eline aldı ve Argos’u harekete geçirdi. Kapıya ve oradan da köprüye kadar uygun adım ilerlediler. Sonra Mortimer ayaklarıyla Argos’un cüssesinin iki yanına vurdu ve birlikte dörtünela uzaklaştılar.

Robin hemen arkalarından kale avlusundan çıktı, kısa süre yokuş aşağı inerek ormana doğru ilerleyen ve gittikçe küçülen noktaya baktı, sonra iç çekerek köye doğru yola koyuldu.

★

Waringham at pazarı yılın en büyük olayıydı. Tüccarlar ve gösteri yapanlar uzak yerlerden gelmişti. Köy meydanında, her sokakta, çimlerin üstünde, nehir boyunca sıralar halinde tezgâhlar kurulmuştu: kumaşlar, araç-gereçler, tencereler, sabanlar, tohumlar, tavuklar, kazlar, sığırlar, domuzlar, baharatlar, diş ağrısına, gut hastalığına, saç dökülmesine iyi gelen mucize ilaçlar, ardıç suyu ve konyak, kemer tokaları, bıçaklar, koyun etli ve sığır etli güveçler, biralar, şaraplar ve elma şırası. Etrafta çocuk kahkahaları, pazarlık yapan çiftçilerin ve mallarını öven tüccarların sesleri ve çeşitli kokular vardı.

Robin kalabalığa karıştı, şişko bir fırıncı kadından zencefilli kek satın aldı ve onu yerken tezgâhlar boyunca ilerleyerek tanıdık bir yüz aradı. En kalabalık yer köy meydanıydı. Orada da atların satıldığı bir alan vardı. Ama bunlar savaş atları değil, iri ve ağırkanlı birkaç katır veya zengin çiftçilerin, seçkin kişilerin ve tüccarların kullandığı atlardı. Burada alış verişler şilin üzerinden yapılıyordu, daha iyi olan binek atlar en az bir sterlin de edebiliyordu. Kale avlusunda satılan savaş atları ise yüz sterlin bile edebiliyordu; bu bir marangozun yirmi yılda kazanacağından çok daha fazlaydı.

En büyük gösteri at pazarında değil, aslan pazarındaydı. İn-

sanlar kalabalık, düzensiz kümeler halinde etrafında duruyordu ve Robin, orada neler olduğunu görebilmek için, neredeyse zor kullanarak kendine yol açabilmişti.

Aslanlar dev canavarlardı. Sarı tüyleri güve yemiş gibi görünüyordu ve ürkütücü kafası görkemli bir yeyle çevrelenmişti. Gözlerini kıstığında yüzü tehlikeli bir ifadeye bürünüyordu. Robin onu büyülenmiş bir halde inceledi. Gördüğü hiçbir resim gerçeğini yansıtmıyordu. Robin çelik bir kafesin içinde olduğu için mutluydu. Kafes alçak bir at arabasının üstündeydi. Tam olarak cüssesine göre yapılmıştı. Hayvan hareketlendiğinde bedeni kalın parmaklıklara çarpıyordu.

Robin ite kaka ön sıralara ulaştığında Isaac ve Agnes ile karşılaştı. Isaac yakına gelmesini işaret etti. "Nihayet!"

Robin zencefilli kekini ısırdı. "Saatlerce beklemek zorunda kaldım, Argos sonuncusuydu. O da satılmadı."

"Neden?"

"Geoffrey kendine kalmasını istedi."

Isaac gülümsedi. "Ben de onun yerinde olsam öyle yapardım."

Robin kekini uzattı. "Al. Bir parça ister misin?"

Isaac neredeyse yarısını kopardı. Robin iç çekti ve geri kalanını Agnes'e verdi.

"Çok kibarsın, sevgili ağabeyim."

"Neden olmasın, bence ücretini karşılayabilir," dedi Isaac çiğneyerek. "Geoffrey, satıştan elde edeceği primi alamayacağından, Argos için Conrad'a güzel bir para verecektir, Conrad da birazını Robin'e verecektir."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Robin, gözleri parlayarak.

"Kesinlikle. Sen başarılı bir adamsın. Bize bir bira ısmarlar-sın artık, ne dersin?"

Kaslı, küçük gözlü, hain bakışlı ve dar alınlı genç bir çocuk olan aslan bakıcısı, yerden bir demir çubuk aldı, parmaklıkların içine soktu ve aslanı bir köşeye sıkıştırdı. Güçlü hayvan üstün-

den atlamaya çalıştı ve bu sırada tahta araba tehlikeli bir şekilde sendelendi, aslan yelelerini silkeledi ve kükredi.

Etraftaki kalabalıktan bir homurtu yükseldi ve geri kaçtı.

Agnes ürkmüş bir halde ağzını buruşturdu. “Bu korkunç. Isaac, hemen buradan gitmek istiyorum.”

Isaac iç çekti. “Sen nasıl istersen, güzel kız. Geliyor musun, Robin?”

Robin bir arkadaşına bir de kız kardeşine baktı “Rahatsız etmeyeceksem...” dedi gülümseyerek.

Isaac kızardı ve cevap vermedi. Agnes huzursuzluğunu fark etmedi. “Rahatsız etmek mi? Bu da ne demek?”

İnsan kalabalığından çıktılar ve bira tezgâhlarından birine gittiler. Robin tatlı, baharatlı bira aldı ve üçüne paylaştırdı.

Agnes iştahla içti ve ışıldayan gözlerle etrafına baktı. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

Isaac demircinin bulunduğu yeri işaret etti. “Orada horoz dövüşü var.” Kısa bir an Agnes’in yüzüne baktıktan sonra başını salladı. “Hayır, sanırım bu iyi bir fikir değil. Sizin bir öneriniz var mı?”

Agnes otların ve baharatların satıldığı bir tezgâh gördü ve “Gelin oraya gidelim. Cecily bana birkaç şey ısmarlamıştı,” dedi.

Birkaç şeyden kastı pek çok şeydi. Neredeyse bir saat boyunca oradaki otlardan ve tozlardan alarak geçirdiler. Agnes fiyatlar konusunda bilgiliydi. Acımasızca pazarlık ediyordu, kemerinde taşıdığı küçük keseden çıkardığı bozuk paraları tek tek sayıyor, Isaac’le Robin’in eline çok sayıda paket ve küçük kavanoz sıkıştırıyordu. Onlar da sıcak günün tadını çıkartırken Agnes’e keyifle eşlik ediyor, bir yandan da bol bol ucuz bira içiyorlardı.

Sonunda Agnes’in işi bitmişti. Renkli şallar, kumaşlar ve bir sürü kadın eşyası satan, ufak tefek, esmer tenli bir kadının tezgâhının önünde durdular. Agnes dalgın bakışlarını tezgâhın üstünde gezdirdi.

Isaac kimsenin görmediğinden emin olana kadar etrafına baktı, sonra Agnes’in yanına gitti. “Şey... İstedğin bir şey var mı?”

Agnes elinde tuttuğu şalı hızla bıraktı. “Saçmalama.”

Isaac şalı, nasırlı, kirli iki parmağının arasına aldı. İpekli bir histi ve rengi maviydi, tıpkı Agnes’in gözleri gibi. “Bunu sana hediye etmek isterim.”

Agnes kızardı. “Hayır, Isaac, olmaz.”

Isaac gülümsedi. Kızardığında onu daha çok beğeniyordu.

“Neden olmasın? Hadi tamam de.”

Agnes nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Yardım arayan gözlerle ağabeyine döndü ve korkuyla irkildi. “Tanrı aşkına! Robin, neyin var?”

Isaac onun sesindeki korkuyu duyarak arkasına döndü.

Robin onlardan birkaç adım uzakta duruyordu, kolları güçsüz bir şekilde aşağıya sallanıyordu. Agnes için taşıdığı her şey yerdeydi, küçük kavanozlardan biri kırılmıştı. Yüzü bembeyazdı ve gözleri boş bakıyordu. Önünden geçen insanlar ikiye ayrılıyor, arkasında tekrar birleşiyor, geçerken de kuşkulu gözlerle Robin’e bakıyorlardı.

Isaac neler olduğunu anlamıştı. Robin’i kolundan tuttu ve hızla salladı. “Hadi ama, kes şunu!”

Sanki ağaçla konuşuyordu. Robin onu dinliyor gibi görünmüyordu.

Agnes boğazının düğümlendiğini hissetti. Robin’in ifadesiz, solgun yüzü ölü gibi görünüyordu. Agnes korkmuştu. “Isaac, neyi var?”

“Bilmiyorum. Onu buradan götürmeliyiz.”

Isaac, Robin’in koluna girdi ve onu çekti. Sonuç başarısızdı. Robin heykel gibiydi ve Isaac’in çabaları daha fazla dikkat çekiyordu.

Agnes Robin’in ellerinden birini tuttu. Buz gibiydi. “Robin, beni duyuyor musun?” diye fısıldadı.

Robin ona cevap vermeyi istiyordu ama yapamıyordu. Bedenin efendisi değildi, aynı şekilde ruhunun efendisi de değildi. Sanki içine bir şey girmiş gibiydi, yabancı bir irade değil, bir çeşit ruh hali gibiydi. Bilindik, aşına sesler duyuyor, şakakları

zonklıyor ve içini, onu etrafındaki dünyadan koparan, çaresiz, berbat bir korkunun kapladığını hissediyordu.

“Arkadaşının nesi var Isaac?” diye sordu çobanın karısı Mildred gülerek.

“Sarhoş!” dedi Isaac kısaca.

Robin sanki Isaac’i onaylarcasına gözlerini kapadı ve sessizce yere yığıldı.

Ve nöbet sona erdi. Robin gözlerini tekrar açtı, aklı karışmış bir halde göz kapaklarını kırıştırdı ve yavaşça doğruldu. “Ne oluyor...” dedi. Sesi bitkin geliyordu.

Agnes yanına oturmak istedi ama Isaac onu durdurdu. Eğildi ve elini uzattı. “Kalk, Robin, hadi gidelim.”

Robin elini tuttu ve ayağa kalktı. “Ah, Agnes, aldıkların... Üzgünüm.”

“Önemli değil!” diye girdi Isaac araya. “Hadi gidelim.”

Agnes yerdeki eşyaları hızla topladı, sonra Robin’i ortalarına aldılar ve onu nehrin kıyısına götürdüler. Orada çimlere oturdular.

Robin suya baktı, birkaç tane taş attı ve yaşadığı şeyin etkisinden kurtulmaya çalıştı.

“Robin, ne oldu?” diye sordu Agnes sonunda.

Robin omuzlarını silkti ve nehre baktı. “Bilmiyorum.”

“Hasta mısın?”

“Hayır.”

“Ama...”

“Agnes, hadi başka şeyler konuşalım, tamam mı? Rica ediyorum.”

Agnes ona yan gözle baktı. “Seni anlamıyorum.”

“O halde sende benim gibi hissediyorsun demek ki!” Elindeki son taşı öfkeyle fırlattı.

Isaac ayağa kalktı. “Ne dersin, biraz daha yürüyelim mi, Agnes?”

Agnes, Isaac’ın ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Bir an tereddüt etti, sonra kalktı. “Olur. Sonra görüşürüz, Robin.”

Robin başıyla onayladı, sağ eliyle yerde yeni taş aradı.

★

Isaac ve Agnes oradan ayrılıp tekrar mavi şalı almak için bir süre daha tartışırken, Robin aynı yerde, elini çenesine dayamış bir halde kötü haber gelmesini bekliyordu. Yüzü asık bir halde asma köprüünün üzerinden gelen Conrad'ı gördüğünde pek şaşırmadı. Ahır sorumlusu hafif bir yükseklikte olan köprüünün üstünde durdu, ellerini beline dayandı ve gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. Sonra Robin'i gördü ve hızla ona doğru yürüdü.

Robin ayağa kalktı ve "Argos mu?" diye sordu.

Conrad'ın yüzünde şaşkınlık belirtisi yoktu "Haberı geldi, öyle değil mi?"

Robin umutsuzca başını iki yana salladı. "Ne oldu?"

"Henüz bir şey söyleyemem. Hadi gel, gidelim."

Conrad yolda bildiklerini anlattı. "Mortimer," diye başladı ve sanki her şeyi söylemiş gibi tekrar sustu.

Robin mutsuz bir ifadeyle başını eğdi. "Onu ahıra götürmedim. Babasının izin verdiğini söyledi."

"Görünüşe göre vermiş de. Lanet olsun, insan çocuğuna bakıp nasıl bu kadar kör olabilir. Mortimer beyaz kayalarda düştüklerini söyledi. Yaralı değil ve yürüyerek geri geldi ama Argos... Ayağa kalkamamış. Oraya gidiyordum ama Maria seni yanıma almam gerektiğini söyledi."

Robin, Maria'ya minnettar olup olmadığından emin değildi.

"Gelmek istiyor musun, Robin?"

"Evet."

"Büyük bir ihtimalle ne yapmam gerektiğini biliyorsun, öyle değil mi?"

Robin başıyla onayladı. Sesine güvenemiyordu, bu nedenle sustu.

★

Güneş batmak üzereydi, ilkbaharın ılık akşamüstü bitmek üzereydi. Orman gölgelerle doluydu. Robin başı eğik bir şe-

kilde ata biniyordu ve yola neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Atı sadece Conrad'ın atını izliyordu. Hiçbir şey ona gerçek gelmiyordu, etrafındaki ağaçlar, hışırdayan yaprakların üstünde ilerleyen nalların boğuk sesi, tepelerinde uçuşan kuşlar...

Conrad durduğunda şaşkın gözlerle ona baktı. Beyaz kayalara gelmişlerdi. Aniden ağaçlar bitmişti ve karşısındaki açık alanda, bir devin parmağını andıran tek parça kaya duruyordu. Arkasında vadi manzarası vardı. Ama Robin bunu önemsemedi. Eyerden atladi.

Argos, açıklık alanın kenarındaki bir karaağacın altında yatıyordu. Ölü gibiydi ama heybetli göğsü inip kalkıyordu.

Conrad henüz eyerden inemedi Robin onun yanma gitmişti bile. İri atın yanma diz çöktü ve başını kollarının arasına aldı. "Neyin var, dostum? Ne oldu sana?"

Argos başını sallamaya başladı. Ayağa kalkmak için hamle yapmaya çalıştı, kendini hafifçe doğrulttu ama ağırlığını arka ayağına verdiğinde tekrar büktü. Huzursuz bir şekilde soludu.

Robin sağ eliyle burnunu sevdi, sol elini başına destek yaptı. Gözlerini, özenle atın sol arka bacağını kontrol eden Conrad'a çevirdi. Adam bir süre sonra bacağı bıraktı ve başını salladı. "Kırılmış, Robin."

"Evet." Argos'u gördüğünde bundan emindi.

Conrad ayağa kalktı ve Robin'in yanma gitti. "Boynunun arkasına otur, başını kaldır ve kucağına yatır." Conrad'ın sesi talimat verdiği zamanlardaki gibi sessiz ve doğal geliyordu.

Robin bedeninin her yerinden soğuk terler boşaldığını hissediyordu. Kendine gel, diye geçirdi içinden öfkeyle, Argos'a ne olduğunu fark ettirmemeye çalıştı. Ellerini kaldırdığında, bunu yapabileceğinden tam olarak emin değildi. Ama elleri itaat etti. Dikkatlice Argos'un başını kucağına aldı. Conrad yanında duruyordu ve nihayet kemerinde asılı olan mat, uzun hançeri kından çıkardı.

"Gözlerini kapa, Robin." Normalde olduğundan daha yumuşak konuşuyordu.

Robin'in gözleri kendiliğinden kapandı. Böylelikle Conrad'ın, atın uzun boynuna doğru eğildiğini, tereddüt etmeden hançeri şah damarına dayadığını ve kestğini görmedi. Sonra kolunu ve üst bedenini hızla geri çekti, bu şekilde geniş kesikten akan açık kırmızı kanın üzerine fişkırmasından kurtuldu.

Robin, Argos'un nasıl çırpındığını hissetti. Atlarda çok kan olduğu için Argos'un can çekişmesi dakikalarca sürdü ama ses çıkarmadı. Ölüm korkusuyla, son bir kez doğrulmaya ve kaçmaya çalıştı, sonra tüm bedeni titredi ve her şey bitti.

Robin gözlerini açtı ve atın başını bıraktı.

Karaağacın gövdesi ve Argos'un altındaki çimler kırmızıydı. Her yerde kan vardı. Güçlü bedeni kaskatı kesilmişti, tüyleri mattı, görünen gözü yarı açık ve sönüktü.

Robin yavaşça ayağa kalktı, ölü arkadaşına baktı ve sessizce ağlamaya başladı.

★

Conrad omzuna elini koyduğunda arkalarındaki vadi karar-mıştı. "Gel, evlat."

"Tamam." Ama kımıldamadı.

"Hava kararıyor, Robin."

Robin başıyla onayladı. O da gerçekten daha fazla kalmak istemiyordu. Atının dizginlerini kavradı ve son kez arkasına baktı. "Bu nasıl oldu? Özellikle de burada! Hiçbir engel yok, yol da güzel."

"En tuhaf yerlerde olabiliyor."

"Yine de anlamıyorum. Argos her zaman çevikti. Tökezleyen hep Hector'du. Ama Argos..."

"Artık bunu düşünmenin bir anlamı yok."

"Belki öyle. Ama..." Robin düşüncelere daldı.

"Artık atına bin!" dedi Conrad sert bir tavırla.

Aksine, Robin üzengiden ayağını çekti ve şüpheyle Conrad'a baktı. "Benden bir şey saklıyorsun."

"Saçmalık."

"Neden bu kadar öfkelisin?"

“Robin şimdi gerçekten eve gitmek istiyorum. Seninle ya da sensiz.”

“Bana gerçeği söyle, Conrad.”

“Ne gerçeği?”

“Lütfen.”

Conrad iç çekti. “Hayaller üretiyorsun evlat. Allak bullak oldun. Kötü ama böyle şeyler oluyor işte.”

“Bir nedeni olmadan mı?”

“Her zaman bir neden vardır. Mortimer’ın atlara nasıl davrandığını biliyorsun. Daima ağızları ya da bedenleri yaralı geliyorlar. Onları bitap düşene kadar zorluyor. Ve yorgun atlar tökezleyebiliyor.”

“Buna rağmen bana gerçeği söylemiyorsun.”

“Robin bunu ikinci defa söylüyorsun. Bir kez daha söyleme.”

“Bana gerçeği söylemiyorsun.”

Conrad attan indi. Yavaşça Robin’e doğru yürüdü ve önünde durdu. Sol eliyle yakasını kavradı ve onu kendine doğru çekti. “Seni...”

Robin onun gözlerine baktı. “Hadi vur!”

Conrad bir saniye sonra onu bıraktı, bir adım geri attı ve ellerini beline koydu. “Biliyor musun, bana karşı biraz daha saygılı olmalısın. Böylesi ikimiz için de daha iyi olur.”

“Sana çok büyük saygı duyuyorum.”

“Ama bana yalancı diyorsun, öyle mi?”

“Hayır. Bana gerçeği söylemediğini söyledim. Aynı şey değil. Neden bildiğin şeyi bana söylemiyorsun? Çok şey mi istiyorum?”

“Peki, ikna olacağın bir şey bilseydim, sana söylemenin ne gibi bir mantığı olurdu? Argos öldü, artık bunu değiştiremezsin!”

“Değiştiremem. Ama ben... Nasıl olduğunu söylersen kendimi daha iyi hissederim.”

“Hayır, Robin. Hissetmezsın.”

Robin anlamayan gözlerle bakıyordu. Alacakaranlığın son kırıntıları da kaybolmuştu ama onlar hâlâ karşı karşıya duruyorlardı. Robin, Conrad'ın yüzünü hâlâ görebiliyordu ve bir an kalbinin duracağını sandı. "Sence Mortimer..."

"Tanrı aşkına, Robin, beni rahat bırakman için ne yapmalıyım?"

"Kafamı kır," dedi Robin ifadesiz bir ses tonuyla.

"Bunu yapmayı gerçekten isterdim."

Robin onu dinlemiyordu. "Sence bunu bilerek mi yaptı?"

Conrad cevap vermedi.

"Ama nasıl... Demek istediğim bunu nasıl yaptı? Bir atın bacağına kolayca kıramazsın, öyle değil mi?"

Conrad omuz silkti. "Daha kolay bir şey yok. Nasıl yapacağını bilen ve bunu yapacak kadar zalim olan herkes bunu yapabilir."

"Nasıl?"

"Atın bacağına iyice gerdikten sonra eklemine bir sopayla vurarak!"

Robin bir an kusacağını sandı. Ama geçti. Bacaklarının bağı çözülmüş bir halde döndü ve Argos'un yattığı yere baktı.

Conrad yanına gitti ve karaağaca işaret etti. "Arka ayağına bir ip dolamış, diğer ucunu da ağaca bağlamış. Sonra Argos'u, bacağı geriye doğru düz bir şekilde uzayana kadar ileriye doğru gitmeye zorlamış. Büyük bir olasılıkla dizginini de beyaz kayaya bağlamış. Sonra..."

"Hayır!" dedi Robin hızla.

Conrad sustu ve yüzünde şaka yapar bir ifade yoktu. Anlatıkları onu kötü hissettirmişti.

"Emin misin?" diye sordu Robin.

"Evet."

"Kanat var mı?"

"Darbe diz eklemine gelmiş. O yara başka türlü olmuş olmaz. Şüphem yok."

Robin kendini berbat hissediyordu. Soğuk toprağa yatmak,

yüzünü çimlere gömmek ve hiçbir şey görmemek, duymamak gibi tuhaf bir arzu hissetti. “Bana acı çektirmek için yaptı. Çünkü benden nefret ediyor.”

“Evet,” diye onayladı Conrad. “Büyük bir ihtimalle o yüzden yaptı ama bu yine de senin suçun değil.”

“Bu yüzden bana söylemek istemedin, öyle değil mi?”

“Kendini suçlamayı engellemeye çalıştım evet! Ve aranızın daha da kötüleşmesini önlemeye çalıştım. Hiçbir şey bilmemenin daha iyi olacağını düşündüm.”

“Bunu Geoffrey’e söyleyecek misin?” diye sordu Robin bir süre sonra.

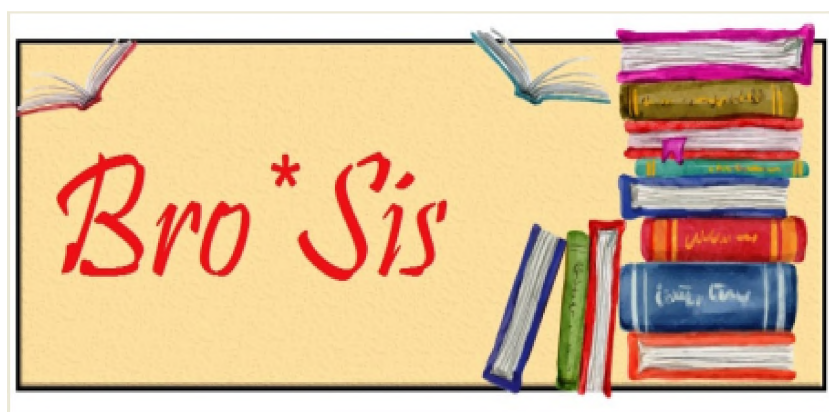
“Neden?”

“Tekrar olmaması için.”

“Geoffrey’e söylemem ya da söylememem hiçbir şeyi değiştirmez, Robin. Mortimer’ın nasıl bir çocuk olduğunu çok iyi biliyor ama yine de buna izin veriyor. O... zayıf, en azından bu konuda. Ne yaparsa yapsın, Mortimer asla değişmeyecek.”

Robin ona baktı ve gülümsedi. Kırık burnu ona serseri, neredeyse tehlikeli bir hava veriyordu, yüzü artık küçük bir velet olmaktan çok uzaktı.

“Değişmeyecek. Ve sanırım günün birinde onu öldürmek zorunda kalacağım!”

KISIM 2

1366-1370

Bölüm 5

Waringham, Nisan 1366

“Gerçekten mahkeme günlerinden sıkılmaya başladım!” diye homurdandı Isaac. “Bizden ne istiyorlar? Yaşlı Gerard’ı duyan da kahrolası kutsal kâseyi çaldığımızı düşünür. Halbuki sadece masum bir şaka yapmıştık...”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “Aman, altı peniye ucuz kurtulduk. Ne kadar hak ederse etsin, Kral’ın temsilcisinin bira fıçısının içine at çiši dökmek kötü bir davranış.”

Isaac neler olduğunu hatırlayınca sırtıttı. “Uzun zamandır ürettiğin en güzel fikirdi, biliyor musun? Bu kadar eğlendiğim çok azdır. Somurtkan yüzü nasıl da yeşerdi ama? Çok güzeldi...”

“Hı-hı. Kesinlikle ödediğimiz paraya değdi.”

Kaleden çıktılar, Papaz Başı’nın ve kısrakların önünden geçtiler.

“Doğru. Ayrıca, Gerard öyle ya da böyle bizi suçlayacak bir şey bulacak, o halde biz de karşılığında gerçekten bir şeyler yapabiliriz.”

Robin iç çekmemek için kendini zor tuttu. “Evet, sanırım kimse görmediği zamanlarda Mortimer’ın çizmelerini de öpüyordur.”

Kalede, yetkili kişilerin başkanlığında, ayda bir kez mahkeme günü yapılırdı. Komşu kavgaları, kira borçları, kölelerin ek-sik çalışmaları veya hiç çalışmamaları gibi zararsız birkaç mesele konuşulurdu. Açıkçası onları hiç ilgilendirmeyen konulardı. Ama mübaşir düzenli olarak haraya geliyordu ve birini ya da

sıklıkla ikisini birden, uydurulmuş veya gerçekten olmuş bir suç için mahkemeye çağırıyordu. Ve çoğunlukla da mahkeme yetkilisi ile köyden gelen on iki jüri üyesi tarafından para cezasına çarptırılıyorlardı. Bu kez de öyle olmuştu. Kral'ın temsilcisinin bira fıçısına suikast yapanların Isaac ve Robin olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu ancak onlardan başkası da mahkemeye çağırılmamıştı. Waringham'daki herkes, böyle bir terbiyesizliğin ardında kimin olduğunu biliyordu.

Robin gömleğini açtı. "Çok sıcak."

"Evet. Yaz böyle giderse yine kötü hasat olacak. O zaman yiyecek hiçbir şey bulamayacağız," diye kehanette bulundu Isaac.

Robin endişe etmek için henüz geç olduğunu düşündü. Nisan ayıydı. Paskalya bayramı ve at pazarı geçmişte kalmıştı. Yaz havasını kestirmek henüz imkânsızdı. "Daha dur, önümüzdeki hafta sicim gibi yağmur yağacak."

"Umarım. Geçen kış, genç bir delikanlının ihtiyacı olduğundan çok daha fazla fındık fıstığı ve fındık yedim."

"Buna rağmen kışı geride bıraktık ve bir sonrakini de atlatacağız."

"Evet, kara ölüm geri gelmezse."

Robin başını iki yana salladı. "Çok erken. Biliyorsun, Agnes her yedi yılda bir demişti."

Isaac başıyla onayladı.

Veba iki yıl önce tüm Waringham'ı kasıp kavurmuştu. İnsanlar acıyan ve iğrenç kokan yaralar yüzünden yataklara düşmüş ve yüksek ateş nedeniyle bilinçlerini kaybederek hayvanlar gibi ölmüşlerdi. Her şeyden önce bir önceki veba salgınında henüz dünyada olmayan küçük çocuklar, onlar için tehlike çok büyüktü. Ancak birçok yaşlı insanı da kaybetmişlerdi, tıpkı Cecily, yaşlı eyerci Frederic ve Maria'nın babası Henry gibi. Salgın ayırt etmeksizin herkesi vuruyordu. Cedric ve John kardeşler aynı gece ölmüşlerdi. Söylendiğine göre Canterbury'de toplu mezar yapmışlardı. Toplu çocuk mezarları...

Sağlıklı olanlar da sırf dışarıdaki hastalıklı havayı solumamak

için, tıpkı hastalar gibi saklanmışlardı. Özellikle gece havasının tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı. Evden dışarı çıkanlar zehirli havayı yakmak için eline bir meşale alıyordu. Hastalardan bazıları yanlarına kimse yaklaşmadığı için tek başına ölüyordu. Akıl sağlıklarını kaybeden kadar, günler ve geceler boyu kendi dışkılarında yatıyorlar, susuzluktan çılgına dönüyorlardı.

Salgın üç kez patlak vermişti, Agnes'in de söylediği gibi her yedi yılda bir. Birçok kişi bunun şeytanın işi olduğunu düşünüyordu. Sivri uçlu kapüşonlu cübbeler giyen, zayıf, soluk yüzlü adamlardan oluşan otuz kişilik Flagellant grupları¹¹ tüm ülkeyi gezip kendilerini kırbaçlatıyor ve dünyanın sonunun geldiğini kehanet ediyorlardı. Gezgin dilenci keşişler, vebanın Tanrı'nın bir cezası olduğuna, insanlar değişip tövbe edene ya da Kral savaşı bitirene kadar da devam edeceğine dair vaazlar veriyorlardı.

Ama o elbette bitirecekmiş gibi görünmüyordu. Kıtadaki savaş durmaksızın devam ediyordu, çok az haber alınıyordu. Fransa Kralı Jean yıllarca İngiltere'de tutuklu kalmıştı ama olması gerektiği gibi Londra Kulesi'ndeki karanlık zindanda zincire vurulmuş bir şekilde değil, aksine, saray görevlileriyle birlikte Kral Edward'ın yanında tüm ülkeyi gezmişti. Söylenenlere göre, Kral Jean kefaret parasını ödemek için hiçbir çaba sarf etmemişti, hatta eve dönmek dahi istemiyordu. Vebadan bir yıl sonra öldü. Oğlu Charles yeni Fransa kralı olmuştu, zeki bir savaş komutanıydı ve bilge bir adam olarak görülüyordu. Önce Poitiers Savaşı ve sonra Brétigny Anlaşması sonrası verilen kararlara dair umutlar bir türlü gerçekleşmemişti.

Waringham'da savaşla ilgili en belirgin hissedilen şey, gitgide ağırlaşan vergilerdi. Arada sırada da Kral'ın adamları gelip

11 1347'de Avrupa'yı kasıp kavuran kara ölüm salgını sırasında Almanya'da başlayan haç kardeşliği hareketi, tarihteki en belirgin Flagellant hareketidir. Başlangıçta gerek yerel seküler otorite, gerekse kilise tarafından hoş karşılanan hareket, şehirden şehre, her bir şehirde en fazla bir gün kalarak dolaşmayı, yolculuk sırasında İsa'nın çarmıha gerilme ritüelini ve Tanrı'ya kara ölüm belasından kurtarmasını yakarak kendini kırbaçlama ayinlerini kapsıyordu.

genç delikanlıları vaatler ya da kuru tehditlerle orduya katılmaya ikna etmeye çalışıyorlardı. Gençler sıklıkla gönüllü olarak gidiyor, şanslarını savaşta denemek için fukara hayatlarına sırt çeviriyorlardı. Çoğundan bir daha asla haber alınamıyordu.

★

Isaac ve Robin iki yaşındaki kısrakların avlusuna geldiklerinde, yeni sakinler başlarını meraklı bir şekilde bölmelerinden çıkardılar. Robin, zayıf, alnında biçimli bir beyazlığı olan, kestaneye rengi bir aygırın kapısı önünde durdu. Ona alelade bir bakış attı, cebinden bir elma çıkardı ve ata uzattı. “Al bakalım, cüce. Büyümeye başlaman için.”

Isaac tahta duvara yaslandı ve ayaklarını çaprazladı. “Stephen, bunu görmesin.”

“Öff! Cupido astronomiden ne kadar az anlıyorsa, Stephen’de genç bir atın ne yediğinden o kadar anlıyor. Aslında bunlarla hiç ilgilenmiyor. Her şeyi Bertram’ın üzerine yıkıyor ve sadece yem faturalarını düşünüyor.”

Isaac sırtıttı. “Bunu Stephen’a da söyledin mi?”

“Hayır. Sefil hayatım benim için değerli.”

Isaac de çantasından bir elma çıkardı ama kendisi yemeye başladı. Geçen hasattan kalma buruşuk elmalardan biriydi ama bu yüzden değerliydi.

“Sefil diyemeyiz,” diye devam etti çiğneyerek. “Kendine bak. Hiç kimse dile getirmese de sen burada ustabaşısın, sence de öyle değil mi?”

“Ah, tabii. Ve dilenecek kadar fakir.”

“Kim değil ki? Her neyse, yarın Stephen’a yıldırım çarpsa, sanırım Conrad bunun farkına bile varmaz.”

Robin sessizce güldü.

Isaac tabii ki abartıyordu. Stephen, Conrad’ın sağ kolu gibiydi ve onun sonsuz güveninin keyfini sürüyordu. Ve Robin’in hâlâ ondan öğrendiği şeyler vardı. Ama bazı şeyler değişmişti. Robin uzun zamandır iki yaşındaki atlarla ilgilenmiyordu. Artık haranın her alanında görevleri vardı. Hepsinden önemlisi def-

ter tutuyordu. Conrad haradaki at yetiştiriciliğinin bağımsız bir şekilde yönetilmesini uzun zamandır istiyordu ama bugüne kadar hiç mümkün olmamıştı, çünkü okuma-yazma bilen kimse yoktu. Robin fazla kafa yormadan ekonominin sırrını kavramıştı. Ama defter tutmak, uzun iş gününün sadece kısa bir bölümüydü. Damızlık aygırlar ve kısıraklarla da ilgileniyordu. Ve zamanının çoğunu, eskiden sadece Conrad ve Stephen'in sorumluluğunda olan yeni nesil atlara binmekle geçiriyordu. Robin'in atlarla olan ilişkisi burada çok değerliydi. Yıllar içinde bu yeteneğine hâkim olmayı ve amaçları doğrultusunda kullanmayı öğrenmişti. Artık neden ona sahip olduğunu ve nereden geldiğini sorgulamıyordu. Onları heyecanlandırmamaya gayret ederek eğitiyor ve genç aygırların öz iradelerine zarar vermeden, kendi istediklerini yaptırabilme sanatını kullanıyordu. Zahmetsizce aralarındaki en vahşi ve en inatçı atı evcilleştiriyordu. Stephen başarısını kısıkanıyor, Conrad ise neredeyse bir babanın gururunu hissediyordu.

Robin bu yıl en çok sevdiği at olan Cupido'nun kulağını hafifçe çekti. "Seninle ne yapacağız? Ne zaman yeterince büyüyeceksin?"

"Tanrı aşkına, Robin, büyüyecektir. Er geç hepsi büyüyecek."

Robin başıyla onayladı. "Ona kim bakıyor?"

"Ben."

"Hıı. Güzel."

Isaac yeni öğrencisine ısırdığı elmayı uzattı. "Al, seni küçük şeytan. Doğruyu söylemek gerekirse, kemikleri görünüyor ve kare tekerlekli bir el arabası gibi koşuyor. Bir katır kadar inatçı ve kinci. Isırıyor ve çifte atıyor. Her yerim morluklarla dolu. Böyle bir hilkat garibesinde ne buluyorsun?"

"İçlerindeki en akıllısı. Ve çok hızlı koşacak."

"Eh, sen öyle diyorsan öyledir. Agnes nerede? Günlerdir onu hiç görmedim."

"Sanırım Helen'in yanında."

“Ah Tanrım evet. Elbette. Unutmuşum.”

Stephen’ın eşi dördüncü çocuğunu bekliyordu ve bu da öncekiler gibi zor bir doğumdu. Agnes şafak vaktinden beri onun yanındaydı ve Robin’e geceye kadar sürebileceğini söylemişti. Cecily’nin ölümünden beri Agnes’le birlikte köydeki küçük evde oturan Robin, kardeşinin şafak vaktinde eve gelmesine alışkındı. Bu çok normaldi. Doğumlar ender olarak, at pazarının olduğu gün sağlıklı bir kız çocuğu dünyaya getiren Maria’nınki kadar sorunsuz oluyordu. Önceki yıllarda gerçekleşen iki başarısız doğum sonrası, Conrad’ın evinden nihayet yine bebek sesi yükseliyordu. Conrad karısının hamileliği boyunca gergin ve sinirliydi. Zamanı geldiğinde, Agnes’i doğuma çağırmadan önce onun kaledeki mezata gitmesini beklemişti ve geri döndüğünde kızı dünyaya gelmişti. Conrad çok mutlu olmuştu. Robin ve Isaac’e birer bardak kaliteli şarap ısmarlamıştı ve küçük Maude’un dünyaya gelişini kutlamışlardı.

Isaac iç çekti. “Umarım hiç kimsenin çocuk doğurmadığı bir akşam olur.”

Robin başını iki yana sallayarak ona baktı. “Seni anlamıyorum. Neden Agnes olmak zorunda?”

“Bu gerçekten aptalca bir soru.”

“Belki. Ama o seni ağabeyi olarak görüyor. O hiçbir zaman...”

“Evet evet, biliyorum,” diye kesti Isaac sözünü sinirle. “Bunu sürekli söylemene gerek yok.”

“Özür dilerim.”

“Bu sadece bir bahane. Büyük bir ihtimalle beni istemiyor.”

Robin bunları yüzlerce kez duymuştu. “Isaac...”

“Sen kardeş olduğumuzu düşünüyor musun?”

“Evet.”

“Ah!” Isaac alnındaki yara izini ovuşturdu. “Sadece ona destek çıkıyorsun. Sen de onun için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsun.”

“Tanrı aşkına! Buna inanıyorum, elimden bir şey gelmez.

Yanılıyor olabilirim. Ama bir o kadar da haklı olabilirim. Peki o zaman ne olacak Isaac? Eğer gerçekten ağabey kardeşseniz ne olacak? Ensest ilişki... günahların en büyüğü.”

“Dünya günahları hakkındaki şu hikâyeyi bana sen anlatmamış mıydın? İsimleri neydi, Siegmund ve Sieglind mi?”

“Bir hikâye, doğru. Ama sadece bir hikâyeydi.”

Isaac hüzünlü bir şekilde başını salladı. “Kahretsin, keşke dünyaya bir at olarak gelseydim. O zaman önemi olmazdı.”

Robin güldü.

“Evet, senin için her şey olağanüstü kolay, “ dedi Isaac şikâyet edercesine. “Tüm atlar senin, senin için hiçbirinin farkı yok.”

Robin itiraz edercesine ellerini kaldırdı. Bu konu hoşuna gitmiyordu. “Artık işimizi yapmaya başlasak mı? Ne dersin?”

“Tamam, hava hoş.”

Diğerleri işe başlamıştı. Isaac de işe koyularak Stephen’ın ciddi bakışları eşliğinde ahırları temizledi ve yem verdi. Robin her akşam olduğu gibi bir yaşındaki atların yanına gitti, yapılan işleri kontrol etti ve yardımcı oldu. İşleri bitirdiklerinde hava kararmıştı. Robin ve Isaac yemeğe gelemeyecekleri için özür dilediler, mahkeme günlerinden önce Conrad’ın yanına yaklaşmamayı tercih ediyorlardı. Daha sonra handa bir şeyler yemeyi ve içmeyi düşünüyorlardı. Şafak vaktinde iki yaşındaki atların yanına gittiler.

“Geoffrey’in tekrar Windsor’a gideceğini duydun mu?” diye sordu Isaac.

Robin başını iki yana salladı. “Yine mi? Tanrı aşkına, orada ne yapıyor?”

“Bunu benden daha iyi biliyor olmalısın.”

“Hayır. Babam saray yaşamını ve siyaseti sevmezdi. Hep uzak durdu ve parlamentodan tiksiniirdi. O bir askerdi.”

“Görünüşe göre Geoffrey farklı. Sürekli yollarda.”

“Evet. Ülkeyi ve kaleyi Mortimer’a emanet ediyor.”

“Ülkeyi, kaleyi ve insanları.”

“Hı hı.”

“Ah, hayır. İti an... Arkanı dön Robin. Pis herif geliyor. Hanımlar eşliğinde.”

Robin alnını buruşturarak döndü.

Mortimer asil bir delikanlı olmuştu. Robin ve Isaac'ın boy-larındaydı, zorlu kılıç dersleri omuzlarını genişletmiş ve güç-lendirmişti. Artık zincir zırhının içinde komik görünmüyordu. Zayıftı ve çevik görünüyordu, yüzü daha da incelmışti. Yakışıklı görünüyor, diye geçirdi Robin içinden. Ama ayrıntılı inceleme-mek, gözlerini görmemek gerekiyordu.

Yanında genç bir kadın, neredeyse bir kız çocuğu vardı. Koyu mavi bir pelerin giymişti ama estetik hareketleri onun zarif, bi-çimli vücudunu ortaya çıkarıyordu. Başına bir şey örtmemişti ve uzun, koyu renk dalgalı saçları aydınlık yüzünü çevrelemişti.

“Nişanlısı mı?” diye sordu Isaac.

“Tanrı bilir.”

Mortimer ona kibarca etrafı gezdirdi, sonunda Robin'le Isa-ac'ın yanına geldi. “Evet, sevgili kuzenim, burada da gelecek yıl savaş atı olarak yetiştirilecek genç aygırlar var.”

Yavaşça ahırların önünden yürüdü. “Sevgili kuzen” meraklı gözlerle kapılardan içeriye bakıyordu. Cupido'nun bölmesinin önünde durdular.

“Ah, ne kadar şirin, öyle değil mi?” dedi kız heyecanla.

Robin ve Isaac birbirlerine baktılar.

Mortimer çenesini havaya kaldırarak onların bulunduğu ta-rafa baktı. “Burada ne yapıyorsunuz? İşiniz yok mu?”

Isaac kollarını göğsünde kenetledi ve hiçbir şey demedi.

Robin sessizce güldü ve aynı şekilde tek kelime söylemedi.

“Ne bekliyorsunuz, hadi defolun gidin!” dedi Mortimer.

Isaac arkasını döndü. Robin bir an tereddüt etti. Koyu saçlı kıza baktı. Kollarını ahır kapısının üstüne koymuş içeriye bakı-yordu. Birden başını çevirdi ve Robin'le göz göze geldi. Parma-ğıyla küçük aygırı gösterdi. “İsmi ne?”

“Cupido,” diye cevap verdi Robin ve birden tüm kan beyni-ne fırladı. Alacakaranlığa o an şükretti. Belki kıpkırmızı kesildi-ğini kız fark etmezdi.

Kız doğruldu, ona döndü ve güldü. Biçimli, muhteşem beyazlıkta dişleri vardı. “Ne güzel bir isim. Ve gerçek bir yaramazlık abidesi gibi görünüyor.”

Robin, Cupido’ya kaçamak bir bakış attı. Sanki göğsüne ok saplanmış gibi bir his duydu.

★

Bu kız, Leydi Matilda’nın yeğenydi ve ismi Alice Perrers’di. Robin ilerleyen günlerde onun hakkında birçok şey duymuştu. Birkaç yıl bir manastırda eğitim görmüş ve şimdi bir müddet teyzesinin yanında kalmaya gelmişti. Leydi Matilda’nın ruhsal olarak çöktüğü konuşuluyordu. Özellikle veba geri döndükten sonra. Kimse onu suçlayamazdı. İki çocuğunu veba yüzünden kaybetmişti. Ailece son salgından kurtulmuş olmalarına rağmen sarsılmıştı. Herkes sarsılmıştı. Ama bazıları bu durumla, diğerlerine göre daha kolay başa çıkıyordu. Alice, leydi Matilda’yı kasvetli düşüncelerinden kurtarmaya gelmişti ve kalenin hizmetçilerinin anlattıklarına göre bunu başarıyordu da. Neşe saçıyordu ve kahkahaları her yerden duyuluyordu.

Robin onun gülüşünü hayal etmeye çalıştı. Zorlanmıyordu. Dudaklarının yüzüne yayılışını, gamzelerini ve gözlerindeki ışıltıyı hayal etmeye çalıştı. Ve sesindeki melodik ton kulaklarındaydı. Bu karenin onun üstünde tuhaf bir etkisi vardı.

Boş olan her dakikasını kalede geçiriyordu, ahır çalışanlarına yardımcı oluyor ve onu bir an olsun görmeyi umut ediyordu. Ama nafileydi, Alice ortalıkta yoktu. Bu yüzden onu hayal etmekle yetinmeliydi. Öyle de yapıyordu. Sabahtan akşama kadar.

“Robin, daha ne kadar öylece durup boş boş bakacaksın?”

Robin gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Stephen ellerini beline dayadı. “Ben sana taylarla kısrakları güneydeki çayır alana götürmeni söylemedim mi?”

“Şey, evet. Üzgünüm, unutmuşum.”

Stephen neşeden uzak bir tebessümle karşılık verdi. “Sözde bu kadar zeki olmana rağmen mi her şeyi unutuyorsun? Bazen tam bir ahmak oluyorsun. Yoksa sadece tembel misin?”

“Evet, Stephen” diye cevap verdi. Söylediklerini duymuyordu.

Stephen bir el hareketiyle Robin’i kovdu. “Hadi, kaldır kıcını. Yemekten önce kısrakları dışarıda görmek istiyorum.”

Robin acele etmeden uzaklaştı.

Kısraklar gergindi ve tayları için endişeleniyorlardı. Bazıları gönülsüzce sıcak, güvenli ahırlarından çıktılar, bazıları ise otlağa gitmek için sabırsızlanıyorlardı. Robin ikişerli gruplar halinde hepsini güneydeki otlağa götürdü. Taylar arka arkaya ağır ağır yürüyorlardı, bazıları güvensiz adımlar atıyorlardı. Son çifti de dışarıya çıkardığında, üç hafta önce yavrulayan Dido’ya eşlik eden Pete’le karşılaştı. At terlemişti ve her adımında başını bitkin bir halde aşağıya eğiyordu.

Robin onlara gülümsedi. “Randevunuz nasıldı?”

“Yüzü kızaran bakire bir kız gibi davrandı. Taylar içeride mi?”

“Evet, anneleri olmadan dışarıya çıkmak istemediler. Hadi Pete, sen bırak, ben onları otlağa götürürüm. Yemeğe gitmek istediğine eminim.”

Pete hevesle başını salladı, kısraklı bölmenin önüne bağladı, kapıyı açtı ve tayları dışarıya çıkardı. Atlar annelerinin yanına gittiler. “Acele et, Robin. Yoksa sana yiyecek bir şey kalmaz.”

“Ne? Ah... Şey... Hayır, hayır. Aç değilim.”

Pete başını sallayarak gitti.

★

Gün bulutlarla örtülüydü ve rüzgârlıydı ama soğuk değildi. Yağmur yağacak gibi de görünmüyordu. Robin ihmal ettiği görevlerini yerine getirdikten sonra öğleden sonraya kadar ortadan toz olmaya karar verdi. Kimseye görünmeden yemekhanenin önünden geçti, Cupido’yu aldı ve ormana doğru sürdü.

Amaçsızca aşına olduğu patikalardan geçti, yeni çıkan yemyeşil yapraklarla yeni yılın ilk çiçeklerini görmenin tadını çıkardı ve hayallere daldı: sonraki tepenin ardında Alice Perrerr’i görecekti. Yolda devrilmiş bir ağaç vardı. Kız atıyla oraya kadar

gelmişti, atla birlikte ağacın üstünden atlamak istedi, üstünden düşmüştü ve bileğini burkmuştu. Robin onu atına oturtacaktı ve geri götürecekti. Kız minnettar bir ifadeyle ona yaslanacak, Robin'de destek olmak için kızı sarılacaktı ve bedenini hissedecekti...

Tepenin arkasında devrik bir ağaçtan başka hiçbir şey yoktu. Aman, neyse ne, diye geçirdi içinden. O halde bir sonraki dönemde olacaktı. Dişi bir domuz, hatta yaban domuzu atını korkutmuş ve kızı üzerinden atmış olacaktı. Sırtını kalın bir ağaç gövdesine dayayan kızın gözleri korkudan fal taşı gibi açılacaktı, yaban domuzuyla aralarında yirmi adım mesafe olacaktı, hayvan kızı bakarak toynaklarını yere vuracaktı. Domuz saldırdığı anda Robin orada bitecek, atından atlayıp hayvanın üstüne çullanacak ve herhangi bir silahlı olmamasına rağmen, onu elleriyle öldürecek. Alice de minnetle kahramanının kollarına atılacaktı...

Robin iç çekti, haline güldü ve atma binip geri döndü.

Orada hiç kimse yoktu ama kısa bir süre sonra, huş ağacı korusunun içinde gerçekten bir domuzla rastladı, Cupido paniklemişti ve Robin, Alice'le ilgili hayal ettiği şeyin kendi başına gelmemesi için çaba sarfetmek zorunda kaldı.

Haraya Papaz Başı üzerinden değil de orman tarafından döndüğü için, yolu güneysideki otlaktan geçmemişti. Başka bir yoldan gelmiş olsaydı, Dido ve taylarının hâlâ orada olduklarını görebilirdi. Cupido'yu ahırına geri götürdü, temizledi ve eyeriyle dizginini eyer odasına götürdü. O anda Stephen ve Conrad dışarıya çıktı.

"İnanılır gibi değil!" dedi Stephen öfkeyle. "Salına salına geliyor bir de. Neredeydin?"

"Sadece biraz at bindim."

"Sen gerçekten aklına eseni yapabileceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Robin, Conrad'a baktı. "Ne oldu?"

"Güneysideki otlığa bakan ahır kapısını açık bırakmışsın!" diye cevap verdi Stephen sert bir dille. "Olan bu, seni mankafa.

Atlar dışarıya çıkmış.”

Robin ona inanamaz gözlerle baktı.

Conrad tasvip etmeyen bir tavırla başını iki yana salladı. “Olacak şey değil, Robin...”

Robin arkasını döndü, eyer ve dizgini kancaya astı ve tekrar yanlarına gitti. “Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?” dedi Conrad’a sinirle. “Ben hiçbir kapıyı açık bırakmam!”

Conrad omuz silkti. “Kapının açık olduğu kesin.”

Stephen eliyle çekilmesini işaret etti. “Yola koyul. Onları topla. Ve sakın birinin sana yardım edeceğini düşünme. Bunu güzelce tek başına yapacaksın.”

Robin güneşe baktı. Saat çok geçti ve atlar her yere dağılmış olabilirlerdi. Hepsini bulmak saatler sürerdi. Bu da akşam yemeğini kaçıracağı anlamına geliyordu. Ve o şimdiden acıkmıştı.

Öfkesini gizlemek için özel bir çaba harcamadı. “Evet, tabii, Stephen. Bundan sonra ahır kapılarını kapamam gerektiğini öğrenmem için, öyle değil mi? Cezamı çekeyim ve aç kalayım diye, oldum olası en sevdiğin reçete!”

“Bence dikkatli ol,” diye uyardı Stephen sessizce.

Robin kızgın bir ifadeyle başını eğdi. “Ediyorum zaten.”

Conrad’a sitemkar bir bakış attı ve başka bir şey söylemeden gitti.

“Robin!” Conrad’ın sesi sert geliyordu.

Robin iç çekti ve arkasına baktı. “Evet?”

“İşin bittiğinde bana gel. Seninle konuşmam gereken şeyler var.”

Robin başıyla belli belirsiz onayladı. “Tamam.”

★

Diğerleri akşam işleriyle meşguldü ve Robin’in geçtiği her avluda hareketlilik vardı. Herkes elbette neler olduğunu duymuştu. Pete ve Bertram dalga geçtiler. Daha genç olan ahır hizmetlileri Robin’in yüzüne baktılar ve çenelerini kapamayı tercih ettiler. Arkasından da gülmediler. Robin’e saygı duyuyorlardı, bazıları ondan korkuyordu ve onu biraz tuhaf bulu-

yorlardı. Dedikodulara göre, Robin, atlara büyü yapıyordu. Ve hiç kimse başka ne tür güçleri olduğunu bilmek dahi istemiyordu. Herhalde aileden gelen bir özellikti. Ne de olsa kız kardeşi ebeydi ve herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu...

Isaac onu yem ambarının arkasında yakaladı. "Seninle geliyorum. İşim bitti."

"Hayır, Isaac. Stephen yasakladı."

"Ee?"

"Çok teşekkürler ama yalnız gideceğim."

"Katır gibi inatçısın, biliyorsun değil mi?"

"Evet evet. Benim için bir şeyler getir. Açlıktan ölüyorum."

Isaac ellerini kaldırdı. "Peki o zaman, nasıl istersen. Robin, İsa'nın kemikleri aşkına, nasıl oldu bu?"

Robin öfkeyle alnını buruşturdu. "Biraz düşün bakalım. Belki bulursun."

Isaac'i orada bıraktı ve basıp gitti.

Tabii ki kahrolası kapıyı açık bırakmamıştı. Düşüncesi bile komikti. Bu bir acemi hatasıydı ve asla başına böyle bir şey gelmemişti. Atlarla ilgilenen herkes, kapıları ve bölümleri sıkıca kilitlemeyi ve kontrol etmeyi alışkanlık haline getirirdi. Hayati bir kuraldı bu. Akıllı başka bir yerde olsa bile elleri bunu otomatik olarak yapardı. Bu zaman zaman Robin'in başına gelen açıklanamaz aksiliklerden bir tanesiydi. Sık sık olmuyordu. İnsanların dikkatini çekecek kadar değil. Ama genelde öyle bir şey oluyordu ki Robin'le ya da yaptığı işle ilgili kötü bir intiba uyanıyordu. Kesilmiş dizginler, kayıp araç-gereçler, ufak tefek şeyler. Açık bir ahır kapısı gibi etkili şeyler değildi. Robin kendine Mortimer'ın ne zaman büyüyeceğini sordu. Robin'i kızdıracak binlerce yol varken, zamanını nasıl böyle harcayabiliyordu? Mortimer'ın karanlıkta bir yerde pusuya yatıp ona komplolar kurmuş olabileceğini düşünmek bile korkutucuydu. Her zaman Mortimer'ın onu unutacağını umut etmişti. Ama Mortimer unutmamıştı. Tıpkı Robin'in unutmadığı gibi.

Tüm cesaretini kaybetmiş bir halde aramaya koyuldu. Kıs-

rakların dağılmak için tam dört saatleri olmuştu. Ancak birçoğu yakınlardaydı. Sadece diğer taraftaki çimlerin tadına bakmak için gitmişlerdi. Robin otuz kaçağın yirmi beşini, taylarıyla birlikte kısa zaman içerisinde yakaladı. Onunla geri dönmeye gönüllüydüler, onu burunlarıyla omuzlarından ittirdiler ve Robin gücenmiş bir tavırla homurdandı.

Diğer beşi, kelimenin tam anlamıyla toz olmuşlardı. Robin tepeye çıktı ve vadiye baktı. Hiçbir şey göremedi. Dağ sırtı boyunca yürüyüp koyun otlığına gitti. Belki diğerlerini aramak için oraya gitmişlerdi.

Koyun otlığının sınırında, neredeyse orman başlangıcında ikisini buldu. Biri onları bulmuştu ve aralarında durmuş yularlarını tutuyordu. Robin uzaktan Isaac olduğunu düşündü. Ama yaklaştığında, ona yardımcı olan bu kişinin daha küçük olduğunu gördü. Bu, sarı saçlı, yeşil gözlü, zayıf ve solgun yüzlü bir çocuktu. Robin onu daha önce hiç görmemişti.

Robin başını eğerek selam verdi. “Onları bana ver olur mu? Onlar haraya aitler.”

Çocuk ona doğru bir adım attı, kısıraklar da direnmeden geldiler. Robin çantasından bir parça ip çıkardı, onu atlardan birinin yularına bağladı ve diğerinin çene kayışından geçirip ipi sıkıca kavradı. “Çok teşekkürler. Şey söylesene, başka at da gördün mü? Taylarıyla gezen kısıraklar mesela?”

Çocuk başıyla onayladı.

“Gerçekten mi? Nerede?”

Çocuk cevap vermedi.

“Hadi söyle. Kaçtılar, anlıyorsun değil mi?”

Çocuk tuhaf bir şeyler yaptı: Kirli ellerini kaldırdı, önce kulaklarına koydu, sonra ağzını kapattı ve tekrar indirdi.

Robin şaşkın gözlerle ona bakıyordu. “Bu da ne demek oluyor? Hadi ama atların nerede olduğunu söyle!”

Çocuk pantomim hareketini tekrar yaptı.

Robin o anda anladı. “Nasıl yani, dilsiz misin?”

Çocuk başıyla onayladı.

“Ve sağırsın?”

Çocuk yine onayladı.

“Peki, Tanrı aşkına, nasıl anlıyorsun?”

Çocuk işaret parmağını kaldırdı, Robin’in ağzını işaret etti, sonra kendi gözlerini gösterdi.

“Dudak mı okuyorsun?”

Çocuk başıyla onayladı ve yüzüne zayıf bir tebessüm yayıldı.

Robin etkilenmişti. “Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Söylesene...” Konuşmasının ne kadar boş olduğunu anladı ve baştan başladı. “Bana diğer atların nerede olduğunu gösterebilir misin?”

Tekrar bir baş sallamayla, büyük gözler Robin’e ciddice baktı.

Robin ona gülümsedi. “Hadi, gidiyoruz.”

Genç arkasını döndü ve birkaç adım attı. Sonra takip ettiğiinden emin olmak için omzunun üstünden Robin’e baktı. Bir köpek gibi, diye düşündü Robin neşeyle, bir yandan çocuğun sağır ve dilsiz olmasının komik olmadığını da fark ederek. Acaba nereden geliyordu? Kesinlikle Waringham’dan değildi.

Son üç atı hızla buldular. Çocuk onların tam olarak nerede olduklarını biliyordu, belki de tüm akşamüstünü burada geçirmiş, onların geldiklerini görmüş ve hareketlerini izlemişti. Son kısırak, bir çalılığın gölgesinde saklanıyordu ve çimlere uzanmıştı. Robin yanlarından geçtiğine ama onları görmediğine emindi. Rahatlamış bir halde yanlarına gitti.

“Evet, hepsi bu kadar. Şanslıyım, neredeyse hava kararacak.” Teşekkür etmek için elini kaldırdı. “Yardımların için teşekkür ederim.”

Çocuğun onu takip ettiğini fark ettiğinde, yirmi adım ilerlemişti. Arkasını döndü ve durdu. “Eve gitmen gerekmiyor mu? Buralı değilsin, öyle değil mi?”

Çocuk başını iki yana salladı ama hangi soruya cevap verdiği belli değildi. Robin normal bir konuşmadan daha farklı bir şey yapmaya karar verdi. Çocuğu inceledi, ilk kez üzerindeki paçav-

raları ve sıska kollarını fark etti ve sonra birkaç tahmin yürüttü.

“Evin yok, öyle değil mi?”

Çocuk kafa salladı.

“Ve çok açsın, değil mi?”

Çocuk yine onayladı.

“O zaman benim gibisin. Aileni veba salgınında mı kaybettin?”

Çocuk üzgünce başını iki yana salladı. Yumruklarını birkaç kez sıkı ve bıraktı, yarı öfkeli yarı çaresiz bir hareketti. Gözlelerinden iki damla yaş aktı.

Robin ona acıyarak baktı. “Eh, aslında fark etmez.” Biraz düşündü. “Sana yardım edebilir miyim, bilmiyorum. Ama en azından bir akşam yemeği verebilirim. Ne dersin?”

Çocuk ona inanamaz gözlerle bakıyordu, sonra yüzü ışıldadı.

Robin güldü. “O halde gel.”

Otlakların üzerinden haraya geri döndüler ve kaçakları çimlik alanlarına bıraktılar. Robin parmaklığın sıkı sıkıya kapandığından emin oldu.

“Tamam, hallettik. Gidelim... Keşke ismini bilseydim,” dedi başını iki yana sallayıp çocuğa çaresizce bakarak.

Çocuk aniden eğildi, yerden bir sopa aldı ve tozlu zemine bir şeyler çizmeye başladı. Yaptığı şey onu zorluyordu, dilinin ucunu iki dudağının arasından çıkarttı, gösterdiği gayretle bir sağa bir sola hareket ediyordu.

Robin merakla onun yanına gitti. Çizgilerden yedi çarpık, düzensiz büyük harf ortaya çıkmıştı.

“Leofric mi?”

Çocuk gururla kafa salladı.

“Çok güzel, Leofric! Bir şey daha yazar mısın? Nereden geliyorsun?”

Leofric başını iki yana salladı.

“Neyse, önemli değil. Hadi gidelim.”

Leofric tereddüt etti ve sonra utangaç bir tavırla Robin’in göğsünü işaret etti.

“Ah tabii ya. Kusura bakma. Benim adım Robin.”

Leofric ona elini uzattı. Robin eli sıkıldı. Sonra yan yana Conrad'ın evine gittiler.

Robin kapıya vurdu, açtı ve önündeki çocuğu içeriye itekledi. “Korkma. Hadi, yürü, burada hiç kimse kafanı koparmaz.”

Ama Leofric, Robin'in önündeydi ve bu yüzden ağzını göremiyordu.

Conrad ailesiyle birlikte masada oturuyordu. Maria'nın kucağındaki Maude'ı sallıyordu. Conrad, Stevie'yle oyun oynuyordu. Yüzü kıpkırmızı olan Stevie, ağzını yamultmuştu. Babasına karşı hiç şansı yoktu, sürekli kaybediyordu ve bu yüzden kızgındı. Conrad kasıtlı olarak asla yenmesine izin vermiyordu. Sadece daha iyi olması için yardım ediyordu. Elinor onlara bakıyordu ve kardeşine ipuçları veriyordu. Bir kız olduğu için Stevie onun tavsiyesini dinlemeyi reddediyordu. Henry ve William güreşiyordu.

Robin'le Leofric içeri girdiğinde, hepsi durdu ve onlara baktı. Leofric yere bakıyordu.

“Aman Tanrım, Robin, yolda ne buldun böyle? Bu sadece toprak mı, yoksa altında bir çocuk mu var?” dedi Maria şaşkınlıkla.

Robin sırtıttı. “Adı Leofric.”

“Hoş geldin, Leofric,” dedi Maria.

Robin başını salladı. “Seni duyamaz. Hem sağır hem dilsiz. Ama söylediklerini dudak okuyarak anlayabiliyor. Bunun için de seni görmesi gerekiyor.” Robin parmağıyla çocuğun darma-dağın saçlı, yere eğik başını gösterdi.

Hepsi Leofric'e bakıyordu. “Bir deli, bir gerizekâl gibi bir şey mi? Yoksa başka bir şeyi mi var?” diye bilmek istedi Elinor ilgiyle.

Babası ona sert baktı. “İnsanların dudaklarından ne söylediklerini öğrenebildiğine göre senden daha akıllı olduğu kesin, seni boş kafalı!”

Elinor bir an sersemlemişti, sonra kendinden emin bir tavır-

la doğruldu. “Benim kafam boşsa, acaba kime çektim? Herkes sana çektiğimi söylüyor.”

Conrad gülmek için kendini zor tuttu ve kızın örgülerinden birini hafifçe çekti. Elinor’un varlığı onu çok mutlu ediyordu. Hiç şüphe yoktu ki çocukları arasında en zeki olanı Elinor’dur. Zaman bu kadar kötü olmasaydı, onu okuma öğrenmesi için okula gönderebilirdi. Ama artık mümkün değildi. Kız on iki yaşındaydı ve annesinin en büyük yardımcısıydı. Conrad onunla gurur duyuyordu. Elinor’a biraz daha baktı ve Robin’e döndü. “Onu yakına getir. William... Henry... İtişip kakışmayın. Robin ve Leofric için yer açın... Hadi, sıkışın!”

Çocuklar hemen birbirlerinden ayrıldılar. Robin elini Leofric’in omzuna koydu ve ileriye doğru yürüttü. “Onu otlakta buldum. Nereden geldiğini bilmiyorum, ailesi yok. Ve aç.”

Maria, Maude’u masanın üzerinden Conrad’a uzattı ve ayağa kalktı. “Bakalım neler bulabilirim.”

Robin ona minnettar bir şekilde gülümsedi. Haber vermeden birini yemeğe getirmek artık olağan dışı bir şeydi. Birçok insan sefalet içinde yaşıyordu. Ama Maria misafirlerini her zaman hoş karşıladı.

“Robin için de bir şeyler yap, Maria,” dedi Conrad. “Kahvaltıda beri hiçbir şey yemedi.”

Robin huzursuzluğunu gizlemek için elini traşsız çenesine götürdü. Conrad’ın gözünden kaçmayan hiçbir şey yoktu.

Maria onlara ekmek, peynir, biraz soğuk yulaf lapası ve elma sırası getirdi. Robin minnettar gözlerle ve iştahla yiyordu, ancak Leofric yemeğe saldırmıştı. Sol eliyle tuttuğu tahta tabağı karnına bastırmıştı, sağa sola şüpheli bakışlar atarken sağ eliyle lapayı kaşıklayıp ağzına götürüyordu.

Maria bir ara elini omzuna koydu. Leofric irkildi ve kocaman gözlerle Maria’ya baktı. Kadın ona gülümsedi. “Biraz yavaş ye. Yoksa kusarsın.”

Leofric başıyla onayladı ve beceremese de yavaş yemeye çalıştı.

William dirseğiyle Stevie'yi dürttü. "Domuz gibi yiyor."

"Ve sen de bugün tehlikeli şeyler yapıyorsun!" diye uyardı annesi. "Acıkmış, anlıyor musun? Sen hiç bu kadar aç kalmadın. Kalmamak için de Tanrı'ya şükret."

William utanarak ellerine baktı. "Tamam, anne."

Conrad eliyle kalkmalarını işaret etti. "Sizin için uyku zamanı geldi. Bu kadar terbiyesiz davranacaksınız, bunu odanızda yapın!"

Çocuklar mırıldandılar ama söz dinleyerek ayağa kalktılar ve iyi geceler dilediler. Yabancı çocuğa son bir kez daha meraklı gözlerle baktıktan sonra odalarına gittiler.

Maria iç çekti. "Gel bunları satalım, Conrad. Sadece Maude bizimle kalsın."

Conrad tebessüm etti. "Evet, korkunç bir çete!" dedi ve tekrar ciddileşti. "Tüm kısrakları buldun mu Robin?"

"Tabii ki."

"Ve dışarıda bıraktın sanırım."

"Yeterince sıcak, öyle değil mi?"

"Yine de oldukça isyankâr bir tavır, sen de öyle düşünmüyor musun? Stephen dışarıda kalmalarını isteseydi, bunu sana söylerdi."

Robin ekmeğinin son parçasını bir yudum elma şırasıyla yuttu. "Bu konu hakkında konuşmama kararı aldığınızı düşünüyordum. Sen karışmayacağını söylemiştin."

"Ne söylediğimi biliyorum. Ama işlerin daha da kötüye gittiğini görüyorum. Eline geçen her fırsatta ona meydan okuyorsun."

"Ben mi? Ah Conrad, bu hiç adil değil."

"Her fırsatta ona karşı geliyorsun."

"Çünkü yöntemleri eski; yeni şeyler denemiyor."

Conrad başını iki yana salladı. "Küstahlık ediyorsun. Onun yöntemleri denenmiş şeyler. Senin yöntemlerin, sen onun veya benim yerimi alana kadar bekleyecek. Ve o güne kadar da o ne derse onu yapacaksın."

Robin alt dudağını ısırđı ve gönölsüzce başıyla onayladı.

“Ve eğer dikkat etmezsen tehlikeli sularda yüzmüş olursun. Sana çok erken, çok fazla sorumluluk yüklediğimi düşünüyör. Umarım haklı değıldir.”

Robin ürkmüştü. “Conrad, ben o kapıyı...”

“Kapıdan bahsetmiyörüm. Önceki günlerden bahsediyörüm. Kendinde değılsin. Neyin var?”

Robin mahcup bir ifadeyle sustu.

Conrad alnını buruşturarak ona baktı ve birden yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. “Kim bu şanslı kız, Robin?”

“Hiç kimse,” diye homurdandı Robin.

Conrad, Maria’ya keyifli bir bakış attı. Sonra çenesini yumruğunun üzerine dayadı ve Robin’e baktı. “Kimsenin başını belaya sokmadığın sürece kadınlarla ilgili hikâyelerin beni ilğilendirmez. Ama onu işine karıştırmam istemiyörüm. Anlaşıldı mı?”

Robin iç çekti. “Üzgünüm.”

“Umarım öylesindir. Ve şimdi arkadaşınla ne yapacağımızı düşünelim.”

Leofric yemeğini bitirmişti. Ellerini kucağında kenetlemiş, sessizce yerinde oturuyordu ve ikide bir Robin’e bakıyordu. Gerginliğı kaybolmuştu.

“Aslında zaten birini işe alacaktım,” dedi Conrad.

“Paramız yetmez,” diye itiraz etti Robin. Ödemeleri ezbere biliyordu. Öyle bir boşlukları yoktu.

Conrad elini kaldırdı. “Bunu senden her gün duyuyörüm. Gerard Fitzalan’dan daha kötömsersin.”

Robin sırtıttı. “Ben zararlarımızı yazıyörüm, zarar vermiyörüm.”

“Keşke mezat daha iyi geçseydi...”

“Peki, para vermeden işe alamaz mısın? Sadece yemek ve yatacak yer karşılığında.”

Conrad kızdı. “Ben kimseyi sömürmem, Robin.”

“Şimdiki halinden çok daha iyi olurdu. Şimdi hiçbir şeyi yok.”

“Hayır, olmaz. Kâhya buna izin vermez.”

“Bilmesi gerekmiyor ki.”

“Saçmalama. Mortimer anında öğrenir. Her yerden bilgi alıyor. Peder Gernot’tan daha fazla sır bildiğine iddiaya girerim.”

“Mortimer ...” diye homurdandı Robin.

Conrad, Leofric’in koluna dokundu. Çocuk korkuyla irkildi ve ona baktı.

“Ata binebilir misin, Leofric?”

Çocuk sol elini kaldırdı ve sağa sola eğdi.

“Birazcık mı?” diye sordu Conrad.

Leofric başıyla onayladı.

“Peki, atları sever misin?”

Çocuk bu sefer başını hevesle öne arkaya salladı.

Conrad üzgün bir ifadeyle tebessüm etti. “Sana yardım edeceğim evlat!” dedi.

Robin düşüncelere dalmış bir halde yanındaki sarı kafaya baktı. Buraya geldiğimde ben de böyle mi görünüyordum acaba, diye sordu kendi kendine. Bir ketenkuşu gibi miydim? Hayır. Elbette değildi. Daima güçlü bir çocuk olmuştu. Daima açtı ama asla açlıktan ölmek üzere olmamıştı.

“Onu gerçekten işe alacak mısınız?” diye sordu usulca. “Kör ve dilsiz birini!”

“Almamamı gerektirecek bir şey göremiyorum. Ona söyleneni anlıyor ve görünüşe göre akıyla ilgili bir sorunu da yok.”

Robin bir karara vardı. “Nasıl yapacağımızı biliyorum. Bana daha önceki gibi on iki peni öde. Ona diğer altı peniyi ver. Böylelikle kâhya karşı çıkmayacaktır, nasıl olsa sağır ve dilsiz birine tam maaş ödenmesini bekleyemez. Ve gelecek yıl daha iyi kazanırsak...”

“Robin, olmaz. Zaten Agnes, vicdanı el vermediği için kim-seden para almıyor. Siz de hayatınızı bir şeyle döndürmek zorundasınız.”

“Biz başa çıkarız.”

“Kız kardeşini de düşünmek zorundasın.”

“Düşünüyorum. Onun da kabul edeceğine eminim.”

Conrad meraklı gözlerle ona baktı. “Bunu neden yapıyorsun? Bu hergeleyi tanımıyorsun bile.”

“Açlıktan ölebilir.”

Conrad hızla başını iki yana salladı. “Fakir insanlar açlıktan ölüyor Robin, bunu değiştiremezsin.”

“Bu sefer değiştirebilirim.”

Bir an sessizlik oldu.

“Sen tuhaf bir delikanlısın,” diye mırıldandı Conrad.

“Anlaştık mı?”

“Bence hava hoş.”

“Tanrı’ya şükür!” dedi Maria.

Robin, Maria’ya gülümsedi, onun deli olmadığını düşündüğü için minnettardı. Ama kendisi bundan emin değildi. Agnes ona sitem etmezdi, bundan emindi. Cömertliği saflık sınırlıydı. Ama kâhya sonbaharda geldiğinde, bizzat verdiği bu karar yüzünden pişman olabilirdi.

Ayağa kalktı ve Leofric’in omzuna vurdu. “Gel, sana nerede uyuyacağını göstereyim.”

Leofric ona şaşkın gözlerle bakıyordu ve Robin, onun ne koştuklarını bilmediğini anladı. Onca zaman boyunca sadece ellerine bakmıştı.

Robin sabırsızlığını göstermemeye çalıştı. “Burada kalabilirsin, anlıyor musun? At görevlisi olarak. Burada çalışacaksın ve az da olsa para kazanacaksın. İster misin?”

Leofric başıyla onayladı.

“O zaman gel.” Robin, Maria ve Conrad’ı selamladı. “Yemek için teşekkürler. İyi geceler.”

“Yıkanmasını sağla, Robin,” dedi Maria. “Ben de yarın onun için birkaç kıyafet bulmaya çalışacağım.”

“Tamam.”

Robin, Leofric’i avlu üzerinden ve tahıl ambarının önünden geçerek eyer odasına götürdü. Merdivenin ayağında durdu ve dışlerinin arasından ısıklık çaldı.

Tavan arasındaki delikten bir kafa çıktı.

“Isaac orada mı?”

Kafa onayladı ve birkaç dakika sonra Isaac aşağı indi.

“Vay, ne bulmuşsun öyle?” Lambayı biraz yukarı kaldırdı.

“Çocuk, seni önce at suluğunda yıkamamız lazım.”

Leofric, Robin’e dehşet dolu gözlerle baktı.

Robin sırtıttı. “Leofric, bu Isaac.”

Leofric, Isaac’i başıyla selamladı.

Robin, Isaac’e Leofric’in kim olduğunu ve neler olacağını anlattı.

Isaac meseleyi sakın karşıladı. “Neyse, herkes benim gibi geveze olamaz zaten, öyle değil mi Leofric?”

Leofric sırtıttı. Robin rahatlamıştı. Isaac’in önyargılı olmasını ummuştu ama hâlâ emin değildi. Birçok insan sağır ve dilsizlerin kötü gözlerle baktığını veya geri zekâlı olduğunu ya da korkunç bir günah yüzünden Tanrı tarafından cezalandırıldıklarını düşünürlerdi.

Robin, Leofric’i Isaac’e doğru itti. “Gözün üstünde olsun. Ona sert davranmalarına izin verme.”

“Merak etme.”

Robin minnettar bir ifadeyle baktı ve kapıya doğru yürüdü. Leofric onu bir gölge gibi takip etti.

“Hayır, sen burada kalıyorsun. Isaac sana yatağını gösterecek. Hadi git.”

Leofric gözlerini ayırmaksızın Robin’e bakıyordu ve gözyaşları zayıf yanaklarından aşağıya süzölmeye başladı.

Robin iç çekti. “Kaç yaşındasın, Leofric?”

Çocuk parmaklarını germiş bir şekilde iki elini havaya kaldırdı, sonra tekrar sol elinin üç parmağını kaldırdı.

“Böyle küçük şeylere ağlamak için fazla büyük değil misin?”

Leofric utanmıştı, ayağıyla yerdeki samanları eşeledi.

“Bak, gördün mü? Ve şimdi Isaac’le git. Korkma, kimse sana bir şey yapamaz. Yarın kahvaltıda görüşeceğiz, anlaştık mı?”

Leofric yüzünde acıklı bir ifadeyle kafa salladı ve ip merdivene döndü.

Robin ise Isaac'e baktı ve gözlerini devirdi.

Isaac sırıttı. "Bana numara yapma. Yumuşak bir kalbin var."

"Saçmalama. Ama yalnız kaldığından beri neler yaşadığını kim bilebilir? Herkesten korkuyor gibi görünüyor."

"Sen hariç. Şimdi git, Robin, yoksa yukarıya hiç çıkmayacak. Ben ona dikkat ederim."

Robin içi rahatlamış bir halde evine gitti.

★

Agnes saçlarının arasından birkaç saman çöpü çıkardı ve elbisesini aldı.

"Ah hayır, gitme!" dedi delikanlı. Elini bacağına koydu.

Agnes elini itti. "Kardeşim birazdan eve gelir ve nerede kaldığımı merak eder."

"Ee n'olmuş? Kardeşin beni ilgilendirir mi?"

Agnes iç çekti. "Hem de çok, ikinizin iyiliği için..."

Delikanlı onu kendine çekti. "Sadece birkaç dakika daha. Lütfen."

Agnes istemsizce güldü. "Ah Mortimer, gerçekten doymak bilmiyorsun."

Bazen Waringham'da Mortimer'den hoşlanan yegane insan olduğunu düşünüyordu. Elbette onu gözünün önünden ayırmak istemeyen melankolik ve yarı deli annesi hariç. Büyük bir olasılıkla Mortimer'ın bu hale gelmesindeki en büyük suçlu oydu. Ve her gün, onu bu dünyadaki her şeyden daha fazla sevdiğini söyleyen de. Agnes ise onu bu dünyadaki her şeyden daha fazla sevmiyordu. Hatta onu hiç sevmiyordu. Akli dengesi yerinde olan hiç kimse Mortimer'ı sevmezdi. Ama, mesela babasının yaptığı gibi ondan tiksiniyordu da. Ona acıyordu. Onunla yattığı için pişmanlık duymuyordu. Mortimer kibar bir sevgili olmuştu.

Sonbaharda ilk kez Agnes'in yanına geldiğinde, tıpkı Agnes'in tahmin ettiği gibi olmuştu. Ondak kaçamayacağını biliyordu. Çünkü Mortimer, Robin'den aşırı nefret ediyordu. Waringham'da kalmaya karar verdiğinde bu durumun kaçınıl-

mazlığını kabul etmişti. Agnes köyden pek de uzak olmayan bir ormanda ökseotu toplarken Mortimer ona saldırmıştı. Acımasız ve iğrençti, canını acıtmıştı.

İşini bitirdiğinde anlamaz gözlerle, “Neden ağlamıyorsun?” diye sormuştu.

“Keyfini kaçırmak için.”

“İnan bana çok keyif aldım!”

Kulağa ikna edici gelmemişti.

“Gerçekten mi? Yüzün daha çok cehennemdeymiş gibi görünüyordu.”

“Çenenin kapa, pislik! Aksi halde birkaç adamımı da üstüne salabilirim.”

Kız bitkin bir halde başını sallamıştı. “Hayır Mortimer, bunu yapmazsın. Çünkü o zaman baban olanları öğrenir. Ve eminim pek mutlu olmaz.”

“Umrumda değil.”

“Umrunda. Babandan aşırı derecede korkuyorsun.”

Mortimer hışımla Agnes’e yaklaştı. “Sen nereden biliyorsun?”

“İkiniz birlikteyken sizi seyrettim. Açıkça görülüyordu.”

Mortimer cevap vermemişti. Agnes’in rahatlığı, aşırı sakini oluşu onu çileden çıkarmıştı. Her şey, düşündüğünden çok farklı olmuştu.

“Öyle değil mi?” diye sordu Agnes.

“Ne istersen onu düşün. Bu seni kurtarmayacak. Şunu bil ki tekrar geleceğim. İstedğim kadar geleceğim. Seni bulmak kolay. Hamile olduğundan emin olana kadar geleceğim. Ve kardeşin utancından ölecek.”

Agnes güldü. “İstemediğim sürece hamile kalmam. Bunun ilaçları ve yolları var.”

Gözlerini Agnes’ten ayıramamıştı. Birden ondan ürkmeye başlamıştı. Aklına, bakıcısının ona cadılarla ilgili anlattığı hikâyeler geldi. Ve babasının şövalyesi Peter Auburn bir adamdan bahsetmişti, bir cadıyla birlikte olmuştu ve şeyi... çürümüştü...

Agnes, Mortimer'ın zafer dolu yüzünün nasıl da salt korkuya dönüştüğünü izlemişti.

"Mortimer," diye mırıldandı. "Neden bu kadar çok korkuyorsun?"

Daha sonraki haftalarda Agnes'den uzak durmuştu ve bir sonraki ziyaretinde kibardı, hatta durgun bir haldeydi, Agnes'e hiç dokunmamıştı ve neredeyse hiç konuşmamıştı. Agnes'in kafası karışmıştı, neden geldiğini merak ediyordu. Sonraları Mortimer'ın çöldeki bir bedeviden bile daha yalnız olduğunu, aradığı şeyin ilişki olduğunu, Agnes'in ondan hoşlanmasını sağlamaya çalıştığını anladı. Aşırı nefret ettiği bir adamın kız kardeşini seçtiğine göre, kimbilir ne kadar çaresiz olmalıydı? Gerçekten bulabildiği tek kişi Agnes miydi? Aslında Agnes bu yükten kolayca kurtulabilirdi. Ama olaylar öyle gelişmişti ki onu reddetmemişti.

Agnes doğruldu. "Gerçekten gitmeliyim."

Mortimer elini indirdi ve derin bir iç çekti. "Tüh. Seni yarın görebilecek miyim?"

"Hayır, kesinlikle olmaz. Sanırım Waringham'da herkes hâlâ hasta ve ancak hasta olmayanların çocukları olabiliyor."

"Ne zaman öyleyse?"

"Babanla Windsor'a gideceğini sanıyordum. Yoksa Westminster mıydı?"

"Windsor. Ama o yalnız gidecek. Önce ben de gitmek istedim ama sanırım buradaki işlerin başında olmamı tercih ediyor."

Agnes başıyla onayladı. Gerçeğin biraz daha farklı olduğunu biliyordu. Geoffrey Waringham'ın sık sık kaleden ayrılmasının nedeni, melankolik eşi ve deli oğlundan uzaklaşmak istemeydi. Uzun zamandır beklenen baronluk ona mutluluk getirmemişti. Turnuvadan turnuvaya gidiyor, daha çok çiftliklerde vakit geçiriyor ve sabırsızlıkla bir sonraki savaşa gitmeyi bekliyordu. Kaledeki yaşam ona tersti. Unutmayı tercih ediyordu. Agnes onu anlayabiliyordu. Sadece Waringham'daki insanları

Mortimer'ın eline bırakmasından hoşlanmıyordu.

İç çekmemek için kendini zor tuttu. "Kuzenin nasıl biri?"

"Bilmem. Tatlı kız, sanırım. Güzeldir. Şiir ve uzun dörtlüklerden hoşlanıyor."

Kız, Robin'le bir araya gelmeli, diye düşündü Agnes. Robin bir sır olduğunu sansa da, Agnes onun fırsat buldukça Peder Gernot'un yanına gidip kitaplarını okuduğunu biliyordu.

"Peki ondan hoşlandın mı?"

"Kışkandın mı?" dedi Mortimer umutlanmış bir ifadeyle.

"Hayır!" dedi Agnes dürüstçe. Mortimer'a hiçbir zaman yalan söylemiyordu. Bunu yapan genelde oydu.

Mortimer tebessüm etti. "Evet, sanırım ondan hoşlanıyorum. Ama neredeyse hiç görmüyorum. Sabahları annemle beraber, öğleden sonra da saatlerce at biniyor. Tek başına, bu çok uygunsuz."

"Hm, ne yaptığını biliyordur."

"Yaptığı doğru değil."

Agnes dudaklarını ısırды. Bazen komik olabiliyordu. Mortimer'ın başını okşadı. "Tabii ya, sen bir *nezaket bekçisisin*, öyle değil mi?"

Mortimer başını geri çekti ve güldü. Agnes gülmenin ona yakıştığını düşündü. Birazcık da hüzünleniyordu. Onu alnından öptü ve sıklıkla görüştükleri tahıl ambarından çıkıp hızla eve doğru yola koyuldu.

Robin evdeydi. Ocağın önündeki bankta oturuyordu, uzun bacaklarını uzatmış, düşünceli bir halde ateşe bakıyordu. Kız kardeşi içeri girdiğinde gülümsedi. "Geç geldin. Bugün kimdi?"

Agnes paltosunu özensiz bir şekilde masanın üzerine attı. "Demirci Matthew. Bacağında iltihaplı bir yara vardı. Winifred'in dediğine göre haftalardır varmış. Ama beni çağırmaya korkmuş. Bugün ateşi çıkmış."

Robin hemen doğruldu. "Ciddi mi?"

Agnes onun yanına oturdu. "Sanırım değil. Yarayı kestim ve o bir sığır gibi bağırdı. Bacağından akan şeyi gördüğünde gömleğinin üzerine kustu... Yemek yedin mi?"

Robin yüzünü ekşitti ve sonra gülümsedi. “Evet. Sen?”

“Öğlen yedim. Şimdi yemek istemiyorum. Bugün erkenden yatacağım.”

Robin köşedeki testiyi işaret etti. “Biraz süt iç. Çok zayıfsın. Kendine dikkat etmelisin.”

“Evet, olabilir. Süt sağdığın için teşekkürler. Ben yapacaktım, öyle kararlaştırmıştık.”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “Yine sadece yarım kova süt verdi. Biliyor musun, onu satmalıyız.”

Agnes ona sitemkâr gözlerle baktı. “Bunu nasıl söylersin? O seni çok seviyor. Bir yabancının elinde ölüp gider.”

“Agnes, sen bir umutsuz vakasın.”

Agnes tebessüm etti. “Neredeyse senin kadar. Şimdi söyle bana, senin neyin var?”

Robin derin bir iç çekti ve yere baktı. Bir an sessizlik oldu. Agnes sabırla bekledi.

“Korkarım oldukça büyük bir aptallık yaptım,” diye mırıldandı. “Önce sana sormalıydım.”

“Neyi?”

Robin, Leofric’den ve altı peniden bahsetti.

Agnes rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi. “Bu mu? Para nedir ki? Oldukça asilce davranmışsın, sevgili ağabeyim. Seninle gurur duyuyorum.”

“Evet. Ve son baharda ineği bizden alacaklar.”

Agnes endişeli değildi. “Sonbahara kadar kimbilir neler olur. Bana çocuğu anlat.” Robin anlattı ve bitirdiğinde, “Şey, bu arada Isaac’in selamı var tabii ki,” dedi.

“Tabii ki.”

Güldüler ama attıkları neşeli ve mutlu kahkahalardı, alay etmiyorlardı. Isaac’in ikisinin de kalbinde başka bir yeri vardı. Sadece Agnes’in hissettiği, Isaac’in arzu ettiğinden farklıydı.

“Kaledeki kız hakkında bir şey duydun mu?” diye sordu Robin. “İsmi neydi? Alicia mı?”

“Alice Perrers.”

“Doğru.”

“Ne zamandır dedikodularla ilgilenir oldun?”

“Ondan değil. Birkaç gün önce bizim oraya geldi...” Robin kız kardeşine baktı ve gülümsedi. “Tamam. Onu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.”

Agnes kaşlarını kaldırdı. “Robin, o, Leydi Matilda’nın yeğeni. Bence o...”

“Biliyorum, Agnes, benimle olmaz, fazla soylu. Onunla evlenmek istemiyorum. Sadece ona bakıyorum. Suç mu?”

“Değil.” İçtenlikle, Agnes ona Alice hakkında bildiklerini anlattı.

Robin şaşkın bir yüzle başını iki yana salladı. “Nereden öğreniyorsun böyle şeyleri?”

Agnes önemsizlik belirten bir jest yaptı. “Sadece insanların konuştuklarından.”

Vicdan azabı duymadan yalan söylüyordu. Mecburdu. Bu, kalede olanları Agnes’e kimin anlattığını bilmesinden çok daha iyiydi. Mortimer’le ne yaşadığını öğrendiği gün kıyametin kopacağını bilincindeydi. Ve Mortimer’a, ağzından tek bir kelime kaçırdığı takdirde, onu bir daha asla göremeyeceğini net olarak anlatmıştı.

Robin ellerini ensesinde kavuşturdu ve güldü. “Sanırım önümüzdeki günlerde yine atla gezintiye çıkacağım. Stephen kellemini koparacak olsa bile!”

Agnes başıyla onayladı. “Sanırım koparacak.”

★

Ama Robin, Alice’e ormanda tesadüfen rastlama fırsatını bulana kadar birkaç gün geçmişti. Önce aksattığı işlerini telafi etmekle uğraştı, bu yüzden hiç vakti olmadı. Conrad’ın sitemleri, onu Stephen’in öfkeli azarlamalarından daha fazla etkiliyordu. Tüm enerjisini işine veriyordu ve akşamları geç saatte yorgun kemikler ve yanan gözlerle eve gittiğinde tüm gün Alice’i hiç düşünmediğini şaşkınlıkla fark ediyordu.

Defterleri tutuyor ve yeni malzemeler sipariş ediyordu.

Conrad'la birlikte damızlık aygırlarla kısırakların randevularını planlıyordu; zor bir işti, çünkü her şey doğru zamanda olmalıydı. Doğumdan sonra kısırakların altı gün sıcakta kalmamaları gerekiyordu. Sonra iki haftalık bir ara veriliyordu ve ardından altı günlük bir ara daha veriliyordu. Kural böyleydi ama doğa şartları sıklıkla buna izin vermiyordu. Ve kısıraklar yanlış zaman diliminde çiftleşirlerse, gebe kalamıyorlardı ve bu da at yetiştiriciliği adına büyük bir kayıptı. Riskin azalması için kısıraklardan bir çoğu defalarca çiftleştirilirdi. "Zavallı kısıraklar Maria'dan daha kötü durumdalar, sürekli gebeler," demişti Agnes.

Robin kendisine kalan kısacak zamanı da Leofric'le geçiriyordu, ona atları ve eğitim alanlarını gösteriyor, işini anlatıyordu. Robin, sabırlı ve sistemli sorularla, Leofric'in Canterbury civarından geldiğini öğrendi. Babası şehir duvarlarına pek de uzak olmayan bir çiftlikte günlük işçi olarak çalışıyordu. Ailesi o kadar fakirdi ki adam günün birinde hırsızlığa başvurmuştu. Onu yakalamışlar ve aklıktan ağlayan beş çocuğu için çaldığı on altı yumurta için asmışlar. Çiftlik sahibi aileyi kovmuş. Leofric'in kardeşleri aklıktan ölmüş, annesi Canterbury'de tüberkülozdan ölene kadar kendisini satmış. Tüm bunlar Leofric on üç yaşındayken olmuş. Robin, çocuğun o zamandan beri neler yaptığını tam olarak anlamamıştı. Büyük bir ihtimalle hayatta kalabilmek için hırsızlık yapmıştı ve utanıyordu. Ya da itiraf ederse sonunun babası gibi olmasından korkuyordu.

Küçük serseri neredeyse tanınmaz durumdaydı. Saçları temizdi ve ensesinde örülmüştü. Artık diğerleri gibi düzgün kıyafetler giyyordu ve bir çift çizmesi vardı. Eyercilik işini devralan Frederic'in oğlu Will, onun Robin'in koruması altında olduğunu öğrendiğinde hediye etmişti. Robin ona uğrayıp teşekkür edecekti.

Robin, ilgiyle ve hırsla Leofric'e harfleri öğretmeye başladı. Onları akşam saatlerinde, işlerini bitirdikten sonra, eyer odasında, Robin'in Peder Gernot'tan aşırıldığı bir parça kâğıdın üzerine eğilmiş bir halde çalışırken bulmak mümkündü. Kâğıdın üze-

rine, Gernot'un İngilizce yazılmış olan azizler tarihi kitabından birkaç cümle yazmıştı. Leofric'e kelimeleri gösteriyor ve okuyor, harfler ve ağızdan çıkan sesler arasındaki ilişkiyi anlatabilmek adına, kırık bir çömlek parçasıyla düz bir taşın üstüne harfleri yazıyordu. Leofric büyük bir hırsla çalışıyor, kendini ifade etmeyi ve iletişim kurmayı öğreniyordu. Neredeyse bir hafta sonra, kuyunun yanındaki toprağa, düzensiz ama okunabilir bir yazı yazarak öğretmenini şaşırtmıştı. *Roben* yazmıştı ve gururlu bir tebessümle eserinin yanında durmuş, beklentili gözlerle ona bakıyordu.

Robin çok sevinmişti. "Çok güzel, çocuk. Şahane." Yaptığı hatanın hiçbir önemi yoktu. Seslere tamamen yabancı olan bir çocuğun, sistemi anlaması ona mucize gibi geliyordu.

Leofric her açıdan hırslı bir öğrenciydi. Başlarda ata gözükkara biniyordu ama doğrusunu hızla öğrendi. Öğrenme hırsıyla ve büyük bir özenle ondan istenilen her şeyi yapıyordu. Conrad memnundu. Stephen değildi. Isaac Stephen'ın Leofric'i, tıpkı eskiden Robin'e yaptığı gibi rahatsız edişini endişeli gözlerle izliyordu. Çocuğa yardım etmek istediği için Stephen'ın dikkatini kendi üzerine çekiyordu. Ama bundan Robin'e hiç bahsetmiyordu. Zaten ne gerek vardı ki?

★

Robin'in tahmininin tersine hava şartları sıcak ve kuru devam etti. Lord Waringham güneşli, parlak bir günde, küçük bir grup şövalyeyle birlikte Windsor'a turnuvaya gitmişti. Yola çıktığı gün Robin'le Isaac öğle yemeğinden sonra Papaz Başı üzerinden köye indi. Aceleleri yoktu. Robin gökyüzüne baktı ve havada daireler çizen bir şahini gözleriyle takip etti.

"Çocukluğumda hep bir kartalım olsun istemiştim," diye mırıldandı Robin.

"Neden olmadı?" diye sordu Isaac.

"Bilmem. Annem yasaklamıştı. Ama Guillaume'ın bir kartalı vardı."

"Aa evet, biliyorum. İsmi Alexander'dı. Bana sorarsan bir kuş için aptal bir isim."

Robin arkadaşına baktı. “Benden daha çok şey hatırlıyor-sun.”

“O kuş burnunu gagalamış olsaydı, sen de unutmazdın.”

Robin gözlerini açtı. “Tanrı aşkına, bu nasıl oldu?”

“Guillaume başlığını çıkarıp onu yüzüme savurdu. Pençeleriyle yer yer saçlarımı yoldu ve yüzüm şişlenmiş bir domuz gibi kanadı. İğrençti ama şanslıydım. Gözümü de çıkarabilirdi.”

Ağabeyinin yaptığı şeyler artık Robin’i şok etmiyordu. Bu hikâyelerin birçoğunu duymuştu. Yine de üzülererek, “Peki, bunu neden yaptı?” diye sordu.

“Yatağına ölü bir fare koymuştum. Üstüne yattığında kız gibi çılgık attı. Çok güzeldi.” Isaac’in gözleri parıldadı.

Robin gülümsedi. “Yara izine değdi mi yani?”

Isaac omuzlarını silkti. “Çok keyifliydi. Raymond ve diğerleri Guillaume’ye gülmüştü. Çok başarılıydı.”

Köy alanına geldiler. Peder Gernot henüz gelişmemiş olan lahanalarını çapalıyordu, çocuklar onlara selam verdi. Peder de onlara el salladı. Köy papazının hemen yanındaki evden, elinde çamaşır sepeti taşıyan bir kız çıktı.

Çite yaklaştı ve onlara cilveli tavırlarla gülümsedi. “Hana gitmek için erken değil mi? Robin, duyduğum kadarıyla, panayır günü ayakta duramadığın için seni eve taşımak zorunda kalmış-lar. Ne olacak sizin haliniz?”

“Bunu sana kim söyledi?” diye homurdandı Robin.

“Ann Wheeler.”

“Öyle mi? Ben de ayaklarım yere basarak eve giderken, Ann Wheeler’in Isaac’in kucağında oturduğunu ve isteyen herkese dolgun göğüslerini ellettiğini gördüm. Yani Martha, ben de Ann’in o gün pek ayık olduğunu söyleyemeyeceğim.”

Martha kıkırdadı. “Gerçekten mi?”

Robin elini kaldırdı. “Bana inanmıyorsan, Isaac’e sor.”

Isaac başıyla onaylarken kıkırdadı. “O gün sen neredeydin? Robin’in gözleri tüm gece seni aradı.”

Robin, Isaac’in kaval kemiğine tekme attı. Martha fark etmedi.

Martha kızardı. “İnek doğum yaptı, o yüzden geledim.”

“Yazık, yazık... “ dedi Isaac başını sallayarak. “Neyse ki mayıs gecesine pek bir şey kalmadı. Kim bilir, belki...” Bir Robin’e bir Martha’ya baktı ve cümlesini tamamlamadı.

Robin kararlı bir şekilde Isaac’ın koluna girdi. “Hadi gel, çok fazla zamanımız yok.”

Isaac sırtıttı ve Robin’in onu çekiştirmesine izin verdi. Eyerinin evinin bulunduğu sokağa döndüklerinde, “Han fikri fena değildi,” dedi.

“Aklına bile getirme. Son zamanlarda başım yeterince derde girdi zaten.”

“Neden bu kadar huysuzsun?”

“Bu köy orospularını başıma sarmanı istemiyorum.”

Isaac durdu ve ona şaşkın gözlerle baktı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. “Demek *köy orospuları*. Asil beyefendi konuştu.”

“Ah, çok teşekkür ederim, eski dostum...”

“Robin, Martha sabahtan akşama kadar küçük kardeşlerine bir parça ekmek götürebilmek için köle gibi çalışıyor, arada sırada da eğlenmeye ihtiyacı var. Ama bu yüzden ona orospu diyemeyiz. Neden bir kere de eğlenmene bakmıyorsun?”

“Ben halimden memnunum, merak etme.”

“Hm. Hiçbir şey yapmayarak mı?”

“Neden olmasın?”

Isaac onu yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı. “Tamam, nasıl istersen. Ben karışmıyorum. Ama buradaki kızlara layık olmayacak kadar iyi olduğunu düşünüyorsan, çok şey kaçırırsın.”

“Isaac, bu doğru değil, böyle bir şey yapmıyorum. Sadece...”

“Ne?”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. Zihninin içinden geçen sözler bile aptalca geliyordu. Erkeklerle kadınların arasında geçen şeyler, çocukken dinlediği hikâyelerden ibaretti. İçlerinde şövalyeliğe, kadın hizmetlerine, mükemmel ve ulaşılamaz

dişilere dair ayrıntılar olurdu. Ve bu yüzden ilk bakışta Alice Perrers'a âşık olduğuna emindi. Kalbi acıyordu ama bir zararı yoktu. Tabii ki gerçeğin farklı olduğunu biliyordu. Gerçek dünyada, kaledeki çamaşırcı kızlardan birini kuytu bir köşeye götürüyordu. Onunla neredeyse hiç konuşmayan, ciddi yüz hatlarına sahip, narin kız, kendini ona sessizce adıyor ve bittiğinde ise mahcup bir tebessümle yolculuyordu. Bunu yapan tek kişi olup olmadığını da bilmiyordu ama umrunda değildi. Kız onun ihtiyacını gideriyordu, o da kızinkini, hepsi buydu. Robin bazen bu yüzden utanç duyuyordu. Ama diğer çocuklarla köydeki piliçleri kovalamaktan çok daha iyiydi, bu midesini bulandıran berbat bir gelenektir. Büyük bir ateşin yakılıp etrafında çılgınlar gibi dans edildiği mayıs gecesinden ve yaz ortası gecesinden de uzak kalmayı düşünüyordu. Gecenin sonunda köyün genç erkekleri ve kızları, karanlıktaki nehir kenarına çekilir ve birbirlerine ateşli şarkılar söylerlerdi. Robin hiç gıtmemişti, ona çok tuhaf geliyordu. Agnes de katılmazdı ama yüzüne, gizemli ve hoşgörölü bir tebessüm yayılırdı, sanki bu eski gelenekler ona bir şeyler anımsatıyor gibiydi. Robin her seferinde ona sormaya karar veriyordu ama sonra vazgeçiyordu. Belki de ne bildiğini bilmek istemiyordu. Peki, Robin bizzat anlamadığı bu nahoş durumu Isaac'e nasıl anlatabilirdi?

“Bunun küçümsemeye alakası yok, sadece beni ilgilendirmiyorlar.”

Isaac güldü. “Biliyorum. Şimdi bira ister misin?”

Robin kısa bir süre düşündü. “Bence hava hoş. O halde şimdi ayrılalım, sen demirciye git, ben de Will'e gideyim. Handa buluşuruz, bir tek atarız.”

Isaac'in yüzü aydınlandı. “Anlaştık.”

Arkasını döndü ve dar patikadaki derme çatma kulübelerin arasından nehre doğru ilerledi. Robin de eyercinin evine gitti ve içeriye girdi. “Will?”

Evin salonu boştu. Ocağın üzerinde bir tencere asılıydı. İçindekiler taşmıştı ve ateşin üzerine damlıyordu.

Robin atölyeden sesler duydu. Kapıyı açtı. “Will, sana teşekkür etmek istedim...”

Ama sözünü tamamlayamadı. Will’in ziyaretçileri vardı. Mortimer’ın adamlarından ikisi sağlı sollu durmuş, Will’in kollarını kavramışlardı. Mortimer önde dikiliyordu, ellerini arkada kenetlemişti ve gülerek Will’in kanlı yüzüne bakıyordu. Heather, Will’in eşi, çalışma bankının yanında hareketsizce duruyor, sessizce ağlıyordu.

Mortimer kapıdan gelen sesi duyduğunda arkasını döndü. “Şuna bakın! Cesur süvari Robert! Çiftleştirme işi ne âlemde? İşi damızlıklara mı bırakıyorsun yoksa bu sezon kendin yapmaya mı karar verdin?”

Mortimer’ın adamları tehditkâr şekilde güldü. Kahkahalar atarken sallandılar ve Will’i sağa sola çekeştirdiler. Will bir kukla misali güçsüz bir şekilde sallanıyordu, hafifçe inledi. Mortimer hızla tekrar ona döndü ve diziyle karnına vurdu. “Sen bence sessiz kal dostum!”

Will neredeyse kapanmış olan gözlerini iyice kısıtı ve öne doğru yığıldı. Heather dehşetle çılgık attı. Mortimer ona baştan çıkarıcı gözlerle baktı. “Korkma güzelim. Bu akşam ihtiyaçlarını karşılayamazsa, çekinmeden bana gelebilirsin.”

Adamlar yine güldüler.

Robin kımıldamaksızın kapı eşiğinde duruyor ve buraya başka bir gün gelmiş olmayı diliyordu. Bu tip durumların ortasına düşmek hiç hoş değildi, özellikle de onun için. İfadesiz bir yüzle, tekrar başını ona çeviren Mortimer’a baktı.

“Burada ne arıyorsun?”

“İki eyer sipariş edecektim, efendim.”

“Sanırım başka zaman gelmen gerekecek.”

“Evet, sanırım öyle.” Robin, Heather’a kısa, merhametli bir bakış attı ve arkasını döndü.

“Dur, dur. Sana gitmen için izin verdim mi, seni utanmaz serseri?”

Robin elini kapı kolunun üzerinden çekti. “Öyle anladım.”

Mortimer yavaşça yanına yaklaştı. “Yanılmıyorsam iki ineğin var, öyle değil mi Robert?”

“Sadece bir tane kaldı, efendim.” İki ineğin kışlık yemini karşılayamayacakları için birini satmışlardı.

“Peki, otlatma bedelini ödedin mi?”

Robin başını salladı. “Elbette. Hock Günü’nde¹².”

Çiftçilerin arazi ve köy otlaklarının kullanımı için altı ayda bir ödeme yapması gerekiyordu, ilki hasattan sonraki St. Michael yortusunda, diğeri ise Paskalya’dan sonraki ikinci salı gerçekleşen Hock Günü. Agnes ve Robin sığır sahibi olduğundan beri, bu ödemeler onlar için de geçerliydi. Ama her seferinde sadece üç peni ödemeleri gerekiyordu. Diğer çiftçilerden farklı olarak bu günlerden korkmaları gerekmiyordu.

“Emin misin?” diye sordu Mortimer.

“Kâhyaya sorun. Deftere yazdı.”

Mortimer kaşlarını kaldırdı. “Ne tuhaf. Ben defterlerde görmedim.”

Mümkün, diye geçirdi Robin içinden. Kâhyanın ondan nefret ettiğini biliyordu. Ve bu yüzden de riske girmemişti. “Şahitlerim var, efendim.”

“Güzel, belki görmemişimdir. Ama Will arazi bedelinin sadece yarısını ödemiş. Parası olmadığını söylüyor. Haradan yeterince sipariş almıyormuş. Görüyorum da sen de tam olarak bunun için gelmişsin. En son ne zaman eyer sipariş ettiniz?”

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledi Robin. “Kontrol etmeliyim.”

“Ama bu yıl içinde olduğuna eminsin, öyle değil mi?”

Robin başıyla onayladı. “Ama eskiden olduğu kadar değil. Sizin de bildiğiniz gibi, vebadan bu yana harada iki yıl kötü zamanlar geçirdik ve Will de bundan payını aldı. Beş dönümlük arazisi bir aileyi geçindiremez. Toprağı da kötü ve...”

¹² Hock Günü: Paskalyadan sonraki ikinci pazartesi veya salı günü kutlanan festival.

Mortimer'ın büyük, kemikli yumruğu midesine indi. "Sızlanıp durma, seni mankafa! Baronluğumuz korkunç vergiler ödemek zorunda. Halkım sorumluluklarını yerine getirmezse bunu nasıl yapabilirim? Kral, babamın yaptığı gibi bahanelerinizi dinlemeyecektir!"

Robin kapıya yaslandı ve elini acıyan midesine koymamak için kendisiyle mücadele etti. Yalancı, diye geçirdi Robin içinden öfkeyle. Bolluk bereket içinde yaşamayı keserseniz, vergileri rahatlıkla ödersiniz!

Mortimer, Will'in yanına gitti. "Ee William? Ödeyecek misin?"

Will'in yüzüne güçsüz bir ifade yayıldı. "Yapamam..." diye mırıldandı belli belirsiz.

Mortimer onun saçlarını kavradı ve yüzüne yumruğuyla vurdu. Will'in çenesinden kırılma sesi geldi.

Eyerci bağırdı ve kendi kanını yutmak zorunda kaldı. Heather istavroz çıkardı ve sendeleyerek bir adım geri gitti.

Mortimer adamlarına işaret etti. "Hadi hayvanlarına bakalım. Burada boşa zaman harcıyoruz."

Adamlar Will'i serbest bıraktı ve eyerci yere yığılıp kaldı. Mortimer üzerine basarak kapıya doğru yürüdü. Ama Robin hemen önünden çekilmedi. Mortimer önüne dikildi. "Çekil yolumdan."

Çekil, ona yol ver, diye uyardı Robin'in zihninin içinde yankılanan korkak ses.

"Hayvanlarını elinden almak hiç adaletli değil! Borcu yüzünden ceza vermek mahkeme gününün hakkıdır! Sizin değil!"

Mortimer güldü. "Adalet mi? Babamın yokluğunda burada adalet benim!"

"Sanırım daha çok adaletsizlik!"

Mortimer artık gülmüyordu. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, Robin'i bir eliyle saçlarından, diğeriyle yakasından kavrayıp duvara fırlattı. "Yolumdan çekil, aptal köylü. Birileri günün birinde terbiyesiz dilini kopartacak. Ve bunu yakın zamanda yapmazlarsa, ben zevkle üstlenebilirim."

Adamları Mortimer'ın işaretiyle onu takip etmeye koyuldular.

Heather kederli gözyaşlarıyla kocasının yanına diz çöktü. Kanlı yüzündeki saçları kenara itti ve elini tuttu. "Aman Tanrım... Onu... onu öldürdü."

Robin başını salladı ve Heather'in yanına gitti. "Hayır. Sadece bayıldı."

Mortimer geçen yıl genç bir çocuğu öldürmüştü ama kasıtlı yapmamıştı. Bir Lord bile birini öldürdüğünde şerifin sorularını cevaplamak zorundaydı. Hiç hoş olmayan sorular. Sonra davranışları bir süre yumuşamıştı ancak o günden sonra insanlar ondan daha fazla korkmaya başlamışlardı.

"Bence ona hiç dokunma. Size Agnes'i göndereyim. Onu iyileştirecektir." Robin, Heather'e bir bardak su getirdi. "Al, iç sunu."

Kadın bardağı titreyen ellerle aldı. "Teşekkürler Robin. Meryem Ana aşkına, ineği alırlarsa biz ne yaparız? Bebeğim için yeterli sütüm bile yok. Ne yaparım..."

"Jack'ten kâhyayla konuşmasını rica edin. Belki ineğinizi geri verir. Yapacak başka hiçbir şeyiniz yok."

Kadın bir yudum su içti ve elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bir şey yapabilirim!" dedi hırsla. "Sizin için bu iki eyeri yaparım. Böylelikle en azından kiranın geri kalanını ödeyebilirim."

Robin şaşırmamıştı. Kocalarının sanatından anlayan birçok kadın vardı, hatta bazıları şehirde bizzat zanaatkarlık yapıyorlardı. "Anlaştık."

Kadın, Robin'e bir an düşmanca baktı. "Bize çoktan iş vermiş olmalıydınız. Bunların hiçbirisi olmazdı, eğer siz..." Lafını yarım bıraktı.

Robin iç çekti. "En az on eyere ihtiyacımız vardı. Ama para yoktu."

"Hara zengin."

"Bir zamanlar öyleydi."

Kadın güldü. Yarı isterik, yarı nefret dolu ve hoş olmayan bir

gülmüştü. “Bana ölçülerini ver, Robin. Ve yalanlarını başka birine sakla.”

Robin öfkeli bir cevap vermemek için kendini tuttu. Mortimer ardında sürekli acı bırakıyordu. Acı, eğer gözle görülür bir şey olsaydı Mortimer’ın amblemi olmalıydı.

★

Isaac’le karşılaştılar. “Eski bir dostun lafına güvenmek ne güzel bir şey!” dedi. “Sözleştiğimizi düşünmüştüm?”

Robin ona olan biten her şeyi anlattı.

Isaac bembeyaz kesilmiş bir halde dudağını ısırды. “Lanet olsun...”

“Evet. Hadi, Isaac, geri dön, geç oluyor. Ben de Agnes’e bakayım, neredeymiş.”

“Hayır, bence tersini yapalım. En azından ona bir bakmalıyım Robin. Heather benim kuzenim.”

Robin bunu unutmuştu. Isaac ve Heather’ın anneleri kardeşlerdi. Waringham’da herkes bir şekilde birbiriyle akrabaydı, hepsini ezberlemekte zorlanıyordu. Isaac’m omzuna dokundu. “Evet, haklısın. Sen onlarla kal, ben olanları Conrad’a anlatırım.”

“Teşekkürler.”

Isaac omuzlarını düşürmüş bir halde arkasını döndü ve Robin ona hak verdi. Derin bir iç çekti ve geri dönüş yoluna koyuldu.

Güneydeki otağa vardığında, dileği nihayet gerçekleşti. Otlak kapısı yakınlarında Alice’le karşılaştı. Neredeyse kızın üstüne çıkacaktı.

Alice kenara kaçtı ve güldü. “Bu acele de niye?”

Robin başını kaldırdı ve gülümsedi. Gülümseyebileceğini düşünmemişti ama işe yaramıştı. “Üzgünüm. Afedersiniz.”

“Sen Robert’sın, öyle değil mi?”

“Evet, hanımefendi.”

Kız eliyle boş ver işaret yaptı. “Aa, bu kadar resmi olma. Senin ailen benimkinden daha soylu, bilmiyor musun?”

Robin başıyla onaylarken saygıyla eğildi ve ona bunu kimin anlattığını sordu.

Alice alnındaki bir tutam saç kenara itti ve ona elindekileri gösterdi. “Baksana. Çuha çiçekleri. Ne kadar güzeller, değil mi?”

Robin onları inceledi. “Harikalar.”

Alice çiçekleri sepetine koydu. “Onları teyzeme götürüyorum. Onu keyiflendirmeleri için.”

“Çok yüce bir kalbiniz var.”

Kız başını iki yana salladı. “Ama bu pek işe yaramayacak. Bu kale bir zindan gibi. Her şey hüznü ve zor.”

Robin diyecek hiçbir şey bulamadı. Kız resmen büyüleyiciydi. İlk gördüğünde tahmin ettiğinden gençti, en fazla on beş yaşındaydı. Üstünde, hemen göğüs altından bağlı, safran sarısı, uzun bir tunik vardı. Açık sarı, ipek kıyafetinin kolları o kadar uzundu ki kollarını aşağıya sarkıtsa neredeyse yere değecekti. Robin böylesi uzun olanını daha önce hiç görmemişti.

Alice boş otağa baktı. “Burada her şey hayat dolu ve taylor o kadar güzel ki... Buraya gizlenmen ne kadar akıllıca.”

Robin tam olarak ne demek istediğini anlamamıştı ama bunu iyiye, ahırları ve hayvanları sevmesine yordu.

“Sana ne oldu? Üzgün görünüyorsun. Son gördüğümdeki kadar cesur değilsin.”

Robin başını hafifçe yana eğdi. “Düşüncelerinizi hep bu kadar açıkça mı söylersiniz?”

Alice biraz düşündü. “Hayır,” dedi sonra. “Sadece bana güven veren insanlara.”

“Ne konuda?”

“Bir konuda değil. Yani, iyi niyetinden emin olduğum insanlara açık olurum.”

Robin gülmemek için çaba sarf etti. “Ben sizin tarafınızdayım, hanımefendi.”

“Evet, biliyorum.” Alice lülelerini usta bir hareketle omuzlarının arkasına attı. “O halde yarın öğleden sonra benimle ata

binip etrafı göstereceksin, değil mi? Dün çaresizce yolumu kaybettim.”

Robin bir anlık şaşkınlıkla sustu. Sonra kendini topladı. “Bu... benim için bir onurdur.”

Kız başıyla onayladı. Bu nezaket dolu bir hareketti, sanki başka bir şey beklemiyor gibiydi. “Uygun olduğunda kaleye gel.”

“Anlaştık. Gelebildiğim kadar erken geleceğim.”

Alice, Robin’e el sallayarak veda etti ve arkasını döndü, çuha çiçekleriyle dolu sepeti sağa sola sallayarak gitti. Robin, kız tepenin arkasında kaybolana kadar ardından baktı. Büyülenmiş gibiydi. Yaşadıkları gerçek miydi yoksa gördüğü hayallerden biri miydi? Hayır, diye düşündü, bu gerçektir. Çuha çiçeklerini hiç hayal etmemiştir. Alice gerçekten Robin’in ona eşlik etmesini istiyordu. Mortimer’ı değil, kalenin genç şövalyelerinden birini değil, Robin’i istiyordu. Kısırlara doğru giderken, sanki ayakları yerden kesilmişti.

Robin tahıl ambarının önünde Stephen’le karşılaştı ve rüyası sona erdi. “Geç kaldın, Isaac de ortalıkta yok.”

Robin gerçek hayata geri dönmüştü. “Evet ve lanet olsun ki gerçekten çok iyi bir gerekçemiz var. Duymak ister misin?”

Stephen kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtıttı. Sırtışının altındaki anlam, mantıklı olan her türlü bahaneyi bugüne kadar en az bir kez duymuş olduğuydu. “Merak içindeyim!”

Robin anlattı.

Stephen’in yüzü sertleşmişti, alaycı ifadesi kaybolmuştu. Robin’i tek bir el hareketiyle işinin başına gönderdi.

★

Eyerci Will’in, uzun bir listenin içindeki insanlardan sadece biri olduğu ortaya çıkmıştı. Mortimer ertesi gün öğlene kadar dört adamı daha acımasızca dövmüştü ve biri de ortadan yok olmuştu. Büyük bir ihtimalle, bir kese peniyi nereye gömdüğünü öğrenebilmek için kalenin zindanına kapatmıştı. Tabii ki bunu yapmaya da hakkı yoktu ama yapacak çok şey yoktu. Şerif uzaktaydı, Canterbury’ye ya da ona benzer bir yere gitmişti ve

iş işten geçtikten sonra neler olduğunu ispatlamak zordu. Hatta, çiftçinin şikâyeti, şerifin olay yerine gitmeye tenezzül edecek kadar dikkatini çekmiş olsa bile... Mortimer borcu olan insanlara eziyet etmenin sonuçlarını düşünmek zorunda değildi. Ve kâhyanın insanlara borçlarını ödemeleri için belli bir süre verip vermeyeceğiyle de ilgilenmiyordu. Mortimer'ın paraya ihtiyacı vardı, Canterbury ve Winchester'daki tefecilere borçlanmıştı. Hem de yüksek miktarda. Yaşam tarzı pahalıya mal oluyordu ve babasının ona verdiği yıllık miktar, enflasyon yüzünden eriyip gitmişti. Silahlar, atlar, adamlarının maaşları; tüm bunları artık karşılayamayacak hale gelmişti. Ayrıca alacaklıların ödeme çağrıları gitgide ısrarlı olmaya başlamıştı. İçlerinden biri, kontun kefil olmasını istemişti, aksi takdirde suç duyurusunda bulunacağına dair Mortimer'ı tehdit etmişti. Mortimer panik içindeydi. Babasından yardım istemesi imkânsızdı. Parayı bir şekilde bulmak zorundaydı, nasıl olduğunun önemi yoktu. Sadece acele etmeliydi. Geoffrey dönmeden önce maddi krizi sona ermiş olmalıydı.

Agnes dışında hiç kimse Mortimer'ın para sıkıntısı olduğunu bilmiyordu ve insanlar korku içindeydiler. Mortimer her zaman kötü olmuştu. Ama bu sefer tamamen aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Öğleden sonra haraya geldi ve Conrad'la Stephen'dan mezattan kazandıkları komisyonların yarısını geri istedi. Bunu reddettiler, hatta Conrad kahkaha attı. Mortimer saygın olan bu adama el kaldıramadı. Bunun yerine Isaac'i döverek bir aylık maaşını aldı. Isaac'in bu dünyada sahip olduğu tek şey maaşıydı. Ve onu cebinden almak hiç de zor olmamıştı. Mortimer tüm kemiklerini kırmadan önce, hiçbir mecburiyeti olmamasına rağmen, tüm parasını çıkarıp verdi. Conrad onu tahıl ambarının arkasında bulduğunda yorgun bir tebessümle, "Para nedir ki zaten?" dedi.

Robin tüm bunlardan haberdar değildi. Tamamen başka bir dünyadaydı.

Öğlene doğru Conrad'ın izniyle haradan çıktı ve kaleye gitti.

Alice onu bekliyordu. Koyu yeşil kumaştan, kaba bir binici kıyafeti ve bileğinin biraz üstüne çıkan bir çizme giymişti, başında da her zamanki gibi başlığı vardı. Koyu renkli, kıvrıkcık saçları, uzun örgüler halinde kalçasına kadar uzanıyordu. Onu gördüğü an Robin'i kalbi boğazında atmaya başladı.

Atlarla birlikte asma köprüünün üstünden geçerken, "Nereye gitmek istersiniz?" diye sordu Robin.

"Şey, bilmiyorum. Odacı kız beyaz kayalar diye bir yerden bahsetmişti. Vadinin manzarası oradan olağanüstüymüş. Oraya gidelim mi?"

"Nasıl isterseniz, Leydi Alice."

Kız ellerini aşağıya indirdi. "Hayır, Robert. Yine donuk bakıyorsun ve çok resmisin."

Robin pişmanlık duymuşçasına gülümsedi. "Eğer arzunuz buysa sizi beyaz kayalara götürürüm ama sanırım çok daha güzel bir yer biliyorum."

"Tamam o zaman, hemen oraya gidelim."

Robin güldü ve kızın gözden kaybolmaması için atıyla dört-nala ilerlemeye başladı. Alice kusursuz bir at binicisiydi. Bir ara Robin'e atıyla ava çıktığını anlattı, bu onun tutkusuydu. Tutkularından bir tanesi.

Ormanın içine girdiler ancak Robin kızı geniş bir açıyla beyaz kayaların etrafından, kilometrelerce uzayan nehre götürdü. Kıyısında yaşlı söğüt ağaçları vardı, su berraktı ve taşlı nehir yatağı şırıldıyordu. Nihayet sık çalılıkların arasından geçerek açıklık bir alana geldiler. Durup atlarından indiler.

Alice ışıldayan gözlerle etrafına baktı. Açıklık alanı fındık ve huş ağaçları çevrelemişti. Yosun ve toprak kokuyordu, sıcak havada mevsimin ilk arıları vızıldıyordu. Bir yerlerde bir ağaçkakan sesi duyuldu.

"Ah, Robert, burası ne kadar güzel bir yer."

Robin mutluluğunu gizledi. "Beğendiğinize sevindim, hanımefendi."

Kız ona atının dizginlerini fırlattı ve kendini çimlere attı.

“Ne kadar büyüğü bir yer. Sen ne düşünüyorsun?”

“Evet. Kesinlikle.”

Kahkaha attılar. Kahkahaları sessiz orman havasında kulağa hoş geliyordu.

Robin atları alçak bir dala ba  ladı, sonra Alice’in yanına geldi ve belli bir mesafe bırakarak yanına oturdu.

Alice ona gülümsedi, gözleri neredeyse yarı kapalıydı. “Buraya çok fazla kız getirir misin, Robert?”

Robin bir ot sapı kopardı ve dudaklarının arasına soktu. “Hayır. Genelde buraya tek başıma gelirim.”

“Bununla gurur mu duymalıyım?”

Robin sırtıttı. “Nasıl isterseniz   yle düşünebilirsiniz, hanımefendi.”

Alice oturdu. “Bana böyle hitap etmeyi ne zaman bırakacaksın?”

Sert tavrı Robin’i   a  ırttı. “Doğru olanı bu.”

Kız gözlerini devirdi. “Saçmalık. Bana böyle hitap etmeni istemiyorum. Tamam mı? Bana Alice der misin?”

Bu durum Robin’de hoş bir duygu uyandırmamıştı. Ama nasıl karşı koyacağını da bilmiyordu. “Peki o halde. Sen de bana Robin diyeceksin.”

“İnsanlar sana böyle mi hitap ediyor? Robin.”

“Evet.”

“Anlaştık.”

Robin arkasına yaslandı, ellerini boynunda kenetledi ve gök-yüzüne baktı.

“Bak,” dedi bir süre sonra Alice’e.

Robin başını çevirdi ve ona baktı. Sağ eliyle, görünüşe göre daha önce kıyafetinin içinde duran kolyesinin ucundaki mücevheri kavramıştı.

“O nedir?” Robin doğruldu ve Alice’e doğru eğildi.

“Bu babama aitti.” Onu Robin’in eline koydu.

Bu ağır altından bir hane armasıydı, üstünde Aziz George haçı vardı. Aslında narin bir kızın boynundan çok, bir erkeğe yakışacak cinsten kaba bir zincirin ucunda asılıydı.

Robin onu elinden bırakınca Alice'in göğüslerinin arasında-
ki çukura düştü. "Gerçekten güzel."

"Evet, öyle değil mi?"

"Sana o mu hediye etti?"

Aniden döndü, çevik bir hareketle ayağa kalktı ve sırtını bir
huş ağacının gövdesine yasladı. "Hayır, bunu anneme vermişti.
Ben de ondan aldım."

Robin yanlış bir soru sormuş gibi hissetti. "Alice..."

"Yarın ava gidebilir miyiz?" diye sordu Alice, sanki ne ko-
nuştuklarını tamamen unutmuş gibi.

Robin kakhaha attı. "Ava mı? Benim bu ormanda odun bile
toplamaya hakkım yok. Ben soylu biri değilim, Alice. Senin gi-
bilerin yaptığına av diyorlar ama ben yapınca vahşet oluyor. Bir
güvercin bile avlasam, Mortimer beni asmaları için elinden ge-
leni yapar."

Alice tekrar ona baktı. "Tabii, bunu unutmuşum. Peki... na-
sıl katlanıyorsun buna?"

Robin çimlere yattı ve gülümsedi. "Dert etmiyorum ki. Av-
lanmak benim asla hoşuma gitmemiştir."

"Ne? Ne bakımdan?"

"İnsanlar, havlayan köpekler, şu... katliam ritüelleri ve akan
kanlar... Bilmiyorum. Bana hep tiksindirici ve saçma gelmiş-
tir."

Kız anlamaz gözlerle güldü. "Tanrı aşkına, söylediklerin ku-
lağa amatörce geliyor."

Robin derin bir iç çekerken gülümsüyordu. "Ağabeyim de
böyle söylerdi."

Güneş yüzüne vuruyordu ve Robin gözlerini kapadı. Bu anı
hafızasına kazımaya çalıştı. Mükemmeldi, sanki dinlediği eski
hikâyelerden bir sahne gibiydi. Ve böyle kalmamalıydı. En azın-
dan bunu daha sonra hatırlamak istiyordu. O ânı sindirmeye
çalıştı.

"Robin!" dedi Alice birden.

Robin üzgün bir ifadeyle gözlerini açtı, doğruldu ve bir an
için gördüğü manzara yüzüne yumruk gibi indi.

Alice çıplaktı. İnce ve mükemmel bedeniyle yeşil çimlerin üstüne uzanmıştı, saç örgüleri omuzlarını ve zambak beyazı tenini çevrelemişti. Ve Alice ona kollarını uzatmıştı.

“Bana gel.”

Robin taş kesilmişti. Bir hançer çıkarmış ve göğsüne saplamış olsa bu kadar hayret etmezdi. “Alice...”

“Hadi,” dedi kız davetkârca.

Robin kımıldamadı. Gördüğü şeyi hâlâ kavrayamamıştı. Alice hayalindeki gibiydi. En vahşi fantezilerinde onunla öpüştüğünü hayal etmişti. Ve onu bu şekilde hayal ettiği zamanlarda cesaretinden dolayı utançtan kıpkırmızı olmuştu. Şimdi çimlerin üzerindeydi, çamaşırcı Kate’ten çok daha güzeldi ama aynı zamanda, pek farklı değildi. Büyü yok olmuştu, tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı ve aynı zamanda heyecanlanmıştı.

Robin gözlerini zar zor başka tarafa çevirdi. “Hayır, Alice, lütfen. Olmaz.” Sesi çatladı ve hafifçe öksürdü. “Sen...”

Alice bir kedi hızıyla doğruldu, Robin’in bileğini kavradı ve kendine çekti. Robin ona tekrar bakabildiğinde, Alice yavaşça sırt üstü yattı ve kendi elini yuvarlak göğüslerinden birinin üzerine koydu. Bacaklarını bükmüş ve bir parça aralamıştı. Diğer elini karnında gezdiriyordu. Bu sırada gözlerini Robin’inkilerden ayırmıyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Robin, saf ve el değmemiş olarak gördüğü bu varlığın, şehvet düşkünü biri olduğunu görünce, ne kadar yanıldığını fark etti ve düşünmeyi bıraktı. Yavaşça ayağa kalktı, hızlı hareketlerle soyundu, kızın yanına diz çöktü ve Alice’in göğsüne koyduğu elini alıp, kendi, büyük ve nasırlı elini koydu. Kız gözlerini kapadı, güldü ve memnun bir şekilde inledi. “Beni istemediğini düşünmeye başlamıştım.”

Robin, kızın yumuşak, pürüzsüz tenini hissedince boğazı düğümlendi. Evet, onu istiyordu. Hemen, şimdi. Elini bacaklarının arasına koydu. Islak ve sıcaktı. Alice bir an kıvrandı ve tüm bedeniyle ona doğru hareketlendi.

Robin vücuduyla kızın bacaklarını biraz daha açtı, tek ve yavaş bir hareketle içine girdi. Birden, geri dönüşü olmayan bir şey yapmış olabileceği hissine kapılıp panikledi. Bu ağır, köklü bir şeyi yok etmenin duygusuydu, tıpkı bekaret bozmak gibi. Saçmalık, diye düşündü, biraz alaycı, biraz da tedirgin bir tavırla. Ama o yürek burucu his duruyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden önemsemedi, Alice'i kendine doğru çekti ve bir kolunu sırtına doladı, bir elini de dağılmış olan kıvrık saçlarının arasında gezdirdi. Alice hafifçe inledi, göz kapakları titriyordu ve bir an ona baktı. Sonra Robin'in özenli hareketlerine karşılık vermeye başladı, sert ve tutkuluydu. Robin ona daha sıkı sarıldı ve çimlere yatırdı, şimdi içine daha kararlı hareketlerle giriyordu. Alice gülümsedi ve onu daha derine almaya başladı. "Evet, Robin. Evet."

Sesi Robin'in gücünü tüketiyordu. Kızın üstüne eğildi, dudaklarını öptü ve tıpkı cinsel uzvu gibi, tutkuyla derinlere daldı. Ellerini onun narin ve ince vücudunun üstünde gezdirdi. Kalçasını kavradı, Alice inlemeye başladı ve Robin baştan çıkmış bir halde, kapalı gözlerle onu dinledi. Sonra Alice kontrolsüz bir zafer çığlığı attı ve Robin parçalara ayrıldığını düşündü.

Robin nerdeyse kızın üstüne yığılacaktı, bir süre kımıldamaksızın durdu, nihayet gözlerini tekrar açtı ve parmaklarını dalgın gözlerle Alice'in göğüs uçlarında gezdirdi.

Alice ona sıcacık baktı. "Robin."

"Hm?"

Alice şefkatle saçlarını okşadı. "Robin, neden vicdan azabı duyuyorsun?"

"Duymuyorum." Kendini geri çekmek istedi.

Alice kollarını ona doladı. "Hayır!"

Robin kendi kollarından kurtardı, oturdu ve ona baktı. Leydi Alice Perrers. Leydi Matilda'nın yeğeni. Mortimer'ın kuzeni. Ortaya çıkacak olursa, bunu hayatıyla ödemek zorunda kalabilirdi. Bu kötünden çok daha öte bir şeydi. Bu durumdan kurtulabileceğini düşünmüyordu. Huzursuzluğunun nedeni bu değildi.

“Bana kızgın mısın?” dedi Alice.

Robin istemsizce güldü. “Neden olayım ki?”

“O zaman ne?”

“Ah, Alice. Bilmiyorum... Sen çok gençsin. Seninle hiçbir zaman evlenemem. Bu imkânsız!”

Alice umursamaz bir el hareketiyle boş ver işareti yaptı. “Ee, n’olmuş?”

“Ama...”

Alice doğruldu ve Robin’in kucağına yattı. “Neden bu düşünceler yüzünden her şeyi mahvediyorsun?”

“Üzgünüm. Yapmak istediğim bu değil.”

“Hadi gel, yıkanalım.”

“Tamam. Alice... Neden ben?”

İlk olmadığının farkındaydı. Ama onu elde etmenin kolay olmadığını da hissediyordu. Alice ona ender olarak sunulacak, pahalı bir şey hediye etmişti. Başına ne geleceğini merak ediyordu.

“Sen ve ben, biz aynınız!” dedi bir süre sonra.

“Nasıl yani?”

“Babamı tanıyor musun?”

Robin şaşkın bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Alice, bacaklarını ileri uzatmış Robin’in kucağına biraz daha sokuldu. “Babam Sör Richard Perrers’tı. Kralın şövalyelerinden biri, Herefordshire ve Essex şerifi, nüfuzlu, saygın bir adam. Tıpkı senin baban gibi.”

“Sonra?”

“Babam St.Albans Manastırı’yla tartışmış. Tabii ki konu toprakmış. Babam haklıymış ama Kral, manastırın tarafındaymış. Onu... hapsettiler. Yıllarca.”

Robin kalbinin sıkıştığını hissetti. Geri kalanı biliyordu. “Ve unvanıyla topraklarını kaybetti, öyle değil mi?” dedi.

Alice başıyla onayladı. “Ve sonra, benim yedinci doğum günümde onu suçlu ilan ettiler. Asmaya bile tenezzül etmediler. Onun... korunmasız bir halde linç edilmesine izin verdiler.”

Robin kızın başını okşadı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Dünyaya ansızın tepetaklak olduğunda ve insanın hayatı bambaşka bir şeye dönüştüğünde neler hissedildiğini çok iyi biliyordu.

Alice doğruldu ve sırtını onun göğsüne yasladı. Ağlamıyordu ama yüzü hüzünlüydü.

Robin kolunu omzuna attı. “Öldü mü?”

“Evet. Kardeşim Richard unvanımızı geri almaya çalıştı ama onu dinlemediler.”

“Kardeşin Richard cesur bir adammış. Ben bunu akıl edemezdim.”

“Hayır. Sen belki de bizden daha akıllısın. Sen en azından nereye ait olduğunu biliyorsun. Biz hiçiz. Biz dilenciyiz. Kraliçenin merhametine bağlıyız.”

“Size yardım ediyor mu?”

Alice iç çekti. “Kraliçe Philippa’nın büyük bir kalbi var. Evet, bana yardım ediyor. Ben saray nedimelerinden biriyim.”

Robin birden bazı şeylerin farkına vardı. Genç kız cilveleri ve dişi tavırlar bu yüzdendi. Kral Edward’ın çiftliği büyük bir üne sahipti. Robin rahatlamış bir halde kıza biraz daha sıkı sarıldı. “Orada mutlu musun?”

“Bazen evet. İyi günler de oluyor, kötü günler de. Ama yapabilseydim, senin gibi yapardım. Çiftliğe ve soylulara sırtımı dönerdim. Ama böyle... savunmasızım.”

Ben de, diye düşündü şaşkın bir halde. “Kimin?”

“Herkesin. Kralın, kraliçenin, tüm sarayın. Hepsi bana merhamet ederek Hristiyanlık görevlerini yerine getiriyorlar. Ve bunu her gün bana hatırlatıyorlar.”

“Peki, benim gibi yaşamayı engelleyen şey ne?” diye sordu Robin. “Onlara sırtını dön. Burada kal ve benimle evlen.”

Alice başını Robin’in omzuna yasladı ve gökyüzüne baktı. “Yapamam. Bizden aldıkları şeyi geri almak istiyorum.”

Robin dişlerini sıktı. Reddedilmenin daha net bir şekli olamazdı. “Gerçekten bu kadar önemli mi?”

Kız kollarında huzursuzca hareket etti. “Hem de nasıl. Ken-

dini ancak, para ve gücün varsa koruyabilirsin, sadece o zaman kendini güvende hissedebilirsin. Ve ben de onları geri alacağım. Para ve güç. Sonra da birkaç insandan intikamımı alacağım, buna güvenebilirsin.”

Sözlerindeki kararlılık Robin’in ürpermesine sebep olmuştu. Kızı serbest bıraktı. “Peki eline ne geçecek?”

“Mutlu olacağım.”

Robin, sanki ağzında acı bir tat varmış gibi ağzını yamulttu. “Bu sana ne kazandıracak?”

Alice kollarını bükülü dizlerinin etrafına doladı. “Sanırım bunu istediğimi elde ettiğimde anlayacağım.”

Robin anlamaz gözlerle başını iki yana salladı. “Tanrım, senin bir çocuk olduğunu düşünüyordum.”

“Hayal kırıklığına mı uğradın?”

“Hayır. Sadece biraz daha akıllısın.”

Alice güldü. “Beni elinden geldiği sürece sevecek misin?”

Robin onun sırtına baktı, uzun örgülerini kenara çekti ve ve boynundan öptü. “Elimden geldiği sürece. Ve hatta ondan da fazla bir süre.”

★

Robin akşam işleri için haraya tam zamanında geri döndü. Conrad’ın maaş konusundaki cömertliğini suistimal etmek niyetinde değildi, çünkü o zaman sonu gelmiş olurdu. Özenle bir yaşındaki atları kapı kapı dolaşıp, ahır çalışanlarından, hangi atlarının doğru dürüst beslenmediğini, hangisinin tuhaf davrandığını ya da topalladığını öğrendi. Robin her zamanki gibi, bu düzensizliğin sebebini araştırmaya koyuldu. Hiç kimse neyin çok önemli olacağını ve neyin önemsiz olduğunu bilemezdi. Atlar her şeye meyilli yaratıklardı. Buradakiler aynı zamanda pahalılardı ve Robin hepsini çok seviyordu.

Turunu bitirdiğinde, yemeğe gitmeden önce hızla defterlere göz gezdirdi.

İçeriye girdiğinde Maria ve Elinor tabakları doldurmaya başlamışlardı. Yıllar içinde geç kaldığı için Robin’i azarlamaktan

yorulmuşlardı. Robin ellerini yıkadı ve yerine oturdu; eskisine göre artık ocağa daha yakın oturuyordu. Masanın etrafında oturanlar zamanla değişmiş ve artmıştı. Artık Conrad'ın oğulları da ahırlarda çalışmaya başlamıştı, Isaac'le birlikte eyer odasında kalan diğer dokuz genç oğlan gibi, onlar da masada oturuyorlardı. Pete ve Bertram evlendikten sonra köye taşınmışlardı. Dick ve Crispin'i de savaşa göndermişlerdi.

Robin uzun masaya düşünceli gözlerle baktı. Ne kadar aşınaydı. Ama bugün aniden yabancılaşmıştı. Sanki bugün nehir kenarında geçirdiği zaman, tanıdık yüzlerle dolu bu evden daha gerçekti. Belli belirsiz iç çekti ve ekmeğini ikiye böldü. Bugüne kadar başına açtığı en büyük belanın eşliğinde olduğunun farkındaydı...

"Robin, ekmeğini un ufak edersen doymazsın," dedi Elinor.

Robin başını kaldırdı ve sırtıttı. "Sen kendi tabağınla ilgilen, seni küçük cadı."

"Bir deri bir kemik kalma diye uğraşıyorum. Solgun ve zayıfsın. Hızla büyüyorsun," diye bilmişlik tasladı küçük kız.

Robin uzun kollarından birini masanın üstünden uzattı ve kızın örgüsünü çekti. Bundan nefret ettiğini biliyordu.

"Kes şunu!"

Robin onu rahat bıraktı ve Elinor'un öfkesine güldü. "O zaman ukalalık yapma. Ben artık büyüdüm." Kızın yeni büyümeye başlayan göğüslerine anlamlı bir bakış attı.

Elinor kıpkırmızı kesildi, başını eğdi ve Robin gülerek onu izledi. Ona karşı zayıftı. Elinor zeki bir çocuktı, genelde hazırcevaptı ve espiriliydi. Ama Robin onu kolayca öfkeliendirebiliyor ve hatta ağlatabiliyordu. Ve bunu sıklıkla yapıyordu. Bu normaldi. Robin onun ağabeyi gibi olmuştu. Günün birinde öfke nöbetlerinin Robin'i keyiflendirdiğini öğrenecekti. Yaptığı her iyi niyetli şakadan sonra, küçük kızın bu kadar kolay öfkelenmesinin sebebinin, Elinor'un içindeki kadını bir türlü görmemesi olduğunu asla akıl edemezdi.

"Ne dersin Elinor, sana ekmeğimi vereyim mi?" diye devam

etti acımasızca. “Ya da biramı? Söylenenlere göre bira göğüsleri büyütüyormuş.”

Kızın gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Aç ve susuz kalmayı tercih ederim!”

“Ah hadi ama, böyle davranma. Sadece senin iyiliğini istiyorum.” Ona bardağını uzattı.

Alice öfkeyle Robin’in eline vurdu ve bira Maria’nın üstüne döküldü.

“Aman Tanrım, kesin artık şunu!” diye emretti Maria. “Robin, rahat bırak onu, eşek herif!” Elinor’un derdini bir tek o biliyordu ve kızı için üzülüyordu.

Robin onu yatıştırmak için elini havaya kaldırdı. “Özür dilerim,” dedi ve diğer tarafa baktı. “Isaac nerede?”

Maria onun boş tabağını aldı. “Sen bilmezsen, kim bilir?”

“Bugün benimle konuşmaktan pek hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?”

Kadın güldü. “Hoşlanmıyorum. Bugün kötüsün.”

Conrad ayağa kalktı. Kapıya doğru yürürken, “Isaac’in nerede olduğuna baksan iyi olur!” dedi.

Robin alnını buruşturdu. “Tabii, nasıl istersen.”

★

Robin onu kuyunun yanındaki meşe ağacının altında buldu. Ağacın gövdesine yaslanmıştı. Batan güneşin alacakaranlığında yüzü parlıyordu ve kar beyazıydı, sol kulağı kanamıştı ve hüznü bakıyordu.

Robin ürktü. “Isaac...”

Isaac görünüşüne göre iyiydi. “Robin?”

“Tanrı aşkına...”

Isaac’in yüzüne acı bir tebessüm yayıldı. “Üç tahmin hakkın var.”

Robin etrafına göz gezdirdi ve pek de uzakta olmayan otlak çitinin kapısında durmuş onlara bakan Leofric’i gördü. “Leofric, git kız kardeşimi çağır.”

Isaac itiraz etti. “Gerek yok. Sadece başıma yumruk yedim,

hepsi bu. Bu yüzden biraz kötüyüm. Hayır, bu doğru değil. Ben... kendimi berbat hissediyorum.” Başını çevirdi ve öğürek çime safra tükürdü ve Robin içinde kan olmadığını görünce rahatladı. Kuyudan bir kova su çekti ve Isaac’e getirdi.

Isaac başıyla onaylayarak teşekkür etti. “Agnes’i çağırma,” dedi içtikten sonra. “Bu benim için... utanç verici”

Ama Leofric arkasını dönmüştü bile ve Robin’in seslenişlerini duymadı.

★

Agnes yorgun ve açtı. Eve gitmekten başka hiçbir şey istemiyordu. Olan yemeği ısıtacak, bir bira içecek ve Mortimer’ı düşünmeyecekti. Bu en iyisiydi. Artık onu düşünmemek. Çünkü son zamanlarda onu çileden çıkarıyordu. Mortimer ona bilmek istemediği birçok şey anlatıyordu.

Ama henüz evine gidememişti. Hâlâ onun kucağında yatıyordu ve Mortimer’ın içkici arkadaşlarının yanma dönmek için hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu.

“Agnes?”

“Hı?”

“Ünlü bir şövalye olsam ne düşünürdün? Dizbağı Nişanı¹³ alsaydım?”

“Önemli değil. Kahramanlar benim için önemli değil.”

Mortimer gülmüseddi. “Saçmalama. Kızlar kahramanları sever.”

“Ben sevmem.”

“Neden?”

13 Kökeni hakkında çeşitli söylentiler olmakla birlikte, en yaygın olanlarından biri şudur: 1348’de İngiliz Kralı III. Edward, Salisbury Kontesi’yle dans ederken, kadının dizbağının yere düşmesinin neden olduğu kıkırdamalara, dizbağını yerden alıp kendi bacağına takarak cevap vermiştir ve ardından da “*honi soit qui mal y pense*” yani “kötü düşünen utansın” diyerek “Dizbağı Nişanı”nı ihdas etmiştir. Bu nişan, günümüzde bile ülkenin en büyük sivil ve askeri nişanı olma özelliğini korumaktadır.

“Zırhlarının altında ne olduğunu bilmezsin. Şövalyelik sadece bir kelime. Zırh insanı adam yapmaz.”

Mortimer alnını buruşturdu. “Neden olmasın? Şövalyelik ve onur, ikisi de aynı şey.”

Evet, sen yaşayan bir kanıtısın zaten, diye düşündü Agnes. “Peki bunu nasıl yapacaksın? İstedğin üne nasıl kavuşacaksın?”

“Kara Prens’le birlikte bir sonraki seferine katılacağım. Nereye olduğu hiç önemli değil. Nihayet yeteneklerimi ispatlamam için bir şans doğdu.”

Agnes alay edercesine güldü. “Kime ispatlamak? İngiltere’ye ve Kral Edward’a mı? Yoksa alacaklılarından kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

Mortimer alnını buruşturdu. “İkisi de olabilir.”

“Peki baban savaşa gitmene ne diyor? Ya da annen?”

“Onlara sormayacağım. Ne de olsa yeterince büyüdüm.”

Agnes bir şey söylemeden başıyla onayladı. Savaşa git Mortimer, diye düşündü, onurlu bir şekilde öl. Ama öl. Geri gelme. Bizi senin boyunduruğun altında yaşamaktan kurtar.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Mortimer merakla.

“Bunu yapman gerektiğini düşünüyorum. Artık kendi ayaklarının üzerinde durma zamanı geldi.”

Bir süre sustular. Ağaçlardaki kuşlar güneşe veda şarkıları söylüyorlardı, orman onların sesleriyle yankılanıyordu. Hava hâlâ ılıktı ve yerden baharatımsı, insanı uyuşturan bir koku yükseliyordu.

Mortimer, Agnes’in sarı saçlarının bir tutamını parmağına doladı. “Gideceğim için en azından sanki üzülüyormuşsun gibi yapabilirsin.”

“Neden yalan söyleyeyim, Mortimer? Yeterince yalancı arkadaşın yok mu zaten?”

Mortimer bakışlarını kaçırdı. “Neyi kastettiğini anlamıyorum.”

“Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun.” Çürük bir elmanın çevresinden dolanan o parazitleri, kürküne yapışan bitleri, onun

parasıyla kusana kadar içen ve fahişelerle takılan, espirilerine her zaman kahkahalarla gülen arkadaşlarını kastediyordu. Zavallı Mortimer...

Agnes iç çekti ve ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

Mortimer kalktı ve ona sarıldı. "Gidersem bana şans dileyecek misin?"

Agnes onun alnındaki saçı kenara itti. "Hemen gitmeyeceksin ya?"

Mortimer başını iki yana salladı ve onu yanağından öptü. "Hayır. Henüz değil."

Kızın omuzlarının üstünden bir gölge görür gibi oldu. Çevik bir hamleyle Agnes'i kenara itti, çalılıkların arasındaki davetsiz misafiri dışarıya çekti ve hançerini çıkardı.

Agnes şaşkın gözlerini kırıştırdı. Karnında iğrenç, dağlayıcı bir sancı hissetti. *Sonunda bu da oldu. Biri bizi gördü. Benden nefret edecekler Beni buradan kovacaklar...*

Mortimer davetsiz misafiri saçından kavramış, hançerini de boğazına dayamıştı. "Şuna bir bakın, burada kim varmış...?"

Agnes toparlandı. Rahatlamış olmak başını döndürmüştü. Hafifçe güldü. "Rahat bırak onu, Mortimer. Dokunma. Suskunluğuna sonuna kadar güveneceğimiz yegâne insan o."

Mortimer, Leofric'in sarı saçlarını bıraktı, onu itti ve Leofric çimlere düştü.

"Kim bu kemik torbası?"

Agnes, Leofric'e kaçamak bir bakış attı. "Harada çalışıyor. Ve dilsiz."

Mortimer meraklı gözlerle Leofric'e baktı. "Akıl hastası mı yani?"

Leofric başını çevirdi, korkmuştu ve utanç içindeydi.

Agnes yanına gitti ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Hayır, kesinlikle değil," dedi Mortimer'a öfkeyle.

Leofric, Agnes'in kolunu çekti.

Agnes endişeli gözlerine baktı. "Ne oldu?"

Saçma bir soru, diye düşündü Agnes. Oğlan cevap veremedi.

Ama Leofric cevap verdi. Gözlerini Agnes'e sabitledi, Mortimer'ı tamamen unutmuşçasına bir takım el kol işaretleri yapmaya başladı. Alnında bir işaret yaptı.

"Isaac mı?" dedi Agnes.

Leofric başıyla onayladı, ellerini yumruk yaptı, boşluğa öfkeli yumruklar attı, sonra yumruğunu kendi kafasına vurdu, gözlerini kapadı ve başını yana devirdi.

Agnes, Mortimer'a baktı. "Ne yaptın?" Sesi buz gibiydi.

Mortimer rahatsız olmuştu. Çocuğun hareketlerinde tuhaf bir güç vardı. Hiçbir söz, onun bu sessiz hareketleri kadar suçlayıcı olamazdı. Agnes'in suçlamasına gergin bir jestle karşılık verdi: "Hiçbir şey."

Agnes yalan söylediğini biliyordu. Aceleyle kemerinde taşıdığı kesede hangi malzemeler olduğuna baktı. Sonra Leofric'e eliyle işaret etti. "Gel."

Leofric'le birlikte ormanın içinden, kalenin önünden ve Papaz Başı üzerinden geçtiler. Agnes'in kafası allak bullaktı. Isaac'ın nesi olduğu ve neden onu çağırdıklarını düşünüyordu. Ve Leofric'in tam olarak ne gördüğünü merak ediyordu.

Tahıl ambarının önünde durdu ve elini Leofric'in omzuna attı.

Leofric istemsizce ona baktı.

Agnes ciddi gözlerle bakıyordu. "Leofric, ne düşünüyorsan düşün, ne sanıyorsan san ama kimseye açık etme!"

Leofric düşmanca bakıyordu ve yüzü donuktu.

Agnes sabırsız bir ifadeyle ağzını yamulttu. "Beni yargılamak sana düşmez. Ve eğer Robin'i seviyorsan..." Çenenin tutarsın, demek istedi, ama Leofric zaten öyle yapacaktı.

Leofric başını çevirdi, düşünüyor gibi göründü ve sonra başıyla onayladı. Çocuk Agnes'i telaşla, kısırakların önünden mutfak evinin arkasındaki küçük çayıra çekti ama kuyunun orada kimse yoktu. Leofric durdu ve çaresizce etrafına bakındı.

Agnes hızla eyer odasına koştu.

Robin, Isaac'i uzanmaya ikna etmişti. Robin yatağının ya-

nında, yerde oturuyordu ve endişeyle solgun yüzüne bakıyordu. Isaac gözlerini kapatmıştı. Çektiği acı ve bitkinlik yüzünü yaşlı gösteriyordu, Robin onun babasına benzediğini düşündü. Ama gerçekten benziyor muydu, yoksa uyduruyor muydu, tam olarak emin değildi.

Agnes aceleyle ip merdivenden yukarıya tırmandı. Leofric onu takip etti. İkisi de korku dolu gözlerle Isaac'e baktılar.

Isaac gözlerini açtı ve memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Agnes..."

Agnes, Robin'i itti ve yerine oturdu. "Neren acıyor?"

Isaac kısa bir süre düşündü. "Şu an bir şeyim yok. Yoksa benim için endişelendin mi?"

Agnes ona gülümsedi. "Tabii ki. Aksi taktirde ne biçim bir kız kardeş olurum?"

Isaac başını çevirdi ve inledi. "Cehenneme git..."

Agnes, Robin'e hem nüktedan hem de hüzünlü bir bakış attı, sonra Isaac'ın elini tuttu. "Başın dönüyor mu?"

"Sen yakınımdayken daima."

"Lanet olsun, Isaac, bir kere de ciddi olamaz mısın?"

"Ne kadar ciddi olduğumu bilsen keşke."

Agnes yumuşak dokunuşlarla onun başını yokladı. Hassas noktalara denk geldiğinde Isaac gözlerini kısıyordu. Agnes konuyla ilgili bazı sorular sordu. Kulağından ne kadar süre kan geldiğini, hangi belirtilere sahip olduğunu ve buna benzer değişik sorular. Sonunda rahatlamış bir halde başıyla onayladı. "Sarımla atlattırın."

Isaac elini salladı. "Ben seni çağırılmalarına gerek olmadığını söylemiştim. Bir şey yok."

"Yerinde olsam öyle düşünmezdim! Kalın bir kafan olduğu için şanslı sayılırsın."

Isaac ona baktı. "Her seferinde koşup yanıma geleceksen, Mortimer beni her gün dövebilir."

Agnes istemsizce kahkaha attı. "Ah Isaac, sen gerçekten delisin."

“Hayır, deli olan o.”

Agnes, Robin’in yanına, Isaac’ın sağındaki boş yatağa oturdu. “Çocuklar nerede?” diye sordu Agnes ve etrafına bakındı. Sadece Leofric karşı duvara yaslanmış duruyordu.

“Onları gönderdim,” dedi Robin.

Agnes merakla ona baktı. “Onlara söylediğin her şeyi yapıyorlar mı?”

Bu özel bir durum değildi. “Tabii ki.”

Agnes kemerindeki kesesini kucağına koydu ve içinden bir avuç dolusu kuru, soluk yeşil yaprak çıkarıp Leofric’e uzattı. “Al, bunları Maria’ya götür. Ona de ki...” Kafasını hızla salladı. “Ona, bunları kaynatıp Isaac’ın başına kompres yapması gerektiğini anlatabilir misin?”

Loefric bir an düşündü. Sonra başıyla onayladı.

Agnes yaprakları Leofric’in avucuna koydu. “O zaman koş.”

Loefric onun tebessümüne karşılık vermeden arkasını döndü. Agnes öfkeli olduğunu hissediyordu. Küçük serseri onun Mortimer’in orospusu olduğunu sanmıştı ve artık Agnes’e eskisi kadar yakınlık göstermeyecekti. Bu ne cüretti? Başkalarını yargılayan insanlar kendilerini ne sanıyorlardı? Bunu neden yaptığını kim anlayabilirdi ki? Merhamet ve mantığın, fedakârlık ve zevkin iç içe geçtiği bu duygu karmaşasını kim anlardı? Elbette hiç kimse! Sırrı yüzünden Leofric’e nasıl muhtaç olduğunu düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu.

Isaac’ın bitkin sesi onu düşüncelerinden kopardı. “Gitgide daha kötü oluyor. Yine birini öldürmesi an meselesidir.”

Robin huzursuzca hareket etti. “Umarım Geoffrey bu kez haftalarca dönmemezlik etmez.”

Agnes bir Robin’e bir Isaac’e bakıyordu. Onlar için korkuyordu ama Mortimer’in üzerindeki etkisi konusunda da hayaller kurmuyordu. Uzun bir sessizlikten sonra usulca, “Buradan gitmeniz ikiniz için de daha hayırlı olur. Mortimer asla düzelmeyecek. Sadece daha kötü olacak.”

Isaac dirseklerinden destek alarak doğruldu. “Neden gide-

lim ki? Başka yerde daha iyi şeyler olacağını mı sanıyorsun?”

“Evet.”

“Ama ben sanmıyorum,” diye cevap verdi Isaac, acıyla gözlerini kısı ve tekrar uzandı. Ellerini huzursuz bir şekilde yün battaniyenin üstünde gezdiriyordu, dudaklarındaki kan çekilmiş gibi görünüyordu . “Hayır, ben gerçekten buna inanmıyorum. İnsanlar her yerde fakir ve Lordlar ceplerindeki son peniye kadar almaya çalışıyorlar. Savaş, veba, kötü hasatlar, herkes aynı şeyi yaşıyor. Ve en zor durumda olanlar da çocuklar...”

Robin onun omzuna dokundu. “Buna boyun eğmeyeceğiz Isaac, şerifle konuşalım.”

“Hiçbir işe yaramaz!”

“Yapabileceğimiz tek şey bu.”

“Bu sonsuza kadar böyle sürmez,” dedi Isaac yavaşça. “Bu yükü sürekli yoksul insanlar sırtlanmamalılar! Durum gitgide kötüleşecek. Ve günün birinde de çok kötü olacak. Söylenenlere göre Fransa’da bir çiftçi ayaklanması olmuş...”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “O işten hiçbir şey çıkmaz! Nasırlı ellerle dirgen tutan çiftçiler, silahlı askerlere karşı ne yapabilir ki?”

“Güçsüzler, haklısın. Ama çiftçiler ayaklandığında, oluk oluk akan kan sadece çiftçilere ait olmayacak. Acımasız olacaklardır, inan bana. Çünkü çaresizler.”

Bölüm 6

Waringham, Haziran 1366

Mortimer'ın kör öfkesi geçici olarak dinmiş gibi görünüyordu. Normal hayata geri dönmüşlerdi ve rahatlama hâkimdi, bilinçaltında güçsüz bir korku duygusu vardı.

Robin insanların ruh hallerine ve endişelerine tamamen du-yarsız değildi ama sadece ara sıra algılayabiliyordu. Stephen at-tan düştükten ve omzunu incittikten sonra iyileşmek için birkaç gün dinlenmeye çekilmiş ve Robin'in de işleri tüm zamanını almaya başlamıştı. Robin Stephen'ın tüm görevlerini üstlen-mek zorunda kalmıştı. Üstelik hayatının odak noktası haline gelen Alice de vardı. Robin'le her gün buluşmak konusunda ısrarcıydı, sadece birkaç dakika olsa bile. Her seferinde atlarla nehir kenarına gitmiyor, köye uzak noktada olan تنها yerler-de de buluşuyorlardı. Tıpkı Agnes ve Mortimer'ın da sıklıkla randevulaştıkları yerler gibi. İki çiftin hiçbir zaman birbirleriyle karşılaşmaması büyük bir şanstı.

Robin, Alice'le geçireceği zamanı genellikle kendi yaratmak zorunda kalıyordu. Kısa ve nefessiz anlardı bunlar. Telaşla söylenen birkaç kelime, yaramaz bir gülümseme ve sonra sa-manların içinde, yukarı kaldırılmış bir etek ve bileklere kadar indirilmiş bir pantolonla, yakalanma korkusunun iç gıcıklayıcı heyecanı ile alelacele sevişiyorlardı. Ancak çoğunlukla, herkes uyuduğunda buluşuyor, saatlerce karanlıkta konuşuyorlardı, yavaş ve tutkuyla sevişiyorlar, sonra neredeyse sabah olana ka-dar yine konuşuyorlardı. Robin yorgunluk yüzünden bazı gün-lerde kendini hasta hissediyordu. Ama Alice'le buluşmaktan

vazgeçmek aklının ucundan dahi geçmiyordu. Sadece saygısızlık olacağı için değil. Alice, Robin'in ruhuna işlemiştir. Gelenekleri küçümsemesi onda büyük bir saygı uyandırıyor. Asiller ve soylular arasındaki yerini alma cesareti onu etkiliyor ve aynı zamanda utandırıyor da. Kısa sürede, daha önce onsuz nasıl yaşadığına şaşırır hale gelmiştir. Artık nadiren günün birinde gideceğini düşünüyordu. Bu gerçekle yüz yüze gelmek istemiyordu, tıpkı hayat dolu bir adamın, ölümle yüz yüze gelmek istememesi gibi.

Haziranın ilk pazar günü ormanda Alice'i bekliyordu. Yaz, ilkbaharın vaadettiği gibi değildi, hava serin ve yağmurluydu. Robin'in atı, nehrin kıyısında yaşlı bir söğüt ağacına bağlı duruyordu ve Robin'e sitemkar gözlerle bakıyordu, çünkü onu yağmur altında bırakmıştı.

Robin gülümseyerek sırtına vurdu. "Biliyorum, biliyorum. Ama kadınların bir erkeği ne hale getireceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Alice geleceğini söylemişti ve Robin onu bekliyordu. Alçak ağaç dallarının altında yağmurdan az da olsa korunuyordu, yine de saçları kısa süre sonra yanaklarına yapışmıştı. Sabırsızca bir o yana bir bu yana yürüyordu. Üşümüştü ve burası nahoş bir yerdi. Ve Alice'in acelesi yoktu...

İki saati aşkın bir süre endişe ve sinir içinde bekledi. Artık geri dönmek üzere atını eyerlemeye başladığında, kulağına Alice'in atının nal sesleri geldi. Ellerini indirdi ve asık suratla bakmaya çalıştı. Onu bu kadar uzun bir süre beklemekten hoşlanmadığını anlamalıydı. Ayakları üşüyordu ve tepeden tırnağa kadar sırlıslıklamıştı. Sonuçta o Kraliçe Guinevere değildi, Robin de onun kahrolası arabacısı değildi. Onlar sadece Alice ve Robin'di...

Kız sık çalılıklar arasından dörtnala sürerek geldi, kızgın hareketlerle dalları itti ve kırsırağını hemen onun yanında durdurup aşağıya atladı.

Robin'in alaycı gülüşü kayboldu. "Ne oldu?"

Nefes nefeseydi, koyu gözleri kocaman ve kederliydi. "Geoffrey..."

Robin'in nefesi kesildi.

Kollarını Robin'in boynuna doladı ve yüzünü omzuna yasladı. Sesi boğuktu: "Bu öğlen haberci geldi. Bir turnuva kazasıymış. Bir mızrak darbesi onu eyerden düşürmüş... Ah, Robin, korkunç!"

Küçük bir kız gibi ağlıyordu, kontrolsüzce, şiddetle.

Robin, Alice'in sırtını sıvazladı, tuhaf bir uyuşukluk hissediyordu. Geoffrey onun babasıyla ve geçmişiyile son bağlantısıydı. Eski türden, soylu bir adamdı.

Alice'e baktı, onu alnından öptü ve çenesini kavradı. "Neden bu kadar üzgünsün? Onu doğru dürüst tanıımıyorsun bile."

Kız koluyla yüzünü sildi. "Tanımiyorum. Ama cömert ve onurlu bir adamdı."

"Evet, öyleydi."

"Ve teyzem, o... Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Teselli edilecek gibi değil. Korkarım artık delilik sınırında."

Robin ona şaşkın gözlerle baktı. "Geoffrey'nin onun için bu kadar çok şey ifade ettiğini bilmiyordum."

Alice başıyla onayladı. "Ediyor. Birçok açıdan. Belki karı koca gibi değil ama Geoffrey onun güvendiği daldı. O... geçmişte yaşıyor. Ve Tanrı'nın sevdiklerini elinden aldığına inanıyor. Geoffrey her zaman onu düşünürdü, şefkatle ilgilenirdi. Şimdi sadece Mortimer kaldı."

Robin onu bıraktı ve arkasını döndü. "Mortimer. Sonunda bu da oldu. Mortimer, Waringham Kontu. Tanrı bizi korusun..."

Alice arkadan onu sarıldı ve ellerini göğsüne koydu. "Evet, biliyorum, bu senin için korkunç bir şey."

"Sadece benim için değil, hepimiz için."

Kız sustu ve biraz daha sıkı sarıldı. Neredeyse nefesi kesilecekti. "Ama bu trajedinin iyi bir tarafı var Robin."

“Tanrı aşkına, ne olabilir ki?”

Alice’in yüzüne hüznü bir tebessüm yayıldı. “Haberci aynı zamanda Kraliçe Philippa’nın bana yazdığı mektubu getirdi. Beni geri çağırmaya niyeti olduğunu ama şimdi bu olayın gerçekleşmesiyle teyzeme destek olmam için biraz daha burada kalmam gerektiğini yazmış. En azından yaz bitene kadar.”

Robin içinde bir acı hissetti. Bu kadar az zamanları mı kalmıştı?

Yaşlar göz kapaklarının ardında yanıyordu. Alice’i kaybedecek olmanın korkusu ve kederi onu ezip yok etmekle tehdit ediyordu. Ama buna izin vermeyecekti. Alice’i yaşlı söğüt ağacının yakınındaki en kuru yere götürdü. “Demek seni çağıracmış, öyle mi?” diye homurdandı usulca.

“Evet.”

“Peki neden? Kraliçe’nin sana benim kadar ihtiyacı yoktur.”

Alice gülümsedi. “Yoktur, haklısın.”

Ona dönüşünü dört gözle bekleyen aslında Kral Edward olduğunu, İngiltere Kralı’nın, tıpkı Robin gibi, bir günü bile onsuz geçirmek istemediğini söylemedi.

★

Waringham sonraki günlerde ağır bir fırtınanın ardından gelen keyifsiz saatleri andırıyordu. Hava tuhaf bir şekilde ağırdı ve sülfür kokusu hâkimdi. İnsanlar gergin ve endişeliydiler, günlük işlerine başları önde gidiyor, boğuk seslerle konuşuyor ve bir şeyler olmasını bekliyorlardı. Tıpkı bir salgın patlak verdiğinde olduğu gibiydi. Yalnız bu kez veba gelmemişti, bu seferki salgının adı Mortimer’dı. Herkes, babasının ölümüyle Mortimer’ın zorbalığına dur diyebilecek tek kalenin de düşmüş olmasından korkuyordu.

Ama Mortimer günlerce ortalığa çıkmamıştı. İnsanlar annesiyle ilgilendiğini söylüyorlardı. Matilda’yı Waringham’da seven çok az insan vardı. Kadının sıradan insanlara kayıtsız kaldığı herkesçe biliniyordu ve şimdi de onlar ona kayıtsız kalıyordu. Hiç kimse onu, acısını paylaşacak kadar tanımıyordu.

Geoffrey'nin cenazesi büyük bir onur kıtası eşliğinde Londra'dan Waringham'a getirildi. Ve etrafındaki insanlar, sadece Lord'un ölümüyle Mortimer'a teslim oldukları için üzülmüyorlardı. Sık sıralar halinde tozlu yolun üzerinde durmuş üzgün yüzlerle cenaze alayının ve siyahlara bürünmüş at arabalarının arkasından bakıyorlardı. Kalenin içindeki küçük kilisesinin yanındaki mezarlıkta yeni bir mezar kazılmıştı. Lord Waringham derin bir sessizlik eşliğinde oraya gömüldü.

Birkaç gün sonra Robin kaleye çağrıldı. Kahvaltıdan sonra, isteksizce, her zamanki gibi Papaz Başı üzerinden geçerek asma köprüye ulaştı. Kale avlusu üstüne çökmüş gri bulutlar altında sessiz ve terk edilmiş görünüyordu. Günlerce ve gecelerce yağan yağmur, avluyu çamur alanına dönüştürmüştü. Robin bileklerine kadar çamura battı.

Büyük salonda da hareketlilik yoktu. Geoffrey'nin ölümü köyde olduğu gibi burada da iç karartıcı bir sessizliğe neden olmuştu. Mortimer'ın karanlık yüzlü birkaç arkadaşı uzun uzun masalardan birine oturmuş zar atıyorlardı. Bağırıyorlar, hatta oldukça ölçülü davranıyorlardı.

Robin kapının eşliğinde durdu ve etrafına bakındı. Kâhya Gerard Fitzalan fazla uzakta değildi. Tereddüt ederek içeriye girdi ve saygılı bir şekilde bekledi. Sonunda şık giyimli, gri saçlı adam ona doğru döndü. "Ne istiyorsun?" diye sordu sert bir ses tonuyla.

"Beni çağırılmışlar. Peder Constantin benimle konuşmak istiyormuş."

Gerard ona şüpheli gözlerle baktı. "Bekle burada. Constantin, Leydi Matilda'nın yanında."

"Umarım Leydi Matilda onun desteğiyle teselli bulur, efendim," dedi Robin kibarca. Leydi hakkındaki fikirleri, Waringham'daki diğer insanlardan farksızdı ama yine de onun için üzülmüştü.

Gerard, Robin'in sözlerini küstahça buldu. Robin'den biraz daha kısa olmasına rağmen, sırf sanki daha uzunmuş gibi bir

izlenim uyandırmak için, uzun burnunun hizasından kibirli bir ifadeyle baktı. “Leydi Matilda ağır bir şok yaşıyor. Ateşi var.” Sanki bu, Robin’in suçuymuş gibi söylemişti.

Robin endişeli görünüyordu. “Köyde şifalı otlar konusunda bilgili bir kadın var. Belki...”

Gerard alay edecesine güldü. “Sizin şifacınıza ihtiyacımız yok. Canterbury’den doktor çağırdık.”

Onun aptalca kibiri Robin’i kızdırmıştı. “Bu harika, efendim. Cebinizdeki tüm paranızı alıp ona bakacaktır, ta ki gücü tükenip ölene kadar.” Çevik bir hareketle Gerard’ın tokatından kurtuldu. “Boş verin. Onun için en iyisini yaptığınızdan eminim. Ama belki çok geç olmadan fikrinizi değiştirirsiniz. İsmi Agnes.”

Gerard ellerini beline dayadı. “Sanırım sana biraz saygılı olmayı öğretmenin zamanı geldi, ukala herif!”

Robin kollarını kenetledi ve Gerard’ın omzunun üzerinden baktı. Yine riskli bir konuşma yaptığı için sivri dilini ısırды.

Zayıf, solgun yüzlü bir papaz olan Constantin onu bu beladan kurtardı. Bir gölge gibi sessizce içeri girdi. Robin ona meraklı gözlerle baktı; onu yıllardır görmemişti. Constantin eskisinden daha zayıf ve çökmüş görünüyordu. Solgun dudaklarla gülümsedi. “Robert. Benimle gel, seninle bir şey konuşacağım.”

Robin kibarca onayladı ve Constantin’i takip etti, geniş salondan geçip merdivenden yukarı, çalışma odasının bulunduğu kata çıktılar. Oda hâlâ Robin’in hatırladığı gibiydi: küçük, tozlu, loş ve rutubetli.

Constantin kâğıtlar ve parşömenlerle dolu tahta masaya gitti. Bir süre bir şeyler arandı.

Robin pencere kenarında bekliyordu. Papaz, oturmasını rica etmemişti. Sonra hışırtı sesi kesildi ve Constantin elindeki parşömen rulosunu yukarıya kaldırdı. “İşte burada. Bu onun vasiyeti.”

Robin şaşkın gözlerle bakıyordu. “Vasiyeti mi?”

“Evet. Benim yardımım olmadan yazmış.” Constantin’in

sesi kırılgan geliyordu. “Ona verilen yurtluğun hemen ardından... Ve seni de düşünmüş!” Kısa bir an başını yukarıya kaldırdı. “Nedenini Tanrı bilir!”

Robin dudaklarını birbirine bastırdı ve kapıya döndü. “Dilenci Oswald’a verin. Ben istemiyorum!”

“Bekle, Robert. Para değil.” Sesi daha samimi gelmişti.

Robin tereddüt etti.

Constantin uzun, siyah cüppesini huzursuz tavırlarla çekti. “Ne yazdığını dinlemek istiyor musun?”

Hayır, diye geçirdi içinden. Bunun ne anlamı vardı? Geoffrey ölmüştü. Ama başıyla onayladı.

Constantin gözlerini uzun parşömen kâğıdının üzerinde gezdirdi. Papazın dudakları sessizce hareket ediyordu. Sonra hafifçe öksürdü. “*Waringhamlı Robert’a kendi ailesine ait kutsal aile kitabına bırakıyorum,*” diye yazmış. “*Soylu bir adam olmak istemesine rağmen, bende olmayan ve hatta oğlumun da asla sahip olamayacağı Waringham özellikleri taşımaktadır. Bu defter ona her zaman kim olduğunu hatırlatsın. Vazgeçmemesine sebep olsun.*”

Constantin alnını buruşturarak ona baktı.

Robin yutkundu. “Mortimer bunu okudu mu?”

“Tabii ki,” diye cevap verdi papaz.

Robin bir süre gözlerini kapadı. Korku dizlerinin bağını çözmüştü. “Hepsi bu mu?” diye sordu.

“Hayır. Dinle: *Ayrıca ona babasının kılıcını bırakıyorum. Gerçekten hayatının amacını bulduğunu düşünüyorsa, o zaman onu bir dirgen olarak kullanabilir. Ama belki onu amacına uygun kullanmayı başarır. Belki atasına ait bu harika kılıç onu yola getirir. Ben yapamadım. Tanrı seninle olsun Robert of Waringham. Senin benim oğlum olmanı çok isterdim. Kardeşin Agnes’e annenin mücevherlerini bırakıyorum. Seni ilgilendiren kısım bu kadar.*”

Hepsi bu kadar, diye geçirdi Robin içinden. Sadece birkaç satır. Ve bu cümleler benim sonumun mührü olacak. Neden Geoffrey, diye düşündü Robin kederle. Bana bunu neden yaptın? Neden beni buna mahkûm ettin? Neden beni rahat bırakmadın?

Constantin pencere pervazlarından birinde duran kalın paketi gösterdi. “Orada. Senin için hepsini biraraya getirdim.”

Robin içgüdüsel olarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunu alamam.”

“Tanrı aşkına neden? Mutlu olmalısın. Zengin olacaksın.”

Hayır, diye düşündü Robin. Bu doğru değil. Kılıç pahalıydı, sapı da bıçağı da nadir bulunan taşlar ve mücevherlerle kaplıydı ama onu satmayı aklından bile geçiremezdi. Peki ya annesinin mütevazı mücevher kutusu? Evet, Agnes eğer isterse onu satabilirdi ve geleceğiyle ilgili endişe duymasına gerek kalmazdı. Tabii Mortimer bunu yapmasına izin verirse. Ama vermezdi. Onlara bırakılan mirası ve onurlarına ait en ufak kırıntıları, son kan damlalarına kadar ellerinden alırdı.

Robin yanlamasına kapıya doğru yürüdü. “Kılıç sahibi olamam. Kral bunu yasaklıyor.”

Constantin başını iki yana salladı. “Onu taşıman yasak ama sahip olabilirsin. Robert, aptal olma, bu miras sana ve kız kardeşine rahat bir hayat yaşama olanağı sunuyor.”

Robin istemsizce kahkaha attı. Sesi kulağına korkutucu geldi; tıpkı kırılan bir bardak gibiydi. “Hayır, Peder. Bu miras bizi öldürmekten başka hiçbir işe yaramayacak.”

Constantin ona kızgın gözlerle baktı. “Mortimer onları elinizden almayacak. Böyle bir durumda babasının son isteğine karşı çıkmış olur...”

“Ee, n’olmuş? Gerçekten bunun onu engelleyeceğini mi düşünüyor sunuz?”

“Tanrı’nın emirlerine karşı gelmiş olur. Ruhunu riske atmış olur.”

Robin omuz silkti. “Ne fark eder? Mortimer zaten cehennemde yanacak. Ve bunu o da gayet iyi biliyor. Neden korksun ki?”

Constantin ellerini iki yana açtı. “Ama bunlar size ait! Lord Waringham size miras bıraktı. Kutsal aile kitabını da mı istemiyorsun?”

Evet, aile kitabını istiyordu. Kılıçtan, Agnes'e bırakılan mücevherden daha çok. Ve eğer kitabı alırsa, diğerlerini de alabileceğini biliyordu. Kitabı aldığı anda, onu yok edecek vasiyeti kabul etmiş olacağını biliyordu. Ama aile kitabını gerçekten istiyordu. Yıllardan beri onu elinde tutma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Tanrı'nın isteği olduğu için değil, diye itiraf etti kendi kendine, aksine, içinde ailesine ait bağımsız, son satırlar olduğu için. O aile kitabı, yok olma yolundaki varlığını somut hale getiriyordu.

Robin önce penceredeki pakete baktı, sonra Constantin'e. "Başıma çok kötü şeyler gelecek."

"Saçmalık," dedi Constantin, uzun süre düşünmeden.

Bir an sessizlik oldu. Robin, Geoffrey'nin söylediklerini düşündü. Ve sonra güldü. "Tamam. Alıyorum. Ama dilerim, miras olarak bıraktığı şeyler gerçek amaçlarına ulaşana kadar ruhu huzur bulmaz..."

★

Agnes meseleyi daha sakın karşılamıştı. Robin akşam ağır paketi masanın üstünde açtığı anda parmağını gülümseyerek defterin kalın deri yüzeyinde gezdirdi.

"Bu kitaba ne olduğunu hep merak edip durmuştum," diye mırıldandı Agnes.

Agnes dikkatlice kapağını açtı ve ikisi birlikte kitabın üstüne eğildiler. Sayfalardan tuhaf bir koku yükseliyordu, toz, toprak ve biraz küf gibi. Parşömen sayfaların kenarları hafif kararmıştı ve yer yer kırılmıştı. Ama kaliteliydi ve mürekkep neredeyse solmamıştı. Sayfalardaki okunaklı el yazısını incelediler, her sayfa iki bölümden oluşuyordu. Bazı paragraflar, ilk harfleri sanatsal bir şekilde çizilmek suretiyle süslenmişti. Eskiden açık kırmızı mürekkeple yazılmış olan o büyük, süslü harfler, artık kurumuş kan gibi görünüyordu.

Saygıyla tüm sayfaları tek tek incelediler. Son parşömen sayfasının başlığı kuşatma ve Calais davasıydı. Sonra şöyle devam ediyordu: *1348 yılında, üç krallığın festival gününde, Tanrı bize ikinci oğlumuzu hediye etti. Oğlan, Robert ismiyle vaftiz edildi.*

Sonra aynı yılın sonunda Raymond'ın doğumu, ilkbahardaki veba salgını ve Ekim ayında ise Agnes'in doğumuyla ilgili kısa paragraflar yazıyordu.

Agnes başını iki yana salladı. "Zavallı annem. Üçümüz arka arkaya gelmişiz."

Sonra babası ayrıntılı bir şekilde ve biraz da gururla 1350 yılının ağustos ayında meydana gelen Winchelsea deniz savaşından bahsetmişti. İki yıl sonra da Isabel dünyaya gelmişti. Ve sonunda ise küçük, titrek bir el yazısıyla yazılmış satırlar vardı: *1356 Şubatı'nın başlarında, Tanrı sekiz gün içinde sevgili eşim Anne'i, oğullarım Guillaume'la Raymond'ı ve küçük kızım Isabella'yı aldı. Kara ölüm, Waringham'ı etkisi altına aldı. Tanrı ölümlere merhamet gösterebilir ve biz yaşayanların yanında olsun. Soyumuzun tükenmemesi için koruyucu elleri kalan çocuklarımla üstünde olsun. Amen.*

Kitap bu şekilde sona eriyordu, insan duasının işitilmediğini açıkça görebilirdi. Agnes ve Robin birbirlerine baktılar. Sonra Agnes kapının yanındaki küçük sandığa gitti, kapağını açtı ve ucu sivri bir kaz tüyüyle, küçük bir testide alıç mürekkebi çıkardı.

Onları Robin'e getirdi. "Al. Sen yap."

Robin sağ eline kaz tüyünü aldı, sivri ucunu mürekkebe baktırdı ve kâğıda değdirdi. Birden sayfanın boş kenarına kalın bir damla düştü. "Mükemmel!" diye homurdandı Robin. "Her şeyi berbat edeceğim. Sen yapmalısın."

Kız başını iki yana salladı.

Robin cesaretini topladı, kaz tüyünü tekrar parşömene dokundurdu, kısa bir an düşündü ve yavaşça yazmaya başladı: *MS 1360 yılının Eylül ayında, Waringhamlı Gervais, Kral'a olan sadakatinde dolayı öldürüldü. Emir yüksek yerden geldi.*

Agnes derin bir nefes aldı. "Saklamak için iyi bir yer bulmalıyız Robin."

Robin ciddi bir ifadeyle onayladı. "Bu kitaba doğruları yazdığımız sürece bunun bir anlamı olur, öyle değil mi?"

"Doğru. Devam et."

“Peki o halde. Sanırım şimdilik emniyetli sayılır. Ama takıları ve kılıcı ne yapacağız?”

Agnes karşısına oturdu, kutsal aile kitabına sevgi dolu baktı ve kapağını kapadı. “Kılıcı ilk olarak duvarların arasındaki boşlukta saklayabilirsin. Takılarıysa satacağım.”

Robin’in itiraz edeceğini anladı ve bölmesine izin vermeden konuşmasına devam etti. “Büyük büyükbabamın kutsal topraklardan getirdiği yakutu saklayacağım, ondan ayrılmam imkânsız. Ve onu üstümde taşıyacağım. Elbisemin altında hiç kimse görmeyecektir. Geri kalanını istemiyorum. Onları saklamak ve etrafımızdaki sefaletle seyirci kalmak delilik olur.”

Robin iç çekti. “Hepsini dağıtacaksın, değil mi?”

“Hepsini değil. Baronluğa borcumuzu ödemek ve daha iyi yaşamak için yeterince paramız olacak.”

Robin başıyla onayladı. “Haklısın, ayrıca bunlar senin. Ne yapmak istiyorsan yapabilirsin. Ama onları nasıl satacaksın? Bir sonraki panayırda mı?”

Agnes sabırsızca dilini damağına değdirerek şaklattı. “Saçmalama. Onları çiftliğine geri dönerken Alice Perrers’e vereceğim, onları orada benim için satacak.”

“Ama daha birkaç ay var!” dedi Robin aceleyle.

“O zamana kadar burada saklarız. En iyi çözüm bu. Alice’e güvenebilirim, Canterbury’deki bir satıcıya güvenemem.”

“Neden ona güvenebileceğini düşünüyorsun?” diye sordu Robin merakla. “Onu tanıımıyorsun.”

“Senin tanıman yeter.”

Konuyu kapattılar. Robin, Agnes’in bir süredir gerçeği bildiğinin farkındaydı ama bu konuyu onunla konuşmamayı tercih ederdi; Agnes de üstünde durmuyordu. Bazı durumların aralarında tabu olması işine geliyordu. Böylelikle her şey daha kolay oluyordu.

Agnes ayağa kalktı, ocağın yanına gitti, sonra bir parça keçi peyniri ve biraz ekmekle geri döndü.

“Sen de ister misin?”

“Yok. Sanırım Geoffrey’nin mirası iştahımı kaçırdı.”

Agnes sert ekmeği zar zor çiğnemeye çalışıyordu. Robin ayağa kalktı ve ona bir bardak elma şırası aldı. Kısa bir tereddüitten sonra kendine de bir bardak aldı.

Agnes içti ve yutkundu. “Evet, bunları yazarken çıldırmış olmalı. Bunu sana neden yaptığını anlamıyorum.”

“Gerçekten mi? O zaman sana anlatayım: Bana miras olarak iyi bir kılıç ve Waringam’ı terk etmem için sağlam bir sebep bıraktı. Sana da takıları, onlardan yasal olarak faydalanabilmem, rahatça yaşayabilmem ve bana bir zırh ve işe yarar bir at alabilmem için bıraktı. Uzun zamandır şövalye olmamı istiyordu. Yaşadığı sürece beni zorlamadı. Ama öldüğünde bununla kimsenin ilgilenmeyeceğinden korkmuş olmalı. Beni bazı şeylere mecbur bırakmak istedi.”

Agnes bir müddet sadece yemek yedi. Sonunda düşünceli bir ifadeyle konuştu: “Fikir o kadar da kötü değilmiş. Belki gitmelisin, en azından bir süreliğine. Gerçekten de paramız olacak. Sen de Kral’ın onayını kazanmak için...”

“Hayır, istemem,” diye böldü Robin onu. “Babam, Kral’ın onayını kaybedecek hiçbir şey yapmadı. Ben de onu geri almak için dalkavukluk yapmayacağım.”

“Peki ne yapacaksın?”

“Daha önce ne yapıyorsam onu.”

Agnes dudaklarını ısırды. “Bu çok tehlikeli, Robin. Seni günün birinde öldüreceğinden korkuyorum.”

“O zaman şerife nedenini açıklarsın.”

“Bu seni geri getirmez ama.”

“Ama onun başına mal olacaktır! Buna değer, öyle değil mi?”

“Senin hayatın söz konusuysa değmez!”

Robin üzgün bir tebessümle karşılık verdi. “Değmez, haklısın.”

“Öyleyse?”

“Agnes, gitmek istemiyorum. Geoffrey’nin bu hamleyle kazanmasına izin vermek istemiyorum. Birileri sürekli hayatımla ilgili kararlar vermeye çalışıyor. Yeter artık!”

“Gidersen kendi hayatını belirleme şansın olur.”

Robin biraz düşündü. “Evet, belki. Ama en kötüsü, nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

★

Agnes’i bir hafta sonra Leydi Matilda’nın yanına çağırılmışlardı. Robin, Canterbury’den gelen doktorun çaresizliğini itiraf etmesinin ardından Alice’in devreye girdiğini düşünüyordu. Aslında tüm bunları ayarlayan Mortimer’di. Öyle ya da böyle, Agnes çok geç çağırılmıştı. Agnes, Kont’un dul eşini görür görmez, onun kendini zehirlediğini anladı, bunu yüksükotuyla yaptığını düşündü. Ve gerçekten de yastıklarının arasındaki bir ipek mendilin içinde solmuş yüksükotları buldu. Artık onu kurtaramazdı, zehir çoktan etkisini göstermişti. Kramp şeklinde gelen acılarını hafifletmek için, civanperçemi ve kekikten oluşan güçlü bir çay hazırladı ve sabırla içirdi.

Birkaç dakikalığına hastayla odada yalnız kaldı. Yaz geri gelmişti, dışarısı güneşli ve sıcaktı, içerisi ise havasız, oda hastalık kokuyordu.

Matilda şimdi gözleri kapalı bir halde yatıyordu, Agnes temiz hava almak için pencereye gitmek istedi. Matilda’nın eli birden onunkini kavradı ve gözlerini açtı. “Ölecek miyim?” diye sordu.

Agnes ona baktı. Bir zamanlar dillere destan olan güzel yüzü çökmüştü ve gri gözleri kasvetliydi. Ona yalvarırcasına bakıyordu. Morarmış dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Agnes yatağın köşesine oturdu. “Evet, Leydim.”

Kadının bozulmuş ve bakımsız görünen saç örgülü başı tekrar yastığa gömüldü. “Tanrı’ya şükür.”

Agnes sustu ve alnına biriken terleri temiz bir havluyla sildi. “Cehenneme mi gideceğim?”

“Ben papaz değilim, Leydim. Ama Tanrı’nın sizi anlayacağını düşünüyorum.”

“Kesinlikle. Daha fazla dayanamayacağım... Mortimer’ın bana ihtiyacı yok. Beni hiç istemedi. Geoffrey, Thomas, Adeline, hepsi gitti. Ben de onların yanına gitmek istiyorum.”

“Evet, tabii ki. Çok uzun sürmeyecek.”

Matilda gülümsüyordu ve birden Agnes’e net gözlerle baktı. “Ona göz kulak olacaksın, öyle değil mi?”

Ah hayır, diye geçirdi Agnes içinden. Lütfen olmasın. Tanrım beni bir ölüye söz vermeye zorlama. Böylesine bağlayıcı bir sözün onu nasıl bir mücadelenin içine sokacağını düşünmek bile korkutucuydu

“Agnes?” dedi Matilda korku dolu gözlerle ve güçsüz bir halde elini çekti.

“İsmimi nereden biliyorsunuz?” diye sordu şaşırarak.

“Senin kim olduğunu biliyorum. Ağabeyinin de kim olduğunu biliyorum. Ve size ne yaptığımızı da. Mortimer’ın sana... bağlı olduğunu biliyorum. Benden daha çok. Bu senin intikamındı, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Agnes usulca. Bu güçsüz, vicdan azabıyla dolu varlık boğazının düğümlenmesine sebep olmuştu. “Hayır, Matilda. Ne ben ne de ağabeyim size karşı kin güdüyoruz. Mortimer artık büyüdü. Ve bu normal.”

“Ama artık beni sevmiyor.”

Agnes elini tuttu ve hiçbir şey söylemedi.

“Bunu yapacak mısın?” diye zorladı Matilda. “Onunla ilgilenen misin?”

Agnes yutkundu. “Yapabildiğim kadar. Size elimden geldiği kadar onunla ilgileneneğime dair söz veriyorum. Ama bundan fazlası olmaz.”

“Bu yeterli.” Eli Agnes’in parmaklarının arasından kaydı ve başını duvara çevirdi.

“Bir rahip ister misiniz?” diye sordu Agnes.

“Evet. Constantin’i çağır. Ama önce Mortimer gelsin...”

★

Kocasından on gün sonra Matilda toprağa verildi. Mortimer babası için ne kadar az üzüldüyse, annesi için de o kadar üzüldü. Kendisini özgür hissediyordu. Derin bir nefes aldı ve büyük bir kutlama düzenlememek için kendini zor zaptetti. Elbette bu

olmazdı. Kalede babasını ve annesini seven birçok insan vardı. Nüfuzlu insanlar. Bu insanlardan hızla kurtulmaya karar verdi. Sonunda ne isterse yapabilirdi. Kral elbette onun yerine bir vasi tayin etmişti, çünkü henüz yirmi bir yaşında değildi ve şövalye olmamıştı ama Mortimer, Kral'ın kararından hoşnuttu. Vasisi, Wakefieldlı John eskiden kralın cephe arkadaşıydı. Yaşlı ve hastaydı. Mortimer onu ziyaret etti ve iyi eğitilmiş, sorumluluk sahibi, asil genç rolü oynadı. Wakefieldlı John da rahatlıkla onun iyi bir Lord olacağına kefil olmuştu.

Ailesinin ölümü onu parasal sıkıntılarından da kurtarmıştı. Ödenen yüksek veraset vergisinden sonra bile, hâlâ oldukça zengin bir adamdı. Haranın ve Geoffrey'le kâhyasının iyi yönetimi sayesinde Waringham'ın kazancı tıpkı eskisi gibiydi. Kiracıları ve köleleri evlerinde ziyaret etmesine gerek kalmamıştı. Zaten şimdi bununla uğraşmıyordu. O çiftlikte kendi düzenini oturtmakla meşguldü.

Onu Waringham'da ilgilendiren tek adam Robin'di. Bu meseleyi, Kral'ın o sıralarda kaldığı Westminster'e gitmeden önce halletmeyi çok isterdi. Ama bu iş sandığından daha zordu. Öncelikle Robin'i bulmak neredeyse imkânsızdı. Mortimer ne zaman haraya gelse, Robin tesadüfen iki yaşındaki atlarla birlikte ormanda veya demircide oluyordu ya da bir şekilde ortalıktan kayboluyordu. Hana gitmiyordu ve bu kez yaz şenliklerine de katılmamıştı. Mortimer elbette onu kaleye çağırabilir ve sessiz sakin hakkından gelebilirdi, ne de olsa bahane yaratmak onun için çok kolaydı. Ama arada Agnes vardı. Onun olan bitenden haberi olmamalıydı, çünkü Agnes ona sırtını dönerse, ezilmiş bir bitkiden farkı kalmayacağına emindi. Zor bir durumdu.

Bugüne kadar Robin'i sadece bir kez, Agnes'in sıklıkla zaman geçirdiği kayın ağacı ormanında yakalama fırsatı bulmuştu. Agnes'i ararken ağabeyiyle karşılaşmıştı. Ve göz göze geldiklerinde, ne yapması gerektiğini bilememişti. Gelişigüzel, neredeyse panikle aklına gelen ilk şeyi söylemiş ve ona, gündüz gözüyle işinin başında olmadığı için ağır bir para cezası vermişti.

Robin cezaya belli belirsiz, küstah bir reveransla karşılık vermişti. Gülmemişti, yüzünde en ufak bir hareket yoktu ama Mortimer içinden neler geçtiğini Robin'in çok iyi bildiğine emindi.

"Bir daha işten kaydardığını görürsem derini yüzerim, seni tembel pislik!"

Robin yere bakmıştı. "Ah, tabii. Şu sıralar tembellikten neden bu kadar nefret ettiğinizi çok iyi biliyorum, efendim."

Mortimer nefret ettiği bu yüzü tanınmayacak hale gelene kadar yumruklamayı çok isterdi. Ama bunu yapamazdı, kollarında güç yoktu. Kulaklarındaki uğultuyu, iç organlarındaki acıyı çok iyi hatırlıyordu. Onları, her gün Robin'le dövüştüğü ve yenildiği zamanlardan hatırlıyordu. Robin'in babasıyla konuşup, onları gizlice izlemeye ikna ettiği ve Mortimer'm çocukluğu boyunca yediği en berbat dayaktan hatırlıyordu. Kulağındaki uğultu ve karnındaki bu acayip çekilme hissi, karşısındaki adamla ayrılmaz bir şekilde bağlıydı. Ve hâlâ bu durum karşısında acizdi.

"İzin verirseniz işimin başına döneceğim, Lordum," dedi Robin uzun bir sessizlikten sonra.

Mortimer midesinin bulandığını hissetti. "Evet, git. Ve söylediklerimi unutma. Babam öldüğüne göre artık özel muamele görmeyeceksin."

★

Bu beklenmedik karşılaşma Robin'i huzursuz etmişti. Waringham gibi küçük bir yerde, herhangi birinden uzun süre kaçmanın imkânsız olduğunu net olarak anlamıştı. Kanunsuz biri gibi davranıyordu. Sürekli kaçıyor. İşinde huzurlu değildi, Mortimer'ın dayakçı adamlarıyla karşılaşabileceğini düşünüyordu. Kutlamalardan ve toplantılardan uzak duruyordu, görünmez olmaya çalışıyordu. Ve her an onu kalenin zindanlarına tıkmak için gelip alabilecekleri fikri Robin'i adeta hasta ediyordu.

Sorunlarını kendine saklamaya çalışıyordu. Geoffrey'nin vasiyetnamesini hiç kimseye anlatmamıştı. Conrad ve Isaac'in

öğrenmesini istemiyordu. Onların da korkmasını sağlamak ve endişelendirmek yersiz olurdu. Bu yüzden normal görünmeye çalışıyordu

Sadece Alice'e gerçeği söylemişti. Ona bu komediyi oynaması imkânsızdı, çünkü hemen anlamıştı.

"Neredeyse başardın," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı bir temmuz sabahı. "Birkaç gün içinde yola çıkacak. Kral nerede kaldığını merak etmeye başlamıştır. Mortimer nezaket ziyaretini yapmalı ve sadakat yemini etmeli. Kral'ı daha fazla bekletemez."

Robin çimlerde yatıyordu, başı Alice'in kucagındaydı, durmaksızın burnunun ucunda dolanan bir sineği kovaladı. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Alice hemen cevap vermedi. Robin bir an için sadece nehrin şırlıtısını ve söğüt ağaçlarının arasında gezen meltemin sesini duydu.

"Kraliçe bana mektup yolladı."

Robin doğruldu. "Westminster'a giderken senin de Mortimer'a eşlik etmeni mi istiyor?"

Kız onun gözlerinin içine baktı. "Evet."

"Ne zaman?"

"Yarından sonraki gün."

Robin, sanki buz gibi bir el göğsünü delmiş, sivri tırnaklarıyla kalbini sökmeye çalışıyormuş gibi hissetti. Güçlkle nefes aldı ama bunu fark ettirmemeye çalıştı. Durumu Alice için zorlaştırmanın bir manası yoktu.

"Kraliçenin nedimesi olarak ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çoğunlukla hiçbir şey. Öylece oturuyorum, sohbet ediyorum, dikiş nakışla uğraşıyorum."

"Peki Kraliçe Philippa sana iyi davranıyor mu?"

"Hayatımda gördüğüm en cömert, en sıcak kalpli, en zeki kadın."

"Sıcak kalpli mi? Seninle ilgileniyor mu?"

"Annemden bir zamanlar yaptığından daha fazla."

Robin, Alice'in kraliçeyi övmesini kışkırttı, aynı zamanda

geri döndüğünde yalnız ve boşlukta hissetmeyeceği için teselli olmuştu.

“Peki ya Kral?” diye sordu Robin. Tüm bu soruları daha önce sormamış olmasına şaşırdı. Sonra nedenini anladı. Alice Waringham’da olduğu sürece, beraber oldukları sürece, hiçbirinin önemi yoktu. Ama bundan sonra ne yapacağını, nerede olduğunu sadece hayalinde canlandırabileceğinden, diğer hayatıyla ilgili her şeyi bilmek istiyordu.

Alice huzursuzlandı. “Kral asil ve sevecen biri. İyi bir komutan ve bilge bir hükümdar. Ve kötü bir koca.”

“Kraliçe’yi aldatıyor mu?”

“Durmaksızın.”

Robin şaşırdı. “Neden?”

“Bilmiyorum. Kraliçe’yi seviyor, bu açıdan sorun yok. Ama kadın güzel değil. Kral ise güzel kadınları seviyor.”

“Seni beğeniyor mu?” dedi kaygısız bir tebessümle, kendine güçlkle hâkim olabilişti.

Alice gülümsedi. “Gerçekten benim onun dikkatini çekebilecek kadar güzel olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Bilmem. Yeterince güzel olduğun kesin.”

“Ah Robin, sadece bugünümüz ve yarınımız var. Zamanımızı zı Kral’ın kadınlarla ilgili hikâyelerini konuşarak mı geçirelim?”

Robin kollarını Alice’in çıplak omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. “Hayır. *Benim* kadınlarla ilgili hikâyelerimle geçirelim...”

★

Ayrıldıklarında, Robin hem mest olmuş hem de yenilgiye uğramış gibiydi. Bir tek yarın vardı. Yarın ufukta bir ölüm tehlikesi gibiydi. Ve sonra onsuz yaşamak zorunda kalacaktı.

Bu hissi düşündü. Söylenenlere göre aşk bir hastalıktı, gözlerden beyine ilerliyor, algıyı, hayal gücünü istila ediyordu ve tek bir şeye sebep oluyordu. Buna maruz kalan kişinin ruhu ve bedeni hastalanıyordu, uykusuzluk çekiyordu, melankolik ve neşesiz oluyordu, kalbiyle ilgili sorunlar yaşıyor ve fiziksel ağrılar çekiyordu. Ta ki ölüme teslim olana kadar.

Robin öleceğini düşünmüyordu ama buna rağmen kendini sefil hissediyordu. Haraya geri döndüğünde, bedeni sanki öfke ve kederden zehirlenmiş gibi sert ve hantaldı. Eline bir balta alıp mutfak evinin arkasındaki tahta yığınına saldırdı. Yaptığı ağır iş ona iyi gelmişti. Sanki hapsettiği duygularını nihayet özgür bırakmış gibi hissediyordu. Bitirdiğinde Maria kapıdan baktı. “Robin? Her şey yolunda mı?”

“Tabii. Neden?”

Maria şüpheyle baktı. “Daha önce yakacak odun parçaladığını hiç görmemişim.”

Robin koluyla alnını sildi ve mahcup gözlerle gülümsedi. “Evde daha fazla oduna ihtiyaç var mı?”

Kadın başını iki yana salladı. “Ama nihayet yulaf geldi. Madem iş yapmaya bu kadar heveslisin, o zaman çuvalları ambara götürebilirsin.”

Robin baltayı odun kütüğüne sapladı. “Tamamdır.”

★

Kısa bir süre omzunda yulaf çuvalıyla ambara geldiğinde, Stephen’ın Leofric’i sert tokatlarla yere yığışına tanık oldu.

“Battaniyeleri kurutman için nereye götürmeni istedim? Buraya mı? Tüm yem nemlensin diye mi? Kesinlikle hayır! Eyer odası dedim, gerzek!”

Leofric ayağa kalktı ve sırtını duvara döndü. Gözlerini Stephen’inkilerden ayırmıyordu.

“Bana öyle bakma, seni... andaval!”

Leofric tekrar yere düştü.

Robin çuvalı duvara dayadı ve yanlarına gitti. Leofric’i omzundan tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Leofric ağlamamak için gözlerini kırıştırdı. Robin onu arkasına aldı. “Ne yaptık?”

Stephen kollarını beline dayadı. “Sana ne?”

“Onu ben getirdim diye eziyet ediyorsun, öyle değil mi?”

Stephen derin bir iç çekti. “Kızmışsındır tabii.”

“Hayır, Stephen. Bir kez olsun gerçeklerden bahsedelim.”

Stephen’ın yüz ifadesi değişti. “Son kez söylüyorum. Defol. İşinin başına git ve kendi pisliğine ilgilen.”

Robin arkasında saklanan Leofric'i önüne aldı ve yüzüne baktı. "Leofric, otlaktaki aygırları al, tamam mı? Bunu yapabilir misin?"

Leofric başıyla onayladı ve uçarcasına gitti. Stephen, Leofric'e şaşkın gözlerle bakıyordu, yüzü neredeyse komikti. Sonra tekrar Robin'e döndü ve gözlerini kıstı. "Hata yaptın."

"Öyle mi?"

"Gerçekten büyük bir hata yaptın!" Etrafına bakındı, gecele-ri demir kapıyı kilitlemekte kullandıkları demir çubuğu gördü, bir adım geri gitti ve demir çubuğu aldı.

Robin kımıldamadı.

"Yerimi alabileceğini düşünüyorsun, öyle değil mi? Bunun için yatırım yapıyorsun. Ama hâlâ ahır görevlisinden başka bir şey değilsin ve bana itaat etmeyi öğreneceksin. Bunun için kemiklerini kırmam gerekse bile, umrumda değilsin!"

"Bana dokunursan, karşılık veririm."

Robin kendi söylediğine inanamadı. Sonra ciddi olduğunu fark etti. Bu artık çok fazlaydı. Mortimer bir şeytan gibi, uykularına kadar onu takip ediyordu, Alice iki gün sonra onu terk edecekti ve belki onu bir daha hiç göremeyecekti. Ve şimdi bir de Stephen çıkmıştı. En azından bu konuda artık güçsüz değildi. Kendini savunabilirdi. "Sana yemin ediyorum."

Stephen tereddüt etti. Böyle bir kavganın sonu belirsizdi. Stephen'ın elinde bir silah vardı ama Robin ondan biraz daha iriydi ve dövüşmeyi öğrenmişti. Sonra Robin'in ona el kaldırmaya cesaret edemeyeceğini düşündü ve hamle yaptı.

Robin hayatının söz konusu olduğunu düşündü. Stephen'ın bu ruh hali içinde ne yapacağını tahmin etmek zordu, kendini kaybediyordu. Gözlerini demir çubuğa odakladı ve onu Robin'e savurduğu anda bir adım geriye kaçtı.

Hamle boşa gitmişti ama Stephen hemen tekrar saldırdı. Robin ağırlığını yanlış ayağına yükledi ve hamleden kaçamadı. Demir çubuk sol tarafına geldi. Bir kaburgası kırıldı, Robin geriye doğru sendeledi ve saman balyalarından birinin üstüne

düştü. Felç olmuştu adeta, çektiği acının büyüklüğü onu şaşırtmıştı. Kımıldayamayacağını düşündü ancak demir çubuk tekrar üstüne doğru savrulduğunda yana yuvarlandı. Demir çubuk, az önce başının bulunduğu yerdeki saman balyasında derin bir iz bıraktı ve havaya toz bulutu yükseldi.

Robin ayağa kalktı ve tam zamanında eğildi. Başının üstünden geçen demir çubuğun rüzgârını hissetti. İsabet etmeyen hamle Stephen'ın dengesini kaybetmesine ve kendi ekseninde savrulmasına sebep oldu, artık karşı saldırıya açıldı. Ama Robin saldırmadı. Sadece demir çubuğu kavradı, Stephen'ın elinden aldı ve kendinden uzağa, samanların arasına fırlattı.

Stephen yumruklarını sıktı. Sol yumruğuyla vuracaktı gibi yaptı ama sağıyla Robin'in kaburgalarına vurdu. Aynı yere. Robin'in gözlerinin önünden parlak noktalar geçti. Dövüşü kaybettğini düşündü ama şaşkınlıkla, yumruğunu kaldırışını ve nihayet verdiği sözü yerine getirişini izledi. Yumruğu Stephen'ın karın boşluğuna isabet etti. Kontrolsüz, sert bir yumrukla Stephen iki büklüm oldu.

Robin rakibinin ensesine baktı, bir felakete neden olduğunu fark etmek tüm gücünün tükenmesine sebep olmuştu. Gerçekten yapmıştı. Ve şimdi bedelini fena ödeyecekti.

Stephen zar zor doğruldu. Ambar duvarına yaslandı. Robin'e gülümsedi, gözlerinde salt öldürme isteği vardı. Çenesine yumruk attı. Robin başını yana çevirdi ve Stephen'a yumrukla karşılık verdi. Hamle isabet etti. Stephen duvara karşı yapıştı ve yumruğunu tekrar kaldırdı.

"Stephen! Robin!"

Conrad'ın keskin sesi onları gerçek dünyaya geri getirdi. Yumruklarını indirdiler ve birbirlerinin yüzüne bakmadılar.

Conrad yavaşça yanlarına geldi. "Bu kadar ileriye gitmek zorunda mıydınız?"

Cevap gelmedi.

Uzun bir sessizlikten sonra Conrad tekrar konuşmaya başladı: "Bu konunun kesin ve net olarak halledilmesini istiyorum.

Artık huzursuzluk olmasını istemiyorum. Robin, özür dileyeceksin. Stephen, cezanı belirleyeceksin. Anlaşıldı mı?”

Robin vereceği cevabı iyice düşündü. Sonra başını iki yana salladı. “Hayır.”

“O zaman korkarım burayı terk etmek zorunda kalacaksın,” dedi Conrad.

Robin başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

Stephen yüzündeki kanı silmekle meşguldü. Conrad’a bakmadı.

Birden kapının yanından bir gölge belirdi. Hepsi oraya döndü.

Leofric emekleyerek samanların arasından çıktı. Görünüşe göre Robin’in istediğini yapmamıştı. Aygırlara gitmek yerine, saklanmış ve olan biteni izlemişti.

Conrad aceleci bir mimik yaptı. “İşinin başına dön, Leofric. Burada işin yok.”

Leofric, Conrad cümlesini bitirmeden başını çevirdi. Saman balyalarının üstüne çıktı, bir süre bir şey aradı ve sonunda paslı demir çubuğu buldu. Kaldırmaya çalıştı ama onun için çok ağırdı. Onu arkasından sürükleyerek Conrad’a götürdü ve yere bıraktı. Demir çubuk büyük bir gürültüyle düştü. Leofric, Conrad’ın tüm dikkatinin kendisinde olduğuna emin olana kadar ona baktı. Sonra demir çubuğu gösterdi ve parmağıyla Stephen’ı işaret etti. El kol hareketleriyle Stephen’ın öfkeden gözü dönmüş bir halde Robin’e saldırışını anlattı.

Conrad onu çok iyi anlamıştı. İnanamaz gözlerle Stephen’a baktı. “Bu doğru mu?”

Ne o ne de Robin cevap verdi.

“Stephen?”

“Evet.” Sesinde hiçbir ifade yoktu. Bu bir itiraftı. Sesini alçak tutmaya çalıştı. “Ne olmuş yani? Ona görgü kurallarını öğretmeye çalıştım.”

Conrad cevap vermedi. Bir süre sonra, “Robin, eve git ve ben gelene kadar orada bekle,” dedi.

Robin mutsuz bir yüzle onu onayladı ve yavaşça kapıya doğru yürüdü. Yanından geçerken Leofric'in başını okşadı. Sonra dışarı çıktı.

★

Agnes alev gibi yanan ve çevresinde siyah halkalar oluşan morluğu sarı kantaron yağıyla ovdu ve kaburgalarını sardı. Eli hafif değildi. Robin, kızkardeşinin ona kızgın olduğuna karar verdi.

Bitirdiğinde, Agnes duvara gitti, yerdeki samanları ayağıyla süpürdü ve duvardaki çivisiz tahtayı çıkardı. Arkasındaki boşluktan küçük bir şişe çıkardı. "Olanlara rağmen at bineceksin, öyle değil mi? Al. Kötü olursan, bundan üç damla iç."

"Tamam."

"Aşırı kaçırma, tamam mı? Gerçekten çok etkili. Beş veya altı damla alırsan, tüm günü ölü gibi uyuyarak geçirirsin, on damla alırsan ölürsün."

"Bu ne?"

"Bir tür haşhaş. Buradan değil, doğuda yetişen bir tür. İsmi afyon."

"Bunu nereden buldun?" diye sordu hayranlıkla.

"Tohumların kabuklarından yağ çıkarılır. Bir keresinde bir tüccardan birkaç tohum aldım. Onları ektim etrafına küçük bir duvar ördüm ve kışın toprağın üstünü közle örttüm. İşe yaradı."

"Agnes... inanılmazsın."

Kız kardeşi kızgın bir ifadeyle arkasını döndü. "Çok fazla içme, yoksa seni öldürür."

"Dikkat ederim."

Agnes tahtayı yerine koydu ve boşluğa iyice oturması için yumruğuyla vurdu. Sonra yerden boş bir kese alıp kapıya yürüdü. "Gitmeliyim, Robin. Ne zaman gelirim, bilmiyorum."

"Dikkatli ol."

Agnes omzunun üzerinden tuhaf bir bakış attı. "Ben hep dikkatliyim," dedi.

Robin bitkindi. Masanın yanındaki bankta oturup evin ses-

sizliğini dinledi. Her şeyin gerçek dışı olduğu düşüncesi geri gelmişti. Hiçbir işe yaramadan öylece oturamazdı, o böyle biri değildi. Gündüz vakti evde hiç oturmamıştı. Pencereden süzülüp yere yansıyan güneş ışığı ona tamamen yabancıydı. Conrad'ın çabucak gelmesini istiyordu. Sessizlik sinirlerini bozuyordu. Ayağa kalktı ve pencere kanatlarından birini tamir etmeyi düşündü. Rüzgâr estiği zaman takırtılar çıkarıyordu. Agnes bunu ona haftalardır söyleyip durmuştu. Şimdi fırsatı vardı. Alet kutusunun başına eğilmişti ki Conrad içeri girdi.

Robin gözücuyla kapının açıldığını gördü. Doğruldu, alet kutusunu ayağıyla iterek yerine yolladı ve arkasını döndü. Bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Conrad kapıyı kapadı ve yaklaştı. “Ee, Robin, şimdi mutlu musun?”

Robin cevap vermedi. Conrad'ın susarak yıpratma taktiğini ona uyguluyordu.

Ve Conrad tuzağına düşmüştü. Başını sallayarak banka oturdu, eliyle çenesini ve boynunu ovuşturdu. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun? Bense her şey ortada diye düşünüyordum. Beni kovacaksın ve her şey yoluna girecek.”

“Aa, Robin. Sana ne oldu böyle?”

Robin bir adım yaklaştı. “Ne yapmalıydım? Çocuğu dövme-sine seyirci mi kalsaydım?”

“Belki de. Bilmiyorum.”

“Bazen onu gerçekten tanımadığını düşünüyorum.”

“Ama tanıyorum.”

“Peki kontrolünü kaybedince nasıl biri olduğunu biliyor musun?”

Conrad itiraz edercesine elini havaya kaldırdı. “Suçlama dinlemek için gelmedim.”

“Evet. Bilmek istemiyorsun. Görmezden gelmeyi tercih ediyorsun.”

Conrad dalgın gözlerle ona baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Evet, Robin emindi. Conrad arkasını döndüğünde Stephen'in nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de Stephen'in gözlerindeki o tehlikeli, muğlak ifadeyi hiç görmemişti. "Benim ne düşündüğümün ne önemi var?"

"Peki bundan sonra ne olacak?"

Robin omuz silkti. Yaptığı hareket kaburgalarına hafif bir sancı girmesine sebep oldu, sanki bir kılıç ucu batmış gibiydi. "En iyisi benim gitmem olacak. Leofric'i de alacağım."

Conrad mutsuz bir kahkaha attı. "Öylece çekip gidemezsin. Kanun buna izin vermiyor, biliyorsun."

"Ben özgür bir adamım."

"Hayır, Robin. Kanun, elinde toprak sahibinin gitmene izin verdiği yazılı bir kâğıt olmasını istiyor. Yoksa seni içeri tıklarlar. Kırk gün. Sonra seni geri getirirler. Bu senin sevgili Kral Edward'ının fikri, insanları bu şekilde topraklarına bağımlı kılıyor."

"İçeri tıkmadan önce yakalayabilmeleri lazım."

"Yakalarlar."

Robin çaresizliğini anlatan bir jest yaptı. "Özür dileyemem, Conrad. Ama sen haklıydın, artık böyle devam edemez. Waringham'ı terk edemem diyorsun ama ben harada kalamam. Arazi kiralayamam, çünkü tohum ekmekten ve hasattan anlamıyorum. Mortimer bana hiçbir şey vermeyecektir. Burada domuz çobanı veya öküz sürücüsü olmaktansa, şansımı sokaklarda deneyeceğim."

Conrad'ın mutsuzluğu belirgindi. Çizmelerindeki bir noktaya bakıyordu ve hiçbir şey söylemiyordu.

Robin masaya iki bardak koydu ve bira testisini aldı. İyi bir biraydı, koyu ve baharatlı. Agnes tarifini gözü gibi saklıyordu. Robin bardaklardan birini doldurdu ve Conrad'ın önüne koydu. Her şeyi sağ eliyle yapıyordu. Bu, Conrad'ın gözünde kaçmadı ama hiçbir söylemedi.

"Robin onun buna kayıtsız kalacağını sanma. Çok öfkeli."

"Bunu her defasında diyorsun."

“Meselelere bir an olsun benin açımdan bakamaz mısın?”

Robin ricasını gözden geçirdi. “Bakarsam ne göreceğim ki? Conrad, üzgünüm. Benden nefret etmesini anlıyorum. Ama Leofric’in ne suçu var?”

“Lanet olsun, Leofric camdan değil, Stephen’le başa çıkabilir.”

“Ben o kadar emin değilim.”

İkisi de bardaklarından bir yudum aldı.

“Gitmek istemiyorum,” diye itiraf etti Robin. “Waringham her zaman olmak istediğim tek yerdi. Bunu sen de biliyorsun. Ama başka bir yol göremiyorum.”

Conrad kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Buna izin vermeyeceğim. Yakalanırsan Mortimer sana dünyayı dar eder.”

“Kalırsam da aynı şeyi yapacak. Hiçbir farkı yok, bana ne yapmam gerektiğini söyle. Ben bilemiyorum.”

“Kararını iyice düşünmelisin, başka çaren yok. Ancak bu şekilde bizimle kalabilirsin. Stephen’dan af dileyip cezasını kabul etmelisin. Hafif olması için elimden geleni yapacağım.”

Robin sessizce güldü. “Benim deri bir kayıştan korkacağımı mı sanıyorsun?”

“Hayır. Korktuğun şey kaybedeceğin kıymetli onurun. İnkâr etsen de hâlâ kendini soylu bir adam olarak görüyorsun.”

“Onur soylu insanların tekelinde değil, sen bunun canlı kanıtısın.” diye cevap verdi Robin. “Cevabım hayır.”

“Lanet olsun, özür dilemezsen şikâyetle bulunacak. Sonra neler olacağı hakkında bir fikrin var mı?”

“Elbette var. Gerard Fitzalan da aylardır önüne böyle bir şans çıkmasını bekliyor. Ellerini ovuşturmaya başlamıştır bile...”

“Eğer kâhya seninle kötü konuşuyorsa suçu kendinde aramalısn. Sen ve Isaac, bunu yapması için elinizden geleni yaptınız.”

“Ah, tabii.” Robin inanamaz gözlerle başını iki yana salladı. Şartlar ne olursa olsun, kanunların kimden yana olduğu şimdiden belliydi. Tuzığa düşmüştü. Olay çıktığı anda anlamıştı bunu.

“Düşünmem lazım. Yarma kadar onun bir şey yapmasını engelleyebilir misin?”

“Engellerim.” Conrad, Stephen’a olan öfkesini gizlemeye çalıştı. Onu engellerdi, orası kesindi ancak Stephen’ı konuyu kapamaya bir türlü ikna edememişti. Stephen hâlâ Robin’in ona bir özür borçlu olduğunu düşünüyordu.

Conrad ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. “Karar verdiğinde bana gel. Sonra ne yapacağımızı düşünüyoruz.”

“Teşekkürler, Conrad.”

Ama Robin ona gitmek niyetinde değildi. Hiç kimseyle vedalaşmayacaktı. Bu, ona epey zaman kaybettirirdi ve ayrıca insanların gözlerine bakmak zor olurdu. Bunun yerine sessiz sedasız çekip gidecekti.

Gece yarısı, tıpkı bir hırsız gibi.

★

Asma köprüünün üstünden geçerken kimse onu durdurmaya kalkmadı, yüzü herkese tanıdıktı. Tavuk kümesinin önünde hizmetçilerden birini yakaladı, ona biraz para verdi ve Leydi Alice’e, ahıra gelmesi gerektiğini, kısırağının hastalandığını, ağzından köpükler çıktığını ve gözlerinin döndüğünü iletmesini söyledi. Kızı göndermeden önce mesajı tekrarlattı ve sonra ahıra doğru yürüdü.

Burada da tüm işler bitmişti. Atlar yeni doldurulmuş yemlerini yiyorlardı, ahır görevlileri gitmişti.

Robin, Alice’in kısırağının ahır bölmesine saklandı ve onun adım seslerini duyması uzun sürmedi. Hızla yaklaşıyordu.

“Merhaba? Kimse var mı?” Alice atının bölmesinin kapısını açtı ve içeri girdi.

“Var,” dedi Robin usulca karanlığın içinden.

Kız irkildi. “Robin!”

“Seni korkuttuysam özür dilerim. Onun hiçbir şeyi yok,” Başparmağıyla atı işaret etti. “Seninle konuşmam gerekiyordu. Alice... ben bu gece yola çıkıyorum, Waringham’dan gidiyorum.”

Alice'in gözleri alacakaranlıkta parladı. "Neden bu gece?"

"Burada daha fazla kalamam." Öğleden sonra olanları ona kısaca anlattı.

Alice bir süre sustu, sonra kollarını Robin'in boynuna doladı. "Dikkatli ol, Robin. Lütfen dikkatli ol."

Alice'in ilgisi ve endişesi onu mutlu etmişti. "Tabik ki dikkatli olurum. Alice, senden bir şey rica edeceğim."

"Tabii, ne istersen."

"Kız kardeşim sana birkaç mücevher verdi, öyle değil mi?"

"Evet."

"Bana onlardan birini ver, sattığımda bir zırh alabileceğim kadar değerli olanını."

"Bir de at mı alacaksın?"

"Hayır, şimdilik değil. Agnes'in elinden gerektiğinden fazlasını almak istemiyorum. Buradan yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz, bir at çalacağım. Bana mücevherlerden birini verecek misin?"

Kız kollarını boynundan çekti. "Bekle burada."

Robin uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Birkaç dakika sonra Alice geri döndü, onun elini aldı ve üstünde orta büyüklükte bir safir olan gümüş broşu avucuna koydu. "Al, işini görür bu."

Robin parmaklarını soğuk mücevherin üzerine kapadı. "Teşekkürler, Alice. Agnes'in mücevherlerini iyi bir paraya satacaksın, öyle değil mi?"

"Merak etme."

Robin, Alice'e sarıldı, dudaklarını onunkilere bastırdı. Tutkuyla öpüştiler ama uzun sürmedi. Robin sonra onu bıraktı.

"Şimdi, burada vedalaşmak istemezdim," diye mırıldandı hüznle.

Alice elini tuttu. "Yarın daha kolay olmayacaktı."

"Evet."

"Fransa'ya mı gidiyorsun?"

"Sanırım. İngiltere'de kaldığım sürece kaçak yaşamak zorundayım."

“Böylelikle Geoffrey de amacına ulaşmış olacak?”

“Evet.”

Alice elini elbisesinin derin dekoltesinin içine soktu ve boynundaki Aziz George kolyesini başının üstünden çıkarıp ona uzattı. “Al, bunu senin takmanı istiyorum. Eğer gerçekten şövalyeleri koruyorsa, artık seni de koruyacaktır.”

Robin hiçbir şey söylemeden başını eğdi ve Alice zinciri boynuna geçirdi. Robin kolyenin ucunu avucunun arasına aldı. Sık sık gördüğü göğüslerin sıcaklığına sahipti.

“Eğer başarabilirsem onu sana günün birinde geri getireceğim.”

Kız başıyla onayladı, parmaklarının ucunda yükseldi ve onu dudaklarından öptü. “Hoşça kal, Robin.”

“Hoşçakal Alice.”

Saman, kızın adımlarıyla hışırdadı ve Alice gözden kayboldu.

★

Güzel, ılık bir akşamdı ve Robin’le Leofric güney çayırılıkta buluştuğunda ay parlıyordu. Leofric kolunun altında mütevazı bir bohça taşıyordu ve ona utangaç bir ifadeyle gülümsüyordu.

Robin onu yanına alarak iyi bir şey yapıp yapmadığından emin değildi. Kararı Leofric’e bıraktı ve Leofric bir an bile tereddüt etmedi. “Aç kalacağız!” diyerek onu uyarmıştı. Ama Leofric korkmamıştı. Robin’le birlikte olmak istiyordu ve o açlıktan ölecekse, Leofric de ölecekti.

Yola çıktıklarında yanında Leofric’in olmasından memnundu. Çünkü yalnız gitseydi, küçük bir çocuk gibi sokaklarda ağlayacaktı, bunu çok iyi biliyordu. Kendini sürgün edilmiş, yersiz yurtsuz biri gibi hissediyordu ama canını en çok acıtan şey, ona destek çıkan insanlardan ayrılmış olmaktı. Hepsini şimdiden özlemişti ve kız kardeşini arkada yalnız, korumasız bıraktığı için vicdan azabı çekiyordu.

Elini omzuna koyduğunda Leofric ona döndü. Ay ışığında birbirlerini net bir şekilde görebiliyorlardı.

“Yorulduğunda bana söyle. Dururuz.”

Leofric abartılı bir el hareketiyle reddetti.

Robin gülümsedi. “Eminim nereye gittiğimizi merak ediyorsundur.”

Leofric omuzlarını silkti.

“Olsun, ben yine de söyleyeyim. Önce Canterbury’ye gideceğiz. Orada yolculuk için tüm gerekli olanları alıp sonra Dover’a geçeceğiz. Bakalım ne kadar uzağa gidebileceğiz. Şerif, askerler ya da herhangi biri bizi yakalarsa onlara kim olduğumuzu söyleyeceğim. Seni rızan dışında alıkoyduğumu söyleyeceğim. Sen de rahatlamış gibi yapacaksın.”

Leofric ona küçümseyen gözlerle baktı.

Robin onun başını okşadı. “Sana ne diyorsam onu yap! Böylesi senin için daha iyi.”

Leofric başını yana savurdu ve ona sinsî bir ifadeyle gülümsedi. Robin’e ona aynı şekilde karşılık vermekten başka bir şey kalmadı. Büyük bir ihtimalle ortalıkta Leofric’ten çok daha kötü yol arkadaşları var, diye düşündü. Bu çocuk doğası gereği neşeli ve inatçıydı, sabah kahvaltı edecek bir şey bulamadıklarında kolay kolay yıkılmayacaktı. Ne de olsa onun Waringham’a kadar uzanan yolu, Robin’inkinden çok daha uzun ve yapayalnızdı.

★

Orman sessizdi ve sadece bir kuş korktuğunda ya da av üstündeki hayvanlar harekete geçtiğinde çalılıklar hışırdıyordu. Önlerinden bir tilki geçti, yolun sağındaki ardıc ağacında bir bülbül şakıyordu. Robin bülbülün sesinin güzelliğine hayran oldu ve Leofric’in de onu duyabilmesini diledi.

Gece yarısına kısa bir süre kala, Leofric tökezlemeye başlayana kadar izledikleri yola devam ettiler. Robin onu yolun solundaki küçük bir ağaç grubunun yanına yönlendirdi, orada paltolarını kıvrıp uyudular. Gün sökmeden kısa bir süre önce uyandılar ve yola devam ettiler.

Robin bohçasındaki sert ekmeği çıkardı, ikiye böldü ve yarısını Leofric’e uzattı. “Hava aydınlanana kadar bu yoldan devam edeceğiz. Daha sonra çalılıklardan ilerleyeceğiz.”

Leofric anlamamışçasına alnını kırıştırdı.

“Evet, biliyorum. Gündüz yola devam edersek bu akşam orada olabiliriz. Ama yolda yakalanma riskimiz çok büyük.” Robin kaba iş önlüklerine işaret etti. “Herkes bizim ne olduğumuzu bir bakışta anlar. Daha da kötüsü, bir mücevherimiz ve pahalı bir kılıcım var. Geçen gece ne anlam ifade ettiklerini anladım. Bizi yakalarlarsa, beni sadece içeriye tıkmakla kalmazlar, bir de beni asarlar. Hiç kimse onların bana ait olduğuna inanmaz.”

Leofric durdu ve ona baktı. Gözlerinde korku vardı.

Robin iç çekti. “Özür dilerim dostum. Bunu unutmuşum. Babanı asarlarken senin de izlemene seyirci kaldılar, öyle değil mi?”

Leofric başıyla onayladı.

“Bu tam onlara uygun bir davranış. Şimdi sakın ol, henüz o durumda değiliz. Olmamaya da çalışacağız. Geceleri ilerleyeceğiz, gündüzleri saklanacağız. Yarın orada oluruz. Ekmeğin tadını çıkar, oraya varana kadar yiyeceğimiz tek şey bu.”

Leofric ekmeğini ağzına yanlamasına soktu, gözlerini kapadı ve azı dişleriyle ekmeği çiğnedi. Robin ona baktı. Leofric hâlâ vahşi bir hayvan gibiydi ve belki de bu o kadar da kötü bir şey değildi.

Yollar canlanmadan önce Hetfield’a kadar gelebildiler. Tüccarlar Canterbury’den geliyor, Canterbury’ye gidiyorlardı. Askerler de. Robin ve Leofric, arkalarında kimsenin olmadığı, kimseyle karşılaşmayacakları bir ân gözleyip çitlerin arkasına saklandılar. Önlerinde uzun, sıcak bir gün vardı, zamanlarını yazı alıştırmaları yaparak geçirmeye karar verdiler. Robin, Leofric’in ilerlemesinden çok memnundu ve yolculuk sırasında her şeyi unutmasını istemiyordu.

Büyük bir yolcu grubu yoldan geçtiğinde, saat daha dokuz bile olmamıştı. En az kırk kişiydiler ve gelişigüzel yürüyorlardı. Robin çitin arasından baktı, tüccarlar, keşişler, birkaç çiftçi, paltolarında Londra el sanatları rozeti taşıyan beş adam ve bir grup kadın gördü.

Robin, Leofric'in omuzlarını kavradı. "Tabii ya, çözüm bu! Biz de gezginler arasına katılacağız, Leofric."

Bölüm 7

Canterbury, Haziran 1366

Bir aksilik yaşamadan Canterbury'ye vardılar. Burası, Robin'in hayatında gördüğü ilk şehirdi, ayak bastığı an dayak yemiş gibi oldu. Bu kadar çok insanın aynı yerde yaşayabileceğini hiç hayal etmemişti. Sokaklar dar ve pisti, at arabaları, öküz arabaları yayalar arasından geçiyordu. Evler dip dibeydi, konutlar, hanlar, kiliseler, kerhaneler, atölyeler ve dükkânlar hepsi iç içeydi. Her yer insanla doluydu. Sürüler halinde yürüyorlardı, hepsi hızlı ve telaşlıydı. Hiçbiri yalnız yürümüyordu. Ve kötü kokuyorlardı. Eğri büğrü evlerin arkasından katedral yükseliyordu, sanki mimar eserini Tanrı'nın ayaklarına kadar uzatmak istemiş gibiydi.

Durum Robin'in korktuğundan daha da zor olmaya başlamıştı. Nereye giderlerse gitsinler köylü kıyafetleri şüphe uyandırıyor. Paraları olsa bile, bir konuk evine alınmazlardı. Robin sıkışıp kalmıştı, çünkü safiri kuyumcуда bozdurabilmek için başka kıyafetlere ihtiyaçları vardı ama onu satmadan da yeni kıyafetler alamazdı. Lanet olası bir kısır döngüydü bu. Ayrıca sürekli şerifin adamlarından kaçıyorlardı.

Sonunda onlara yardım edecek olan zavallı bir işçiyle tanıştılar. Robin'i pek de güven uyandırmayan sefil bir sokağa götürdü, adam soru sormaksızın safiri satın almıştı. Robin dolandırıldığını biliyordu ama başka çaresi yoktu.

Para sadece yeni kıyafetlere ve bir katır almaya yetmişti. Robin katırı Calais'de iyi bir fiyata satabileceğini ve ucuz bir zırh alabileceğini umuyordu. Birçok İngiliz askeri, eve geri dönüş parasını çıkarmak için Calais'te zırhını satardı.

Canterbury'den bir hafta sonra ayrıldılar. Azametli batı kapısının gölgesinden çıktıklarında Robin kendini özgür hissetti. Yan yana Dover'e doğru giden yol boyunca ilerlediler, her biri katırın bir tarafındaydı. Robin kendisine bir tüccar bastonu almıştı ve her adım attığında onu sallıyordu. Geniş gökyüzünün altında tekrar umutla dolmaya başlamıştı. Kaçışlarının en tehlikeli bölümünü atlattıklarını biliyordu, her adımda kendini daha özgüvenli ve hür hissediyordu. Bu hissi ilk kez duyuyordu ama iyi biliyordu. Bu, macera duygusuydu.

Leofric'e anlayışlı gözlerle gülümsedi. "Bu şık kıyafetlerin içinde kendini iyi hissetmediğini biliyorum."

İnanamaz gözlerle kendini inceledi. İnce, lacivert kumaş pantolon, aynı renkte kolsuz, bir yelek ve içine koyu yeşil bir mintan giymişti. Üstüne giydiği kapüşonlu peleriniyle de tam anlamıyla tüccar gibi görünüyordu. Eski çizmeleri hâlâ ayağındaydı. "Biraz komik görünüyorum ama en kolay yolu bu. Hiç kimse bizi durdurmaz veya içeriye tıkmaz."

Babasının kılıcını artık belinde taşıyordu. Bir köylünün aksine tüccarların silah taşımaya izin veriliyordu.

Kimliklerini ele vermeyen kıyafetleri sayesinde artık acele etmeleri gerekmiyordu. Yavaş ilerlediklerinde Dover'e ulaşmaları bir gün sürerdi. Sabah olduğunda caddeler tekrar canlanmıştı. Bir grup okçu, şövalyeler, refakatçileri ve tüccarlarla karşılaştılar. Tüccarlar onları, onlar da tüccarları selamladı.

Yol kırsal alanlardan ilerliyordu; Canterbury ve Dover arasında kayda değer hiçbir şehir yoktu. Öğleden sonra ormana ulaştılar. Robin şüpheyle etrafına bakındı ve kınındaki kılıcını kavradı.

"Hoşuna gitmeyen herhangi bir şey görürsen haber ver," diye tembihledi Leofric'e.

Oğlan onu başıyla onayladı. Herkes gibi o da geçen birkaç yıl içinde haydutların arttığını biliyordu. Ne de olsa Robin de bir süre onların arasında yer almış sayılırdı. Topraklarını ve geçim

kaynaklarını kaybeden onca insanın ormanlarda saklanmak, eşkiya olmaktan başka çaresi yoktu. Ve tehlikelilerdi, çünkü kaybedecekleri hiçbir şeyleri yoktu.

Ama ilerlemeye devam ettiler. Gölgeleleri uzadığında durdular. “Artık kendimize korunacak yer bakmalıyız. Duydun mu? Hayır, tabii ki duymadın. Özür dilerim. Yakınlarda bir yerde nehir var. Gel, çok uzakta olamaz.”

Leofric kararlı bir ifadeyle başını iki yana salladı ve elleriyle bir çatı işareti yaptı.

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “Olmaz. Neden bir hana ihtiyacımız olsun ki? Sadece karnını doyurmaya çalışıyorsun. Yeterince yiyeceğimiz var. Öyle görünsek bile biz zengin değiliz, anladın mı? Bira ve kuzu bacağından daha önemli şeylere ihtiyacımız var.”

Yolun soluna döndü ve Leofric onu sinirli gözlerle takip etti. Caddelerden ayrılmak çok tehlikeliydi.

Sonunda berrak bir derenin aktığı meşe korusuna ulaştılar. Uzun, nemli çimlerin üstünden yürüdüler ve adını Stephen koydukları katırı bir ağaca bağladılar. Robin örtülerini çıkarıp çantalarını boşaltırken Leofric de odun topladı.

Kısa sürede, iri bir meşe ağacının altında parlak bir ateş yakıldılar. Robin ateşin üstünde ekmek ve domuz eti pişirdi. Et harika kokuyordu ve Leofric üstüne eğilerek ağzını şapırdatıyordu. Robin onu gülerek itti. “Dikkat et, saçın yanacak.”

Leofric en iyi performanslarından birini sergiledi: acıkmış köylü çocuğu. Kıvrandı, karnını tuttu ve yüzünü ekşitti.

Robin kahkaha attı ve etini ona uzatırken omzuna vurdu. “Kesinlikle bir soytarı olmalısın, Leofric. Ne dersin? Savaşa gitmek yerine Fransa’da panayırdan panayıra gezeriz.”

“İzin verirseniz size katılabilir miyim, efendim?” dedi genç bir ses arkasından.

Robin etrafına bakındı. Atlı bir şövalye onlara doğru geliyordu.

Robin eliyle davetkâr bir hareket yaptı. “Zevkle, efendim.

Burada yeterince yerimiz var. Siz...”

Atı tanıdığında kelimeler boğazına düğümlendi. Kendi eleriyle dünyaya getirdiği, ilk titrek adımlarına şahit olduğu ve ilk eyerini taktığı atı nasıl tanımazdı. Şaşaalı eyer örtüsünün ve şövalyenin kalkanının üstünde bilindik o arma vardı: kırmızı zemin üzerinde siyah at ve beyaz defne yaprağı.

Mortimer eyerin üstünde sanki tepesine şimşek inmiş gibiydi. Ağzı açıldı. Başka şartlar altında oldukça komik bir manzara olabilirdi. Sonra yavaşça eyerden indi. “Sizin burada ne işiniz var?”

Robin hızla düşünmeye başladı, dilinde demirimsi, iğrenç bir tat hissetti. Ne berbat bir tesadüftü bu! Yol upuzundu, yakın çevrede bir sürü açıklık alan ve birçok han vardı. Tanrı onun özellikle buraya gelmesini sağlayarak ne yapmaya çalışmıştı? Hızla etrafına baktı ve yapabileceklerini ölçüp biçti. Dere o kadar derin ve çok geniş değildi, iki büyük adımla karşı tarafa geçebilirdi. Diğer tarafta ağaçlar sıkı, yerler çalı çırpıyla kaplıydı. Yalnız olsaydı, ormanın içine kaçmayı deneyebilirdi. Ama Leofric’le bu imkânsızdı. Bu yüzden olduğu yerde kalmaktan ve sınırlarına hâkim olmaktan başka şansı yoktu. “Do-ver’a gidiyorum.”

“Waringham’dan ayrılmana kim izin verdi?”

Robin gözlerinin içine baktı. “Canımın istediği yere gitmek için birilerinden izin almak zorunda değilim. Bu konuyu bir türlü anlamadın, Mortimer.”

“Benimle ne biçim konuşuyorsun, terbiyesiz herif!”

“Artık bu saçma oyunları kesme vakti geldi diye düşünüyorum.”

“Ben Waringham’dan ayrılır ayrılmaz kaçtın, öyle mi?”

“Aslına bakarsan senden bir gün önce yola çıktım.”

Mortimer kıpkırmızı kesildi. “Kral’ın kanunlarını çiğnedin! Ve ben de cezayı çekmen için elimden geleni yapacağım!”

Robin saygılı bir ifadeyle gülümsedi. “Peki nasıl? Emrindeler nerededir? Yoksa bizi bizzat mı götürmeyi düşünüyorsun?”

Mortimer'ın kafası karıştı. Bunu yapmayı her şeyden çok isterdi ama yapamazdı. Zamanı yoktu.

Kral'ın onu apar topar saraydan göndermesi neredeyse onurunu kırmıştı. Kuzeni Alice'i Westminster'e güvenli bir şekilde bıraktıktan ve sadakat yemini ettikten hemen sonra, Kral'ın beş oğlunun ortancası olan Gauntlu John'dan bir mesaj almıştı. Kendisi veraset sırasında en sona itilmiş olmasına rağmen aralarında en güçlü olanıydı. Çünkü Lancasterlı Blanche'le evlendikten sonra Lancaster Dükü olmuştu ve Kral dışında hiç kimsenin onun kadar çok toprağı yoktu. Mortimer, Gauntlu John'un Londra'daki konutuna, yani Savoy Sarayı'na çağırılmıştı. Saray sekreteri ona Dük'ün kardeşi olan Kara Prens'e iletmek üzere gizli bir mektup emanet etmişti. Mortimer mektubu derhal ulaştırmalıydı. Kral ona törensellikten uzak bir şekilde şövalyelik ünvanı vermişti ve Mortimer hızlı olmak için yalnızca iki adamıyla yola çıkmıştı. Bu adamlardan biri Rochester'daki bir han kavgasında kaburgalarından bıçaklanmıştı, diğeri hızlı seyahatlerinde gerekli olan işlemleri yapmak için Dover'a önden gitmişti. Mortimer bu yüzden yalnızdı.

“Geri döneceksin! Emrediyorum.”

Robin tavrını hiç bozmadı. “Bu hiçbir işe yaramayacak.”

“Sen...”

“Mortimer, mantıklı davran,” dedi Robin onu yatıştırmak istercesine. “Neden gitmeme izin vermiyorsun? Ben Waringham'da olmazsam daha mutlu olmaz mısın? Bunca yıl gözüne batmadım mı? İstersen Leofric'le birlikte, şimdi buradan gideriz ve kamp ateşini sana bırakırız. Bizi gördüğünü unut.”

Mortimer bir an düşündü. Evet, doğruydı, Waringham'da Robin olmayınca daha mutlu yaşayabilirdi. Artık onu düşünmesine de gerek kalmazdı. Ve kim bilir, belki Agnes'le evlenebilirdi. Ama bu imkânsızdı. Robin'in sakın ve üstünlük taslayan tavırları bunu imkânsız kılıyordu. Aslında bir at uşağından başka bir şey olmayan bu kibirli serserinin onu kandırmasına izin veremezdi. Robin'in bir yerlerde özgürce, hatta huzur içinde

yaşayacağı düşüncesine bile katlanamıyordu.

“Böylesi senin işine gelir tabii. Bu söylediklerini yapmayacağım. Onun yerine sizi Dover’daki şerife ihbar edeceğim. Sizin yakalanmanızı sağlayacaktır.”

Robin pelerinini sol omzunun üstüne attı ve kılıcının kabzasını tuttu. “Bunun düşündüğün kadar basit olduğunu sanmıyorum.”

Mortimer aşağılarcasına güldü. “Ah, evet, doğru, atalarından miras kalan kılıç. Korkudan tır tır titriyorum. Bana bak, o kınından çıkıyor mu? Belki de pastan içine yapışmıştır?”

Yapışmamıştı. Robin onu özenle yağlamış ve bilemişti. Ta ki havaya fırlattığı bir parça kumaşı ortadan ikiye kesene kadar. Ama cevap vermedi.

Mortimer tekrar ciddileşti. “Aptallık etme. Elini kabzaya atarsan ölürsün. Senin de bildiğin gibi bu da benim işime gelir.”

Leofric tüm bu zaman boyunca kımıldamaksızın ateşin önünde durmuş, korku dolu gözlerle bir ona bir diğerine bakmıştı. Birden Robin’in yanına gitti ve onun kolunu çekiştirdi. Robin ona baktı. Leofric üzgün gözlerle başını sağa sola salladı.

Evet, diye düşündü Robin öfkeyle, ikiniz de haklısınız. Kesinlikle hiç şansım yok. İsa aşkına, ne yapmalıyım?

“Bana kılıcını ver,” diye emretti Mortimer.

Robin göz ucuyla ona bakıyordu, kıpırdamadı. Tabii ki bunu yapabiliirdi. O zaman, Dover’dan da sorumlu olan Kent şehri şerifi, onu ve Leofric’i tutuklardı. Ne fark ederdi, kırk gün o kadar da ürkütücü değildi. Sonra onu Waringham’a geri götürürlerdi. Stephen da kapanmamış bir hesabı olduğunu unutmamış olacaktı. Eh, onunla da sadece zorunlu hallerde göz göze gelirdi ama her halükârda hayatta kalırdı. Ancak, diye düşündü, eğer şimdi pes edecek olursa, hayatının son gününe kadar Waringham’da Mortimer’ın hizmetçisi olarak yaşardı. Buna ikinci kez izin veremezdi. Özgür yaşamın tadına vardıktan sonra, eskiden gönüllü olarak yaptığı hizmetçiliği artık yapamazdı.

“Son defa söylüyorum Mortimer. Bırak bizi gidelim.”

Mortimer'ın yüzü solgun ve kararlıydı. "Hayır." Kılıcını çekti. "Kafanı keseceğim. Seni de..." dedi Leofric'e dönüp, "... onun kanında boğacağım."

Tüpleri diken diken olan Robin, kılıcını yavaşça kınından çıkardı.

Mortimer'ın zırhı, günün son güneş ışığında parlıyordu. Kolları ve bacakları, iç içe geçmiş raylı çelikle kaplıydı, çelik ayakkabıları ve iç içe geçmiş halkalardan oluşan çelik eldivenleri vardı, miğferinin boyunluğu ve göğsüyle sırtını koruyan zincirden örülmüş uzun zırh gömleği de benzer halkalardan tasarlanmıştı. Mortimer tepeden tırnağa çelikle kaplıydı. Sadece çok sert ve önden gelen bir kılıç darbesi veya bir balta, çeliği yarabilirdi. Bunun dışında da azametli bir kalkanı vardı.

Robin'in ise tüccar kıyafetleri ve atalarından kalan bir kılıcı vardı.

Eskiden olduğu gibi ilk hamleyi Mortimer'a bıraktı. Ve onu kılıcıyla savuşturduğunda dizleri titriyordu. Mortimer görünüşe göre kılıç kullanmayı öğrenmişti.

Mortimer, Robin'in hamlesini kalkanyla, zorlanmadan engelledi ve hemen ona karşılık verdi. Robin kenara kaçtı ama kıl payı kurtulmuştu. Hamlenin hava akımını hissetti.

Büyük olasılıkla burada öleceğim, diye düşündü. Her şey mümkündü. Ancak böyle düşünmek ona sadece zarar verirdi. Bunun yerine, daha önce öğrendiklerine yoğunlaştı.

Robin derenin kıyısına kadar geri kaçmıştı, defalarca ayak bileklerine kadar suya girdi. Birkaç alabalık ayaklarının altında ezilerek ölmüştü. Kılıcını iki eliyle kavrayan Robin'in hamleleri Mortimer'ın kalkanına isabet ediyordu. Hamleleri artık tıpkı Mortimer'ınkiler kadar hızlı ve çevikti, rakibinin ölümcül darbelerinden neredeyse dans eder gibi rahatça kaçıyordu. Robin'in kalkana inen kılıç hamleleri her seferinde biraz daha öfkeliydi, her adımda Mortimer'ın kılıç mesafesine biraz daha yaklaşma cesareti gösteriyordu. Bu durum cezasız kalmadı. İleriye doğru

hamle yaparken çizmesi dere kıyısındaki sazlıklara dolandı ve Mortimer'ın kalkanının ortasına isabetsiz bir darbe indirmesine sebep oldu, o anda Mortimer'ın kılıcının ucu omzunu yaraladı.

Robin bunu fark etmedi bile. Amacına ulaşmıştı. Görünüşe göre kalkanın iç kısmındaki tutma kulbu, son darbeyle nihayet kırılmıştı. Omuz askısı yırtılarak gürültüsüz bir şekilde çimlerin üstüne düşmüştü.

Robin, Mortimer'ın şaşkınlığını hamle yaparak değerlendirdi ama Mortimer hızla karşılık verdi. Kılıçlar havada çapraz bir şekilde çarpıştı. Robin'in hamlesini aşağıya savuşturdu ve kılıcını kaldırdı. Kılıçlar kıvılcımlar çıkararak havada çarpıştı ve göz göze geldiler.

"Ve işte öldürücü darbe, eski dostum," dedi Mortimer sıkı dişlerinin arkasından.

Onu itti, Robin geriye doğru tökezledi ve sırt üstü düştü. Mortimer hamlesini yaptı ama kılıcı yumuşak orman toprağına saplandı. Robin çoktan yana yuvarlanmış ve ayağa kalkmıştı. Kılıcı yukarıya kaldırmakla zaman kaybetmeyip iki eliyle kavradı ve Mortimer'ın yan tarafına sapladı. Kılıç gıcırdayarak zırhın içine ve altındaki bedenine girdi. Derine.

Mortimer kenara kaçmaya çalıştı ama kılıç kelimenin tam anlamıyla içine girmişti. Şaşkın gözlerle hareketin ortasında donakaldı, inanamayan gözlerle bedenindeki kılıca baktı ve kendi silahını indirdi. Robin gözlerini Mortimer'ın ellerinden ayırmaksızın kılıcı yaranın içinden çekti. Onu bu kadar ağır yaraladığını bilmiyordu. Mortimer kısa bir süre daha sallanarak ayakta kaldı ve sonra yere yığıldı. Düştüğünde ağır zırh yeri titretti.

Robin nefes nefese onun başında duruyordu. Sonra yanına diz çöktü. Mortimer'ın gevşemiş parmaklarının arasından kılıcını aldı ve ulaşılmayacak bir mesafede duran kendi kılıcının yanına koydu.

Mortimer gözlerini açtı. Sağ elinin parmakları yaranın bulunduğu yerde geziniyordu. Çelik eldiveni bileklerine kadar kan içindeydi. Çelik zırhında açılan delikten azar azar ama durmaksızın kan akıyordu. Hafifçe öksürdü. "Tanrım, acıyor!"

Robin ona baktı.

Mortimer ağzını yamulttu ya da belki de gülüyordu. “Şimdi bana acıyorsun, öyle değil mi, seni sefil herif.”

Robin cevap vermedi.

Mortimer tekrar öksürdü, çelikten elbisesiyle doğrulmaya çalıştı yapamadı. “Bana acıma, Robert. Bu iğrenç bir şey. Ben-den nefret etmeni istiyorum.”

Robin başıyla onayladı. “Öyle zaten.”

“Yeterince değil. Benim senden nefret ettiğim kadar nefret etmeni istiyorum.”

Robin, Mortimer’ın miğferini ve boğazlığını çıkardı. Pek bir farkı yoktu ama onun daha kolay nefes almasını istedi. “Eline ne geçecek? Bunun şu an bir önemi yok.”

Mortimer’ın rengi soldu ve dişlerini sıktı. “Ne bekliyorsun, seni korkak?”

Robin yutkundu. Kılıcını tekrar alıp buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Bu onun göreviydi. Onur meselesiydi. Ama kendini aciz hissediyordu. Mortimer keşke gözlerini kapatıp tek başına ölmek istese, diye geçirdi içinden. Ama öyle olacaktı gibi görünmüyordu. Kesik kesik de olsa nefes alış verişleri gittikçe güçleniyordu ve ağzından hiç kan akmıyordu.

Mortimer güçsüzce güldü. “Sen zavallı bir adamsın!” Gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu. Sonra tekrar ona baktı. “Tamam öyleyse. Sana... yardım edeceğim. Dinle, Robert. Kız kardeşinin ırzına geçtim. Hem de onlarca kez. Sen Waringham’da kibirli bir yüzle gururla etrafta gezinirken, ben kız kardeşinle ilgileniyordum...”

Robin gözlerini ona dikti, aslında onu görmemesine rağmen. Mortimer’a neden inandığını ve neden bu kadar az şaşır-dığını düşünüyordu. Evet, sarsılmıştı, kendini aşağılanmış hissediyordu, derinden yaralanmıştı. Ama şaşırmamıştı. Bakışını başka yöne çevirdi ve ayağa kalktı. “Evet, biliyorum.”

“Biliyor muydun?” dedi Mortimer nefes nefese. “Ve hâlâ beni öldürmek istemiyorsun, öyle mi?”

İstiyordu. O anda bundan daha fazla istediği bir şey yoktu. “Cehenneme gitmek için neden bu kadar acele ediyorsun, seni piç kurusu?” dedi Robin öfkeyle. “Ağır yaralı değilsin. Waringham’daki insanlar benim şanssız olduğumu, sende de şeytan şansı olduğunu söylüyorlar. Hakklılar.”

Mortimer’ın yarasından bir kan gölü yayılmış, azalmakta olan gün ışığında kahverengiye dönüşmüştü. Mortimer yerde hareketsizce yatıyordu, gözleri kapalıydı.

Robin arkasını döndü. Kocaman gözler ve solgun bir yüzle ateşin yanında oturan Leofric’i gördü. Onu unutmuştu. Leofric iki büklüm oturmuş, bir öne bir arkaya sallanıyor ve ağlıyordu. Robin yanından geçerken eliyle omzuna dokundu. Leofric ayağa kalktı, onun arkasından yürüdü ve Robin’in bohçasından küçük bir cam şişe çıkarıp, bir bardak şaraba dört beş damla damlatışını izledi. Leofric onu kolundan çekti ve Mortimer’a işaret etti, iki elini boynuna koydu ve boğazını sıkarak gibi yaptı.

Robin başını iki yana salladı. “Bunu yapamam. Hele şimdi asla. Artık bize zarar veremez ve gerekli olmadıkça onu öldüremem. Babası...” Sustu.

Leofric aniden kollarını Robin’in boynuna doladı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Robin bedenini kasti. “Bırak beni, şarabı dökeceksin.”

Ama Leofric onun dudaklarına bakmıyordu. Kafasını Robin’in göğsüne gömdü.

Robin serbest olan eliyle çenesini kaldırdı. “Korkma. Ne yaptığımı biliyorum.”

Mortimer’ın yanına gitti ve çömeldi. “Al, iç.”

Mortimer gözlerini açtı. “Bu ne?”

“Ne olabilir? Şarap tabii ki!” Pek de nazik olmayan bir hareketle başını kaldırdı ve Mortimer’ın protestolarına rağmen bardağın içindekini ağzına boşalttı. Mortimer boğulmamak için hepsini yutmak zorunda kaldı.

Robin başını çimlere koyduğunda Mortimer ona şüpheyle baktı. “Ne planlıyorsun?”

“Öğreneceksin.”

“Zehir miydi?”

Robin gülümsedi. “Bu daha çok senin tarzın olurdu. Uyu. Uyandığında dünya farklı olacak. Yemin ederim.”

Ses tonu rahatlatıcı olmaktan uzaktı. Ama Agnes’in harika afyonu Mortimer’in güçsüz bedenine hızla etki etmeye başlamıştı. Mortimer bir süre daha karmakarışık, gitgide daha az anlaşılır sözler sarfetmeye başladı, sonra da sessizliğe gömüldü.

Robin hareket etmeksizin onun yanında kaldı. Artık gevşemiş olan, uzun kirpikli yüzüne baktı. Topraktaki nemin kıyafetine işlediğini hissetmedi, kız kardeşini düşündü ve karanlık vadide dolandı.

Leofric’in onu silkelemesiyle kendine geldi.

Robin ona baktı. “Ne?”

Leofric, Mortimer’ı işaret etti ve ne olduğunu sorarcasına omzunu kaldırdı.

“Kıyafetlerimizi değiştireceğiz. Bir zamanlar benim için düşünölmüş bir rolü oynayacağım. En azından kısa bir süreliğine.” Ayağa kalktı. “Atının eyerini çöz ve bana zırhını çıkarmam için yardım et.”

Leofric, Mortimer’a uzun uzun baktı ve aniden dehşete kapıldı.

Robin onun başını okşadı. “Artık ondan korkmana gerek yok. Saatlerce uyuyacak ve ona ne olduğunu anlamayacak. Uyandığında çok şaşırarak.”

Leofric ona gülümsedi ve işaret parmağıyla Robin’in omzunu gösterdi.

Robin onun işaret ettiği yere baktı. “Evet, saralım orayı. Derin değil. Neredeyse hissetmiyorum bile. Haydi iş başına.”

Bu arada hava kararmıştı. Robin ateşi canlandırdı ve yeterince aydınlanana kadar odun takviyesi yaptı.

Leofric Robin’in omzundaki yarayı sardı. Sonra Mortimer’ın zırhını çıkardılar ve yarasıyla ilgilendiler. Derin ve çirkin bir yaraydı. Kılıcın hayati organlarını ıskalamış olması bir mucizeydi.

Şeytanın şanslıydı...

Leofric zırhı derede kan ve topraktan arındırdı. Bu arada Robin, Mortimer'ın kılıcını, orada konaklayabilecek başka bir yolcunun bulamayacağı kadar derine gömdü. Daha sonra Mortimer'm yanına gitti. Mortimer hareketsiz yatıyordu, derin bir bilinçsizlik halindeydi. Robin parmağından mühürlü yüzüğünü çıkardı ve para kesesine koydu. Leofric'in yardımıyla koyu kırmızı ipekten ve kaliteli kumaştan dikilmiş kıyafetlerini çıkardılar, Robin'in grileşmiş koyu mavi köylü kıyafetlerini Mortimer'a giydirdiler. Aslında onları yakmak istemişti ama gönlü el vermemişti. Gizlice ve utanarak onu bohçasına koymuştu. Şimdi ne kadar doğru bir şey yaptığını anlıyordu. Artık hiç kimse, bu kılıktaki birinin genç ve soylu bir toprak sahibi olduğunu düşünemezdi. İçine sinmiş bir halde eserine baktı, Mortimer'ın ellerini ve ayaklarını bağladılar ve içi geçmekte olan ateşin yanına yuvarladılar.

★

Şafak sökerken Mortimer'ın inlemeleriyle uyandılar. Henüz ayılmamıştı, Robin ona Agnes'in karışımından büyük bir doz daha içirdi. Sonra yola koyulmak üzere zırhı giydi.

Leofric hayvanlarla ilgilenirken ve kahvaltıyı hazırlarken, Robin, Mortimer'm çantasında işe yarar bir şey olup olmadığına baktı. Deri bir kese içinde altın ve gümüş paralarla bozuk paralar vardı. Değerli, gümüşle kaplı eyerin çantalarından birinde birkaç evrak buldu. Ateşin başına geri döndü, yerde serili örtüsüne oturdu ve kâğıtlara göz gezdirdi. İlk parşömen rulosunu açtı ve mühürü tanıdığı anda birden tüm vücuduna ateş bastı.

"Lanet olsun. Görünüşe göre Mortimer çok önemli bir görevdeymiş," diye mırıldandı. Parşömeni okudu, sonra aşağı indirdi ve Leofric'in meraklı yüzüne baktı. "Anlaşılan artık Fransa'da değil, İspanya'da savaş varmış. Daha doğrusu Kastilya'da." İkinci kâğıdı açtı ve alnını buruşturdu. "Leofric, derin siyasetin içine düştük. Ve acele etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu, Lancaster Dükü'nün kardeşine, yani Kara Prens'e yazdığı

mektup. Kara Prens'in dört gözle bunları beklediğine eminim." Ayağa kalktı.

Leofric ona inanamaz gözlerle baktı.

Robin çaresizce ellerini kaldırdı. "Görünen o ki Kastilya'da Kral Pedro diye biri varmış. Ama biri onun tahtını sarsmış. Öz ağabeyi Tra ..." Evrağa baktı ve ismi aradı. "Trastamaralı Enrique, Fransa Kralı'nın yardımıyla gücü ele geçirmiş. Pedro, Bordeaux'ya, Prens Edward'ın yanına kaçmış ve ondan destek olmasını rica etmiş. Ve sanırım destek görecektir. Lancaster Dükü mektupta, Fransa Kralı'nın Kastilya'ya bulaşmasına izin vermemeleri gerektiğini yazmış. Anlıyor musun?"

Leofric bir an düşündü ve sonra başıyla onayladı.

"Mektupta Kara Prens'e, Kral'ın Kastilya'ya gitmeyi ve Pedro'nun hakkını savunmayı kabul ettiğini yazmış. Bu arada, Pedro'nun bunun için belli bir para ödeyeceğini hesaba katarsak, bunu memnuniyetle yapacağına eminim. Lancaster bu ay, Pedro ve Kara Prens'le gerekli adımları planlamak için bizzat Bordeaux'ya gidecek. Mortimer, önden gidip onun keşif kolu olacaktı." Bir an, eğer Lancaster Dükü ve Mortimer zaten tanışmışsa Waringham Kontu rolünü ne kadar az sürdürebileceğini düşündü. Ama korkusunu kendine sakladı.

"O halde yolumuza devam edelim. Prens Edward sabırsızlıkla Kral'ın onay mektubunu bekliyordur. Ve Lancaster'ın bizden önce Bordeaux'ya varması utanç verici olur."

Leofric ağzı açık dinliyordu ve anlamayan gözlerle bakıyordu.

"Bunu anlamayacak ne var? Bordeaux'ya mesajı biz götüreceğiz. Ben kendimi Waringham Kontu, seni de hizmetkârım olarak tanıtacağım. Kendinle gurur duymalısın."

Leofric alnını buruşturarak Mortimer'ı işaret etti.

Robin gülümsedi. "O bize eşlik etmeyecek."

Leofric'e zırhını giymesi için ne yapması gerektiğini gösterdi. Çelik ayakkabılardan başladılar, sonra dizliklere geçtiler.

"Hayır seni küçük ahmak, bu üst bacak için değil, alt bacak

için. Benim leylek bacaklarım mı var? Bunu dizin alt tarafına takacaksın. Şimdi üstüyle altını sıkı tut ve ikisini birbirine geçir. Evet, doğru yaptın. Biliyorum, birbirine takılması gereken çok şey var ama Fransa'ya gitmeden önce senin iyi bir yardımcı olduğuna emin olmalıyız.”

Hayatında ilk kez bir zırh giyiyordu ama kendini rahatsız hissetmiyordu. Mortimer'ın zırhı o kadar ağır değildi ve hareket kabiliyetini fazla engellemiyordu. Şanslıydı, aşağı yukarı Mortimer'la aynı ölçülerdeydi ve zırh bedenine uygundu, sadece zırhın göğüs kısmı bir parça dar gelmişti. Birkaç adım ileri geri hareket etti. Miğferinin siperini kaldırdı, görüşünde sorun yoktu. Sonra kalkanın askısını eğreti bir şekilde düğümledi ve sırtına astı.

Mortimer'a doğru yürüdü ve Leofric'e işaret etti. “Katırı getir.”

Mortimer'ın yüzü, sabah güneşinde yine canlı görünmeye başlamıştı. Neredeyse sakalsız olan yanakları renklenmişti ve hafif gülüyor gibiydi. Oldukça genç ve suçsuz görünüyordu. Ama Robin ona yapacaklarını düşündüğünde vicdan azabı çekmiyordu. Bu yüzü, onun masum görünüşüne aldanmayacak kadar iyi tanıyordu.

Leofric ve Robin güçlerini birleştirerek Mortimer'ın bedenini katırın arkasına yüklediler ve onu sıkıca bağladılar. Robin sırtına hafifçe vurdu. “Umarım rahatsındır, eski dostum. Çünkü bir müddet öyle devam edeceksin.” Leofric sırtıttı ve yularları eline aldı.

Brutus, onu hor kullanan Mortimer'ın izlerini taşıyordu; ürkekti, huysuzdu ve ağzı yırtılmıştı. Robin kolunu onun boyuna doladı, alnını bir süre onunkine yasladı ve yatıştırıcı birkaç söz mırıldandı. Sonra ata bindi, uzun tuttuğu yuları sağ eline aldı. Hafifçe gem vurmak yerine, genç aygırı dizleriyle yönlendirdi ve atın gerginliği azaldı. Robin yavaşça yola doğru ilerledi ve Leofric zırhlı efendisine duyduğu gururla onu Dover'a doğru takip etti...

Şehrin surlarına öğlen saatlerinde vardılar ve Robin sur muhafızına şerifi veya adamlarını nerede bulabileceğini sordu.

Adam onu selamladı. “Yolu limana doğru takip ederseniz balık pazarına varırsınız, efendim. Orada kaleye çıkan bir yol var. Çavuş Branner’i orada bulabilirsiniz, efendim.”

Robin başıyla onayladı ve Mortimer’ın madeni paralarından bir tanesini attı. Adam parayı yakaladı ve reverans yaparak geniş sur kapısından geçmeleri için yol verdi.

Düzenbazım, diye geçirdi Robin içinden. Ben tam bir düzenbazım. Sur muhafızını kandırabildim ama çavuş benim düzenbaz olduğumu hemen anlayacaktır...

Buna rağmen sur muhafızının tarif ettiği yolu izledi ve gerginliği, balıkçı ve tüccarların, hatta onun gibi iyi giyimli insanların heyecanla Robin’e yol verdiklerini görünce azaldı.

Mağrur bir tavırla atını kaleden içeriye sürdü. Artık geri dönüşü yoktu, o halde rolünü inanarak oynamalıydı. Tahta bir barakanın gölgesinde aylak aylak dolaşan iki asker hemen önüne atılıp atını durdurdular.

“Çavuş Branner,” dedi Robin kısa ve öz bir şekilde.

“Emredersiniz, efendim.”

Adamlardan biri isteğini yerine getirmek için telaşla uzaklaştı.

Robin biraz rahatlamıştı. İki askerin gözlerinde de en ufak bir şüphe görmemişti. Belki de daha az kibirli olmak işe yarayabilir, düşündü Robin.

Asker telaşla geri geldi, çavuş onu izliyordu; yürürken miğferini düzeltti.

Robin başıyla selamladı. “Çavuş Branner.”

“Buyrun, efendim.”

“Waringham.”

Çavuş gözlerini pahalı zırhının, hane armasının üstünde gezdirdi ve kim olduğunu anlayınca gerildi: “İsteğiniz nedir, Lordum?”

Robin miğferinin siperi olduğu için mutlu oldu. Kimseye fark ettirmeden geniş geniş sırtabiliyordu. Ama sesinin gülüyormuş gibi çıkmamasına özen gösterdi. “Bordeaux’ya gidiyorum, acilen teslim etmem gereken mektuplarım var. Sadece bu adamı size teslim etmeye geldim.”

Leofric, Robin’in verdiği bir işaretle iplerini çözdüğü Mortimer’ı, tıpkı bir çuval un gibi katırın üstünden indirdi. Mortimer kımıldadı ve usulca inledi ama uyanmadı.

Bunu gerçekten yapıyor muyum, diye düşündü Robin. Ben bir canavarım. Onun gibi. Kardeşim Guillaume gibi...

“Adamınız mı, Lordum?” diye sordu çavuş.

“Öyle olsaydı onu buraya getirmezdim,” dedi Robin soğuk bir tavırla. “Ormanda önüme çıktı. Onu sorguladığımda kaçmaya çalıştı. Nereden geldiğini söylemek istemedi. Onunla ilgilenir misiniz?”

Çavuş başıyla onayladı. “Başka biri onunla ilgili herhangi bir suçlamada bulunmazsa, onu Waringham’a mı göndereyim?”

Bir bu eksikti, diye düşündü Robin. Robin başını iki yana salladı. “Onu Cornwall’da Cranhurstlü Oliver’a gönderin. Kendisi benim kuzenim olur. Böyle güçlü gençler onun işine yarar.”

Cornwall’da kuzeni yoktu ve muhtemelen Cranhurstlü Oliver diye biri de yoktu. Ama birazcık kafa karışıklığının zararı olmazdı ve Mortimer Cornwall’a gittiğinde, mutlaka onunla ilgilenmek isteyecek birileri çıkardı. Cornwall, Waringham’dan oldukça uzak bir yerdi.

Çavuş yine başıyla onayladı. “Cranhurstlü Oliver. Bununla ilgileneceğim, efendim.” Eliyle adamlarına işaret verdi. “Bu hergeleyi içeriye atın.”

Adamlar Mortimer’ın kollarına girdiler ve onu kaleye götürdüler. Robin, onlar ağır demir kapının arkasından kaybolana kadar arkalarından baktı.

“Güneşi tekrar görmek için bir süre beklemek zorunda kalacak,” dedi dalgın gözlerle.

Çavuş kaçamak bir tebessümle karşılık verdi. “O kadar sürmez Lordum. Tekrar ayağa kalkar kalkmaz, onu şehre indirir, insanlarını onu görmesi ve efendisinin onu teslim alması için bir saat teşhir direğine bağlarız.”

Umarım Geoffrey’in arkadaşlarından biri tesadüfen oradan geçmez, diye düşündü Robin endişeyle. “Anlıyorum. Mantıklı gibi görünüyor.”

Çavuş başıyla onayladı. “Bu lanet olası köylü takımıyla mücadele etmek zor. Salgından beri kendilerini birinci sınıf insan gibi görüyorlar. Ama biz, Kral’ın yasalarına uyulması için elimizden geleni yapıyoruz.”

Robin siperliğini kapattı ve yüzünü buruşturdu. Leofric’e işaret etti ve atını döndürdü. “Tanrı sizinle olsun, Çavuş Braner. Şerife selamlar.”

Çavuşun saygıyla selamlamaları eşliğinde, dikkat çekmeyen küçük kaleyi terk ettiler. Leofric katırın eyerlenmemiş sırtına binmişti, Robin’in yanına geldi ve ona kara tahtayı uzattı. *Bu isin snu kötü.*

Tepeden aşağı inerlerken pek de iyimser olmayan mesajı okudu, Mortimer’ın mühür yüzüğünün kenarıyla hataları düzeltti ve Leofric’e tahtayı geri verdi. “Büyük bir olasılıkla haklısın. Ama kim olduğunu ispatlamak için çok uzun süre uğraşmak zorunda kalacak. Hep Waringham’daydı, onu ne şerif ne de başka bir hükümet görevlisi tanıyor.”

Kral Edward? diye yazdı Leofric.

Robin gülümsedi. “Kaçak bir köylüyü dinlemeyecektir. Hayır Leofric, bu o kadar basit olmayacak. Onu gerçekten tanıyan birini bulsa bile, benim söylediğim kişi olmadığımı ispatlaması gerekecek. O zamana kadar da dünyanın diğer yüzüyle tanışabilme fırsatı bulacak. Ve bunu...” dedi ve birkaç saniye sonra devam etti, “...bütün kibirli soylulara tavsiye ederim!”

Bölüm 8

Bordeaux, Temmuz 1366

Akşam vakti yola çıkacak ticari bir yelkenliye bindiler. Rüzgâr uygundu, kaptan sabah şafak sökmeden Calais'e varacaklarına emindi. Robin için bu çok uzun bir zamandı. Limandan henüz ayrılmışlardı ki deniz tuttu. Gecenin büyük bölümünü küpeşte parmaklarının üstünden yarı beline kadar sarkarak geçirdi.

Calais büyük ve sağlam bir şehirdi. Robin sur kapısından geçerken, Kral'ın burayı neden ancak bir yılda fethedebildiğini anlamıştı. Hatta bir yıl sonra bile bu duvarlar yıkılmamıştı. Kral Edward ve ordusu şehri aç bırakmıştı, halk tüm stokları bitirmiş, atlara, köpeklere, kedilere varıncaya kadar yemişlerdi. Şehrin ileri gelenlerinden dört kişi, iliklerine kadar aşağılanmış bir halde, boyunlarında ip, üstlerinde ince gömlekler ve çıplak ayaklarla dışarıya çıkmıştı. Kral'a şehrin anahtarını teslim etmişlerdi. Öfkeliydi, diye anlatmıştı Robin'in babası, çünkü Calais halkı ona uzun süre direnmişti. Altı adamın hemen infaz edilmesini emretmişti. Kraliçe Philippa'nın karnı burnundaydı, yine de savaştaydı, adamların canını bağışlaması için yalvarmıştı. Söylenenlere göre diz çökerek. Kral da vazgeçmişti.

Tüm bunlar artık geride kalmıştı. O zamanki dramatik olaylar artık hissedilmiyordu. Calais İngiliz garnizonu olmuştu. Sokaklar askerler ve şövalyelerle doluydu, Fransızcadan daha çok İngilizce sesler duyuluyordu.

Robin ve Leofric orada uzun süre durmadı. Fransız şehirleri, İngiliz şehirleri gibi hiç çekici değildi: Gürültülü ve aşırı

kalabalıktı. Katırı sattılar ve hızlı bir at aldılar, Leofric'e uygun, süssüz ama içi kuzu kürklü, kapüşonlu, kaliteli kumaştan bir palto temin ettiler. Sonbahar önlerindeydi. Kalkanı onaracak bir adam buldular. Sadece bir gün sonra Bordeaux'ya doğru yolculuklarına devam ettiler.

Yolları tehlikeliydi, çünkü Anjou sınırına kadar Fransız bölgelerinden geçiyorlardı. Ama yollarına devam ettiler ve o sıralar huzursuz edici bir ateşkes ilan edilmişti. Paris civarında Fransız askerlerle karşılaştılar, onlara küfrediliyordu ama ciddi bir saldırıya uğramıyorlardı. Üç gün sonra Orleans'a vardılar ve artık Kara Prens'in egemenliğine fazla yol kalmamıştı.

Robin acele ediyordu. Şafak sökerken uyandılar, öğlene kadar at sürdüler, kısa bir süre dinlendiler ve güneşin batmasına bir saat kalana dek devam ettiler. Ya açık gökyüzü altında gece-liyorlardı ya da hanlarda. Lisan sorunları yoktu. Robin, İngiliz kökenli, soylu bir ailenin çocuğu olarak Fransız diliyle büyümüş-
tü. Yüksek eğitim almış olan annesi, ona bu dili daha küçük bir çocukken öğretmişti ve onun tabiriyle kültürün ve güzelliğ-
in dili olan Fransızca'yı ailesinin en azından yemek masasında konuşmasını sağlamaya çalışmıştı. Elbette bunu başaramıyordu, çünkü Robin'in halkın adamı olan babası İngilizce konuşmayı tercih ediyordu. Robin şimdilerde zaman zaman cümle yapı-larını hatırlamaya çalışıyordu, çünkü uzun süre Fransızca'ya ihtiya-
cı olmamıştı ama hiçbir zaman ciddi sorunları da olmamıştı.

Robin, geniş, bulutsuz Fransa semaları altında geçirdikleri uzun sürede Leofric'e kılıç kullanmayı neden öğrendiğini ve zırhın nasıl giyildiğini anlatarak geçirdi. Leofric ilk olarak sar-sılmış görünüyordu, sonra söylediklerine yabancılaşmış ama sonunda kabul etmişti. Onun için Robin'in babasının kim ol-duğunun bir önemi yoktu. Kahrolası bir kâfir ya da bir katil olabilirdi. Leofric her şeye rağmen Robin için canını verebilirdi.

Robin seyahatleri sırasında çocuğun ona ne kadar fedakârca bağılı olduğunu anlamıştı ve bu durum onu biraz huzursuz et-mişti. Leofric'i yanına alarak geçmişe ait büyük bir yükü omuz-

lamış olduğunu düşünüyordu, bu durum onu er ya da geç zora sokabilirdi, çünkü görünüşe göre eski hayatıyla gelecekteki yeni hayatı birbirinden çok uzaktı. Buna rağmen sadık yol arkadaşından memnundu; Leofric onu kaybolmuşluk hissinden kurtarıyordu.

Göçmen yaşamına iyi uyum sağlamış gibi görünen Leofric artık hayat doluydu, gözleri o vahşi ifadeden kurtulmuştu ve kilo almıştı. Zeki, meraklı bir öğrenci olduğunu kanıtlamıştı ve Robin'in zırhını, silahlarını temizlemek, onların bakımını yapmak gibi görevleri kısa sürede yerine getiriyordu. Cesur bir tebessümle görkemli Waringham kılıcını kullanmaya çalışıyordu.

Bordeaux'daki katedral de tıpkı Canterbury'deki gibi muazzam bir anıtı anımsatıyordu ve tüm şehirden görülebiliyordu. Robin ve Leofric, şehre varmalarına daha epey yol olmasına rağmen görkemli eseri görebilmişti. Robin sur kapısında mektupları gösterdi ve adamlar nezaketle yolu gösterdiler. Atlarıyla kaleye doğru ilerlerken, Robin görkemli kiliseye saygıyla baktı.

Philip de Sandiërs, çevik, afacan bir yüz ifadesine sahip, ufak tefek bir adamdı ve muhafızların yüzbaşısıydı. Onları kale avlusunda karşıladı ve sanki uzun zaman kaybolan bir kardeşiymiş gibi uzun uzun sarıldı. "Umarım rahat bir yolculuk geçirmişsinizdir, *mon cher* Waringham," dedi.

Robin bu yakınlık karşısındaki şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Şövalyeler arasında böyle bir gelenek vardı. Buna ne kadar çabuk alışırса, o kadar iyiydi. "Evet, çok teşekkürler. Lancaster dükünün emriyle geldim."

Sandiërs'in gür kaşları yukarıya kalktı. "Öyle mi? O zaman belki de hemen içeriye geçmelisiniz. Yardımcınıza kalacağınız yeri gösterteceğim."

Robin minnettar bir ifadeyle onayladı. "Dilsizdir ama yüzüne bakarsanız ne dediğinizi anlar. Ee, yani İngilizce konuşursanız..."

Sandiërs yüzünü buruşturdu. "İngiltere'de yardımcı kılığı mı var?"

“Yo, o benim işimi görüyor. Hatta el hareketlerinizden ne söylediğinizi anlayabilir.”

Yüzbaşının akli karışmıştı, gülümsedi, hizmetlilerden birini yanına çağırdı ve ona talimatlar verdi. Çocuk Leofric’e takip etmesini işaret etti. Robin başıyla onayladıktan sonra Leofric atları da alıp hizmetliyi takip etti.

Sandiérs onu ana binaya götürdü. Robin böylesine harika, devasa bir kale görmemişti ve şaşkınlığını güçlkle gizleyebiliyordu.

Şövalyelerin, kadınların, av köpeklerinin ve hizmetçilerin bulunduğu koca salondan geçtiler. Yandaki bir kapıdan çıktılar, dar bir merdivenden yukarı çıkıp meşalelerin aydınlatığı bir koridora ulaştılar. Sandiérs tahta bir kapının önünde durdu, kapıyı çaldı ve odadan gelen sesle birlikte içeriye girdi.

Robin onu izledi.

“Waringham Kontu, majesteleri,” diye haber verdi Sandiérs. Sonra bir reveransla geri çekildi.

Dar pencere nişlerinden birinin önünde, çiğ et parçalarıyla bir şahin besleyen uzun boylu bir adam duruyordu. Kuş, pencerenin sol tarafındaki bir çubuğun üzerinde duruyor, asil başını hızla öne eğip adamın eldivenle korunan parmaklarının arasındaki eti çekip alıyordu. Son et parçası gagasının arasında kaybolduğunda, adam kuşun başına deri bir başlık geçirdi. Kuş hareket etmiyordu, başını hafifçe yana eğmişti.

Adam Robin’e döndü. Miğfersiz bir zırh giymişti ve gerçekten de zırhı karaydı. Saçı da aynı şekilde koyu renkti ve lüleleri omuzlarına kadar düşüyordu. Yüzü çekici ve biçimliydi ama sanki az uyumuş ya da hastaymış gibi solgundu. Gülüşü ve koyu gözleriye canlı ve etkileyiciydi.

“Yakına gelin.”

Robin kapıyı kapadı, sanki ona ait değilmiş gibi hissettiği ayaklarıyla üç adım ilerledi ve veliahtın önünde tek dizinin üstüne çöktü. Hiçbir şey diyemedi, gözlerini samanla kaplı taş zemine dikti.

“Dilsiz misiniz, Waringham?”

“Hayır. Yardımcım dilsiz, ben değil.”

Tanrı aşkına, gerçekten bunu mu söyledim? Bu affedilemez derecede aptalca lafı ettim mi gerçekten?

Prens Edward usulca güldü ve Robin sonunda başını kaldırıp ona baktı. Aynı zamanda şirin ve kendinden emin bir ifadeyle gülmeye çalıştı. “Lancaster Dükü’nün mesajlarını getirdim, majesteleri.”

Prens Edward ona elini uzattı. “Kalkınız.”

Robin ayağa kalktı, sağ eliyle sol eldiveninin içinden iki parşömen rulosu çıkardı ve ona uzatılmış olan ele verdi.

Kara Prens ilkinin açtı ve mırıldanarak okumaya başladı. “Gauntlu John’dan, Lanchester Dükü’nden, Richmond Lordu’ndan, sadık kardeşinizden, Woodstocklu Edward’a, Galler Prensi’ne, Cornwall Dükü’ne ve Akitanya bölgesine, Chester Lord’una selam olsun. Sevgili babam Edward, İngiltere Kralı, bana...”

Prens okurken, Robin kaçamak bakışlarla odayı inceliyordu. Dışarısı soğuk olmamasına rağmen şöminede ateş yanıyordu. Zemin taze samanla kaplıydı, üstüne hoş kokan bitkiler serpiştirilmişti, duvarlarda av ve savaş motifleri işli halılar asılıydı. Sağdan ikinci pencerenin altındaki masa, dağınık duran kâğıtlarla kaplıydı, altın bir kadeh ve mücevherle kaplı bir hançer, açık parşömen rulosunun iki ucuna ağırlık olması için konmuştu. Bardağın yanında içinde et ve ekmek olan bir tabak vardı. Masanın yanındaki taburede ipek bir şal duruyordu, şüphesiz ki bir kadına aitti. Robin bir zamanlar babasının söylediği bir şeyi hatırladı. “Prens Edward’ın İngiltere’den daha çok sevdiği üç şey var: kadınlar, lüks ve savaş!” Sesinin hayranlıkla dolu olduğunu hatırlıyordu...

“Beni mi inceliyorsunuz, Waringham?”

Robin ürkmüş gözlerle ona baktı. Prens tebessüm ediyordu ama sesi sert geliyordu.

“Bir efsaneyi gerçeğe karşılaştırıyorum.”

“Ne görüyorsunuz?”

“Kayda değer hiçbir fark yok majesteleri,” diye cevap verdi gülümsemeden. Sesi nötrdü, çünkü kendisi bile gördüğü şeyden nasıl bir anlam çıkardığını bilmiyordu.

“Bir dalkavuk musunuz yoksa alaycı biri mi?”

“Sanırım her ikisi de olacak kadar uzun bir süre çiftlikte kalmadım.”

Prens ona birkaç saniye baktı, sonra başını geriye yasladı ve kahkaha attı. Oldukça sesli gülmüştü. “Doğru söylediniz, genç arkadaşım. Doğru dediniz.” Aniden gülmeyi kesti ve önündeki rulolarını gösterdi. “Bunlar iyi haberler. Demek ki Bordeaux’da daha fazla gereksiz yere kalmayacağız. Lancaster gelir gelmez buradan gideceğiz.”

Robin başıyla onayladı.

“Planınız nedir? İngiltere’ye geri mi döneceksiniz, yoksa burada kalıp bizimle Kastilya’ya mı gelmek istersiniz?”

Robin’in Kastilya’ya gitmek gibi bir arzusu yoktu. Ama İngiltere’ye geri dönmek, isteyeceği son şeydi. “Size en iyi şekilde nasıl hizmet edebilirsem onu yapmak istiyorum. Size ve İngiltere’ye.”

Kara Prens tıpkı şahini gibi başını yana eğdi ve Robin’i inceledi. “O zaman kalın. Bizimle beraber Lancaster’ı bekleyin ve bu arada kılıcınızı keskinleştirin.”

Robin başıyla onayladı. “Nasıl isterseniz, Prensım.”

Edward gülümsedi. “Pekâlâ o halde. Hoş geldiniz, Waringham. Benimle birlikte ava gelin. Yarın. Muhafızlar!”

Miğferli ve zırhlı bir asker içeriye girdi.

“Waringham Kontu’nu kalacağı yere götürün. Rahat ettiğinden emin olun.”

Asker ve Robin aynı anda reverans yaptı ve birlikte dışarıya çıktılar. Robin alnında biriken teri şimdi hissediyordu.

Sessizce adımlarının yankılandığı koridor boyunca yürüdüler ve merdivenlerde nöbetçi asker kibar bir hareketle ona önceliği verdi.

Robin tebessüm etti. "İsmin ne?"

"Hugh Bingham, Lordum."

"İngiliz'sin!" dedi Robin yüksek sesle.

Genç adam mahcup bir ifadeyle güldü. "Doğrudur, efendim," dedi.

Robin saçma bir sevinç hissetti. "Tamam öyleyse, Hugh Bingham. Anlat bakalım, burada hayat nasıl? Prens Edward ve buradaki insanlar hakkındaki her şeyi anlat. Utanma. Sana kıyasla, ben hiçbir fıkri olmayan bir çiftçiyim." Gerçekti bu. "Ben kendi toprağımın insanıyım. İlk defa böylesine asil bir yerdeyim, anlıyor musun?"

Robin'in amaçladığı gibi, Hugh artık ona derin bir saygıyla değil, daha çok lütufkâr bakıyordu. Anlatmaya başladı: "Burada, Bordeaux'da sadece küçük bir sarayız, efendim, Chester'daki gibi değil. Yaklaşık olarak seksen kişi." Robin'in şaşkınlığının geçmesi için kısa bir süre bekledi. Hugh devam etti: "Sadece şövalyeler ve kadınlar, o kadar. Şövalye yardımcıları, hizmetkârlar, görevliler ve askerlerle birlikte... söylemesi zor. Sanırım yaklaşık olarak dört yüz kişi bu kalede yaşıyor."

Robin başıyla onayladı. Bu doğru olabilirdi. Ama Hugh'un yalan söyleme olasılığı da yüksekti. Büyük salona geri döndüler. Önce olduğundan daha kalabalıktı.

Hugh birkaç iyi kıyafetli şövalyeyi ve kadını gösterip isimlerini söyledi. Robin hiçbirini tanımıyordu. "Kendilerine yer bulabilme için az sonra hepsi teşrif eder. Yaklaşık bir saat içinde ziyafet yemeği başlayacak," dedi asker.

"Bugün ziyafet yemeği mi var?"

Hugh ona merhametli gözlerle baktı. "Her akşam, efendim."

"Ah, tabii," dedi Robin, aman Tanrım, kimbilir ne kadar tutar ve bunu kim öder, diye düşündü.

Hugh, turnuva olmadığı haftalarda, Prens'in adına herkesin katılabildiği büyük bir avın düzenlendiğini Robin'e anlatırken salondan ayrıldılar ve kale avlusuna çıktılar. Binaların arasındaki alanlar çimle kaplıydı, güneş avluyu belli bir açıdan aydınlatı-

yordu, gölgeler uzundu. Hugh'un anlattığına göre, Prens vücudunun gevşememesi için zırhıyla uyuyordu. Robin buna inanıp inanamayacağını bilmiyordu. Sol tarafta büyük bir turnuva alanı vardı ve etrafı, kalça hizasına denk gelen, rengarenk boyanmış tahtalarla çevriliydi ve hemen ardında seyirci tribünleri vardı. Hugh, prensin turnuva şampiyonuna bir kürk palto veya pahalı bir silah hediye ettiğini anlattı. Prens Edward ona göre dünyanın en cömert adamıydı. Robin dişlerini gıcırdatarak, Prens Edward'ın cömertliğinin, binlerce İngiliz ve Akitanyalı köylünün iki büküm olmuş sırtına, ne büyük bir yük olduğunu düşündü.

Turnuva alanının ilerisinde ahırlar ve demirciler vardı ancak Hugh, Robin'i oraya götürmedi, aksine dış duvarın uzağında olmayan bir kuleye götürdü. Hugh kapı önünde durdu. "Kalaçağınız yer, Lordum. Büyük salondan biraz uzak ama yataklar rahattır."

"Eminim iyi bir yerdir." Hugh'a bahşiş verdi ve teşekkür etti. Asker reverans yaptı ve kayboldu.

Robin küçük pencereyi yapıya meraklı gözlerle baktı. Kalaçağı yerin üst katta olmamasını umdu. Zırhla merdiven çıkıp inmek pek keyifli olmazdı.

Kapıyı açtı ve küçük salona girdi. Üç şövalye, şömine karşısındaki bir masanın tahta taburelerine oturmuş zar atıyorlardı. Robin kibarca selamladı ve kendini tanıttı.

"Waringham mı?" diye sordu sağda oturan, Gaskonyalı şivesiyle. "Geoffrey Dermond mu?"

Robin başını iki yana salladı. "O benim babamdı." Kendisini Mortimer olarak tanıtamadı, bunun yerine, yaşını tahmin edebilmeleri için miğferini çıkardı ve devam etti: "İki ay önce öldü."

Şövalye ayağa kalktı ve Robin onunla aynı yaşlarda olduğunu fark etti. "Adım Pierre De Marain. Babam babanızla Poitiers'de birlikte savaşmıştı. Arkadaşlardı."

Robin gülümsedi. "Babamın bundan bahsettiğini hatırlıyorum," diye yalan söyledi utanmadan.

De Marain davetkâr bir harekette bulundu. “Lütfen bize katılın. Bunlar Charles De Malson ve Bertrand Guillard.”

Robin kibarca başıyla onayladı ve yanlarına oturdu. Bir hizmetli ona bir kadeh şarap getirdi. Kaliteli bir şaraptı. Robin pek istemese de zar atma oyununa katıldı ve şövalyelerin sohbetini dinledi. Üçü de Kara Prens’in sarayında, onun çırağı olarak başlamışlardı, düşünceleri savaş ve silahlar, av ve kadınlar, sonra yine savaş ve hep savaş üzerinde dönüyordu.

“Söylenenlere göre, Lancaster gelir gelmez Pireneler’e gideceğiz.”

“Zamanı gelmişti.”

“Çoktandır sessizlik hâkimdi...”

“Belanger, İspanya’daki kadınların ateşli ve tutkulu olduklarını söylüyor...”

Öncelikle av başarıları ve gerçek ya da uydurulmuş övgüleriyle ilgileniyor gibi görünüyordlardı. Robin sıkılmıştı.

“Sizi buraya hangi rüzgâr getirdi?” diye sordu De Marain.

“Lancaster’ın gönderdiği mektuplar.”

Bir an sessizlik oldu. Sonra Robin’i soru yağmuruna tuttular.

Robin gülerek ellerini kaldırdı. “Sadece Kral’ın Trastamaralı Enrique’ye saldırmayı onayladığını biliyorum. Savaşmadan İspanya’yı Fransızlara bırakmamamız görüşünde.”

“Ve haklı da,” dedi De Malson ve yumruğunu masaya indirdi. “İşin, yaşlı Pedro’nun kovulmasına kadar gelmesi bile yeterince kötü.”

“Evet,” diyerek hak verdi Guillard ona. “Birinin savaşa yeniden hayat vermesinin vakti geldi. İspanya’da zafer kazanırsak, Kral Charles burada da pes edecektir.”

Robin aslında savaşı sonlandırmanın vakti geldiğini düşündü, çünkü çok pahalıydı, ayrıca Pireneler’de kaybettiği bir müttefik yüzünden Fransa Kralı yıkılmazdı. Ama fikrini kendine sakladı, çünkü buradaki insanların sıcak bakacağını düşünmüyordu.

“Pek konuşmuyorsunuz,” dedi De Marain uzun bir sessizliğin ardından.

“Dinleyerek de çok şey öğrenebiliyorum. Siz benden daha soylusunuz. Dinliyorum ve öğreniyorum.”

Robin’in tevazusu onları güldürmüştü.

“Atınızı gördüm,” dedi Guillard. “Muhteşem bir hayvan.”

Robin kibarca tebessüm etti. “Öyledir.”

“Böylesini nereden buluruz?”

“Waringham’dan. Onları biz... ben yetiştiriyorum. İyi iş.”

Oldukça ilgiliydiler, Robin at bakımı ve üretimini hakkında konuşmaya başlayınca rahatlamıştı. Diğerleri bu konuyla ilgili eline su dökemeyeceklerini kısa sürede anladılar, ona olan saygıları gitgide artmaya başlamıştı. Robin gülmemek için kendini zor tuttu ve günün birinde Conrad’a bundan bahsedebilmeyi umdu.

De Marain, Guillard ve De Malson’la beraber tekrar büyük ziyafet salonuna gittiler. Orası şimdi çok farklı görünüyordu. Salonun başındaki büyük masada yüksek kesimden soylular ve subaylar oturuyordu, sadece Prens Edward ve ailesi eksikti. Sonraki masalarda leydiler ve şövalyeler vardı ve hizmetkârlar şarap testileri taşıyor, müzisyenler ve bir hokkabaz gösteri yapıyordu. Robin şaşkın gözlerle etrafına bakındı. Her yerde parlak zırhlı şövalyeler, başlarında büyüleyici süsleriyle olgun kadınlar ve açık saçlı genç kızlar vardı. Sersemlemiş bir halde De Marain’in yanına oturdu ve ona ikram edilen kadehi aldı.

“Ne çok insan var...”

“Waringham daha sessiz galiba?” dedi De Marain, ses tonunda biraz acıma, biraz alaycı bir tavır vardı.

Robin başıyla onayladı. “Kırsal alan.”

De Marain, Robin’in omzuna vurdu. “Yakında alışırsınız. İnanın bana. Nasıl olduğunu biliyorum, sonuç olarak bende bir zamanlar Gascogne’dan geldim.”

Robin onun gamsız tebessümüne aynı şekilde karşılık verdi ve De Marain’in o kalabalığın içinden saydığı önemli insanların

isimlerini dinledi. Robin bu kadar çok ismi hatırlayabileceğini sanmıyordu.

Yemek üç aşamadan oluşuyordu, her aşamada en az beş farklı çeşit yemek sunuluyordu ve yiyecekler ekmekten tabaklarla servis ediliyordu. Şövalye ve Leydiler salonu terk ettiklerinde, yağlı ve et sulu ekmek tabakları dilencilere ve köpeklerle dağıtılırdı. Yüksek nüfuzlular öncelikle geyik, kızarmış oğlak ve sülün eti, alabalık, ördek göğsü, yanısıra baharat sosları ve kaliteli şaraptan oluşan ziyafetin tadını çıkarttılar. Robin hayatında daha önce hiç bu kadar yemek yememişti.

Bulunduğu yerden Prens Edward'ı görebiliyordu. Yanında, ilerleyen hamileliğine rağmen güzel ve sorunsuz görünen eşi Joan oturuyordu. Hafif yüksek bir platform üzerinde ağır, gösterişli tahtlarda oturuyorlardı ve Prens, komşu masalarda oturan önemli zatlarla konuşabilmek için bir o yana bir bu yana eğiliyordu. Joan'ın yanında saygın bir piskopos oturuyordu, Prens'in sol tarafında oturan, tıknaz, koyu saçlı, alnında derin kırışıklıklar olan adam, etrafa sinirli bakışlar atıyordu. De Marain o gergin, tıknaz adamın Kastilya Kralı Pedro olduğunu söylediğinde Robin şaşırmadı. Buna karşın, insanların onu Zalim Pedro diye adlandırdığını duyunca öyle olmadı. Sürgün krala Robin meraklı gözlerle baktı. Mağlup ve korunmasız bir çocuk gibiydi ama kesinlikle korkutucu değildi.

“Neden?” diye sordu ilgiyle.

“Görünüşe göre sert bir kralmış. Soylular bile ondan korkarmış. Sanırım bazı insanlar, tahtını zorla ele geçirenlere büyük bir zevkle zemin hazırlamışlar.”

Robin düşüncelere dalmış bir halde başıyla onayladı. Buna rağmen işe burunlarını sokmak ve zalim kralı tekrar tahtına oturtmak istiyorlardı. Çünkü İngiltere'nin müttefiki, Fransa'nın düşmanıydı. Robin derin bir iç çekti. Siyasetin ne kadar karışık olduğunu görebiliyordu. O daha net ilişkileri tercih ediyordu.

Kara Prens tahttan indirilen misafirini saygıyla dinliyordu ve

neredeyse hiçbir şey yemiyordu. Robin ise yemeklerin tadını çıkarıyor ve vicdan azabı içinde Leofric'in de yeterince yedirilip içirildiğini umut ediyordu. Buraya gelişlerinden beri onu hiç görmemişti. Omuz silkerek bu düşünceyi savuşturdu, Leofric'le de aynı şekilde ilgilenildiğine emindi. Şarap içip müzik dinleyerek, insan seslerine kulak kabartarak kendinden geçti.

Yemek bittiğinde ve müzisyenlerin çaldığı şarkıların sesi yükseldiğinde, De Marain onu dürttü ve çenesiyle bir masayı işaret etti. “Şuna bak. Kahverengi, kıvrırcık saçlıya. Sürekli sana bakıyor.”

Robin gösterdiği yöne baktı ve koyu tenli, kahverengi saçlı, kıbar bir kıza yakışmayacak kadar parlak makyaj yapmış olan, sarhoş bir kız gördü. Robin'e bakıyordu ve göz göze geldiklerinde gülümsedi.

Robin kıbarca selam verdi. “Kim o?”

De Marain kollarını iki yana açtı. Hareketi neredeyse Robin'in dengesini bozuyordu, sarhoş olmuştu. “Ah... Hiç kimse. Ama yarım şiline tüm gece ona sahip olabilirsin.”

Robin sarhoşluğun büyüünden çıkmıştı. De Marain'in sarhoşluğu ve kızın satılık olması yüzünden. Kız öyle biri gibi görünmüyordu... Ama sonra Curn'deki sığır çobanının karısı ve her yıl Waringham pazarına gelen ucuz hayat kadınları dışında satılık bir kadın görmediğini hatırladı. Elbette soylu bir kutlama salonunda olanlar, onlardan çok daha farklıydı.

Bakışlarını çevirdi ve bir süre daha, De Marain'in pelteleşmiş bir dille Kara Prens'in masasındaki adamlar ve kadınlar hakkındaki, pek de anlaşılmayan sözlerini dinledi. Leydi Bilmemne'nın oğlu eşcinselmış; Lord Bilmemne'ninki de. Ve Prens Joan'ın yanında oturan piskoposun halefi yapmak istediği bir oğlu varmış...

Robin'e her şey bir anda çok fazla gelmişti, aşırı müzik, ışık, birçok insan ve ahlaksızlık, bunlara alışmak gerekiyordu. Eziyetli yolculuğunu bahane etti ve ayrılmak üzereydi.

“Gidemezsin,” dedi De Marian ona ve gereksizce üstüne çullandı. “Ancak o gittikten sonra.”

Robin, Prens Edward'a baktı. "Neden gidemezmişim? Fark etmez bile. Çok sarhoş. Tıpkı senin ve benim gibi."

"Sen sarhoş değilsin," dedi De Marain.

"Sarhoşum, emin ol."

En azından yeterince sarhoştı ve oradan hemen çıkmak istiyordu. Salondaki hava, nefes almasını zorlaştırıyordu, bu çok da şaşırtıcı bir şey değildi, çünkü odadaki iki şömine de yanıyordu. Masadaki kız ona meraklı gözlerle bakıyordu. Robin kendini baskı altında hissediyordu. Aman Tanrım, diye içinden geçirdi, bunu benden isteyemezsiniz. Ben kırsal kesimden gelen bir gencim...

İlk günden saygı kurallarını çiğnememek adına Kara Prens ve eşi kalkana kadar oturdu. Sonra insanlar dağılmaya başladı. Robin ilk çıkanlarla birlikte gitti.

Salonun önündeki kalabalık kısa süre içinde dağıldı. Robin kalacağı yerin bulunduğu kuleye doğru yürümeye başladı, şükran duyarak taze, ılık gece havasını içine çekti ve yıldızlara baktı. Karanlık ve sessizlik ona iyi geliyordu. Tekrar mantıklı düşünmeye başladığının farkındaydı. İngiltere'yi terk ettiğinden beri her akşam birkaç dakika memleket özlemi çekiyordu ve bazı şeyler anımsıyordu. Conrad'ı, küçük ve sade evlerinde yaşayan ailesini. Conrad ayaklarını masanın altına uzatır, kollarını da ensesinde kavuştururdu. Maria örgü örerti. İkisi de kardeşlerine hikâye anlatan Elinor'u dinlerdi. Şimdi tartışmasız Isaac'in hüküm sürdüğü eyer odasındaki çocukları. Robin Isaac'in sırtarak kalan birayı bardaklara bölüştürdüğünü hayal edebiliyordu. Ve tabii Agnes'i. Agnes ve Mortimer'ın birlikte olduğunu düşündüğünde hissettiği acıya rağmen, o da nostaljinin bir parçasıydı.

Kalacağı oda kulenin ilk katındaydı ve birbirine bitişik, ık küçük odadan oluşuyordu. Her birinde bir yatak, ayrıca bir masa, iki tabure ve kömür sobası vardı. Hepsi bu kadardı.

Robin içeri girdiğinde. Leofric uyanıktı.

"Seninle ilgilendiler mi? Yiyecek getirdiler mi?"

Leofric sırtı ve başıyla onaylayıp eliyle şişkin karnını gösterdi.

“Evet, ben de öyleyim. Bir iyilik yap ve zırhımı çıkarmama yardım et. Ben hareket edemeyecek haldeyim.”

Leofric artık uzmanlaşmıştı. Birkaç el hareketi ile Robin'i çelik elbiseden kurtardı.

Leofric oturdu ve Robin'e yazı tahtasını uzattı. Oğlan cevabını çoktan hazırlamıştı. *Salnda yer bulamayan şövalye yardımcılarıyla burada yemek yedik. İyiydi! Diğer gençler benden daha büyük ve beni kohmik buldular. Birçoğu buradan ve İngilizce bilmiyorlar. Biri iyi insan görünüyor. James. Yorksar'dan.*

Robin her zamanki gibi hatalarını düzeltti. “Al, seni küçük eşek, sana yüzlerce kez söyledim. Yorkshire diye yazılır.” Leofric'in yüzünü buruşturmasına güldü ve mesajını düşündü. “Ne düşünüyorsun, burayla başa çıkabilecek misin? Yoksa seni buraya getirdiğim için aşağılık herifin teki miyim?”

Leofric ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. Robin'den tahtayı aldı ve yazmaya başladı: *Bursı harika bi yer!!!*

Robin başıyla onayladı ve iç çekerek yardımcısına baktı. “Ben de senin kadar emin olmak isterdim. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Ve yarın ava gitmek zorundayım.”

Leofric sevinçle gülümsedi.

Robin kolunu uzattı ve kulağını çekti. “Bu kadar çok sevinme, sen de geliyorsun. O da öğrenmen gereken bir şey.”

Leofric'in gözleri parladı.

★

Robin'in korktuğu gibi olmadı. Av topluluğu o kadar büyüktü ki sadece gerçekten isteyenler avlanacaktı. Daha az istekli olanlar, sadece sürüyle birlikte at biniyordu ve bu manzara için renkli bir arka plan oluşturuyorlardı. Prens Edward'ın Robin'e dönüp, alay edercesine, kan görmeye dayanıp dayanmadığını sorması gibi utanç verici anlar da olmuştu. Robin çaresizce kahkahalara eşlik etmek zorunda kalmıştı ve birkaç gün sonra, turnuva sırasında, lekelenmiş ününü temizleme fırsatı olmuştu.

Turnuvalar Robin'in zevkine avlardan çok daha fazla uyuyordu. Diğer şövalyelerin, genç Waringham'ın çetin ceviz ol-

duğunu ve hafife alınmaması gerektiğini itiraf etmeleri sadece birkaç hafta sürmüştü. Her şeyden önce onu eyerden indirmek, neredeyse imkânsız gibi görünüyordu. Sanki eyerle beraber büyümüşü ve tüm Bordeaux'da onunkinden daha hızlı, daha seri veya daha cesur bir at yoktu. Ama kılıç kullanmak konusunda da hafife alınamazdı. Kendi geliştirdiği bir stille savaşarak rakibinin kalkanını kırıyordu. Bunu yaptığında, kendi kalkanını da bir kenara fırlatıyor ve rakibine, çift elle kavradığı, hızlı kılıç hamleleriyle saldırıyordu.

Kara Prens ona ikinci ödülü olan gümüş eyeri verdiğinde gülerek sordu: "Böyle savaşmayı nerede öğrendiniz?"

"Waringham'da. Farklı nedenlerden dolayı oradan hiç ayrılamadım."

Edward omzuna elini koydu. "Bunun size zararı olmamış, her seferinde sanki hayatınız pahasına dövüşüyor gibisiniz. Öyle de olmalı zaten."

Robin hiçbir şey söyleyemedi. Bunu hiç düşünmemişti ama Prens haklıydı. Beklenmedik başarısını, memleketi Waringham'daki hayat okuluna borçluydu. Bakışlarını yere indirdi. "Babam turnuvada öldü. Ben... Bu nedenle hafife alamıyorum."

"Hiç kimse hafife almamalı. Sonuç olarak turnuvalar, bizim gerçek savaşlarda kusursuz olmamızı sağlıyor, öyle değil mi?"

Robin bir şey demeden başıyla onayladı. Prens Edward'a, şövalyelerinin çoğunun tombul, hantal ve yavaş olduğunu, bazen bu şövalyelerin nasıl olup da savaş kazanabileceğini merak ettiğini söylemenin iyi bir fikir olmadığını düşündü.

Prens ona doğru eğildi. "Lancaster bugün buraya gelecek. Sadece birkaç gün kaldı, Waringham ve sonra nihayet tekrar savaşmaya gideceğiz."

Robin, Prensın nefesinin kötü kokusunu alınca gerçekten de hasta olup olmadığını merak etti ama düşünceyi hemen kafasından uzaklaştırdı. Huzursuz ediciydi. Bir veliaht hasta olamazdı. Hele savaşta asla.

“Hazırım, Prensım.”

★

Aynı gün, Lancaster Dükü oraya geldi. Robin onu uzaktan birçok kez görmüştü ama şahsen tanışmamışlardı. Ve buna minnettardı. Dük'ün Mortimer'le daha önce karşılaşmış olma ihtimalini hesaba katmalıydı. Bu nedenle mümkün olduğunca ondan uzak kalmak istedi ve diğer genç şövalyelerle zaman geçirdi. Kastilya'daki durumu ve Kral'ın tutumunu tartışmak için Akitanya Lordlarından oluşan bir parlamento çağrılmıştı ve iki prens günün büyük bir bölümünü Pedro ve komutanlarıyla istişareler yaparak geçirdiler. Ne av düzenlenmişti ne de turnuva. Robin buna minnettardı. Bitmek tükenmek bilmeyen ziyafet programlarını yorucu ve samimiyetsiz buluyordu. Sanki Prens Edward şövalye hikâyelerinden birini oynamaya çalışıyor gibiydi. Kendisini yeni Kral Arthur olarak görüyordu. Sanki kale duvarlarının ardında, sefalet, salgın hastalık ve bitmek tükenmek bilmeyen savaş yokmuş gibi. Şimdi günler daha huzurluydu ve Robin zamanının bir bölümünü, şövalye yardımcılarının eğitimine adamıştı, bu da aslında görevlerinden biriydi ama şimdiye kadar yerine getirememişti. Çocukları sert kılıç egzersizlerinde görmekten ve onlara ders vermekten keyif alıyordu. Ve delikanlıların Robin'in at binme derslerine girmek için birbiriyle yarışmaya başlamaları çok uzun sürmemişti. Kısa sürede burada da at binme sanatı ve atlarla olan ilişkisiyle ilgili büyük saygı uyandırmaya başlamıştı, Robin'in şövalye yardımcılar arasında sevilmesi Leofric'in de ünlenmesine sebep oluyordu.

Lancaster İngiltere'ye geri dönmeden önceki akşam, Robin ziyafet yemeği için hazırlıklar yapılan büyük salona her zaman-
kinden daha önce gelmişti. İsteseydi, kraliyet ailesinin yanında bir yeri oturabilirdi. Ama Robin bunu istemiyordu. Banklar boyunca ilerledi ve genellikle De Marain, Guillard ve Galli genç şövalye Henry Fitzroy'la oturdukları yere gitti. Hepsi oradaydı, Lancaster'ın maiyetinden birkaç şövalyeyle sohbet ediyorlardı. Robin başıyla selam verdi ve yanlarına oturdu.

“...kadın geceleri garip bir toplulukla buluşuyormuş. Söylenlere göre bunlar şeytana tapanlarmış. Terk edilmiş kiliseye birini çağdırtıyormuş, iki kere piskoposa kendini aklamak zorunda kalan Londralı bir eczacıyı... Yani satanistler bu kilisede buluşuyormuş, kadın sunağa yatıyormuş ve bu eczacının kendisini becermesine izin veriyormuş. Orada bulunan diğerleri ise tavukları kesip kadının üstüne kanını fışkırtıyorlarmış. Ve aslında bunu herkes biliyor, Kral dışında tabii.”

Robin onları dinlemiyordu. Burada her akşam çılgın hikâyeler anlatılıyordu ve artık duyduğu her şeye inanmıyordu. Sıkılarak gözlerini insanların üstünde gezdirdi ve arka masalardan birinde Leofric’in, arkadaşı James Dunbar, yani şövalye Fitzroy’un yardımcısıyla oturduğunu gördü. İkisi heyecanlı bir şekilde sohbet ediyordu. Yani James konuşuyor, Leofric başıyla onaylıyor, tahtaya bir şeyler karalıyor ve James okuyordu. Gayet güzel anlaşıyor gibiydiler. Robin memnun bir ifadeyle gülümsedi ve yan gözle koyu saçlı kızın içeriye girdiğini gördü. İlk günden beri, kızın gözleri salonda Robin’i arıyor, onu görünce de ona gülümsüyor ve sonra yerine oturuyordu. Hâlâ ismini bilmiyordu ve tek kelime dahi konuşmamışlardı.

“...bilmiş olsaydı da,” dediğini duydu Robin genç şövalyenin, “çok şey değişeceğini sanmıyorum. Onun için deli oluyor. Her arzusunu yerine getiriyor. Birileri geçenlerde kıza miras kalan birkaç mücevheri satın aldığını anlattı. Üstelik değerlerinin üç katı para vermiş.”

Robin gözlerini salondaki hengameden çevirip onlara baktı ve alnını buruşturarak dinlemeye koyuldu.

“Kız ondan istediği her şeyi alıyormuş. Ve kraliçe tüm bu olanları biliyormuş. Zaten elinden ne gelir ki. Belki rahatlamıştır da. Dedikodulara göre Kral’ın tuhaf zevkleri varmış. Belki de Philippa’nın canına tak etmiştir ve onun vazifelerini Alice’in yerine getirmesinden hoşnuttur. İddiaya girerim, bu kevaşenin tuhaf zevkleri de vardır...”

Robin doğruldu. “Hangi Alice bu?”

Güçlü, koyu saçlı, parlak zırlı bir şövalye Robin'i il kez fark etti. "Nasıl, efendim?" dedi kibarca.

"İsmi nedir? Kimden bahsediyorsunuz?"

"Kimden olabilir ki? Alice Perrers. Kral'ın fahişesi."

"Peki sizin isminiz nedir, efendim?"

"Peter De Gray. Siz ne demeye..."

"O kadın hakkında söylediklerinizi geri almanızı tavsiye ederim, De Gray."

"Ne? Neden herkesin bildiği bir şeyi söylemeyecekmişim?"

Robin yavaşça kalktı. "Yalan olduğu için."

De Gray de ayağa kalktı. "Bana yalancı mı diyorsunuz? Siz kimsiniz?"

"Waringham."

"Ah, hayır," diye mırıldandı yabancı şövalyelerden biri. "Peter, karşıdaki Alice'in kuzeni." Birbiriyle akraba olan insanları iyi bilen biri gibi görünüyordu. Sarayda geçen bir yaşam için bu oldukça yararlı bir yetenek olabilirdi.

De Gray kıınıdamaksızın duruyordu. "Bu beni ilgilendirmez. Ama Waringham, bu kadının onuruna kefil olmak istiyorsanız, çok uğraşmanız gerekecek. Belki gerçekten neler olduğunu bilmiyorsunuzdur, sizi de sarayda hiç görmedim ama emin olun ki gerçekleri söylüyorum."

Robin büyük bir ihtimalle öfkesi yüzünden boğulacağını düşündü. Sanki nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Net düşünemez haldeydi ve bilinçli bir şekilde düşünmeden masadaki eldivenlerini aldı, De Gray'in ayaklarının dibine attı.

De Gray neredeyse bembeyaz olana kadar dudaklarını ısırdı. Uzun bir süre Robin'in gözlerinin içine baktı, sonra hızla eğildi ve eldiveni yerden kaldırdı.

Pierre de Marain huzursuzdu. "Bir dakika. Her şey çok çabuk oldu."

"Sen karışma," diye uyardı Robin.

De Marain ona başını iki yana sallayarak baktı. "Peki ya haklıysa ne olacak?"

Robin ona döndü. “Ona katılabilirsin...”

De Gray sessizce güldü. “Kendine hâkim ol, dostum.”

Pierre kendi kendine ıslık çaldı. “Kuzenin, öyle mi? Yani bilmiyorum...”

Robin onu dinlemedi. Ona başıyla onay veren De Gray’e baktı. Tek kelime etmeden dışarıya çıktılar ve diğerleri tereddütlü ama meraklı gözlerle onları takip etti. Bir düello yaşanacaktı. Ölümcül düellolar, her gün yaşanan şeyler değildi.

Salonu sağlarında bırakıp, kuzey taraftaki terk edilmiş alana gittiler. Kimse tek kelime etmiyordu. Henry Fitzroy iki tane kalkan temin etti ve rakiplerin her birine bir tane verdi. Güvenli bir mesafede duran seyircilerin eşliğinde kılıçlarını çektiler.

Düello sadece birkaç dakika sürdü. De Gray’in hiç şansı yoktu. Net ve kusursuz bir stili vardı ve hayatının söz konusu olduğunun farkındaydı ama Robin’den çok daha güçsüzdü. Nasıl olduğunu anlamadan kalkanını kaybetti. Başlangıçta inatçıydı ama sonra ürkek adımlarla Robin’in şeytan hızıyla üzerine inen kılıç hamlelerinden kaçtı. Robin’in kılıcının ucu omzuna isabet ettiğinde dengesini kaybetti, tökezledi ve sırt üstü düştü.

Robin, De Gray elindeki kılıcı savurdu ve kılıç kayarak çimlerin üzerine düştü. Sonra kendi kılıcının ucunu Gray’in boğazına dayadı.

“Son şans,” dedi. “Sözlerinizi geri alın.”

Peter De Gray gözlerini ona dikti ve fark ettirmeden yumruklarını sıktı. Şövalye onuru ve insani ölüm korkusu arasında gel gitler yaşıyordu.

“Haydi ama.” Robin kılıcın ucunu biraz daha bastırdı.

“Söylediğini yap,” dedi De Gray’in arkadaşlarından biri.

De Gray gözlerini kapadı. “Kral’ın her şövalyesini öldürmeniz gerekse bile, o, Kral’ın fahişesi...”

Seyircilerden şaşkınlık nidaları yükseldi.

Robin kılıcını kaldırdı ve kısık gözlerle De Gray’in âdemlemasına nişan aldı. Tereddüt etmedi. Kılıcı daha iyi saplayabilmek için, sapını kavrayan sol elinin üzerine sağ elini dolamıştı ki biri onu bileklerinden tutup geri çekti.

Robin hırladı, arkasını döndü ve öfkeden deliye dönmüş bir halde kılıcını araya giren adama kaldırdı. O anda, De Marain ve Henry Fitzroy'un da aralarında olduğu dört şövalye, üstüne çullanıp elinden kılıcı aldılar ve onu sıkıca tuttular. Onu zar zor zaptedebiliyorlardı. Robin kurtulmak için vahşi bir ayı gibi mücadele ediyordu, nefesi birbirlerine geçmiş dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu.

"Tanrı aşkına, kendine gel, Waringham, o Lancaster," dedi Fitzroy neredeyse çaresizce.

Robin gözlerini açtı ve mücadele etmeyi kesti.

Lancaster dükü, Gauntlu John, kollarını göğsünde kavuşturmuş, karşısında duruyordu.

"Onu serbest bırakın," diye emretti.

Tereddüt ederek ve pek güvenmeyerek Robin'i bıraktılar, tetikteydiler, yakınında olmaya özen gösterdiler. Ama Robin kımıldamıyordu, öylece durmuş ellerine bakıyordu. Aklı başına gelmişti, birden net düşünmeye başladı ve kendini berbat hissediyordu.

Lancaster bir süre onu inceledi ve sonra etrafına baktı. "Neyiniz var, de Gray? Yerde uyukluyor musunuz?"

De Gray iki arkadaşının yardımıyla ayağa kalktı. Dizleri titriyordu. Hâlâ yaşadığına inanamıyordu. "Affedin beni, Lordum."

"Yaranız ağır mı?"

"Hayır."

"İyi. Burada ne olduğunu biri bana anlatabilir mi?" Tekrar Robin'e döndü. "Benim şövalyemi öldürmeye nasıl cüret edersiniz? Siz kimsiniz?"

"Waringham, majesteleri."

"Öyle mi? Waringham. Elçimsiniz, değil mi?"

Robin başıyla onayladı. Sesine güvenmiyordu.

"Peki, Waringham. Bu durumla ilgili ne söyleyeceksiniz?"

Robin ısrarla sustu, Lancaster sabırsızca iki elini beline dayayıp meraklı gözlerle etrafına baktı. "Ee, efendiler? Bana cevap vermek isteyen biri yok mu?"

Henry Fitzroy gergin bir şekilde boğazını temizledi. “O... De Gray onun kuzenine hakaret etti.”

“Demek öyle? Peki kuzeni kim?”

“Alice Perrers, majesteleri.”

Lancaster’ın yüzü hareketsiz kaldı. Bir an sustu, sonra devam etti. “Peki o halde. Waringham, lütfen benimle gelin. Diğerleri gidebilir. Bugün burada kan akmayacak.”

Şövalyeler eğilerek selam verdiler ve gittiler, arkadaşları De Gray’ın etrafında küçük bir çember oluşturdu, Fitzroy ve De Marain yürürken huzursuz gözlerle ikide bir arkalarına bakıyordu.

Robin kılıcını kaldırdı ve kınına soktu. Kolları kurşun gibi ağırdı.

Lancaster, Robin hazır olana kadar bekledi, sonra salonun uzağında kalan bir yöne doğru yürümeye başladı. “Gelin.”

Robin konuşmadan yanında yürüdü ve göz ucuyla onu inceledi. Lancaster veliahttan yaklaşık olarak on yaş daha gençti. Ağabeyi gibi iri yarı ve koyu saçlıydı ama benzerlikleri bu kadardı. Lancaster’ın yüzü daha zayıf ve Kara Prens’inkinden daha köşeliydi. Kendine has ağzı ve göze çarpan çenesi, yirmi beş yıldan daha kısa sürede nasıl İngiltere’nin en güçlü adamlarından biri olabildiğinin ispatıydı. Gözleri düşünceliydi, sanki bir şeyleri idrak etmeye çalışıyor gibiydi.

Robin’e profilden bakıyordu. “Gereksiz yere kendi içinize korku tohumları ektiniz, öyle değil mi? Ama De Gray’ın çok daha fazla korkmasına sebep oldunuz.”

Robin çaresizce başını iki yana salladı. “Onu öldürecektim. Siz gelmeseydiniz, bunu yapacaktım...” Sesi boğuk çıkıyordu. Gerçekten yerde yatmanın ve boğazında sivri bir kılıç ucu hissetmenin ne demek olduğunu unutmuş olması mümkün müydü? Yoksa belki de hiç unutmayacak mıydı?

Lancaster alnını buruşturdu. “Biliyor musunuz, gerçeği söyleyen birini öldürmek o gerçeği değiştirmiyor.”

Robin başını hızla yukarıya kaldırdı. “Söylediği şeyi dinlemediniz, gerçek olup olmadığını nereden bileceksiniz?”

“Öyle olduğunu kabul edelim. Kuzeninizi iyi tanıyor musunuz, Waringham? Ona yakın mısınız?”

Robin derin bir nefes aldı ve düşüncelerini toplamaya çalıştı. Cevabını iyice düşündü. “Yazın birkaç ay Waringham’da kaldı. Evet... ona yakınam.”

“Hm. O zaman benim gibisiniz. Sıklıkla babamın sarayında bulunmam ama oraya gittiğimde onu görmek benim için ayrı bir mutluluk oluyor. Sıradışı bir kadın.”

Robin durdu. “Ama?”

Lancaster belli belirsiz gülümsedi. “Evet, bir *ama* var. Alice hakkında söylenen kötü şeylerin en az yarısının gerçek olduğunu kabul etmelisiniz. O, Kral’ın metresi. Ve saray halkının ne söylediği umurunda değil.”

Robin gözlerini dikmiş ona bakıyordu. İnanamıyordu.

Lancaster omuzlarını kaldırdı. “Şaşırmamalısınız. Ne istediğini çok iyi biliyor ve her şeyi amaçları doğrultusunda yapıyor. Mantık evliliğiyle bunun arasında ne fark var? Her iki durumda da temel neden aynı: para ve güç.”

Bu doğru, diye düşündü Robin. Şaşkın değildi. Kıskanmıştı. Ve bir şey daha vardı.

“De Gray şeytana tapanlarla ilgili iğrenç şeyler anlattı...”

Lancaster gülerek başını iki yana salladı. “Evet, evet, senaryo ve gerçek arasındaki farkı ayırt etmemiz gereken noktaya geldik. Kuzeniniz ilişkiler ve sırlarla dolu biri. Gizemden hoşlanıyor. Belki fırsat buldukça hırpani tipler, ne idüğü belirsiz şifacı kadınlarla buluşuyor olabilir. Ama hepsi bu kadar.”

Robin bir tür hafifleme hissetti. Korkunçtu ama daha da kötü olabilirdi. Kendini topladı. “Size... minnettarım. Gerçekleri anlattığınız ve öfkeyle bir adamı öldürmemi engellediğiniz için. Haksızdım. Üzgünüm.”

Lancaster ona etraflıca baktı. “Cesurca bir itiraf. Gurur ve şerefi birbirinden ayırabilen adamlara nadir rastlanılıyor. Evet, haksızdınız. Ama her şeyin iki tarafı var. De Gray bazen kendine çok fazla güveniyor. Belki bugün bir şeyler öğrenmiştir.

Yani durumu çok fazla önemsemeyin. Kalplerde yatan bir kadının söz konusu olduğunda, insan kendini kaybedebilir.” Kulağa masum söylenmiş bir cümle gibi geliyordu ama Robin kendini ele vermiş gibi hissetti. Lancaster onun “kuzenine” ne kadar yakın olduğunu biliyor gibiydi. Dük elini Robin’in omzuna koydu. “Gelin yemeğe gidelim. Kardeşimin Bordeaux’daki mutfağı Chester’dakinden daha keyifli.”

“İzniniz olursa bugün için af diliyorum. Ben... aç değilim.”

“Nasıl isterseniz.”

Robin eğilerek selam verdi.

Lancaster hâlâ ona bakıyordu. “Biliyor musunuz, babanıza bir nebze olsun bile benzemiyorsunuz ama ondan çok şey almışsınız.”

Robin gülümsedi. Biri Geoffrey hakkında konuşunca, birazcık huzursuz oluyordu. Her defasında Mortimer’ı ve sahte kimliğinin ortaya çıkabileceğini hatırlıyordu.

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” diye sordu, sırf cevap vermiş olmak için.

Lancaster başıyla onayladı. “Babanız ve ben, Winchelsea savaşında ağabeyimin gemisinde beraberdik. Devasa bir İspanyol gemisi bize saldırdı. Arka güvertede bir yangın başladı. Herkes bağırıyordu. Ben daha on yaşındaydım. Korkuyordum, en çok da altıma işemekten. Babanız benim korkumu fark etmemiş gibi davrandı ve bana babamla ağabeyimin kazandığı zaferleri anlattı. Ve artık korkmuyordum. Ona bunun için çok minnettarım.”

Robin gözlerini ona dikti, konuşamıyordu. Winchelsea savaşında bulunan Geoffrey Dermond değil, *Robin’in babasıydı*. Kara Prens’in gemisinde savaştığını aile defterine yazmıştı. Sadece tek bir açıklama vardı. Lancaster, Waringham’ın başka ellere geçtiğini bilmiyordu. Babasının makus kaderi hakkında da bir şey bilmiyordu. Ve bu, o kadar da tuhaf değildi, çünkü tüm bunlar olduğunda Lancaster kuzeydeydi. Robin birkaç dakika ona güvenmek için çılgın bir arzu hissetti. Birilerine gerçeği

söylemek için içinde güçlü bir arzu hissetti. Artık yalancı olmak istemiyordu.

Bunun yerine, “İspanyol gemisine ne oldu?” diye sordu.

Lancaster omuzlarını silkti. “Battı, tıpkı bizimki gibi. Ama o zamanlar Lancaster Dükü olan rahmetli kayınpederim bizi gemisine aldı ve neredeyse tüm adamlarımız kurtuldu.”

Robin gülümsedi. “Babamı iyi hatırladığınız için mutlu oldum.”

Lancaster ona baktı. “Evet, öyle hatırlamak için çok nedenim var. Gerçekten asil bir adamdı.”

Robin son yıllarda babası hakkında öğrendiği şeyleri düşündü ve asla gönül rahatlığıyla onaylamayacağını düşündü. Bakışlarını eğdi. “Ki bu da benim bugün yaptıklarım yüzünden asla hak etmediğim bir sıfat. Yüce gönüllülüğünüz için tekrar teşekkür ederim.”

Lancaster onu bir el hareketiyle geçiştirdi. “Ah... o kadar büyütmeyin. Artık gerçekten çok acıktım. Gelmek istemediğinize eminseniz, hoşçakalın, Waringham. Büyük bir olasılıkla savaşta tekrar görüşeceğiz.”

Bölüm 9

Najera, Nisan 1367

Kara Prens bayrak taşıyıcısının yanında yere diz çöktü ve dua etti. Öylesine büyük bir sessizlik vardı ki atlardan biri kımıldadığında dizgininin çıtırtısı duyuluyordu. Rüzgârın fısıltısı, iki düşman ordusunun karşı karşıya durduğu küçük Najera şehrinin eteklerindeki geniş arazinin üstünde geziyordu.

Prens Edward sessiz duasını sonlandırıp istavroz çıkardı ama ayağa kalkmadı. Başını kaldırdı ve yüksek sesle konuştu: “Tanrım, mütevazı kulunu gör ve bana zaferi bahşet, çünkü ben senin adaletini savunmaya geldim!”

Kendinden çok emin, diye düşündü Robin huzursuzca. Ama onun kaygıları vardı. Trastamaralı Enrique seküler kanunları ihlal etmiş olsa bile, Robin, Zalim Pedro’nun Tanrı’nın lütfuna sahip olduğunu düşünmüyordu. Ama böyle düşünceler için çok geçti. Kimsenin beklemediği kadar uzun sürmüştü ama oraya ne için geldiyse artık onu yapacaklardı. 3 Nisan sabahıydı.

Farklı nedenlerden dolayı yola çıkışları yeni yıla ertelenmişti. İlk olarak Prens Edward’ın ikinci oğlu Richard’ın doğumu yüzünden yola çıkışları ertelenmişti. Bu mutlu olay onları Noel’e kadar oraya bağlamıştı. Herkes, parayla ve ek birlikleriyle İngiltere’den gelecek olan Lancaster’ı beklemişti. Sonra iki kardeş, şubat başında, Dax yakınlarında bir yerde ordularını birleştirip zaman kaybetmeden Roncesvalles yolu üzerinden Pireneleri geçmişlerdi. Dağların çatlaklarla dolu zirvelerinde hâlâ kış hâkimdi ve zor bir yoldu. Birçok at ve adam kaybetmişlerdi.

Yolculukları dağların diğer tarafında da kolay olmamıştı. Kastilya topraklarına adım atar atmaz, öncül birliklerinden biri tuzağa düşmüştü ve hepsi telef edilmişti. Trastamaralı Enrique düşündüklerinden daha güçlüydü. Büyük dikkatle ilerlemeye devam ettiler. Puslu hava onları engelliyordu ve erzakları kıttı. Enrique onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynarken ve kendini hiç göstermezken, askerler neredeyse üç hafta boyunca yarım erzakla idare etmek zorunda kaldılar. Daha sonra Ebro'yu geçtiler. Düşman daima yakınlardaydı ama sürekli menzillerinin dışında kalıyorlardı, ta ki bir gün önce, Tanrı'nın terk ettiği bu yere gelene kadar. Enrique nihayet kendisini burada göstermişti.

Kara Prens ayağa kalktı, bir an için kendisini toplamaya çalıştı ve güçlü sesiyle: "Askerler, Tanrı ve Aziz George adına ileri! Tanrı yardımcımız olsun!" diye bağırdı.

"Amen," diye mırıldandı Lancaster ve birliğin ucuna gitmek için atına bindi.

Robin nefes almadan, Kara Prens'in solunda kalan Lancaster'ın, üç bin askerle birlikte düşmana doğru akın edişini izledi.

Henry Fitzroy kısa bir an siperini yukarı kaldırdı ve hava aldı. "Umarım iyi sonuçlanır. Şuraya bak, Enrique'nin öncü birliğine Du Guesclin rehberlik ediyor."

"O kim?" diye sordu Robin.

Fitzroy ona inanamaz gözlerle baktı. "Daha önce Du Guesclin'i hiç duymadın mı? Tüm Fransız komutanlarının en zekisidir. Yani doğruyu söylemek gerekirse Lancaster'ı kıskanmıyorum. Öncü birlikte olmadığı için mutlu olmalısın."

Robin cevap vermedi. Pireneler üzerinden geçerlerken bile öncü birliğe geçmeye çalışmıştı. Ama Prens Edward onu kendi birliklerinin içindeki okçu alayının başına koymuştu. Şimdi burada durmak ve Du Guesclin'in adamlarının Lancaster'ı nasıl sıkıştırdığını izlemek zorundaydı.

Şiddetli bir çarpışma olmuş, neredeyse tüm gün sürmüştü. Robin'in daha önce yaşadığı hiçbir şey onu böylesine bir tecrü-

beye hazırlamamıştı. Daha Kastilya'dan geçerken savaşın içine girmişti ama buradaki neticeyi belirleyecekti. İki taraf da tüm gücünü ortaya koyuyordu. Robin, Prens Edward'ın İngiliz, Gascon, Britanyalı, hatta birkaç Alman askerinden oluşan ordusunun daha güçlü olduğunu düşünüyordu.

Enrique'nin tarafındaki Fransızlar ve Kastilyalılar, Du Guesclin'in komutası altında acımasızca savaşıyordu ve bir süreliğine gerçekten de durum Lancaster'ın adamları açısından karanlık görünüyordu, ancak Enrique'nin iki cephesindeki birlikleri tereddütlü savaşıyordu. Lancaster'ı tuzağa düşürmeyi başaramadılar ve sonra Prens Edward nihayet esas birliğine saldırı emrini verdi. Bu, Crecy ve Poitier savaşında galibiyet getiren kanıtlanmış bir taktikti: Şövalyeleri atlarından indiriyor ve atları ön cephe hattında tutuyordu. Daha sonra, oklarıyla düşman şövalyeleri, eski moda, ağır zırhlarından vurarak eyerlerinden düşüren okçuları öne sürüyordu. Düşman karmaşa ve arbede yaşadığında da Lancaster'ın şövalyeleri saldırmaya başlıyordu.

Robin hengamenin içine girdi. Öldürdüğü ilk adam paslı zırh içinde Kastilyalı, yaşlı bir adamdı. İngiliz okçu, onun atını vurmuştu. Hayvan panikle kıvranıyordu ve tekrar ayaklarının üstünde durmaya çalışıyordu. Kısa bir kılıç mücadelesinden sonra Robin şövalyeyi öldürdü ve atının acılarına bir son verdi.

Öğlen olduğunda, öldürdüğü adamları saymayı bıraktı. Çok olmuştu. Havaya kalkan toz yüzünden gözleri yanıyordu, kılıcı Kastilyalı ve Fransız kanlarıyla kayganlaşmıştı. Yerde büyük, kırmızı su öbekleri oluşmuştu ve bu kısa sürede toprağı bataklığa çevirmişti. Hava ok sesleri, kılıç sesleri ve yaralıların bağırışlarıyla doluydu. Her yerde ölülerin ve ölmek üzere olanların bedenleri yatıyordu ama sürekli yeni düşmanlar akın ediyordu.

Robin adamlarını birbirlerine yakın tutuyordu, büyük bir üçgen şeklinde ilerleyerek düşman çizgisini geçtiler. Askerleri tecrübeli, cesur adamlardı. Robin, ölümcül bir tuzağa düşmelerini için var gücüyle savaşın gidişatını izlemeye çalışıyordu. Prens Edward'ı gözden hiç kaybetmiyordu ve yön değiştirdiğinde onu takip ediyordu.

Güneş batıya geçtiğinde, Robin hâlâ yaralanmamıştı ve taht hırsızlarının ordusu neredeyse yok olmuştu. Saldırı azalmıştı ve sonunda savaşı kazandılar. Enrique'nin savaş birliklerinden arta kalanlar tutuklanmıştı, içlerinde korkutucu Du Guesclin de vardı.

Prens Edward bir zafer daha kazanmıştı. Robin bundan bir saniye bile şüphe etmemişti, ama zafer kazanmış gibi hissetmiyordu.

Bitkin bir halde kılıcını kınına soktu ve etrafına baktı. Savaş alanı ölüler, at cesetleri, kırık silahlar ve kalkanlarla kaplıydı. Burası bir yıkım çölüydü.

Robin adamlarından birini el işaretiyle yanına çağırdı. "Çavuş, kayıplarımız ne durumda?"

"On iki ölü, yirmi yaralı, efendim. Hiçbiri ağır değil."

Robin başıyla onayladı. "Biri atımı aramaya koyulsun. Hâlâ yaşıyorsa, onu bulmak istiyorum."

"Emredersiniz, efendim." Çavuş, iki adama başıyla aramalarını işaret etti.

Galip ordu bir araya toplandı ve savaş alanından pek de uzakta olmayan kamp alanına gitmek üzere hazırlandılar. Yolda şarkılar söylediler.

Robin ve Leofric'in, Henry Fitzroy, Pierre De Marain ve yardımcısıyla paylaştığı çadır çoktan kurulmuştu. Diğer genç şövalye yardımcılarla birlikte kamp alanında kalmış olan Leofric, Robin içeri girdiğinde, içine su serpildiğini anlatan bir tebessümle yerinden kalkıp zırhını çıkarmasına yardım etti ve hangi çadırın banyo olarak kullanıldığını gösterdi. Robin kan kokusundan usanmıştı, sanki üstüne yapışmıştı ve midesini bulandırıyordu. Nihayet o kokudan kurtulduğunda çok rahatladı.

Birçok insanın olduğu büyük bir kamptı. Şövalyeler, onların yardımcıları, askerler, hizmetkârlar ve at görevlileri. Biraz ileri-deki renkli çizgili çadırlarda sefere gelmiş olan kadınlar ve onların ilerisindeki daha gösterişsiz çadırlarda fahişeler kalıyordu.

Robin banyodan sonra temiz kıyafetler giymek için çadırına

geri döndü. Henry Fitzroy oradaydı. Çadır direklerinden birine asılı olan küçük aynanın önünde traş oluyordu. “Ah, Tanrı’ya şükür, Waringham. Yaralanmamışsın.”

“Gördüğüm kadarıyla sen de.” Sağa sola dağılmış zırh parçalarını toplayan Leofric’in omzuna dokundu. “Onları güzelce yıka,” dedi.

Leofric başıyla onayladı ve kovayla bez aramaya başladı.

“Fitzroy, o aynanın önünde daha ne kadar kalacaksın?”

“Bitmek üzere.”

“De Marain nerede?”

Henry bıçağını kenara koydu ve ona döndü. “Öldü.”

Robin dili tutulmuş bir halde ona baktı.

Henry de ona baktı ve derince iç çekti. “Ne yazık ki böyle şeyler oluyor. Kayıplarımız çok fazla değil. Ama her seferinde gerçekten hiç haketmeyen birinin başına geliyor. Evet, bu bu sefer Gaskonyalı’yı yakaladı. Yardımcısı da.”

Robin yatağına oturdu. Yorgunluk ansızın üzerine çökmüştü.

Henry paltosunu omzuna attı. “Ayağa kalksan iyi edersin. Görevimiz var.”

Robin inleyerek ayağa kalktı. “Umarım bir kutlama yemeği değildir.”

“Hayır, duyduğum kadarıyla Prens Edward, Lancaster, diğer savaş komutanları ve Pedro’yla yemek yiyormuş. Söylenenlere göre, Pedro’yu, imparatorluğundaki her dönek soyluyu infaz etmemesi için ikna etmeye çalışıyormuş.”

Robin alnını buruşturdu. “Pedro’nun namını göz önünde bulundurursak pek şansı yokmuş gibi görünüyor.”

“Olabilir. Zira tutuklulardan bir tanesinin cezasını hemen verdi bile. Kendi gözlerim ile gördüm.”

Robin şaşırıyordu. “Tanrı, Kastilya’ya yardım etsin.”

★

Kısa süre sonra dışarıya çıktılar. Kamp mutfaklarından birinden bir testi bira, soğuk et ve yumuşak, beyaz ekmek aldılar. Yü-

rürken yediler, testiye birbirlerine uzattılar. Kara Prens'in çadırı önünde nöbetçiye isimlerini söylediler ve içeri girdiler.

Çadır büyüktü ve birkaç odadan oluşuyordu. Ana bölmeye girdiklerinde, Prens Edward, Lancaster, tanımadıkları on şövalye ve elleri bağlı, perişan bir Fransız'la karşılaştılar.

Kara Prens onları gülerek selamladı. "Ah, Waringham. Fitzroy. Gördüğüm kadarıyla hiç yara almamışsınız. Tanrı koruyucu ellerini en iyi iki şövalyemin üzerinden çekmemiş. Bu açıdan da Tanrı benden teveccühünü esirgemedi."

Bir hizmetçi onlara şarap getirdi ve içtiler. Robin dikkat çekmeden karanlık bir köşeye çekildi ve tekrar gidebileceğini umdu. Bugün yaptıkları için başına defne çelengi takılmasını istemiyordu. Yaptıklarını düşündüğünde kendini kötü hissediyordu ve birazcık huzura ihtiyacı vardı. Birçok şey hakkında düşünmeliydi. Örneğin, neden yol arkadaşlarının gözlerinde gördüğü savaş ateşinin onu etkilemediğini. Asker olmaktan nasıl yırtılabileceğini. Ve Prens Edward'ın hizmetinden ayrıldığında, ona ve Leofric'e ne olacağını. Kesin olan tek şey bugünkü gibi bir savaş yaşamak istemediğiydi. Haklı değildin, Geoffrey, diye geçirdi içinden, ben haklıydım. Ben şövalye değilim.

Gizli bir acıma duygusuyla, omuzları düşmüş ve görünüşe göre tamamen unutulmuş olan tutsağa baktı. Alnında ince ince kanayan bir yara vardı ve sol gözüne akıyordu. Ara sıra gözlerini kırptırıyordu. Hafifçe sallanıyor gibiydi, Robin onun kalan onurunu kurtarabilmek için ayaklarının üzerinde durmaya çalıştığını düşündü.

Fitzroy, Robin'in yanına geldi. "Güzel şarap."

"Evet. Söylesene, kim bu diğerleri?"

Fitzroy kısaca etrafına bakındı. "Lancaster'ın yanındaki iki kişi İngiliz. Kırmızı burunlu, uzun boylu olan Breton sanırım. Kapının oradaki dörtlü de Gaskonyalı."

"Hm. Dört İngiliz, dört Gaskon, dört Breton ve bir Fransız tutsak. Bu ne anlama geliyor?"

"Göreceğiz." Fitzroy onlara yeni şarap getiren hizmetkâra

eliyle işaret etti. "Ama şimdi sarhoş olacağım. Hem de soyluların arasında. Hadi ama, sen de bitir."

"Sakin ol."

Kara Prens sandalyesinden kalktı ve odanın ortasına yürüdü. Konuşmalar gitgide azaldı. Herkes bekliyordu.

Edward yavaşça tutsağına döndü. "İsminiz, efendim?"

"Guillaume De Beaufort, majesteleri."

"Hm. On bir yıl önce Poitier'de tutsak aldığım Guillaume De Beaufort mu?"

"Evet, majesteleri."

"Bana karşı bir daha asla silah kullanmayacağına dair şerefi üzerine yemin ettikten sonra serbest bıraktığım Guillaume De Beaufort mu?"

"Yemin etmiştim, evet."

"Peki, bugün Lancaster Dükü tarafından tutsak mı alındınız?"

"Evet."

"Düşmana esir düşmediğiniz savaşlar oldu mu?"

Şövalyeler sessizce gülüyordu.

De Beaufort gözünü bile kırpıyordu. "Ara sıra oldu majesteleri."

Edward gözlerini kısıtı ve dudakları şimdi sadece ince bir çizgiden ibaretti. Öfkeliydi. "Kime hizmet ediyorsunuz?"

"Fransa Kralı'na."

"Ve bana sadakat yemini ediyorsunuz."

"Sizinle savaşmayacağıma dair yemin ettim."

"Ama yine de savaştınız. Bugün. Siz bir hainsiniz. Yeminini tutamayan bir hain."

Fransız omuzlarını dikleştirdi. Artık genç değildi, şakakları grileşmişti ve Robin bir dakika önce onun yaşlı bir adam olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi yüzüne can gelmişti. "Hayır, değilim."

"Öyle mi? Bugün Trastamaralı Enrique'nin tarafında savaşmadınız mı?"

"Evet."

“Bana karşı!”

“Zalim Pedro’ya karşı.”

Prens Edward bir anlık şaşkınlıkla sustu. Sonra bir el hareketiyle bu bahaneyi reddetti. “Aynı şey!”

“Kesinlikle değil. Ben bu ülkenin yasal veliahtı için despot bir krala karşı savaştım.”

“Yasal mı? Enrique sadece babasının piçti. Hiçbir piçin tahta oturmaya hakkı yoktur, bu kanunlara aykırı!”

“Peki ama sizin kralınız William da bir piçti.”

Kara Prens bir an kendini kaybetti. Elini kaldırdı ve De Beaufort’un yüzünü tokatladı. “Buna nasıl cüret edersiniz?”

De Beaufort dilini dişlerinde gezdirdi. Daha sonra gülümse-di. “Ben sadece gerçekleri söylüyorum.”

Robin yaşlı olmayan ama genç de olmayan adama yan gözle baktı. Kara Prens’in öfkesine karşı gelmek cesaret isterdi. Ama Fransız şüphesiz haklıydı. William bir piçti. Hiç kimse dile getirmese de herkes bunu biliyordu.

Prens Edward ellerini kontrol altında tutmak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. “Her neyse, sözünüzü bozdunuz. Bana ihanet ettiniz. Savaşta bana karşı yer aldınız.”

“Ben Kastilya Kralı Pedro’ya karşı savaştım.”

“Gerçek krala karşı!”

“Zalim bir zorbaya karşı!”

“Bunu yargılamak size düşmez! Pedro, bu ülkeye hükmetmesi için Tanrı tarafından gönderilen bir kral!”

“Tanrı’nın iradesini sizin kadar iyi bilmiyorum, majesteleri. Ben sadece vicdanımın sesini dinledim.”

“Vicdanınız size yemininizi bozmamanızı da söyledi mi?”

“Ben böyle bir şey yapmadım. Böyle düşündüğünüz için üz-günüm. Ama ben ayıplanacak bir şey yapmadım.”

“Gerçekten mi? O zaman ölümü hak ettiniz.”

Tutuklu başıyla onayladı. “Kararınız buysa, evet.”

Edward etrafında toplanmış şövalyelerine döndü. “Efendiler, De Beaufort on iki şövalye önünde yargılanmaya hazır ol-

duğunu söylediği için sizi çağırttım. Şimdi ona ne yapacağımı duyduunuz. Kararınız nedir?”

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Robin doğruldu ve karanlık köşeden aydınlığa çıktı. Önce Edward’a, sonra, şimdi bakışlarını yere eğmiş olan ve şövalyelerin kararını bekleyen De Beaufort’a çevirdi. Girişin yanında duran dört Gaskonyalı, kafa kafaya verip konuştu. Sonra içlerinden biri öne çıktı. “Suçlu, Lordum. Hepimiz aynı fikirdeyiz. Pedro’ya karşı savaşıırken size de karşı geldiğini biliyor olmalıydı.”

Bretonyalı ellerini beline dayadı. “Ben de aynı görüşteyim. Suçlu.”

“Suçlu,” dedi yanındaki zayıf adam da.

Diğerleri hâlâ tereddüt ediyordu.

Altı kişi suçlu dedi, diye düşündü Robin. On ikiden altısı. Biri daha onaylarsa onu asarlardı. O gün çok kişi ölmüştü. Birçok iyi adam, o bile bugün sayısız adam öldürmüştü. Ve büyük bir ihtimalle, hepsi doğru tarafta olduklarını düşünmüşlerdi.

Masaya bardağını koydu ve yavaşça De Beaufort’a doğru gitti. “Kastilya sizin için neden önemli, efendim?”

Soru tutukluyu şaşırtmış görünüyordu. Bir an Robin’e şüpheyle baktı, daha sonra cevap verdi: “Herhalde karım buralı olduğu için. Babası Pedro’nun kurban ettiği birçok küçük toprak sahibinden biriydi.”

“Ve bu yüzden ona karşı savaştınız?”

De Beaufort başını iki yana salladı. “Gerçek sebebi bu değil. Kralımız, Trastamaralı Enrique’yi desteklememizi ve Pedro’nun tekrar güçlenmesini engellememizi istedi. Ona karşı savaştık...” Adam zarif bir kelime aradı, “...müttefiklerine karşı değil.”

Robin, Kara Prens’e döndü. “Yeminini bozmamış. Suçsuz.”

Prens Edward ona şaşkın gözlerle baktı. “Ama silahlarını bana doğrulttu!”

Robin başını iki yana salladı. “Bunu yaptığını düşünmüyorum. Kastilya’dayız ve bu bir Kastilya savaşıydı. İngiltere ya da Akitanya’yla alakalı bir durum yoktu.”

“Ah Waringham, benim sevgili genç arkadaşım, nasıl bu kadar saf olabiliyorsunuz? Tabii ki alakası vardı! Fransa Kralı Charles, Enrique’yi destekledi, çünkü Akitanya’yı Fransa ve Kastilya arasında kıskaca almak istiyordu.”

Komik, Akitanya ve Kastilya arasında dağlar var, diye düşündü Robin öfkeyle. Büyük bir ihtimalle Edward’ın Pedro’ya böylesine büyük bir hevesle yardım sözü vermesinin sebebi maddi sıkıntılarıydı ve Pedro’nun minnet duygusuyla kasalarını yeterince dolduracak olmasıydı. Ama bu düşüncesini onlarla paylaşmadı. “Size karşı gelmek istemiyorum, Prensım. Ama beni bu adamın yargıcı yaparsanız, vicdanımın sesini dinlemeliyim. Yaptığı şeyi ancak kendimi onun yerine koyup nasıl davranacağımı karşılaştırarak ölçebilirim. Ve biliyorum ki ben de aynı şeyi yapardım.”

Edward şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. “Ne tuhaf bir tutum. Bugün gördüğüm şey bana huzursuz bir vicdan gibi görünmedi. Siz... büyük bir kararlılıkla savaştınız ve aklınız başınızdaydı.”

“O bir savaştı. Ve kazanıldı. Şimdi de kararlıyım ve aklımın başımda olduğunu sanıyorum. Ama bu adamı suçsuz buluyorum.”

Henry Fitzroy birden yanında belirmişti. “Ben de, Prensım. Waringham haklı.”

Robin beklenmedik bu destek karşısında çok rahatlamıştı. Bunu tahmin etmemişti ve itiraf etmeliydi ki Fitzroy’u küçümsemişti.

Kara Prens gülümsedi. “Peki o halde. İstedğim dürüst kararlarıncıydı.” Arkasını döndü. “Dört kişi daha var. Evet?”

“Suçsuz,” dedi Bretonlulardan biri.

“Suçsuz,” dedi arkadaşı çarçabuk, sanki kararını bildiren son kişi kendisi olmak istemiyor gibi.

Lancaster’ın yanındaki iki İngiliz huzursuzlandılar. Dük neredeyse kapalı olan gözlerinin arasından alacı bir ifadeyle baktı.

“Suçsuz,” diye mırıldandı sonunda biri daha, sesi neredeyse duyulmamıştı.

Son karar uzun bir tereddüitten sonra geldi. Daha sonra şövalye bir adım öne çıktı ve başını kaldırdı. “Keşke farklı olsaydı. Ama ben de Waringham’la aynı düşüncedeyim. Suçsuz.”

Robin şimdi kim olduğunu anlamıştı. Bu Peter De Gray’di.

Kara Prens yenilgisini kabul etti. Tutukluya soğuk bir tebessümle baktı. “Şimdi tekrar başa döndük. Eşitlik. Ne öneriyorsunuz, De Beaufort?”

Fransız hafifçe omuzlarını silkti. “Karar sizin majesteleri.”

Edward homurdandı. “Hm. Aptalca ama durum altıya altı olunca sizi asamam. Halbuki bunu büyük bir zevkle yapardım. Benim fikrim değişmedi. Öfkem büyük, De Beaufort.”

“Bunu görmemek mümkün değil.”

Edward bir adım geri gitti ve kapıdaki nöbetçilerinden ikisine başıyla işaret etti. “Alın götürün. Elli sterlin kefareti parası ödeyeceksiniz, De Beaufort. Aksi halde karanlık bir delikte çürürsünüz.”

De Beaufort’un yüzünde sakin ve sabırlı bir ifade vardı.

“Bir elçi göndermeme izin vererseniz kefareti parasını alırsınız.”

Edward belli belirsiz başıyla onayladı. “Bir kez daha sizinle savaşta karşılaşsam, başınızı gövdenizden ayırıyorum.”

De Beaufort başıyla onayladı. “Tanrı sizi korusun, majesteleri.”

Edward aceleci bir el hareketiyle ona yol verdi. “Tanrı sizin hain ruhunuzu lanetlesin.”

Bölüm 10

Valladolid, Haziran 1367

Robin çadırda, en az on adamla birlikte, kirli bir örtünün üstünde yatıyordu. Nefes almayı zorlaştıran bir ısı vardı. Sıcak hava hasta inlemeleri ve iğrenç kokularla doluydu. Birçoğu gibi Robin'in de ayağa kalkmak için mecali kalmamıştı. Hepsi dizanteriye yakalanmıştı. İki prensten köylü çocuklarına kadar uzanan bir ishal ve yüksek ateş salgını vardı. Yeterince temiz su ve hastalarla ilgilenecek sağlıklı insan yoktu. Adamlar sinek gibi ölüyorlardı; Robin iki koca gün ve gece boyunca Bertrand Guillard'ın şişmiş ve etrafında sineklerin uçuştugu cesedinin yanında yattı. Ama bunu fark etmemişti bile.

Yüksek ateşliyken geçen haftayı tekrar rüyasında gördü. Birbirine bağlantılı ve doğru bir sıralamayla değildi, sadece birkaç resim. Küçük bir şehir olan Najera yakınlarındaki şiddetli savaşı hatırladı. Zaferlerinden birkaç gün sonra Burgos'a gitmişlerdi. Şehir dışındaki bir manastırda kamp kurdular. Tekrar tahtına oturan Kral Pedro, büyük bir kilisede, prens Edward'a borcunu ödeyeceğine dair kutsal bir yemin etti. Paskalya. Elbette bu Paskalya'da olmuştu. Sadece Burgos'da parayı tedarik edemeyeceğini söylemişti Pedro. Edward'ı ordusuyla birlikte Valladolid'de beklemesi için ikna etti, o sırada kendisi Sevilla'ya gidip parayı temin edecekti. Bu yüzden Valladolid'e gidip beklediler. Beklediler ve hasta oldular. Sıcaktı, tahmin edilemeyecek kadar sıcaktı. Yeterince erzakları da yoktu. Birçok insan çok küçük bir alanda yaşıyordu. Tuvaletler tıklım tıklım doluydu, su kirliydi. Ve hepsi hasta olmuştu.

Robin Haziran'da, bir sabah vakti, derin, rüyasız uykusundan uyandı ve kendini tuhaf hissetti. Susamıştı ama bu olağandışı birşey değildi. Hasta olduğundan beri daima susayarak uyanıyordu. Sersem bir halde beyaz çadır tavanına baktı. Ve sonunda ona ne olduğunu hatırladı: Acıkmıştı. Tekrar sağlıklı olacağım, diye düşündü. Kendimi daha iyi hissediyorum.

Sanki aynı durumda olan insanları görmek ister gibi, büyük çadırdaki gözlerini gezdirdi. Ama öyle değildi. Etrafındaki insanlar inliyor ve aynı şekilde ateşler içinde yatıyordu, bazıları ölmüş gibi hareketsizce yatıyorlardı. Büyük bir ihtimalle ölmüşlerdi. Leofric, diye geçti içinden. Ona ne oldu?

Aramak için ayağa kalktı ve bacaklarının onu taşımadığını fark etti. Yavaşça su aramak içinde çadırdaki dolaba girdi. Girişin yanında yarısı dolu bir kova ve küçük bir kalıp sabun buldu. Yavaş, yorgun hareketlerle ellerini yıkadı. Vücudu ağırdı. Bittirdiğinde kendisini bitap hissetti. Tekrar yatmak istiyordu. İşe yarar kıyafetler aradı, giyindi ve saman yataklarının arasından yürüdü. Zayıf yüzlerin birçoğu ona tanıdıktı. Ama aralarında ne Fitzroy ne de Leofric vardı.

Gözlerini kırptırarak gün ışığına çıktı. Çadırlar, Lancaster'ın ve Kara Prens'in çadırlarının bulunduğu tepenin biraz uzağında yan yana duruyordu. Etrafta kimse yoktu. Tanrım, diye geçirdi Robin içinden, gerçekten hepsi hasta mı? Hepsi mi? Peki, atlarla kim ilgileniyor?

Keşif gezisine ağır adımlarla devam etti. Mutfak çadırlardan birinde, birkaç insan, bir avuç dolusu okçu, göz aşinalığı olan iki Akitanyalı şövalye ve Bordeaux'daki koyu saçlı kızla karşılaştı. Çok şaşırmıştı. Diğerlerine göre daha temiz olan bir masada hamur yoğuruyordu.

Robin şaşkın gözlerle yaklaştı. "Sizi sağlıklı gördüğüme sevindim, madam."

Kız onu tanıyana kadar kısa bir süre baktı. "Ah sizsiniz? Tanrım, oldukça kötü görünüyorsunuz, Lordum. Size bir şey getirmemi ister misiniz?"

“Bir bardak bira belki? Ve biraz ekmek?”

Kız ellerini elbisesine sildi, birkaç çuval ve fıçının bulunduğu çadırın arka bölümüne gitti ve bir bardakla bir parça kuru ekmek getirdi. “Alın. Korkarım ki mutfağımızın kalitesi azaldı.”

Robin minnettar gözlerle içti. “Siz hasta değilsiniz, öyle değil mi?”

“Hayır. Belki de hastalanıyım.”

“Durum kötü mü? Kaç kişi yakalandı?”

“Aslında herkes.”

“İspanya’ya sizin de geldiğinizi bilmiyordum.”

Kız omuz silkti. “Bordeaux’da veya vatanım olan Limoges’da sıkılmaktan daha iyi.”

“Evet. Mutlaka öyle olmalı. İsminiz nedir? Uzun süredir öğrenmek istiyorum.”

“Constance Froissant.”

Robin masanın köşesine tutunarak ayağa kalktı ve eğildi. “Waringham.”

“Evet, biliyorum,” dedi kız ve tekrar yağurmaya başladı.

“Acaba yardımcımı görmüş olabilir misiniz? Sarışın, İngiliz bir çocuk. Sağır ve dilsiz. Adı Leofric.”

Kız üzülerek başını salladı. “Yardımcınızı tanıyorum, efendim. Ama buraya geldiğimizden beri onu hiç görmedim.”

Robin iç çekerek kalktı. “Onu aramalıyım.”

“Bence biraz daha dinlenmelisiniz.”

“Gücüme tekrar kavuşacağım. Prens Edward’ın nasıl olduğunu biliyor musunuz? Ve Lancaster’ın?”

“İkisi de hasta. Söylenenlere göre Lancaster iyileşiyormuş. Kara Prens’in durumu hakkında pek bilgim yok. Arkadaşınız Fitzroy biliyordur. Günlerdir onun yanında. O da hasta olmadı.”

Robin derin bir nefes aldı. “Peki o zaman. Yardımcımı aramaya devam etmeliyim. Daha sonra burada olur musunuz?”

“Kesinlikle. Tekrar geldiğinizde taze ekmek olacak. Kuru et kalmış mı diye de bakarım. Mutlaka size sunacak bir şey bulacağım.”

Robin ona gülümsedi. “Kulağa harika geliyor.”

Leofric’i elli tane atla birlikte, etrafı derme çatma çitlenmiş kupkuru bir otlakta buldu. Atlardan birkaçı susuzluktan ölmek üzereydi. Leofric su içmeleri için yakındaki bir sarnıçtan su getiriyordu. Her iki elinde de ağzına kadar dolu kovalar vardı. Leofric sağlıklıydı, teni koyu kahverengi olmuştu. İlginç bir manzara, diye düşündü Robin, kampta gördüğü onca solgun yüzden sonra.

Leofric’i bir süre gizlice izledi, sonra ona doğru yürüdü. Leofric onun gölgesini hissettiğinde başını kaldırdı. Birden yüzü aydınlandı ve sarılmak istercesine Robin’e doğru koca bir adım attı. Sonra kendini topladı.

Robin ona gülümsedi. “Gördüğüm kadarıyla hasta olmamışsın.”

Leofric başını iki yana salladı.

“Ve herkesin unuttuğu bir şey yapıyorsun. Hayatta kaldıysan seni burada bulacağımı biliyordum.”

Leofric omuzlarını silkti ve başıyla onayladı. Robin’in atı Brutus, arkadaşlarının arasından geçip Robin’in yanına geldi ve burnuyla omzunu dürttü. Robin kolunu boynuna doladı.

“Şu haline bak, seni zavallı beygir. Bir deri bir kemik kalmış.” Boynunu okşadı ve etrafına bakındı. “Pek yemlenebileceklermiş gibi görünmüyor.”

Leofric tahtasını çıkardı ve yazmaya başladı. *En önemlisi hiç su yok. Elimden gelen bir şey olsaydı yapardım.*

“Şimdi ben sana yardım edeceğim. Ne de olsa benim kendi baronluğumdan kaçmış bir ahır görevlisi olduğumu burada kimse bilmiyor.”

Leofric gülmedi.

Robin ona baktı. “Seni de buralara sürüklediğim için bana öfkелisin, değil mi? Özür dilerim. Savaş ortamları için fazla küçüksün.”

Leofric başını iki yana salladı.

“Ne oldu?”

Sen hastayken, seninle ilgilenemediğim için bana kızgın olduğunu düşündüm.

“Eminim bir nedenin vardır.”

Leofric iğrenç bir mimik yaptı. *Peter de Gray. Çok hasta değildi ve birkaç gün sonra tekrar görevinin başına geçti. Beni muhafız yanına verdi ve senin yanında kalmama izin vermedi. Onu anlamamış gibi yaptım. Ama işe yaramadı. Bana tokat attı ve istersem beni kilit altında tutabileceğini söyledi.*

Robin iç çekti. “Hiç şaşırmadım. Benden nefret ediyor, Leofric. Bunun tek suçlusu da benim. Artık düşünme. Hadi gel atlarla ilgilenelim, tamam mı?”

Çok fazla şey yapamadılar. Otlak bu kadar çok at için çok küçüktü, kurumuş çimler yenmişti. Stokların bulunduğu çadırdaki, hepsini dağıtamayacak kadar az yem buldular. Ama en azından hayvanların susuzluğu dinmişti, Robin atların yaralarını ve sıcaklığın etkisiyle oluşan yanmaları tedavi etti. Son olarak güçlü iki at seçtiler, koşum takımlarını taktılar ve onlarla ölü hayvanların kadvralarını otlaktan taşıdılar.

“Bu çok büyük bir utanç!” dedi Robin. Birlikte ahır parmaklıklarının önünde durdular ve himayelerindeki atlara baktılar. “Ve tüm bunlar kahrolası bir savaş için oldu. Umarım bu arada Pedro borcunu ödemiştir.”

Leofric başını iki yana salladı.

Robin ona baktı. “Nereden biliyorsun?”

Leofric tekrar tahtasını aldı. *Söylenenlere göre bizi dolandırmış. Parayı ödemeyecek. Tahtını geri aldı ve kendini güvende hissediyor. Sahnırım artık korku salan bir ordu değiliz.*

Robin küfretti.

Leofric yazmaya devam etti: *Ve hepsi bu kadar değil. Biz buraya saplanıp kalmışken, Trastamaralı Enrique bozguna uğramış askerleriyle Akitanya'ya doğru ilerliyor.*

“İsa aşkına,” diye mırıldandı Robin. Bitkin bir halde toprağa oturdu. “Ben de savaşın bittiğini ve çekip gidebileceğimizi düşünüyordum.”

Leofric anlamamışçasına alnını buruşturdu.

“Yani,” dedi Robin yüzünde umutsuz bir ifadeyle, “buradan, savaş ve ölümden, küçük porsiyon kurutulmuş etlerden ve tüm bu şövalyelik işlerinden uzağa. Sence de bu kadarı yetmez mi?”

Leofric atlara baktı. *Ama nereye?*

Robin çaresizce başını salladı. “Hiçbir fikrim yok. Bunu düşünmeliyiz.”

Leofric taşının sivri ucuyla yere desenler çizdi. Sonra koluyla tahtayı sildi ve tekrar yazmaya başladı. El yazısı hızlanmıştı ve neredeyse hatasız yazıyordu. *Buradan uzaklaşmak ister miyim, bilmiyorum. Hiç buradaki kadar arkadaşımı olmamıştı.*

Robin okudu ve iç çekti. “Evet, biliyorum. Ama savaşa gidecekler ve öldürülecekler, öyle değil mi?”

Vatanımızda da insanlar salgından ya da açlıktan ölüyor. Ya da şerif onları atıyor. Burası bize göre bir yer İngiltere değil.

“İngiltere’ye gideceğimizi söylemedim.”

Ama düşündün.

“Sana yazmayı öğretmeye karar verdiğim için aklımı kaçırmış olmalıyım. Daha önce bana hiç karşı gelmezdin.”

Leofric gülümsedi.

Robin onun başını okşadı ve ayağa kalktı. “Sanırım Prens’i bulmalı ve nasıl olduğuna bakmalıyım.”

Leofric de kalktı ve güneşe baktı. *Benim muhafızlık görevimin başına geçmem lazım. Geç kalmış olabilirim.*

“O zaman koş. Ve Leofric, eğer De Gray sana eziyet edecek olursa bana söyle, tamam mı?”

Leofric başıyla onayladı.

“Pekâlâ. İlerleyen saatlerde nerede olacağımı bilmiyorum. Yarın sabah yine burada buluşalım, anlaştık mı?”

Leofric başıyla onayladı ve hızla gitti.

Robin kampın içinden yürüdü. Etraf birkaç saat öncesine göre daha hareketliydi. Sağlıklı ve nekahet dönemindeki hastalar, çadırların önündeki gölgelik alanda oturuyorlardı ve zar atarak zamanlarını geçiriyorlardı. Silahları onaran demirci çadı-

rından çekik sesi yükseliyordu. Okçuların çavuşu hizmetçi kızlardan biriyle mutfak çadırının girişinde flört ediyordu.

Robin, Prens Edward ve Lancaster'ın kamp çadırının bulunduğu tepeye çıktı. Fitzroy'la karşılaşmayı ve ondan Pedro ve Enrique hakkında bilgi edinmeyi umuyordu. Ama Edward'ın çadırının önündeki muhafızlar onu içeriye sokmadılar. Prens durumu kötüleşmişti, kimseyi içeriye sokmamak için emir almışlardı. Ama Lord Waringham'ın iyileştiğini ve en kısa sürede kendisiyle görüşmek istediğini Fitzroy'a ileteceklerdi.

Hiçbir ilerleme kaydedemeden Lancaster'ın ve maiyetinin kaldığı küçük çadır grubuna gitti. Burası da sessizdi. Lancaster'ın çadırının önünde hiç muhafız yoktu. Lancaster tek başına, bir gölgeliğin altında, önünde bir satranç tahtası olan rahat bir koltukta oturuyordu.

Robin yaklaştığında başını kaldırdı. "Waringham, ölü gibi görünüyorsunuz."

Robin reverans yaparak selam verdi. "Saygısızlık etmek istemem, Lordum, ama siz de öyle."

Lancaster cansız bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Buna rağmen kendimi bugün yine sağlıklı hissediyorum. Bu sabah bir elçi geldi. Bir oğlum olmuş."

Robin'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bunca ölümden sonra, ne kadar güzel bir haber."

"Öyle değil mi? Bence de. Ve biliyor musunuz, Najera savaşının olduğu gün doğmuş. 3 Nisan'da."

"O zaman elçi gecikmiş."

Lancaster omuzlarını silkti. "Savaş yüzünden."

"Ya Düşes, o nasıl?"

"Tanrı'ya şükür iyi."

"Tebrik ederim, Lordum."

Lancaster dalgın gözlerle onayladı. Sonra başını kaldırıp Robin'e baktı. "Madem ki buradasınız, lütfen oturun ve bir el oynayalım."

Robin oturdu. "Umarım sizi sıkmam. Gerçekten çok kötü bir oyuncuyum."

“Gerçekten mi? Bu oldukça şaşırtıcı. Neden?”

“Daha önce alıştırmak yapmak için fırsatım olmadı.”

Lancaster beyaz atı eline aldı ve arkasına yaslandı. “Bu oyuna neden kralların oyunu dendiğini biliyor musunuz?”

Rakibe öncelikle piyonları yedirdikleri için, diye geçirdi Robin içinden. “Strateji oyunu olduğu için herhalde.”

Lancaster başını bir sağa, bir sola eğdi. “Bu kibarca söylenmiş şekli. Strateji bu oyunda, öngörü ve zekileri tuzağa düşürme, iç içe geçmiş seçenekleri değerlendirebilme yeteneği anlamına geliyor.”

“Öyle de denebilir.”

“Ve bu size göre değil, öyle değil mi? Siz tek bir yoldan ilerleme taraftarısınız.”

“Hayır, öyle olması şart değil. Daha çok kolay yoldan.”

Lancaster öksürdü. “Alçakgönüllülüğünüz oldukça şüphe uyandırıcı, efendim.”

Robin sırttı.

Lancaster elindeki fildişi at figürüne baktı. “Sizin aksinize Waringham, ben çok iyi bir satranç oyuncusuyum. Ve daima atla kazanırım.”

“Ne yapacağını tahmin etmek zor olduğu için mi?”

“Aynen öyle.”

“Ya siz, Lordum? Sizi de kestirmek güç müdür?”

Lancaster birden ona sert gözlerle baktı. “Saf ha... Hadi canım. Abim size böyle demişti, değil mi? Unutmadım.”

“Evet, öyle söyledi.”

“Evet, Waringham, ben satrançtaki at gibiyim. Peki siz?”

Bir piyon belki, diye geçirdi Robin içinden. “Sanırım ben satranç tahtasındaki figürlerden biri olmak istemiyorum.”

“Ah ama ne yazık ki hepimiz bir figürüz. Tanrı ve düşmüş derebeyi arasında oynanan sonsuz bir oyunun siyah ve beyaz figürleri. Alna düşünüyorum da sizinle bu gerçekten çok zor. Kolay dize gelecek biri değilsiniz. Neden o aptal, yaşlı Fransız’ın hayatını kurtardınız? Bunu bilmek istiyorum. Anlayamıyorum.”

“Sadece ne düşündüğümü söyledim.”

“Üstelik hiçbir soylu adamın farklı bir fikir beyan etmesine imkân tanımadınız. De Gray’in bile. Neredeyse dilini yutacak kadar öfkeliydi. Ama kimse abim kadar öfkeli olamazdı.”

Robin başını hafifçe yana eğdi. “Öyle mi?”

“Emin olabilirsiniz. Sadakat sınırının aşılması, onun en nefret ettiği şeydir. Sadakat onun tek inancı. Ve siz sadık değil, dürüstünüz. Bu zekice değil.”

Robin doğruldu. “Sizi doğru mu anladım, Lordum? Beni kardeşinize, hizmetkârı olduğum efendime karşı uyarıyor musunuz?”

“Kim bilir. Belki de öyle yapıyorumdur.”

“Neden?”

Lancaster cevap vermedi. Figürü satranç tahtasına geri koydu, parmağını beyaz piyonların durduğu sıranın üstünde gezdirdi ve sonra siyah şahı aldı. “Gelecek için planlarınız nedir? İspanya kâbusu bittiğinde, ne yapacaksınız?”

Robin iç çekti. “Bu, daha sonra neler olacağına bağlı. Duyduğum kadarıyla Enrique Akitanya’ya girecekmiş. Savaş tam olarak bitmiş gibi görünmüyor.”

“Öyle. Tam bir fiyasko. Pedro parayı ödemeyecek, buna eminim. Hesabımız tutmadı.”

“Bize söz verdiği şeyi neden gidip almıyoruz?”

“Bununla ne elde edeceğiz? Ağabeyim de aynı fikirdeydi ama bu imkânsız. Yeni bir işgal ordusuna yetecek paramız yok. Edward, Akitanya’yı elinde tutmak için her şeyi yapacaktır.”

“O halde her şey boşunaydı.”

“Henüz böyle bir şey söyleyemeyiz. Göreceğiz.” Lord geriye yaslandı, gözlerini kapattı ve başım iki yana salladı. “Lanet olası dizanteri. Hayatım boyunca hiç bu kadar hasta olmamıştım. Öleceğime eminim.”

“Evet. Ben de.”

Lancaster gözlerini tekrar açtı. “Ama yanıldık, dünyanın bir süre daha bizden korkması gerekecek. Şimdi benimle bir el oynayacak mısınız?”

Başka çaresi kalmamıştı. Lancaster fazla çaba sarf etmeden onu yendi ama Robin bu vesileyle satranç oyunu hakkında daha fazla şey öğrendi.

★

Constance sözünü tutmuştu. Robin alacakaranlık vakti mut-fak çadırına geri döndüğünde onu, sıcak bir tebessüm ve taze ekmekle karşıladı. “Kurumuş et ister misiniz?”

“Hayır. Bugün bunun doğru olacağını sanmıyorum. Gelin, yanıma oturun.”

Kız, Robin’in ricasını yerine getirdi, kendisine bir bardak şarap aldı ve karşısındaki banka oturdu. “Yardımcınızı buldunuz mu?”

“Evet, gayet iyi.”

“Ah, buna sevindim.”

Robin açlıktan kudurmuş gibi yiyordu. Ekmek yumuşaktı ve içi hâlâ sıcaktı. Şarap ise sulandırılmıştı ve ekşiydi, hâlâ hasta olan midesinin guruldamasına sebep olmuştu. Tekrar bir şeyler yiyip içebilmek ona mucize gibi geliyordu.

“Limoges’dan mı geliyorsunuz?” diye sordu Robin, nihayet doyduğunda.

Kız başıyla onayladı. “Babam şehir muhafızlarının komutanıdır. Daha önce küçük bir şarap bağımız vardı ama yağmacı Fransızlar oraya mahvetti. Gitmek zorunda kaldık.”

“Korkunç.”

Kız iç çekti. “Toprak sahipleri savaş yüzünden çok acı çekti, sanırım bu her yerde böyle.”

“Peki, nasıl Prenses Joan’un leydilerinden biri oldunuz? Onlardan birisiniz, öyle değil mi?”

“Evet. Limoges Piskoposu annemin uzaktan bir kuzeni. Beni o yerleştirdi. Yedi kız kardeşim daha var. Zavallı babam çok çaresizdi. Hepimizi manastıra gönderemezdi veya evlendirmezdi, bu çok pahalı olurdu.”

“Hiç erkek kardeşiniz yok mu?”

Kız gülümseyerek başını iki yana salladı.

Babası gerçekten de acınacak durumdaymış, diye geçirdi Robin içinden. Sekiz kızı evlendirmek için küçük bir mülkten daha fazlası gerekliydi. Kibarca konuyu değıştirdi. “Joan küçük prensle birlikte Bordeaux’da, siz neden buradasınız?”

“Artık büyük bir sarayda kalmak zorunda olmadığı için bana ihtiyacı olmuyor ve ben de her zaman şövalyelerin olduğu yerde olmayı tercih ediyorum.” Robin’e davetkâr olmaktan çok meydan okuyan gözlerle bakıyordu.

Robin, Bordeaux’daki ilk akşamında De Marain’in onun hakkında söylediklerini hatırladı ve doğru olup olmadığını merak etti. Onun, Alice’i hatırlatan uzun, lüleli saçları ve una bulanmış kıyafetiyle çekici görüldüğünü düşündü. Kızı kaçamak bakışlarla süzdü, ancak şehvetli düşünceleri bedensel bir kıpır-tıya sebep olmamıştı. İç çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu, bunu öğrenmek için birkaç gün daha beklemesi gerektiğine karar vererek, alaycı bir ifadeyle tebessüm etti.

Kampta her şey yavaş yavaş yoluna giriyordu. Peter De Gray organizasyonun büyük bir bölümünü üstlenmişti. Hiç kuşku yoktu ki bu konuda özel bir yeteneğı vardı, Robin bunu itiraf etmeliydi. De Gray her şeyi düşünüyordu ve yeterince güçlü olan herkese uygun bir görev veriyordu. Robin’i cenaze alayının muhafızı yaptı. Robin itiraz etmeden kabul etti, ancak bu iğrenç bir işti. Acımasız sıcaklar yüzünden hızla çürüyen cesetleri hemen gömmeleri gerekiyordu. Ama birkaç gün sonra ölümler azalmıştı. Birçoğı hâlâ hastaydı ama salgının öfkesi geçmişti. Robin bu yüzden De Gray’e atların bakımıyla ilgilenebileceğini söyledi. “Neticede dağları aşarak geri döneceğiz, o zaman elimizde kalan sağlam atlara şükredeceğiz.”

De Gray tereddüt etti. “Bununla askerler de ilgilenebilir. Sizin için daha önemli görevler var.”

Robin, De Gray’in bu defa ona hangi Herkül görevlerinden birini vereceğini merak ediyordu. Yatıştırmak istercesine, “Piyadeler atlardan anlamaz, De Gray. Ama ben onları çiftleştirebiliyorum ve neye ihtiyaçları olduğunu biliyorum, yoksa Bordeaux’ya yürüyerek mi gitmek istersiniz?”

Bunu düşünmek De Gray'i korkutmuş gibi görünüyordu. Kabul etti.

Robin minnettarlığını gizledi. "Bir şey daha var. Yardımcımı da muhafız görevinden azad edebilir misiniz? Yardımına ihtiyacım olacak."

De Gray'ın yüzü, yüce gönüllülüğünün sonuna geldiğini söylüyordu ama tabii ki reddedemezdi. Geçerli bir nedeni yoktu ve Robin'in yardımcısı üzerinde hiçbir hükmü yoktu. "Benim için hava hoş. Nöbet saati biter bitmez size gönderilecek."

Robin hafifçe eğildi. "Size minnettarım, efendim."

De Gray reveransa soğuk bir reveransla karşılık verdi ve çekip gitti.

★

Sonunda Robin kendi bildiği işin başındaydı. İş zordu, görev arzusuyla işe sarıldı. Gülümseyerek okçularına boş yaşantılarının sona erdiğini anlattı. Eli iş tutan tüm adamlara görev bölümü yaptı. Kışın yola çıktıkları bin tane attan geriye sadece yedi yüz ellisi kalmıştı ama bu bile Robin için muazzam bir sayıydı. Leofric ve adamları kampın çevresindeki hâlâ kullanılabılır otlakları belirleyip çitle çevrelerken, Robin de yem stokunun kaydını tuttu. Çok yoktu ama düşündüğünden daha fazlaydı. Üç gün sonra neredeyse tüm hayvanların barınakları bitmişti. Robin askerlerin bir çoğunu kampa geri gönderdi ve sadece atlardan anlayanları tuttu. Onlarla ve dizanteriden kurtulan at görevlisi çocuklarla günlük işlerin üstesinden geldi. Her şeyi düzene soktuğunda, şövalye yardımcılarına tekrar at binme dersleri vermeye başladı, aşırı sıcak olmasına rağmen çocuklar ders için ona akın ediyorlardı. Robin'in durumu her geçen gün daha da iyiye gidiyordu ve teni tıpkı Leofric gibi kahverengi olmuştu.

★

"Uzun zamandır sahip olduğum en mutlu sevgilisin," dedi Constance.

Robin dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. Kız

da ona baktı ve gözleriyle gülümsedi. Robin elini kaldırdı ve parmağının ucunu, Constance'ın ona utanmaksızın sergilediği göğüslerinde gezdirdi. Constance her açıdan utanmazdı. Sevgilileri hakkında pek fazla konuşmazdı ama konuştuğunda utanmaz oluyordu. Ve Robin'e rüyasında bile göremeyeceği şeyler öğretmişti.

"Bence senin tüm sevgililerin mutlu olmuşlardır."

Kız hafifçe Robin'in kulağını çekti. "Bunu kastetmedim, aptal."

Robin sırt üstü yattı ve bir elini ensesine koydu. "Neyi kasettiğini biliyorum. Ve belki de haklısın. Atlarla, insanlarla olduğundan daha iyi anlaşıyorum."

"Buna şaşırmadım. Onlar temiz kalpli. Senin gibi."

Robin gülümsedi. "Saflar..."

Bu, üstünde uzun uzun düşündüğü bir kelimeydi. Ve saf olmak dünyanın en kötü şeyi değildi. Kendisinin sık sık saflık ettiğinin farkındaydı.

"Waringham'da atlarınla çok mu ilgileniyorsun?"

"Evet."

"Bu, soylu bir lord için garip bir durum değil mi?"

"Ben öyle biri değilim. Waringham küçük bir baronluk. Dağ köylüleriyle dolu."

"Ama sen kralın hizmetindesin, öyle değil mi? Kral'ın konutu!"

"Olabilir. Gelenek sadece. Ne anlamı var ki zaten? Kral beni şahsi olarak parlamentosuna davet ettiğinde elime ne geçiyor? İddiaya girerim, Waringham'ı çoğu zaman unuttuyordur bile. Toprağım da çok değil. Sadece birkaç tane var. Unvanım gözlemini kamaştırmasın, ben sadece bir ülke şövalyesiyim."

"Ama *fakir* bir ülke şövalyesi değil!" diye ısrar etti kız.

"Hayır, çok fakir olmayan. At üretimi sayesinde. Ama zengin de değil. İngiltere'de zaman kötüleşti."

Kız derin bir iç çekti. "Tıpkı Akitanya'da olduğu gibi."

"Hm."

“Bir İngiliz’e göre çok iyi Fransızca konuşuyorsun,” dedi Constance bir müddet sonra.

“Annem öğretmişti,” diye mırıldandı Robin. “Gerçekten soylu bir kadındı.”

“Hey!” Elini Robin’in göğsüne koydu. “Uyumaya niyetin yok herhalde değil mi?”

“Evet, niyetim var.”

“İzin vermiyorum.”

Robin güldü. “Ah, Tanrı aşkına, Constance, senin hiç merhametin yok mu? Yapamam.”

“O senin düşüncen. Bana engel olma. Yapabileceğini biliyorum.”

Haklıydı, o daima haklıydı. Yapabilirdi. Ve kapalı gözlerle, hareket etmeksizin kızın altında yatarken ve içinde bir şeylerin yükseldiğini hissederken Constance ansızın durdu.

“Bana ismini söyle.”

Robin gözlerini açtı. “Ne?”

“İsmini... Bana ismini söyle.”

“Hayır.”

“Ama bilmek istiyorum.”

“Tanrı aşkına, bu şimdi olmak zorunda mı?” Ellerini Constance’ın kalçasına koydu.

Constance, Robin’in ellerini hızla itti. “Hemen.”

Robin dişlerini sıktı. “Bunu yapamam. Bu bir tür... yemin gibi, anlıyor musun?”

Kız kibarca üstünden indi. “Çok yazık!”

Robin ona dehşet dolu gözlerle baktı. “Ama... neden böyle yapıyorsun?”

Constance dizlerini göğsüne çekerek başını iki yana salladı. “Benimle birlikte olmak istiyorsun ama bir yabancı olarak kalıyorsun. Böyle olmaz. Ya öyle olacak ya böyle, buna sen karar vereceksin.”

Robin’in bedeni gerginlikten neredeyse titriyordu. Derin bir nefes aldı. Hadi ama, bu kadar zayıf biri olma, şimdi yumuşama, diye geçti içinden.

“Hayır, yanılıyorsun. Adımı bilmediğin için neden bir yabancı oluyorum? Bir isim ne ifade eder ki?”

“Seni ön adınla düşünmek istiyorum.”

“Neden?”

“Neden olabilir, geri zekâlı? Sana âşık oldum.” Öfkeyle arkasını döndü.

Robin temkinli bir şekilde elini kızın sırtına koydu. Bir anlığına gözlerini kıstı, çünkü temas kendini daha da kötü hissetmesine sebep olmuştu. “Gececektir,” dedi usulca.

Constance başını salladı. “Ben o kadar emin değilim.” Sesi boğuk geliyordu. Perde gibi yüzünü örten sık buklelerinin altından akan bir damla gözyaşı dizine düştü.

Bu gözyaşı Robin’i çok korkmuştu. Constance’la her şey şimdiye kadar harika ve sorunsuz bir biçimde ilerlemişti. O deneyimli bir fahişeydi ve birçok adam arasından Robin’i seçtiği için şanslıydı. Bu gözyaşı, tasasız mutluluğunun sonuna geldiğinin habercisiydi.

Doğruldu ve kızı boynundan öptü. “Seni korkutan şey ne?”

“İngiltere’ye geri dönersen veya ölürsen isminin ne olduğunu bile bilmeyeceğim.”

“Dönmeden önce, sana ismimi söyleyeceğim.”

Kız ona döndü. Büyük gözleri bir an bulanıklaştı, sonra gözyaşlarına boğuldu. Dokunaklı, tuhaf bir bakıştı. Constance hoş bir kızdı ama gözyaşları onu iyice güzelleştirmişti. Kollarını Robin’in boynuna doladı ve Robin’e iyice sokuldu. “Neden şimdi değil? Lütfen.”

Robin gözlerini kapadı. Constance az sonra onu yine itecekti, buna hazırlıklı olmak için tüm iradesini kullandı. “Bu mümkün değil.”

Kız ata biner gibi Robin’in üstüne oturdu. “Göreceğiz, Lord Waringham. Göreceğiz.”

Prens Edward sonunda iyileşmişti. Henry Fitzroy, Robin’e günlerce Prens’in hayatından endişe duyduklarını, çünkü onun

dizanteriye yakalanmadan önce de sağlık sorunları olduğunu anlattı. Zehirlendiği dedikoduları yayılmıştı. “Ama biliyor musun, çok sabırlı bir hastaydı, doktorunun istediği her şeyi yaptı. Ve çok dua etti. Bir şeyler sonunda ona yardım etti.”

“Güzel.” Robin bu sırada Brutus’un nallarının altına bakıyordu. “O zaman yakında yola çıkabiliriz?”

“Evet, hem de büyük bir ihtimalle bu hafta. Akitanya’dan gelen haberler endişe verici. Acele etmeliyiz.”

“Hiçbir şey bu lanet yerden kurtulmak kadar beni sevindiremez.”

Fitzroy ona gülümseyerek baktı. “Bu arada, sen de gayet iyi görünüyorsun. Biraz perişan ama sağlıklı.”

“Evet, öyleyim. İnsan bu işi yaparken kirleniyor, buna engel olmak imkânsız. O hasta yatağında yatarken, sen onca zaman başında ne yaptın?”

Fitzroy omzunu silkti. “Elçileri kabul ettim ve geri çevirdim, mesajlar gönderdim ya da bazı mesajları kabul etmedim... buna benzer işleri işte. Peki bizim çadırımız nerede? Onu bulamıyorum.”

Robin başını iki yana salladı. “Ben de bilmiyorum.”

“Nerede yatıyorsun?”

Robin ona gizemli bir ifadeyle gülümsedi. “Öğrenmeyi çok isterdin, öyle değil mi?”

“Ah, anladım. Peki, Leofric nerede kalıyor?”

“Orada burada herhalde. Bilmiyorum. Kendi başına hareket ediyor.”

“Hm, her zaman söylediğim gibi, o çocuğa çok fazla özgürlük veriyorsun.”

“Evet, ne düşündüğünü biliyorum. Bir şeyler içmeye gidelim mi? Benim işim bitti.”

Fitzroy üzülerek başını iki yana salladı. “Zamanım yok. Seninle konuşmak için birkaç dakika ayırabildim ama De Gray’le yola çıkışımızın ayrıntılarını konuşmamız lazım.”

Robin yüzünü buruşturdu. “İyi eğlenceler.”

Üç gün sonra Valladolid'deki kamptan ayrıldılar. Pireneler üzerinden dönerken yine bolca engelle karşılaştılar. Navarra Kralı, imparatorluğunda hayal kırıklığına uğramış, aç, dört bin tane yabancı asker istemediğinden, dağılmak zorunda kaldılar. Prens ve Lancaster, doğruca Navarra'ya giden yol üzerinden ilerlediler, ordu ise onları azar azar gruplar halinde, Aragon üzerinden dolaşarak takip etti. Bu yüzden Eylül ayında, görkemli bir şekilde olmasa da küçük gruplar halinde, Trastamaralı Enrique'nin Bagneres şehrini fethettiği ve her tarafı yakıp yıktığı haberini aldıkları Bordeaux'ya geri döndüler.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Robin, Henry Fitzroy'a, akşam birlikte salona gittiklerinde. "Enrique'ye karşı savaş ilan edebilecek kadar paramız var mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Pedro bizi dolandırdıktan sonra İspanya seferini bile karşılayacak paramız kalmadı. Kendi askerlerimiz bile ülke topraklarına saldırdı ve Enrique'nin askerleri gibi köyleri yakıp yıkıyorlar. Edward'ın onlara ödeme yapmamasının acısını çiftçilerden çıkarıyorlar."

"Aman ne şahane!" Robin, Akitanyalı köylüler için duyduğu üzüntüyü gizlemeye çalıştı. Fitzroy bu duyguya yabancıydı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Kara Prens terhis olmuş birliklerimizin komutanlarını, Akitanya'dan gitmeleri ve öfkelerini Fransa'da kusmaları için ikna etti. Bu sorundan kurtulduk, Fransa Kralı bu duruma oldukça öfkelenecek. Enrique'ye ne yapacağımızı... Tanrı bilir."

"Peki Lancaster ne yapacak?"

"İngiltere'ye geri dönecek. Önümüzdeki günlerde."

Robin iç çekti. "İnsan imreniyor."

Fitzroy ona şaşkın gözlerle baktı. "Dönmek mi istiyorsun?"

Robin başını salladı. "Bilmiyorum."

"Eh, Lancaster'ın seni hizmetine almak isteyeceğine eminim."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Senin varlığından ne kadar hoşnut olduğunu fark etmemek imkânsız. Valladolid'de sürekli seni yanma çağırtmadı mı?"

“Ah, canı sıkılıyordu. Satranç oynadık.”

“Bunu oradaki yüzlerce insandan biriyle de yapabilirdi. Yoksa sen satranç konusunda çok mu iyisin?”

“Hayır, kesinlikle berbatım.”

“Gördün mü? Ayrıca burada yapılacak hiçbir şey kalmadı, kasalar bomboş. Bence Edward gitmene izin verecektir.”

“Evet, ben de böyle düşünüyorum. Benimle ilgili pek iyi şeyler söylemediğini duydum.”

Fitzroy gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Eh... Belki de o Fransızla ilgili yanlış bir karar vermişizdir. Durumu zorlaştırdık. Bunu anlamamış olabilir.”

Robin ona baktı. “Umarım seni sıkıntıya sokmamışımdır?”

Fitzroy başını iki yana salladı. “Söylediğim şey benim kararımdı. Ve sanırım, Prens Edward’ın beni gözardı etmemesi gerektiğini anlamasını sağladım.”

Robin Fitzroy’un Valladolid’de neden prensin tarafında olmadığını anladı. Gülümsedi. “Evet. Sanırım bunu yaptın.”

Büyük salona girdiler. Henüz erkendi, bu yüzden çok kişi yoktu. Constance ateşin yakınlarında bir bankta oturuyordu ve küçük Prens Richard’ın dadısıyla konuşuyordu. Robin’i fark ettiğinde, tıpkı eskisi gibi gülümsedi. Artık birbirlerine bu kadar yakınlaşmışken, bir yıl önceki tebessümüne katlanmak zordu. Küçük prens tıknaz ve titrek bacaklarıyla ilk adımlarını atmaya çalışıyordu. Aniden poposunun üstüne düştü. Ağlamaya başladı ve Constance onu sakinleştirmek için ayağa kalktı.

Fitzroy sırtarak Robin’e baktı. “Demek o!”

“Ne olmuş yani?”

Fitzroy onu yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı. “Onun hakkında kötü bir şey söyleyecek değilim. Tam tersine, senin yerinde olmak isterdim. Dur tahmin edeyim. Eve geri dönmek istiyorsun ama onun kollarından ayrılamıyorsun?”

Robin iç çekti. “Evet, ona benzer bir şey.”

Ama bu gerçek değildi. Constance’ı terk etmek onu sarsmazdı. Ya da Prens Edward’ı. Ya da Bordeaux’yu. Ama İngil-

tere'ye geri dönmek tam bir aptallık olurdu. Ve Leofric'in bu konuda ne düşüneceğini bilmek dahi istemiyordu.

Fitzroy başını iki yana salladı. "Beni yanlış anlama Waringham ama o seni durdurmamalı. Zaten sana sadık kalmayacak."

Robin arkadaşına ciddi gözlerle baktı. "Neden İngiltere'ye dönmem için beni ikna etmeye çalışıyorsun? Sana yük mü oluyorum, yoksa bilmem gereken başka bir şey mi var?"

Fitzroy omzunun üstünden baktı. "Sakin ol. Hayır, sana söylemem gereken hiçbir şey yok. Sadece bir tavsiyeydi."

"Peki bu tavsiyeyi vermenin sebebi ne?"

"Prens çok hastaydı. Hâlâ da hasta. Bu durum onu öfkelen-diriyor. Tam da şu sıralar hasta olmamalı. Çok sinirli, bazen de acımasız. Özellikle de senin ismin geçtiği zamanlarda. Ve... şey, bunu nasıl söylemeliyim bilmiyorum ama birine karşı dolduğu zaman oldukça tehlikeli bir adam olabilir."

"Evet, biliyorum."

"Yani? Lancaster'la gidecek misin?"

"Bunun düşünmem gerek. Ama çok teşekkürler, Fitzroy. Ve eğer başka biriyle oturmak istersen seni anlarım."

Fitzroy başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapmayacağım. Zaten senin için yeterince şey yapamadığım için utanıyorum."

"Aptal olma. Bu hiçbir işe yaramaz. Kim bilir, belki de Prens haklıdır. Onun beni sevmediği kadar, ben de onu sevmiyorum. Belki bu nedenle bana güvenmiyordur."

"Ona asla zarar vermezsin. Seni tanıyorum. Sen dürüst bir adamsın."

Robin bir cevap vermekten vazgeçti. Uzun bir suskunluktan sonra, "Gidip Lancaster'le konuşacağım," dedi.

Bordeaux üzerindeki gökyüzü her zamanki gibi maviydi ama Robin, Valladolid'den bu yana Bordeaux'nun sıcak olduğunu düşünmüyordu.

Büyük salonun önündeki muhafıza, "Lancaster Dükü'nü nerede bulabilirim?" diye sordu.

Adam başını iki yana salladı. “Kendisi atıyla gitti.”

“Tek başına mı?”

“Bildiğim kadarıyla evet.”

“Hangi yöne doğru?”

Adam doğruyu gösterdi. “Ormana doğru.”

Daha iyisi olamazdı. Lancaster’ı, yanında asık suratlı De Gray olmadan yakalayabilirse düşüncelerini daha kolay dile getirebilirdi. Ahıra gitti ve atını istedi. Çocuk ağır davranıyordu, Robin ona sert bir bakış attı. Çok gergindi.

Lancaster’ı ormanda buldu. Lord, dar bir dere boyunca ilerlemiş ve yolun kenarına devrilmiş ağacın yanında atından inmişti. Ağaç gövdesinin üstünde oturuyordu, çenesini eline dayamış, akşamüstü güneşinin yüzeyinde parıldadığı dere akıntısına bakıyordu.

Robin atından indi, Brutus’u Lancaster’ın kır atının yanında bıraktı ve ona doğru yürüdü. “Lordum...”

Lancaster kımıldamadı, sadece gözlerini Robin’in olduğu tarafa çevirdi ve derin bir iç çekti. “Ah Waringham, inanılmaz bir insansınız. Bu günün en güzel zamanını mahvettiniz.”

Robin’in cesareti kırılmıştı. Bu kötü bir başlangıçtı. “O zaman geri dönüyorum, sizi daha sonra da ziyaret ederim, Lordum.”

“Hayır, bunu yapmayacaksınız. Benimle oturacaksınız ve bana birkaç dörtlük söyleyeceksiniz. Latince, Latince veya Fransızca, siz seçin.”

Robin kafası karışmış bir halde ağaç gövdesine oturdu ve şiirleri düşündü. Aklına biri bile gelmiyordu. “Korkarım ki en son kitap okumamdan bu yana çok uzun zaman geçti. Ve bu zaman içerisinde birçok sıradan asker şarkısı dinledim ve söyledim.”

“Bu kadar ucuz kurtulamazsınız. Zihninizi zorlayın. Düşünün.”

Robin düşündü. Ve sonunda aklına, “Sir Orfeo” adında bir şövalyeyi anlatan şiirin, sadece birkaç satırı geldi.

Kestiğinde, Lancaster doğruldu. “Ee? Devamı nasıl?”

“Unuttum.”

“Peki, ağacın altında uyuyakalan kraliçeye ne oluyor?”

“Rüyasında, onu kaçırmakla tehdit eden peri ülkesinin kralını görüyor ya da ona benzer bir şey. Pek hatırlamıyorum.”

Lancaster gülümsedi. “Hoşuma gitti. Nereden biliyorsunuz bunu?”

“Kuzenim Alice’ten.”

“Ah, tabii ya. Eğitilmiş hanımefendi.”

“Evet, öyle.”

“Okula gittiniz mi, Waringham?”

“Evet, Lordum. Beş yıl manastırda kaldım.”

“Peki neler öğrendiniz?”

“Latinceyi ve kendi başımın çaresine bakabilmeyi.”

“Bu az değil.”

Bir süre sessizce yan yana oturdular, Lancaster derin düşüncelere dalmıştı. Aniden, “Benimle İngiltere’ye gelmeyi, benim hizmetimde olmayı düşünür müsünüz, Waringham?”

Robin doğruldu ve şaşkın gözlerle ona baktı. “Lordum, ben...”

Lancaster elini kaldırdı. “Hayır, size teklif edeceğim şeyi dinleyin. Siyasetten hoşlanmadığınızı biliyorum. Ve ben de entrikacı ve kudret hırsıyla dolu bir siyasetçiyim. Ama ne yapıyorsam ki çoğunlukla kınanacak şeyler yapıyorum, İngiltere için yapıyorum. Bazen de Lanchaster Dükü, Gauntlu John için yapıyorum. Ama her zaman İngiltere için! Ve size ihtiyacım var. Size verebileceğim tek şey Lancashire’da küçük bir toprak. Pek bir şey değil, belki sembolik bir şey ve giderlerinizi karşılamak için ekstra bir gelir. Ağabeyimin kızgın yüreğini yumuşatmayı başarıp burada kalırsanız, bundan daha fazlasını kazanırsınız. Ama Edward’a hizmet edersiniz. Benimle gelerseniz, İngiltere’ye hizmet edersiniz.”

“İngiltere’ye ve Lancaster Dükü Gauntlu John’a.”

Lancaster gülümsedi. “Aynen öyle. Ne diyorsunuz? Düşünmek için zaman ister misiniz?”

“İstemem. Evet diyorum, Lordum.”

Kara kaşlarından biri yukarıya kalktı. “Hızlı karar verebilen bir adam.”

Robin omuzlarını silkti. “Genelde öyleyimdir. Ama bu meselede öyle değil. Ben buraya zaten sizin hizmetinizde olmak istediğimi söylemeye gelmiştim.”

Lancaster ellerini beline dayadı. “Ne? Tanrım, ben de konuşuyorum da konuşuyorum... Neden bunu en başta söylemediniz?”

“Şiir okumak zorundaydım, Lordum.”

Lancaster başıyla onayladı. “Evet, doğru. Ne dersiniz Waringham, sence şahide ihtiyacımız var mı?”

“Yok.”

“O zaman diz çökün.”

Robin, lordun önünde çimlere diz çöktü ve ellerini birleştirdi. Lancaster ellerini ellerinin arasına aldı ve ciddi bir ifadeyle, usulca eski dönemlerden kalma sadakat yeminini okudu. Robin söylediklerini tekrarladı, sadakat ve hizmet yemini etti.

Bitirdiklerinde Lancaster ellerini Robin’in omzuna koydu. “Kalkın, sayın elçim.”

Robin ayağa kalktı ve Lancaster ona birkaç saniye sarıldı. Daha sonra bir adım geri gitti, koyu renk gözleriyle Robin’e baktı ve başıyla onayladı. “Yarın erkenden defterdarımın yanına gelin ve sadakat akidini hazırlayalım.”

Robin başıyla onayladı. Ânın büyüklüğü ve onu Lancaster Hanesi’ne bağlayan eski yeminin ağırlığıyla, bir parça sersemlemişti.

“Üç gün içinde ayrılacağız. Korkarım bir-iki hafta Calais’de konaklamak zorunda kalacağız, orada yapmam gereken işler var. Ama sonra eve yelken açacağız.”

Robin sıradan dünyasına geri döndü ve yüzünü buruşturdu. “Bunu düşünmek bile istemiyorum. Beni deniz tutuyor.”

“Gerçekten mi? O zaman, tıpkı iki kardeşe yakışacağı gibi

omuz omuza De Gray'le istifra etme fırsatını yakalayacaksınız.”

Robin güldü. “Gerçekten de oldukça moral verici bir fikir.”

“İlk zamanlar Londra’da kalacağız. O şehri biliyor musunuz?”

“Hayır, Lordum.”

“Hm, o halde pek bir şey kaybetmiş sayılmazsınız. En kötüsünü hayal edin, ondan bile daha kötüsü olacak. Zalim insanların bulunduğu korkunç bir yer. Londra’dan nefret ediyorum, Londra da benden nefret ediyor.”

Robin atları aldı ve Lancaster’ın beklediği patıkaya götürdü. Ona yuları uzattı ama sonra durdu. Eğilerek kır atın sağ arka ayağını inceledi, onu yukarıya kaldırdı ve tahmin ettiği şeyi gördü. Tekrar doğruldu. “Lordum, geri dönerken benim atımı kullanabilirsiniz.”

“Neden? Onun nesi var?”

“Topallayacak. Nal yeni, öyle değil mi?”

Lancaster başıyla onayladı.

“Küçük bir nal ve toynağı yaralamış. Sanırım nalbant yaptığı işten pek anlamıyor.”

Lancaster ona başını iki yana sallayarak baktı. “Ama görünüşe göre siz anlıyorsunuz. Tanrı aşkına, bunu nasıl bilebilirsiniz?”

“Şey...” Robin aniden kızardı. “O... toynağının kenarına basıyor. Tesadüfen gördüm.”

“Hm. Şaşırtıcı. Ah, tabii ki şimdi aklıma geldi. Siz Waringham’da at üretiyorsunuz. Babanız bana bir kez bundan bahsetmişti. Bununla gurur duyuyordu. Ve bu konuda kendisi de uzmandı.”

Robin başıyla onayladı ve Lancaster’a Brutus’un yularını uzattı. “Evet, öyle. At üreticiliğini o başlattı.”

Lancaster ilgiyle Brutus’a baktı. “Babanıza ne oldu Waringham? Daha gençti. Şehit mi oldu?”

“Hayır, Lordum.”

Lord ona kısa bir süre baktı. “Yaranızı deştiysem özür dilerim.”

Robin başını iki yana salladı. “Hayır, Lordum. İsterseniz size anlatırım. İngiltere’ye gittiğimizde.”

Lancaster ata bindi. “Anlaştık. Atınızı bana verdiğinizde göre onu biraz koşturacağım. Çünkü her zamanki gibi, fena acıktım. Size adım hızınızla iyi eğlenceler diliyorum.”

“Ah, ne içten bir dilek, Lordum.”

Lancaster kahkaha atarak atı sürmeye başladı. Birkaç adımdan sonra Brutus neredeyse gözden kaybolmuştu.

★

Robin geri geldiğinde salondaki yemek çoktan başlamıştı ve Robin katılmamaya karar verdi. Lancaster’ın atını ahırına götürdü, onunla ilgilendiklerinden ve ertesi gün nalbanda götürüleceğinden emin oldu, sonra at görevlilerinden birinin akşam yemeğini satın aldı. Cömert bir ücretti bu, çünkü Robin’in keyfi yerindeydi. Kuledeki odasına giderken domuz eti ve lahana dolu ekmeğini mideye indirdi. Leofric’in nerede olduğunu bilmek istiyordu. Büyük yemek salonunda da yoktu. Odasında küçük bir taburede oturmuş, Robin’in kılıcını bileliyordu.

Robin alnını buruşturarak içeriye girdi. “Ne oldu? Bu ne iş aşkı? Güzel bir şeyler yedin de keyfin yerine mi geldi?”

Leofric sırttı ve başını iki yana salladı.

“James nerede? Neden yemekte değildin?”

Leofric kılıcı ve bileği taşını bir yana koydu, son zamanlarda boğazına astığı tahtayı aldı. *James artık benimle arkadaşlık yapmak istemiyor. Kızgınım ve bu nedenle aç değilim.*

Robin başını iki yana salladı. “Onu yadırgama Leofric. Belki de efendisi gibi arkadaşına arka çıkmayı öğrenir.”

Leofric omuz silkti.

Robin derin bir nefes aldı. “Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Lancaster’ın hizmetine girdim. Onunla birlikte İngiltere’ye döneceğiz.”

Leofric bir süre kımıldamaksızın Robin’e baktı. Sonra taburesinden kalktı, etrafına bakındı, Robin’in zırhından bir parçayı kaldırdı ve ona doğru fırlattı.

Robin son anda kaçtı ama fırlattığı ikinci parça koluna denk geldi. Üçüncüsü başının yanındaki duvara.

“Leofric, kes şunu!”

Fırlattıklarından kaçmaya çalışarak Leofric’e doğru yürüdü, kılıcının kını ve çelik eldivenlerinden biri Robin’i sıyırdı. Leofric’i güçlükle bileğinden tuttu ve sonra iki kolunu birden kavradı. “Tanrım, kes şunu! Nasıl bir gürültü çıkardığının farkında mısın? Ayrıca o zırha hâlâ ihtiyacımız var. Ona zarar verdiysen nasıl tamir edeceğini şimdiden düşünsen iyi edersin!” Leofric’i sarstı. “Şimdi kesecek misin şunu?”

Leofric kıınılamadı ve başıyla onayladı. Onu serbest bıraktığında, tıpkı bir kedi gibi hızlı hareketlerle Robin’in midesini yumruklamaya başladı.

Robin nefessiz kaldı, Leofric’i tekrar kollarından tuttu ve kendine çekti. “Bunu bir daha asla yapma, dostum!” dedi gözlerinin içine bakarak.

Leofric sonunda utanç dolu gözlerini yere eğdi. Robin onu serbest bıraktığında, yazı tahtasına yazdı: Çok özür dilerim.

Robin başıyla onayladı. “Tamam, önemli değil.”

En azından fikrimi sorabilirdin.

“Senin düşünceni biliyordum.”

Bu daha da kötü.

“Ah Leofric, ne yapmalıydım? Burada kalırsak, er ya da geç tehlikeli olacak. Babamın başına gelenleri hatırla.”

Geri döndüğümüzde güvende olacağımızı mı düşünüyorsun?

“Bilmiyorum. İngiltere’ye gittiğimizde Lancaster’a gerçeği söyleyeceğim. Daha sonra neler olacağını göreceğiz. Tek çözüm yolu bu. Sonsuza kadar bunu sürdüremem. Bu onursuzluk.”

Nihayet bunu görebildin.

“Bunu en başından biliyordum. Lanet olsun, planlarım hoşuna gitmiyorsa burada kalabilirsin. Sana yeni bir efendi bulurum.”

Leofric ona soğuk gözlerle baktı ve yazmaya başladı: *Harika bir fikir. Fitzroy’a ne dersin? James ona asla küstah davranmadığından,*

belki de arada bir beni dövmesinden zarar gelmez diye düşünüyorsundur, Robin!

“Az önce kimin kime el kaldırdığını gördük? Bu kibirli hallerinden vazgeç ve seçimini yap! Ya benimle gel ya da burada kal!”

Leofric yerdeki zırh parçalarını tekmeledi ve dışarıya çıktı. Robin üzgün bir şekilde olduğu yerde kalakaldı. Zırhının parçalarını topladı, hepsinin sağlam olduğunu gördü ve yerlerine koydu. Sonra oturdu ve Constance’ın yanına gidebilmek için hava kararana kadar bekledi. O çıktığında Leofric hâlâ geri dönmemişti.

Akşam beklediği gibi geçmemişti. Nasıl ki Leofric’in bu durumunu kolayca kabul edebileceğini düşündüyse, Constance’ın da bir o kadar zorluk çıkaracağından emindi. Ancak ikisinde de yanılmıştı.

Nihayet ona söylemek için tüm cesaretini topladığında, Constance koynunda uyuklamaya başlamıştı bile. “Dinle, Constance...”

“Hı?”

“Sana bir şey söylemeliyim.”

“Kendine işkence etme, sevgilim. Veda edeceksin, öyle değil mi?”

Robin konuşamayacak kadar hayret içindeydi.

“Akşam boyunca farkındaydım. Şey... Nasıl söylenir? Sanki son kezmiş gibiydi.”

Robin dudaklarını Constance’ın boynunda gezdirdi. “Üzgünüm.”

Kız bir kolunu ona doladı ve parmağını omurgasının üstünde gezdirdi. “Evet, ben de. Ama kalamamanı anlayabiliyorum. Lancaster’la gideceksin, değil mi?”

“Evet. İki gün içinde.”

“O zaman bu son gecemiz diyebiliriz.”

“Ama yarın da...”

“Hayır. Olmamalı.” Sesi gülümsüyordu.

Robin hayal kırıklığına uğramıştı. Valladolid'deki aşk sözlerine pek güvenmemiş olabilirdi ama şu anki rahatlığı onu huzursuz etmişti. Sonra birden anladı. "Beni senin yanında görmelerinin sana zarar vereceğini düşünüyorsun? Tanrı aşkına, benimle ilgili ciddi sorunların var."

"Şey... Beni anlamalısın, geleceğimi düşünmek zorundayım. İspanya'da gelecekte seninle olabileceğini düşünüyordum. Ama yanlışmışım. Bana kızma."

"Hayır. Kızımıyorum. Aksine, sebebini bilmek beni mutlu eder." Ve Constance'ın ağlamadığını görünce mutlu oldu.

Kız doğruldu, küçük bir şişe aldı, içindeki baharat kokulu yağı ellerine damlattı ve Robin'in omuzlarına, sırtına, göğsüne, karnına ve kalçalarına masaj yapmaya başladı.

Robin'in tüyleri, aldığı hazla diken diken oldu. "Ah, Constance, seni gerçekten özleyeceğim. Seni çok özleyeceğim."

Kız gülümsedi. "Peki ya kolyesini boynunda taşıdığın leydi? Tekrar onunla birlikte olacağın için mutlu olmayacak mısın?"

Robin başını iki yaa salladı. "Olmayacağım. Yani onunla birlikte olmayacağım."

"Özür dilerim. Sormamam gerekirdi."

"Neden sormayasın ki? Sor ya da sorma, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Kız ellerine yine yağ damlattı ve kendine sürmeye başladı. Robin büyülenmişçesine ona bakıyordu. Constance onun üzerine eğildiğinde, saçları yüzünü örttü. Mürver ağacı kokuyordu. Herhalde saçını onunla boyuyor, diye düşündü.

"Şimdi sözünü tut, Lord Waringham. Bana ismini söyle."

Demek unutmamıştı. Onun için artık bir önemi kalmadığını düşünmüştü ama artık bir zararı olmazdı. Ve ayrıca söz vermişti.

"Robert. Bana Robin diyorlar."

"Tamam o zaman, Robin." Onu üstüne çekti ve yağlı vücudunu onunkine sürtmeye başladı. "Bir kez daha ve sonra *adieu*."

"Evet, korkarım öyle olmalı."

Sabah odasına geri döndüğünde, Robin masanın üstünde Leofric'in yazı tahtalarından birini buldu. *Sevgili Robin. Seninle İngiltere'ye gidersem, seni nasıl astıklarına şahit olacağım. Vê ben yine tekrar hizmetçi olacağımı. Burada kalırsam, günün birinde bir asker olabilirim. Kim bilir, belki de daha fazlası, çünkü savaş insanı şövalye bile yapıyor. Seninle gelmek çulğnlık olur. Beni arama. Fikrimi değiştirmemen için, sen gidene kadar ortalıktan kaybolacağım. Yaptığın her şey için çok teşekkür ederim. Sevgiyle kal, Tanrı seni korusun, Leofric.*

Robin okuduklarına inanamadı. Sonra yumruğunu masaya indirdi, tahtayı sol eline aldı ve var gücüyle duvara fırlattı. Tahta binlerce parçaya bölündü. Ve birden, Leofric'ten aldığı son mesajı yok ettiğini fark edince, kendini berbat hissetti ve başını kollarının arasına alıp ağlamak istedi. Bunun yerine onu aramak için kapıya doğru yürüdü. Fazla uzaklaşmış olamazdı. Onu bulmak zor olmalıydı.

Kapıyı açar açmaz Fitzroy'la burun buruna geldi. "Ah, tam zamanında geldin. Leofric'i aramam için bana yardım etmelisin, o..."

Fitzroy onun kolunu kavradı. "Senin başka sorunların var! De Gray senin bir sahtekâr olduğunu iddia ediyor. Waringham değilmişsin. Tamamen çıldırmış. Hemen hazırlanıp Lancaster'ı Calais'de beklemelisin."

Robin hiçbir şey söylemeden ona baktı. Felaketin yaklaştığını hissetmesi, aniden midesine sancılar saplanmasına sebep olmuştu.

Fitzroy kolunu silkeledi. "Hadi ama durma burada, her an değerli!"

Robin kendine geldi. "Evet, haklısın. Çok teşekkür ederim, Fitzroy. Hoşça kal. Sen de kaybol, benimle gözükme."

Fitzroy onunla kısa bir süre kucaklaştı. "Hoşça kal, Waringham."

İsim bu sefer Robin'in kulaklarında yankılandı.

Kısa bir an için odaya geri döndü, boynuna para kesesini astı

ve kılıcını aldı. Sonra koridordan hızla merdivenlere doğru yürüdü. Dikkat çekmeden, kuleden çıktı, büyük salonun önünde ki otlaktan geçerek atların bulunduğu ahıra ulaştı.

Yemeğini satın aldığı çocuk yardım etmek üzere yanına geldi. “Atınızı mı istiyorsunuz, efendim?”

Robin kafa salladı. “Ve çok acelem var.”

“Efendim, Lancaster Dükü, atınız Brutus’la birlikte yola çıktı. Bunu bildiğinizi söyledi. Şey... Bir prense karşı gelmem imkânsız.”

Robin bir an gözlerini kapadı. Ne büyük bir şanssızlıktı. “O zaman başka bir tane getir. Hızlı olsun.”

“Emredersiniz, efendim.” Genç, eyer odasına gitti. Robin’e sanki saatler geçmiş gibi gelmeye başlamıştı ki çocuk nihayet kızıl-kahve, heybetli bir atla döndü. “Bu nasıl, efendim?”

“Teşekkürler.” Bir ayağını üzengiye koydu ve kendini yukarı çekti.

“Waringham? At binmeye bu kadar erken saatte mi gidiyorsunuz?”

Robin atı döndürdü. Kulakları onu yanıltmamıştı, bu De Gray’di. Ve yanında da iki muhafız vardı.

Robin yuları kısa tuttu. “Neden olmasın? Gündüz sıcağından daha iyidir. Hayvanlar için sıcak iyi değil.”

“Hmm, evet, atlardan epey bir anlıyorsunuz, öyle değil mi? Onları yetiştiriyorsunuz, doğru mu?”

“Öyle.”

“Korkarım ki at gezintiniz beklemek zorunda, efendim. Prens Edward sizi görmek istiyor. Hemen şimdi.”

Robin cevap vermedi. Altındaki atla bağlantı kurmaya çalıştı. Konsantre oldu. Bir şekilde, kimse ne olduğunu anlamadan, atı şaha kaldırıp dörtnala koşturması ve De Gray’in etrafından keskin bir dönüş yaptırması gerekiyordu. Ama Robin’in şansı yoktu. Atın sırtında sorun vardı. Robin’in onda hissettiği tek şey, binicisini üzerinden hızla atma isteğiydi. Nasıl olmuştu da at görevlisinin seçimini kabul etmişti? Kafasında artık Calais

yoluna çıkmıştı da ondandı işte. Ve artık oraya hiçbir zaman gidemeyecekti.

Attan yavaşça indi, De Gray'e doğru yürüdü ve sesinin gücünü kaybetmemiş olmasını umdu. "O zaman onu bekletmeyelim, efendim."

De Gray soğuk bir şekilde gülümsedi ve Robin'i bir el işaretiyle önden gitmeye davet etti.

★

Prens Edward onu ilk karşılaşmaları odada bekliyordu. Şahin yine çubuğunun üzerinde duruyordu. İçeri girdiklerinde, prens yavaşça ateşin yanındaki koltuğundan kalktı. Robin onu uzun zamandır bu kadar yakından görmemişti, yaşlanmış gibi görünüyordu. Hafif kambur duruyordu, bedeni tuhaf bir şekilde şişkindi ve yüzü parşömen kâğıdı rengindeydi. Zırhıyla uyuyan bir adam gibi değildi.

"Evet, Waringham? Duyduğuma göre hizmetimden çıkmak istemişsiniz?"

"İzniniz olursa prensim, evet."

"Neden diye sorabilir miyim?"

"Ben... varlığımı artık arzu etmediğinizi düşünmüştüm, majesteleri."

"Aa, arzu ediyoruz ama. Waringham Kontu gibi büyük bir adamın, bizi bırakıp gitmesine izin veremeyiz. Ve siz de Waringham Kontu'sunuz, öyle değil mi?"

Robin durumun umutsuz olduğunu fark etti. Başıyla onayladı. "Evet."

Edward ona doğru bir adım attı. "Gerçekten mi? Emin misiniz? Yoksa Waringham'ın at uşağı mısınız?"

Başının arkasına sert bir darbe indi ve Robin yere düştü. "Prensin önünde diz çök, seni sefil yalancı!" diye kükredi De Gray.

Robin sersemledi. Ayağa kalkmak istedi ama muhafızlar üstüne çullanmıştı bile, ellerini sırtının arkasında bağladılar ve ona tekrar diz çökmeye zorladılar.

“Eğer sen Waringhamlı Geoffrey’nin oğluyun, neden saçların koyu değil ve neden gözlerin gri değil?” diye sordu De Gray.

Robin cevap vermedi.

Prens muhafızlardan birine işaret etti. “Lord Glenfield’i içeri alın.”

Bir kapı açıldı ve bir adam içeri girdi. Robin önce bacaklarını gördü ama sonra biri saçını tuttu ve başını yukarıya kaldırdı. “Bu adama bakın, Lordum,” diye rica etti De Gray. “Waringham Kontu bu mu?”

Şişman, orta yaşlarda bir şövalye ona bakıyordu. Robin onu tanıdı. Hector’u satın almıştı ve sonraki yıllarda sıkça gelmişti.

Glenfield başını iki yana salladı. Edward’a döndü: “Waringham’dan en son at alalı dört yıl oldu majesteleri. Ama Geoffrey’nin oğlu daha zayıf ve koyu tenliydi.”

“Peki, bunu tanıyor musunuz?”

Glenfield, Robin’e kuşkulu gözlerle baktı. “Bilmiyorum... Orada şeytan gibi at binen bir at görevlisi vardı. Bu o olabilir. Emin değilim ama ismini hatırlıyorum. Robin diyorlardı.”

“Peki genç Waringham? Onun ismi neydi?”

Glenfield alnını buruşturdu. “Matthew... Hayır hayır... M ile başlayan bir isimdi. Bir dakika! Mortimer! Evet, buydu. Mortimer’dı.”

Edward parlayan gözlerle gülümsedi. “Çok teşekkürler, Glenfield Lordu. Bize çok yardımcı oldunuz. Gidebilirsiniz.”

Yaşlı adam hafıflemiş bir halde dışarı çıktı.

De Gray, Robin’in saçlarını bıraktı ve ona tekme attı. “Ne dersin, delikanlı? O at görevlisi sen misin?”

Robin hiçbir şey söylemedi.

Sert bir şey, muhtemelen kılıcın sapı, sırtının ortasına indi. “Hadi konuş. İsmi Robin değil mi?”

Constance. Nasıl bu kadar kör olabilirdi? Prens Edward’ın şüphesini uyandırdıktan sonra kız ona sevgi dolu davranmaya başlamıştı. Prens, Robin’i gözetlemesi, hakkında her şeyi öğ-

renmesi için ona casusluk görevi vermişti. Constance'a anlattığı şeyleri düşününce, Prens'in Robin'den nefret etmesinin sebebi büyüyordu: Edward hakkındaki düşünceleri, İspanya savaşı, Edward'ın en güvendiği arkadaşı Chandos ve Waringham hakkında anlattığı onca şey... Son olarak da adını söylemişti. Neden gerçek ismini bilmek isteyecekti ki? Ne zaman şüphelenmeye başlamışlardı?

Doğruldu, başını kaldırdı ve Kara Prens'in gözlerine baktı. "Adım Waringhamlı Robert, Waringhamlı Gervais'in oğluyum. Ve babamın unvanı üzerinde hakkım olduğunu iddia ediyorum."

Edward'ın gözleri açıldı ve Robin bir an, göz akının hastalıklı sarımsak bir renge dönüşmüş olduğunu gördü.

"Ne unvanı? Waringhamlı Gervais, unvanını kaybetti. Baban bir haindi!"

"Bu doğru değil, majesteleri. Hainliği asla ispatlanamadı."

"Ha, gülünç! Fransa Kralı'na yazdığı mesajlar hâlâ elimde."

"Ama onun el yazısıyla yazılmamış."

Robin sözlerinin sonucunu düşünmüyordu. Zaten kaybetmişti ve babası gibi ölecekse, o zaman onunla ilgili gerçekleri konuşmak bu sırada Prens'in yüzüne bakmak istiyordu.

Edward kıpkırmızı oldu. "Suçsuzsa neden kendini astı?" diye sordu usulca.

Robin başını ağır ağır sağa sola salladı. "Elleri bağlı olan bir adam kendini asamaz. Onu siz astırdınız, çünkü sizi huzursuz ediyordu."

Edward iki yumruğunu birden masaya indirdi. "Bu köylüyü gözümün önünden alın, yalancı dilini kesin! Ve sonra onu herhangi bir ağaca asın."

Nöbetçiler onu ayağa kaldırdılar.

"Prens'im," dedi De Gray kibarca. "Bu Waringham'ın zırhı ve kılıcıyla ortalıkta dolaşıyorsa, gerçek Waringham nerededir? Şu... Mortimer?"

Edward başını içeriye çekti. Robin'e son kez nefret dolu gözlerle baktı. "Dilini kesmeden önce bunu öğrenin."

Birçok merdivenin birçok basamağını indiler. Kalenin bodrumunda zindanlar vardı, tıpkı Waringham'da olduğu gibi. Son basamakta meşalelerle aydınlatılmış bir oda vardı. Orada durdular. Robin'i kendilerine doğru döndürdüler.

Ona eşlik edenlerin sayısının iki katına çıktığını fark etmemişti. İki muhafız ve De Gray dışında üç şövalye daha gelmişti. Tek kelime etmeden, soğuk bakışlarla onu inceliyorlardı; sanki ölü bir fareye, iğrenen gözlerle bakıyorlardı.

Robin ürpermişti. Neden geldiklerini biliyordu. Bu sınıf onuru ile ilgili bir şeydi. O, köylü bir hizmetkâr, gizlice onların arasına sızmış, gülünç duruma düşürmüştü. Kendilerini kirletilmiş hissediyorlardı. Ve bunu ona ödetmek istiyorlardı. Pahalı bir şekilde.

De Gray muhafızlara başıyla işaret etti. "Dışarıda bekleyin." Askerler dışarı çıktı.

Ellerini kirletmemek için eldivenlerini giydiler. Ama buna rağmen, ona mümkün olduğunca az dokundular. Etrafında fazla dar olmayan bir halka oluşturdular ve yere düşene kadar kaval kemiklerine ve dizlerine vurdular. Elleri hâlâ arkasında bağlıydı, kendisini koruyamıyordu. Yerde yatarken, onu tekmelemeye devam ettiler. Üst üste. Robin bir bez bebek gibi sağa sola savruluyordu. Sonra birden durdular.

"Kalk ayağa," dedi De Gray sakince.

Robin dizlerini karnına çekti ve ayağa kalkmaya çalıştı. Çok zordu. Bunu yapabilmek için ellerine ihtiyacı vardı. Yerde kıvranan bir solucana benzediğini düşündü. Sonunda dizlerinin üstünde durmayı başardı, ondan sonrası artık zor değildi. Ayağa kalktı. Belki son kez, diye geçti zihninden. Tanrım, her ne yapacaklarsa lütfen uzun sürmesine izin verme. Ağzından ve burundan kan akıyordu.

Peter De Gray hançerini kınından çıkardı ve Robin'e gösterdi. "Şuna bak. Keskin, öyle değil mi? Ama sen cesur bir köylüsün, haksız mıyım? Bağırmasın, titremezsın de. Ama senin titrediğini görmeyi çok isterim."

Robin bir an ona baktı ve ayaklarına kan tükürdü. “O zaman beni korkut, De Gray!”

De Gray elindeki hançerle ona doğru bir hamle yaptı ve Robin’in sol yanağını çizdi. Sonra hançeri geri çekti. “İsteğin buysa yaparız. Ne dersiniz, arkadaşlar? Önce neresini keselim? Kulaklarından birini mi? Parmaklarından biri mi? Yoksa ilk olarak testislerinden mi başlasak?” Güldü ve Robin’in gözlerine baktı. “Evet, bence bunu yapmalıyız. Hadi, şövalye kostümünü çıkarın.”

Robin’in dizlerine kadar uzanan tuniği kaliteli ipek kumaştandı ve kolayca yırtılmıyordu. Ama eldivenli eller onu öfkeyle çekiştiriyordu. Robin kımıldamıyordu, kımıldayamıyordu. Korkudan felç olmuş gibiydi. Yalvarmamak için dilini ısırды. İçinde onu yalvarmaya zorlayan bir şey, bir içgüdü vardı. Ama mantığı bunun işe yaramayacağını söylüyordu. Kumaşın dikişleri pes etmişti, yorgun bir sesle yırtıldı. Robin gözlerini kapadı.

“Benim elçime dokunmaya yeltenen kim?” dedi kapı tarafından gelen kibar bir ses.

Üzerindeki eller çekilince Robin yere düştü. Hareketsizce yerde yatıyor, güçlü öğürtülerini bastırıp kusmamak için büyük bir çaba harcıyordu.

Lancaster yavaşça yaklaştı. Uzun paltosu yüzünden meşale ışığında hayalet gibi görünüyordu. Robin gözünü ayırmaksızın ona bakıyordu. Dük, De Gray’in ve yandaşlarının yanından geçerken, tıpkı şövalyelerin Robin’e baktıkları gibi tiksinererek baktı. Sonra uzun vücuduyla Robin’e doğru eğildi, hançerini çıkardı, ellerinin bağlı olduğu ipi kesti ve kolunu tuttu. “Hadi dostum. Ayağa kalk.”

Robin, Lancaster’ın yardımıyla ayağa kalktı.

De Gray bu manzaraya inanamaz gözlerle bakıyordu ama sonra itiraz etti. “Ama Lordum...” Yavaşça Robin’i gösterdi. “O... O sadece bir...”

“Kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Soylu bir adamın oğlu. Hepinizden daha soylu bir kana sahip birinin oğlu. Bana paltonuzu verin, De Gray.”

De Gray olduğu yerde taş kesti. Hızla başını iki yana salladı. Allak bullak olmuştu. Lancaster elini sabırsızca ona doğru uzattı. “Paltonuzu verin dedim! Onun parasını ben ödedim, o yüzden vereceksiniz!”

Peter De Gray bir uyurgezer edasıyla paltosunu çıkardı ve onu parmaklarının arasından hırsla çekip alan, Robin’in omuzlarına koyan Lancaster’a uzattı.

Sonra tekrar onlara döndü. “Bu cesaret ve onur gerektiren bir davranıştı, De Gray. Etkilendim.”

De Gray çaresizce ellerini kaldırdı. “Ama o bir sahtekâr.”

Lancaster ona küçümseyen gözlerle bakarken tebessüm etti. “Siz ne bildiğinizi sanıyorsunuz? Bu adam her kim olursa olsun, planladığınız şeyi yapmaya hakkınız yok! Ama o gözünüzü korkuttu, öyle değil mi? Gerçekten kaybetmeye tahammülünüz yok.”

“Lordum, lütfen.” De Gray’in sesinde zavallı bir ifade vardı.

“Benim hizmetimden çıkarıldınız. İşlerinizi toparlayın, bu yıl sonunda topraklarınızı geri alacağım. Ve siz üç serseri, siz de kendinize yeni bir efendi arayabilirsiniz. Hemen buradan başlasanıza? Daha iyi olur, sizi İngiltere’de görmek zorunda kalmam. Defolun.”

De Gray’in arkadaşları usulca kapıya yürüdü ve hâlâ başını iki yana sallayan De Gray’i de çekiştirerek götürdüler.

Lancaster merdivenlerdeki adım sesleri yok olana kadar bekledi. Sonra tekrar Robin’in kolunu kavradı ve onu odadaki tek tabureye kadar götürdü.

Robin durdu. “Siz ayaktayken ben oturamam, Lordum.”

Lancaster onun omzuna hafifçe vurdu. “Bu sefer bir istisna yapalım. Oturun. Ve sakinleşin. Geçti artık, bitti.”

Robin başıyla onayladı ve yutkundu. “Evet, biliyorum. Teşekkürler. Size gerçekten çok teşekkür ederim, Lordum. Ama korkarım ... bunu kimin için yaptığınızı bilmiyorsunuz.”

“Ama biliyorum, Robin. Kim olduğunu biliyorum. Bir yıldan fazladır biliyordum.”

Robin yerde oturuyordu, güçlü bir kol, omuzlarına destek veriyordu ve biri dudaklarına bir bardak dayamıştı. Bir dikişte içti. Aşırı derecede susamıştı. Sonra başını kaldırıp baktı. “Ne oldu?”

“Nereden başlamam?” diye sordu Lancaster. “En son bayıldın.”

Robin gözlerini açtı. “Ah... Benim aptallığım, Lordum.”

“Yani, olanları düşününce... Gel tekrar deneyelim.” Robin’i bir kez daha ayağa kaldırdı ve tabureye oturttu. “Kim olduğunu bildiğimi söyledim.”

“Evet, hatırlıyorum. Ama nasıl?”

“Geoffrey Dermond’un bu dünyaya varis olarak bıraktığı oğlu Waringham Kontu’nu tanıyordum. Bazı evraklarımı Akitanya’ya iletmesini istediğimi söylemeden önce onunla yemek yeme fırsatım olmuştu.”

Robin kulaklarına inanamadı. “Bu benim en büyük korkumdu.”

“Hm. Ona ne yaptın? Umarım onu öldürmemişsindir?”

Robin başını iki yana salladı ve Mortimer’la arasında geçenleri anlattı.

Lancaster ona büyülenmiş gibi baktı. “Tanrı aşkına... Ne korkunç bir intikam.”

Robin öfkeli bir yüz ifadesiyle sırıttı. “Ve tatlı.”

“Onu öldürmenin dışında yapılabilecek en kötü şey bu. Sana bunu kendimize saklamalıyız.”

“İngiltere’deyken onu soruşturdunuz mu?”

“Evet ama izine rastlayamadılar.”

Robin suyundan büyük bir yudum aldı. Daha sonra bardağı bıraktı. “Zavallı Mortimer. Bir yıldan fazla oldu. Ne acı.”

Lancaster’ın gözleri bir an için parladı. “Seni burada onun adıyla tanıdığımda çok şaşırmıştım. Ama hemen kim olduğunu anladım, çünkü sadece babanla değil, annenle de tanışıyordum. Oldukça dikkat çekici bir kadındı ve sen ona çok benziyorsun.”

Robin başıyla onayladı. Yaşlı Frederic de böyle söylemişti.

"Bu yüzden bekledim ve hakkında bilgi edindim. Ve bu sa-
bah Constance nihayet bana ismini söyledi."

Robin'in gözleri kocaman oldu.

Lancaster parmağını masanın kenarında gezdirdi. "Şaşırdın mı? Kendisi bu saraydaki en değerli bilgi kaynaklarımdan biridir. Doğuştan bir casus. Çok yetenekli."

"Ağabeyinize adımı onun söylediğini düşünmüştüm."

"Ah Tanrı aşkına, ağabeyimin onun varlığından haberi dahi yoktur."

"Peki adımı nasıl öğrendi?"

"Bahtsız yardımcının sana bıraktığı nottan. De Gray geçen gece, seni bulmak için odana girmiş ve notu bulmuş."

"Ah Leofric, işi berbat ettin!"

"Onu senin için yakaladım, belki cezasını vermek istersin."

Robin rahat bir nefes aldı. "Ona kötü bir şey yapmazlar, öyle değil mi?"

"Merak etme. De Gray'in seni aradığını öğrendiğimde huzursuzlandım. Ağabeyime gittim, çok sinirliydi. Sonunda bana, eğer De Gray'in elinden kurtulmayı başarmışsan, seni burada, aşağıda bulabileceğimi söyledi."

Robin kalın yün paltoyu iyice omuzlarına çekti.

Lancaster önünde volta atmaya başladı. "Peter de Gray her zaman biraz deli olmuştur. Bak... bunu bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum. Kendisi de benzer bir şey yaşamıştı. Benim yanıma gelmeden kısa bir süre önce. Yorkshire'deki orta sınıf bir soylunun kızını baştan çıkarmış. Kuzeydeki insanların ahlak konusunda biraz geri kafalı olduklarını ve çabuk öfkelen-
diklerini hesaba katmamış. Ona pusu kurmuşlar ve gelecekte de kızlarından uzak durmasını sağlamak için, büyük bir güruhla üstüne saldırmışlar. Sonra onu bir ahırın üçgen çatısına ayak-
larından asmışlar. O zamandan beri az buçuk deli. Herhalde herkes olurdu. Bazen bu çılgın dünyada, deliliğin, Tanrı'nın verdiği bir işaret olduğunu düşünüyorum. Ama her şeyin bir sınırı var."

Robin cevap vermedi. Elinde değildi, De Gray'e üzülmüyordu, kaderleri birbirine benziyordu.

Lancaster, Robin'ın önünde durdu. "Ve şimdi seni buradan nasıl çıkaracağımızı düşünelim."

Robin başını iki yana salladı. "Bu imkânsız. Prens Edward'a babamı öldürttüğünü bildiğimi söyledim. Gitmeme asla izin vermeyecektir."

"Bana babanın başına geleni anlat."

Robin ona bildiklerini anlattı.

Lancaster iç çekti. "Evet, bu benim duyduklarım oldukça benziyor. Peki, Edward'a bunları mı söyledin?"

"Evet."

"Çıldırılmış olmalısın."

"Artık bunun bir önemi olmadığını düşünmüştüm."

"Mat olmadan oyun bitmiş sayılmaz."

"Bilirsiniz, Lordum, ben berbat bir satranç oyuncusuyum."

"Doğru. Edward ne dedi?"

"Beni asacaklarını ve dilimi keseceklerini."

Lancaster başını sallayarak ona baktı. "Bugün şanslı bir günündesin, Robin. İnsanın başına bela açan her yerini keseceklerdi." Kısa bir an düşündü. "Tamam, o halde Edward'ın seni bırakması için ortamı biraz kızıştıracağız."

"Beni asla bırakmayacaktır."

"Ah, hiçbir fikriniz yok. Sadece nasıl hareket etmen gerektiğini bilmelisin. Edward'ın sana olan öfkesinin dışında, çok farklı endişeleri de var. İspanya'daki felaketten sonra, Kral'ın ona bir daha yardım edip etmeyeceği de benim ona ne söyleyeceğime bağlı. Elimizde iyi bir koz var."

Robin başını kaldırıp anlamayan gözlerle ona baktı. "Benim için bunu neden yapıyorsunuz?"

"Neden yapmayayım? Bana bir zararı olmaz. Sen de Kara Prens'e gerçekleri söylemekten başka bir şey yapmadın. Bu suç değil. Rahatsız edici gerçekleri açıkça söyleyen adamlar için özel çaba harcamaktan kaçınmam."

Robin kederli gözlerle ayaklarına baktı. “O tür adamlardan biri olduğuma emin değilim. Tüm bu yaşananlardan bıktım.”

Lancaster hafifçe gülümsedi. “Korkuların geçecek. Rahat ol. Günün birinde hizmetime girdiğin için pişman olabilirsin ama dilin her zaman güvende olacak.”

Robin dilini damağında gezdirdi. Tuhaftı. Dil daima ağzın içinde olan bir organdı ama hiç hissedilmiyordu. Ağız ve dil birbirlerine o kadar aşınaydı ki karşılıklı olarak birbirlerinin varlığını hissetmiyorlardı. Ta ki biri dili kesmekle tehdit edene kadar. Sonra aniden bağımsız, oldukça canlı bir parça et gibi hissediliyordu.

Robin ürperdi.

“Bir doktor ister misin? De Gray herhangi bir kemiğini kırmış olabilir mi?”

Robin başını iki yana salladı.

“Hm, nasıl istersen. O zaman şimdi seni kilitleyeceğim. Bozuntuya vermemek bazen olayların kolay ilerlemesini sağlar. Ama anahtarı bende, tekrar geri gelirler diye korkmayın. Muhafızlar!”

İki muhafız aceleyle içeriye geldi.

Lancaster başıyla işaret verdi. “Bu adamı aşağıya, farelerin hemen üstüne saldırmayacağı bir yere kilitleyin. Ve anahtarı bana getirin.”

Robin bitkin bir halde ayağa kalktı.

Lancaster ona gülümsedi. “Olayları hızlandırmaya çalışacağım. Bu arada sana yardımcınla yemek ve birkaç şey göndereceğim. Sanırım o da burada, seninle kalmayı hak etti.”

Robin abartılı bir reverans yaptı. Söyleyecek tek bir kelime bulamadı.

★

Muhafız onu meşalelerin aydınlattığı kısa bir koridora doğru yönlendirdi. Robin’e dokunmuyordu, çünkü şartların değiştiğinin farkındaydı. Hızla demir kapılardan birini açtı ve neredeyse kibar bir el hareketiyle Robin’i içeriye girmeye davet etti.

Robin kapıdan geçebilmek için başını eğmek zorunda kaldı. İçerisi neredeyse zifiri karanlıktı. Kapı kilitlendi, yüksek tavanlı, penceresiz odayı sadece küçük bir gaz lambası aydınlatıyordu. Robin'in gözleri kısa sürede karanlığa alıştı ve taş bloklu duvarla yerdeki kirli samanı gördü. İçerisi nem ve küf kokuyordu.

"Er ya da geç burada karşılaşacağımızdan korkuyordum," dedi gaz lambası tarafından gelen bir ses.

Robin şaşkınlık içinde oraya yürüdü. Işık çemberinin hemen bitiminde, yerde, sırtını duvara yaslamış biri oturuyordu.

"De Beaufort?" dedi inanamaz gözlerle. "Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsunuz? Aileniz kefaret paranızı ödemedi mi?"

"Ödedi. Ama bu arada Prens kefaret parasını üç katına çıkardı. Gelin, yanıma oturun."

Robin davetini kabul etti ve Fransız şövalyeye yakından baktı. Solgun ve zayıftı, gözlerinin altında derin çukurlar vardı. Robin hesap yaptı, neredeyse altı aydır bu gibi yerlerde tutsak olmalıydı. Kötü görünmesine şaşırmamak lazımdı. Hâlâ yaşaması bile mucizeydi.

"Üzüldüm, efendim. Aileniz bu miktarı ödeyebilecek mi?"

De Beaufort başıyla onayladı. "Kesinlikle ama Edward, o kefaret miktarını da yine üç katına çıkartacak. Ben ölene dek ya da ailem mahvolana kadar. Gerçekten bir insanın düşmanı olması gereken bir adam. Acaba siz neden buradasınız?"

Robin öfkелendi. "Ama sizi bırakması gerekiyor! Suçlu olduğunuza dair bir mahkeme kararı yok. Bunu kendisi söylemişti."

"Ah, genç arkadaşım. Gerçekten hâlâ hayal dünyasında yaşıyorsunuz."

"Peki, her şey boşuna mıydı?"

"Hayır, bunu diyemem. Ölüp ölmemem gerçekten o kadar önemli değil. Savaşta da şehit düşebilirdim. Ama siz, çok önce öldüğünü sandığım bazı inançlarımı geri verdiniz. Dürüstlük, ahlak, adalet ya da nasıl adlandırırsanız... Eski şövalye erdemleri. Artık bu dünyada olmadıklarını düşünüyordum."

Robin kızgın ve reddeden bir el hareketi yaptı. "Yanılıyor-

sunuz. Şövalyelikle hiçbir ilgisi yok. Bana dürüstlüğü, ahlağı ve adaleti, karısı ve beş çocuğuyla birlikte, küçük bir kulübede yaşayan ve ekmeğini kendi alın teriyle kazanan bir adam öğretti.”

De Beaufort yavaşça zayıf omuzlarını kaldırdı. “Her neyse, size pek şans getirmemiş.”

Robin elini çenesinde gezdirdi. Geri çektiğinde, eline kan bulaştığını fark etti. Korkunç göründüğünü biliyordu. “Şey... kanayan bir burundan zarar gelmez.” De Gray’i düşündü. “Çok daha kötüsü olabilirdi.”

Leofric’i getirmeleri bir saati bulmamıştı. Leofric kapıdan içeriye tökezleyerek girdi, sanki biri onu sırtından sertçe içeriye itmişti. İki kolu da doluydu, dengesini zar zor koruyabiliyordu.

Kapı hemen tekrar kapandı. Anahtarın kendisinde olacağını söyleyen Lancaster geldiyse de kendini göstermemişti.

Leofric, Robin’i arka duvarda görene kadar bir süre kımıldamaksızın durdu. Sonra aceleyle taşıdığı şeyleri yere koydu ve ona doğru koştu. Robin’in yanına diz çöktü, yüzüne baktı ve sonra elini tuttu.

Robin gülümsememek için kendini zor tuttu. “O kadar kötü değil. Gerçekten.”

Leofric endişeli bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

Robin doğruldu. “Bu senin suçun değil. Hadi ama kendini topla.”

Leofric tahtasını çıkardı. *Seni asacaklar mı?*

“Bilmiyorum. Ama hâlâ bir umut olduğunu düşünüyorum.”

Lancaster mı?

“Evet, öyle.”

Peki, ona gerçeği söyledin mi?

“Çoktandır biliyormuş, Leofric, ama şimdi bana ne getirdiğini gösterecek misin? Giyecek bir şey var mı?”

De Gray’in paltosu onu ısıtmıştı ama içinde sadece zırhın içliği ve uzun çorapları vardı. Kendisini yarı çıplak hissediyordu.

Leofric ayağa kalktı ve yanında getirdiklerini alıp Robin’e verdi: İçinde, Robin’in kanlı yüzünü silebildiği nemli, soğuk

havlular, yepyeni, ipek bir tunik ve örtüler, iki kızarmış tavuk, bir somun beyaz ekmek, böğürtlenli pasta ve koca bir testi kırmızı şarap vardı. Testinin dar boğazına bir parşömen rulo iliş-tirilmişti. Robin ruloyu aldı. Enerjik bir el yazısıyla yazılmış bir nottu: *Babam her zaman bir adamın her öğününü son yemeğiniymiş gibi yemesi gerektiğini söylerdi. Ama umalım ki bu sizin son yemeğiniz olmaz. Hâlâ oyunu kaybetmiş sayılmayız. Benim şerefime de için, ben de sizinkine içeceğim. L.*

Robin not kâğıdını katladı ve hâlâ boğazında asılı duran küçük keseye koydu. Eğer yaşamaya devam edersem, diye düşündü ve bir gün bir aile kurabilirsem, o zaman bu parşömen aile yadigarı olmalı.

“Gelin, De Beaufort. Yemeğimizi paylaşın.” Ona, içinde bir parça tavuk olan tabağı uzattı. De Beaufort kibarca teşekkür etti ve zarif bir şekilde yemeğe başladı ama Robin açlığını bastıramı-yordu. Bir süre sonra doyduğunu söyledi, Leofric’e bakışlarıyla durmasını söyledi ve kalan yemeklerin büyük bir bölümünü Fransız şövalyeye bıraktı.

★

Uzun saatler sonra kapı açıldı ve içeriye iki muhafız girdi. Biri kapıda durdu, diğeri ona doğru yürüdü.

“Waringham?”

Robin yerden kalktı. “Evet?”

Asker onu süzdü. “Arkanı dön, ellerini arkada birleştir. Ve sen...” Leofric’e başıyla işaret etti, “...sen de geliyorsun.”

Leofric, Robin’e korku dolu bir bakış attı.

Robin’in yüzünde onu sakinleştirecek bir tebessüm yoktu. Askere sırtını döndü ve omzunun üzerinden, “Beni asmak istiyorsanız Leofric’e izlettirmeyin.”

Adam, Robin’in ellerini bağladı ve onu ileri itti. “Seni asacaklar ama İngiltere’de.”

Robin arkasına baktı. “Hoşçakalın, De Beaufort. Bol şans.”

“Ben de size aynısını dilerim, efendim.”

Kapıdan çıktılar, koridordan ve muhafız odasından geçip yukarı çıktılar.

Dışarısı aydınlıktı. Güneş ışığı Robin ve Leofric'in gözlerini kamaştırdı. Büyük salonun önünde neredeyse iki yüz şövalyeden oluşan bir konvoy bekliyordu. En başta Lancaster vardı. Kıratının üzerine oturmuş ifadesiz bir şekilde onlara bakıyordu. Yanında Brutus'la birlikte bir at görevlisi duruyordu.

Lancaster muhafıza başıyla işaret etti. "Onu atına oturt."

Askerlerden biri Brutus'un yularını tuttu, diğeri Robin'i kollarından kavradı.

"Durun!" Robin bir hamlede kollarını kurtardı. "Buna gerek yok."

Robin mısır çuvalı gibi atın üzerine kaldırılmayı küçük düşürücü bulmuştu. Bazı hakaretler diğerlerine göre daha ağır olabiliyordu. Brutus'un yanına gitti, kısa bir an gözlerini kapadı ve hiç kimsenin anlamadığı şeyler mırıldandı.

Heybetli savaş atı, tıpkı çöl develeri gibi, birden Robin'in önünde diz çöküp yere oturunca, konvoydan homurtular yükseldi. Robin zahmetsizce eyere oturdu, dilini şaklattı ve Brutus zarif hareketlerle tekrar ayağa kalktı. Robin ata usulca teşekkür etti.

Leofric sırtarak onun için hazırlanan sık yeleli, bodur atın sırtına bindi.

Lancaster hafifçe öksürdü. "O zaman yola çıkıyoruz."

Konvoy yavaşça harekete geçti. Sarayın dışına çıktılar ve yavaş yavaş şehre doğru ilerlediler. Çocuklar mutlu yüzlerle onlara el sallıyordu ve kadınlar görkemli konvoyu seyretmek için alışverişlerine ara vermişlerdi.

Oldukça uzun bir mesafeyi geride bıraktıklarında, Lancaster hançerini çıkardı, Robin'e doğru eğildi ve ellerini bağlayan ipi kesti. "Tanrı aşkına, bunu nasıl yaptın? Bir ata böyle bir şey nasıl öğretilir?"

Robin bileklerini ovdu ve yuları aldı. "Sabırla."

Lancaster başıyla onayladı. "Sen de sabırlı birisin, değil mi? Tabii, öyle olduğuna eminim. Tanıdığım en sabırlı adamlardan birisin sen. Yola çıkarken yaptığım o anlamsız çıkış için üzgü-

nüm ama kale siperinden gizlice bizi kimin izlediğini asla bilemeyiz. Zırhınız ve diğer eşyalarınız odacımda. Onları sana daha sonra verecek.”

“Ben Bordeaux’dan çıkış şeklimden gayet memnunum, Lordum.”

Bölüm 11

Londra, Eylül 1367

Neredeyse Robin ve Leofric'in Orleans üzerinden Paris'e geldikleri yolu geri dönmüşlerdi. Ülkede İngilizlere karşı olan söylemler şiddetlenmişti. Geceleri nöbetçi sayısını iki katına çıkarmak zorunda kalıyorlardı, bir seferinde de Fransız askerleriyle sağlam bir çatışmaya girmişlerdi. Ama zarar görmeden Calais'e vardılar. Orada beş gün kaldılar. Lancaster bu zaman içinde Robin'in hizmetini istemedi, bu sayede Leofric'le birlikte şehri ve büyük limanları dolaştılar. Venedikli bir satıcıdan Maria, Elinor ve Agnes'e hediye olarak, kızıl-kahve, yumuşacık bir kumaş, rengarenk desenli ipek kurdela ve haşhaş tohumu aldı. Tabii ki eve tekrar gidip gidemeyeceğini bilmiyordu ama şayet giderse, eli boş gitmek istemiyordu.

Sonunda sakın bir deniz havasında onları kanal üzerinden taşıyacak olan gemi hazırды. Robin seyahat boyunca tatsızdı ama suyun durgunluğu, onu deniz tutmasının kötü etkilerinden kurtarmıştı. Geminin ortasında duran atların yanında kalmış ve seyahat süresini âlem yaparak değerlendiren şövalyelerden uzak durmuştu. Robin tekrar yere, İngiliz topraklarına ayak basana kadar hiçbir şey yapmamanın daha akıllıca olacağına karar vermişti.

Öğleden önce Dover'a vardılar, karaya ayak bastılar ve hemen Londra'ya doğru yola koyuldular. Hızlı ilerliyorlardı ama telaşlı değillerdi. Öğleden sonra Canterbury'yi geçtiler, ama şehrin içine girmediler.

"Tuhaf," dedi Robin, Leofric'e. "Lancaster'ın başpiskoposa nezaket ziyareti yapacağını düşünmüştüm."

Yanındaki yabancı bir şövalye başını iki yana salladı. “Bu çok vakit kaybetmemize sebep olur. Ayrıca Lancaster’la Başpiskopos’un arkadaş olduğunu söyleyemeyiz.”

Robin başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

Şövalye başını eğerek selam verdi. Koyu renk saçlı, iyi görümlü, gür kaşlı ve hiç sabit durmayacakmış gibi görünen canlı, koyu renk gözlü bir adamdı. Kısa, koyu renk sakalı çenesini süslüyordu. Belki Robin’den beş yaş daha büyüktü ve gülümsediğinde gözlerinin etrafında küçük çember kırışıklık oluşuyordu. “Gisbert Finley.”

Robin son zamanlarda, kendini tanıtırken mahcubiyet duymaya başlamıştı. Ailesi o kadar eski bir aileydi ve o kadar uzun zaman aynı yerde yaşamışlardı ki birçok başka insana göre onun Waringham’dan başka bir adı yoktu. Ama isimler unvanlarla birbirine bağlıydı. Ve Kara Prens’ten unvanını geri istemiş olsa da artık onu zikretmek istemiyordu. Çünkü bu, De Gray’in de söylediği gibi sahtekârlık oluyordu. Bu yüzden geçici olarak bir çözüm bulmuştu. O Robin’di ve öyle kalacaktı, Gervais’in oğlu Robin. Eski geleneklere göre Fransızcaya çevrildiğinde, ortaya uygun bir isim çıkıyordu. “Robin Fitz-Gervais. Finley namıyla tanınan akrabalarım var. Whitfield’da.”

Gisbert gözlerini açtı. “Benim babam Whitfieldlı George Finley’ydi, efendim.”

Robin gülerek elini uzattı. “O zaman biz kuzeniz. Benim babam da Waringhamlı Gervais’ti.”

Gisbert şaşırды ve coşkulu bir şekilde tokalaştı. “Tanrı aşkına! Gervais Amca’nın kayıp oğlu. Senden haber alamayınca öldüğünü düşündük, şeyden sonra...”

“Waringham’a döndüm. Beni düşüneceğiniz aklıma gelmedi, yoksa yazardım. Baban Whitfieldlı George Finley’ydi dedin. Öldü mü?”

Gisbert başıyla onayladı. “Son salgına yenik düştü. Hem o hem de abim Richard’la kız kardeşim Anne.”

“Çok üzüldüm.”

Gisbert iç çekti. “Yapacak bir şey yok. Senin ailene daha kötüsü olmuştu. Senin dışında hayatta kalan kimse var mı?”

“Agnes. Kız kardeşim. Peki, Whitfield’da durumlar nasıl?”

Gisbert tebessüm etti. “Daha iyi. Artık Whitfield’da yaşamıyoruz. Babam uzun çabalara rağmen hiç toprak sahibi olamadı ama benim Lancashire’da küçük bir arazim var. İyi, bereketli bir toprak. Ben yokken kardeşim Thomas ilgileniyor. Mutluyuz. Ya sen? Bordeaux’da Waringham hakkında hoş olmayan söylentiler duydum.”

Robin utandı. “Büyük bir ihtimalle bir çoğu gerçektir. Çılgın bir hikâye.”

“Peki nasıl sona erecek?”

“Sadece Tanrı bilir. Şimdilik paçayı kurtardığımı düşünüyorum. Lancaster’ın güçlü, koruyucu elleri üzerimde.”

Gisbert alaycı bir tavırla ağzını yamulttu. “Etrafına Kara Prens’in düşmanlarını topluyor, tıpkı başka adamların silah ve veya kitap toplaması gibi.”

“Ona güvenmiyor musun?” diye sordu Robin şaşkınlıkla.

“Güvenmemem için bir neden yok. Ben sadece gerçeği söylüyorum.”

“Peki sen? Sen de Kara Prens’in düşmanı mısın?”

“Hayır. Ancak babana yaptığı şeyden sonra, artık arkadaşı da değilim. O olay babamın derinden acı çekmesine sebep oldu. Adam o eski adam olmaktan çıkmıştı. Ama Prens Edward veliaht, bir sonraki kral o, Tanrı böyle istemiş ve onun dediği olacak. Söylenecek fazla bir şey yok.”

Asil ve akıllıca bir tutum, diye düşündü Robin. Başıyla onayladı.

“Peki, Waringham’ı sana geri verecekler mi?” diye sordu Gisbert.

“Asla böyle bir şey yapmayacaklarına emin olabilirsin. Onu hak edip etmediğime de emin değilim. Ama kim ne derse desin mesele ortada, en azından soyadımı yasalara aykırı bir şekilde gasp ettiğim gerçeği asla değişmeyecek. Lancaster bana küçük

bir toprak verdi. İşte.” Gisbert’e Calais’de Lancaster’ın sekreterinden aldığı belgeyi gösterdi.

Gisbert belgeyi ciddi bir ifadeyle inceledi. “Fernbrook Manor! Atla yarım gün uzaklıkta. Güzel bir arazi.”

“Otlak olarak kullanılabilir mi?”

“Neden olmasın, koyunlar için mi?”

Robin başını iki yana salladı. “Atlar.”

“Tabii ya. O iş gerçekten iyi biliyorsundur. O sabah Bordeaux’da gördüklerime inanamadım. Valladolid’den döndüğümüzde de atım öncekinden çok daha iyi durumdaydı. Biri bana Waringham’ın onlarla ilgilendiğini söylemişti. Ama o kişinin sen olduğunu hiç düşünmedim. Tabii senin o diğer kişi olduğunu sanıyordum.”

Robin gülümsedi. “Birbirimizi bulduğumuz için çok mutluyum Gisbert. Agnes dışında ailemden birilerinin daha yaşıyor olabileceği aklıma dahi gelmezdi.”

Gisbert ona küskün gözlerle baktı. “Nerede olduğumuzu biliyordun. Belki yanımıza gelmen daha akıllıca olurdu.”

“Ama siz fakirdiniz. Babana yük olmak istemedim.”

“Saçmalama. Fakirler zenginlere göre daha paylaşımcıdır, bilmiyor musun?”

“Evet, haklısın.”

★

Waringham’a giden sapağa geldiklerinde öğleden sonra olmuştu. Leofric uzun süre arkasına baktı, neredeyse boynu tutulacaktı. Robin inatla dümdüz ileriye bakıyordu, yüzüne, acılara dirayetli bir ifade takınmaya çalıştı. Lancaster’ın geceyi Waringham’da geçirmek istemeyişi onu mutlu etmişti. Robin bunu yapabileceğini düşünmüştü, çünkü zamanla Lancaster’ın tuhaf kararlar alabileceğini öğrenmişti. Ancak Rochester’a kadar devam ettiler ve oradaki sarayda kaldılar. Rochester Kontu, geleceklerinden haberdar olduğu için onları bir ziyafetle karşıladı. Salon tıklım tıklım doluydu ama herkesle tek tek ilgileniyorlardı. Gisbert Finley, Robin’i Lancaster’ın diğer şövalyeleriyle tanıştırdı.

Ertesi gün öğlen saatlerinde Southwark'a geldiler ve oradan da atlarıyla geniş Londra Köprüsü'nden geçtiler. Köprünün üzerinde evler, dükkânlar ve atölyeler vardı; neredeyse küçük bir şehir gibiydi. Köprünün ardında Londra vardı. Robin ve Leofric meraklı gözlerle etraflarına bakındılar. Sokaklarda bir sürü insan vardı. Köprü boyunca, hummalı bir şekilde çalışan büyük ambarlar vardı. Kuzeni Gisbert sol omzunun üstünden arka tarafı işaret etti.

“Bak, nehrin karşı tarafında genelev bölgesi var. Londra sana sakın bir yer gibi gelirse oraya git. Ama gözün cüzdanında, elin kılıcında olsun.”

“Orada ne var?”

“Boğaz kesenler, külhanbeyleri. Çeşitli ülkelerden denizciler. Ve her ev bir genelev.”

Kısa bir süre sonra, çok daha fazla insan olduğu için hareket kabiliyetlerinin iyice azaldığı Thames sokağına saptılar. Hanlar ve dükkânlar dipdibeydi. Sokak pislik içindeydi, görünüşe göre Londra'da uzun zamandır yağmur yağıyordu. Atlar neredeyse bileklerine kadar çamura batmışlardı ve yavaş yürüyebiliyorlardı. Balıkçı kadınlar, küçük bir alanda, mallarını satılığa çıkarmışlardı. Birkaç adım ötede, darağaçlarının bulunduğu Tyborn'a giden cellat aracı duruyordu. Genç sarışın bir kadın, çıplak ayakla ve darmadağın saçlarla at arabasının üstünde duruyordu, solgundu, hafıfçe sallanıyor gibiydi ve yüzü hareketsizdi. Şerifin adamlarından biri, kadının itirafını okuyordu: Milk Sokağı'ndaki hanının başına geçmek ve onu genç sevgilisiyle birlikte yönetebilmek için uykusunda kocasını bıçaklamıştı. Görünüşe göre sonuç belliydi. Arabanın arkasında dua okuyan bir rahip vardı.

Robin tüyleri diken diken olmuş bir halde başını çevirdi ama Londralılar dönüp bakmıyorlardı bile. Zaten günlük işlerine ara vermek için olağandışı bir şey olması gerekiyordu. Görkemli konvoy ve soylu şövalyeler bile dikkatlerini çekmiyordu. Buna benzer muhteşem alaylara sıklıkla şahit oluyorlardı. Onları et-

kilemek kolay değildi ve Lancaster Dükü'ne pek itibar göstermiyorlardı. Dük, Londra'ya güvenmiyordu ve Londralılar da bunu biliyordu.

★

Lancaster'ın Londra'daki konutu olan Savoy Sarayı, adeta bir huzur ve güzellik adasıydı. Saray, şehir surlarının dışındaydı. Ludgate üzerinden şehir merkezini terk ettiler, Fleet Nehri'ni geçip batıya ilerlediler. Atlarıyla Whitefriar caddesindeki manastırın ve hukuk alimlerinin malikanesinin önünden geçtiler.

Savoy Sarayı'nın iç avlusunda atlarından indiklerinde, Robin büyük pencereli muhteşem yapıyı şaşkın gözlerle inceledi. Bu renkte pencereler olabileceğini bilmiyordu.

Gisbert yanında durdu, Robin'in bakışını takip etti. "Güzel, öyle değil mi?"

"Harikulade."

"Camı çok seviyor. Ülkenin her yerindeki ev ve saraylarını böyle yaptırdı, camlar pencerelere uyacak şekilde. Camlar çıkarılabilir; Dük ülkeyi gezerken onları yanına alıyor."

Robin şaşırmıştı. "Ailesinde para biriktirmekten anlayan ilk adam."

Gisbert başını iki yana salladı, güldü. "İnanma. Tıpkı babası, annesi ve ağabeyleri gibi o da oldukça müsrif. Savurganlığı insanın nefesini keser. Ama şu da var ki adam olanı harcıyor. Kral ve Prens Edward gibi borç yapmıyor. Ve elbette onlardan daha zengin."

"Kral'dan daha mı zengin?"

"Elbette."

"Aman Tanrım."

"Lancaster putperest bir halife kadar zengin, Robin. Ve Kral o kadar çaresiz kalmış ki, söylenenlere göre başka bir kıtada tacını ipotek ettirmeye kalkmış."

Robin başını salladı ve yürümeye devam etti.

Lancaster ve yanındaki soylular, sarayın içinde gözden kaybolmuşlardı. Görevliler atları götürmüştü; iç avlu yavaş yavaş boşalıyordu.

Gisbert, Robin ve Leofric'i kalacakları binanın yan cephesine, odanın bulunduğu yere götürdü. "Birini seçin. Hepsi iyi midir, Roger?" Gisbert etrafına bakarak yardımcısını aradı. "Nereye kayboldu yine bu hantal şey? Roger!"

Leofric tahtasına bir şeyler yazdı ve ona uzattı. Gisbert mırıldanarak okudu. "*Roger atlarla birlikte gitti. Onlara iyi baktıklarından emin olmak istedi. Geçen sefer atlara kokuşmuş saman vermişler* Demek atlarla ilgileniyor. Acaba bu zırhı nasıl çıkaracağım..."

Robin, Leofric'e başıyla işaret etti. "Sör Gisbert'la git. Ben işimi kendim halledebilirim."

"Gerek yok, Robin. Ben onu kastetmedim. Roger gelecektir ..."

"Sana yardım etmek beni mutlu eder. Leofric seninle gelsin."

Leofric, Gisbert'i takip etti, uzun bir koridora açılan kapıdan geçtiler. Robin hemen yan odaya girdiğinde burayı Bordeaux'daki odaya benzetti: düzenli ama konforsuz. Miğferini çıkardı ve masanın üzerine koydu. Ayak ucuyla yatakların sağlamlığını kontrol etti.

Lancaster'ın hizmetlilerinden biri, açık duran kapıyı tıklattı ve içeriye girdi. "Affedersiniz, efendim, siz Robin Fitz-Gervais misiniz?"

"Evet."

"Peki o halde, beni takip edin. Odanız burası değil."

Robin onunla birlikte tekrar iç avluya yürüdü. Ana kapıdan girdiler, büyük salonun önünden geçtiler ve yukarı çıktılar. Hizmetçi, koridorun sonundaki kapılardan birini açtı. Robin içeri girdi.

Odada cibinlikli bir yatak, kıymetli duvar halıları vardı. Cıvalı, gül ağacı masada şarap ve bir kâse içine nefis meyveler konmuştu. Şöminede ateş yanıyordu.

"Başka bir şey ister misiniz, efendim?" diye sordu hizmetçi.

Robin bu ânın keyfini çıkarmaya karar verdi. "Bir banyo."

"Derhal, efendim. Hemen hazırlanacak."

“Teşekkürler.”

Hizmetçi eğildi. “Şuradaki sandıkta kıyafetler var. Eminim sizin ölçülerinize uyan bir şeyler bulabilirsiniz.”

Robin etkilenmişti. Kısa bir süre sonra başka hizmetçiler, büyük, tahta bir tekne ve kovalarca sıcak su getirdiler. Banyo hazır olduktan sonra, Robin onları gönderdi ve sıcak suya girdi.

★

Salon Robin’in şimdiye kadar gördüğü en muhteşem salondur. Büyük cam pencerelere yansıyan sayısız mumun ışığı, insanın gözlerini kamaştıran renk cümbüşlerine sebep oluyordu. Pahalı halılar duvarları kaplıyordu, üstlerinde Kral Arthur’a ve ünlü şövalyelerine ait hikâyelerin motifleri işliydi. Zemin siyah beyaz mermerlerle kaplıydı. Uzun masalar şaşaalı masa örtüleriyle kaplıydı. Yemekler enfes ve zengindi, Burgund ve Ren bölgesine ait şaraplar vardı, yemek sırasında en iyi müzisyenler Robin’in duyduğu en iyi müziği icra ettiler. Flütlerinin, kemanlarının ve davulların sesi, onu neredeyse yemeği unutacak kadar etkilemişti.

“Hadi, Robin, ye,” diye teşvik etti Gisbert onu. “Buranın tadını daha ne kadar çıkaracağımızı kim bilir!”

Robin tabağına bitki sosuna batırılmış bir parça dana eti aldı, bıçağıyla kesti ve ağzına götürdü. Et dilinin üzerinde adeta eridi. Minnettar bir şekilde inledi. “Neden böyle dedin? Dük’ün bizimle ilgili başka planları mı var?”

“Bunu bilemeyiz.”

“Hmm. Yanındaki kadın kim? Tam bir güzellik abidesi.”

Gisbert’in cevap vermesine fırsat kalmadan, karşısında oturan genç bir adam ona cevap verdi: “Blanche Grosmont’tur bu zarif leydi, Lancaster’ın en meşhur nadide çiçeği. Nadire rastlarsınız Düşes’teki erdeme, kısmet olmaz anlatmak hiçbir şaire.”

Robin şaşkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ne güzel söylediniz, efendim.”

Adam hafifçe eğildi ve sonra yemeğine odaklandı. Lezzetli yemekleri sevdiği göz ardı edemezdi, şişman değildi ama san-

ki ileride olacakmış gibi görünüyordu. Koyu sarı, dalgalı saçları geniş omuzlarına düşüyordu, tuniği göğsüne yapışmıştı.

Gisbert tavuk butuyla bir yeri işaret etti ve “Bu Chaucer. Şairimiz. Hadi, Geoffrey, bize bir hikâye anlat.”

Genç şair alnını buruşturdu. “Ne tür bir hikâye?”

“Fark etmez. Sadece kutsal bir hikâye olmasın. Uygunsuz bir hikâye olmasını tercih ederim.”

“Ay, evet!” diye bağırdı Robin’in karşısında oturan genç bir leydi. “Bize bir hikâye anlatın Geoffrey. Hani şu sert olanlarından birini. İsmi neydi? *Fabliaux*’¹⁴?”

Chaucer fazla naz yapmadı. Bardağından büyük bir yudum aldı, bıçağını pahalı masa örtüsüne sildi ve masanın üzerine koydu. “Tamam. Bana düşünmem için bir dakika izin verin...”

Masadaki konuşmalar gittikçe seyrekleşti, herkes ona beklentili gözlerle bakıyordu. Sonunda doğruldu, fesat bir gülümsemeyle etrafındakilere baktı ve anlatmaya başladı.

Robin büyülenmiş bir şekilde dinledi. Kendisine genç bir kadın alan, yaşlı bir şövalyenin hikâyesiydi. Kadın onu genç bir şövalye yardımcısıyla aldatmıştı. Robin hikâyeyi bir yerden anımsıyordu ama şairin anlatımı onu büyülemişti. Baştan sona kafiyeli mısralar halindeydi, üstelik hikâyeyi hayal etmek için insanın gözlerini kapaması bile gerekmiyordu.

Bittiğinde Robin de diğerleriyle birlikte alkışladı. “Harikaydı, beyefendi!” diye bağırdı. “Bir tane daha var mı?”

Chaucer kollarını göğsünde kavuşturdu ve mahcup bir ifadeyle güldü. “Elbette. Bir sürü. Ama bugünlük bu kadar yeter.”

Robin onu zorlamadı. “Biliyor musunuz, bunları yazmalısınız.”

Şair başını yana yatırdı. “Sanırım bunu bir ara yapacağım. Zamanım olduğunda.”

★

14 Fablieux: Fr. Aşk olgusunu ahlakdışı bir kabalıkla işleyen, her konuyu kapsayan iğnemeler ve kelimelerin yazılışlarıyla oynamaya dayalı söz sanatları içeren, şiir formatında yazılmış kısa hikâyeler.

Robin odasına döndüğünde geç olmuştu. Salondaki cemiyetten dolayı kendini mutlu heyecanlı hissediyordu, zihni boş ve rahattı, yani çılgınlık yapacak bir ruh halindeydi. Gülerek masadaki mumu söndürdü, meyve tabağından bir incir seçti, havaya attı ve dişleriyle yakaladı.

“Oldukça akrobatik!” dedi bir ses usulca. “Sürprizlerle dolusun.”

Robin irkildi. Ağzından inciri aldı, masaya koydu ve yavaşça yatağa doğru gitti. Perde kapalıydı. Oda neredeyse zifiri karanlıktı, hiçbir şey görmüyordu. Ama gereği de yoktu. Bu sesi binlercesi arasından tanırdı.

“Alice?!”

Cibinlik açıldı. “Hiç gelmeyeceksin diye düşünmeye başlamıştım.”

Ellerini uzattı. El ele tutuştular ve Robin yanına oturdu.

Alice, Robin’in gözlerinin içine baktı. “Hakkımda kötü şeyler duydun, öyle değil mi?”

“Birkaç dedikodu, birkaç gerçek.”

“Ve bana kızgınsın?”

Başını iki yana salladı. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Hiçbir şey söylemiyorsun.”

“Ne söylemeliyim?”

“Mesela: Seni görmek güzel!”

Robin zar zor gülümsedi. “Öyle nezaket ifadelerine pek aşına değilim. Ama seni görmek güzel.”

Alice üzerine eğildi ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Küçük, hızlı dili ağzına girdiğinde, Robin ne olduğunu anlamadan kollarını ona doladı.

Alice başını Robin’in omzuna dayadı. “Seni çok özledim biliyor musun?”

“Beni unutmaya zamanın olmayacağını düşünmüştüm.”

Alice derin bir iç çekti. “Robin, çok kötüsün.”

“Hayır. Sadece biraz kırgınım sanırım. Bana gerçeği söylemeni isterdim.”

Kız başını iki yana salladı. “Anlamayacaktın.”

“Belki.”

“Bilseydin benimle birlikte olmazdın.”

“Doğru. Başıma bir sürü şey de gelmezdi.”

“Mesela?”

De Gray, diye geçirdi içinden. Ama ona söylemek istemiyordu. “Sıkıntı diyelim. Ve sorun.”

Alice kaşlarını kaldırdı. “Hadi ama, sen sorun olmazsa mutsuz olursun.”

Robin usulca gülümsedi, ellerini tekrar tuttu ve onları öptü. “Korkarım haklısın.”

Alice tekrar ciddileşti. “Sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim. Bencildim, sadece başka bir hayatım yokmuş gibi davranmak istedim. Ve sen o kadar mutluydun ki... Ben de mutluydum. Buna hakkımız olduğunu düşündüm.”

Robin onu kendine çekti. “Evet. Tabii ki haklıydın. Tanrım, gerçekten bir köylü gibi davrandım. Özür dilerim, Alice.”

Bu kez tutkuyla öpüşüşler ve Robin kapalı gözlerle onun elbisesini çıkardı. Nasıl yaptığını unutmamıştı. Önce onu soydu, sonra acele etmeden kendisi soyundu. En ufak bir ayrıntıyı unutmamış olsa da onu tekrar keşfetmek istiyordu. Alice onu sabırsızca kendine çekti ve onu ince, kaslı bacaklarının arasına aldı. Tekrar İngiltere’de olmayı özlemişim, diye geçirdi Robin içinden.

★

“Saat kaç oldu?” diye sordu Alice yarı uykulu.

Robin odanın bir köşesinde duran ve sanatsal bir şekilde oyulmuş olan mum saatine baktı. “Gece yarısını geçeli iki saat olmuş.”

“Hava aydınlanmadan geri dönmeliyim.”

Robin doğruldu. “Buraya nasıl geldin?”

“Gelmemi Lancaster istedi. Bekle...” Yerdeki elbisesini yekeledi. Arasından bir kâğıt çıkardı. “Al.”

Robin ayağa kalktı ve masaya gitti. İki bardak şarap doldurdu ve mumlarla beraber yatağa geri döndü.

Alice ona uzatılan bardağı aldı. “Teşekkürler.”

Robin yatağın kenarına oturdu, mektubu açtı ve görür görmez el yazısını tanıdı. *Sevgili Alice. Sizin için bir sürpriz getirdim. Onu görmek isterseniz gelin. Mümkün olduğunca çabuk. En güzeli bu akşam. Daha fazla bir şey söyleyemiyorum, görüşmek üzere.*

Sadık arkadaşınız L.

Robin mektubu katladı ve ona geri verdi. “Hiç şaşırmadım.”

Alice şaraptan büyük bir yudum aldı. “Elbette merak ettim. Westminster’den uzaklaşmanın benim için kolay bir şey olmadığını biliyordu, bu yüzden özel bir şey olduğuna emindim. Beni yalnız karşıladı ve ne olduğunu söylemedi. Onun yerine bana kuzenimle aramın nasıl olduğunu sordu. Ona Mortimer hakkında ne düşündüğümü açıkça söyledim. Bana o bilindik gizemli tebessümüyle karşılık verdi ve buraya getirdi.”

Robin iç çekti. “Peki bunu neden yaptı? Onu daha iyi anlamayı isterdim, o zaman daha iyi hissederdim kendimi.”

Alice, Robin’in koluna hafıfçe vurdu. “Onu hiç kimse anlamıyor, yalnız değilsin. Ama ondan korkmana gerek yok. Beni buraya bir parça mutlu olmamız için getirtti. Ve büyük bir ihtimalle senin hakkında olumlu bir şeyler söylemem için.”

“Benim hakkımda mı? Tanrı aşkına, kime?”

“Sence kime?”

Bölüm 12

Westminster, Eylül 1367

“Peki siz babanızın hain olmadığını mı iddia ediyorsunuz?”

“Ediyorum, majesteleri.”

Robin sesinin sert çıkması için çaba sarf etti ama bu o kadar basit değildi. Gergindi ve dizleri acıyordu. Sanki saatler boyunca bu taş zeminin üstüne diz çökmüş gibi hissediyordu. Dizleri, artık bu kadar uzun süre ceza almaya alışık değildi, St. Thomas’daki zamanlar geride kalmıştı. Ama kral ayağa kalkmasına izin verecekmiş gibi görünmüyordu.

Alice vedalaşırken onu uyarmıştı. “Her şeyden önce en çok ihtiyaç duyacağın şey sağlam sınırlar. Seni çok zorlayacaktır. Kendine pek fazla güvenme ama dalkavuk da olma. Kendin ol. Yoksa anlar...”

Alice giderken Robin ona Aziz George kolyesini geri vermişti ve soğuk, içi boş, terk edilmiş hissediyordu.

Lancaster sabah Robin’le birlikte Westminster’e gitmişti. Robin muhteşem saraya pek dikkat edemedi; ona pek bir anlam ifade etmiyordu. Dük’ü huzursuz adımlarla, uzun salonlardan ve koridorlardan takip etti. Ve dük tek başına babasıyla konuşurken, Robin onu küçük, kıymetli malzemelerle donatılmış küçük kilisede, üç saati aşkın bir süre bekledi. Tabii ki Robin’in dışında çok önemli şeyler konuştuklarını biliyordu. Kastilya, Pedro, Enrique ve Akitanya tehdidi hakkında. Ve büyük ihtimalle para hakkında. En önemlisi paraydı. Ama onun hakkında konuşmuyorlardı. Buna rağmen süre ona çok uzun gelmeye başlamıştı. Artık dua etmekten bıktığında, cilalı bank-

lardan birine oturdu ve haçın üstündeki mücevherleri saymaya başladı.

Sonunda bir muhafız geldi, tek kelime etmeden eliyle kendisini takip etmesini işaret etti ve onu merdivenlerden yukarıya, kraliyet odalarının bulunduğu kata çıkardı. Lancaster ortalıkta yoktu.

Kral Edward geniş alnını buruşturdu. “Bu nedenle de size haksızlık yaptığımızı düşünüyorsunuz, doğru mu?”

“Tam da öyle değil.”

“Nasıl yani?”

Robin başını kaldırdı ve Kral’a baktı. Bu açıdan iri yarı ve görkemli görünüyordu. Omuz boyundaki saçları ve sakalı koyu renkti, sadece birkaç tel grileşmişti, diri ve güçlüydü. Robin sanki karşısında Kara Prens’in yaşlı halini görüyordu.

“Babam başına gelenleri hak etmemişti. Haksızlığa uğradı. Ama eminim, onun suçlu olduğunu düşünüyordunuz. Bu yüzden topraklarını almak en mantıklısıydı.”

“Saçmalık! Gerçekten bizim böyle basit ve ucuz numaralar yapacağımızı mı düşünüyorsunuz? Peki, diyelim ki haklısınız. Neden şikâyetinizi şimdi dile getiriyorsunuz? Asıl bunu bilmek isteriz.”

“Daha önce... fırsatım olmadı.”

“Bu kadar zaman ne yaptınız?”

“Waringham’daydım majesteleri.”

“Yaşlı Geoffrey’nin yanında mı?”

Robin kısa bir an gülümsedi. “Öyle.” Bir anlamda doğrudu.

“Neden akrabalarınızın yanına gitmediniz?”

“Bana yakın olan hiç kimsem yoktu.”

“Hmm. Vaftiz baban yok muydu?”

“William Granston, majesteleri. Poitier savaşında öldü.”

“Evet, biliyorum. Bu yüzden Geoffrey sizi yanına aldı. Peki öldükten sonra?”

“Daha fazla kalamadım.”

“Neden?”

“Genç Waringham Kontu ve ben... Görüş farklılıklarımız vardı.”

“Peki, şimdi hassas noktaya gelelim.” Kral ellerini beline dayadı ve tam önünde durdu. “Ona ne yaptınız?”

Robin bakışlarını eğdi. Krala uzun süre bakmak çok zordu, keşke başını ensesine yaslamış olsaydı. “Onu kılıç düellosunda yaraladım ve sonra uyuttum. Daha sonra ona bir köylü kıyafeti giydirdim ve köle olduğunu söyleyerek şerife teslim ettim.”

Edward şaşırmamıştı. Lancaster bunu ona söylemiş olmalıydı. Buna rağmen yüzünü buruşturdu. “Sadece bu yüzden bile asılabilirsiniz. Yasadışı olmasına rağmen, kendinize unvan ve silah edinmeniz de cabası!”

Robin cevap vermedi.

“Neden? Lancaster’ın iddia ettiği gibi soylu bir adamsanız, o zaman nedenini bilmek isterim!”

“O... bana seçme şansı bırakmadı. Gitmemi yasaklamaya çalıştı.”

“Başvurabileceğiniz mahkemeler var.”

“Evet, belki.” Bu fikir hiç aklına gelmemişti. Mahkeme önünde şikâyetini dile getirmek isteyen birinin avukata ihtiyacı vardı. Ve avukatlar da pahalıydı.

“Ee? Ona böyle bir şey yapmaya hakkınız olduğunu nasıl düşündünüz?”

Robin suskun kalmaktan vazgeçti. “Çünkü o bir canavardı. Bunu hak etti.”

“Demek yargıcılık yapabileceğinizi düşündünüz. Ne büyük bir küstahlık.”

Robin başını iki yana salladı. “Hayır, onu yargılamayı düşünmedim. Hakkı olayım olmayayım, gerçek şu: Ben yaptığı haksızlığın cezasını çekmesini istedim.”

“Aha. Sanırım asıl nedene geldik. Hangi haksızlığın cezası?”

“Kız kardeşime yaptıklarının cezası.”

Seni öne sürdüğüm için beni affet Agnes, diye geçirdi içinden. Çünkü bu gerçek neden değildi. Agnes yüzünden yapmıştı

ama kendisi dışında, Isaac için, eyerci Will ve diğerleri için de yapmıştı. Ayrıca Mortimer'a yaptığı şeyi korkunç bulmuyordu. Utanç verici olduğunu da düşünmüyordu. Ama bir kral ne de olsa, bir köylü olmanın da değerli bir varoluş şekli olabileceğini bilmiyordu. Büyük bir olasılıkla böyle bir iddia onu aşırı şaşırtırdı.

Kral kınayan bir ifadeyle başını iki yana salladı. Sonra geniş masasına gitti ve cilalı koltuğuna oturdu. Homurdandı. "Anlıyorum." Bir an sessizlik oldu. Odun parçaları şöminede çatırdıyordu, dışarıda ilk sonbahar fırtınası uğulduyordu.

"Kalkabilirsin..." diye mırıldandı Kral Edward sonunda.

Robin yavaşça ayağa kalktı. Bacakları uyuşmuştu.

Edward sessizce iç çekti. "Biliyor musun, hayat ironilerle dolu. Geoffrey Dermond ve baban arasında geçen, korkunç bir kavgayı hatırlıyorum. Mesele Dermond'un kız kardeşiydi. Geoffrey, Waringham'ın onu baştan çıkardığını iddia etmişti..."

Robin şaşırmamıştı. "Mortimer'ın kız kardeşimi baştan çıkardığına inanmıyorum, majesteleri."

"Yok, ben senin ne demek istediğini anlıyorum."

"Ben babamla Geoffrey Dermond'ın arkadaş olduklarını sanmıştım hep."

"Aa, öylelerdi. Can ciğer. Bu olaya rağmen. Aslında hiçbir önemi yoktu." Nostaljik bir ifadeyle güldü. "Bunu anlayamazsın, delikanlı. Farklı bir devirdi. O zamanlar hepimiz gençtik ve... aceleciydik. Dünyanın bize ait olduğunu düşünüyorduk. Fransızları tek bir savaşta yeneceğimizi düşünüyorduk. Çılgındık ama güzel zamanlardı."

Robin ne cevap vereceğini bilemedi. Kral'ın konuyu değiştirmesini diledi.

Edward bacak bacak üstüne attı ve tekrar ona baktı. "Her neyse. Sana Waringham'ı geri veremeyiz. Baban haksız yere suçlandıysa, duruşmasını beklemeliydi. Şimdi bir haksızlığı, başka bir haksızlıkla düzeltmeyiz. Ama Mortimer Dermond'ın şu anki rütbesine onurlu bir şekilde gelmediğinin farkındayız.

Kulağıımıza tatsız şeyler geldi. Buna karşın Waringham kontları, daima sadık toprak sahipleri olmuşlardır. Bu arada babanızın ölümünü yeniden inceleme eğilimindeyiz. Yaptığınız hatayı görmezden geleceğiz ve sizi ceza vermeden serbest bırakacağız. Ama bazı şartlarımız var.”

Robin hiç hareket etmedi ve yüzüne yansıyacak tüm duyguları uzak tutmaya çalıştı.

Kral ona dikkatlice baktı. “Mortimer’ı arayacaksın. Tek başına. Onu bul ve buraya getir.”

“Emredersiniz, majesteleri.”

“Arayışın bitmeden önce Waringham’a geri dönmeyeceksin.”

Robin yutkundu. “Siz nasıl isterseniz.”

“Eğer Mortimer öldüyse, seni sorumlu tutacağız.”

Bu, Robin’i hiç endişelendirmedi. Hiç kimse ağır iş yüzünden ölmezdi. Hayır, Mortimer muhtemelen ölmemiştir. Asıl problem onu bulmaktır. İngiltere kocamandı. Binlerce köle vardı. Ama Robin bir yol bulmak zorundaydı.

Kral sinsice gülümsedi. “Onu bulursan, ondan aldığın şeyleri ona geri vereceksin. Zırhı, hane armasını ve kılıcı. Yo, hayır, görüyorum da bu babanın kılıcı. O kalabilir ama yanına alma. Yanına hiç silah almayacaksın. Çünkü onu pişman biri olarak arayacaksın.”

Robin iç çekmemek için kendini zor tuttu. Zırhı Mortimer’a geri verecekti, zaten ona küçük gelmeye başlamıştı. Geçen yıldan bu yana irileşmişti. Savaşta yediği o yağsız yiyeceklerle bunu nasıl başardığını Tanrı biliyordu. Ama silahsız olarak onu ararken, Mortimer’ın onu öldürmemesi için ne yapması gerektiğini kesinlikle bilmiyordu.

“Emredersiniz, majesteleri.”

Kral başıyla onayladı. “Kılıcını bana ver ve diz çök. Najera’da harika savaştığını biliyorum. Şövalye olmayı hak ettiğini de biliyorum. O halde yalanının gerçeğe dönüşmesini sağlayalım.”

Robin eğildi ve diz çöktü. Kral’a eski Waringham kılıcını

uzattı. Edward büyük eliyle kılıcı kavradı, havaya kaldırdı ve Robin'in omzuna dokundu.

"Kalkın, Sör Robert Fitz-Gervais. Yola çıkın. Aziz George sizinle olsun."

★

Robin ertesi sabah yola koyuldu. Görüşmenin ayrıntılarını sadece Lancaster ve Leofric'e anlattı. Lancaster gülümsedi ve ona şans diledi. Leofric ne olursa olsun onunla birlikte gitmek istedi ama Robin ona Kral'ın şartlarını açıkladıktan sonra, tereddüt ederek Gisbert'in koruması altında kalacağını söyledi.

Robin, Cornwall'a doğru yola çıktı. Elindeki tek dayanak orasıydı. Üç gün boyunca yağmurlu havada güneybatı yönüne doğru at sürdü. İlk geceyi Salisbury manastırının misafir evinde geçirdi, ikinci geceyi ise Exeter'deki kötü bir handa. Yatağını, iş aramaları sonuçsuz kalan ve kendisini ucuz şaraba boğan bir inşaat işçisiyle paylaşmak zorunda kaldı. Robin gece boyunca oda arkadaşının öğürtülerini dinlediği için uyuyamadı ve Savoy Sarayı'ndaki lüks odasının hasretini çekti.

Tavistock'u geçtikten sonra arayışına başladı. Plan yapmaksızın tüm köyleri, tüm evleri gezdi, papazlara, derebeylerine ve köylülere sordu. Burnu havada, koyu renk saçlı, yakışıklı bir genç aradığını söyledi. Ama hiç kimse yardımcı olamıyordu. Hiç kimse Mortimer'ın tasvirine uyan yabancı genci tanııyordu. Cornwall'daki insanlar çok farklıydı, aralarına yabancıları sokmayı tercih etmiyorlardı. Seyahat edenlere misafirperver davranıyorlardı ama göçmenler hoş karşılanmıyordu.

Robin haftalarca nafil çabayla gezdi. Gittikçe cesaretini kaybediyordu. Mortimer'ın hiç Cornwall'a gelmediğine ikna oldu. Dover'e geri dönmeli ve Mortimer'ın oradan nereye gönderildiğini öğrenmeliydi.

Noel geldiğinde Robin'in parası azalmıştı. Tutumlu bir şekilde harcamıştı ama şimdi para kesesi boştu. Kutsal akşamı zengin bir köylünün ahırında aç ve üşüyerek geçirdi. Hayvanların sıcaklığından faydalanmak için, çiftçinin ineğinin ve kendi atının arasına samandan bir yatak yaptı.

Yılbaşından sonra yoğun kar yağışları başladı, Robin bu sırada sahil tarafına doğru ilerliyordu. Denize yaklaştıkça rüzgâr acımasızlaşıyordu, atından inmek ve dizgininden tutarak yürümek zorunda kaldı. O korkusuz Brutus değildi, onu Londra'da bırakmak zorunda kalmıştı. Lancaster atları değiş tokuş yaparken ona pek de göze çarpmayan, gri bir kısırak vermişti. At onu sadık bir şekilde ve sızlanmadan buraya kadar getirmişti. Ama can acıtıcı rüzgâr gücünü tüketmişti. Kar gözlerine vurduğunda, korkuyordu ve neredeyse tükenme noktasına gelmişti.

Robin merhametli bir şekilde burnunu okşadı. “Bak, orada bir orman var. Fırtına azalana kadar orada saklanacağız. Eğer azalmazsa ve tüm gece boyunca böyle esmeye devam ederse, ne yaparız bilmiyorum.”

Ormana ulaştılar ve ağaçlar altında, yoğun kar fırtınasından az da olsa korunabildiler. Ama aynı zamanda ormanın karanlığı Robin'i huzursuz ediyordu. Kral'ın talimatlarına sadık kalmıştı; yanma ne hançer ne de kılıç almıştı; bir tıraş bıçağı bile yoktu. Cornwall'daki ormanlar da Kent'teki ormanlardan farksızdı. Kanunsuzlar sık ağaçlı ormanlarda gizleniyorlardı.

İnce paltosunu vücuduna iyice sarmaladı ve kararlı adımlarla dar yoldan ilerledi. Dallar kafasının üstünü bir çatı gibi örtüyordu ve aniden, çok uzun süre önce yaşadığı soluk bir anının yankısı misali, arkasından gelen bir ses duydu: “Bakın burada ne var.”

Robin dizgini bıraktı ve arkasını döndü. Yumruğunu sıktı. En azından artık daha iri yarı ve daha hızlıydı...

Karanlık, uzun sopalı bir siluet gölgeden çıktı ve ona doğru adım attı. Robin yumruğunu açtı. Rahatlamış bir halde gülümsemi. “Tanrı yanında olsun, kardeşim.”

Soyguncu sandığı kişi bir Fransiskan'dı. Kahverengi rahip elbisesinin kapüşonunu neredeyse yüzüne kadar çekmişti ama paltosu yoktu. Soğuk ona işlemiyor gibi görünüyordu. Kıpırmızı olan yüzü merakla Robin'e baktı, kesinlikle don-

muş gibi görünmüyordu. “Epifani zamanı¹⁵, misafir sevmeyen ormanımıza girmiş bu tövbekar yabancıнын derdi nedir acaba? Buraya yakın önemli bir tapınak da yok.”

Robin hissiz ellerini ovaladı. “Bugün Epifani mi?”

“Tabii ya.”

Aman Tanrım, bugün benim doğum günüm. İyi ki doğdun Robin, diye düşündü. Tebessüm etti. “Görünen o ki uzun zamandır yollardayım. Zaman kavramım birbirine girmiş.”

“Sormamda sakınca yoksa, yolculuk nereye?”

“Keşke ben de bilsem, kardeşim. Arayıştayım.”

“Hangimiz değil ki.” Kısa bir an Robin’e baktı ve gülümsedi. “Dostum, ihtiyacınız olan şey, bir çatı ve sıcak bir şeyler.”

“Evet, bu büyük bir nimet olurdu. İki gündür hiçbir şey yemedik ve dışarıda uyuduk.”

“Biz derken?”

“Şey, atım ve ben.”

“Anlıyorum. İsminiz nedir?”

“Robin Fitz- Gervais.”

“Ben de Rahip Herbert. Gelin. Çok uzakta değil.”

Patika boyunca ormanın içinden geçtiler. “Karşılaştığımız için şanslısınız. Tek başına evimizi bulamazdınız. Yolun epey uzağında kalıyor. Ayrıca itiraf etmem gerekiyor ki sizinle konuşmadan önce, az kalsın saldırıya geçecektim. Ormanlara gizlenen serseriler yüzünden önce vurmak, sonra soru sormak daha akıllıca oluyor. Sakalınız insanı korkutan cinsten, ilk bakışta sizin bir soyguncu olduğunuzu düşünmek işten bile değil. Tıraş olmamanız tövbe yeminizin bir parçası mı?”

Robin ihtişamlı sarı sakalını sıvazlarken sırıttı. “Ona benzer bir şey. Peki, siz böyle bir kutlama gününde, dışarıda, bu soğukta ne yapıyorsunuz, Rahip Herbert?”

“Aziz Fransua’nın bize öğrettiği gibi, ihtiyaç sahiplerine vermek için dileniyoruz ve Tanrı’nın kelimelerini yayıyoruz.

15 Epifani, yani Almanca’da Dreikönigsfest, yeni doğan İsa’nın Üç Münecim tarafından ziyaretini kutlayan bir Hristiyan bayramı.

Tanrı'ya hizmet, kutlama günü dinlemez. İki gün önce bu civara bir günah çıkarma rahibi geldi. Bugün Boscastle'a gidip kutlama sonrası oradaki insanlardan para sızdıracağını düşündük. Bu nedenle bu sabah oraya gittim, kilisenin önünde durdum ve lanet olası günah çıkarma dolandırıcılığıyla ilgili vaaz verdim."

Robin usulca gülümsedi. "Peki rahip ne yaptı?"

"Öfkeden deliye döndü ve bana Papa'nın mührünü taşıyan bir kâğıt parçası gösterdi. Ama buna rağmen elleri boş gitti. Buradaki insanlar yabancılara şüpheli gözlerle bakıyorlar. Oh... bağışlayın beni, sizi gücendirmek istemedim. Uzaklardan mı geldiniz?"

Robin başıyla onayladı. "Londra'dan."

Rahip homurdandı. "Babil fahişesi adına. Tehlikeli bir yola girmiş olmanıza şaşırmamak lazım."

Sağa, neredeyse görünmeyecek kadar dar bir patikaya döndüler ve yaklaşık yarım mil sonra ağaçlar geride kaldı ve açıklık bir alana geldiler. Orada üç küçük tahta ev vardı.

Herbert davetkâr bir hareket yaptı. "Mütevazı evimize hoş geldiniz Robin Fitz- Gervais. Solda küçük kilisemiz, sağda sığır ahırımız var ve ortada biz kalıyoruz. Pek konforlu değil ama Tanrı'yla ve Aziz Fransua'nın kurallarıyla belli bir ahenk içinde."

Birçok insan, Fransiskan'ların insanlardan topladıkları bağışları, fakirleri doyurmak ve onlara kıyafet temin etmek yerine, kişisel ihtiyaçları için kullandıklarını iddia ediyordu. Ancak görünüşe göre bu durum, burası için geçerli değildi.

Herbert onları önce ahıra götürdü. Kısırak için bir yer buldular ve ona yiyecek ve su getirdiler. Robin hayvanın eyerini ve dizginini çıkardı, sonra kuru samanla vücudunu ovdu. Sonra Herbert, Robin'i eve götürdü. Mekân tek bir odadan oluşuyordu; ortada uzun, temiz bir masa ve banklar duruyordu, duvar boyunca saman yatakları vardı. Masada yedi rahip oturuyordu, biri ocağın başındaydı ve yemek pişiriyordu. Etrafı baştan çıkarıcı bir balık kavurması kokusu sarmıştı.

Herbert kapıyı kapadı. “Kardeşler, bir misafirimiz var. Sanırım oldukça aç.”

Rahipler yer açtı ve onu masaya davet ettiler. Yemeği hazırlayan kardeş ona bir bardak bira, ekmek ve keçi peyniri getirdi. “Morina hâlâ daha olmadı,” dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. “Ama akşam duasından sonra hazır olur. Dilinde dağılacak, inan bana.”

Robin’in ağzının suları aktı. “Olana kadar bekleyeceğim, kardeşim. Teşekkürler.”

Herbert, Robin’le rahipleri tanıştırdı. Rahipler onu içtenlikle selamladılar ancak yolculuğuyla ilgili meraklı sorularla canını sıkmadılar. Robin minnettardı. Rahipler, Herbert’a Boscastle’daki gününü sorarken, Robin açlığını bastırmaya çalıştı.

Herbert, Papa’nın elçisiyle ilgili zaferini anlattı.

“Peki başka haber var mı?” diye sordu, içlerinde en genç olan James.

“Çok bir şey yok. Leydi Alisoun bana, kızını hangi manastıra yerleştirmesi gerektiğini sordu, onun doğru yoldan çıkmasından korkuyor. Bana sorarsanız annelik endişesi bir yıl gecikti. Girselda ve şu Cilia Monger geçen hafta kavga etmişlerdi. İkisi de aynı anda köy fırınına ekmeklerini koymuşlar ve piştiklerinde, ikisi de bir diğnerinin, bir somon ekmeğini çaldığını iddia etmiş. Sanırım sorun, ikisinin de üçe kadar sayamamalarından kaynaklanıyor. Balıkçı Randolph şansızlık silsilesi yaşıyor, iki haftadır balık tutamamış. Karısı çaresiz. O yabancı genci artık yanında götürmediği için olmadığını düşünüyor. Onu götürdüğü zamanlarda balık avı iyiymiş. O gencin şeytan şansına sahip olduğunu düşünüyor.”

Akşam duasına hep birlikte küçük kiliseye gittiler, daha sonra morina balığını yediler ve Robin uyumadan önce, Rahip Herbert’a yardım etmek ve kısrığına bakmak için ahıra kadar eşlik etti. Çok uzun sürmedi. Eve dönerken yine kar yağmaya başlamıştı.

Herbert durdu ve gece havasını içine çekti. “Hm, dışarıda

fırtına kokusu var. Karla beraber gelecek. İki-üç gün boyunca esinti ve kar var. O sürede burada, bizimle kalmalısınız.”

Robin başını iki yana salladı. “Bunu yapamam. Yarın erkenden yola çıkmalıyım.”

“İşiniz o kadar acil mi?”

“Evet.”

“Peki nereye gideceksiniz?”

“Boscastle’a”

“Tanrı aşkına, orada ne bulmayı umuyorsunuz?”

“Şeytan şansına sahip olan genç bir yabancıyı.”

Herbert bir an söyleyecek söz bulamadı. Sonra derin bir nefes aldı. “Tanrı sizi, bizi Boscastle’deki bu beladan kurtarmanız için göndermiş olabilir mi?”

Robin gülümsedi. “Bildiğim tek şey, beni Kral’ın gönderdiği.”

Herbert, Robin’in kolunu kavradı. “Benimle ahıra geri gelin. Orası da rahip kardeşlerin olduğu yer kadar sıcak ve kuru, daha rahat konuşuruz.”

Robin’i geri çevirdi. Ahırda saman balyalarından birini gösterdi.

Robin oturduğunda, Herbert iki yem çuvalı arasından büyük bir testi çıkardı. Robin mayalanmış elma şirasının kokusunu hemen aldı. Oldukça güçlüydü.

Herbert ona testi uzattı. “Alın, şerefinize. Şimdi anlatın. Bu adam hakkında ne biliyorsunuz?”

Robin büyük bir yudum aldı ve testi geri verdi. “İri yarı, koyu renk saçlı ve açık gri gözlü biri mi?”

“Evet.”

“Peki, daima sinirli, insanları izleyen, onları birbirine düşüren ve zayıfları ezen biri mi?”

“Evet, kesinlikle.”

Robin kendini heyecanlı ve hafiflemiş hissetmiyordu. O kadar uzun süre aramıştı ki artık başarılı olacağına dair ümidi kalmamıştı. “İsmi Mortimer mı?”

“Ona Mort diyorlar.”

“Buraya nasıl geldi?”

“Kimse bilmiyor. Geçen ilkbaharda bir gün çıkageldi. Açtı, bitkindi. Herkes kötü şeyler yaşadığını ve bundan kaçtığını düşündü.”

“Evet.”

“Kim o?”

“Waringham Kontu.”

“Aman Tanrım. Demek gerçekmiş.”

“Bunu söyledi mi?”

“Soylu bir adam olduğunu söyledi. Buraya geldiğinde, şeriflerle görüşmek istedi, bir şikâyeti olduğunu ve korkunç bir şekilde haksızlığa uğradığını anlattı. Boscastle’da şerif yok, bir sonraki buradan oldukça uzakta. Buradaki toprağın neredeyse tamamı Sör Richard’a ait, bu civardaki en güçlü adama. O da aklı başına gelsin diye Mort’u bir süre kilit altında tuttu ve sonra onu balıkçılara gönderdi. Ama hiç kimse onunla denize açılmaktan hoşlanmıyordu. Evet, denize açıldığı kayıkların çok iyi balık avladığı doğru ama çocuk kötü bir yol arkadaşı. Biliyor musunuz, balıkçılar açıkta sadece Tanrı ve denizle başbaşıdırlar, bu yüzden herkesi kayığa almamak önemlidir.”

“Hmm. Peki sonra ne oldu?”

Herbert testiden bir yudum aldı. “Yabancı, kayıktan kayığa geçti. Yalanlarıyla ve sırlarıyla insanların hayatlarını zorlaştırıyordu. Varlıklı bir adamın kızını baştan çıkardı ve ona tecavüz etmeye yeltendi. Kız kaçtı, üç ağabeyi Mort’u yakaladı. Bunların hiçbirisi fayda etmedi. Boscastle Papazı onu vicdanlı olmaya davet etti ama bunun da pek yardımı olmadı. O umutsuz bir vaka, o tam bir baş belası! Ve herkes onun deli olduğunu düşünmeye başladı. Ama görünüşe bakılırsa yanılmışız.”

“Hayır, yanılmadınız. Yalan söylememiş, o soylu bir adam. Ama aynı zamanda deli.”

“Peki, onu buna rağmen geri götürmek mi istiyorsunuz?”

“İstemiyorum ama zorundayım. En azından bunu denemek zorundayım.”

“Neden?”

“Kral öyle istediği için.”

Herbert düşünceli gözlerle ona baktı. “Dostum, sizin için bunun zor bir görev olduğunu görebiliyorum. Belki bana her şeyi anlatmalısınız. Sanırım size yardım edebilirim.”

★

Boscastle küçük, her mevsimde hoş ve sevimli bir balıkçı köyüydü. Liman geniş bir nehir ağzındaydı, her iki tarafındaki dik yamaçlara evler ve balıkçı kulübeleri kurulmuştu. Saz kamışlarından damları olan evlerin üstü, şimdi kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı ve tuzlu nehir suyunun yüzeyinde buz kütleleri yüzüyordu, o kadar sığ bir nehirdi ki kayıklar buzlu çamurun içinde, sanki sarhoş olmuştasına yan yatmışlardı.

Robin, Rahip Herbert’ı limana inen patikada izlerken, acımasız rüzgâr ödünc aldığı rahip elbisesini çekiştiriyordu. Yol dar olduğu için kısırağını dizgininden tutarak peşinden yürütüyordu. Zar zor limana indiler.

Limanda pek hareket yoktu. Sadece kalın giyinmiş adamların, teknelerden tahta kasaları indirdiklerini ve ağları katladıklarını gördüler.

Herbert donmuş bir grup adamın önünde durdu. “İyi günler, Jack.”

Balıkçı tahta kasasını bıraktı ve doğruldu. “Size de, Rahip Herbert.”

“Mort’u bugün hiç gördün mü?”

Koyu saçlı adam gülümsemeyi kesti ve başıyla nehrin yakınındaki kulübelere birine işaret etti. “Orada.”

“Teşekkürler.”

Birlikte barakaya yürüdüler ve Robin atını dışarı bağladı. Sonra Herbert’in peşinden içeriye girdi.

Kulübe tek odadan oluşuyordu, içeride birçok kadın ve birkaç erkek balık temizliyordu. Hepsinin önünde tahta bir kasa vardı, bir ellerinde bıçak diğeri balık tutuyorlardı. Soğuk kış havasında bile yoğun bir balık kokusu vardı.

Robin, Mortimer'ı hemen tanıdı. Odanın karanlık bir köşesinde, bacaklarını hafifçe açmış bir halde, ayakta duruyordu. Kolları bileklerine kadar kir ve kan içindeydi. Tamamen işine odaklanmıştı. Elleri hızlı hareket ediyordu; görünüşe göre el becerisi gelişmişti.

Herbert kararlı adımlarla yanına gitti. "Mort, biraz konuşabilir miyiz?"

Mortimer başını kaldırdı. "Ne istiyorsunuz?"

"Benimle dışarıya gel."

Mortimer isteksiz adımlarla Herbert'ı Robin'in beklediği ahıra kadar takip etti. Parlak gün ışığı açık kapıdan içeriye vuruyordu.

Robin ağzının kuruduğunu hissetti ve rahip kıyafetinin kapüşonunu yüzüne kadar çekmeye çalıştı. Beni tanıyacak, diye düşündü soğuk bir şekilde.

Ama Mortimer öfkeli bir zafer çığlığı atmadı. İki rahibe şaşkın gözlerle baktı. "Ne oldu, rahip kardeş?" diye sordu.

Herbert, Robin'i işaret etti. "Bu kardeş Lionel. Londra'dan geliyor, Mort, ve ilginç haberler getirmiş. Ancak işlediği bir günah yüzünden ceza aldığı ve suskunluk yemini ettiği için, haberi sana iletemeyecek. Ama bize bir mektup getirmiş. İçinde, seni Londra'ya götürmesi gerektiği yazıyor."

Mortimer'ın gözleri açıldı. "Londra'ya mı? Nerede bu mektup?"

Herbert cevap vermedi, Robin eliyle Mortimer'a dışarıyı gösterdi. Topallayarak önden yürüdü, Rahip Herbert'in bastonundan destek alıyordu.

Mortimer merakla onu takip etti.

Robin atın üstündeki yükü indirdi, Mortimer'ın zırhını parça parça ortaya çıkardı. Başını iyice eğerek reverans yaptı.

Mortimer ağzını açtı ve tekrar kapadı. Parlayan metale şaşkın gözlerle baktı.

"Bu... ne anlama geliyor?"

Herbert başını iki yana salladı. "Bilmiyoruz. Sadece kardeş

Lionel'ın bunları sana vermesi ve seni Londra'ya götürmesi gerektiğini biliyoruz. Sanırım hepimiz yanıldık, Mort. Sana inanmadığımız için üzgünüz.”

Mortimer'ın yüzü bembeyaz oldu. Yavaş adımlarla zırha yaklaştı, yerdeki kalkanını kaldırdı ve hanedan armasına baktı. Daha sonra kıpkırmızı kesildi, göz kenarlarına biriken birkaç damla yaştan, gözlerini öfkeli bir şekilde kırıştıtarak kurtuldu ve birden sırtını döndü.

Robin ve Herbert tek kelime etmeden bekledi.

Mortimer yüzünü tekrar onlara döndüğünde kendini toparlamıştı. Tıpkı eski Mortimer gibi, diye düşündü Robin dalga geçercesine, biraz da canı yanarak. Mortimer'ın ağzında bilindik o ifade vardı, uzun kirpikli gri gözleri de kısılmıştı. Mutluğa veya umuda dair hiç bir iz yoktu yüzünde.

Robin'e doğru kocaman bir adım attı. “Bu ne anlama geliyor? Sen kimsin? Neden kraliyet heyeti yerine dilenci bir rahibi gönderdiler? *Ve neden şimdi?*”

Herbert duyulur bir şekilde iç çekti. “Asla memnun olmaz mısın sen? Kardeş Lionel'ı rahat bırak! Sana cevap veremez, zaten benim bildiğimden daha fazlasını bilmiyor. Hadi, eşyalarını topla, sonra buradan gidelim.”

★

Robin, Herbert'ın refakati için ona sonsuz şükran duyuyordu. Çünkü sürekli konuşarak ve kökeni hakkında sorular sorarak Mortimer'ın dikkatini dağıtıyordu. Mortimer nüfuzlu sülalesi hakkında fazla bilgi vermek istemedi. Herbert'ın sözünü korkunç bir şekilde kesti, bilge bir efendi olduğuna dair yalan söyledi ve erdemli biri olduğunu iddia etti. Anlattıkları Robin'in midelerini bulandırdı. Ama Mortimer'ın dikkatini dağıtan her şeye müteşekkirdi. Robin içinden, rahibin tuhaf teklifini kabul ettiği için kendini tebrik etti.

Robin ahırda Herbert'a hikâyesini anlattıktan sonra, rahip ona, bir Fransiskan rahibi elbisesi vereceğine, ona eşlik edeceğine ve birkaç yalan söyleyeceğine dair söz vermişti. Karşılığında

da Robin'in gelecek üç yıl içindeki şahsi gelirinin üçte birini istemişti.

"Fazla bir gelirim olacağını sanmam," diye uyarmıştı Robin eğlenerek.

"Kim bilir?" Herbert o kadar da emin değilmiş gibi görünüyordu.

Robin tereddüt etmeksizin kabul etmişti, çünkü başka seçeneği yoktu ve Fransiskan rahibin o parayı ihtiyaçları olanlar için kullanacağını biliyordu.

Bölüm 13

Westminster, Ocak 1368

Westminster’da bir arşın yüksekliğinde kar vardı. Kapıdaki muhafızlar kalın paltolar giyinmişti. Nefesleri bıçak gibi kesen soğuk, havada beyaz buhar bulutları oluşturunuyordu. Biri ne istediklerini sordu.

“Waringham,” dedi Mortimer alaycı bir şekilde. “Kral beni bekliyor.”

Muhafız asker, Mortimer’ın hane armasına kısa, saygılı bir bakış attı, sonra eğildi ve onu kapıdan geçirdi.

Mortimer ve muhafızlar uzaklaşırken, artık kendisine gerek kalmadığını düşünen Herbert da Robin’le vedalaştı. Robin’in teşekkürüne babacan bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ona sözünü hatırlattı.

“Unutmayacağım.”

“Unutmayacaksınız, biliyorum. Size şans ve refah diliyorum dostum.”

Robin gülümsedi. “Bunun için iddiaya girerim.”

Daha sonra Mortimer’ı takip etti. Muhafızlara yanındakinin Waringham Kontu olduğunu söylediğinde, hemen içeri alındı.

★

Kral, Mortimer’ı bir zamanlar Robin’i kabul ettiği odada karşıladı. Yine şöminede kuvvetli yanan bir ateş vardı ama oda soğuktu. Küçük pencerenin yakınındaki duvar halıları, soğuk hava akımıyla hareket ediyordu. Robin titrememek için kendini zorladı. Kralın donmuş gibi görüldüğüne şaşırmasın diye.

Kral şöminenin yanına çizmelerinden birini koymuştu, kollarını göğsünde kenetlemişti ve Mortimer’a bakıyordu.

Robin usulca içeri girdiğinde, şaşkın gözlerle baktı. “Buyrun, ne istemiştiniz, rahip kardeş?”

Robin kapüşonunu çıkardı ve bastonunu duvara dayadı. Daha sonra eğildi. “Benden istediğiniz şeyi yaptım, majesteleri. Ama yine kılık değiştirmem gerekti.”

Kralın şaşkınlığı, Mortimer’ın tepkisinin yanında hiçbir şeydi. Robin’i tanıdığı anda, Mortimer insan sesine benzemeyen bir ses çıkardı. Hançerini çıkardı ve üzerine saldırdı.

Robin pek şaşırmamıştı. Zahmetsizce kenara kaçtı ve Mortimer onu izledi.

Kral doğruldu. “Waringham! Aklınızı mı kaçırdınız? Kesin sunu...”

Mortimer onu duymuyordu. Gözlerini, aşına olduğu ve Canterbury’yle Dover arasındaki ormanda yaşadıklarından sonra ilk kez gördüğü, son birkaç gündür de kapüşonun ve gür bir sakalın altında kalan o yüze sabitlemişti. Sakal hâlâ oradaydı ama Mortimer şimdi onu nasıl tanımadığını bir türlü anlamıyordu. O adamı her türlü tanımak zorunda olduğuna inanıyordu. Çünkü onu düşünmediği tek bir gün, tek bir saat olmamıştı. Robin’in kapüşonunu açtı ve hançeri boğazına dayadı. “Şimdi ödeşeceğiz, sonunda intikamımı alacağım,” diye mırıldandı.

Robin başını arkaya attı, Mortimer’ı itti ve eline vurarak hançerin yere düşmesini sağladı. Sonra duvara dayalı bastonu aldı, iki eliyle kavradı ve Mortimer’a karşı kaldırdı.

Mortimer bu sırada hançeri yerden almıştı, tekrar saldırdı. Robin bastonuyla Mortimer’ı sertçe itti, sonra yandan hızla koluna vurdu. Zırhının çeliği çınladı ve Mortimer yana doğru sendeledi. “Bu seni kurtarmayacak...”

“Waringham, kesin!” diye bağırdı Kral. “Emrediyorum!”

Sesin gücü Mortimer’ı kendine getirdi. Soluk soluğa başını eğdi ancak hançer hâlâ elindeydi. Robin bastonunu indirmedi. Gözlerini Mortimer’a sabitledi. “Bana hançerinizi verin, Kral’ım. Ya da onunkini elinden alın. Onu aylarca, beni öldürmesi için aramadım.”

Kral elini uzattı. “Hançerinizi verin! Ve sakinleşin. Bu tarz davranışlara tahammülüm yok.”

Mortimer bir an tereddüt etti, sonra Kral’ın yanına gitti ve hançerini yavaşça masaya bıraktı. “Bir bilerseniz, majesteleri...”

“Her şeyi biliyoruz, evlat.” Edward, Robin’e döndü ve başını iki yana salladı. “Şu halinize bir bakın. Yabani bir münzevi gibisiniz. Tanrı aşkına bu maskaralık da neyin nesi?”

Robin suçlu bir ifadeyle bakışlarını eğdi. “Emrettiğiniz şeyi yaptım. Silahsız ve suçunun cezasını çeken biri olarak karşısına çıktım. Susma yemini etmiş tövbekar bir Fransiskan olarak. Başka ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü eğer beni tanısaydı, o zaman...”

“Beni aldattın ve yalan söyledin, tıpkı bir zamanlar yaptığın gibi,” dedi Mortimer öfkeyle.

Robin ona soğuk bir bakış attı. “Sen ise tam bir dürüstlük abidesisin, öyle mi?”

Mortimer bu konuyla ilgili tartışmaya bile girmedi. Kral Edward’a döndü. “Bu adamdan şikâyetçiyim. O...”

Kral elini kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum. Hikâyenizi dinleyeceğim, tıpkı onunkini dinlediğim gibi. Ama size ilk olarak odalarınıza çekilmenizi öneriyorum, bunu sonra konuşacağız. Bu arada dinlenebilir veya banyo yapabilirsiniz, ihtiyacınız her neyse. Çekilebilirsiniz. Ve siz Fitz-Gervais, Tanrı aşkına o gür sakalınızı traş edin!”

Robin gülümseyerek eğildi. “Zevkle, majesteleri.”

★

Kral Edward, kavgalı olan, hatta birbirine düşman şövalyeleri bir araya getirmek konusunda tecrübeliydi. İktidarının ve savaşlarının başarısını, şövalyelerinin birbirleriyle olan ilişkilerine bağlıyordu. Ve yıllar içerisinde, eskiden sıklıkla acımasız savaşlarda birbirleriyle savaşan soyluları bir araya getirerek, bu kıtanın en korkutucu topluluğunu oluşturmayı başarmıştı. Ama bu meselede başarısız olmuştu. Akşamki görüşmede, iki şövalyeden, birbirine el uzatmalarını ve bu düşmanlığı sonlandırmala-

rını istediğinde, ikisi de kollarını göğüslerinde kavuşturmuş ve bunu reddetmişti. Artık yapabileceği tek şey, taleplerini gözden geçirmek ve gelecekte ikisinin aynı ortamda olmamalarını sağlamaktı.

Mortimer'a Waringham'daki topraklarını ve mülklerini iade etti, dört damızlık kısırak hariç. Onları Robin'e, Lancashire'deki küçük toprağında, kendi at üreticiliğini yapması için verdi. Robin bundan memnundu. Brutus ve dört damızlık kısırakla mükemmel bir başlangıç yapabilirdi. En önemlisi, Kral, Robin'in ricasını kabul etmişti: Waringham harasında yaşayan ve çalışan herkes, Waringham'dan ayrılabilir ve isteyen Robin'le birlikte Fernbrook'a gidebilecekti. Ve bu tabii ki Agnes için de geçerliydi. Mortimer, Kral'ın verdiği hükümden memnun değildi ama Edward kararının kesin olduğunu açıkladı. Sonuç olarak Robin'i Lancaster'ın yanına geri dönmek için serbest bıraktı ve Mortimer'ı kendi hizmetine aldı.

Robin ertesi gün, Alice'i bile görmeden Westminster'i terk etti ve Londra'ya geri döndü. Sabah erken saatlerde kuzey yönüne doğru hareket eden Lancaster'ı kıl payı kaçırmıştı. Ancak Dük, Robin'in geri döndüğünü öğrenmiş ve ona bir not bırakmıştı: *Tavsiyemi önemsiyorsanız, Waringham'da uzun süre kalmayın. Mortimer'a güven olmaz. Fernbrook'taki topraklarınızı işletin ve şimdilik orada kalın. Nerede olacağımı bilmiyorum, Herefordshire'de ya da Leicester'da olabilirim. Neden topraklarım bu kadar geniş bir alana dağılmış ki? İngiltere bana ait olsaydı, gerçekten her şey daha kolay olurdu. Her neyse. Size ihtiyacım olursa, haber gönderirim. Güçlü atınız Brutus'u ve güvenilir yardımcınızı size bırakıyorum. L.*

Hem Brutus hem de güvenilir yardımcı, Robin'i gördüğüne sevinmişti. Leofric Mortimer'ı nasıl bulduğunu ve Kral'la görüşmesinin nasıl gittiğini anlattırana kadar ona rahat vermedi.

Peki Mortimer, Kral'ın söylediğini yapacak mı? Bizi rahat bırakacak mı?

Robin başıyla onayladı. "Korkma. Kral açık ve net bir şekilde anlattı. Mortimer gerçekten ikna olmuş gibi görünüyordu."

Ne zaman yola çıkıyoruz?

“Hava neredeyse karacak. Yarına kadar beklememiz gerekecek.”

Parlak güneşe rağmen dondurucu soğukta yola çıktılar. Robin yine onu sıcak tutan şeyler giydiği için mutluydu, özellikle içi kürkle kaplı yeni paltosu oldukça işe yarıyordu. Palto Lancaster’ın cömert bir hediyesiydi ve üstünde, Cornwall seyahatinden önce mahkemede onaylattığı yeni hane arması vardı: Yeşil fonun üstünde, tek boynuzlu, siyah bir at ve iki kırmızı eğreltiotu. Robin ona gururla baktı. Arma eskiyle yeniye birbirine bağlıyordu, atalarından kalma saygıdeğer geleneklerle, kendi yaşadığı garip durumları. Onu son derece uygun buldu.

Köprüden geçerek Londra’dan çıktılar ve Southwark’tan doğu yönüne doğru devam ettiler. Kara rağmen iyi ilerliyorlardı ama yolda fazla hareketlilik yoktu. Seyahat etmek zorunda olmayanlar evden dışarıya çıkmıyordu. Öğlen, dinlenme ihtiyacından çok atları fazla yormamak için mola veriyorlardı. Eve gitmek için sabırsızlanıyorlardı. Aylarca süren yolculukları boyunca neredeyse hiç konuşmamışlardı. Leofric, Robin yokken bir tür günlük tutmuştu. Chaucer bunun için ona kâğıt hediye etmişti. Günlerini nasıl geçirdiğini ve sarayda neler olduğunu yazmıştı. Robin ilgiyle okumuş, kuzeni Gisbert ve diğer şövalyeler hakkında bazı şeyler öğrenmişti. Robin kız kardeşini ve arkadaşlarını tekrar göreceği için sabırsızlanıyordu. Ve Mortimer’dan önce Waringham’a varacağı için mutluydu.

Calais’de satın aldığın hediyeler hâlâ duruyor mu? diye sordu Leofric.

“Tabii.” Robin eyer çantalarına vurdu. “Buradalar, eğer güveler yemediyse. Hiç kontrol etmedim.” Bir süre sonra başını iki yana sallayarak devam etti. “Umarım Elinor bu renkli kurdeleri takamayacak kadar büyümemiştir. Onu en son gördüğünden beri sanki asırlar geçti.”

Leofric başıyla onayladı. Sonra gökyüzüne baktı. *Hava karar-mak üzere.*

“Hm. Akıllı davranıp bir sonraki handa durmalıyız.”

Evet, bu gece hava çok soğuk olacak.

“Diğer taraftan, eğer devam edersek, akşam yemeğine orada oluruz.”

Leofric gözlerini devirdi. *Dediğin gibi, akıllı davranıp bir handa konaklamalıyız. Ama biz akıllı değiliz. Ve hiç akıllanmayacağız.*

Robin kahkaha attı ve sırtına sert bir darbe aldığı anda ansızın sustu. Sanki biri ona taş atmıştı. Öne doğru savruldu, neredeyse dengesini kaybedip düşecekken Brutus’un yelesini kavradı. “Tanrı aşkına, neler...”

Sonra Leofric aniden yanında belirdi, Brutus’un dizginini Robin’in güçsüz parmaklarının arasından aldı, topuklarıyla atının yanlarına vurdu ve iki atı dörtnala koşturmaya başladı. Robin’in başının yanından bir şeyler uçuyordu ve hemen, onu sırtından vuran şeyin ne olduğunu anladı, neden bu kadar canını acıttığını anladı. Omzunun üstünden arkasına baktı, korktuğu şey başına gelmişti. Dört atlı, yaklaşık yüz metre geriden onlara doğru geliyordu. Alacakaranlıkta tam olarak seçilmiyorlardı ama Robin, duruşlarından, ikisinin elinde uzun yaylar olduğunu anladı. Atların hareketleri ok atmalarını zorlaştırıyordu. Robin geriye baktığında, iki ok yaydan fırlamış ama isabet etmemişti. Ancak göz ucuyla, omzuna saplanmış olan okun ucunu görebiliyordu. En azından bir kere isabet ettirebilmişlerdi. Ve gitgide yaklaşıyorlardı.

Robin yeterince görmüştü. Leofric’e yularını ona geri vermesini söyledi. “Yoldan çık, sağa dön, ağaçların arkasına.”

Leofric başını salladı ve atını sürdü. Yapabildiği kadar hızlıca ormandan ayrıldıkları kar ile kaplı alana akın ettiler. Robin sadece kısa bir süre geriye baktı. Atlılar onları takip ediyorlardı. Farklı bir şey beklemiyordu. Kar izlerini kapatmıştı ve zarar görmeden orman kenarına vardılar. Orman neredeyse karanlıktı ama kar geceyi aydınlatıyordu. Robin genç ağaçlar arasında bir yol buldu. Leofric onun takip etti.

Robin sırtında sıcak bir ıslaklık hissetti. “Bak bakalım, ne kadar kötü.”

Leofric dikkatlice Robin'in paltosunu kaldırdı.

Robin keskin bir nefes aldı. "Kahretsin, oku çıkarma, bırak içinde kalsın! Ne durumda?"

Leofric yüzünü ekşitti ve üzgün gözlerle başını eğdi.

Robin iç çekti. "Tahmin etmeliydim. Sanırım... lanet olsun, gittikçe yaklaşıyorlar. Onları duyabiliyorum."

Harekete geçtiler ve Robin, Leofric'e son bir kez daha döndü; hava kararmadan önce, dudak hareketlerini okuyabilmesini istiyordu. "Onun Mortimer olup olmadığını bilmiyorum. Öyleyse, düşündüğümünden daha çılgın çıktı. Her neyse, dikkat et ve ne dersem onu yap. Eğer attan düşersen, beni bırakacak ve devam edeceksin..." Leofric başını çevirmeye niyetlenince kolunu sıkıca kavradı. "Ciddiyim. Devam edemezsem beni yakalayacaklar! Beni öldürecekler ya da öldürmeyecekler ama senin benim yanımda kalmanın hiçbir yararı olmaz. Anladın mı?"

Leofric gönülsüzce başıyla onayladı ve sabırsızlığını belli eden bir hareket yaptı.

"Evet. Bir yol bulacağız ve bu yöne doğru gideceğiz. Onları atlatamayız, bunun için hava çok aydınlık. Ama belki de kendimizi savunacak bir yer bulabiliriz."

Neredeyse iki saat boyunca ağaçların arasından geçmeye çalıştılar. Ormanın derinliklerinde ağaçlar o kadar sıklaşmıştı ki sonunda atlardan inip yürüyerek devam ettiler. Tüm bu zaman boyunca, Robin takipçilerini dinledi, zaman zaman yaklaşıyorlar, sonra yok oluyorlardı. Ama ağaçlar ve karanlık sayesinde onları göremiyorlardı. Sonunda bir yol bulduklarında, Robin artık tek başına ata binemez hale gelmişti. Kaybettiği her kan damlasıyla birlikte, gücünün tükendiğini hissediyordu.

Leofric bir kez daha attan indi, Brutus'un yanında durdu ve ellerini yere yakın bir yerde birbirine kenetledi. Robin ayağını ellerine koydu ve Leofric onu yukarıya iterek eyere oturmasını sağladı. Robin neredeyse diğer tarafa düşecekti. Yaklaşan at nallarını duydu.

Leofric bunu duymuyordu ama yine de eyerine hızla bindi

ve atları sürmeye devam ettiler. Yeterince hızlı değillerdi. Bir ok, yanlarındaki kalın ağaç gövdesine titreyerek saplandı.

Orman sınırına vardıklarında, Leofric'in atı bitap düşmüştü. Ağzının kenarında köpükler olan hayvan, yorgun bir şekilde başını eğdi. Robin bir an durdu ve gözlerini kırıştırarak önlerindeki sık vadiye kurulmuş yoksul köye baktı. Bakışı hafif buğuluydu ama kulakları ardından gelen nal seslerini duyabilecek kadar keskindi. Yine yaklaşmışlardı.

"Ah, inanamıyorum, Leofric, burayı tanıyorum! Gel, nereye gideceğimizi biliyorum. Uzak değil. Atını canlandır."

Leofric başını iki yana salladı ve atının aşağıya sallanan boyununu gösterdi. Daha sonra Robin'e devam etmesini işaret etti.

Robin atıyla Leofric'in yanına gitti, elini uzattı ve yorgun atın başına koydu. Sonra gözlerini kapadı. Atın başına koyduğu elinin nemlendiğini ve güçsüzleştiğini hissetti, yeteneğinin ona işlemeyeceğini düşündü. Ama atın iniltisi ve başının boşluk-taymışçasına sallanışı hızla azaldı. Leofric'in atı, birkaç dakika sonra burnundan soludu ve sanki dinlenmiş gibi canlı hareketlerle, dört nala koşmaya başladı. Hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeyen Brutus, onu takip etti. Arkalarından, yerdeki dalların çatırtıları geliyordu ve ağaçların arasından dört atlı çıktı. Şimdi, orman dışında olduklarından çok daha yakındılar, Robin ve Leofric köy ile ormanlık alanın arasındaki bölgenin yarısına bile gelmemişlerdi.

Robin geriye bakmadı. Brutus'u, arazinin doğusuna, gri bir duvarın yükseldiği tarafa yönlendirdi.

"Teslim ol, Fitz- Gervais!" diye bağırdı bir ses. Bu, Mortimer'ın sesi değildi. Ama her kim ise Robin'in ismini biliyordu. Yeni ismini. "Teslim olursan çocuğu serbest bırakırız!"

Evet, belki bunu yaparsınız, diye içinden geçirdi Robin. Ama ben size güvenmeyeceğim. Ve umut olduğu sürece pes etmeye niyeti yoktu.

Leofric'in nefes nefese kalan atı yavaşladı. Brutus çok öndeydi, Robin onun hızını kesti. Neredeyse araziye geçmişlerdi.

Peşindekiler ikiye ayrıldı, ikisi atları çaprazlarından sürüp yollarını kesmeye çalışıyordu. Ve neredeyse başarılı da olacaklardı, Robin önden koşan ata delici bir bakış atıp onu olduğu yere çakmamış olsaydı. Atın üstündeki adam, havada geniş bir kavis çizip çıgıllıklar atarak yere düştü.

Duvara ulaşmışlardı ve sağa doğru keskin bir dönüş yaptılar. Robin yaşlı bir söğüt ağacının altında durdu ve attan indi. Leofric de aynısını yaptı.

“Hadi, hemen ağaca tırmanıp duvarın diğer tarafına geçelim.”

En alt dallara tırmandılar. Neyse ki sık dallar aşağı eğilmişti, genç bir ağacın Robin’in ağırlığını çekmesi imkânsızdı. Geriye kalan üç atlı da ağaca ulaştığında, duvarın yarısına kadar tırmanmıştı. Robin artık aşağıdan gelen seslerle ilgilenmiyordu. Daldan dala tırmanmaya odaklandı. Leofric duvara tırmanmış ve ona yardım etmek için elini uzatmıştı ki biri aşağıdan Robin’in ayağını kavradı. Tekme attı, ayağını salladı ve bileğine sarılan elden kurtuldu. Sonra Leofric onu duvara çekti.

Robin hem terliyor hem de donuyordu. Ama şimdi nefeslenecek zamanları yoktu. “Atlamalısınız!” dedi. “İyi atla, bileğini kırma. Yoksa her şey biter!”

Leofric güvenli bir şekilde karın üstüne düştü. Robin ise dengesini kaybetti, bir an yalpaladı ve sonra sırt üstü düştü. Sırtındaki ok sessiz bir çıtırtıyla kırıldı ve biraz daha derine, köprücük kemiğiyle kürek kemiğinin arasına girdi. Robin inledi, yan döndü ve bir an hareket etmeksizin yattı. Duvarın üzerinde gölgeler oluştu.

Leofric onu kolundan kavradı ve ayağa kaldırdı. Robin topalayarak onu karanlığın içine kadar takip etti, sonra onu durdurdu ve tam aksi yöne, büyük iç avluya doğru yönlendirdi. “Hayır, bu taraftan!”

Ay ışığı vurmuş küçük bir göletin yanından geçtiler ve manastırın dış avlusundaki koridora usulca süzıldüler. Robin yine tökezledi ama durmadı. Şimdi net olarak, arkalarından gelen üç

adamın ayak seslerini duydu. Kılıçlarını çektiklerinde çıkan şıngırtı seslerini de. Ensesi karıncalandı ve her an bir elin omzuna degeceğine emindi.

Kilisenin küçük kapısını ittiğinde, içeride hep beraber şarkı söyleyen rahip kardeşlerin sesi duyuldu. Şarkıları kubbeli tavan-da yankılanıyordu. Robin ve Leofric, kilisenin haç şeklindeki yan kollarından ve sonra sunağa giden yoldan aceleyle geçtiler. Kilisenin orta bölümü, Robin'in hatırladığından daha uzundu. Arkalarında kalan kapı tekrar açıldı. Takipçilerinden biri, sanki kutsal yere yaptığı saygısızlığın bedelini öder gibi, kılıcını taş zemine düşürdü. Rahiplerin ilahisi kesildi. Sadece ayak sesleri ve yorgun nefes alışları duyuluyordu. Robin neredeyse sunağa ulaşmıştı. Sol eliyle Leofric'in el bileğini yakaladı, sağ elini ileriye uzattı. Arkasındaki ayak sesleri iyice yaklaşmıştı. Nihayet paltosunu kavrayan eli hissetti. Hızla öne doğru atıldı, paltosunu kavrayan elden kurtuldu ve sunak merdivenlerine yüzüstü düştü. Elini uzattı ve sunak kumaşını kavradı.

"Sığınma talep ediyorum!" dedi nefes nefese.

Kilisede büyük bir sessizlik oldu. Robin kımıldamadı, her şeyden önce elini sunaktan çekmedi ve kapalı gözlerle bekledi.

Sonra bir rahip cübbesinin hışırdadığını duydu ve derin bir ses emretti: "Silahlarınızı bırakın! Burası Tanrı'nın evi!"

Kılıçlar kınlarına yerleştirildi. Robin derin bir nefes aldı, doğruldu ve arkasını döndü.

Berkleyli Jerome, davetsiz misafirlerine baktı. "Sizi tanıyor muyum, efendim?"

Robin başıyla onayladı. "Robert Fitz-Gervais, peder. Daha önce Waringhamlı Robert'tım."

Piskopos, gözlerini fal taşı gibi açtı. Daha sonra başını iki yana salladı. "Tanrı sizi tuhaf yollarla bize geri gönderdi."

"Öyle de denebilir, peder."

Koyu renk kıyafetler giymiş adamlardan biri gölgeden çıktı. "Peder, bu adam bir haindir. Onun teslim edilmesini talep ediyorum."

Robin ona şaşkın gözlerle baktı. “De Gray...”

Genç şövalye ona nefret dolu gözlerle baktı. “Seni unuttuğumu mu sandın?”

Robin yorgun düşmüş bir halde sunaktan destek aldı. “Hayır. Senin Bordeaux’da olduğunu düşündüm.”

“Orada senin gibi bana da fazla ihtiyaç yoktu. Şu sıralar Prens Edward’ın yanında çok büyük bir maiyet taşıyacak kadar parası yok.”

“Çok üzücü.”

“Ben de geri geldim. Ve tahmin ettiğim gibi, tam seni yakaladım derken, tıpkı bir korkak gibi kiliseye sığındın.”

“Korkak gibi diyorsun, öyle mi? Peki sırtımdaki oka ne demeli? Üstelik dörde karşı bir kişi?”

Yaşlı keşiş elini kaldırdı. “Bunun yeri burası değil. Sizin dünyevi problemlerinizi dinlemek zorunda değiliz. Akşam duamızın huzurunu kaçırmamız zaten yeterince kötü.”

De Gray belli belirsiz eğildi. “Sizden ve rahip kardeşlerimizden özür dilerim, peder. Onu duvarınızın ardına geçmeden önce yakalayabileceğimizi umduk. Ama atlarımızı büyüledi ve kaçtı. Onu götürmemiz için izin verirseniz, sizi daha fazla rahatsız etmemiş oluruz.”

Yaşlı rahip başını iki yana salladı. “Daha fazla rahatsız etmeyeceğinize eminim. Çünkü şimdi gideceksiniz. Hemen. Bu adam her ne yaptıysa, elini sunağa koydu ve sığınma talep etti. Bu yüzden onu koruyacağız ve sığınmasına izin vereceğiz, gerekiyorsa kırk gün boyunca. Onun hakkında bilgi edineceğiz ve şayet gerçekten suçluysa, buradaki zamanı dolduktan sonra dünyevi kanunlara teslim edeceğiz. Yani şerife!”

De Gray öfkeli gözlerle göğsüne baktı. “Ama ben Kral’ın şövalyesiyim...”

“Bunun hiçbir anlamı yok. Burada Kral’ın yasaları değil, Tanrı’nın sözü geçerli. Ayrıca, Kral şövalyelerinden birinin, diğer şövalyesini yargıladığını ve onun cellatı olmaya niyetlendiğini bilseydi ne düşünürdü acaba?”

De Gray'ın yüzü asıldı. "Demek atları büyüleyen şeytani güçleri olmasına rağmen onu korumak istiyorsunuz?"

Jerome, De Gray'ın itirazını bir el işaretiyle geçiştirdi. "Eğer böyle bir durum söz konusuysa, zaten kilise bununla ilgilenecektir. Ve şimdi gidin."

De Gray geri çekildi. Adamları arkalarını dönmüştü bile ama o bir an tereddüt etti ve Robin'e baktı. "Gizlendiğin fare deliğinden çıktığında, burada olacağım."

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. "Atımı çalmayı aklından bile geçirme De Gray!"

De Gray, belki de niyeti bu olduğu için cevap veremedi. Diğer şövalyelerle birlikte kiliseyi terk etti ve Robin yavaşça sunağın basamaklarından aşağıya indi. Leofric'ten destek aldı.

"Size minnettarım peder, Jerome."

Piskopos soğuk gözlerle ona baktı. "Buna gerek yok. Ben sadece görevimi yaptım. Ve şimdi Robert Fitz-Gervais, ya bizimle dua edin ya da kiliseden çıkın. Manastır arazisinde güvenli bir şekilde hareket edebilirsiniz. Misafirhanemiz avlunun diğer tarafında."

Robin arkasını döndü. "Hatırlıyorum, peder."

Onlar kapıya varmadan önce, rahip kardeşlerin ilahileri tekrar yükselmeye başladı.

Misafir evinde onlardan başka kimse yoktu. Robin şükrederek saman balyalarından birinin üzerine uzandı. Leofric ham bir masanın üzerindeki mumu yaktı. Onu karşı duvara taşıırken, sönmemesi için eliyle alevi korudu.

Robin elini çenesine dayadı. "İnanamıyorum, burada sıkışıp kaldık, hem de St. Thomas'ta!"

Burayı nereden biliyorsun?

"Burası benim okulum."

Peki, şimdi ne yapacağız? Sırtındaki ok ne olacak? Biri onunla ilgilenmeli.

Robin birkaç saniye düşündü. "Ahıra git, Leofric. Ana kapının yanında, solda. Geniş omuzlu, mutlu bir yüz ifadesi olan,

koyu renk saçlı, benim yaşlarımda birini ara. Adı Oswin. Bekle, al...” Para kesesinden birkaç peni çıkardı. “Bunu ona ver ve birlikte atları içeriye sokun. Atlarla ilgilensin ve sonra onu buraya getir. Parayı gördüğünde seninle gelirse doğru adamı bulmuşsun demektir.”

Leofric avucundaki parayı yumruğuyla sıktı ve gitti. Yaklaşık yarım saat sonra Oswin’le birlikte geri geldi.

At görevlisi meraklı gözlerle misafir evine girdi ve içeride yanan tek muma doğru yürüdü. Yerde iki büklüm oturan silüete baktı. “Robin? İsa’nın kemikleri adına, inanamıyorum. Waringham! Hâlâ yaşıyorsun!”

Robin başını kaldırdı ve zar zor gülümsedi. “Oswin. Seni görmek güzel. Baban gibi senin de savaşa gideceğini sanıyordum.”

“Öyle de yaptım. Kastilya. Najera, Valladolid... hepsinde vardım.”

Robin gözlerini açtı. “Gerçekten mi? Karşılaşmamamız ne garip.”

“Sen de mi oralardaydın?”

“Evet, bu delikanlıyla birlikte. İsmi Leofric.”

Oswin, Leofric’e gülümsedi ve tekrar Robin’e döndü. “Eh, sen de oraları gördüğüne göre, neden yine burada olduğumu anlamışsındır.”

“Evet. Bana da fazla geldi.”

Oswin başını iki yana sallayarak Robin’e baktı. “Şövalye olmuşsun. Bundan bir an bile şüphe duymamıştım zaten. Olağanüstü bir atın var.”

Robin gülümsedi. “Onunla ilgilenecek misin?”

“Merak etme.”

“Güzel. Bir problem daha var.”

“Ne?”

Robin başparmağıyla omzunu gösterdi.

Oswin sırtına baktı. “Of, çok kötü görünüyor.”

“Bunu çıkartabilecek biri var mı burada?”

“Evet. Ben. Bunu Najera’da öğrendim. Çünkü asker doktorları sürekli siz şövalyelerle ilgiliydi.”

Robin başıyla onayladı. “O zaman yap. Hemen şimdi.”

Oswin omuzlarını silkti. “Çok kolay.” Robin’in arkasından durdu. “Çok kan kaybetmişsin. Arkanda iğrenç bir görüntü var. Şaraba ihtiyacın var.”

“O zaman bana şarap bul.”

“Parasını sen ödersin.”

“Her zaman öyle yapmadım mı?”

“Yaptın. Önden mi ödersin, sonra mı?”

“Sonra. Artık çıkar şunu.”

“Tamam. O zaman bir yere sıkıca tutun ve dişlerinizi sık.”

Robin kollarını yakınındaki tahta kirişe doladı.

Oswin telaşlı görünmüyordu. Çizmesiyle Robin’in omzuna bastırdı, avuçlarına tükürdü, kırılmış oku tuttu ve çekti. Tüm gücüyle çekti. Deneyimlerinden, okların insan etinden kolayca çıkmadığını biliyordu, tıpkı çiğ domuz etine saplanan ahşap şiş gibiydiler. Çoğu zaman onları döndürerek çıkarmaktan başka çare kalmıyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Oku çevirmeye başladı, Robin’in gülünç küfürlerini ve acıklı inlemelerini önemsemedi. sonuçta ok çıkmak zorundaydı, yapacak fazla bir şey yoktu.

Son bir hamleyle omzundan sivri ucu çıkardı. Sonra ayağını tekrar yere koydu, Robin’in yanına çömeldi ve oku mum ışığının önünde Robin’e gösterdi. “Şuna bak. Bu kadar sağlam saplanmış olmasına şaşırmamalı. Üç tırtıklı bir ok. Sinsice. Tereyağına girer gibi saplanır. Ama çıkışı...”

Robin alnını tahta kirişe dayadı, koyu kırmızı renge bulanmış sivri uç midesini bulandırmıştı. “Şaraba ne oldu?”

Oswin ayağa kalktı ve Robin’in omzunu temiz bir bezle sardı. “Hemen. Para keseni ver, merak etme, seni dolandırmam.”

Robin’in böyle bir endişesi yoktu. Boynunda asılı olan keseyi çıkardı ve Oswin’e uzattı. “Umarım benimle içki içme şerefini bahşedersin?”

Oswin'in gözleri parladı. "O şeref bana ait."

Biraz sonra, Curn'deki hancının verebileceği en iyi şarabı getirdi. Kan kırmızısı, aromalı bir şaraptı. Akitanya'dan İngiltere'ye gemiyle gönderilenlerdendi. Savoy Sarayı'nda servis edilenler kadar iyi değildi ama Robin'in damak zevkine uygundu. Kan kaybını gidermek ve acısını dindirmek için, alışık olduğundan çok daha fazla içti.

Oswin savaşı anlattı. Robin savaş anekdotları dinlemekten hoşlanan biri değildi ama Oswin'in anıları onunkilerden tamamen farklıydı, bu sebeple ilgiyle dinledi.

Leofric uyuduktan uzun bir süre sonra, sıra eski zamanları konuşmaya gelmişti.

"Cornelius'a ne oldu?" Onları haftalık pazara götüren rahip Cornelius'u hiç unutmamıştı.

Oswin başını iki yana salladı. "Geçen kış öldü. En son gözleri hiç görmez olmuştu. Böylesi daha iyi. Şimdi onun yerine yeni Kilerci geldi."

Robin şarabından içti ve yüzünü ekşitti. "Evet, her zaman büyük planları vardı. Bir gün piskopos olacak."

"Olabilir."

"Peki, Lionel?" diye sordu Robin.

Oswin dalgın gözlerle gülümsedi. "Rahipçik. Ne tuhaf bir çocuktur. Hayır, artık burada değil. Sen gittikten sonra, okulun en başarılı çocuğu oldu. Seni o kadar özledi ki kendini öğrenmeye verdi. Önceleri ona asla dayanamayacağımı düşünürdüm ama sonra... Neredeyse arkadaş olmuştuk. Artık keşiş olmak değil, papaz olmak istiyordu. Üniversiteye gitmek istedi. Ve sonunda onu yolladılar. İsmi neydi? Oxford mu?"

Robin başıyla onayladı. "Lionel için güzel bir yer."

"Evet, olabilir. İç, Robin. Daha testinin sonuna gelmedik."

Ertesi sabah Robin'in başı ağrıyordu ve sırtındaki yara zonkluyordu. Kendini iğrenç hissediyordu.

Leofric bandajı kaldırıp omzuna bakmak istedi ama Robin

izin vermedi. “Hayır, rahat bırak, birkaç güne ihtiyacı var.”

Peki sonra?

Robin, Cornwall’dan geri dönüşünden bu yana uzayan sa-
kallı çenesini sıvazladı. “Ben tekrar ata binene kadar burada kal-
mamız en iyisi. Ve sonra doğruca eve gideriz.”

Ama De Gray bize pusu kuracak.

“Evet, yapacak bir şey yok.”

Lancaster’a yazmalısın.

“Leofric, ne olacağını sanıyorsun? Şu anda her yerde olabilir.
Bir haberciye nereden bulacağız? Ayrıca Lancaster benim efen-
dim, dadım değil. De Gray’le tek başımıza mücadele etmeliyiz.”

Leofric şüpheyle başını salladı.

Bir görevli misafirhaneye girdi. Elinde bir tepsi vardı ve on-
lara doğru yürüdü. “Buyurun, kahvaltınız,” diye mırıldandı.

Robin ayağa kalktı ve masaya yürüdü. “Çok teşekkürler...”

Tepside gri renkli, iki kase sulu çorba ve taş sertliğinde iki
dilim ekmek vardı. “Görünüşe göre, yıllar içinde mutfak hiç
değişmemiş!” dedi.

Görevli dudağını ısırdı ve gözlerini yere eğdi. “Kilerci size
bunları getirmemi söyledi.”

Robin buna gülsün mü, kızsın mı, bilemedi. Çocuğu yatış-
tırmak istercesine omzuna dokundu. “Anlıyorum. O zaman
tepsiyi al, Kardeş Anthony’ye geri götür ve ona selamlarımı ilet.
Ona, gönderdiği sadakasının bizi utandırdığını ve para ödeye-
cek olsak da handan yemek istediğimizi söyle!” dedi.

Genç, tebessümünü gizleyemedi. “Bunu ona zevkle iletece-
ğim. Ama hana nasıl gideceksiniz? Manastırı terk edemezsiniz,
öyle değil mi?”

“Ona bu notu ilettiğinde Oswin bizimle ilgilenecektir .”

“Onu hemen size yollayacağım. Ve... üzgünüm, efendim.
Biz, diğer gençler ve ben, sizi burada daha hoş karşılamak is-
terdik.”

“Kim olduğumu nerden biliyorsun?” diye sordu Robin me-
rakla.

“Kardeş Cornelius bize sizden bahsetti. Sık sık. Neler yaptığınızı, nasıl kaçtığınızı, Kardeş Anthony’yi ağaca nasıl bağladığınızı, hepsini.”

Robin usulca güldü. “Kardeş Cornelius’un, rahip kardeşini bu şekilde rezil etmesi hiç hoş değildi.”

Genç ciddi bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. “Ben de öyle düşünüyorum. Ama Kardeş Cornelius onun bunu hak ettiğini söyledi. Kardeş Anthony başkalarına alçakgönüllü olmalarını öğretmekle o kadar meşgulmüş ki bazen kendisi alçakgönüllü olmayı unutupmuş.”

Robin ciddi bir yüze büründü. “Kim bilir. Sanırım rahip kardeş Cornelius haklı.”

★

Oswin onlara her gün, köyden iki kez yemek getiriyordu. Robin, yemekte onlara eşlik etmesi için sofraya davet ettiğinde memnuniyetle kabul etti. Oswin genelde berbat şeyler yiyordu, alkolik babası ahırda ahlaksız işler çevirdiğinden, Oswin Curn’da onunla evlenmek isteyecek bir kız bulamıyordu.

“Evlenmek de neymiş? Nasıl olsa Emma var.”

Robin inanamaz bir ifadeyle başını salladı. “İnek çobanının iri göğüslü dul karısı mı?”

“Evet. Hâlâ tüm manastır öğrencilerinin hayalini süslüyor, Curn’deki delikanlılara Tanrı’nın bir hediyesi.”

Sabah, rahip kardeşlere saygı göstermek ve Leofric’in can sıkıntısını gidermek adına, dua etmek üzere ayine katıldılar. Kilisenin ortasındaki banklara oturdular, buradan korodaki rahipleri görebiliyorlardı ve Robin birçok tanıdık yüz keşfetti. Henüz burada yatılı bir öğrenciyken tanıdığı bazı rahipler ve artık bizzat yemin etmiş olan sınıf arkadaşlarından birkaçı hâlâ buradaydı. Kardeş Anthony, Tanrı’ya olan ibadetini asla ihmal etmezdi. İlk kez göz göze geldiklerinde, Robin’in başıyla kibarca verdiği selama, soğuk bir bakışla karşılık verdi. O da başıyla selamladı.

Leofric, St. Thomas’ta mutlu değildi. Canı sıkılıyordu, yüksek manastır duvarları üzerine geliyordu, arkadaşlarını öz-

lüyordu ve buradan ayrıldıktan sonra başlarına gelecek olanlardan korkuyordu. Robin onu anlayabiliyordu ama Leofric'in huzursuzluğunu gidermek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kütüphaneciyi buldu ve kibarca Leofric'in kitaplarına göz atıp atamayacağını sordu. Ama rahip kardeş onu soğuk bir şekilde başından savdı. Robin şaşırmamıştı. Kütüphaneci eskiden beri Kardeş Anthony'ye sadakatle bağlıydı.

Omzundaki yara kötüydü. Leofric 'e göre yara kızarmış ve şişmişti. Çok kötü olmasa da bir parça iltihap kapmıştı ve dördüncü günün akşamında Robin birazcık ateşlenmişti. Kendi kendine geçmesini umuyordu, çünkü yakın çevrede iltihaplı bir yaranın nasıl tedavi edileceğini bilen hiç kimse yoktu. Agnes biliyordu. Waringham'a bir günlük uzaklıktaydı. Belki de daha fazla hastalanmadan hemen yola çıkmalıydılar. Diğer taraftan, De Gray'in bu kadar kısa bir zamanda sıkılıp Westminster'e geri dönmemiş olacağını düşünüyordu. Robin kararsızdı ve kararsızlığı onu sinir ediyordu.

Ertesi gün ateşi düştü ve Leofric şişliğin biraz indiğini söyledi. Robin rahatlamıştı. Tüm günü misafir evinde geçirdiler, çünkü dışarıda yine kar yağıyordu. Robin bir parça kömürle masanın üstüne satranç tahtası çizdi, küçük ağaç parçalarından kabaca satranç figürleri yaptı ve Leofric'e hamleleri anlattı. Leofric aşırı ilgiliydi ve birkaç saatliğine sıkıntısı geçmişti. Hızla öğreniyordu ve Robin oyun tekniğini geliştirmesi gerektiğini düşündü, çünkü Leofric'in onu günün birinde yenmesine engel olmalıydı.

Akşam duasından sonra Oswin'i ve akşam yemeğini beklediler. Kapı açıldığında içeriye giren, Robin'e mektup getiren başka bir görevliydi.

"Kimden?" diye sordu Robin şüpheyle.

"Bilmiyorum, efendim." Çocuk başını eğerek dışarıya çıktı, ellerini rahip cübbesinin kollarının içine sokmuştu.

Robin üstünde hiçbir şey yazmayan mührü kırdı. Leofric, mektubu okuyan Robin'in yüzündeki rengin attığını fark etti.

Parşömen ruloyu bıraktığında, Leofric onu hızla aldı ve okudu.

At görevlisi olan arkadaşın elimde. En azından kendine uygun bir arkadaş bulmuşsun. Mürekkebin rengi seni şaşırtmasın, bu onun kanı. Dışarıya çık. Ve yanına yardımcını da al. Bir saatin var. Bir saat sonra sana parmağını göndereceğim. Sonra kulağını ve sonra... Şey, devamını tahmin edersin. Seni özlemle bekliyorum.
Peter De Gray.

Leofric mesajı rulo haline getirdi ve Robin'e uzattı. Sonra sessizce birbirlerine baktılar.

İlk hareket eden Robin oldu. "Ben..." Hafifçe öksürdü, sesi boğuktu. "Gitmek zorundayım, Leofric. De Gray blöf yapıyor."

Leofric başını iki yana salladı. Sanki uyuşmuş gibi görünüyordu.

"Ve sen burada kalıyorsun."

Leofric başını bu kez daha hızlı salladı.

"Kalacaksınız! Birkaç gün bekle, sonra atınla Waringham'a git. Hayır, bir dakika, Mortimer oraya gitmiş olabilir. Londra'ya geri dön. Geoffrey Chaucer'a."

Hayır.

"Leofric, lanet olsun, kahramanlık yapmanın sırası değil! Sana ne diyorsam onu yap. Onu yakalamalarını sağlamalısın anlıyor musun? Bunu benim için yap."

Ama sorun da bu ya. Bu nedenle beni de yanına almanı istemiş. Şahit bırakmak istemiyorlar Benim peşime düşecekler. Lütfen, beni yanına al. Beni yalnız bırakma. Korkudan ölürüm. Seninleyken bana kötü bir şey olmaz.

Olacak, diye geçirdi Robin içinden, kötü olacak. Sakin kalmaya ve paniğe kapılmadan düşünmeye çalıştı. Ama Leofric tabii ki haklıydı. De Gray, Leofric'in kaçmasına izin vermezdi. Belki de birlikte kalmaları daha iyi olurdu.

Robin, Leofric'in omzuna elini koydu. Sonra onu kendine doğru çekti ve sarıldı. Tek kelime etmeden ahıra gittiler ve atlarını eyerlediler. Avluda atlara bindiler, yavaşça büyük kapıya

doğru ilerlediler ve St. Thomas manastırının güvenli duvarlarını terk ettiler.

★

Ormanın kıyısının hemen arkasında De Gray'le karşılaştılar. O ve adamları, yolun yakınına kamp kurmuşlardı. Geldiklerini görmüşlerdi ve onları bekliyorlardı.

Düzensiz bir sıra halinde karın üstünde duruyorlardı. İkisi, bilinci yerinde değilmiş gibi görünen Oswin'i tutuyordu. Ellerini bağlamışlardı, yüzü kan içindeydi ve usulca inliyordu. Ama görüldüğü kadarıyla... tüm uzuvları yerindeydi.

Robin atından indi ve de Gray'e doğru yürüdü. "Seni aşağılık, şerefsiz..."

De Gray elini kaldırdı. "Kapa çeneni. Ağzından çıkan şeyler hoşuma gitmezse, acısını aptal yardımcından çıkarabilirim. Böylelikle ne kadar aptal olduğunu görmüş oluruz. Ve şayet ismimi ağzına alırsan, onu öldürürüm." Oswin'i gösterdi.

Robin başıyla onayladı. "Bunu gerçekten yaparsın, öyle değil mi?"

"Neden yapmayayım? O sadece bir köylü."

Oswin kımıldadı ve olduğu yerde biraz daha büzüştü. "Bana bir şey yapmayın, Lordum." Sesi boğuktu, De Gray'le şövalyelerine merhamet isteyen gözlerle baktı. "Lütfen hayatımı bağışlayın, efendim. Lütfen, Lordum... artık bana vurmayın..." Sesi kesildi. Oswin tükenmişti.

Robin bu manzaraya bakmaya tahammül edemiyordu. Oswin'e, onu böylesine sefil bir şekilde yalvartacak kadar ne yapmış olabileceklerini düşünmek dahi istemiyordu. Kılıcını çıkardı ve hançeriyle beraber De Gray'in ayaklarına attı. "Onu bırakın."

De Gray şövalyelerine başıyla işaret verdi. Oswin'in ellerini çözdüler ve sık ağaçların ardındaki yola doğru ittiler. Oswin geriye bakmaya çalıştığı anda, biri ensesine vurdu. Oswin iki büküm oldu, birkaç saniye ağaçlardan birinin gövdesinden destek aldı ve koşarak gitti.

Robin arkasından baktı. Daha sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve De Gray'e döndü. "Evet? Mutlu musun?"

"Kesinlikle! Seni buraya getireceğini biliyordum."

"Nerden biliyordun?"

"Manastırda biraz araştırma yaptım. Kilerci de yardımcı olmaya gönüllüydü. Bana bu at görevlisiyle eskiden arkadaş olduğunuzu söyledi."

Robin öfkелendi. "Demek Kardeş Anthony... Ona otuz tane gümüşlük vermeyi unutmadın umarım."

De Gray gülümsedi. "Gerek kalmadı. Senin şeytanın yardımcısı olduğunu düşünüyor. Senin manastıra uğursuzluk getireceğini düşünüyor."

Robin başını iki yana salladı. "Beni yolda nasıl buldun? Oradan geçeceğimi nereden biliyordun? Bunu gerçekten bilmek isterim."

"Zor olmadı. Hizmetinde çalışmaya başladığım yeni Lordum."

"Yeni Lordun... *Mortimer* mı?"

"Daha doğru ifade etmek gerekirse, Waringham Kontu! Bu kez gerçeği. Ben Westminster'deyken o da oraya geldi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Toprağımı kaybettikten sonra çaresiz kaldım, hatırlarsan bunu da tamamen sana borçluyum. Waringham ve ben tesadüfen tanıştık. Ve ortak noktamızı çok çabuk bulduk."

"Gerçekten de öyle olmuş. Kardeş olmalıydınız. Ve kral bana bir şey yapamaması için onu uyardığından, beni yakalaman için seni yolladı."

De Gray başıyla onayladı. "En iyi çözümün bu olduğuna karar verdik. Ardında iz kalmaksızın ortadan kaybolmuş olacaksın, bu sırada Mortimer sarayda olacak ve kral onun yapmadığına emin olacak." Adamlarına işaret verdi. "Hadi, bağlayın onları."

Robin adamlar onu bağlarken hiç direnmedi. Tesadüfen ya da bilerek, içlerinden birisi başparmağıyla sırtındaki yaraya bastırıyordu. Robin onu bırakana kadar bekledi. "Ama Leofric

neden, De Gray? O, sana da Mortimer'a da bir şey yapmadı. Neden onu bırakmıyorsun?"

"Hayır. Onu yanında getirmemek gibi bir şansın vardı. Şimdi beni gördü ve o da bu işin içinde."

Robin dişlerini sıktı. "O halde elini çabuk tut. En azından onun için."

De Gray bir adım yaklaştı ve gülümsedi. "Sizi öldüreceğimizi mi düşünüyorsunuz? Yanılıyorsunuz! Sizi parçalara da ayırmayacağız. Daha iyisini düşündük. Waringham buna *kısasa kısas* diyor."

Robin kımıldamadı ve gözlerini ondan ayırmadı. Sonunda De Gray devam etti: "Geldiğim yerde, Kuzey Yorkshire'da, Burrick isminde bir yer var. Sizi oraya götüreceğiz. Ama önce kıyafetlerinizi değiştireceğiz. Orada sizi şerife teslim edeceğiz, tıpkı daha önce sizin Waringham'a yaptığınız gibi. Burrick Şerifi sizi tutuklayacak. Ve zamanınız dolduğunda, hiç kimse sizi sahiplenmeyeceği için sizi köleler gibi satacak! Kurşun madenlerine!"

Robin hiçbir şey demedi. Planın yaratıcılığı onu hayrete düşürmüştü. Kurşun madenlerini duymuştu. Kötü şöhretli bir yerdi. İnsanlar orada zorunlu olarak çalıştırılıyorlardı, aklı olan hiç kimse gönüllü olarak çalışmazdı. Bu, yer altındaki daracık, rutubetli tünellerde, günde en az on iki saat çalışmak, ayrıca kötü yaşam koşullarının yanı sıra, kuzeyin keskin rüzgârlarına maruz kalmak demekti. Hiç kimse uzun süre dayanamıyordu. Hangisinin daha gaddarca olduğuna karar veremiyordu, maden ocakları mı yoksa De Gray'le birlikte kuzeye doğru yapacakları yolculuk mu? İkisi de birbirinden daha kasvetliydi.

De Gray kurdukları kampı hızla toplamak istiyordu. Oswin'i tuttukları yerde daha fazla durmak niyetinde değildi. Watling yolundan ilerlediler, Robin ve Leofric yürüyordu, diğerleri atlara binmişlerdi. De Gray Brutus'a binmişti, altında huzursuz adımlarla yürüyordu. Fazla yürüyemediler, çünkü oldukça geç olmuştu ve gece çok soğuktu. Yaklaşık iki saat sonra De Gray

durdu. Kendisi ve adamları için küçük bir çadır kurdurdu, Robin ve Leofric, atlarla beraber bir ağaca bağlanmıştı.

“En azından bize birkaç battaniye verebilirsin!” dedi Robin. “Yoksa sabah ölümü­zü bulursun. Eminim bunu istemezsin.”

“Bu riske girebilirim.” De Gray şövalyelerinden birine başıyla işaret etti. “İlk nöbeti sen al, Tom. İki saat sonra diğeri­ni uyandır. Sakın uyuma.”

Şövalye başını hızla iki yana salladı.

De Gray çadıra girdi.

★

Gece bulutsuz ve açıktı. Robin ve Leofric’in az da olsa hareket özgürlüğü vardı; ağaca bağlandıkları ip oldukça uzundu. Robin ipi ağacın kabuğuna sürterek kurtulmayı düşündü ama gövde ince ve düzdü.

“Aman ne güzel, olmuyor...” Leofric’e baktı ve eliyle yanına çağırdı. “Gel buraya, atlar bizi sıcak tutacaktır.”

Leofric başını salladı ve yavaşça birkaç adım yaklaştı. Tam önünde durduğunda, Robin yüzünü görebiliyordu, ay ışığında solgun görünüyordu, neredeyse griydi, gözleri tuhaf bir şekilde kocaman olmuştu ve ağlıyordu. Öfkeyle dudaklarını ısır­dı ve gözlerini kırıpıştırdı ama durmaksızın yeni damlalar akıyordu. Utanarak arkasını döndü.

“Hey!” Robin omzunu dürttü.

Leofric ona baktı.

“Hadi, hâlâ yaşadığımız için şükretmeliyiz. Benim hiç umudum yoktu.”

Leofric başını salladı ve omuzlarını kaldırdı. Ellerinin özgür olmasını ve tahtasının yanında olmasını ne çok isterdi.

“Korkuyor musun? Bu madenleri duymuş muydun?”

Leofric başıyla onayladı.

“Hm. Ben de. Ama biliyor musun, biz oradan da kurtulacağız! Şu ana kadar her olaydan kurtulduk.”

Leofric ona şüpheli gözlerle baktı.

“Fortuna’nın Çarkı nedir, biliyor musun, Leofric?”

Leofric bir süre düşündü. Sonra başını iki yana salladı.

Robin tebessüm etti. “Fortuna şans ve kader tanrıçasıdır. Eski aydınlar onun büyük bir çarkı olduğunu ve canı istediği zaman onu çevirdiğini yazar. Çarkın yukarısında olanlar ve şahane bir hayat yaşayanlar, daha ne olduğunu bile anlamadan, birden aşağıya yuvarlanırlarmış. Ve en alta çaresiz olanlar birden yukarıya çıkarlarmış. Bazen Fortuna’nın ve çarkının gerçek olduğunu düşünüyorum. Çünkü öyle oluyor. Bir yukarı, bir aşağı. Her zaman yukarısı ve aşağısı var.”

★

Gece aşırı soğuktu. Robin’in omzundaki yara, neredeyse hissemedeyeceği kadar donmuştu, bu durumdan memnundu ama içinde bulundukları durum berbattı. Soğukta donarak ölmekten korktukları için yatmaya bile cesaret edemiyorlardı. Bu yüzden aç ve üşüyerek atların arasında, ayakta duruyor, kaskatı kalmamak için karın üstünde birkaç adım ileri geri yürüyorlardı. Bu sırada onların nöbetini tutan adam, ateşin üstünde, baştan çıkarıcı bir şekilde kokan, baharatlı sıcak şaraptan hazırlamış, Robin’le Leofric’in imrenen bakışlarına inat höpürdeterek içmişti. Yaklaşık iki saat sonra çadıra gitti, kısa bir süre nöbet değiştirdiği adam görüldü, esnedi ve onların önüne tuvaletini yaptı, birkaç battaniyeye sarıldı ve anında uyudu.

Robin başını iki yana sallayarak ona baktı. “De Gray’e yakalanmasa bari.”

Leofric bir süre önce titremeye başlamıştı. Artık sarsılıyordu.

Robin endişeli gözlerle ona baktı. “Hadi, hareket etmelisin. Olduğun yerde durma.”

Leofric ona sitemli bir ifadeyle baktı ve kımıldamadı.

Robin iç çekti. “Peki, o zaman titre.”

Leofric birden arkasını döndü ve atlardan birinin yanına sokuldu. Robin kabalığından utandı ve sessizce küfretti. Sonra bir mırıltı duydu ve etrafına baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Ateşin başındaki şövalye derin uykuya dalmıştı.

Ateş neredeyse sönmek üzereydi, Robin şövalyeyi net ola-

rak göremiyordu ama bir elinin kor ateşin dibine düştüğünü fark etti. Sanırım çok nazik bir şekilde uyanmayacak, diye geçti içinden. Leofric'e bakmak üzere başını çevirecekti ki biri onu arkadan kavradı ve bir el ağzını kapadı. Robin bir an korktu. Sonra eli güçlü bir şekilde ısırıldı.

Kulağının dibindeki ses öfkeyle tısladı. "Delirdin mi? Benim!" dedi kısık bir ses. El ağzından çekildi.

Robin kulaklarına inanamıyordu. "Oswin?"

"Başka kim olabilir?"

Bileklerindeki düğümler çözülürken, gözlerini kapadı ve hareketsizce kaldı.

"Dikkat et, Oswin, nöbetçiyi uyandırma!" diye fısıldadı.

Oswin ağaç gövdesinin gölgesinden çıktı. "Onu hiçbir şey uyandıramaz. Boğazını kestim."

Robin nutku tutulmuş bir halde yerde yatan şövalyeye baktı. Eli neredeyse kor olmuş dalların içine kaymıştı. Tuhaf bir görünüydü.

Oswin onun omzuna hafifçe dokundu. "Ne bekliyoruz, gidelim!"

Robin paltosuna iyice sarmalandı ve bileklerini ovdu. "Evet, Leofric'in bileğindeki ipleri de keser misin?"

Oswin korkmuş gözlerle bakan Leofric'in yanına gitti. Çocuk duruma anladı ve gülümseyerek Oswin'e arkasını döndü.

Robin, Brutus'u eyerlemeye başladı. Oswin ve Leofric diğer atların arasından en iyi ikisini seçti ve eyerlediler. Hazır olduklarında Robin ölü şövalyenin yanına gitti, elini başka bir tarafa itti ve hançerini aldı. Şimdi adamın göğsünün ve battaniyesinin kan içinde olduğunu görüyordu. Sessizce diğerlerinin yanına gitti.

"Leofric'le yola doğru gidin Oswin. Beni orada bekleyin."

"Sen ne yapacaksın?"

"Kılıcım De Gray'de. Onu geri alacağım."

"Delirdin mi, hayatının kurtulduğuna şükret. Yeni bir kılıç alırsın."

“O babamın kılıcı. Onsuz hiçbir yere gitmem!”

Oswin öfkeyle başını salladı. “Seni öldürecek. Hayatımı boşuna mı riske attım?”

Robin ona meraklı gözlerle baktı. “Neden geri geldin? Bunu tahmin etmezdim.”

Oswin gülümsedi. “Korkak bir zavallı rolü o kadar inandırıcı mıydı?”

“Evet.”

“Hm. Onu buna inandırırsam beni öldürmeyeceğini düşündüm.”

Robin, Oswin’in omzuna dokundu. “İyi iş çıkardın. Şimdi Leofric’i al ve git.”

Oswin başını iki yana salladı ve Leofric’e baktı. Leofric başıyla onayladı, eyerden tahtasını çıkardı ve karalamaya başladı. *Anca beraber kanca beraber.*

Robin iç çekti. “Peki o halde. Nasıl isterseniz! O zaman burada bekleyin.”

Onları orada bıraktı ve küçük çadıra doğru yürüdü. Sol eline hançeri aldı, çadır girişini araladı ve içeriye girdi. İçerisi dışarıdan biraz daha karanlıktı. Görebiliyordu. Üç beden yerde hareketsizce yatıyorlardı. Ortadakinin üstünde yün yorgan vardı. De Gray olmalıydı.

Robin onun arkasına diz çöktü ve uyuyan yüze baktı. Düşmancaydı ve oldukça gençti. Robin yaklaştı ve hançeri boğazına dayadı.

De Gray aniden uyandı. Gözlerini açtı, kımıldamadan Robin’e baktı. “Nasıl... Nasıl kurtuldun bu sefer?” diye sordu.

Robin, De Gray’in ellerini ve yüzünü aynı anda kontrol etmeye çalıştı. “Sakın kımıldama. Eski dostum olan o at görevlisi bizi takip etmiş.”

“Ama korkudan neredeyse altına işeyecekti ...”

“Hayır, bu sadece tiyatroydu. O, Lancaster’ın öncü birliğindeydi, De Gray. Du Guesclin’den beri onu artık hiçbir şey korkutamaz, anlarsın ya.”

De Gray öfkeden dudaklarını ısırđı. “Lanet olası köylü dölü...” Robin’in gözlerinin içine baktı. “Hadi, ne bekliyorsun? Hep son anda tereddüt ediyorsun. Bu iğrenç bir şey.”

“Hayır, seni öyle basitçe öldürmeyeceğim. Silahlarımı istiyorum. Ve sonra hava aydınlana kadar bekleyeceğiz ve düello yapacağız.”

De Gray sustu, düşünüyor gibi görünüyordu. Bir dirseğinden destek alarak doğruldu ve mümkün olduğunca hançerin sivri ucundan uzaklaşmak için başını çevirdi. Sonra Robin’e tekrar baktı. “Buna şimdi de bir son verebilirsin. Niye kendimi kandırayım ki? Sana karşı hiç şansım yok.”

Robin kaşlarını kaldırdı. “Ne kadar uysalsın.”

“Ee?”

“Hayır, benimle savaş ya da güvenliğim konusunda bana yemin et.”

De Gray ona inanamaz gözlerle baktı. “Bu kadarıyla yetinecek misin?”

Robin ona baktı. Peter De Gray hakkında bildiğı her şeyi düşündü. Deli, demişti Lancaster. Hiç kuşku yok ki bu doğrudu. Çılgın, şiddet yanlısı ve kibirliydi, tıpkı Mortimer gibi. Mortimer’den farklı olarak De Gray daha asildi.

“Evet, sanırım yetineceğim.”

“O zaman... kalkmama izin ver.”

Robin uyuyan diğer iki şövalyeye şüpheli gözlerle baktı. Kılmıdamıyorlardı. Ama De Gray’i bıraktığı an, bağırp bağırmayacağından emin olamazdı. “İlk önce kılıcım,” dedi.

De Gray başının arkasını işaret etti. “Orada bir yerde.”

Robin De Gray’in saçlarını bıraktı ama boş eliyle kılıcını ararken, diğer eliyle hançeri ona doğrulttu. Kılıcını bulduğunda, onu sağ eline aldı, ayağa kalktı ve hançeri kınına taktı.

“Hadi, ayağa kalk.”

De Gray battaniyesinin içinden çıktı ve ayağa kalktı. Baş eğik bir şekilde Robin’in önünde durdu. “Şimdi? Ne söylememi istiyorsun?” dedi sabırsızca.

“Yemin edeceksin. Değerli şövalye onurunun üzerine. Ne bana ne de yanımdakilere zarar vereceğine, bana karşı silah kullanmayacağına, beni dolandırmayacağına, bana yalan söylemeyeceğine, adamlarını üzerime salmayacağına vs. dair yemin edeceksin. Sadece beni rahat bırakacaksın, anladın mı?”

De Gray onun gözlerine baktı. “Şerefim üzerine yemin ederim.”

Robin kılıcını kınına koydu. “Bunu unutma.”

De Gray başını yavaşça iki yana salladı. “Waringham’ın hizmetinden çıkmamı istemeyecek misin?”

“Bu beni hiç ilgilendirmez.” Bir an sustu ve De Gray’e baktı. “Ne bileyim... Sana yazık olacağını düşünüyorum. Bence gerçekten onun hizmetinde olmak isteyip istemeyeceğini bir düşün. O bir zehir.”

De Gray gözlerini devirdi. “Önerilerini dinlemek sana ettiğim yeminin içindeki maddelerden biri mi?”

Robin derin bir iç çekti. “Hayır. Bence hava hoş. İstersen Mortimer’in müridi olarak çürüyebilirsin! Kim bilir, eğer şansın varsa, sana benim topraklarımdan bir parça bile verir.” Arkasını döndü. Çıkarken kısa bir süre durdu. “De Gray, eğer yeminini bozmak gibi bir fikre kapılırsan...”

“Biliyorum, beni öldürürsün.”

“Hayır ama tanıdığım her insana bildiklerimi anlatırım. Yorkshire’deki küçük maceranın sonuçlarıyla ilgili olanları.”

De Gray kımlıdayamadı, ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. Robin belli belirsiz gülümsedi ve dışarı çıktı.

Bölüm 14

Waringham, Şubat 1368

Oswin ve Leofric sabırsızca bekliyorlardı.

“Domuzu öldürdün mü?” diye sordu Oswin umutla.

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Güvenliğimizi sağlayacak ve bundan sonra bizi hiç rahatsız etmeyecek. Hadi, buradan uzaklaşalım.” Ata bindi. “Ne düşünüyorsun Oswin? Bizimle mi geleceksin, yoksa St. Thomas’a geri mi döneceksin?”

Oswin atına bindi. “Eğer işe yarayacaksam... Gerçeği söylemek gerekirse, sizi takip edip hayatımı tehlikeye atmayı düşünmemiştim. Yaşamayı seviyorum. Ama manastıra geri döndüğümde, Kardeş Anthony babamla birlikteydi. Onları dinledim. Ona nerede olduğumu, senin gibi şeytana tapan biriyle ne işim olduğunu soruyordu. Ben döner dönmez yaşlı Jerome’un yanına gideceğimi ve piskoposa rapor vermesi gerektiğini söyledi. Bu yüzden oradan kaçtım.”

Robin öfkeyle başını salladı. “Üzgünüm, Oswin.”

Oswin omuzlarını silkti. “Biliyor musun, zaten Curn’den sıkılmaya başlamıştım. Şimdi nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum...”

“O zaman bizimle gel. Atlardan anlayan herkesin bize faydası olur.”

★

Ağaçlar dımdızlaktı ve gölde buz kütleleri yüzüyordu. Köy kar altındaydı, ortalıkta insan yoktu. Robin şüpheyle etrafına bakındı. Sessizlik hoşuna gitmedi.

“Burada ne olmuş?” diye sordu Oswin’e.

“Ben de merak ettim.”

Robin, Leofric’e baktı, onun ne düşündüğünü merak ediyordu ama tabii ki sessizliğin farkında değildi. Parlayan gözlerle, sadece altı ay yaşadığı ve bir evi olduğunu hayal ettiği köye baktı.

Tahta köprüye doğru gitmek istedi ama Robin onu durdurdu. “Hayır, köy meydanından geçeceğiz. Bakalım kimse var mı?”

Atlarını kiliseye doğru sürdüler, yol kenarını çepeçevre saran yapraksız ağaçları geçtikten sonra, kilisenin önünde toplanmış köy halkını gördüler. Dağınık bir halde sessizce duruyorlardı, paltolarına ve örtülere sıkıca sarılmışlardı, nefesleri havada beyaz buhar bulutları oluştuyordu.

Robin onlara doğru yaklaştıkça neden toplandıklarını anladı. Tahta kilise kapısının önünde bir gelin ve bir damat vardı. Peder Gernot önlerinde durmuş, kollarını sanki onları kutsarcasına iki yana açmıştı. “... ve Tanrı’nın huzurunda sizi karı koca ilan ediyorum. Amin” Her ikisinin elini tuttu ve istavroz çıkardı. “Hadi, ne bekliyorsun, gelini öpebilirsin.”

Evlenen çift birbirine yaklaştığında Robin kızı tanıdı. “Aman Tanrım...”

Leofric ona şaşkın gözlerle baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Oswin. “Onlar kim? Yüzün tebeşir gibi oldu...? Sevgilin mi? Seni bekleyeceğini mi söylemişti?”

Robin başını iki yana salladı. “Hayır. O... benim kız kardeşim.”

“Çocuk serserinin teki mi?”

Robin cevap vermedi. Eyerden indi, kiliseye doğru yürüdü ve kalabalığın arasından geçti. Onu tanıdıklarında kendi aralarında mırıldanmaya başladılar ve ona yol verdiler.

Mırıldanmalar o kadar yükseldi ki evli çift şaşkın gözlerle onun geldiği yöne döndü. Robin tam önlerinde duruyordu. Üçü, birkaç saniye, sanki taş kesmiş gibi kıvıldamadan durdular.

İlk toparlanan Agnes oldu. Gülererek kardeşine ellerini uzattı. “Robin. Sonunda döndün. Hem de böyle bir günde. Tam sana uygun bir hareket.”

Robin, Agnes’in ellerini tuttu. Sıcak ve kuruydu, Agnes’in elleri hatıralarında olduğu gibiydi. Onu kendine çekti ve kucakladı. Sonra damada döndü.

“Tanrı sizinle olsun, Conrad!” Elini uzattı.

“Teşekkürler, Robin. Eve hoş geldin.”

Bir an birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, ikisi de bir diğerinin ne düşündüğünü merak ediyordu. Sonra gülümsediler, ikisi de tereddütlüydü ve sonra kucaklaştılar.

Korkuyla oldukları yere mıhlanmış olan Waringhamlı insanlar da kendine gelmişti. Gülmeye ve alkışlamaya başladılar, Robin kendini birden neşeli, tanıdık yüzlerin ortasında buldu, nasırlı ellerle omzuna vuruyorlar, sonra da Agnes’le Conrad’ı tebrik etmek için sıraya giriyorlardı.

Robin birkaç adım geri çekildi ve onlara yer açtı. Sesleri ve yakınlıkları onu sersemletmişti. Arkasındaki tahta duvar boyunca yürüdü ve alçak duvarlı mezarlığa geldiğinde, duvarın üstünden diğer tarafa atladı. Toparlanmak için, birkaç dakika yalnız kalmanın zararı olmaz, diye düşündü. Ama burada da yalnız değildi. Paltolu ve kapüşonlu, iri yarı biri, kilise duvarına yaslanmıştı.

Robin ona doğru yaklaştığında doğruldu. “Ah, inanamıyorum, lanet olası bir şövalye olmuşsun.”

“Isaac!”

Isaac yaslandığı duvardan ayrıldı ve ona doğru adım attı. “Üstelik bugün geldin. Tam senden beklenir bir hareket.”

“Agnes de aynısını söyledi.”

Birbirlerine sarılmadılar, kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin boynuna atladılar.

“Tanrı aşkına, kes zırlamayı, Isaac. Seninle asla evlenmezdi. Ve nedenini çok iyi biliyorsun.”

Isaac koluyla yüzünü sildi. “Ee n’olmuş? Neden zırlamayacakmışım? Kimseye bir zararım yok ki.”

“Şey...” Robin yutkundu. Kelimeler ağzından dökülmüyordu. “Maria’ya ne oldu?”

“Tuhaf bir karın hastalığıymış, Agnes öyle dedi. Korkunç acı çekiyordu, Agnes’in karnına dokunmasına bile tahammül edemiyordu. Şişkindi ve taş gibi sertti. Sonra ateş. Ve hazin son. Agnes daha önce Galler’de de böyle bir şeye şahit olduğunu söyledi. Karında bir iltihaplanma oluyormuş ve bir daha iyileşmiyormuş. Yapacak hiçbir şey yok.”

Robin başını eğdi. Sarsılmıştı.

“Hey, şimdi kim ağlıyor bakalım?”

“Özür dilerim.”

“Boş ver, ağla. Hepimiz ağladık.”

“Peki Conrad...”

“Kederden neredeyse ölecekti ama gördüğün üzere atlattı. Sanırım Maria herhangi bir doğumunda ölseydi, onun için çok daha zor olacaktı.”

Robin başıyla onayladı. “Aman Tanrım, onu çok özleyeceğim.”

“Evet.”

“Bu ne zaman...”

“Sen gittikten kısa bir süre sonra. Geçen kış.”

Robin kendini toparladı. “Sanırım gideli çok uzun süre olmuş.”

Isaac hafifçe omuz silkti. “Çok şey kaçırmadın.”

“Neden bana bu kadar öfkелisin, söylesene?”

“Bir de bunu soruyor musun? *Böyle bir günde* bana bunu mu soruyorsun? Lanet olsun! O başka bir herifle evlendi, kalbim paramparça! Neden beni de yanında götürmedin, seni pislik!”

Robin şaşkındı. “Yanıma almak mı? Gittiğimde, bir sonraki kahvaltıyı nerede edeceğimi bile bilmiyordum.”

“Ama Leofric’i yanına aldın.”

“Evet. Benim dışımda kimsesi yoktu ve Stephen ona kafayı takmıştı.”

Isaac cevap vermedi. Başıyla onayladı, kapüşonunu geriye

attı ve Robin'in görkemli görüntüsüne baktı. "Senin zamanın nasıl geçti?"

"Bazen iyi, bazen kötü."

"Fransa'da savaşta mıydın?"

"Hayır, İspanya'da."

"İspanya mı? Moro'larla mı?"

Robin başını iki yana salladı. "Kastilya'da. Söylesene, Mortimer burada mı?"

"Hayır. Sen gittiğinden beri ortada yok."

"Yakında geri gelecek."

"Aman ne güzel."

"Bizi ilgilendirmez."

"Ne demek istiyorsun?"

Robin, Isaac'in omzuna hafifçe vurdu. "Sonra anlatırım. Gel, yanlarına gidelim. Biz isteyelim istemeyelim, kız kardeşim az önce evlendi. Sanırım yanında olmam lazım."

Isaac derin bir iç çekti ve onu köy alanına doğru takip etti. "Robin..."

"Efendim?"

"Bunu söylemekten hoşlanmıyorum ama sağ salım dönmen için çok dua ettim. Bugün benim için kara bir gündü, ta ki sen gelene kadar."

Robin gülümsedi. "Teşekkürler, Isaac."

★

Düğün kutlamaları haradaki mutfak evinde oldu. Robin misafirlerle katılmadan önce, Isaac, Leofric ve Oswin'le beraber ahırları gezdi, iki bacaklı ve dört bacaklı eski dostlarını selamladı, yeni doğan atları hayranlıkla izledi. Oswin ve Isaac hemen anlaşmışlardı. Robin memnundu. Böyle bir günde Oswin'in varlığı, Isaac için bir lütf olmuştu.

Köy halkının neredeyse yarısı davetliydi. Sadece Stephen ortalıklarda yoktu. İnsanların meraklı sorularına cevap verdiği için, uzun süre Robin'in de aklına gelmemişti. Soruları kibarca yanıtladı. Her şey ona biraz gerçek dışı geliyordu. Tekrar Wa-

ringham'daydı ama artık bir at görevlisi değildi. Mutfak evindeydi ama artık Maria yoktu. Babası gibi gördüğü adamlarla evlenen kız kardeşinin düğününde misafirdi.

Ortam eğlenceli olmaya başladı. Gezgin bir müzisyen çağırılmıştı. Uzun, siyah, kıvrıkcık saçlı, genç müzisyen, eski kemanıyla harika melodiler çalıp insanları cezbediyordu. Oldukça iyi çalıyordu ve muhteşem bir sesi vardı. Robin son derece etkilenmiş bir halde onu dinliyordu.

“Bir bardak şarap ister misin, Robin?”

Robin başını çevirdi. “Elinor!” Büyümüştü ve koyu mavi kumaştan yeni bir kıyafet giymişti. Kızıl lüleleri, sıkı kumaşın altındaki dik göğüslerinin üstünde dalgalanıyordu. “Aman Tanrım, ne kadar güzelleşmişsin...”

Elinor'un yüzü kızarmadı, gülümsemedi.

“Elinor, eve döndüm.”

“Evet.”

“Ve hiçbir şey düşündüğüm gibi değil.”

Elinor ona baktı ve elindeki testiye yakınındaki masaya koydu. “Evet. Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Stephen nerede?”

Kız, Robin'in yanına oturdu. “Gitti. Canterbury'ye gittiğini düşünüyoruz. Babam ve o hiç anlaşıyorlardı.”

Robin şaşkındı, hiçbir şey söyleyemedi.

“Senin gidişin babamı çok etkiledi. Sitemkardı ve bize bir şey söylemese de sürekli Stephen'ı suçladığını düşünüyorum. Ama şimdi yok. Ve onu bir tek atlar özlüyor.”

“Evet, buna inanırım.” Robin gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. Ziyafet yemeği yenmişti, tabaklarda kırıntılar kalmıştı. Ann Wheeler, Isaac'in kucağında oturuyordu. Oswin eyercinin eşi Heather'in kız kardeşiyle flört ediyordu. Hepsi sarhoş görünüyordu. Conrad ve Agnes birbirlerine baktılar ve kalktılar. Dikkat çekmeden dışarıya çıktılar.

Elinor gözlerini Robin'in baktığı yöne çevirdi ama Robin gibi gülümsemedi. “Bekleyemediler. Sanki aylardır yapmıyorlarmış gibi.”

Robin, Elinor'un kolunu kavradı. "Kötü konuşmamalısın, Elinor. İkimizin de ne düşündüğünün bir önemi yok, annen öldü ve babanın bir kadına ihtiyacı var. Mesele bundan ibaret."

Kız başını öfkeyle iki yana salladı. "Annem toprağın altına daha yeni girmişti ve onlar birlikte olmaya başladılar."

"Ah, hadi ama. Conrad'ın anneni ne kadar çok sevdiğini sen de biliyorsun."

"Evet, biliyorum." İç çekti. "Agnes ve annem kardeş gibiydiler. Düşünüyorum da... Biraz daha bekleyebilirlerdi. Sanki onu hiç özlemiyorlar gibi görünüyorlar."

"Büyük bir olasılıkla teselliyi birbirlerinde aradılar..."

"Evet, gerçekten bu konuda başarılı oldular. Biliyor musun, Agnes sen gittikten sonra bizim yanımızda kaldı. Parasıyla iki kısrak satın aldı. İyi kısraklar, burada yetiştirildiler. Babam ona yardım etti. Bilemiyorum, bir şekilde sürekli burada kaldı. Ve hasta olduğunda da anneme baktı. Öldükten sonra Agnes gelmeye devam etti. Bu çok normaldi, zaten bizden biri gibiydi ve sen gittikten sonra hiç kimsesi kalmamıştı. Aklımıza kötü bir şey gelmedi. Ta ki ben, birkaç hafta önce, Peder Gernot'un onlara, 'Ya evlenirsiniz ya da zina yaptığınız için sizi şikâyet ederim,' dediğini duyana kadar. O zaman anladım. Görünüşe göre... körmüşüm."

Robin başını iki yana salladı. "Evet. Senin için berbat bir durum olduğunu anlayabiliyorum."

Kız cevap vermedi, hâlâ inatla kutlama yapan insanlara baktı ve ayağa kalktı. "Onlara içecek bir şeyler götüreyim. Ne kadar çabuk sarhoş edersem, o kadar iyi. Ne de olsa biri burayı toplamalı."

"Beni de yardıma çağır."

Kız tuhaf bir tebessümle baktı. "Bunun uygun olacağını sanmam *Sör Robin*."

"Kadife ceketin içindeki adam hâlâ aynı."

"Hayır, buna inanmıyorum."

Robin ayağa kalktı ve kızın elindeki ağır testiye aldı. "İsteddiğini düşünebilirsin. Doldurma işini ben hallederim."

Kız pes etti. “Peki o halde, teşekkürler. Eve hoş geldin, Robin. Geri döndüğün için mutluyum.”

Robin başını yavaşça salladı. “Ama uzun süre kalamayacağım.”

“Evet. Tahmin etmiştim. Sana imreniyorum. Ben de buradan gitmeyi isterdim.”

Robin şaşkın gözlerle baktı. “Ciddi misin?”

“Evet.”

“O zaman benimle gel,” diye önerdi Robin. “Yardım edebilecek herkese açığım.”

Elinor’un gözleri parladı ama başını iki yana salladı. “Peki buradaki çocuklarla kim ilgilenecek? Kardeşlerimle ve Maud’la?”

“Agnes tabii ki.”

“Buna sen de inanmıyorsun, öyle değil mi? Daha önce olduğu gibi hastalarla ilgilenecek ve çocuk doğurtacak. Ve buradaki açları doyurmaktan vazgeçmeyecek.”

Robin omuzlarını silkti. “Her neyse. Bunun için endişelenmemelisin. Teklifim her zaman geçerli, düşünebilirsin.”

“Nereye gideceğiz?”

“Lancashire.”

Elinor’un gözleri büyüdü. “Çok güzel... ve gerçekten çok uzak bir yer.”

Robin gülümsedi.

Kız tekrar başını salladı ve boş tabakları toplamaya başladı. “Babam buna asla izin vermez.”

Robin birkaç saniye düşündü. “Ben vereceğinden eminim.”

“Gerçekten mi? O zaman, onunla sen konuş.”

“Anlaştık.”

★

Robin, Oswin ve Leofric, Conrad’ın evinde, ocağın yanında uyudular. Yeni bir evdi, geçen sonbahar yanan evden daha konforlu ve büyüktü. Hiç kimse eski evi özlemiyordu. Yeni mutfak neredeyse iki kat büyüktü, masada herkes için yeterince yer vardı ve Elinor’un kendine ait bir odası vardı.

Sabah güneşinden önce kalktılar ve iş başına geçtiler. Oswin ve Leofric, artık iki yaş atların eğitiminden sorumlu olan Isaac'le birlikte gittiler, Robin de Conrad'la birlikte yeni doğanların yanına gitti.

Usluca ahırları geziyorlardı. Suskunluğu bozan Conrad oldu. "Umarım sen de beni Elinor gibi kınamazsın."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Tedirgin edecek kadar sessizsin."

Robin gülümsedi. "Bu seni sinirlendiriyor mu?"

"Ne düşündüğünü söyle bana, Robin."

"Peki o halde. Agnes'in benimle gelemeyeceği için biraz hayal kırıklığına uğradım. Diğer taraftan, onun için böylesinin daha iyi olacağını düşünüyorum, önemli olan da bu. Benim isteklerimden daha önemli."

"Sana sormamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Burada değildim, öyle değil mi? Ayrıca Agnes asla benim sözümü dinlemezdi."

"Neden bu durumdan hoşlanmadığını düşünüyorum?"

Robin hemen cevap vermedi.

"Hadi evlat, söyle..."

"Tanrı aşkına, bana evlat deme, ben senin kayınbiraderimim..."

"Ee, o halde ne?"

"Sorun... Mortimer."

Conrad durdu ve ona baktı. "Agnes ve onun arasında olanları biliyorsun demek."

Robin başıyla onayladı. "Mortimer söyledi."

"Öğrendiğinde Mortimer'ı öldüreceğini düşünüyordu."

"Mortimer de aynıını düşünüyordu."

"Hm. Sanırım ikisi de seni kötü tanımış. Mortimer nerede saklanıyor?"

"Bildğim kadarıyla Westminster'da. Ama her an buraya gelebilir. O hâlâ Waringham Kontu."

"Evet, ben de farklı hiçbir şey beklemiyordum zaten. Ama

bizi rahatsız edemez Robin. Agnes'in parası vardı ve benim yoktu, kardeşinle evlenmek için uzun süre tereddüt ettim. Ve gerçekten çok parası var. Alice'in, annenizin takılarını ne kadar büyük bir fiyata sattığını bilip bilmediğini bilmiyorum.”

“Biri... bana bundan bahsetti.”

“Her neyse, istediğim para değildi. Ama sonra Gernot bize baskı yaptı ve artık onun parası benim param. Ve Mortimer bizimle uğraşırsa, buradan gideceğiz. Bir parça toprak kiralayacağım ve at yetiştireceğim. Sonra atlarıyla ne yapacağını kendi düşünsün.”

“Neden bunu şimdi yapmıyorsun? Kendi at çiftliğini kurabilirsin.”

“Yapıyorum. Burada. Atlardan ikisi bizim. İlkbaharda bir tane daha satın alacağım. Agnes burada kalmak istiyor. Waringham'ı seviyor. Tıpkı eskiden olduğu gibi.”

“Ben de seviyorum.”

“Ama yine de gideceksin.”

“Mortimer'la aynı yerde olduğumuz sürece kimsenin huzuru kalmaz.”

“Evet, kesinlikle kalmaz. Nereye gideceksin?”

“Lancashire. Orada küçük bir toprağım var.”

Conrad gururla gülümsedi. “Aferin. Orada at mı yetiştireceksin?”

“Bildin.”

“Hm. Ben de öyle düşündüm. Lancashire'ın buradan uzak olması çok güzel. Seninle rakip olmayı gerçekten istemem.”

Robin güldü ve işe koyuldular.

★

Robin ve Isaac öğleden sonra, kışın sessiz olan Waringham ormanında gezdiler. Atlarıyla yarıştılar ve Isaac kıl payı kazandı, yeterince ısındıklarında atlarından indiler, yürüyerek devam ettiler; Robin de Isaac'e planlarını açıkladı. Isaac heyecanlanmıştı, değil yarın sabah, hemen o anda Robin'le birlikte yola koyulmak istiyordu.

Robin mutluydu. “O zaman anlaştık. Sanırım ertesi sabah yola çıkabiliriz. Burada daha fazla kalıp Mortimer’ın gelmesini beklemenin bir anlamı yok.”

“Evet, gerçekten yok.”

★

O ve Leofric, akşamı Conrad’ın evinde geçirdiler.

Oswin de Isaac’le birlikte köydeki hana gitti.

Agnes masada oturuyordu, Maude kucağındaydı. Küçük kız ona güvenle bakıyordu. Conrad, Agnes’in yanına oturuyordu, elini kızın dizine koymuştu.

Elinor taburesini ateşin yanına yaklaştırmıştı ve tıpkı annesi gibi yün eğiriyordu. Erkek kardeşleri evin içinde koşuşturuyordu.

“Bunca zaman neler yaptığını anlatsana, Robin,” dedi Agnes.

Robin ona baktı. Tüm gün ortada yoktu. Agnes’in Robin’in dönmüş olmasına sevindiğini biliyordu ama nedense diğerlerinden çok daha uzak davranıyordu. Aralarında bir sorun vardı ve bunun Mortimer olmadığını umuyordu.

“Dolaştım.”

“Conrad toprağın olduğunu söyledi.”

“Evet. Sadece küçük bir toprak.”

“Peki, kimin hizmetindesin?”

“Lancaster Dükü.”

Kız yüzünü ekşitti. “Onun bir yılan olduğu söyleniyor.” Robin kaşlarını kaldırdı. “Tanımadığın biri hakkında böyle şeyler söyleyecek biri değilsin sen.”

“Aslında haklısın. Chester’daki insanlar böyle söylüyor.”

“Olabilir. Chester, Prens Edward’a ait ve onunla Lancaster arasında siyasi anlaşmazlıklar var. Ama Lancaster onun hakkından söylenenlerden çok daha iyi biri ve bazı konularda ona teşekkür borçluyum.”

“Örneğin?”

“Hayatım konusunda örneğin.”

“Ya!” Agnes şaşırmış görünüyordu. “Siz gerçekten Kastilya’da savaşta mıydınız, Leofric ve sen?”

“Evet.”

“Bir tüccar, bana ordunun yarısının sarıhummadan öldüğünü söyledi.”

Robin yüzünü buruşturdu. “Hatta yarısından çoğu öldü. Tahminlerimize göre üçte ikisi. Ama dizanteriydi, sarıhumma değil.”

“Siz de hasta oldunuz mu?”

“Leofric olmadı ama ben oldum. Aa, Agnes, şimdi aklıma geldi, kuzenlerimizden biriyle karşılaştım.” Onu savaş ve dizanteriyle ilgili düşüncelerinden uzaklaştırmak için Gisbert’i anlattı.

Kız gülümsedi. “Demek ki oralara gittiğinde, tamamen yalnız kalmayacaksın.”

“Belli olmaz.” Conrad’a baktı. “Sanırım bu konuyu konuşmanın zamanı geldi. Leofric tabii ki benimle gelecek. Isaac de gelmek istiyor.”

Conrad doğruldu. “Ne demek bu? Ben burada onsuz ne yaparım? Bunu da bir kenara koyalım, gitmesine izin vermezler.”

“Verirler. Kral bana izin verdi, istediğimi yanımda götürebileceğim.”

“Kral mı?”

Robin başıyla onayladı.

Agnes ona şaşkın gözlerle baktı. “Onunla mı konuştun?”

“Evet.”

“Babamız hakkında ne dedi?”

“Üzücü bir yanlış anlama olduğunu.”

Kız burnundan soludu. “Ama Waringham’ı sana geri vermedi yani?”

“Herhangi bir talepte bulunacak durumda değildim.”

“Neden?”

“Şey... uzun hikâye.”

Conrad bu konuyla pek ilgilenmiyordu. “Isaac dışında başka kim?”

“Dido, Penelope, Criseyde ve Lucrecia.”

“Şu işe bakın. En iyi dört kısrağımız. Onlar da mı seninle gelmek istiyorlarmış?”

Robin sırttı. “Onlar söylemese de, Kral, başlangıç sermayesi olarak dört at alabileceğimi söyledi.”

“Öyle mi? Peki, bizden en iyi dört atımızı alabileceğini de söyledi mi?”

“Hadi ama. Kalan on at da en az onlar kadar iyi. Ve ayrıca size ait iki atınız daha var.”

Conrad homurdandı. “O halde diğer on at arasından dört tane al.”

Robin alnını buruşturdu. “Bana onları verecek misin Conrad? İyi olanlara ihtiyacım var, yoksa bu fikirden hemen vazgeceğim.”

“Peki, hangi aygırı alacaksın?”

“Brutus.”

“Brutus mu? O Mortimer’ın atı, yoksa yanılıyor muyum?”

“Ona... bana bıraktı.”

Conrad şaşkın gözlerle baktı. Robin ve Mortimer arasında neler olduğunu bilmek istiyordu ama sormadı. “Tamam, kısrakları al. Mortimer, Kral’ın bu cömert kararını biliyor mu?”

“Ah, evet. Pek memnun olduğu da söylenemez.”

“Bence de. Evet, pazarlığa devam edelim, başka ne ve kimi istiyorsun?”

“Elinor,” dedi Robin, sanki laf arasında geçirir gibi.

Elinor irkildi ve yün eğirdiği iği eline batırdı. Yüzünü buruşturdu, kanlı parmağını ağzına soktu ve Robin’e sitemkar gözlerle bakarak başını sağa sola salladı.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Benimle gelmek istiyor.”

Conrad kızına döndü. “Elinor, buraya gel.”

Kız ayağa kalktı ve yavaş adımlarla yanlarına gitti.

“Bu doğru mu?”

“Evet, baba.”

“Ama...” Conrad sustu ve hızla ayağa kalktı. “Robin, benimle yan tarafa gel!”

Lütfen diyebilirdin, diye geçirdi Robin içinden ama Conrad'ı yan taraftaki yatak odasına kadar takip etti ve kapıyı kapadı.

Conrad kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne hakla onun aklına böyle saçma şeyler sokuyorsun?"

"Ben sokmadım. Dün akşam bana, elinde olsa buradan gidebileceğini söyledi."

Conrad eliyle boş ver işareti yaptı. "Bunun bir önemi yok. O hâlâ bir çocuk, Robin. Agnes'le evlenmemi sindiremedi ama bunun üstesinden gelecektir."

"Elinor on dört yaşında ve artık çocuk değil. Gitmesine izin vermelisin."

"Bu imkânsız. Yoksa niyetin onunla evlenmek mi?"

Robin sinirlendi ve ona doğru bir adım attı. "Benden kuşkuluyor musun? Hem de sen?"

Conrad iç çekti. "Hayır, tabii ki kuşkulanmıyorum. Ama bunun imkânsız olduğunu kabul etmelisin."

"İmkansız değil. Onu göz bebeğim gibi koruyacağım, yemin ederim. Ve Fernbrook'a vardığımızda, onu kız kardeşim olarak tanıtacağım."

"Ama... neden? Neden onun gitmesine izin vereyim ki? O benim kızım ve ona burada ihtiyacım var."

"Peki, ya Mortimer, Agnes'in artık ona ait olmadığını öğrendiğinde Elinor'un peşine düşerse, onu koruyabilecek misin? Bunu hiç düşündün mü?"

Conrad tek bir kelime etmeden Robin'e baktı.

Robin yüzünü buruşturarak başını salladı. "İntikam almak isteyeceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Hayır. Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim."

"Çünkü birisinden nefret ettiğinde, neler yapabileceğini bilmiyorsun. Ama ben biliyorum. Elinor'un benimle gelmesine izin ver, Conrad. O ve Isaac'in günün birinde evlenmesini uman sen değil miydin? Belki de böylelikle evlenirler."

Conrad yavaşça başını iki yana salladı. "Bir zamanlar, günün birinde senin onunla evleneceğini ummuştum."

“Öyle de olabilirdi. Eğer Alice olmasaydı. Artık biriyle evlenebileceğimi bile sanmıyorum.”

Conrad elini onun omzuna koydu. “Bunu atlatacağına eminim. İnan bana, ne dediğimi biliyorum.”

“Kim bilir. Evet, Elinor’a ne olacak?”

Conrad hemen cevap vermedi. “Düşünmeliyim. Ne zaman gideceksin?”

“Öbür gün.”

“Sana yarın haber veririm.”

“Anlaştık.”

Sonra diğerlerinin yanına geri döndüler. Üçü onlara meraklı gözlerle bakıyordu, Leofric ve Elinor’un gözlerinde korku vardı. Conrad yanından geçerken kızının başını okşadı. “Bu gece düşünmem lazım Elinor. Yarın konuşuruz.”

“Tamam,” dedi Elinor sessizce.

Agnes başparmağını ağzına sokarak uyumuş olan Maude’yi Conrad’a uzattı ve ayağa kalktı. “İçecek bir şeye ihtiyacınız var gibi görünüyor.”

Boş testiye aldı ve bira fiçisinin yanma gitti.

Robin banka oturmak üzereydi ki Isaac üstü başı karla kaplı bir halde telaşla kapıdan içeriye daldı. “Conrad, dikkat et! Mortimer geri döndü ve ...” Birden seyirdi, sustu ve boylu boyunca yere düştü.

Mortimer üstünden geçerek içeriye girdi. “Doğru. Geri döndüm. Ve ilk öğrendiğim şey, yanlış kızla evlenmiş olduğun ahır görevlisi...”

Henüz onu görmese de Robin’in kılıcının kınından çıktığını duydu. Robin önüne atladığında, elini kılıcına attı ama başaramadı. Kılıç henüz kının yarısındaydı ki Robin kılıcının sivri ucunu boğazına dayamıştı bile.

Bir müddet sessizce bakiştılar. Sonra Mortimer gözlerini kırıştırdı. “Bu... olamaz!”

Robin kılıcının ucunu hafifçe bastırdı. “Hadi, kımılma, yavaşça duvara doğru yürü. Ve hançerine davranmayı aklından

bile geçirme, Mortimer! İnan bana, bugün en küçük neden bile benim için yeterli.”

Omzunun üzerinden arkada kalan Leofric’e baktı ve yanına gelmesi için başıyla işaret etti.

Leofric kalktı, Mortimer’in kılıcını ve hançerini aldı. Bu sırada ona gülümsedi. Sonra silahları kapının yanına, yere koydu ve Isaac’in üzerine eğildi. Isaac’in kafasını inceledi, Robin’e baktı ve yumruğuyla ensesini işaret etti. Sonra gözlerini devirdi.

Robin, Mortimer’a öfkeli gözlerle baktı. “Dua et, ciddi bir şey olmasın. Agnes, Isaac’le ilgilen.”

Mortimer’in sırtı duvara dönüktü ve anlamaz gözlerle Robin’e bakıyordu. “Ama nasıl olur da buradasın ve...”

“Nerede değilim?”

Mortimer kendini topladı ve bir şey söylemedi.

“Neden Burrick’deki lanet kurşun madenlerinde olmadığı mı merak ediyorsun?”

“Evet, De Gray’in seni yakalayacağına emindim. Çok kararlıydı.”

“Evet. Beni yakaladı da! Ve sonra beni yine kaybetti, diyebiliriz.”

“Onu öldürdün mü?”

“Buna gerek olmadı. Güvende olacağıma dair söz verdi.”

“Söz mü?” Mortimer alay edercesine kahkaha attı.

“Evet. Ve şu an bunun ne kadar güzel bir anlaşma olduğunu görüyorum. Çünkü şimdi senin başın belada, Mortimer.”

Mortimer ona şüpheyle baktı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Şimdi bir şekilde sen de benim güvende olacağıma dair söz vereceksin.”

“Cehennemde yanarım daha iyi.”

“Böyle deme.”

“Ne diyorsun sen?”

“Artık peşime adam takmayacaksın. Gelecekte Agnes ve Conrad’ı rahat bırakacaksın. Senden şikâyetçi olduklarını duyarsam, Kral’a küçük komplonuzu anlatmak için Westmins-

ter'e ne büyük bir hızla gidebileceğimi tahmin dahi edemezsin. Verdiği hükme nasıl karşı geldiğini anlatırım. Ve en güzel tarafı da ne biliyor musun, De Gray de tanıklık eder. Başın çok fena derde girer.”

Mortimer alaycı bir tavırla ağzını yamulttu. “Gerçekten senin için tanıklık edeceğini düşünmüyorsun, öyle değil mi?”

“Bunu anlayabileceğini sanmıyorum. Ona sor.”

Mortimer burnundan soludu. “Ee? Hepsi bu kadar mı?”

Robin bir an düşündü. “Hayır, tam olarak değil. Bana barış göstergesi olarak küçük bir hediye verceksin.”

“Sanırım fenalaşacağım.”

“Kendine gel.”

“Ne istiyorsun?”

“Kral’ın almam için izin verdiği dört kısırağa ve Brutus’a ek olarak, dört tane iki yaşında ve dört tane bir yaşında at. Bana hediye makbuzu hazırlatacaksın. Hem de hemen şimdi.”

Mortimer’in yüzü kireç gibi olmuştu. Ama sadece başıyla onayladı. Robin’in başını gerçekten büyük bir belaya sokabileceğini anlamıştı. Bu istekleri yerine getirmekten ve bir sonraki fırsatı kollamaktan başka çaresi yoktu.

Robin bir adım geri attı ve kılıcını kınına yerleştirdi.

Aynı anda Agnes, Isaac’i ayağa kaldırdı. Biraz sallanıyordu, gözlerini kırıştırdı ve ensesini ovuşturdu.

Agnes ağabeyinin yanına gitti ve Mortimer’a baktı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Mortimer bakışına karşılık verdi. Bunu yaptığı için kendini daha da sefil hissediyordu ama kendini ona bakmaktan alamıyordu da. En azından ismini söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı. Sesine güvenmiyordu.

Agnes sonunda arkasını döndü. “Kâğıt getireyim.”

Masaya boş bir kâğıt, bir mürekkep hokkası ve tüy kalem getirdi. Mortimer gönülsüzce yaklaştı, Robin hemen arkasından onu takip etti. Robin’in dikte ettiklerini yazdı, tüyü masaya bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Umarım sonun olurlar.”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “Dileklerini kendine sakla. Ah bu arada, eski arkadaşın, Kardeş Herbert, satış gelirinden payını alacak. Neticede bu fakirler için bir bağış. Bu da eminim seni teselli edecektir, ne de olsa hayırsever birisin.”

Mortimer söyleyecek söz bulamadı. Ona birkaç saniye daha baktı, sonra Leofric’e döndü. “Silahımı getir, gerzek.”

Leofric ayağa kalkmak üzereyken Robin onu bir el hareketiyle durdurdu. “Kapının yanında duruyorlar. Çıkarken alabilirsin.”

Mortimer arkasını döndü, Agnes’e bakmaktan kaçındı ve sırtı dik, başı yukarıda, doğruca kapıya yürüdü. Bir hamlede kılıcını ve hançerini yerden alıp dışarıya çıktı.

Atının nal seslerini duyana kadar hepsi kulak kabarttı. Sonra Robin gözle görülür bir şekilde rahatladı ve Isaac’ın yanına oturdu. “Nasılsın?”

Isaac yüzünü ekşitti. “Bilmiyorum. Mortimer’ın varlığı bile başımın ağrımasına sebep oluyor.”

Conrad bir bardak daha getirmek için ayağa kalktı ve Robin’in yanından geçerken koluna dokundu. “Sana hâlâ evlat dememe izin verirsen, söyleyeceğim tek şey, seninle çok gurur duydum, evlat.”

Robin sırtıttı. “Tamam. Bu sefer bir istisna yapabiliriz.”

“Tekrar gidecek olman çok kötü.”

Robin ciddileşti ve başıyla onayladı. “Sizin de gelmenizi isterdim.”

Conrad ve Agnes birbirlerine baktılar. “Hayır,” dedi Agnes sessizliği bozarak. “Burada kalacağız ve sen Waringham’ı geri alana kadar bekleyeceğiz.”

Bölüm 15

Fernbrook, Şubat 1368

Son Fernbrook Lordu Basil Huntingdon, bir yılı aşkın bir süredir duldu ve çocuksuz ölmüştü. Kral II. Henry zamanından beri ülke toprakları ailesine aitti ve nesiller boyu, ne kadar verimli olduklarını ispatlamışlardı. Basil'in iki evliliğinden olan beş oğlu, veba yüzünden ölmüştü. Avlanırken vahşi bir domuzun saldırısında ölen Philip hariç. Soyunun ölümüne üzülen Basil, ölene kadar Tanrı'nın onu unutmamasından yakındı. Bu bir yılı aşkın bir süre önceydi. Ölümünden sonra Fernbrook'daki işler önceki gibi devam ediyordu, çünkü yaşam koşulları değişmemişti. Çiftçiler, küçük St. Nicholas Kilisesi etrafındaki küçük köyde yaşıyorlardı, topraklarını ve ölen beylerinin topraklarını ekiyorlardı, bakımını yapıyorlardı, hasat ediyorlardı, kiralarnı ödüyorlar, mısır ve un öğütüyorlardı, ocaklarda ekmek pişiriyorlardı, yani her şey yolunda gidiyordu. İhtiyaçları olan son şey, ağzını açtığında ne söylediği anlaşılmayan, yeni moda ve çılgın fikirlerle köylülerin aklını karıştıran güneyli bir yabancıydı.

Değerli bir kılıca sahip, zırhsız, genç bir şövalye, belli ki tecrübesiz iki genç, uzun boylu bir çocuk, kızıl saçlı bir kız ve atlardan oluşan bu tuhaf insan topluluğu köylerine girdiğinde, onları kuşkuyla gözlerle izlemişlerdi. Üstelik zırhsız şövalye, yeni toprak sahibi olduğunu iddia ediyordu. Güldüler.

Robin ikinci gün kâhyayı kovunca artık gülecek bir şey kalmamıştı. Öfkelenildiler. İtiraz etmek için delegasyon oluşturdular. Demirci, değirmenci ve zengin çiftçilerden biri toprak sahibinin malikanesine gitti.

Robin onları mutfağın yanındaki büyük salonda karşıladı. Kocaman ve boş bir salondur, iki büyük penceresi vardı. Zemin saman yerine kalın, gri bir toz katmanıyla kaplıydı, tavan kirisinde terk edilmiş kırlangıç yuvaları vardı. Soğuk ve esintiliydi. şöminedeki ateş etrafı ısıtmaktan çok dumana boğuyordu.

Robin buna rağmen şöminenin dibindeki uzun masaya oturmuş, elindeki kitabı inceliyordu. Elinor içeriye girdi ve heyetin geldiğini bildirdi.

Robin alnını buruşturdu. “Heyet mi? Gelsinler.”

“Tamam. Robin, bu arada mutfaktaki ocağın bacası tıkalı. Ve mutfak domuz ahırına gibi. Tencerelerde örümcek ağları var ve çanak çömlekler kırık.”

Robin iç çekti. “Leofric’e bacayla ilgilenmesini söyle. Aramızdaki en zayıf o, yukarıya tırmanabilir.”

“Tamam. Ve Isaac, Dido’nun bu gece yavrulayacağını söylüyor.”

“Evet, korkarım öyle olacak. Uzun yol onu yormuş olmalı, şimdi erken doğum yapacak. Hemen ona bakacağım.”

“Umarım bir aygır olur.”

Robin başıyla onayladı. “Bir kısrağa ihtiyacımız olmasına rağmen. Önemli olan hayatta kalması.”

“Evet. O halde adamları içeriye alıyorum.”

“Anlaştık.”

Robin doğruldu ve ellerini ateşe uzattı. Ayak seslerini duyduğunda, arkasını döndü.

Üç adam kapı eşiğinde duruyorlardı, sadece değirmenci ona bakıyordu.

Robin adamları bir el hareketiyle içeriye davet etti. “İçeri girin.”

Adamlar tereddüt ederek içeri girdiler.

Robin neden geldiklerini tahmin edebiliyordu. Ona sıcak bir hoş geldin demek ve geleneklerine göre karşılamak için gelmemişlerdi. Bunu yapmaları için herhangi bir neden de yoktu. Israrla sustu.

“Şey, köyde kâhya John’u kovduğunuz söyleniyor efendim,” diye girdi değirmenci konuya.

“Öyle denilebilir, evet.”

Değirmenci gergindi, kızarmış burnunu ovuşturdu. “Biz de bunu neden yaptığınızı merak ettik efendim.”

“Demek merak ettiniz, öyle mi?”

“Evet, efendim.”

“Sen değirmencisin, öyle değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Peki, bir ismin de var, öyle değil mi? Yani demek istediğim tartışmadan önce tanışsak, daha iyi olmaz mı?”

Değirmenci şaşkın gözlerle tebessüm etti. “Benim ismim Jack, efendim. Bunlar da demirci Luke ve Bill Longleg.”

“Peki, Jack, Luke ve Bill. Benim ismim de bildiğiniz gibi Robin Fitz-Gervais. Ve Lancaster Dükü, burada bir şeyler yapabilmem için, Tanrı’nın kutsadığı bu güzel, bereketli toprakları bana verdi. Buradaki tarımı geliştireceğiz ve zenginleştireceğiz, böylelikle ne siz ne de ben, açlık çekmeyeceğiz. Ve bu, çalan ve dolandıran bir kâhyayla mümkün değildi.”

Adamlar çok şaşırmıştı. “Ne... ne diyorsunuz efendim? Kâhya John’un bir hırsız olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu demirci hayal kırıklığına uğramış bir halde.

Robin iç çekti. “Evet, korkarım öyle. Mülk gelirlerinin neredeyse yarısını cebine atmış. Etrafınıza bir bakar mısınız? Bu ev tam bir pislik yuvası ama sözüm ona geçen yıl bu evin bakımı için dört sterlin harcanmış. Dört sterlin! Ve iki yıldan beri ormanda tahtalar kesilmiyormuş. Ama ben dün, ağaçların kesildiği bir alan gördüm, bir turnuva arazisi büyüklüğündeydi. Oradan çıkan odunlar nereye gitti. Ve kışlık yemler! Onun listesine göre kışlık yemler en az elli sığır için harcanmış. Ama ben on iki inek ve bir çift öküz saydım. Yemleri satmış... Evet, canınızı sıkamak istemem. Söyle Bill Longleg, nasıl oluyordu da oğulların ve sen, hasat zamanı, tarlada sadece iki veya üç gün çalışıp sonra izin alıyordunuz?”

Bill hafifçe irkildi. “Şey, nasıl söylesem efendim, biz hep şanslıydık... yani demek istediğim...”

“Demek istediğin, kâhya John’a istediği parayı verdiği zaman, onunla rahatlıkla konuşabilme şansına sahip olduğun mu? İtiraf edebilirsin, hasat zamanının ne kadar zor olduğunu bilirim, insan elbetteki kendi tahılından kar etmek ister . Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Ama ufak çaptaki köylülere karşı bu hiç de adil değildi.”

Bill kızardı, bir cevap borçluydu.

“Ama... tüm bunları nereden biliyorsunuz efendim?” diye sordu Jack.

“Defterlerin nasıl tutulduğunu biliyorum. Bir zamanlar ben de yaptım.”

“Ama efendim, Basil hiçbir zaman...”

“Bu nedenle sefil bir adam olarak öldü ve bu nedenle kâhya John, bir eli yağda, bir eli balda yaşadı. Her pazar Fransız şarapları içti ve kuzularla beslendi, Basil Huntingdon’dan daha görkemli bir hayatı vardı. Onu bir kene gibi emdi. Onu ve köyde parası olmayan herkesi. Ona güvenmemeliydiniz. Daha iyi bir kâhyanız olacak, bana inanın.”

Adamlar birbirlerine gergin gergin baktı.

“Ama efendim,” diye başladı demirci cesur bir şekilde. “Fernbrook’da köylüler kâhyalarını kendileri seçer.”

Diğer ikisi sessizce başlarıyla onayladı.

“Evet, biliyorum, burada âdet böyle. Bir sonraki pazar akşamı, mahkeme gününde yeni bir seçim yapabilirsiniz.”

“Mahkeme günü mü?” diye sordu Jack endişeyle.

Robin omuzlarını silkti. “Bir yıldan beri hiç yapılmadı, öyle değil mi? Sanırım artık askıya almamalıyız. Ve katılmayacakların gerekçelerinin kabul edilmeyeceğini söyleyin, hasta olanlar hariç. Artık birbirimizi tanımamız gerekiyor. Ama onlara, geçen yılın eksiklikleriyle uğraşmayacağımı da söyleyin, bunun için vaktim yok. Seçimi siz yapacaksınız. Her şikâyeti dinleyeceğim ve mümkün olduğunca mantıklı bir şekilde çözmeye çalışaca-

ğım. Ve jürinin desteğini de alacağım. Evet, mahkeme günü kâhyanızı seçin ve onun sizin için ağzınız, gözünüz ve kulağınız olmasına özen gösterin. Ama defterdar olmayacak. Bunu ben kendim yapacağım ya da birisini seçeceğim.”

Adamlar inanamaz gözlerle bakıyordu.

Robin gülümsememek için kendini zor tuttu. “Oldukça kuru bir hava var, sizce de öyle değil mi?”

Bill belli belirsiz gülümsedi. “Siz söyleyince fark ettim, efendim ...”

Robin kapıya doğru yürüdü ve neredeyse Isaac’le çarpıştı. “Ah, seninle karşılaşmam iyi oldu. Isaac, bunlar demirci Luke Smith, değirmenci Jack Miller ve Bill Longleg. Luke, Jack, Bill, bu da Isaac, benim şimdiki kâhyam.”

Isaac bir an ona şüpheyle baktı ve sonra içeri girdi. Adamlarla teker teker tokalaştı. Robin, Elinor’u çağırdı, kız kısa süre sonra elinde bir testi bira getirdi.

Köylü üç adam minnetle içtiler.

Luke sakalındaki köpüğü sildi. “Hm, güzel bira.”

Isaac büyük bir yudum aldı. “Evet, öyle. Yanımızda bir fıçı getirdik. Fazla kalmadı. Yakında sizinkilerin tadına bakmak zorunda kalacağız.”

“Beğenirsiniz,” dedi Jack. O ve arkadaşları, Isaac bira getirdikten sonra kendilerini daha iyi hissetmeye başlamışlar, ürkekliklerini üstlerinden atmışlardı. “Eminim alışacaksınız.”

Isaac başıyla onayladı. “Başka çare de yok zaten. Sanırım hepimiz birkaç değişikliğe alışmak zorunda kalacağız.”

Luke huzursuzca alnını buruşturdu. “Öyle mi dersiniz, efendim?”

“Emin ol. Ve bana efendim deme. Isaac yeterli.”

“Peki, Isaac. Neden burada bir şeyler değişmek zorunda? Fernbrook’u şu anki haliyle seviyoruz.”

Robin bir el hareketiyle geçiştirdi. “Fernbrook benim şimdiye kadar gördüğüm en kötü yer. Nedeni yanlış ekonomi ve sorumsuzluk. Artık bir şeyler değişecek, çok şey oldukça de-ği-

şecek. Toprakların büyük bir bölümü otlak olacak ve sonraki üç yıl içinde, kâr getirecek at üreticiliğini başlatacağım. Çok iş var. Ahır bölmeleri ve ilave iki tahıl ambarı inşa etmek için keresteye ihtiyaç var, otlaklar için birkaç mil çit döşenmesi gerekiyor. Eğer doğru bilgilendirildiysem, her köylü bana haftada üç buçuk iş günü borçlu, öyle değil mi?”

Jack tereddüt ederek başıyla onayladı. “Ama efendim Basil, hasat zamanı dışında hiç işçiye ihtiyaç duymamıştı.”

“Korkarım başlangıçta hepsine ihtiyacım olacak. Ve bu yeterli bile olmayabilir. Ücretlerini ödeyecek kadar param yok ama bana oğlunu gönderecek herkes hizmetinin karşılığını kira parasından düşebilir. Burayı, tüm batının en kazançlı toprakları yapacağım ve benimle olan herkes kazanacak.”

Adamlar etkilenmişlerdi, sustular.

Isaac onlara keyifle bakıyordu. “Artık ne kastettiğimi anlamışsınızdır.”

Luke Smith düşünceli bir şekilde alnını buruşturdu. Sonunda usulca, “Her türlü alete ihtiyacınız olacak efendim,” dedi.

Robin derin nefes aldı ve demirciye minnettar bir şekilde gülümsedi. “Hemen başla.”

“Yarın sabah.”

“Harika. Isaac daha sonra demirciye gidecek ve ihtiyaç duyulan şeyleri söyleyecek. Ve Luke, fiyatların ne kadar adil olursa, ödemeleri o kadar çabuk yaparım.”

Luke gülümseyerek ellerini ovuşturdu. “Anlaşacağımızdan eminim.”

Robin başıyla onayladı ve diğerlerine döndü. “Daha fazlasına ihtiyacım var: yeni bir çatı için kiremitler. Parşömenlere ve pencere kanatlarına. Bana gereken şeyleri hızla tedarik edebilirsiniz, başka bir yerden getirtmek yerine hemen Fernbrook’tan sipariş ederim.”

Bu arada Bill ve Jack’in de yüzleri aydınlanmıştı. Jack başıyla onayladı. “İnsanları haberdar edeceğim efendim.”

İçkilerini bitirdiler ve kısa süre sonra vedalaştılar. Artık

aceleleri vardı. Robin geldiklerinde olduklarından çok daha neşeli olduklarını düşündü. Onlara kapıya kadar eşlik etti.

Bardaktan boşalırcasına yağın yağmura çıkmadan önce, Luke kısa bir an için tekrar arkasını döndü. “Hepsinden önemlisi, bu eski evi adam edip temizleyecek birkaç kadına ihtiyacınız var.”

Robin başıyla onayladı. “Belki de en doğrusu yıkıp baştan inşa etmek.”

Luke neşeyle göz kırptı. “Böyle söylemeyin. Denemekte fayda var. Eşim Berit bununla ilgilenebilir.”

“Bu harika olur, Luke.”

“Tamam, anlaştık. Bu kadar yeni fikrin toz ve örümcek ağları arasında kalmasına izin veremeyiz.” Robin’e baktı ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. “Fernbrook’a hoş geldiniz, Sör Robin.”

Isaac sırtını ateşe dönmüş, ikinci bardağını içiyordu. “Tanrı aşkına, attan falan mı düştün?” dedi Robin’e.

“Ne?”

“Kafan yerinde değilmiş gibi görünüyor.”

“Hoşuna gitmeyen şey ne?”

Isaac derin bir nefes aldı. “Birincisi: Tüm bu masrafları neyle ödeyeceğiz? Parşömenler, aletler ve diğerleri? Tüm nakitimiz bir sterlin, on dört şilin ve on bir buçuk peni. İkincisi: Madem ödeyemeyeceğimiz şeyler sipariş ediyorsun, o zaman biraz erzak ve en azından Elinor için kuştüyü bir yatak daha acil olmaz mıydı? Üçüncüsü...”

“Üçüncüsü?”

“Bu kadar komik olan ne?”

“Hiçbir şey. Ama erzak almamıza gerek yok Isaac. Canımızın isteyeceği her şeye sahibiz. Kuş tüyü yastıklarımız bile var. Kısır bir atımız ve paramız da. Neredeyse otuz sterlin.”

Isaac başını iki yana sallayarak ona baktı. “O zavallı şeytanı kovdun ve sahip olduğun her şeyi elinden aldın! Bu... asla aklıma gelmezdi.”

“Böyle bir şey yapmadım. Dün akşam ona gittim ve her şeyi

bildiğimi söyledim. Sonra bu görevi yeterince yaptığını ve artık yerine başka birinin geçmesi gerektiğini bildirdim. Topraklarında kalmasını gerektirecek bir neden yoktu, neticede bir hırsızdı ve Huntingdon'u arsızca soymuştu ama ona, burada ahır uşağı olarak çalışabileceğini söyledim. Görünen o ki uzun bir süre lord gibi yaşadığı için bunu göze alamadı. Ve panikle kaçtı. Tabii ki para kutusunu aldım ama zaten o da bir at dışında her şeyi bırakıp gitmiş. Bence hemen evine gitmeli ve ganimeti güvence altına almalıyız.”

Isaac ona merakla baktı. “Onu aratacak mısın?”

“Tabii ki hayır. Bu en basit çözüm yoluydu, öyle değil mi?”

“Peki, Tanrı aşkına, insanlara neden benim yeni kâhya olduğumu söylüyorsun?”

“Çünkü bunun çok şahane bir fikir olduğunu düşünüyorum. At yetiştiriciliğimiz henüz daha küçük çaplıyken, her ikisiyle ilgilenebilirsin. Ve insanları iyice tanıdığında işi üstünden alacak birini seçebilirsin.”

“Evet, Robin ama küçük bir şeyi unuttun. Ben okuma bilmiyorum.”

“Bu doğru değil. Agnes’in sana ders verdiğini biliyorum.”

Isaac eliyle boş ver işareti yaptı. “Ders verdikten bir ay sonra beni umutsuz vaka ilan etti.”

“İlgini olmadığı için, seni mankafa. Bir kez daha deneyeceksin. Ve hızlı öğrensen daha iyi olur. Lancaster’ın birini buraya yollaması çok uzun sürmez ve o zamana kadar bir kâhyaya ihtiyacım var.”

Isaac iyice düşündü. Kararsız görünüyordu. “Peki, ya istemiyorsam?”

“O zaman çaresiz kalırım. Senin dışında kimseyi tanımıyorum. Ben yokken, buradaki işlerin doğru yürüyeceğine ancak bu şekilde emin olabilirim. Ve insanlar için de iyi olurdu, sana güvenebilirler. Hepsinden önemlisi senin için iyi olurdu.”

“Neden böyle düşünüyorsun? Hırslı biri değilim, Robin. Bu hayatta, senin gibi büyük beklentilerim yok. Kâhya olma-

yı önemsemiyorum, bu karşı taraf olmak demek, unuttun mu? Bizim taraftakilerden birinin çocuğuyum ve hayatımın geri kalanını senin atlarını eğitmekle geçirirsem çok daha mutlu olurum. Ya da ahırları temizleyerek. Kafa patlatmak zorunda olmaktan nefret ediyorum.”

Önceleri ben de nefret ederdim, diye geçirdi Robin içinden. Isaac’e bu görevi vermenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi. Yalnız işin kötü tarafı, topraklarını kime emanet edeceğini gerçekten bilmiyordu.

“Oswin’e ne dersin?” diye sordu Isaac umut dolu bir ifadeyle.

Robin iç çekerek başını salladı. “Beni yanlış anlama, Oswin iyi biri ama bu görev onu çok zorlayabilir. Ayrıca Oswin para bağımlısı. Sen biçilmiş kaftansız, parayla alakan yok.”

“Neden benim de zorlanabileceğimi düşünmüyorsun?”

“Hm. Bunu söylemesem daha iyi...” Isaac’in yüzünü asmasına güldü, sonra tekrar ciddileşti. “Dene, Isaac. Lütfen!”

Isaac kendini savunmak istercesine ellerini kaldırdı. “Bana böyle şeyler yapma. Sakın bana, ‘Benim için yap Isaac’ deme!”

“O zaman kendin için yap, seni inatçı...”

“Piç mi diyecektin? Söyle, nasılsa alışkınım.”

“En azından adam gibi okumayı öğrenmeye çalış. Ve yazmayı da tabii ki. Gerçekten hoşuna gitmezse konuyu kapatırız, anlaştık mı?”

Isaac bunu yapabileceğini düşündü. En azından nezaketen bir-iki hafta, istiyormuş gibi yapabiliirdi. Sonra onu rahat bıraktı. “Anlaştık.”

Oswin, Isaac, Leofric ve Elinor kısa bir süre sonra ortadan kaybolan kâhyanın evine doğru yola koyuldular. Yanlarına, çiftliğin emektar iki öküzden birinin çektiği, sallanan bir araba aldılar. Öküz zararsızdı ama aynı anda aptal bir yüz ifadesi vardı, Elinor’a göre adı Frederic olabilirdi.

Robin bulabildikleri tüm yazılı evrakları, gözlerine önemli ve gerekli görünen her şeyi almalatını söylemişti. Kendisi Di-

do'nun yanında kalmak istedi. Doğumun yakın olduğuna dair işaretler veriyordu ve kolay geçecekmiş gibi görünmüyordu. Hamile kısrakları, hemen çiftlik evinin yanındaki küçük ahıra götürmüşlerdi. Brutus'u, iki ve bir yaşındaki atları ve beraberlerinde getirdikleri diğer atları, çiftliğin diğer ucundaki yıkık dökük ahıra koymuşlardı. Robin orayı yeniden inşa etmeleri gerektiğini düşündü. Hayvanlar, gözle görünür bir şekilde kendilerini iyi hissetmiyorlardı.

Dido'ya kalın bir saman yatağı yaptı ve yanında beklemeye başladı. Yanında birinin olmasını seven atlardandı. Diğer atlar doğum yaparken yalnız olmak istiyordu ama Dido istemiyordu. Desteğe ve teselliye ihtiyacı vardı.

At yere yattığında, Robin'de şişkin karnının yanına diz çöktü ve karnını yokladı. Sonra elini çekti. "Evet güzelim, küçük şeytan ters geliyor."

İç çekerek kollarını sıvadı. Tedbirli davranıp önlük takmıştı. Dido huzursuzca burnundan soludu.

Robin hafifçe omzuna dokundu. "Korkma. Her şeyi yoluna sokacağız."

Robin'i üstü başı kan ve pislik içindeyken Fernbrook köyünün papazı içeriye girdi. Evde hiç kimseyi bulamayınca, bir takım mırıltılar duyduğu için, tereddüt ederek ahıra gelmişti. Midesi kalkarak gördüğü manzaraya baktı.

Robin'in kolu dirseklerine kadar atın rahminin içindeydi. Kapı eşiğinde bir hışırtı duyduğunda, umut dolu gözlerle baktı. Sonra alnını buruşturdu. "Tanrı'nın selamı üzerinde olsun rahip kardeş ama uygunsuz bir zamanda geldiniz."

Rahip çenesini kaldırdı. "Efendini nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin, çocuk?"

Robin ona bakmıyordu bile, kapalı gözlerle atın karnını yokladı. "Kimmiş o?" diye sordu.

"Robert Fitz-Gervais tabii ki."

Robin gözlerini açtı ve kolunu dışarı çıkardı. "Fitz-Gervais benim."

Rahibin nutku tutuldu.

Robin samanlara elini sildi ve Dido'nun şah damarını hissetmek için baş tarafına koydu. Nabzı hızlı atıyordu. Robin dudaklarını ısırdı ve terli tüylerini okşadı. "Beni kedere boğma, Dido. Beni yarı yolda bırakma. Hadi, sakın sakın..."

"Bir sıkıntısı mı var?" diye sordu ziyaretçi.

Robin ona ilk kez net olarak baktı. Karşısında, ellerini beline dayamış, siyah cüppeli, iri bir Benediktin vardı. Başının tepesini, gri lüleleri çevreliyordu ve mavi gözlerle Robin'e bakıyordu.

"Var rahip kardeş, durumu iyi değil. Dört saattir böyle. Ama tay bir türlü gelmiyor. Sanırım kalbi buna çok fazla dayanmaz."

"Hm. Yardım edebilir miyim?"

Robin şaşkın gözlerle ona baktı. Sonra gülümseyerek başını iki yana salladı. "Sanırım onun için yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Dua etmekten başka tabii ki."

"Doğum yapan bir kısrak için mi?"

"O da Tanrı'nın yarattığı bir varlık değil mi? Korku ve acı çekmiyor mu?"

"Öyle. Haklısınız."

"O zaman lütfen." Birkaç adım yaklaştı, ellerini kısrakın üzerine koydu ve mırıldanarak dua etti.

Robin ne yapacağını bilemedi, gülmeli miydi yoksa etkilenmeli miydi? Soru sorabilmek için fazla zamanı da olmadı, çünkü aniden bir hareketlenme başlamıştı. Dido tekrar kıvrandı ve rahminden, süt beyazı zarla kaplı küçük bir toynak görüldü.

Tay dışarı çıktığında rahip sustu. Merakla yaklaştı ve nefes alan küçük, ıslak canlıya baktı. "Bu kadar küçük olduklarını bilmiyordum."

Robin gülümsedi. "Daha önce hiç görmemiş miydiniz?"

"Sadece koyunlarda. Ve atlar daha büyük oldukları için düşünmüştüm ki... Yani, gerçekten atlardan anlıyorum. Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Evet. Bir kova su getirebilir misiniz? Buradaki boş."

Rahip tek bir kelime etmeden boş kovayla dışarıya çıktı, kısa bir süre sonra geri geldi ve Robin'in talimatıyla Dido'ya su içirdi. Robin bu arada yeni doğan tayı ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

"Sağlıklı mı?" diye sordu rahip.

"Evet."

"Erkek mi dişi mi?"

Robin gülümsemesini gizleyemedi. "Bir aygır." Özenle nemli bir havluyla tayı temizledi. "Mükemmel küçük bir aygır."

"Peki ismi ne olacak?"

"Argos."

Tayın gür yelesini okşadı. Titrek bacaklarla ayakta durmaya çalışıyordu, gözleri hâlâ kapalıydı. Tüyleri yavaş yavaş kuruyordu. Ama siyahtı. Argos, kardeşi Brutus'un bir kopyasıydı.

Robin ayağa kalktı ve Dido'ya baktı. Bitaptı ama her şey yolunda görünüyordu. Diş etleri, iç kanama olduğuna delalet olabilecek beyazlıkta değil, kırmızıydı. Robin başını okşadı, kolunu boynuna doladı ve alnını atın alnına dayadı. Gözlerini kapadı ve nasıl olduğunu kontrol etti. Dido'nun mesajı açıktı. Çok gururluydu. Robin gülerek burun deliklerini okşadı. "Evet, iyi iş çıkardın. Sen cesur bir kızsın. Ve şimdi ayağa kalk."

Güçlü ve uzun bacaklı kısırak yavaşça doğruldu ve ayağa kalktı. Yavrusu kadar emin adım atamıyordu, tay ise tökezleyerek hemen annesinin yanına gitti, küçük başını ileriye doğru uzattı, bir müddet arandıktan sonra emmeye başladı.

Robin bir süre izledi, sonra ayağa kalktı. "Evet, bu kadar. Şimdi anneyle oğlunu yalnız bırakabiliriz. Yardımınız için teşekkür ederim rahip..."

"Horace. St. Gregoris'den geliyorum ve ayrıca Fernbrook'un köy rahibiyim."

Robin şaşırmamıştı. Takdis edilmiş bir sürü papaz vardı ve Fernbrook gibi küçük bir köyün dini makamı, bir papazın karını doyurmak için yeterli değildi. Bu nedenle de papazlar genelinde civar köylerin dini ihtiyaçlarıyla da ilgileniyordu. Robin, onu çok daha kötü bir şekilde karşılayabilirdim, diye düşündü.

Gülerek omuz silkti. “Umarım bu karşılama için beni bağışlarsınız, Peder Horace.”

“Bağışlanacak bir şey yok. Benim konumumdaki bir adam, Tanrı’nın mucizelerine, ender olarak bu kadar... yakından şahit olabilir. Benim için çok büyük bir tecrübeydi.”

Robin başıyla onayladı. “Öyle. Ve yüzlerce kez izleseniz de farklı olmuyor. Benimle içeriye gelmek ister misin peder? Şansımız varsa, bir kadeh şarap bile içebiliriz.”

“İkna oldum bile.”

Beraber avluya çıktılar. Hava kararmıştı ve nihayet yağmur kesilmişti. Robin kuyunun yanında durdu ve üstüne baktı.

“Önden gidin. Bence en güzeli içine atlamam olur.”

Horace gülerek kapıya doğru yürüdü.

Robin eve girdiğinde, diğerlerinin geri döndüğünü gördü. Elinor, Horace’ı ateşin yanında, rahat bir koltuğa oturtmuş ve ona baharatlı sıcak şarap ikram etmişti.

“Sen de ister misin?” diye sordu Robin’e.

“Lütfen. Ama ilk önce gidip onu görebilirsin.”

“Kimi?”

“Peder Horace sana hiçbir şey anlatmadı mı? Dido’nun yavrusunu.”

Kız kapıya doğru koşmaya başladı. “İsaac! Isaac, tay!” diye bağırıldığını duydular ve sonra kapı hızla kapandı.

“Tatlı kız,” dedi Horace.

Robin bir sandalye çekti. “Öyledir.”

“Kız kardeşiniz mi?”

“Beraber büyüdük. Babası benim manevi babamdır.”

Elinor, açıklamak istemediği nedenlerden dolayı, Robin’in kendisini kız kardeşi olarak tanıtmamasını kesinlikle istemiyordu. Bu yüzden kendilerini bu duruma alıştırmışlardı.

Rahip Horace ona meraklı gözlerle bakıyordu. “Tuhaf bir ev halkınız var. Oldukça genç bir manevi kız kardeş, dilsiz ama macera seven bir genç, kralın okçularından biriymiş gibi görünen tembel bir delikanlı ve aşk yüzünden kalbi kırık, zeki, hatta neredeyse bilge bir genç.”

“Tüm bunları şu kısacık zamanda mı anladınız?”

“Hiçbiri bu zamana kadar rol yapmayı öğrenememiş.”

“Evet.”

“Sizin gibi genç bir adam için, bu kadar çok sorumluluk ağır bir yük olmalı.”

“Ne söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Şey, söylediklerim açık. Sizinle buraya gelen insanların beklentileri var. Sonra sizi uğraştıracak olan bu toprak ve büyük planlarınız... Artık bir kâhyanız da yok.”

“Sanırım her şeyi duymuşsunuz.”

“Hm. Fernbrook’a geldiğimde, ilk önce demirciye giderim. Bu sayede her şeyi öğrenmiş olurum.”

Robin belli belirsiz gülümsedi. “Evet, Luke kurnaz bir delikanlı.”

Diğerleri ahırdan geri geldiler. Hepsinin gözleri parıltıyordu.

“Birazcık küçük,” dedi Isaac. “Ama Brutus ve Cupido da öyleydi. Aileden gelen bir özellik olmalı.”

Elinor eliyle boş ver işareti yaptı. “Her tay doğduğunda aynı şeyi söylüyorsun, Isaac. Tabii ki küçük olacaklar. Ama büyüyorlar, biliyorsun. Yemeğe kalacak mısınız peder? Korkarım ancak yarından sonra gerçekten yemek pişirebileceğiz ama soğuk et, peynir, taze ekmek ve ballı kek ikram edebilirim.”

Horaca duygularını saklamadı. “Kulağa harika geliyor, çocuğum. Doğuma yardım etmek beni gerçekten acıktırdı.”

★

Ertesi sabah Fernbrook’lu kadınlar geldi ve evi baştan aşağı temizlediler. Robin karmaşadan kaçtı. Şafak söktükten kısa bir süre sonra Brutus’u eyerledi ve komşularını ziyaret etmek için yola koyuldu. Yanına Leofric’i aldı ve dört-beş gün yollarda olacağını bildirdi.

Gerçekten de neredeyse iki hafta sürmüştü. Lancashire’da yerleşim seyrek ve mesafeler düşündüğünden daha uzundu. Ziyaretine gittiği kuzeni Gisbert, onu hemen bırakmak iste-

medi ve altı gün boyunca Rickdale'de, onun yanında kaldı. Bu sırada bir sürü toprak sahibiyle, şövalyeyle ve birkaç soyluyla tanıştı, konuştuğu herkese, sohbetin bir yerinde, at yetiştiriciliği yaptığını ve bir sonraki baharda satışlara başlayacağını anlattı. O kadar çok ilgi görmüştü ki fırsatını bulduğunda, kıştan önce, en azından bir kısrağa daha almaya karar verdi.

Eve dönüş yolunda St. Gregory'de durdular ve Robin manastırı ziyaret etti. Resmi bir öğle yemeğinden sonra, soğuk, karanlık manastır yazıhanesinde, genç rahiplerin çalışmalarını denetleyen Peder Horace'ı buldu.

"Şuna bir bakın! Fitz-Gervais! Bu ne güzel bir sürpriz. Argos nasıl?"

"Onu son gördüğümde, güçlü ve sağlıklıydı."

"Harika. Peki, sizin için ne yapabilirim?"

"Bir tavsiyeye ihtiyacım var, peder."

"Dinliyorum."

Robin pencerenin yanındaki duvara yaslandı ve bir müddet papaza baktı. "Şey, mesele şu ki birini cehaletin esaretinden kurtarmak istiyorum."

"Bu çok güzel."

"Problem, bilginin ışığına karşı hiçbir ilgisinin olmaması."

"Bu çok kötü."

Robin bir an elini alnının üstünde gezdirdi ve ricasını dile getirdi.

Horace başını iki yana salladı. "İstediğiniz şey sadece Latince dilinde var."

"Burada var mı?"

"Olabilir."

"Onu ödünç alabilir miyim? Ben... kendim çevirebilirim. Benim için de iyi olur, Latincem körelmişti."

Peder Horace hafifçe öksürdü. "Bu fikir manevi açıdan doğru değil."

"Ama iyi bir amaca hizmet edecek."

"Hah!"

“Onu bana verecek misiniz?”

Horace ona düşünceli gözlerle baktı. Sonunda iç çekti. “Umarım, günah çıkartan papazınız olarak, beni ne kadar zor bir duruma soktuğunuzun farkındasınızdır.”

Robin kendisinden emin bir tavırla başıyla onayladı. “Sizin ikimizin hatırı için olayı çözümleyeceğinize eminim.”

Ev neredeyse tanınmaz haldeydi. İki hafta içinde tamamen değişmişti. Yerler tertemizdi, taze saman ve kokulu bitkiler serilmişti, duvarlar kireçle boyanmış, çatı kirişlerindeki kurlangç yuvaları yok olmuştu. Mutfak cilalı bakır tencereler sayesinde göz kamaştırıyordu, baca sorun çıkarmadan çalışıyordu, hemen bitişikteki kiler odasının rafları tozlardan arındırılmıştı ve çuvalların, tencerelerin, fiçilerin içindeki lezzetlerden, insanı cezbeden kokular yükseliyordu. Tavandan aşağıya, dışı baharatla kaplı, tütsülenmiş domuz butları sallanıyordu. Büyük salondaki meşe masanın etrafında, bankların dışında, hırsız kâhyanın cilalı sandalyeleri de duruyordu. Büyük pencereler yarı saydam parşömenlerle kaplıydı. Üst kattaki tüm odalar havalandırılmış ve temizlenmişti, Robin’in yatağındaki cibinlik perdeleri yenilenmişti. Tıpkı önceki gibi sade bir evdi ve çatı yeniden onarılana kadar yağmur içeriye yağacaktı ama kir pas, yerini tertemiz bir canlılığa bırakmıştı. Robin Elinor’la birlikte evi gezerken, onu saran güçlü ev özlemi karşısında şaşkındı.

Sonunda tekrar büyük salona geri döndüler.

“İnanılmaz, Elinor. Harikalar yaratmışsın.”

“Ben değil. Çoğunu köyden gelen kadınlar yaptı.”

“Harika.”

“Gerçekten beğendin mi?”

“Evet. Peki sen?”

“Hem de nasıl. Unutma ki ilk defa bu kadar büyük bir evde yaşıyorum. Orasından burasından yağmur yağması önemli değil, kendimi bir kraliçe gibi hissediyorum. Yani demek istediğim, cibinlikli bir yatağım ve duvarda çiçek desenli bir halım var. Bu şahane, öyle değil mi?”

Robin ona sıcak bir tebessümle baktı. “Evinizi özlemiyor musunuz?”

Elinor tekrar ciddileşti. “Sence hepimiz biraz ev özlemi çekmiyor muyuz? Kardeşlerimi ve babamı özliyorum. Ama çok mu kötü? Hayır. Nasıl söylesem, babamı gerçekten özliyorum ama son zamanlarda pek anlaşılmıyorduk. Babalar kızlarının büyümesinden hoşlanmıyor. Bazen çekilmez oluyordu. Hayır, özlemiyorum, beni merak etme, Robin. Burada emin ellerdeyim.”

Robin rahatladı. “Güzel. Ben de bizimle geldiğin için mutluyum, Elinor. Sana bunu daha önce söyledim mi?”

Kız yere baktı ve başını salladı. “Hayır, Robin.”

“Ama öyle. Bu evin bir bekar evine dönüşmesini engelliyorsun. Ve harika bir ev sahibisin. Peder Horace da böyle düşünüyor. Sana gerçekten minnettarım.”

Elinor gülerken ellerini kaldırdı. “Kes şunu, beni utandırıyor-sun.”

Robin gerçekten kızardığını fark etti. Büyüleyici bir manzara-ya-ı. Kafası karışmış bir halde etrafına baktı. “Isaac’ın nerede olduğunu biliyor musun?”

“At biniyor.”

“Peki. Geldiğinde onunla konuşmak istiyorum.”

“Ona söylerim.”

★

“... ke-me-na-te. Kemenate ne anlama geliyor ki?”

“Yatak odası.”

“Hmm, tamam: Kadın adamı kemenate’de karşıladı. Zam... zambak... beyazı teni mum ı-şı-ğında pa-rıl-dı-yo-du, kır-mı-zı du-dak-la-rı- nem-li bir gonca gi-biy-di. Şö-val-ye-ye tek bir-söz söyle-me-den e-li-ni tuttu ve...ve... O-nu kor-saj-ı-nın... lanet olsun, bu da ne demek oluyor? – i-çi-ne sok-tu. A-dam ka-dı-nın göğ-sü-nü ya-vaş-ça a-vuç-la-ma-ya baş-la-dı. Di-ğer e-li-y-le-de, ya-vaş-ça göğ-sünü sa-ran i-pek ku-ma-şı...”

“Tamam, Isaac. Bence bugünlük yeterli.”

Isaac kızgın gözlerle başını kaldırdı. Yüzü kıpkırmızıydı ve kahverengi perçemleri okuma gayreti yüzünden ter içindeydi. “Ciddi değilsin, öyle değil mi?”

“Ciddiyim. Aşırı yorulдум. Ve geç oldu.”

“Ama devamında ne olacak?”

“Yarın görürsün.”

“Aa, hadi Robin! Sadece birkaç satır daha ...”

Robin için için güldü. “Hayır. Yarın.”

Isaac sahip çıkarcasına kolunu sayfaların üstüne koydu. “Bugün. İstersen sen uyumaya gidebilirsin. Ama mumu bana bırak.”

Robin tereddüt ediyormuş gibi yaptı. “Bilmiyorum. Yanlış okuyabilirsin...”

“Hadi ama!” dedi Isaac sertçe, sonra tekrar kitaba gömüldü. Robin ayağa kalktığı anda ve durumdan hoşnut bir tebessümle dışarıya çıktığında, kafasını kaldırıp bakmadı.

Isaac baş döndürücü bir hızla öğreniyordu. Robin bunun hiç gerçekleşmeyeceğini düşünmüştü. Isaac’ın en azından Leofric gibi bir süreye öğrenebileceğini düşünmüştü. Ama Isaac heyecanı ile, Robin’in öğrenme şevki adına bildiği her şeyi gölgede bırakmıştı. Tahta merdivenleri çıkarken, aslında buna pek de şaşırmamalıyım, diye düşündü. Neticede amacı da tam olarak buydu. Kitabın içindeki hikâyeler bir zamanlar onu da büyülemişti. Müstehcen hikâyeler değillerdi, kaba ya da terbiyesiz hiçbir şey yazmıyordu. Tamamen leydilerle şövalyelerin, hizmetçilerle uşakların, leydilerle uşakların, hizmetçilerin ve şövalyelerin aşk hikâyeleriydi. Aşkın verdiği acıları, hazzı anlatıyorlardı ve ayrıca biraz da erotikti. Robin geceler boyu çalışmış, detaylı yazılmış sahnelerde bilmediği bir sürü kelimeyle karşılaşmıştı. Bazen de kafası karışmıştı. Hikâyelerin havasından çıkmamaya çalıştı, başka bir lisandan çevrildiği için dil açısından zerafetini kaybetmiş olmasına rağmen, amacına ulaşıyordu. Isaac onlara umutsuzca bağlanmıştı.

Birkaç hafta sonra yazma dersleri de başladı. Robin kâğıtla

mürekkep aldı ve Isaac'e önce harfleri yazmasını, sonra hikâyesinin içindeki kelimeleri yazmasını söyledi. İkisi için de tam bir hayal kırıklığıydı. Okumayı ne kadar kolay öğrendiyse, okunaklı bir harf yazabilmesi o kadar imkânsız görünüyordu. Biçimsiz, düzensiz şekiller çiziyordu. Isaac'in ilerlemesine yardımcı olan Leofric çözümü buldu. Bir akşam, hep birlikte, salondaki uzun masada yemek yerlerken, Isaac dışında herkesin, kaşığı sağ elinde tuttuğunu fark etti. Leofric bir müddet düşünceli gözlerle onu izledi, sonra ayağa kalktı, pencerenin yanındaki sandığa gitti ve kâğıtla tüy kalemi getirdi.

Isaac'in itirazını dinlemedi, tabağını kenara çekti, rulo kâğıdı açtı ve ona tüyü uzattı.

Isaac tereddüt ederek onu sağ eline aldı. "Ee? Olmayacağını biliyorsun."

Leofric tüyü sağ elinden aldı, sol elini kavradı ve kalemi parmaklarının arasına yerleştirdi.

Isaac ona şaşkın gözlerle baktı, sonra anladı. Dikkatlice, neredeyse ürkerek tüyü kâğıda götürdü ve birkaç çizgi çizdi. Sonra başını kaldırdı, Leofric'e gülümsedi ve yazmaya başladı. O bitirdiğinde diğerleri yemeklerini bitirmişlerdi. Robin kâğıdı aldı ve sonuca baktı. Kâğıdın üzerinde okunur bir şekilde *Leofric gerçek bir dost*, yazıyordu. Mutlu bir şekilde gülümsedi, Isaac'in omzuna dokundu ve bir şarap fıçısını açtılar.

Bölüm 16

Fernbrook, Temmuz 1368

Paskalya gelip geçmişti ve ilkbahar, soğuk kuzey batıda bile kendini nihayet göstermişti. Tepelerden esen rüzgâr gücünü kaybetmişti, artık kar yağmıyordu ve sıklıkla yağın yağmurlar azalmıştı. Çayırılar, dalgalanan nergis denizine dönüşmüştü.

Köydeki çocuklar çok miktardaki işlere yardımcı olmak için gelmişlerdi. Fernbrook halkı, başlarda duyduğu şüpheden vazgeçmişti. Evin çatısı yeniden kaplandı, çürümüş pervazlar yenileriyle değiştirildi. Her gün kereste getiriliyordu ve inşaat yaz başlarında başladı. Robin harap haldeki ahırları ve ambarları yavaş yavaş yıktırıyor, yeni ahırları, Waringham'dakileri örnek alarak planlıyordu, yan yana inşa edilecek, her birinin arasında bir otlak olacaktı, büyük yem ambarı tam ortada, çiftleşmelerin yapılacağı küçük ambarda kenarda. Robin güzel bir planlama yapmıştı. Başlangıç olarak, on tane kısırak, beş tane iki yaşındaki ve beş tane bir yaşındaki at için ahır bölmeleri yaptırdı ve daha sonra genişletebilmek adına yeterince alan da bıraktı.

Günler çok kısıydı; sabahtan akşama kadar çalışıyorlardı. Her biri dörder atla ilgileniyordu, Robin bir yaşındakilerle, Isaac iki yaşındakilerle, Leofric kısıraklarla ve Oswin binek atlarla. Robin ve Isaac yanı sıra, daha fazla zamanlarını çalan, organizasyon ve denetleme işlerini üstlenmişlerdi. Robin bir süre sonra köyden iki genci ahır görevlisi olarak işe almak zorunda olduğunu hissetti. Ama bu yüklerini pek azalmayacaktı, çünkü ahırları temizlemek ve hayvanlara yem vermekten başka yardımları dokunmazdı. Sonunda Elinor, yardım etmeleri için işe aldığı iki

hizmetçi sayesinde evde pek işi olmadığı ve kısıraklarla ilgilenilebileceği konusunda Robin'i ikna etti. Böylelikle Leofric, Robin ve Isaac'e yardım edebilirdi.

Bu arada dört kısırak da doğum yapmıştı. Argos'dan sonra iki aygır ve bir de kısırak gelmişti. Robin bu durumdan hoşnuttu. Bu gelecek yıl, üç tane bir yaşında atları olacağı anlamına geliyordu ve kısırağı da üreme için kullanacaklardı.

"Gerçekten oluyor," dedi Isaac sıcak bir yaz günü, yan yana Dido'nun ahır kapısına yaslandıklarında. Henüz taze olan ke-resteler cezbedici kokuyordu. Kapının alt yarısına eğildiler ve içeriye baktılar. Küçük Argos samanların üstüne yatmış uyuk-luyordu.

"Göreceğiz, daha zamanı var," dedi Robin.

"Hadi ama. Gurur duymak için nedenlerin var. Birkaç ay içinde yaptıkların gerçekten inanılmaz."

"Ben mi? Hepimiz yaptık."

"Senin gibi değil. Senin her şeyi harekete geçirebilmek gibi bir yeteneğin var. Plan yapabiliyorsun."

"Kes şunu. Hiç kimse senin kadar ağır çalışmıyor. Ve böyle devam edersen, hasta olacaksın, Isaac."

"Söyleyene bak..."

"Ciddiyim. Bir ara uyumalısın."

"Annem öldüğünden beri kimse bana bunu söylememişti. Bana söz verdiğin kitaba ne oldu?"

"Peder Horace dün getirdi. Salonda duruyor."

"İsmi ne?"

"Arthur hikâyeleri."

Isaac'in gözleri parıldadı. "Güzel..."

"Zamanımız ve paramız olduğunda, istediğimiz kitapları satın alırız."

"Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?"

Isaac hafifçe gülümsedi, sırtını ahır duvarına yasladı ve mavi gökyüzüne baktı. "Evet, neden olmasın." Bir müddet sustu ve

“Acaba nasıllar? Mutlular mı?” diye sordu.

“Conrad ve Agnes mi?”

“Hm.”

Robin iç çekti. “Mutlu olduklarını düşünüyorum. Yani, birbirleri için deli oluyorlardı. Ama acaba iyi anlaşıyorlar mı?” Omuz silkti. “Umarım Mortimer şeytanlık düşünmüyordur.”

“Evet. Tanrım, her şey o kadar uzak ki.”

“Bu iyi mi kötü mü?”

Isaac derin bir nefes aldı. “İyi bir şey. İnanılmaz iyi. Hiçbir zaman piş Isaac olmanın nasıl bir yük olduğunu anlayamamışım.”

“Senin için önemli olduğunu hiç hissetmemiştim.”

“Benim annemle senin baban arasında olanlar mı? Yoksa diğer adaylarla olanlar mı? Önemli olmadı, haklısın. Babamın kim olduğu umurumda değil. Ama... bunu anlatmak kolay değil. Burada başka birisiyim. İnsanlar bana burada farklı gözle bakıyor, bu nedenle ben de kendime farklı bir gözle bakıyorum.”

“Evet. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ve günün birinde karşına geçip seni parmaklarıyla göstermeyecekler ve ‘O bir sahtekar, asın onu!’ demeyecekler. Bu gerçekten önemli.”

Isaac ona meraklı gözlerle baktı. Robin bu konu hakkında ender olarak konuşurdu ve Isaac hikâyesinin sadece yarısını bildiğini düşünüyordu. “Bana bak, kâbus mu görüyorsun?”

Robin kızardı. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Geçenlerde kapının önünden geçiyordum. İnliyordun. Korkunçtu.”

“Aman Tanrım, utanç verici.” Isaac’in endişeli yüzüne baktı ve güldü. “Geçecek. Ve Isaac, çeneni tut!”

“Endişelenme. Ama belki de...”

Cümlesini yarıda kesmişti, çünkü çiftliğe üç şövalye girmişti. En öndeki, koyu renk saçlı, neredeyse kömür karası gözlü ve köşeli çeneli genç bir adamdı. Sanki aklından hinlik geçiyormuş gibi sırıtıyordu. Eyeri gümüşle kaplıydı, görkemli gri atının dizginleri, üstündeki değerli taşlar sayesinde ışıltıyordu. Ken-

disinden daha büyük olan refakatçileri yanında sönük kalmıştı. Önlerinde durdu ve attan indi.

Robin bir adım öne geldi ve reverans yaptı. “Lordum. Ne... beklenmedik bir sürpriz.”

Lancaster hafifçe güldü. “Şaşırmayın Fitz-Gervais. Tesadüfen geldim.”

“Sizin yaptığınız hiçbir şey tesadüf değildir, Lordum. Ama yine de hoş geldiniz, şeref verdiniz. Sizler de efendiler.”

Lancaster’ın refakatçileri başlarıyla onayladılar ve atlarından indiler. Lancaster onları Mansfield ve Albreigh olarak tanıştırdı. Robin onları az çok tanıyordu, Lord’un maiyetindeki önemsiz tiplerdendiler, yine de onu adım adım takip ediyorlardı.

Isaac üç atın yularlarını aldı, herhangi bir bahane uydurmak zorunda kalmadan ortadan yok olacağı için mutluydu. Dikkat çekmeden onları uzaklaştırdı.

“Peki, eğer gerçeği söylemek gerekirse, çok merak ettim,” diye girdi Lancaster konuya. “Ve ben de hazır bu yakınlardayken, bizzat gelip Tanrı’nın terk ettiği bu yerde ne yaptığınızı görmek istedim. Ama ne saray seremonisi, ne gürültülü trompetler, ne de Fransız menüsü beklentisi içindeyim.”

“İsabet. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemezdim.”

Lancaster bakışlarını avluda gezdirdi ve sonra tekrar ona baktı. “Ne kadar mütevazı olabileceğim konusunda hiçbir fikriniz yok.”

Alacalı bir domuz salınarak yanlarına geldi ve aralarında durmak istedi. Robin alnını buruşturdu. “Kaybol, Anthony. Hadi, burada işin yok.” Domuz tereddüt etti ve Robin onu çizmesinin ucuyla hafifçe dürttü. “Kaybol, yoksa bu akşam misafirlerimizin tabağında olursun...”

Anthony hemen kaçtı.

Lancaster alt dudağını ısırdı. “Sizin sadece atlarla konuşabildiğinizi sanıyordum.”

Robin gülümsedi ve Lord’a baktı. “Sizin için ne yapabilirim, Lordum?”

Lancaster belli belirsiz bir mimik yaptı. “Burtonlu Giles bir sonraki ayın sonunda, St. Augustine Kilisesi civarında bir av ve büyük bir turnuva düzenliyor. Sizi tanımak için davet etmek istiyor. Onun misafiriydim ve hazır bu yakınlardayken, davetini iletmek ve bu arada da sizi ziyaret etmek istedim.”

“Burton Lordu mu? Ne onur verici.”

“Hm. Onu hâlâ ziyaret etmediğiniz için alınmış gibi görünüyor. Komşularınız arasındaki en nüfuzlu adamdır.”

“Aceleyle getirmek istemedim.”

Lancaster manalı bir biçimde iç çekti. “Hep söylüyorum, mütevazılığınız bir gün sizi zor durumda bırakacak. O halde sizin için uygunsa atalarınızı görmek isterim.”

Demek mesele buydu, diye düşündü Robin. Eliyle önden gitmesini işaret etti. “Sıkılmayacaksınız...”

Waringham’a yeni gelenlere harayı gezdirdiği gibiydi. Lancaster’ı ve refakatçilerini önce bir yaşındaki atlara, sonra iki yaşındakilere götürdü ve sorularını cevapladı. Lancaster çok fazla soru soruyordu, çok ilgiliydi. Sonunda eve geri döndüler ve Robin onlara kısrakları gösterdi.

Lancaster etkilenmişti. “İnanılır gibi değil, Fitz-Gervais. Burası tanınmayacak hale gelmiş. Her şey yeni, canlı ve zekice düşünülmüş. Bu toprakların iflah olmayacağını düşünüyordum.”

Robin usulca gülümsedi. “Neden olmasın? Gece burada kalacak mısınız?”

“Davet ederseniz.”

“Gönülden.”

“O zaman evet.”

Robin, yem ambarından aldığı samanı taşıyan Leofric’i bir el hareketiyle yanına çağırdı. Leofric şaşkın gözlerle yanlarına gitti, Lancaster’ın önünde eğilirken yükünün büyük bölümünü yere düşürdü ve Robin’e şüpheli gözlerle baktı.

“Leofric, eve git ve Elinor’a de ki... Isaac’e, akşam yemeğini bizimle yiyecek ve gece yatıya kalacak üç misafirimiz olduğunu Elinor’a söylemesini iste.”

Leofric'in gözleri açıldı, Penelope'a samanını götürdü ve hızla eve gitti.

Robin, Lancaster'ı Dido'nun ahırına götürdü. Dük meraklı gözlerle ahırın içine baktı ve koyu renk tayı gördü. Hayranlıkla ona baktı. "Tanrı aşkına, ne mükemmel bir hayvan. Yeleleri Brutus'unlike benziyor."

"Kardeşi."

"İsmi ne?"

"Argos."

"Hm. Onunla gurur duyabilirsin."

"O sizin, Lordum."

"Ne? Hayır, olmaz! Sizi ziyarete geldiğim için, bana böyle bir hediye vermenize gerek yok."

Robin başını iki yana salladı. "Buna dünyaya geldiği gece karar vermiştim. İsterseniz, sizindir. Bana üç yıl izin verin, size İngiltere'nin en güçlü savaş atlarından birini takdim edeyim."

Lancaster'ın nutku tutuldu. Bir taya, bir Robin'e baktı, huzursuz olmuşçasına omuzlarını silkti ve kısa sakalını sıvazladı. "Robin..."

"Lordum."

"Size... teşekkür ederim." Hediye almış bir çocuk gibi gözleri parlıyordu ve Robin ilk kez onu bu kadar mahcup görüyordu. Sevincinin büyüklüğü Robin'i mutlu etmişti.

★

Elinor kendini aşmıştı. Robin misafirleri eve getirdiğinde, her şey hazırды. Kıymetli ziyaretçilerinin kalacağı oda düzenlenmişti, Peder Horace da geldiğinde orada kalıyordu. Odadaki yatak genişti, koyu renk perdeler asılıydı, şimdi soğuk olan bir şömine, iki duvar halısı ve kaliteli koltuklar vardı. Robin, Lancaster'ı odasına götürdüğünde, masanın üzerine, gümüş testide güzel bir şarap ve ona uygun kadehler konduğunu gördü, yüz yıkama küveti ve temiz su güğümü de bir köşede duruyordu. Hayır, gerçekten utanmasına hiç gerek yoktu.

Lancaster bu beklenmedik konfor için minnettardı, Robin

onu yalnız bırakarak, Mansfield ve Albreigh'tı, daha mütevazı ama aynı misafirperverlikle hazırlanan odalarına götürdü.

Küçük salon, gümüş ve cilalanmış pirinç şamdanlar üzerindeki sayısız mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Masanın üzerinde, pencere pervazında ve şömine rafında duruyorlardı. Dört kişilik masanın üstüne beyaz bir örtü serilmişti. Ortadaki görkemli gül demeti, mütevazı kalay tabaklarının görüntüsünü kamufle ediyordu.

Robin ve misafirleri masadaki yerlerine oturdular ve Leofric büyük bir şarap testisiyle tam zamanında içeriye girdi, önce Lancaster'ın bardağını, sonra diğerlerinin bardaklarını doldurdu.

Lancaster ona göz kırptı. "Şövalye yardımcısı, at görevlisi, saki... Gerçekten yetenekli bir çocuksun, öyle değil mi? Daha neler yapabiliyorsun?"

Leofric, Lancaster'ın cevap istediğini fark ettiğinde, testiyi bıraktı, yazı tahtasını çıkardı, bir şeyler yazdı ve Lord'a reverans yaparak uzattı. Lancaster okudu ve güldü. "*Okurum, yazarım ve çenemi tutarım*. Paha biçilemez erdemler, en önemlisi de sonuncusu."

Leofric yüzüne yayılan geniş bir tebessümle tahtasını aldı ve Elinor'a servis yapabileceğini söylemek için dışarıya çıktı.

Başlangıç, tabaklar dolusu mantarlı, otlu, dana etli böreklerden oluşuyordu. Robin'in kalan bir parça gerginliği ve Lancaster'ın refakatçilerinin sert duruşları yok olmuştu. Yediler, içtiler, güldüler ve karşılıklı sohbet ettiler. Elinor elma ve soğan dilimli, kızarmış tavuk ciğeri servis etti. Ardından şaraplı, maydanozlu ve sarımsaklı tavuklar ve sebzeli domuz eti geldi. Lancaster söz konusu domuzun Anthony olup olmadığını sordu ve gülüştüler. Bir parça da tatlı, diye teselli etti Elinor. Dağ çilekli, kremalı krep.

Bitirdiklerinde, neredeyse gece olmuştu ve Lancaster memnun bir yüz ifadesiyle derin bir iç çekerek sandalyesine yaslandı. "İsa bizi bu ağgözlülüğümüzden dolayı bağışlasın. Mutfığınız-

daki inci kim Fitz-Gervais? Rüşvet kabul eder mi? Onu, sizin veremeyeceğiniz iyi bir maaşla kandırabilir miyim?”

Robin başıyla Elinor’u işaret etti. “Kendisine sorun.”

Lancaster doğruldu. “Demek atalarına bağlı bir peri. Ee, tek-lifime ne diyorsun?”

Elinor tebessüm ederek başını iki yana salladı. “Korkarım bu imkânsız, Lordum.” Ürkmemişti. Babası gibi alışılmışın dışın-da fikirleri vardı. Ona göre soylular da insandı, nüfuzlu olarak doğmuş olmalarının bir önemi yoktu.

Lancaster ona sevecen gözlerle baktı. “Çok yazık. İsmine ne?”

“Elinor, Lordum.”

“Hm. Büyük büyükannem gibi. Onun da senin kadar güzel olduğu söyleniyor. Öldüğünde, kral o kadar üzölmüş ki anısına tüm topraklarına büyük beyaz haç çizdirmiş.”

Elinor başıyla onayladı. “Bunu duymuştum. Ve bu hikâye beni hep üzmüştür.”

Lanchester güldü. “Ne kadar yumuşak kalpli ve ne merha-metli,” diye mırıldandı. Daha sonra üstüne baktı ve göğsündeki nakışın ortasındaki en büyük inciye koparıp Elinor’a uzattı. “Bir inciye bir inci. Bence çok mantıklı.”

Elinor, Robin’e baktı ve o başıyla onaylayınca inciye aldı. “Teşekkür ederim, Lordum. Bu çok güzel bir inci.” Kız onu kemerindeki küçük keseye koydu, tabakları aldı ve gitti.

Lancaster başını sallayarak iç çekti. “Ne şanslı birisiniz, Ro-bin.”

Robin, Lancaster’ın ne kastettiğini anlamamış gibi davrandı. “Evet, o harika bir aşçı ve iyi bir kızdır. Benim korumam altın-da.”

Lancaster mesajı anlamak için çaba sarf etmedi. Gece için yapmış olduğu planı üzülererek bir kenara koydu ve “Bu durum-da bir manastırda olmalı,” diye homurdandı.

Robin bu durumla eğleniyordu. Ama ciddi bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. “Bunu istemeyeceğine eminim ve ben de ondan vazgeçemem. Burada olmasaydı, yemekleri Leofric pi-

şirmek zorunda kalacaktı. Ne korkunç bir akıbetiniz olacağını tahmin dahi edemezsiniz, Lordum.”

Lancaster bardağından büyük bir yudum daha aldı. “İtiraf etmem gerekirse, ona çok iyi bakacağınızdan en ufak bir şüphem yok. Şimdi, bu ağzına kadar dolu göbeğim uykumu getirmeden önce, iş konusuna gelelim.”

Robin içkisini içti. “Eğer aklınızdan sabit fiyatlar geçiyorsa, bunu hemen aklınızdan çıkarabilirsiniz.”

“Demek başından beri atlarınızda gözüm olduğunu anladınız, öyle mi?”

Robin cevap vermedi. “Ve asla yıllık üretimin yarısından fazlası olmaz.”

“Bana bağlı olmamanızın daha zekice olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Lancaster gücenmemişti.

Robin gülerek başını bir sağa bir sola eğdi. “Sanırım zaten öyleyim. Ama ben birden fazla fırsata sahip olmanın daha akıllıca olacağını düşünüyorum.”

“Peki o halde, yarısını alırım.”

“Bir seçeneğiniz daha var. Üç yaşındaki atlarımın yarısını, önceden alma hakkına sahip olabilirsiniz. Hangileri olacağını siz belirleyebilirsiniz.”

“Peki, ya vereceğim fiyatlar size uymazsa onları başkasına mı satacaksınız? Hayır Fitz-Gervais, bu hoşuma gitmedi.”

Bir müddet daha pazarlık ettiler ve sonunda Lancaster, Robin’in reddedemeyeceği bir teklif yaptı: Ona, on damızlık kısarak alması için bir miktar borç verecekti. Ve bu atlar kısa sürede alınmalıydı. Borcun geri ödemesi, üç yıl sonra, ilkbaharda gerçekleşecekti. Elbette beş adet eğitilmiş savaş atı olarak. Lancaster bunun dışında, her yıl verilen en yüksek teklifin yirmide birini alacaktı. İçtikleri son kadehle anlaşmalarını mühürlediler ve Robin elinde bir mumla misafirlerini odalarına kadar götürdü.

Henüz uykusu gelmemişti. Kendini birazcık sersem hissediyordu, beklenmedik şansı, sanki alınca çifte yemiş gibi hissetmesine sebep olmuştu. Yavaş adımlarla dışarıya çıktı, kısrakların

yanından geçti ve Brutus'la iki yaşındaki atların bulunduğu ahıra doğru yürüdü. Damızlık aygırın kapısına yaslandı ve içeriye göz attı. Brutus karanlıktan ona bakıyordu, gözlerinin akı parlıyordu. Eğer bir yıl boyunca dişi tay doğumları veya ateş ya da at gribi gibi felaketler olmazsa, üç yıl içinde değil, hemen bir sonraki ilkbaharda kazanç sağlamaya başlayacaktı. Üç yıl içinde rahata erebilir, on yıl içinde zengin olabilirdi. Mutlu bir şekilde iç çekti ve kollarını, iki kanatlı ahır kapısının alt yarısının üstüne koydu. "Brutus, oğlum... Üzerine düşen çok görev var."

★

Robin ve Isaac, temmuz ortasında Flandre'ye seyahat ettiler. Isaac çok heyecanlıydı ve aynı zamanda kuşku içerisindeydi. Kanalin diğer tarafındaki her şeye karşı güvensizlik hissettiğini açıkça söylüyordu.

"Ama Flandre'de çok iyi atlar satılıyor," diye cevap verdi Robin. "Yoksa güney İspanya'ya ya da Sicilya'ya gideceğiz!"

Flandre birden Isaac'ın gözüne o kadar da uzak görünmedi. Yolculuğun tadını çıkardı, Robin'i yine deniz tutmuştu. Kendilerine zaman tanıdılar ve seçimlerini yaparken özen gösterdiler, çünkü at üreticiliğiyle ilgili başarılarının büyük bir bölümü buna bağlıydı. Flandre'de birçok at ve ciddi üreme çiftlikleri de vardı ama satıcılar tarafından safkan at diye satılan atların bazılarının, tarla eşiği çizgileri taşıması, ender görünen bir durum değildi. Robin ve Isaac tetikteydi, duydukları her şeye şüpheyle yaklaşıyorlardı. Bu şekilde bir ay sonra, on tane birinci sınıf, dört ayaklı soylu kısrakla birlikte Fernbrook'a geri döndüler. Isaac, köyden iki genci daha ahır görevlisi olarak işe almıştı ve kısrak ahırlarının genişletilmesini planlıyordu.

Bu arada Robin turnuvaya hazırlanıyordu. Şimdiye kadar yeni bir zırh almayı düşünmemişti ve şu anda da böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. Bu, iki yaşındaki atlardan birini satması anlamına gelirdi ve bu imkânsızdı. Bunun yerine Basil Huntingdon'un, evin en üst katındaki kullanılmayan odalardan birinde duran eski zırhını ortaya çıkardı. Tozlu, mat ve yer yer

paslıydı ama neredeyse tam olarak üstüne oturmuştu. Onu cialalaması ve birkaç küçük değişiklik yapması için demirci Luke'a götürdü. Ben silah demircisi değilim, diye itiraz etti Luke. Bugünden itibaren öylesin, diye karşılık verdi Robin.

Burton Kontu, kısa boylu, tıknaz, fındık kabuğu renginde seyrek saçları olan, soğuk bakışlı, gri renk gözlü bir adamdı. Boynunda iğrenç bir yara vardı. Biraz harap olsa da gösterişli bir kalesi vardı, kazançlı toprakları ve ormanları, bir sürü kızı, burnu havada ergen bir oğlu vardı. Karısı yoktu. Robin'in fark ettiği kadarıyla da bir nebze olsun mizah duygusuna da sahip değildi. Robin'i samimiyetsiz bir şekilde selamladı ve onun gibi önemsiz birinin, cesaret edip turnuvaya katılmasını saçma buldu.

Robin bu durumu soğukkanlı karşıladı. Rol yapmadı. Sadece can sıkıcı bir avdı, sonra çekip gidebilirdi ve gelecekte komşusuyla başka konularla ilgili iletişime geçmesi için hiçbir sebep yoktu. İsterse Burton kontu olsun, ister bu bölgedeki en güçlü adam... Robin onun hizmetinde değildi. Burton bundan da hoşlanmamıştı.

Leofric, Robin'in aksine, tekrar şövalyelerin arasında olduğu ve güzel kılıç düelloları göreceği için mutluydu. Robin'le gurur duyuyordu, akşamki ziyafet yemeğinde ilk defa sarhoş oldu ve ertesi sabahki av için sabırsızlanıyordu.

Sabah hava sisliydi. İbadetin ardından, et suyu ve baharatlı şaraba batırılmış ekmekten oluşan hafif bir kahvaltı yaptılar, sonra avcılar kalenin avlusunda toplandılar. Havaya sonbahar kokusu hâkimdi. Eylül başlangıcıydı ama sonbahar buraya erken gelmişti. Buna karşın ilkbahar daha erken geliyor, diye düşündü Robin. Mutlu bir yüz ifadesi olan, sarışın at görevlisinin elinden Brutus'un yularını aldı, Leofric'e bakındı ve onunla beraber Lancaster'in yanına gittiler.

"İyi sabahlar, Lordum."

"Ah, Fitz-Gervais. İyi sabahlar. Av için muhteşem bir gün, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

"Kesinlikle, Lordum."

Lancaster bir kaşını kaldırdı. “Ah, hatırladım. Av size göre bir spor değil, öyle değil mi?”

Robin homurdandı. “Bir domuza veya geyiğe karşı elli adam ne kadar sportmence olabilir ki?”

Lancaster güldü. “Umarım bundan daha fazlasını yakalarız.”

“Siz mutlu olacaksınız, Lordum, ben de olurum.”

“Ne büyük bir sadakatle bağlısınız. Bunu ağabeyime kesinlikle söylemeliyim.”

Robin ona kızgın gözlerle baktı, sonra kahkahasına eşlik etti.

Sör Giles’in adamlarından biri boruyu üfledi ve av topluluğu yola koyuldu. Kuş avı olmadığı için, yanlarına hiç kadın almadı. Avcılar arasında gerginlik ve kana susamışlık hâkimdi. Yanlarında kadın olduğunda bunu gizliyorlardı. Çok uzun sürmemişti ki haşmetli bir geyiğin izine rastladılar. Köpekleri serbest bıraktılar ve avcılar atlarıyla dörtnala avlarını takip ettiler. Orman zemini engebeliydi ve birçok su akıntısı vardı. Pınarlardan su fışkırıyordu ve sisli havaya karışıyordu. Yan yana, tıpkı bir köpek sürüsü misali, geyiği takip ettiler. Çimlenmiş zemin, toynak darbelerinin şiddetli gürültüsüyle titriyordu.

Lancaster’ın yanında at süren Robin, yere devrilmiş bir ağaç gövdesinin üstünden atlarken, birden, tıpkı bir ok gibi havaya fırladı. Ancak yere düşmeden önce, kendisini küçük bir top gibi yuvarladı. Bunu düşünmemişti, bedeni bunu kendiliğinden yapmıştı. Hayatı boyunca edindiği çok fazla tecrübe yoktu, bunlardan biri de hızla giden bir atın üstünden düşmektir. Omzunu çevirdi ve yumuşak toprağa düştü, birkaç kez yuvalandı, bir iki güçlü toynak darbesi hissetti. Ama takip eden atların birçoğu, diğer tüm engellerde olduğu gibi onun üstünden de atlamayı başarmışlardı. Azametli bir meşe ağacının dibine yuvarlandı ve zarar görmemiş bir halde ayağa kalktı.

Sersemlemiş bir halde başını iki yana salladı ve etrafına baktı. Brutus yaklaşık elli adım uzaklıktaydı. Lancaster ve Leofric av topluluğundan ayrılmış ve telaşla yanına gelmişlerdi.

Robin sakinleştirmek istercesine elini kaldırdı. “Her şey yolunda.”

“Ne oldu?” diye sordu Lancaster. Soluk soluğaydı.

“Tam olarak bilmiyorum. Eyer kolanı yırtılmış olmalı. Bu sizi engellemesin, Lordum. Gerçekten hiçbir şey olmadı. Sürmeye devam edin.”

Lancaster başıyla onayladı, el salladı ve neredeyse ağaçların arasında kaybolan atlıları takip etti. Robin ardından baktı. Acele etmemesi gerektiğini düşündü. Nasılsa Robin onları yakalamadan önce geyiği öldürmeye cesaret edemeyeceklerdi.

Leofric kederli gözlerle bakıyordu.

Robin onu anlıyordu. “Hadi git. Atınla onu takip et. Gerçekten sana ihtiyacım yok.”

Ama Leofric başını iki yana salladı. Bu, şövalye yardımcısının onuruna aykırı bir durumdu.

“Tamam, nasıl istersen. O zaman işe yara ve eyerimi ara.”

Leofric’in uzun bir süre araması gerekmedi. Bir elinde Brutus, diğer elinde eyerle geri döndü. Robin’in şüphesi doğrudu. Deri eyerin bağı kopmuştu. Eyeri bağlamadan Brutus’un sırtına koydu, dizgini tuttu ve ayağı aksayarak kalenin yolunu tuttu.

★

Av topluluğu öğleden sonra zengin bir avla, keyifli bir şekilde geri döndü. İki geyik, iki yaban domuzu ve bir erkek domuz mutfağa gönderildi ve aşçı kadınlar kutlama yemeğini akşama yetiştirebilmek için hızla çalışmak zorunda kaldılar. Kanlar boşaltılmış ve iç organlar çıkarılmıştı, bu bir av ritüeliydi. İç organlar köpeklerin ödülüydü.

Robin sıcak bir banyo yapmak istedi, temizlenmekten çok, sıcak bir banyonun morluklara ve incinmelere iyi geleceğini biliyordu. Bu, Maria’nın ağır yaralanmalarda kanıtlanmış, gizli tarifiydi ve bu kez de etkisini göstermişti. Robin giyindiğinde kendini yenilenmiş gibi hissediyordu ve Brutus’un yaşadığı utancı atlatıp atlatmadığına bakmak için ahıra gitti.

Sör Giles’in ahırları kale duvarlarının içindeydi ve buna rağmen oldukça büyüktü. Küçük yem ambarının etrafında, üç alçak ahşap yapıdan oluşuyordu. Robin şarkı mırıldanarak

Brutus'a da ev sahipliği yapan ahıra girdiğinde, bir tokat sesi ve boğuk bir çığlık sesi duydu. "Ah, baba, lütfen yapma, yapma!" diyordu çekingen bir kız sesi.

İnsanın kalbini titreten bu ricaya rağmen bir tokat daha indi ve onu da bir çığlık sesi takip etti. Ama bu sefer kızıdan gelmiyordu.

Robin'in içinde kötü bir his vardı, manzarayı engelleyen saman balyalarının arkasına doğru yürüdü. Hissinde yanılmamıştı: Burtonlu Giles, kıpkırmızı bir yüz ve kan ter içinde, ayaklarını omuz genişliğinde açmış duruyordu. Elinde deri bir kırbaç vardı. Tam önünde, yerde, kıvrılmış bir halde yatan kişi, Brutus'la ilgilenen, neşeli ahır görevlisiydi. Üstü başı kan içindeydi ve ellerini, kendini korumak istercesine başının üstüne koymuştu. Çocuğun bir adım sağında, yeşil elbiseli, elleri arkasında bağlanmış, genç bir kız duruyordu. O kadar görkemli saçları vardı ki Robin böylesini daha önce hiç görmemişti. Saçları bal rengindeydi ve bukleleri kalçalarına kadar iniyordu. Robin büyülenmiş gibiydi, sonra kızın gözlerinin içine baktı. Gözleri kahverengiydi, uzun, koyu renkli kirpikleri vardı ve korkuyla bakıyordu.

Gözlerini kızıdan zar zor aldı. Giles kurbanına bakıyordu ve tekrar elini kaldırdı. Dudaklarına küçük ve sessiz bir tebessüm yayılmıştı. Robin karnında bir baskı hissetti. Kısa bir süre düşündü, sonra yüzüne sert bir ifade takınarak Giles'la at görevlisinin arasına girdi. "Av yolunda kaza geçirmeme sebep olan bu çocuk mu, Sör Giles?"

Giles başıyla onayladı. "Öyle."

Robin alnını buruşturdu. "Oldukça nahoş bir kazaydı."

"Bu nedenle buradayım."

Robin soğukça gülümsedi ve elini uzattı. "İzin verirseniz, efendim..."

Giles ona şaşkın gözlerle baktı, sonra anladı. Bir an için tereddüt etti. Kırbağını Robin'e verme fikrinden pek hoşlanmamış gibi görünüyordu. Ama isteğini yerine getirmemek için

söyleyecek bir bahane bulamadı. Ona kırbacı uzattı ve yer açtı. Sonra gösterinin başlamasını bekledi.

Robin ellerini beline dayadı ve gözlerini ayırmaksızın Giles'a baktı.

Burton Lordu, dudaklarını birbirine bastırdı, başıyla selam verdi ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Sessizlik at görevlisini daha da korkutmuştu. Kollarından birini aşağıya indirdi, Robin'in sert yüzünü gördü, gözlerini kapadı ve mırıldanarak dua etmeye başladı.

Kız yaslandığı duvardan ayrıldı ve Robin'in yanına gitti. "Efendim, eğer bir parça merhametiniz varsa, o zama..."

Robin başını iki yana salladı ve parmağını dudaklarına koydu.

Kız sustu. Yuvarlak bir yüzü vardı, saçını ortadan ikiye ayırdığı yerin sivrililiği yüzünden kalp şeklini almıştı, burnu düz ve küçüktü, elmacık kemikleri çıkıktı. Artık dudaklarını birbirine bastırmadığı için, Robin onların kıpkırmızı ve dolgun olduklarını fark etmişti, cezbedici bir ağızdı.

"Dışarıda bekleyip dinler mi?" diye fısıldadı Robin.

Kız mutsuz bir ifadeyle onayladı.

Robin yerde hareketsizce yatan gencin yanına çömeldi ve omzuna dokundu.

"Korkma," diye mırıldandı Robin. "Sana hiçbir şey yapmayacağım. İsmi ne?"

"Hal."

"Tamam, Hal. Kırbaçla samanlara vuracağım ve sen de bağırarak, tamam mı?"

Genç ona yaşlı gözlerle baktı ama başıyla onayladı.

Robin ayağa kalktı, gerildi ve kırbacı hızla, saman balyalarından birine indirdi. Korkunç bir sestti. Çocuk kontrolsüzce ve önce olduğundan daha fazla bağırdı. Robin gülümsedi ve tekrar vurdu. Hal bağırdı. Ne saçma bir komedi, diye geçirdi Robin içinden. Ama Giles'ın yeterince duyduğundan emin olana kadar devam etti. Sonra bir süre hareket etmeden durdu, nefes

nefese kulak kabarttı. Hiçbir ses yoktu. At kırbacını hızla samanların üzerine fırlattı, Hal'in üzerine eğildi ve temkinli bir şekilde kolunu kavradı. "Ayağa kalkmalısın."

"Tamam. Bir saniye daha."

Kız yanlarına geldi ve Hal'e baktı. Robin belli etmeden kıza baktı. Hayır, diye düşündü, onu sevmiyor. Sadece ona acıyor, hepsi bu.

Kız, Robin'e döndü ve tebessüm etti. "Kim olduğunuzu bilmiyorum efendim ama size teşekkür ederim."

Robin elini göğsüne koydu ve eğildi. "Robin Fitz-Gervais. Ve teşekkür gerektirecek bir şey yapmadım. Benim suçumdu. Deri eski ve kırılıyordu. Kayışı değiştirmem gerekirdi. Çok uzun süre dayanmayacağını biliyordum. Hal'in değil, benim dikkatsizliğimdi."

Hal hareketlendi, doğruldu ve Robin'in yardım elini tuttu. "Sör Giles hiçbir fırsatı kaçırmaz efendim, sizin suçunuz yok. Ve... teşekkür ederim, efendim. Bu kez hiç durmayacağını düşündüm."

Gözleri parladı, kısacık bir andı, sonra geçti, öyle ki insan gerçekten parlayıp parlamadığından kuşku duyardı. Ancak Robin kuşku duymamıştı, bunu sıklıkla görmüştü. Isaac haklı, diye düşündü, bir gün isyan edecekler ve bizi yeryüzünden silcekler...

Hal selamlaşmak için elini kaldırdı, yüzündeki kaygısız tebessüm gitmiş, acı bir ifadeye bürünmüştü. Robin başıyla onayladı, kesesinden bir peni çıkardı ve ona uzattı. "Yanlış anlama. Kendine şarap satın al. İyi gelir."

Hal kısa bir tereddütten sonra parayı aldı ve gitti.

Kız bir saman balyasının üzerine oturmuştu ve bir saman sapı emiyordu. "Robin Fitz-Gervais. Sizi daha önce hiç duymadım. Bu bölgeden misiniz?"

"Kısa bir süreden beri."

"O zaman hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim, Leydi..."

“Joanna.”

Robin bir kez daha reverans yaptı. “*Enchante.*”

Joanna meraklı gözlerle Robin’e baktı. “Bu sabah av kazası geçirdiğinizi söylemek imkânsız.”

“Attan düşmek, at derslerimin bir bölümüdür.”

“Ne güzel. Bunu sıklıkla yapar mısınız?”

“Sürekli.”

“Neden?”

“Genç atlara biniyorum. Ve asi oldukları için çoğunlukla binicilerini üstlerinden atıyorlar.”

Joanna doğruldu. Gözleri parıldıyordu. “Gerçekten mi? At mı eğitiyorsunuz?”

“Ve üretiyorum.”

“Oh, bu harika!”

Robin gülümsedi. “Öyle mi düşünüyorsunuz?”

“O evet. Dünya üzerindeki en sadık, en arkadaş canlısı ve en büyüleyici canlılar değiller mi sizce de?”

“Evet. Tamamen haklısınız.”

Joanna mutlu bir ifadeyle başını eğdi, ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. “Gitme zamanı. Neredeyse yemek başlayacak. Öncesinde de Hal’in nasıl olduğuna bakmalıyım.”

Robin’de kalktı.

Joanna ona gülümsedi. “Ona yardım etmekle ne iyi ettiniz.”

Robin rahatsız olmuş bir şekilde başını salladı. “Hiç kimse- nin bir başkasına hayvan muamelesi yapmaya hakkı yok.”

“Aynen öyle.”

“Siz... babanız gibi değilsiniz Leydi Joanna.”

Kızın yüzüne gölge düştü. “Veba salgınında ölmesi için çok yalvardım. Ama hep yanlış insanları aldı. Mesela annemi.”

Robin başıyla onayladı. “Evet. Benimkini de. Kaç yaşındaydınız?”

“Beş.”

O zaman şimdi on sekiz olmalı, diye hesapladı Robin için- den. “Sonra ne oldu?”

Gülümsedi. “Beni manastıra gönderdiler. Ve ilk fırsatta oraya geri döneceğim.”

★

“Gelin, dans edin, Fitz-Gervais,” diye zorladı Lancaster.

Robin reddetti. “Nasil yapılması gerektiğini bilmiyorum, Lordum. Daha önce hiç denemedim.”

“Ah, bir köylü gibi davranmayın! Oldukça basit.” Kolundan tuttu ve onu yanına çekti.

Kemanların, trompetlerin ve flütlerin müziği gerçekten insanları mutlu ediyordu, insanları hemen ayağa kaldırıyordu. Robin kafası karışık bir halde etrafına bakındı, dans edenlerin adımlarını izlemeye çalıştı. Aniden sağında ve solunda iki kadın belirdi, kollarına girdiler ve kendileriyle birlikte sürüklediler. Fazla bir şey yapmasına gerek yoktu, kadınlar ona dans pistine kadar eşlik ettiler, tıpkı bir ordunun, dağ geçidinde komutanlarına eşlik etmesi gibi. Robin kendini onlara ve müziğe bıraktı. Kısa süre sonra dans etmekten hoşlandığını fark etti. Kendine güvenmeye başlamıştı, yanındaki kadınlara teşekkür etti, kalabalığın arasından Joanna’ya doğru yürüdü ve onun yanında dans etmeye başladı. Öğrenme isteğiyle diğer dans edenleri izlemeye devam etti. Birçoğu dans konusunda tecrübeli görünüyordu ama içlerindeki en zarıfı Lancaster’dı. Dans etmek sanki kanında varmış gibi görünüyordu. Robin onun saray becerilerine gıpta etti.

Müzisyenler ara verdiğinde, Robin hizmetinde olan adama bir bardak şarap getirdi. “Buyurun, Lordum. Kendinizi fazla yormayın.”

Lancaster minnettar bir şekilde içti ve Robin’e ciddi bir ifadeyle baktı. “Görüyorum ki, sonunda kuzeninizi aklınızdan çıkarmışsınız.”

Robin gerildi. “O benim kuzenim değil, Waringham Kontu’nun kuzeni. Ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz.”

Lancaster dilini damağında şaklattı. “Bu ne hassaslık... Sadece öylesine söyledim. Şayet Giles’in kızına ilginiz varsa, onu

size memnuniyetle verecektir. Üç kızı daha var. Ve onun harcamalarını karşılayacak parası yok.”

Robin huzursuz hissetti. “İlginiz için teşekkür ederim, Lordum, ama ...”

“Özel hayatınıza burnunuzu sokmamalıyım, öyle mi? Haklısınız. Sadece, artık evlenmenizin zamanı geldi.”

“Daha yirmi yaşındayım,” diye itiraz etti Robin.

Lancaster eliyle boş ver işareti yaptı. “Evlenecek yaştasınız.”

Robin mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Baş aksesuarı takan hiçbir kızla evlenmeyeceğim.”¹⁶

Lancaster serinkanlılığını korudu. “Henüz takmış değil. Ay- rıca çeyiz konusu da sorunlu.”

16 İngiltere’de Ortaçağ döneminde, kep, başlık, örtü, şapka vs gibi baş aksesuarları, üst sınıf göstergesiydi.

Bölüm 17

Fernbrook, Ocak 1369

“... hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, ölüm sizi ayırana kadar?”

Kısa bir sessizlik oldu. Joanna, sanki hayır dememek için kendini zorlarcasına kaskatı ve dimdik duruyordu. Tereddüdü babasının alnını buruşturmasına neden oldu. Bakışını eğdi.

“Evet.”

Peder Horace merhametli gözlerle baktı. “Duyamadım, kızım.”

Joanna öksürdü. “Evet.”

“Ben de sizi Tanrı’nın önünde karı koca ilan ediyorum.” Neredeyse iç çekercesine söylemişti. Gülümsemeden başıyla onay verdi. “Gelini öpebilirsiniz.”

Robin kıza döndü. Joanna ona bakmıyordu. Neredeyse kendisine ait olmadığını düşündüğü ellerle peçesini kaldırdı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Joanna gözlerini kapadı, dilini ısırdı ve ona baktı: “Bana bunu nasıl yaptın? Arkadaş olduğumuzu düşünüyordum...”

★

Robin kendi düğünüyle Agnes’le Conrad’inkini kıyaslamadan edemedi. İlk bakışta benzerdi. Onun düğününde yüksek sınıftan insanlar vardı; misafirlerin arasında Burtonlu Giles ve onun şövalyelerinin bir kısmı vardı ama gürültü ve kargaşa aynıydı, Elinor’un yüzündeki donuk ifade bile. Mutfakta bir alay dolusu çalışanın denetiminden sorumluydu ve elinden geldiğince orada saklanıyordu, çünkü büyük salonda olduğu za-

manlarda, yüz ifadesi, tıpkı babasının ikinci evliliğinde olduğu gibiydi: yaralı ve sitemkâr. Ama bu düğünde, gelinin yüzünde de aynı ifade vardı. Gece yarısı olduğunda ve misafirler, evli çiftin artık gerdek odasına gitmesi gerektiğini ima etmeye başladıklarında, Joanna bitkin, hatta neredeyse hasta görünüyordu. Robin sonunda ayağa kalktı ve elini tuttu. “Gelin, madam.”

Çığlıklar ve gülüşmeler eşliğinde merdivenlere doğru yürümeye başladılar. Joanna’nın boynu, başını dik tutmaya çalışmaktan ağırıyordu.

Robin odasının kapısını açtı ve onun içeriye geçmesini bekledi. Kapının sürgüsünü kapattı, yatağın köşesine oturdu ve çaresizce başını iki yana salladı. “Ben bilmiyordum... Seni zorladıklarını bilmiyordum.”

Joanna başındaki duvağı çekerek çıkardı ve yere attı. “Ah, öyle mi?”

“Annemin ruhu üzerine yemin ederim.”

Kız sustu, ne diyeceğinden emin değildi. Gerçeği söylemiş olacağını düşündü. Babasının geçen eylül düzenlediği av boyunca, birlikte çok zaman geçirmişlerdi, at binmişler ve kuş avına çıkmışlardı ama aralarında hep güven vardı. Önyargısızdı, çünkü tehlike sezinlememişti. Robin’den hoşlanmıştı, dostane oluşunu ve doğallığını sevmişti, beraber çok gülüşmüşlerdi. Joanna kaygısızdı ve monoton manastır hayatına geri döndüğünde onu hep hatırlayacağını düşünmüştü. Ama Robin, birkaç hafta sonra, aniden geri gelmişti ve ona teklifte bulunmuştu. Sonra da birbirlerini görmemişlerdi.

“Ama manastıra gitmek istediğimi biliyordun,” dedi Joanna. Sesi gergindi.

Robin çaresizce kollarını açtı. “Lancaster, babanın bunun için parası olmadığını söyledi.”

“Babam da böyle demişti.”

“Ve sana evlenme teklifi ettiğimde, bana evet dedin.”

Joanna yüzüne soğuk bir tebessüm yayıldı. “Reddedersen babamın bana ne yapacağını söylediğini duymak ister misin?”

Robin kendini sefil hissediyordu. Ağlayabilirdi. “Çok üzgünüm, Joanna. Ben... çok üzgünüm.”

“Evet, ben de, inan bana.”

Robin bitkin bir halde başını yumruğunun üzerine dayadı. “Birbirimizi yanlış anladığımız için üzgünüm. Benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum.”

Joanna, Robin’in eğik başına baktı ve usulca, “Hayır, Robin, yanılıyorsun. Senden nefret etmiyorum. Günün birinde bir adamla evlenecek olsam, bu sen olurdun.”

Robin şaşkın gözlerle kıza baktı.

Robin bir şey diyemeden konuşmaya devam etti. “Ama kimseyle evlenmek istemiyordum, anlıyor musun? Tekrar güvenli duvarlarımın arkasında olmak istiyordum.”

“Neden?” diye sordu Robin, anlayamıyordu. “Orada ne buluyorsun? Sana ne söz verdiler?”

“Güvenlik.”

“Neye karşı?”

“Erkeklere karşı.”

Robin’in nutku tutuldu.

Joanna huzursuzca pencereye yürüdü, bulutsuz gökyüzüne baktı, titreyerek pencere kanadını kapattı ve tekrar Robin’e döndü. “Böyle bir şey olacağı aklına gelmezdi, öyle değil mi? Erkeklerin onlara yaptıklarını iğrenç ve itici bulabilecekleri?”

Robin yavaşça başını iki yana sallandı. Bu olamazdı. Kendi deneyimleri bunun aksini söylüyordu. Çamaşırcı Kate, Alice, Constance ve Fernbrook’taki dul Ernestine, hiçbiri, iğrendiklerine ya da itici bulduklarına dair bir his uyandırmamışlardı. Aksine. Onu zaman zaman zorlamışlardı, özellikle Constance, kelimenin tam anlamıyla iliğini kemiğini kurutmuştu.

“Sana anlattıkları şey doğru değil, Joanna.”

“Ah, sen de bunu biliyorsun, öyle mi?”

“Neden sana yalan söyleyeyim?”

Kız çaresiz gözlerle ona baktı. “Bilmiyorum,” dedi. “Aslında sana güveniyorum ama babam ve annem... Onun anneme ne-

ler yaptığını biliyorum. Yanlarındaki odada uyuyordum ve her şeyi duydum.”

Robin iç çekti. “Ben baban gibi biri değilim, biliyorsun.”

“Tüm erkekler aynı!”

Robin birden bu tuhaf ve komik düşün gecesini düşündü. Gülmemek için kendini zor tuttu. Joanna’nın ondan nefret etmemesi onu rahatlatmıştı. Diğer şeyler o kadar önemli değildi. Yanma oturması için, eliyle bir iki kez yatağa vurdu.

“Gel buraya, Joanna. Otur.”

Kız bir adım geri attı ve ona şüpheyle baktı, korkudan bembeyaz olmuştu.

Robin iç çekerek ayağa kalktı, bir bardak şarap aldı ve yatağın karşısındaki duvara yaslandı. “Şimdi nasıl? Oturacak mısınız?”

Joanna rahatlamıştı, yatağın köşesine oturdu.

Robin ona bir bardak uzattı. “Bana erkekler hakkında bunca şeyi nereden bildiğini söyler misin?”

Kız kötü bakıyordu. “Benimle dalga geçme! Kitaplardan. Bununla ilgili kitaplar okudum.”

“Onları sana rahibeler mi verdi?”

“Tabii ki.”

Robin başıyla onayladı, duvara yaslandı ve ayaklarını çapraz koydu. “O tür kitapları biliyorum. Rahipler için olanları da var.” Hatırladığında, yine tebessüm etmemek için kendini zor tuttu. Kitapların onun ve okul arkadaşlarının üzerinde çok az etkisi olmuştu. Çocuklar onları bir çırpıda okumuş, histerik gülme krizlerine girip Kardeş Anthony’nin arkasından dalga geçmişlerdi. Elbette Lionel hariç. “Sanırım konular olmasa da anafikir aynı. Kadınların nasıl aşağılık yaratıklar olduğunu, şişman, iri yarı, kötü kadınların, zayıf, kısa boylu, dindar, iyi niyetli kocalarını nasıl dövdüklerini anlatıyor. Ahlaksız, sadakatsiz kadınlardan, fahişelerden bahsediyorlar. Bu kitaplar genç erkekleri ve genç kızları evlilikten korkutarak manastırda kalmalarını sağlamak için yazılıyor.”

Joanna ona emin olmayan gözlerle baktı. “Sanırım bende işe yaradı.”

“Evet, bence de.” Robin derin bir iç çekti.

Joanna yutkundu ve bakışını indirmeden konuştu. “Belki ... Belki de bunları bir kenara bırakmalıyız, Robin. Eğer biraz daha beklersen, sanırım korkudan öleceğim.”

Tanrım, sana ne yapmışlar böyle, diye düşündü Robin, güzel gelinini süzerek. Bukleleri kucağına kadar dökülmüştü, alnında ince bir altın zincir vardı. Gelinlik elbisesi pas kızılı ipektendi, modaya uygun bir şekilde geniş kolluydu, kolsuz uzun tuniği elbisesinden bir ton koyu ve altın işlemeliydi. O da tıpkı broş gibi Lancaster’ın hediyesiydi. Elbisenin dekoltesi vardı, gelinin ince boğazını ve dik göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Teni gerçekten zambak beyazıydı, romanlarda anlatılan kadınlar gibiydi, zambak beyazı ve kusursuz. Robin gözünü ondan zar zor aldı.

“Hayır, Joanna. Hiçbir şey yapmayacağız.”

Joanna ona inanamaz gözlerle baktı. “Ama biz... Bu bizim gerdek gecemiz ve sen mutlaka...”

“Belki de erkeklerin ne isteyip ne istemediğini tam olarak bilmiyorsundur,” diye sözünü böldü Robin.

“Sen... istemiyor musun?” diye sordu dikkatlice. Joanna’nın yüzünde küçük bir umut ışığı parladı.

Robin dişlerini sıktı. “Öyle değil. Sen istemediğin sürece ben de istemiyorum. Ama görünüş olarak bozuntuya vermeyeceğiz. Umarım beni anlıyorsundur.”

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu yine şüpheli gözlerle.

Robin bir müddet düşündü. “Bu, sanırım ben yerde yatacağım demek oluyor. Belki bana bir battaniye verirsin. Sana sırtımı döneceğim, böylelikle soyunabilir, yatağa girebilirsin ve mumları söndürürsün. Sonra bana kitaplarda neler yazdığını anlatabilirsin.”

Joanna kızardı. “Aman Tanrım, çok utanırım.”

Robin başını hızla salladı. “Karanlıkta utanmazsın. Sana ne anlam ifade ettiklerini bilmek istiyorum.” Bir strateji oluşturma bilmem için, diye düşündü Robin.

Kız iç çekti. “Tamam. Bunu deneyeceğim.”

“Güzel.”

“Tamam, Robin, o zaman arkanı dön.”

★

Düğün misafirleri sonraki günlerde gittiler ve sükûnet geri geldi. Evi düzene sokmakla uğraşırlarken, gökyüzü kapandı ve yeni yılın ilk karı düşmeye başladı.

Robin, Isaac, Oswin ve Leofric akşam yemlerini dağıttıktan sonra büyük salona geri döndüler.

“... Robin’e sor!” dediğini duydular, Joanna’yla birlikte masada oturan Elinor’un. İkisi de mutlu görünmüyordu.

“Bana ne sormak istiyorsun?” diye sordu Robin, bir yandan omuzlarındaki karı silkelerken.

“Tanrım, bunu dışarıda yapamaz mısınız?” dedi Elinor.

Robin alnını buruşturarak ona baktı. “Neyin var senin?”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Böyle bir şey için canını sıkmak aptalca!” dedi Joanna mahcup bir ifadeyle.

“Yine de söyleyin.”

Joanna omuz silkti. “Bana anahtarları vermek istemiyor.”

Robin şaşkın gözlerle Elinor’a baktı. “Bu da ne demek oluyor?”

Elinor başını kaldırdı ve ona öfkeyle baktı. “Düne kadar buradaki işleri hiç sorgulamıyordun.”

Robin anlamaya başladı. Sabırsızca iç çekti. “Neden sorgulayayım ki? Bunun için hiçbir neden yoktu. Ama Joanna bu evin hanımı ve anahtarlar onda olacak. İnat etme ve anahtarları ona ver.”

Elinor ayağa kalktı, kemerini çözdü, kiler odası, çamaşır odası ve evde kilitlenen tüm odaların asılı olduğu büyük halkayı çıkardı ve masaya attı. Anahtarlar tabaklara çarptı ve şangırtıyla yere düştü. Kız, Robin’e öfkeli bir bakış attı ve kapıya doğru yürüdü.

“Elinor, geri gel,” diye emretti Robin usulca.

Kız, sanki onu duymamış gibi, en ufak bir tereddüt etmeden dışarıya çıktı.

Salonda alışılmadık bir sessizlik oluşmuştu. Sonra Isaac masaya doğru bir adım attı, yerden anahtarları aldı ve gülerek Joanna'ya uzattı. "Ona kızma. Sadece biraz kızgın, hepsi bu. Sakinleşecektir."

Joanna minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hoş olmayan bu sahne onu utandırmıştı. "Teşekkürler, Isaac."

Robin, karısının huzursuzluğunu fark etti ve sinirlendi. "Hemen sakinleşse iyi eder. Bu şekilde davranmaya devam ederse, hiç hoş şeyler olmayacak!" diye mırıldandı kararlı bir şekilde.

Isaac ona bakarken başını iki yana salladı. "Bazen eyerci Frederic'ten bile aptal oluyorsun."

"Nedenini sorabilir miyim?" diye sordu Robin kibarca.

"Conrad ve senin onun hakkında ne düşündüğünüzü gerçekten çok merak ediyorum, onu hiçbir şekilde dikkate almıyorsunuz. Neden kendini onun yerine koymaya çalışmıyorsunuz? Normalde yüce gönüllü birisin."

Robin yüzüne mahcup bir ifade takındı. "Dinle, Isaac..."

Isaac bir el hareketiyle onu susturdu, birden sinirlenmişti de. "Gidip onu geri getireceğim. Ama gözyaşları içerisinde senden özür dilemesini bekleme." Arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Robin yorgun bir tavırla banka oturdu. "Ne büyük bir tiyatro ama..."

Joanna ayağa kalktı, Oswin, Leofric ve onun için bir bardak bira getirdi. Robin ona şaşkın gözlerle baktı. Yardımcıma ve at görevlime hizmet edemez, diye geçirdi içinden. Bir anda, şimdiye kadarki ev hayatının daha karmaşık bir hal aldığını anladı. Isaac haklı, diye düşündü, ben çok düşüncesizim. Çok yakında yeni düzenlemeler yapmalıyız.

Joanna'ya gülümseyerek bardağından koca bir yudum aldı ve sonra Oswin'e döndü. "Söyle bakalım, yarım sterline ne dersin?"

Oswin doğruldu. "Tam bir sterlin için ne dersem, yarım sterlin için de aynı şeyi söylerim. Bu kadar para için ne yapmalıyım?"

Beni dörde mi bölecekler yoksa asacaklar mı?”

Kahkaha attılar ve o kahkaha inanılmaz rahatlamalarına sebep oldu. Sonra Robin başını iki yana salladı. “Bu elçi ücreti.”

“Ah. Kesinlikle kötü haber olmalı.”

“Hayır hayır. Ama uzun süre yollarda olacaksın.”

“Nereye?”

“Güneye gidip Lancaster’ı bulacaksın. Ona hediyeleri için teşekkür etmeliyim.”

“Evet, bunu yapmalısın. Elbise ve takılar harika ama zırh...”
Söyleyecek kelime bulamadı. Robin de böyle düşünüyordu. Gösterişli değildi, sadeydi ama cilalı, parlak çelikten yapılmış bir şaheserdi. Hareket kabiliyeti muazzamdı ve biçilmiş kaftan gibi tam üstüne oturmuştu. Göğüs zırhında sadece bir mücevher vardı, bir zümrüttü ve tıpkı Waringham kılıcındaki kadar büyüktü. Ve zırha ait kalkanın üstünde yeni hane arması vardı. Asil bir hediye idi.

“Sonra Waringham’a git. Conrad ve Agnes’e düğünümüzü anlat ve nasıl olduklarını gör. Sana onlara ulaştırman için bir mektup da vereceğim. Conrad’a, bana iyi bir fiyat verirse onun bir yaşındaki kısıraklardan beş tane alacağımı söyle.”

Leofric gözlerini açtı. *Bu, bizimkiler doğururlarsa, bu beş taneyle birlikte yirmi at demek.*

Robin başıyla onayladı. “Matematikte de zeki olduğumu biliyordum. Doğru, yirmi tane. Ve başlangıç olarak bu bize yetecek. Abartmamalıyız.”

Evet. Vê kibirli olmamalıyız.

Joanna, Robin’in omzundan Leofric’in ne yazdığını okudu ve güldü. Leofric ona tebessüm etti. Leofric ve Isaac beni seviyor, diye düşündü Joanna. Bana tavır almıyorlar.

Robin, Leofric’in kulağını çekti ve Oswin’e döndü. “Waringham’dan Westminster’a gideceksin.”

Oswin’in gözleri parıladı. “Westminster’a mı? Kime?”

“Kral Edward’a.”

Oswin yutkundu. Öksürmeyi kestiğinde, usulca konuşma-

ya başardı: “Bana elbiselerinden birkaç parça dnc vermelisin. Kral Edward’tan ne istiyoruz?”

“Fernbrook için bir pazar hakkı. At pazarı için. Bir sonraki ilkbaharda, yılda bir kez, paskalyadan sonraki ikinci cumartesi. Burası uzak ve herhangi bir pazar yok, sorun olmamalı. Ama Kral’ın iznine ihtiyacımız var.”

“Güzel. Ne zaman gidiyorum?”

“Mümkün olduğunca abuk. Kar yağışı dinene kadar bir iki gün bekle.”

Oswin hemen yola çıkacak kadar mutlu görünüyordu. Başını iki yana salladı. “Robin, bunun için para almalı mıyım, bilmiyorum.”

Robin, Oswin’in omzuna vurdu. “Kendine sor. Eminim bir gerekçe bulacaktır.”

★

şubat ortasında kar yağışı azaldı ve yola çıkabilir hale geldi. Oswin yola koyuldu. Leofric ertesini gün Durndale’de bir şövalye yardımcısı yarışmasına gitti. Robin katılması için onu cesaretlendirmişti, çünkü bu, Leofric’in kendisini diğer yardımcılarla kıyaslaması için önemli bir fırsattı. Leofric’in yarışmacı arkadaşlarıyla az iletişim kuracağını ve bu yüzden ne kadar acı çekeceğini biliyordu. Onunla avluda vedalaştı, yolculuk için yeterince erzağı olup olmadığından emin oldu, ona şans ve şöhret diledi.

İki yardımcısı eksik olan Robin ve Isaac, üstlerine kalan iş yüzünden bitap düşmüştü. Güneş doğmadan uzun bir süre önce kalkıyor ve tüm günü dışarıda geçiriyorlardı. Akşam da eve a kurtlar gibi geliyorlardı. Joanna’yla Elinor genellikle evde yalnız kalıyorlardı ve Elinor atlara bakmaya gidene kadar mecburen hep beraberlerdi. Her ikisi de diğerinin varlığından hoşnut değildi ve çoğunlukla sessiz savaşıyorlardı. Bu elbette ki hizmetçilerin gözünden kaçmamıştı ve kısa bir süre sonra köyde onların birbirlerine düşman olduklarına dair dedikodular başladı.

Robin bunu duyduğunda sinirlendi. “Lanet olsun, artık bu bir son bulmalı.”

“Ne yapabileceğini bilmiyorum,” dedi Isaac. “Bırak insanlar konuşsun. İnan bana, konuşacak bir şey bulduklarında çok daha mutlu oluyorlar.”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “İnsanların konuşması sorun değil ama etrafımda yüzü asık insanların olmasından usandım.”

Isaac ona düşünceli gözlerle baktı. “Robin, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne?”

“Karıyla mutlu musun?”

Soru Robin’i hazırlıksız yakalamıştı. Hemen cevap vermedi, çünkü Isaac’e yalan söylemek zordu. Sonunda iç çekti. “Her şey... yoluna girecek.”

Isaac homurdandı. “Tuhaf. Senin siyasi veya ekonomik nedenler yüzünden evleneceğini hiç düşünmezdim. Ama tüm asil insanlar böyle yapıyor, değil mi?”

Robin başını iki yana salladı. “Böyle bir şey yaptığımı sanmıyorum. Burton’la herhangi bir bağlantım olmasıyla ilgilenmiyorum ve ayrıca Joanna da bana pek bir ayrıcalık sağlamış sayılmaz.”

“O zaman Lancaster istediği için yaptın?”

“Hayır. Beni zorlamadı. Bilmiyorum. Sanırım onu istedim.”

“Umarım öyledir. İkiniz için öyle olduğunu umarım. Biliyor musun, son zamanlarda aşırı derecede sinirlisin.”

Robin, Isaac’in haklı olduğunu biliyordu. Sinirliydi ve bunun için nedeni de vardı. Her gece İngiltere’nin en güzel kadınının yanında yatıyordu ve Joanna paniğe kapılmasın diye elini bile öpemiyordu. Ve artık dul Ernestine’e de gidemiyordu, çünkü bu ânında duyulurdu. Bazen, sanki her an binlerce parçaya ayrılacakmış gibi hissediyordu. Bir kadına sahip olamamak bir sorundu ama bu durum, Tantalus’un cezalarından daha da kötüydü.

Isaac’e baktı ve acaba köyde bir kadını olup olmadığını merak etti. Çünkü sürekli mutlu görünüyordu...

“Ne oldu, Robin? Hâlâ Alice Perrers mı?”

Robin başını iki yana salladı. Alice’i düşünmeyeli aylar geçmiş gibiydi. “Ben... hayır. Dediğim gibi, yakında düzelir.”

“Tamam, nasıl istersen. Ama çocuklar senden korkmaya başladılar. Bu, iş açısından iyi bir şey değil.”

Robin üzülmüştü. “Hiç kimsenin benden korkmasına gerek yok.”

Isaac gülümsedi. “Yok. Ama sen hep böyle sert bakarsan, bunu nasıl bilecekler?”

“Zamanında işe gelsinler ve tembellik etmesinler, ben de o zaman sert bakmam. Isaac, doğruyu söylemek gerekirse çalışmalarından memnun değilim. Atlara binmek konusunda çaba sarf etmiyorlar ve öğrenmeye de niyetleri yok. İçlerinde en iyisi Hal.” Hal, Joanna’nın çeyizlerinden biriydi.

Isaac de aynı fikirdeydi. “Evet, bir zamanlar bizim olduğumuz gibi değiller. Atlar onlar için büyükbaş hayvanlardan farklı değil. İstekliler ama gönül vermiyorlar.”

Bu cümle tüm gün boyunca Robin’in aklından çıkmadı.

★

O gece birlikte salonda oturuyorlardı, Robin ve Isaac kitapları düzenliyordu, Joanna nakış yapıyordu, Elinor ip eğiriyordu. Hizmetçiler mutfaktaydılar. Kalın odun parçaları şöminede çattırıyor ve tıslıyordu, Robin’le Isaac sessizce birbirlerine birşeyler söylüyorlardı, onun dışında sessizlik hâkimdi.

Sonunda Elinor ipi bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. “Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler.”

Robin kafasını kaldırdı. “Hayır, bekle. Ben... Biz konuşmalıyız. Hadi, gelin, üçümüz birden. Er ya da geç konuşmalıyız, öyle değil mi?”

Isaac kitapları kapadı. Joanna nakış kasmağını bıraktı. Elinor tereddüt ederek masaya geldi ve bir sandalyenin köşesine oturdu. “Dur tahmin edeyim, Robin? Biraz gecikmiş olsa da aklma beni okula postalama fikri geldi. Manastıra gideceğim, öyle değil mi?”

Robin öfkelen-di ama kendine hâkim oldu. “Hayır. Ama isteğin buysa...”

“Değil.”

“O zaman dinle. Bugün Isaac’le ahırda çalışanlar hakkında konuştuk. İkimiz de memnun değiliz. İşlerini yeterince ciddiye almıyorlar. Ve bunun nedenini biliyorum galiba.” Isaac’e döndü ve konuşmaya devam etti. “Biz eskiden işe köyden gelmiyorduk, sabah erkenden kalkıp domuzları hızla beslemek veya inekleri sağmak zorunda da kalmıyorduk. Ayrıca mesaiden sonra akşamları bir saatliğine tarlaya gitmek zorunda da değildik. Harada yaşıyorduk, oranın bir parçasıydık ve sabah ilk gördüğümüz ve akşam da son gördüğümüz yer orasıydı. Birlikte kalmıyorduk ve birlikte yiyip içiyorduk, çok şahane herifler olduğumuzu düşünüyorduk. Ne demek istediğimi anlamışsındır?”

Isaac’in gözleri parladı. “Yani bir mutfak evi ve eyer odasının üstüne ikinci bir kat daha inşa edeceğiz, bizimle çalışmak isteyen burada kalacak.”

Robin belli belirsiz gülümsedi. “Hem evet hem de hayır. Bizimle çalışmak isteyen burada kalacak, bu doğru. Ama daha iyi bir ev inşa edeceğiz. Bir taş ev gibi mesela, ikide bir yanmaması için.”

“Bir taş ev mi? Bu pahalıya mal olur...”

“Peder Horace’la konuşacağım. St. Gregory’nin bir taş ocağı var. Belki taşları ucuza alabiliriz. Yani, büyük mutfaklı bir ev inşa edeceğiz, içinde gençler için sıcak, kuru bir yatak odası olacak ve sen Elinor, eğer istersen, üstüne ikinci bir kat yapacağız, orası senin odan olacak ve seni o serserilerle asla yalnız bırakamayacağım için, hizmetçinin de bir odası olacak. Çocuklar için yemek pişireceksin, eşyalarını düzenleyecek, yaralarını saracaksın, yani onlarla ilgileneceksin, bir arada tutacaksın, tıpkı bir zamanlar annenin bize yaptığı gibi. Sana bunun için çok iyi bir ücret ödeyeceğim. Gerçekten iyi bir ücret.”

Elinor’a baktı ama kızın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Beklen-ti dolu gözlerle Robin’e bakıyordu. Robin başarısız olduğunu

düşündü ama o kadar kolay vazgeçmedi. “Belki hayal ettiğin şey bu değildi ama sen... kendi imparatorluğunun kraliçesi olacaksın, tabiri caizse. Bu fikrin güzel bir fikir olduğunu biliyorum, işe yarayacak, çocuklar işlerine bağlanacak ve sen de... bunu yapabilecek tek kişisin. Lütfen, Elinor, dene bir kez. Tanrı aşkına, sonuçta sen de harayı seviyorsun...”

Kız başıyla onayladı. “Evet, Robin.”

“Ne demek ‘Evet, Robin,’?”

“Evet işte. Harayı seviyorum ve bu işi severek yapacağım.”

Robin rahatlamış bir halde gülümsedi. Bunu tahmin etmemişti. İntikam almak için reddeceğini düşünüyordu. Yanlış düşünmüşüm, diye geçirdi içinden. “Teşekkür ederim. Bu... harika.”

“Robin, bir sürü genç çocukla aynı evde oturmasına izin veremezsin,” diye itiraz etti Joanna.

“Bu söz konusu bile değil. İşlerinin hafifletmesi ve yanlış bir şey olmaması için bir hizmetçisi olacak. Ya da belki iki.”

Joanna başını iki yana salladı. “Ama çocuklara manevi anne olmak için çok genç.”

Robin ona açıklayacaktı ki Elinor önce davrandı. “Sen ne anlarsın ki? Son iki yıldır bunun dışında hiçbir iş yapmadım? İster inan ister inanma, bizde kızlar tembel tembel oturup masa örtülerinin üstüne nakış yapmaz, çalışırlar.”

“Yeter Elinor!” diye böldü Robin.

Ama Elinor’un söylemesi gereken bir şey daha vardı. “Sadece bunu bana layık görmüyorsun. Zaten kısraklarla ilgilendiğim için beni kıskanıyorsun...”

“Yeter dedim!”

Elinor’un yanakları kızarmıştı. Ama kendini rahatlamış hissediyordu. “Söyleyecek başka bir şeyim de yok zaten! Sorun çıkarıyorsam özür dilerim, Robin. Karının hayatını zorlaştırıyorsam üzgünüm. Ama yine de düşündüklerimi söyleyeceğim.”

Robin iç çekti. “Evet, bundan şüphem yok.”

Elinor belli belirsiz gülümsedi, herkese iyi geceler diledi ve çıktı.

Isaac arkasından şaşkın gözlerle baktı. Onun adına mutlu olmuştu. Robin'in fikri mükemmeldi, Elinor başa çıkabilirdi, bundan emindi.

Isaac masada karşılıklı oturan Robin ve Joanna'ya baktı. Bir mum aldı ve kalktı. "Son bir kez atlara bakacağım, daha sonra da yatacağım. İyi geceler."

Anlaşılmayan bir şeyler mırıldandılar ve Isaac iç çekerek dışarı çıktı.

Yalnız kaldıklarında, Joanna, "Bu çok saçma. Manastıra gidebilir ama istemiyor. Ben manastıra gitmek istiyorum ama gidemiyorum," dedi.

Robin eliyle çenesini ve boynunu sıvazladı. "Bakarız..."

Joanna ona şaşkın gözlerle baktı. "Bu ne demek oluyor?"

"Gerçekten istediğin buysa, o zaman gidebilirsin. İlkbaharda, atlar satıldığında, manastıra istedikleri miktarı ödeyebilecek param olacak."

Joanna duyduklarına inanamadı. "Robin... bunu benim için yapacak mısın?"

Robin ellerine baktı. "Sanırım en iyisi bu olacak. Evliliğimizi iptal ederiz, çünkü... yükümlülüklerini yerine getirmedik."

Joanna etkilenmişti ama gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bu gerçekten cömertçe ama bunu kabul edemem. Planların için bu paraya ihtiyacın var ve..."

"O zaman nasıl devam edeceğini söyle."

Kız omuzlarını kaldırdı. "Neden şimdiye kadar olduğu gibi devam etmesin?"

Robin bir süre kıza baktı, sonra gülmek zorunda kaldı. Mutlu bir gülümseme değildi. "Hayır, Joanna. Gerçekten olmaz. Hislerinin değişeceğine dair bir ümit olsa farklı olurdu ama bunu konuştuk, her gece ve hiçbir sonuç alamadık. Başka ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ve yerde yatmaktan da usandım, anlıyor musun? Bu gece misafir odalarından birinde yatacağım."

"Ama..." Joanna ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu ve aklına bir şey geldiğinde, artık çok geç olmuştu. Isaac elinde fenerle kapıda belirdi.

“Robin, çabuk gel! Dido. Kötü görünüyor.”

Robin aceleyle yerinden kalktı, sandalyesi yere düştü. Joana’ya bakmadan avluya doğru Isaac’i takip etti.

Geçen yıl ilkbaharda, ilk doğuran Dido olduğu için, doğal olarak ilk döllen de oydu, bu yüzden de sıra yine ondaydı. Ama henüz erkendi, tıpkı geçen yıl olduğu gibi. Robin onun yanına oturduğunda ve elini alnına koyduğunda, durumun umutsuz olduğunu biliyordu. Uzun, soğuk, üzücü bir gece olmuştu. Dido tayını, oluk oluk akan kanla birlikte dünyaya getirdi ve birkaç dakika sonra öldü.

Isaac koluyla alnındaki teri ve gözlerindeki yaşı sildi. “Bir aygır dünyaya getirdi. Tıpkı annesi gibi kızıl kahve.”

Robin samanın üstünde yatan taya baktı. Sonra eğildi ve ayaklarının üstüne kalkması için yardım etti. “Köye gider misin, Isaac? Yataktan birini kaldır, ineklerden birini sağşın.”

“Elbette. İsmi ne olacak, Robin?”

Robin kısa bir an düşündü. “Romulus’a ne dersin?”

Isaac üzgün bir şekilde gülümsedi. “Çok anlamlı.”

★

Tabii ki bir atı inek sütüyle büyütmek imkânsızdı. Zaten kimse bunu denemiyordu da. Nafile bir çabaydı. Kısarak doğum sırasında öldüğünde, ya tayı ölen bir kısarak bulunur ya da tayın boğazı kesilirdi. Robin yılın bu erken zamanında başka bir kısarak bulmanın zor olduğunu biliyordu. O halde kim ne düşünsünse düşünsün, bu yolu denemeliydi. Daha önce başarmıştı. Sütü incelttikten sonra, tahta bir huniyle ağzına damlatılması ve taya, tadı iğrenç olsa da işe yarayacağını bir şekilde anlatması gerekiyordu. Herkes bu son noktada başarısız oluyordu. Robin dışında.

Dido’nun kaybı ağır bir darbeydi ve arkasında acı bir boşluk bırakmıştı ama Romulus’un büyümeye başladığını görmek herkese teselli olmuştu. Nereye giderse gitsin Robin’i takip etmeyi alışkanlık haline getirmişti, onun için tıpkı bir anne gibiydi. Robin’in peşinden eve geliyordu, o yemek yerken başını kucağına

koyuyordu, ahırları kontrol ederken onun yanında oluyordu ve Robin onu yalnız bıraktığında kederli bir şekilde kışniyordu. Robin yatağını çaresizce Dido'nun ahırına götürmüştü ama bu kötü giden evliliğini, birkaç hafta daha gizlemek için iyi bir fırsattı.

Oswin, paskalyadan kısa bir süre önce geri döndü. İyi ve kötü haberleri vardı. Conrad ve Agnes çifti daha iyi olamaz, diye bildirdi, Oswin oraya varmadan kısa bir süre önce, sağlıklı bir oğulları olmuştu. Ona Robin ismini vermişlerdi. Mortimer, Waringham'da neredeyse hiç görünmüyordu, Kral onu sarayda tutuyordu. Ve Conrad, Robin'e bir yaşındaki kısrakları satacaktı.

"Daha sonra Westminster'a gittim. Kral beni gerçekten karşıladı ve... işte, pazar hakkın olduğuna dair belge de bu, Robin."

"Oswin, harikasin." Robin parşömen ruloyu aldı ve eliyle tarttı. "Bu bizi bir adım ileri götürecek. Lancaster'la nasıl geçti?"

Oswin alnını buruşturdu. "Onu Londra'da buldum. Bir ordu kurmakla meşguldü."

Robin ilgiyle onu dinledi. "Fransa'ya mı gidiyor?"

Oswin başıyla onayladı. "Görünüşe bakılırsa, Fransa Kralı ateşkesi iptal etmiş ve tekrar savaş ilan etmiş. Akitanya'ya saldırılmış. Ve İngiltere'ye bir istila planladığı söyleniyor."

Robin ona inanamaz gözlerle baktı. "Bir... istila mı?"

"Öyle deniyor."

Robin küfretti. "Peki, ya emirler?"

"Sen şimdilik Fernbrook'da kalacaksın, silahlanacaksın ve hazır kıta bekleyeceksin. Kötü bir şey olduğunda, savunma ordusunu güneye gönderecek olan Burton Lordu'nun emirlerine göre hareket edeceksin."

Robin iç çekti. "Ne şahane haberler! Peki, Lancaster ne yapacak?"

"Gemiyle Calais'e gidecek. Yanma sadece altı yüz adam ve yaklaşık bin beş yüz okçu alacak. Ve eğer gitmek istemiyorsan, İngiltere'de kalıp at yetiştirmenin daha yararlı olacağını söyledi.

Mümkün olduğunca çok at. Sana babanın son olarak söylediği, en meşhur sözlerini hatırlatmamı istedi.”

Tanrı Lancaster’ı kutsasın, diye geçirdi Robin içinden.

“Babanın son sözleri neydi, Robin?” diye sordu Joanna.

Robin cevap verirken Joanna’ya bakmadı. “Bu savaş yüz yıl sürecek, demiş. Ve bana sorarsanız, bu doğru bir hesap. Lancaster haklı. İstesin ya da istemesin, herkes günün birinde bu savaşa dahil olacak. Ve İngiltere’nin kesinlikle en çok ihtiyaç duyduğu şey, iyi, uzun ömürlü atlar.”

Isaac başıyla onayladı. “O zaman tembellik etmeyelim. Tanrım, seni tekrar gördüğüm için çok mutluyum, Oswin. Ve Lancaster’ın Robin’i yanında götürmemesine çok daha fazla sevindim. Onsuz başarabileceğimizi sanmıyorum.”

Bölüm 18

Fernbrook, Haziran 1369

Pek bir haber alamıyorlardı. Ve haberler Fernbrook'a ulaştığında, koşullar gereği o kadar da güvenilir olmuyorlardı. Robin eski bir kurala göre hareket ediyordu, hiçbir haberin iyi haber olmadığını düşünüyor ve en iyisini umuyordu. Buna rağmen hazırlık yaptı. Bir vasiyetname hazırladı. Rahip Horace'la neyin doğru, neyin yanlış olduğunu konuştuktan sonra, topraklarını, yasalar gereği karısına, dolayısıyla doğacak en büyük erkek çocuğuna bırakacaktı. Vasiyetnamede kardeşi olarak söz ettiği Isaac'e tüm atlarını bırakıyordu, taşınabilir varlıklarının ve nakitinin eşit oranlarda Leofric, Oswin ve Elinor'a pay edilmesini istedi, Boscastle'daki Fransiskan topluluğu için on sterlin, ruhuna dua okumaları için St. Gregory manastırına da on sterlin bırakacaktı. Rahip Horace, Joanna'nın bunun kötü bir dağılım olduğunu düşüneceğini söyledi, Robin ise pazarlık yapmak niyetinde değildi.

Robin hemen ardından, Isaac'i resmi kâhyası ilan etti, artık tüm mülklerinin ve at çiftliğinin tek sorumlusu oydu.

Isaac dehşete düşmüş bir halde reddetti. "Bunu yapamam."

"Ama ben eminim. En azından dene, sonra nasıl yapabildiğini görürüz. Bu zaten ansızın orduya çağırılırsam diye aldığımız bir önlem. Ve senin maaşın hakkında da konuşmalıyız, Isaac. Ne istiyorsun? Para mı yoksa haradan hisse mi?"

Isaac sırtıttı. "Bu şaka mı? Tabii ki hisse."

"Tamam. Onda dördü uygun mu?"

"Oh, Robin... Ben onda bir düşünüyordum."

“Hangi hakla senden daha fazlasını kazanacağım? O kadar iyi çalışıyorsun ki...”

“Evet ama buradaki her şey sana ait. Ve riski sen taşıyorsun.”

“Bu nedenle onda altısını istiyorum.”

Isaac inanamayan gözlerle başını salladı. “Beni zengin yapacaksın. Büyük bir olasılıkla bu karakterimin mahvolmasına sebep olacak.”

Robin kahkaha attı. “Daha uzun yıllar zengin olabileceğin kadar çok para kazanmayacağız. Endişelenme.”

“Kahkahanı duymak güzel, Robin. Son zamanlarda bunu nadiren yapıyorsun.”

Robin bu atağa hazır değildi. “Ben... Belki biraz fazla çalıştım.”

“Hm. Nedeninin bu olduğunu düşünmüyorum.”

Robin iç çekti. “Eminim, şimdi bana gerçek nedenini söyler-sin, öyle değil mi?”

Isaac kollarını göğsünde kavuşturdu. “Robin, ben kör değilim. Karının yüzüne neredeyse hiç bakmıyorsun. Geceleri onun değil tayın yanında yatıyorsun. Ve tekrar Ernestine’e git-meye başladın.”

“Lanet olsun, bunu nereden biliyorsun?”

“Balık etli küçük kuzeni Martha’dan.”

“Demek köye gidiyorsun, öyle mi?”

“Neden senden daha erdemli olayım ki? Ben bekârım ve ra-hip değilim.”

Hayır ama benim karım bir rahibe, diyecekti Robin nere-deyse. Dilini ısırды. “Ne öğrenmek istiyorsun, Isaac? Günah çı-karttığım ve meseleyi bilen bir rahibim olduğunu mu?”

Isaac iç çekti. “Endişeleniyorum. Hepsi bu.”

“Çok teşekkür ederim, gerek yok. Ben... kendim için yeterince endişeleniyorum zaten. İkimize yetecek kadar. Kafa patlatıyorum ama hiçbir şey olmuyor.”

★

Robin, Oswin’i tekrar gönderdi ama bu kez komşusuna ve

üç mükemmel savaş atını satılığa çıkardığını bildirmesini istedi. İlgilenenler yavaş yavaş geldi ve Robin yaza kadar üç savaş atını mükemmel fiyatlara sattı.

Alışılmışın dışında sıcak bir yazdı. Hamsin yortusundan kısa bir süre sonra başlayan sıcaklar, bir türlü azalmak bilmiyordu. Fernbrook köylüleri yağmur diliyor ve ekinlerinden endişe ediyorlardı. At görevlilerinin konaklayacağı taş ev, işçilerin her tatili fırsat bilip ara vermesine rağmen neredeyse bitmişti. Bu da haftada en az iki gün anlamına geliyordu. İşçi locası böyle emreliyor, demişti duvar ustası soğuk bir tavırla. Robin ona, haftada sadece bir izin günü için ödeme yapabildiğini söylemişti. Daha fazla tatil yapmak isteyenler o günün ücretini alamayacaktı. Aksi halde, çiftçilerin de kilisenin belirlediği her tatil gününde çalışmayacağını ve böylelikle tarlalardaki hasatın kuruyacağını söyledi. Usta akıllı bir adamdı. Elemanlarıyla konuştu ve sonunda rıza gösterdi.

Temmuz ayında, tüm köyün katıldığı bir kutlama düzenlediler. Robin ve Isaac, sayısız aday arasından, on üç ve on altı yaşları arasında, gelecekte harada yaşayacak ve çalışacak olan yedi genç seçti. Elinor günlerini inşaatta geçiriyordu, duvarcı ustalarını hayatlarından bezdiriyordu ve her şey istediği gibi olana kadar huzur vermiyordu.

Katolik yortusundan önceki akşam Robin karısını odasında ziyaret etti. “İyi akşamlar, Joanna,” diye selamladı kibarca.

“Robin.”

“Aman, korkma. Sadece, seni rahibe kardeşlerinin yanına gönderebilmek için yeterli parayı biriktirdiğimi söylemek için geldim. Gitmek istiyorsan, Peder Horace’la konuşup evliliğimizi nasıl sonlandıracağımızı öğreneceğim... Tanrı aşkına, Joanna, neden ağladığını söyler misin?”

“Özür dilerim.”

Kız hıçkırıklara boğuldu, başını başka tarafa çevirdi ve sol eliyle, sanki onu uzaklaştırmak istermiş gibi bir hareket yaptı. Robin ilk defa, karısının elinin nasıl kuru, nasıl ince ve solgun olduğunu fark etti. Utandı.

“Özür dilerim, Joanna. Amacım seni üzmemek değildi, inan bana.”

Kız başını iki yana salladı. “Değil, biliyorum. Hepsi benim suçum. Ve... ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsin.”

Robin hafifçe öksürdü. “Bence karşılıklı olarak birbirimize daha fazla işkence etmeyelim. Ne kadar erken gidersen, o kadar iyi olur. Ne düşünüyorsun?”

Joanna yataktan kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Bukleleri geceliğinin üstüne düşmüştü. Robin öfkeyle başını başka tarafa çevirdi.

“Artık benimle denemek istememenin sebebi o, öyle değil mi?”

Robin’in kafası karıştı. “Kimden bahsediyorsun sen?”

“Alice Perrers.”

Robin o kadar şaşırılmıştı ki bir an cevap veremedi. Sonra başını salladı. “Sana bu eski hikâyeyi kim anlattı?”

“Elinor. Aylar önce. Senin onu sevdiğini söyledi.”

Birbirlerini gücendirmek için tüm silahlarını kullanmışlar, diye düşündü Robin, neredeyse tuhaf bir keyifle. Bir adım yaklaştı, kolundan tutup Alice’le hiçbir ilgisi olmadığını söyleyecekti. Ama bileğine dokunduğunda, Joanna feci şekilde irkildi.

Acı veren bir öfke kuşatmıştı Robin’i. Elini indirdi. “Evet!” dedi sert bir şekilde. “Öyle. Onu unutamıyorum. Erkekleri seviyordu!”

Arkasını döndü, kendinden ve Joanna’nın iffet takıntısından iğrenip hızla evi terk etti.

★

Isaac salonda oturmuş kitap okuyordu. Evde hiçbir hareketin olmadığı ve Robin’in St. Gregory’den getirdiği kitaplara dalabildiği sessiz gece saatlerini seviyordu. Isaac okuyabildiği her şeyi okuyordu. Dua kitaplarını bile. O akşam da alelade bir şey değil, kavgâ şiirleri okuyordu: Ruh bedenle kavgâ ediyordu, adam kadınla, köpek kediyle, bira şarapla, yaşlı gençle tartışıyor-du, her zıt çift birbiriyle sözlü savaş yapıyordu. Isaac fikir çeşit-

liğini seviyordu. Mum dibindeydi, kafasını kitaba gömmüştü ve alçak bir ses ona seslendiğinde, korkudan neredeyse bağıracaktı.

Başını kaldırdı. İlk anda dalgalanan, beyaz kefenli bir ruh gördüğünü düşündü. Sonra onu tanıdı. “Tanrım, Joanna...”

“Seni korkuttum mu?”

Hafifçe gülümsedi. “Neredeyse ölüyordum. Sen... Aman Tanrım, iyi görünmüyorsun.”

“Isaac, benim... bir arkadaşına ihtiyacım var.”

Isaac ayağa kalktı, sandalyesini geri itti ve ona doğru adım attı. “Senin arkadaşın olduğumu düşünüyorum, Joanna.”

“O zaman bana yardım et.”

Joanna’nın kolunu tuttu ve onu koltuğa götürdü. “Gel, otur. Biraz bekle.”

Mutfağa gitti ve bir bardak şarapla geri döndü. “Al. Bir yudum iç ki bayılma.”

Kız karşı çıkmadan içti. İlk önce küçük bir yudum, sonra bardağı aldı ve büyük bir yudum aldı.

Isaac masanın köşesine yaslandı. “Robin sanırım sohbet ettiğimizi bilmiyor, değil mi?”

Joanna başını iki yana salladı.

Tanrı aşkına, diye geçirdi Isaac içinden. Düğününden beri onu hiç açık saçla görmemişti, çünkü genellikle ya topluydu ya da evli bir kadının yaptığı gibi, bir eşarbin veya başlığın altındaydılar. Isaac, Joanna’nın böylesine uygunsuz bir kıyafetle karşısında çıkmasından, sıkıntısının ne kadar büyük olduğunu anlayabiliyordu. Soğuk ellerini ellerinin arasına aldı. “Bana seni üzen şeyi anlat. Korkma. Sorunun ne olduğunu az çok biliyorum ve şaşırmayacağıma ya da gülmeyeceğime emin olabilirsin. Bu konuların ne kadar ciddi olduğunu biliyorum. Evet, evliliğinizde yanlış giden şey ne?”

Joanna kısa bir an ona baktı ve bakışlarını tekrar indirdi. “Sana hiçbir şey anlatmadı mı?” diye sordu.

“Buna sen de inanmıyorsun, öyle değil mi? Hiçbir şey söylemedi. Ama bazı işaretler var...” Isaac doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. “Evliliğinin hayal kırıklığı olduğuna dair...”

“Nasıl işaretler?”

“Yemek yemiyor, doğru dürüst uyumuyor, çok içiyor, gerçekten onun tarzı olmayan şeyler yapıyor, ruh hali kötü ve farkında olmadan Elinor’a değişik bir gözle bakıyor.”

Joanna bitkin bir halde gözlerini kapadı. “Elinor’un gözü bunca zamandır ondaydı, şimdi onu elde edecek. Hele evliliğimiz bittiğinde...”

“Bitmek mi?” Isaac sarsılmıştı. Bir evliliğin hangi şartlar altında biteceğini biliyordu. Ah Robin, ne ilginç bir adamsın sen, diye düşündü. Ben çoktan aklımı kaybederdim. Böyle bir kadına sahip olan herkes aklını kaybederdi.

Şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. “Neden Joanna? Neden olmadı?”

Joanna ona açıkladı. Manastırdan bahsetti. Kitaplardan, babasından ve annesinden bahsetti.

Isaac dikkatlice dinledi. Ona tamamen yabancı bir dünyaydı, utanç, dogma, günah ve cezayla doluydu. İğrenmişti. Ama Joanna’nın nasıl kurban olduğunu anlayabiliyordu, bizzat Isaac de o tuhaf kitaplardan okumuştı.

“Ve tüm bu fikirleri kafandan atamadın, öyle değil mi?”

“Atamadım.”

“En çok neden korkuyorsun? Günah olmasından mı? Çocuk sahibi olmaktan mı? Tiksinecek olmaktan mı? Ya da acı çekeceğini düşündüğün için mi?”

Joanna kızardı ve bakışlarını eğdi. “Hepsinden... birazcık.”

“Şey, sanırım sana yardımcı olamam.”

“Of, Isaac...”

“Hayır, gerçekten, bu çok aptalca. Onu istiyorsun, kısıkanıyorsun, belki de onu sevdiğini düşünüyorsun ama bunca zamandır kendini düşünüyorsun. Bu dünyadaki en normal şey için büyük bir yaygara koparıyorsun. Ve sana her ne anlatmış olurlarsa olsunlar, bu işi Tanrı istedi. Bunu yaparken ne yaptığını da biliyordu. Ve sana kitaplarda yazmayan bir şey söyleyeceğim: Tanrı bunu insanların ve hayvanların zevk alacağı

şekilde yaptı. İnsanlar bunu yapmaktan hoşlanıyorlar. Erkekler de kadınlar da. Hatta bazıları o olaya bağımlı,” dedi istemsizce tebessüm etmekten kendini alamayarak.

Joanna başını iki yana sallayarak ona baktı. “Bu nasıl mümkün olur?”

“Çok basit. Çünkü insan ve hayvan neslinin bitmemesi için böyle olmak zorunda.”

Kız ayrıntılı düşünmeye ve görünüşe göre önyargılarından kurtulmaya çalışıyordu. “Söyle bana, beni manastıra göndermemesi için ne yapmam gerekiyor?”

“Ama gitmek istiyordun.”

“Isaac!”

Isaac tekrar ciddileşip yavaşça başını iki yana salladı. “Tavsiyemi beğenmeyeceksin.”

“Sen yine de söyle.”

“Tamam o zaman. Tavsiyem şu: Onun ne hissettiğini düşün. Ne kadar iddialı olduğunu, beklentilerini biliyorsun. Ama söz konusu sen olduğunda başarısız oldu, öyle değil mi? Tümülle başarısız! Ve bunu, mümkün olduğunca çabuk unutmak isteyecektir. Senden kurtulmak istemesine şaşırmanın lazım, öyle değil mi?” Kızın gözlerinin içine baktı. “Ne yapman gerektiğini mi öğrenmek istiyorsun? O zaman nazlanmayı bırak ve kulaklarını aç ...”

★

Robin, St Gregory'deki ayine gitmişti. Katolik yortusu ayinlerinden pek hoşlanmıyordu ama atla yaptığı uzun yolculuk, Başrahip Randolphus'un yemek daveti, yabancı bir çevre, ona iyi gelmişti. Peder Horace kutsal ayin için Fernbrook'a gitmişti. Robin de öyle olmasını ummuştı, çünkü sırlarını onunla paylaşmak istemiyordu.

Geri dönüş yolunda kendine zaman ayırdı, kendi ormanının içinden geçti, birkaç geyik kovaladı ve ağaçların arasından sekererek kaçmalarını izledi. Bir yayı olsaydı, onları okla vurabilirdi. Ne kadar zalimim, diye düşündü. St.Gregorius'ta bir hafta kal-

mak ona çok iyi gelebilirdi, duaların edildiği, sessizliğin hâkim olduğu ve oruç yapabileceği bir hafta, aklını başına getirebilirdi ve yine hayattan keyif alabilirdi. Ama başrahibin davetini geri çevirmişti. Ancak böyle bir arınma yaşayamayacak kadar huzursuzdu. Ayrıca bir hafta daha kalırsa Romulus açlıktan ölürdü. Küçük bir su akıntısının yanında atından indi, çimlere oturdu ve hava kararana kadar orada kaldı. Daha sonra eve geri dönüş yolunu tuttu.

Romulus açlıktan ölüyordu. Sitemkâr bakışlarla Robin'e doğru yürüdü ve huniden iştahla süt emdi. Robin neredeyse bir kova inceltilmiş süt içirmişti. "Aferin oğluma. Büyümek için iç. Bir kahraman olabilmen için..."

Tayı doyana ve mutlu olana kadar besledi, küçük kulaklarını hafifçe okşadı, birlikte yattıkları saman yataklarını düzeltti ve iç çekerek kılıcını yere koydu. Gece sıcaktı. Ahır kapısının önüne çıktı ve esen serin rüzgâra şükretti. Sonra içeriye girdi, samanların üzerindeki battaniyesine yattı ve gözlerini kapadı.

Gece sessiz ve aysızdı. Toynak sesleri yankılandı, bir fare samanlıkta ses çıkarıyordu. Onun dışında ses yoktu. Robin uyuyabilmeyi diledi. Lancaster kendisiyle birlikte Fransa'ya gitmesini emretmeliydi. Fernbrook'tan çok uzakta olmayı ne kadar çok isterdi...

Ses değil, bir koku onu uyandırdı. Ağır, neredeyse bayıltıcı bir kokuydu bu ve ona Bordeaux'daki anılarını hatırlatıyordu. Kapalı gözlerle kokunun nereden geldiğini düşünüyordu ki göğsünde küçük, serin bir el hissetti.

İrkildi. "Kim..." Sorusunu sormadı, çünkü dudağına bir parmak konmuştu.

Üzerinde hareket eden bir gölge gördü, bir şişeden çıkan mantarın sesini duydu ve onu bir sıvıyla ovmaya başlayan elleri hissetti. Şimdi kokunun ona nereden tanıdık geldiğini buldu. "Sen kimsin?"

Cevap alamadı.

Onu bu saatte ziyaret edenin kim olduğunu anlamak için

dikkatlice vücut hatlarını yokladı. Onu Constance'ın kullandığı yağ ile ovuyordu. Eli, çıplak, yuvarlak göğüslerden birine değdi.

Elinor değil, diye düşündü rahatlayarak. Elinor'unkinden daha büyük göğüslerdi. Üstündeki vücudun diğer bölümlerinin bir önemi yoktu. Gözlerini kapadı ve ziyaretçisine teslim oldu.

Kadın, Robin'in tuniğinin kolunu çekiştirdi, soyunmasını söylemeye çalışıyordu. Sonra yağı, omuzlarına ve göğsüne sürerek masaj yaptı. Robin üstüne ata biner gibi oturduğunu fark etti. Her iki yanında çıplak bacaklarını hissediyordu. Ellerini bacaklarına attı. Yumuşak ve sıcaktılar, onlara da ince bir katman yağ sürmüştü. Kadın ellerini Robin'in karnında gezdirirken, Robin de başparmaklarını bacakların üstünde gezdirdi, ta ki kasiğindeki yumuşak tüylere dokunana kadar. Sağ eliyle vücudu yoklamaya devam etti. Eller onu biraz daha yağladı. Karanlıkta şehvetle tebessüm etti.

Kadının ellerinden biri cinsel uzvunu kavradı, ona merakla, neredeyse ürkek hareketlerle dokunuyordu. Robin birkaç dakika tadını çıkarmaya çalıştı ama el işini iyi yapıyordu, ona uzun süre teslim olmak çok riskliydi. Kadının bileğini yakaladı, elini cinsel uzvunun üzerinden çekti ve doğruldu. İki eliyle pürüzsüz tenine dokundu ve saçlarını okşadı. Ama saçları sık örgülüydü ve ensesinde büyük bir düğüm haline getirilmişti. Düğümü kavradı, dudaklarını uzun boğazına bastırdı ve boşta olan elini bacaklarının arasına soktu.

Yağlıydı ama ıslak değildi. Robin kadının üzerine eğildi, göğüslerini emdi, dudaklarını öptü ve dilini ağzının içinde gezdirdi. Ziyaretçisi de ona tutkuyla karşılık verdi ve Robin nasırlı eliyle vajinasını keşfetmeye çalıştı, ta ki ılık bir ıslaklık ve her çeşit parfümlü yağı gölgede bırakacak kadınlık kokusunu duyan kadar. Onu samana yatırdı ve sabırsızca içine girdi.

Kızlık zarını hissetmesiyle delip geçmesi bir oldu. Kadın dişlerini birbirine bastırarak derin bir nefes aldı. Robin taş kesildi, şok olmuştu. Sonra ellerini saçlarına götürdü, düğümü açtı, ör-

güleri hızla çözdü. Robin serbest kalan bukleleri iki eliyle yüzüne bastırdı ve gözlerini kapattı. “Joanna...”

“Evet.”

Onu omuzlarından tuttu ve kendine çekerek sırtını okşadı. “Joanna.”

Kendini topladı. Bu Joanna’ydı. Karısıydı. Bu mucizenin nasıl gerçekleştiğini bilmiyordu ama o karısıydı. Hiç şüphe yoktu ki onun canını acıtmıştı. Ama o yine de Robin’in içine girmesini istemişti. Robin onun bunu istediğini hissediyordu. Saçlarını başının etrafına yaydı, üzerine eğildi ve neredeyse belli belirsiz, ritmik hareketlerle içine girip çıktı. Zifiri karanlıktı. Yüzünü görmüyordu. Ama onu duyabiliyordu. Nefesi daha hızlı ve şiddetliydi. Onu tekrar yukarıya kaldırdı ve ellerini kalçalarına koydu, tıpkı dans edercesine ahenkle içine giriyordu. “Joanna,” diye tekrarladı kendinden geçerek. “Joanna.”

Kendine hâkim olmaya ve zor da olsa süreyi uzatmaya çalışıyordu. Aksine, dayanmak imkânsızdı. Onu çok uzun süre beklemişti. Ama hâlâ taktik yapabilecek kadar akli başındaydı. Eğer zevk almasını sağlayabilirse, ona cennetin kapıları açılacaktı. Hafif hareketlerle içinde gezindi, sabırsızlanması aklını karıştırmadı. Joanna inliyordu, elleri Robin’in kollarında ve sırtında geziyordu, sonunda neredeyse öfkeyle, “Oh, hadi Robin!” dedi.

Robin sessizce gülümsedi, üzerine eğildi, kendini tamamen geri çekti ve tekrar yavaşça içine girdi, önce yavaşça, sonra hızlandı. Joanna başta kımıldamadan durdu, biraz şaşkıncı ama sonunda Robin’e karşılık vermeye başladı. Tutkuyla Robin’i içine alıyordu ve sonra inliyordu. Robin baştan çıkmış bir halde onu dinliyordu, kolunu sırtına doladı ve kapalı gözlerle tohumlarının onun içine doluşunu hissetti.

★

“Peki, bana bu radikal değişimin sebebini anlatacak mısın?” Robin dirseklerinin üstüne kalktı.

“Isaac.”

Robin şaşırdı. Sonra inanamaz gözlerle, “Ona anlattın mı?” diye sordu.

“Evet. Kızma, Robin. Çaresizdim ve sen de bana uzaktın. Ne yapacağımı bilmiyordum.”

Robin dudaklarını ısırdı.

“Kızdın mı?”

“Hayır.” Robin sessiz bir kahkaha attı. “Sanırım kendimi salak gibi hissettim. Ee? Bilge Isaac ne dedi?”

“Bir sürü korkunç şey. Benimle ilgili birkaç çirkin gerçek. Ve sonunda bana okumam için bir hikâye verdi.”

“Nasıl bir hikâye?”

“Sevişmekten korkan ve bu nedenle olanları görmemek için, gece şövalyesinin yanına giden bir leydiyle ilgili.”

Arzuların ve aşkın hikâyeleri. Robin onları tamamen unutmuştu. Ama görünen o ki Isaac unutmamıştı. “Ee? Hoşuna gitti mi?” diye sordu ve sesindeki gülümsemeyi saklamaya çalıştı. Oldukça vodvil bir hikâyeydi, çünkü gece saatlerinin sessizliğinden faydalanan bir tek şövalye değildi, yardımcısı ve uşakları da faydalanmıştı.

Joanna iç çekti. “Bilmiyorum. Ama oldukça öğreticiydi.”

“Ve sonra da olanları görmemek için, yanıma gece gelmeye mi karar verdin?”

“Hayır, kim olduğumu bilmemen için ve şayet yaptığımız şeyden tiksinsirsem görmemen veya canımı acıtmadan korkmamdan dolayı.”

Robin hafifçe öksürdü. “Umarım bu fikri Isaac vermemiştir.”

“Hayır. Isaac sağduyulu biri. Ama bana bu hikâyeyi okuduğunda, başka hikâye olup olmadığını sordum. Bana diğerlerini de verdi. Dün tüm gün okudum ve öğrendim.”

Robin şimdi her şeyi anlıyordu. Bu nedenle yağ fikri aklına gelmişti. Başını iki yana salladı, tekrar sırt üstü yattı ve elini Joanna’ya uzattı. Elini kavradığında onu üzerine çekti, kız neredeyse boylu boyunca üstüne yatmıştı. Bukleleri yüzünü kaplıyordu. Buklelerini kenara itti ve artık onu seçebiliyordu. “Hava aydınlanıyor. Umarım giyecek bir şey getirmişsindir?”

“Tabii,” diye mırıldandı Joanna uykulu bir şekilde. Gün ışı-
ğında kedi gibi gerinen karısını izledi. Şimdi onunla tekrar se-
vişmeyi istiyordu. Ama burada değil. Sanki bir uyarı misali, bir
yerde, bir ahır kapısı açıldı ve bir kova şingirtisi duyuldu.

Robin ayağa kalktı, giyindi ve etrafına bakındı. Hemen kapı-
nın yanında katlanmış elbise vardı. Onu Joanna’ya getirdi, karı-
sını nazikçe salladı. “Uyan, Joanna. Kalkma vakti.”

Joanna iç çekerek kalktı, elbiseyi başından geçirdi, ayağa
kalktı ve kuşağını bağladı. “Gidip kahvaltıyla ilgilenmeliyim.”

“Bekle.” Arkasında durdu ve saçlarındaki samanları ayıkladı.
Çok uzun sürmüştü. Bitirdiğinde, omuzlarından tutup kendi-
sine doğru çevirdi. Bir müddet sustular ve birbirlerine baktılar,
sonra Robin eğildi ve onu öptü. Kollarını boynuna doladı. Kısa
bir süre sıkıca sarıldı ve sonra bıraktı. “Kahvaltı mı dedin sen?”

“Evet, kahvaltı dedim.”

“Kulağa güzel geliyor. Açlıktan ölüyorum.”

Herkes Robin ve Joanna’daki değişikliği fark etti. Isaac dı-
şında hiç kimse nedenini bilmiyordu ama hepsi rahatlamıştı.
Robin eskiden olduğu gibi, iş yaparken yine ıslık çalıyordu, iki
yaşındaki atların eğitiminde sert olmak yerine sabırlıydı. Artık
kendini, evinde, istenmeyen misafir gibi hissetmeyen Joanna,
ağırlığını koymaya başlamıştı. Elinor, iki hafta önce, yeni evine
taşınmıştı ve evdeki hizmetçiler tembellik ediyorlardı. Joanna
onları harekete geçirmişti.

Robin ve Isaac, akşam kontrollerini yaptıktan ve çocukları
yemeğe gönderdikten sonra, ağır adımlarla eve doğru yürüyor-
lardı, Romulus da arkadan geliyordu. Çapraz düşen güneş ışığı
avluyu altın rengine boyamıştı, toz taneleri havada dans ediyor-
du. Hava hâlâ sıcak ve kuruydu.

“Yulafımız hasat zamanına kadar yetmezse ne yapacağız Ro-
bin? Çok azaldı, hesabımızı iyi yapamamışız.”

Robin kısa bir süre düşündü. “Kuzenim Gisbert’e sorarız.
Belki hasat sonrasına kadar bize ödünç yulaf verebilir.”

“Hmm, umarım yağmur yağar.”

“Bir köylü gibisin. Hiçbir hava seni mutlu etmiyor.”

“Sen gül bakalım, hasat kötü olursa, kira gelirlerimizin durumu da parlak olmaz. Daha almak istediğin kısraklar var ve onlar için nakit paraya ihtiyacımız var.”

“Yeterince paramız var, üç yaşındakileri iyi bir fiyata sattık. Ama yine de haklısın.”

Kapıya vardılar. Açık mutfak penceresinden bir gürültü duyuldu, sanki bir şey kırılmıştı ve sonra Joanna’nın sıcak kahkahasını işittiler. “Oh, Bertha. Galiba bu akşam sahanda yumurta var...”

Robin ve Isaac gülümseyerek birbirlerine baktılar. Robin sonra, kısa bir süre bakışlarını yere eğdi, mahcubiyetini yenmeye çalıştı ve tekrar Isaac’e baktı. “Teşekkürler Isaac.”

Kapıyı itti ve Isaac cevap veremeden içeri girdi.

★

Romulus hayatın ne kadar acımasız olabileceğini erken öğrenmişti. Birden geceleri yalnız kalmaya başlamıştı. Robin her akşam, kederli kışnemeler ve vicdan azabı eşliğinde son kontrolleri yaptıktan sonra ortadan kayboluyordu. Eve giriyor, hiçbir şeyin yanmadığına emin oluyor ve merdivenlerden hızla, hatta bazen basamaklardan ikişer ikişer zıplayarak üst kata çıkıyordu. Çünkü karısı onu yukarıda bekliyordu. Ve oldukça sabırsızdı.

Başlangıçta hâlâ biraz utangaçtı, bu nedenle Robin’den mumları söndürmesini ve karanlıkta soymasını istiyordu ama yavaş yavaş çekingenliğini atlatmıştı. Manastırın etkilerinden kurtulmuş olmak, günahı ve utancı düşünmemek anlamına geliyordu. Bunun yerine hayatındaki her şey, cinsellik, gebe kalma, çocuk yetiştirme ve teslimiyet etrafında dönüyordu ve bunun normal olduğunu düşünüyordu. Isaac’ın de dediği gibi, bu dünyanın en doğal şeyiydi. Artık kendi doğasını keşfetmiş ve pasif olmaktan vazgeçmişti. Robin, artık onun dizginsiz olduğunu, büyük bir mutlulukla fark ediyordu.

“Robin.”

“Hm.”

“Uyan sevgilim.”

“Neden?”

“Sana bir şey sormam lazım.”

Robin sırtüstü yattı ve gözlerini ovaladı. “Evet?”

“Biz çok mu fakiriz?”

Robin şaşırdı. “Hayır. Sanırım şikâyetçi olmamızı gerektiren bir durum yok. Neden böyle düşündüğünü bana söyler misin?”

“Şey... yani...”

“Joanna...”

“Peki, tamam. Köylü gibi yaşıyoruz.”

“Evet. Biliyorum. İtiraf etmem lazım ki bu beni rahatsız etmiyor ama eve biraz daha medeniyet getirmek istiyorsan yapalım. Sanırım ben biraz rahat biriyim. Beni harekete geçir.”

Joanna gülümsedi ve saçını hafifçe çekti. Sonra tekrar ciddileşti. “Mesele evdeki iki hizmetçi. Evi çekip çevirmek için yeterli değiller, üstelik biri, sabah bira fıçısına dadanıyor ve öğlen saatlerinde sarhoş oluyor.”

Robin doğruldu. “Bu gerçek mi? Hangisi?”

“Grace.”

“Peki, neden onu kovmuyorsun?”

“Önce sana sormak istedim.”

“Neden bana soracaksın ki? Koy kapının önüne. İhtiyacın olduğu kadar da işe al. Başka bir şey var mı?”

“Bir aşçı. Aramızdaki anlaşmazlık sebebiyle Elinor’a bir bardak su bile veremeyeceğimin farkındayım. Ve dürüst olmam gerekirse, bunu yapmak da istemiyorum. Benim kibirli olduğumu düşünme ama daha önce hiç mutfağa girmedim. Öyle yetiştirilmedim. Bu evde doğru dürüst yemek pişmesi için iyi bir aşçı arayacağım. Ve hazır yemek konusuna gelmişken: Güney taraftaki büyük salonu özel oturma odamız olarak düzenlemek istiyorum. Bundan sonra, sadece bayram günlerinde hizmetçilerle birlikte yemek yememiz yeterli olacaktır. Ve eğer Oswin ileride bizimle birlikte aynı masada oturmak isterse, küfretmeyi kesmeli ve görgü kurallarına uymalı.”

Robin usulca ılık çaldı. “Yeni bir dönemin başladığını görüyorum.”

“Ama Robin, gerçekten bir domuz gibi yemek yiyor.”

“Evet evet, biliyorum. Ama yalnız yemeğe karar verdiğimizizde, bu sorunun kendiliğinden hallolacağını düşünüyorum. Bunu istemeyecektir. Elinor ve diğer çocuklarla yemek yiyecektir. Başka ne var?”

“Şahsi bir hizmetçiye ihtiyacım var. Saçlarım bile başlı başına bir neden olabilir, tek başına başa çıkamıyorum.”

“Kendine bir tane bul.”

“Köyden bir kız alabilirim ve ne yapması gerektiğini ona öğretebilirim.”

“Daha iyi olur.”

Joanna, Robin’e sokuldu ve boynundan öptü. “Teşekkürler, Robin.”

“Hepsi bu mu?”

“Evet.”

“Tanrım, bunun için beni uyandırdın...”

Robin evlendiği kadını şimdi tanımaya başlamıştı. Yenilikleri neredeyse fark ettirmeden yapıyor, salonu dekore ediyordu: Üst kattaki güneş alan, büyük odayı döşemiş ve ihtiyaç olduğunu düşündüğü yardımcıları işe almıştı, elinden geldiğince Robin’e fazla masraf çıkarmıyordu. Köylü evi, birkaç hafta içinde, neredeyse muazzam bir şövalye evine dönüşmüştü. Zaman zaman komşuların da davet edildiği, özel dairedaki akşam yemekleri, beklenmedik bir şekilde, keyifli ve çoğu zaman, insanın ruhunu okşayan bir yere dönüşmüştü. Genelde yemekte, Robin, Isaac, Joanna ve Leofric oluyordu. Oswin, Robin’in tahmin ettiği gibi at görevlilerinin yanındaydı ve orada uyuyordu. Robin, Oswin’in kendisini dışlanmış hissetmesine üzülüyordu ama yine de ailesi olarak gördüğü insanlarla vakit geçirmenin tadını çıkarıyordu. Joanna at yetiştiriciliğine de ilgi duymaya başlamıştı. Ne zaman vakit bulsa Robin’e eşlik ediyor, bir yaşındaki atları eğitmek için onlara bindiğinde ve hayvanlar onu

sırtlarından attıklarında onunla dalga geçiyordu. Atlarla ilgili özel yeteneği onu derinden etkiliyordu ve Isaac'ten defter tutmayı öğreniyordu.

★

Yağmur nihayet Ağustos'ta gelmişti. Kısa değildi, tüm gün ve tüm gece boyunca yağdı. Herkes rahatlamıştı. Robin günün ilk at eğitiminden, sıırsıklam bir halde dönmüştü ve evin avlusundan geçerken, içeriye küçük bir atlı grubu girdi. Silahlı bir asker ve birinin kolunda bir çocuk olan iki kadın.

Robin durdu, çok şaşkıındı. "Agnes!"

Robin eyerden inmesine yardım etti.

"Agnes... Bir şey mi oldu?"

"Hayır." Agnes, Robin'i yanaklarından öptü. "Sadece bir ziyaret. Bak. Robin, bu senin amcan Robin. Robin, bu da senin yeğenin Robin."

Robin yuvarlak, siyah buklelerle çevrelenmiş uykulu yüze baktı. Gülümsedi. "Tıpkı babası."

"Başka bir şey mi bekliyordun? Eşin nerede?"

"Ah, evde bir yerlerde. İÇeri gel." Hizmetçisine ve korumasına başıyla işaret etti. "Siz de. Sizin için de yerimiz var. Oh, Isaac de orada..."

Isaac iki yaşındaki atların yanından dönüyordu. Meraklı gözlerle yanlarına yaklaştı ve Agnes'i gördüğünde dona kaldı. Sonra belli belirsiz gülümsedi. "Seni görmek ne güzel. İyi misin?"

"Evet. Sen?"

Isaac başıyla onay verdi, küçük Robin'e baktı ve kendi alnındaki yarayı sıvazladı. "Harika bir çocuk."

"Teşekkürler."

"Benim... yapacak işlerim var. Tekrar görüşürüz."

"Evet, tabii."

Isaac kaçarcasına uzaklaşırken, Joanna evden çıktı. Birkaç saniye eşikte durdu, sonra gülerek ona doğru yürüdü. "Hoş geldin, Agnes."

Agnes küçük Robin'ı hizmetçisine verdi ve Joanna'ya sarıldı. "Teşekkür ederim. Sonunda seninle tanıştığıma sevindim."

Joanna hepsini salona davet etti. "Bertha, Rosalind, buraya gelin, misafirlerimiz var!"

İki hizmetçi aceleyle geldi ve Joanna onlara Agnes için, önemli misafirleri ağırladıkları ve Lancaster odası adını verdikleri odayı hazırlamalarını söyledi. "Ve Rosalind, bize şarap getir."

Robin ve Agnes birbirlerine yüzlerce soru sordular. Ziyaretlerinin ve küçük Robin'in dünyaya gelişinin şerefine birer kadeh şarap içtiler. Sonra büyük Robin işinin başına dönmek üzere yanlarından ayrıldı.

Akşam yemeğinde hayatlarındaki yenilikleri konuşma fırsatı buldular. Joanna bu arada Agnes'e evi ve ahırları gezdirmişti. Agnes de haklı olarak çok etkilenmişti. "Conrad haklıymış, at yetiştiriciliğine bizden uzakta başlamış olman çok iyi oldu. Yakında bizimki kadar çok atın olur."

Robin eliyle boş ver işareti yaptı, ağzındakileri çiğnedi ve yutkundu. "Ne yazık ki kısıraklarımın sadece on tanesi doğuma elverişli. Bir yaşındaki kısıraklarla ilgili durum nedir?"

"Ziyaretimin sebeplerinden biri de bu. Sana bir liste getirdim. On bir tane bir yaşında kısırağımız var, sana her birinin soyağaçlarını ve doğum tarihlerini yazdım. Görmeden satın almak istersen, pazarlık yapabiliriz. Bana ödemeyi yaparsın, ben de geri gittiğimde onları birisiyle gönderirim."

"Neden olmasın. Sana güvenmezsem, kime güveneceğim?"

"İyi. O zaman Mortimer de hiçbir şey öğrenmemiş olur ve çirkin şeylerin yaşanmasından kurtuluruz."

"Eski dostumuz ne yapıyor?" diye sordu Isaac.

Agnes iç çekti. "Her yıl biraz daha kötüye gidiyor diyebiliriz. Conrad'la kavgaya etmek için her fırsatı kolladı. Ama tabii ki başarı olamadı. Conrad ona at yetiştiriciliğimize karışmamasını ve haradan uzak durmasını, aksi takdirde çekip gideceğimizi söyledi. Mortimer elbette para kaynağından vazgeçemiyor. Artık bizi rahatsız etmiyor. Bu yüzden Waringham'daki diğer insanlarla

uğraşüyor. Korkunç! İnsanlar sadece o uzaktayken huzur bulabiliyor. Ve gittiğinde Waringham'ı De Gray'e bırakıyor. Onu tanıyorsun, öyle değil mi?"

Robin ve Leofric birbirlerine baktılar. "Evet."

"İyi biri mi?"

"Bazı açılardan. Peki, Gray nasıl biri?"

"Rahatsız edici ve sert. Ama onurlu bir adam."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Köylülerin pislik olduklarını düşünüyor. Fırsatını bulduğu anda hayatlarını cehenneme çeviriyor. Ama Mortimer gibi zevk için değil. Genç kızlara da dokunmuyor."

Robin ve Leofric birbirlerine bir daha baktılar. Robin belli belirsiz bir tebessümle başını eğdi. "Gerçekten çok onurlu bir adam!"

"Öyle demek istemedim, Mortimer'ın nasıl biri olduğunu biliyorsun ve..." Sustu ve ağabeyinin gözlerine baktı. "Robin, konuyu anlamıyorsun!"

★

Agnes birkaç hafta kaldı. Isaac dışında herkes onun ziyaretine sevinmişti. İlk gezintilerinden birini yapan Agnes, at görevlilerinin evine gittiğinde Elinor'la karşılaştı.

Elinor tencerisini ocağın yanına bıraktı ve ona döndü. "Fernbrook'a hoş geldin sevgili üvey anneciğim!" dedi ama gülüyordu.

İkisi birkaç saat boyunca mutfakta kaldılar ve uzun uzun konuştular.

O kadar uzun süre yağmur yağmıştı ki köylüler huzursuz olmaya başladılar ama ekinler tüm şikâyetlerine rağmen harıkaydı; yıllardan beri elde edilen en iyi hasat olmuştu.

Fransa istilasına dair korkutucu haber henüz Michaelis'e gitmemişti. Robin, Peder Horace'tan Lancaster'ın Ağustos ayında İngiltere'den ayrıldığını ve o zamandan beri pek başarı elde edemediğini öğrendi. Burgund Dükü'yle keyifsiz bir çarpışma yaşamıştı, oradaki toprakları yer yer harap etmişti ve ordusunu

dinlendirmek için defalarca Calais'e geri dönmüştü. Akıtan-ya'nın nasıl olduğu hakkında bir şey öğrenememişlerdi. Oradan hiç haber alamamışlardı, bir tane hariç: Prens Edward hastaydı ve durumu kötüleşiyordu.

"Prens ölecek mi?" diye sordu Joanna endişeli bir şekilde, Robin'in akşam manastırdan döndükten sonra anlattıklarını duyunca.

Robin omuzlarını silkti. "Kim bilir?"

"Peki, ölürsa ne olur?" diye sordu Agnes. Korkuyormuş gibi görünmüyordu. Her şey onlara çok uzaktı.

"O zaman oğlu tahta geçer. Küçük Prens Edward."

"Tanrı bizi tahta çıkacak bir çocuktan korusun," diye mırıldandı Isaac.

Leofric yazdı. Isaac okudu. "Diyor ki: Kral da Kara Prens de henüz ölmedi. Ve yemek yemeye başlamamızın çok iyi olacağını söylüyor."

Gülüştüler ve Joanna Rosalind'e hazırlıklara başlaması için işaret verdi. Agnes'in Fernbrook'taki son akşamıydı ve özel bir ziyafet yemeği hazırlanmıştı: Kremalı şarap sosuna bandırılmış, üstü kızarmış, lezzetli bir oğlak. Joanna'nın işe aldığı aşçı mesleğinde uzmandı. Robin, Elinor'un yaptığı oğlağın daha lezzetli olduğunu iddia edemezdi.

Robin yemekten sonra eşi ve kız kardeşiyle birlikte oturdu. Leofric erkenden yatmıştı, çünkü ertesi sabah Agnes'le birlikte yola koyulup Waringham'daki kısırakları alacaktı. Isaac'in ise erken kaçmak için hep bir bahanesi olurdu.

Joanna nakış kasnağı üzerinde çalışıyordu, Agnes oğlunu dizlerine oturtmuştu. Ağabeyine melankolik bir tebessümle bakıyordu. "Biliyor musun, sensiz Waringham hâlâ çok tuhaf."

Robin iç çekti. "Ve ben hâlâ vatan hasreti çekiyorum. Ama durum böyle. Orası Mortimer'a ait."

"Bu adil değil. Orası sana ait."

"Hayır. Artık değil. Kral haklıydı. Orayı babamın elinden almaları hataydı. Ama bu, ne Geoffrey'nin ne de Mortimer'ın suçu."

“Başımızda Geoffrey olsa, ben de şikâyet etmezdim. Ama Mortimer...”

“Evet, biliyorum. İnsanlar için üzüldüyorum ama böyle olması gerekiyor. Hiçbir şeyi değiştiremem.”

“Hepimiz, bir gün gelip topraklarımızı geri alacağımızı umuyoruz.”

Robin yavaşça başını salladı. “Edward kral olduğu sürece beklemeyin. Ve eğer Kara Prens kral olursa imkânsız!”

“Peki, ya kral olamadan ölürse?!”

“İki tane sağlıklı oğlu var!”

“Evet ama Lancaster onun kardeşi ve ülkenin en güçlü adamı. İsterse tacı alabilir. Kimse onu engelleyemez.”

“Bunu kim diyorsa, onu tanımıyor demektir.”

“Hadi ama. Edward güç delisi bir entrikacı...”

Robin öfkelen-di. “Sen bunu nasıl bilebilirsin? Onun hakkında ne biliyorsun?”

Agnes onu yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı. “Gernot’un Canterbury’den döndüğünde bize anlattıklarını biliyorum. Ama üzülmeyi istemiyorum. Zamanı geldiğinde, kimin haklı olduğunu göreceğiz. Lancaster tahta çıkarsa bu beni mutsuz etmez. Bu senin Waringham Kontu olabileceğin anlamına gelir.”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “Bu, anarşinin geri döneceği anlamına gelir.”

Joanna kasnağını bir yana bıraktı. “Lancaster’ın bunu riske edeceğini sanmam. O son derece sağduyulu bir devlet adamı. Robin’in Waringham’ı geri almasına karşı değilim, buna özlem duyduğunu da biliyorum ama biz burada da mutluyuz.”

Agnes ona gülümsedi. Ağabeyinin karısını çok sevmiştir. “Evet. Görüyorum. Ve sizin adınıza çok mutluyum. Şimdi sadece Robin’in savaşa gitmemesini umalım.”

“Neden böyle olacağını düşünüyorsun?” diye Joanna sordu.

“Bu her an olabilir, olmayabilir de. Ve bu senin için berbat bir durum olur. Hele ki şimdi.”

Joanna kaşlarını kaldırdı. “Hele ki şimdi, derken... ne demek istedin?”

Agnes şaşkın gözlerle bir ona, bir Robin’e baktı. “Joanna... hamile olduğunu anlamamış olabilir misin?”

Bölüm 19

Fernbrook, Aralık 1369

Joanna'nın durumu Kasım başında herkesçe aşikârdı. Artık saklayamıyordu. Şişkin karnıyla gurur duyuyordu. Çok iyiydi, sabah bulantısı veya yorgunluktan şikâyet etmiyordu. İşlerini yapmaya devam ediyordu ve Robin'in endişeli itirazlarına rağmen, her sabah at biniyordu. Hamileliğinde, manastırda okuduğu o iğrenç hikâyeler yüzünden hissettiği korkunun nüksetmemiş olması Robin'i mutlu etmişti. Joanna her gün daha da güzelleşiyordu. Ama cesaretinin artması Robin'i huzursuz ediyordu. Bazen ona tuhaf bir şekilde çaresiz görünüyordu ve nedeni araştırdığında, Agnes'in arkadaşlığını özlemiş olduğunu anladı. Joanna'ya, kız kardeşlerinden birini, birkaç ay yanlarında kalması için davet etmeyi önerdi. Joanna bu fikre bayılmıştı. Davet etmek için, atla bizzat babasının kalesine gitti ve yılbaşında geri döneceğine dair söz verdi.

Leofric, ilk kar düşmeden kısa bir süre önce, beş kısırakla beraber döndü. Bir akşam aniden kapıda belirdi, yorgun ve solgundu ama sağ salım geri dönmüştü.

Robin ve Isaac yemek yiyordu. Joanna'nın yokluğuna rağmen, tek başına olsalar da birlikte yemek yeme adetinden vazgeçmemişlerdi. Robin Leofric'i gördüğünde ayağa fırladı. "Leofric... Neredeyse senden ümidi kesmiştik. Kendime yeni bir yardımcı aramaya başlayacaktım."

Leofric gülümseyerek daha önce hazırladığı tahtayı uzattı, masaya oturdu ve Rosalin'in doldurduğu tabağı aldı.

Waringham'a gittiğimizde Mortimer oradaydı. Beni görmemesinin

daha iyi olacağına karar verdik. Ben de hem Mortimer hem de De Gray Waringham'dan uzaklaşana kadar harada saklandım. Sonra hemen yola koyuldum.

Robin başıyla onayladı. “Sanırım seni göndermek pek akılcı değildi. Sadece Mortimer’ın değil, De Gray’in de yoluna çıkmaması gereken tek kişisin.”

Ne olmuş yani. Çok eğlendim. Kısraklar muhteşem.

Robin ve Isaac, dışarıya çıkıp hayvanları görmek için ayağa kalktılar. Leofric de ayağa kalktı ama Robin onu bir el hareketiyle oturttu. “Biz onları buluruz. Perişan görünüyorsun. Önce yemeğini ye.”

Leofric tabağına kayıtsız bir bakış attı. Çok aç değilim, tekrar evde olduğum için mutluyum.

“Evet, ben de Leofric.”

Robin ve Isaac yeni gelenlerden son derece memnundular. Uzun bacaklı ve parlak derili beş güzellikti. Yolculuk, tıpkı Leofric gibi onları da yormuştu, yemek yiyorlardı ve bu yabancı ortama alışmış gibi görünüyorlardı.

★

Joanna gittiğinde beri, Robin akşamları yatağa girmek istemiyordu. Onu özlüyordu ve büyük, boş yatakta uyuyamıyordu. Kendisi ve Isaac için Peder Horace’dan ödünç aldığı kitabı alıp ateş sönene ve üşümeye başlayana kadar şömineye yakın duran rahat koltuğuna oturdu. Sonra kitabı kapattı, sessizce kalktı ve uyumaya gitmeden önce rutin turunu atmaya koyuldu.

Bir süre sonra merdivenlerden yukarı çıktı. Odasının kapısını açmak üzereyken çaprazında bir patırtı duydu, tereddüt etti. Sonra yine sessizlik oldu. Omzunu silkti ve odasına girdi. Yatağına oturdu ve çıkarmak için sol çizmesini çekiştirmeye başladı. Aniden koridorda bir kapı açıldı ve sessiz adımlar duyuldu.

Robin tuhaf bir şekilde huzursuzlandı. Tekrar ayağa kalktı, kapısını açtı ve Leofric’le göz göze geldi.

“Ne oldu?” diye sordu Robin’e şaşırarak ve Leofric’in yüzünü fark edince, “Leofric, neyin var?” diye ekledi.

Leofric ellerini kaldırarak onu durdurdu ve geriye kaçı.

Robin ona doğru yürüdü ama Leofric aralarındaki mesafeyi büyüttü. Yüzü solgun ve terliydi. Ellerini sallayarak Robin'i kendinden uzaklaştırdı.

Robin başını iki yana salladı. "Neler oluyor? Neyin var?"

Robin yaklaştığında, Leofric korkuyla gözlerini açıyordu. Hızla tahtasını ve kalemini çıkarıp yazmaya çalıştı. Ama başaramadı. Gözlerini kırptırdı, sallandı ve bir adım yana tökezledi.

Robin'in boğazı kurudu. "Leofric..."

Leofric ondan uzaklaşmaya çalışırken geriye doğru sendeledi. Robin onu merdiven başına kadar takip etti. Orada, Leofric'in korkuluğu sıkıca kavrayışını ve kısıp gözlerle dik merdivene bakışını izledi. İlk basamağı inmeye çalıştı, sonra dizleri tutmadı ve Robin onu yakalamak için hareketlendi. Merdiven başına çöküp kalmıştı, kollarında bayılmış olan yardımcısı vardı. Şimdi, ona bu kadar yakınken, Leofric'ten gelen sıcaklığı hissediyordu. Ateşlendiği için alev alev yanıyordu.

Robin onu odasına taşıdı. Yatağına yatırdı, üstünü soydu. Tahmin ettiği şeyin doğru olduğunu anlayınca, üzerini örttü, yere oturdu, sırtını duvara dayadı ve Tanrı'yla kavgaya başlamaya başladı.

★

Kapının vurulma sesi onu hafif uykusundan uyandırdı. Hemen ardından kapı açıldı, çünkü zaten Leofric kapı çalınca duymuyordu.

Robin hızla ayağa kalktı ve kapının üstüne atladı. "Isaac?"

"Robin? İçeride ne yapıyorsun?"

"İçeriye girme, bana su gönder. Bir mangal, temiz havlular ve bir de kova. Burton'a haberci gönder, Joanna sakın buraya dönmesin."

"Robin..."

"Kapıya da siyah havlu as Isaac... Evde veba var!"

Ertesi sabah Leofric'in ateşi daha da yükseldi. Leofric uykusunda huzursuzca kıvranıyordu. Ara sıra irkilerek uyanıyor ve

ögürmeleri yüzünden sarsılıyordu. Safra kusuyordu ve gücü tükenmişti. Robin başını tuttu ve sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Leofric'in onu duymuyor olmasının bir önemi yoktu. Varlığı onu rahatlatıyordu ve kendi sesi Robin'i az da olsa rahatlatmıştı. Soğuk havlularla sürekli Leofric'in terini sildi. Boyununda, koltuk altlarında ve kasıklarında şişlikler vardı, günün ilerleyen saatlerinde renkleri siyah olmuştu. Veba şişlikleriydi. Bazıları patlatılmaları gerektiğini, bazıları da dokunulmaması gerektiğini söylüyordu. İkisinin de bir faydası yoktu.

Leofric öğleden sonra titreme krizine girdi. Titriyor ve donuyordu. Robin üzerine ne kadar battaniye örtse de titremesi bir türlü kesilmedi. Sonra aniden ateşi düştü.

Akşama doğru Isaac kapıya vurdu. "Yerini alacağım."

Robin kapıyı kilitlemişti. "Hayır, gereği yok. İçeri girmeyeceksin ve ben de dışarı çıkmayacağım. Belki böylelikle yayılmasını engelleriz."

Isaac birkaç saniye gözlerini kapadı. Vereceği haberdan nefret ediyordu. "Robin... hastalığı Leofric getirmedi. Zaten yayılmış. Köyde iki çocuk hastalanmış."

Bu çok korkunçtu. Vebadan daha korkunç bir şey olamaz, diye düşündü Robin. Canı çok sıkındı. Hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Ve tekrar tekrar, düzenli olarak geri geliyordu.

"Duydun mu Robin?"

"Evet."

"Şimdi ne düşünüyorsun, nöbet değiştirelim mi?"

"Belki... yarın sabah."

"Nasıl istersen. Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Robin ayağa kalktı ve kapıyı açtı. "Teşekkürler."

Birbirlerine baktılar. Daha sonra Isaac Robin'in omzunun üstünden Leofric'e baktı. "Uyuyor mu?"

"Evet."

Isaac mutsuz bir yüz ifadesiyle başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Neden? Yani neden özellikle Leofric? Dilsiz ve sağır olması, zaten tüm hayatı boyunca işleyeceği günahların cezası olarak yeterli değil mi?"

İkinci günün sabahında Leofric büyük bir ölçüde iyileşmişti. Ateşi düşmüştü, bilinci yerindeydi ve aç olmaktan yakınıyordu.

Robin yatağın köşesinde oturuyordu. “Peki, ne istiyorsun?”

Leofric kafasını yastıklara gömdü ve iyice düşündü. Daha sonra etrafta tahtasını aradı. Robin tahtayı ona uzattı.

Lancaster, kralın yemekle ilgili söylediği bir şeyi yazmıştı, hatırlıyor musun?

Robin başıyla onayladı. “İnsan yediği her öğünü son öğünüymüş gibi yemeli.”

Leofric solgun gözlerle gülümsedi. *Bana öyle bakma. Bu hastalık beni öldürecek.*

“Özür dilerim.”

Birbirlerine rol yapmadılar. Çünkü genelde hastalık ikinci gün iyiye gidiyordu. Veba mola veriyordu. Karanlık, küflü yerlerde saklanıyordu ve ortaya çıkacağı zamanı bekliyordu. Hasta yavaşça umutlanmaya başladığında, tekrar ortaya çıkıyor, pençesini geçiriyor ve hastaya ölümcül öpücüğünü konduruyordu.

Ne olduğu önemli değil. Domuz eti. Ekmek. Bir yudum bira. Bu kadarı harika olur.

Robin kapıya gitti, hizmetçilerden birine seslendi, istediklerini söyledi ve sonunda yatağa bir tepsiyle geri döndü. Her zamanki gibi birlikte yemek yediler.

Bittiğinde Leofric’in uykusu geldi. Ama bunun son fırsatı olduğunu biliyordu. Yavaşça yazmaya başladı. *Aşırı duygusal bir şeyler yazmak istemiyorum. Ama hayatımın en iyi üç yılı için teşekkür ederim.*

Robin elini sıkıca kavradı.

Umarım Tanrı günah çıkarmamı istemez.

“Sanmam, liste oldukça uzun. Ama merak etme, seni dünyaya sağır - dilsiz gönderdi, sağır - dilsiz alacaktır.” Robin tedbir olarak Peder Horace’yi çağırttırmıştı. Ama bunu Leofric’e söylemedi.

Beni akşam yemeğine kaldır.

“Şüphen olmasın.”

★

Sonraki üç gün kâbus gibiydi. Robin birçok veba hastası görmüştü ama hiç bakmamıştı. Durumun ne kadar kötü olduğunu gerçekten bilmiyordu. Leofric hayal görüyordu, bazen adeta kuduruyordu ve dudakları hareket ediyordu. Konuşuyordu. Herhangi bir ton çıkmıyordu ve dedikleri anlaşılmıyordu ama hayatında ilk kez ağzından sözcükler çıkıyordu. Dudaklarında uçuklar çıkmıştı, Leofric’in ne dediğini tahmin etmesi imkânsızdı. Halbuki anlamayı ne çok isterdi. İğrenç kramplar yardımcısını sarsıyordu, sadece veba şişlikleri olmamıştı, tüm bedeni şişmişti ve isilik basmıştı.

Peder Horace dördüncü gün geldi, aşırı yorgun ve uykusuzdu. Veba köyü olduğu kadar, komşu köyleri ve manastırı da mahvetmişti, bu yüzden gece gündüz koşturuyordu. Uzun süre kalmadı, Leofric’e son yağlama ayinini¹⁷ yaptı, Robin için alelacele bir dua okudu ve telaşla gitti. Robin’in Burton’daki durumlara dair sorduğu sorulara kaçamak cevaplar verdi.

Leofric bu arada Robin’in gözleri önünde yavaş yavaş ölüyordu. Veba ciğerlerine işlemişti, zar zor ve hırıltılı nefes alıyordu. Güçsüz öksürükler, yoğun boğulma ataklarına dönüşüyordu, dudakları morarmaya başlamıştı. Hasta odasında acı bir çürümüşlük kokusu vardı ve Leofric bir deri bir kemik kalmıştı. Vücudu sıvı kabul etmiyordu, susuzluk ve ateş onu yaşlı bir adama çevirmişti. Robin onu rahatlatmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu ve her an hastalığın kendisine de bulaşmasını bekliyordu. İleriye Peder Horace dışında kimseyi sokmuyordu, Robin de zayıflamıştı, uykusuzluk yüzünden solgun görünüyordu ama hasta değildi. Altıncı günün sabahında Leofric hâlâ yaşıyordu ve ateşi düşmüştü.

17 Son yağlama: Bu sakrament hastalıkta, özellikle de ölüm yaklaştıkça, kişinin benliğini saran yoğun yalnızlık duygusunu gidermek amacıyla icra edilir. Bu amaçla kişinin şifa bulması veya rahat ölebilmesi için takdis edilmiş bir yağ hastanın vücuduna sürülmektedir.

Robin huzursuz uykusundan uyandı. Onu neyin uyandırdığını bilmiyordu ama farklı bir durum vardı. Daha rahat nefes alıyordu. Ciğerlerinden gelen hırıltılar ve tıslamalar azalmıştı. Nerdeyse huzurlu uyuyordu.

Robin su kasesindeki havluyu aldı, sıktı ve Leofric'in alnına koydu. "Artık atlattın evlat, her şey yoluna girecek."

Leofric yavaşça gözlerini açıp kırpıştırdı ama bakışı netti. Robin'i tanıdı, yorgunca gülümsedi ve diliyle kuru dudaklarını ıslattı. "Susadım," dedi nefes nefese.

★

Öğlen umutlandılar, akşam emin oldular: Leofric atlatmıştı. Robin yorgunluktan ölüyordu, bu nedenle Leofric'in başka bir odaya götürülmesi ve hasta odasının tütsülenmesiyle ilgili işleri Isaac'e bıraktı. Kendisi banyo yaptı, yatağına yattı ve ertesi akşama kadar uyudu. Sonra durumun vehametini görmek için köye gitti.

Fernbrook'un yaklaşık yüz sakininden dokuzu vebaya yakalanmış, sekizi ölmüştü. Joanna, kutsal akşamdan iki gün önce, kız kardeşi Christine'yle birlikte sağlıklı bir şekilde geri döndüğünde, Robin, Joanna'nın çocukluk yıllarındaki duasının gerçekleştiğini öğrendi: Veba Burtonlu Giles'i de almıştı. Bu arada, yine yanlış insanları da almıştı. Joanna ve Christine St. Gregorius'da mola vermişlerdi. Orada, Lancaster'ın genç eşi Blanche'in de vebaya kurban gittiğini öğrenmişlerdi.

Robin sarsılmıştı. "Aman Tanrım, bu haber onu mahvedecek."

Joanna üzgün bir şekilde başıyla onayladı. "Onun için korkunç olmalı. Kasım sonunda Fransa'dan dönene kadar hiçbir şey bilmiyormuş. Elçi ona ulaşamamış. Londra'ya geri döndüğünde öğrenmiş."

Rosalind şarap testisiyle geldi ama Robin başını iki yana salladı. Bir süre ateşe baktı, sonra doğruldu ve tebessüm etti. "Affedin beni Leydi Christine, sizi karşılayamadım. Hoş geldiniz. Normalde neşeli bir evimiz vardır ama son birkaç gün oldukça zordu."

Christine başıyla onayladı. “Özür dilemenize gerek yok enişte. Ben de neşeli olacak bir havada değilim.”

Elbette, diye düşündü Robin, bunu anlıyorum. Güzel bir kızdı, Joanna’dan bir ya da iki yaş gençti, gözleri aynı renkti ama saçları koyu ve düzdü. Ve perişan görünüyordu.

“Christine benim gibi uzun süre manastırda kalmadı,” diye açıkladı Joanna. “Leydi Blanche’in nedimelerinden biriydi. Babam, Lancaster sarayının ahlaksız olduğunu düşünüp onu geri alana kadar.”

Robin başını salladı. “Kaybınız için üzgünüm. Sizin için oldukça acı olmalı.”

Isaac salona geldi ve Robin onu Christine’yle tanıştırdı. Isaac reverans yaptı ve kibarca gülümsedi. Daha sonra Joanna’nın elini tuttu ve öptü. “Bunca kederden sonra bile güzel görünüyorsun. Varisimiz nasıl?”

“Tekmeliyor” diye cevap verdi Joanna gülerek.

Robin manzarayı sessiz bir tebessümle izledi. Isaac’e piç diyen insanlar onu bu haliyle görmeliydiler.

Joanna bardağını bıraktı. “Leofric’i görmeye gideceğim, sonra yemek yeriz. Gel Christine, sana odanı göstereyim.”

Joanna kız kardeşini, yardımcılarının bavullarla beklediği merdivenlere götürdü.

★

Durgun bir Noel geçirdiler. Robin tüm ev halkıyla birlikte, küçük St. Nicholas kilisesine akşam duasına gitti. Sonra veba kurbanlarının ailelerini ziyaret etti. Peder Horace de Noel’de ve bir hafta sonraki yeni yıl kutlamalarında misafir olarak yanlarındaydı, Elinor ve Oswin de katılmıştı, çünkü Robin ahır görevlilerine, tatillerini evlerinde geçirmeleri için izin vermişti. Robin ve Isaac, yemeğe katılması için Leofric’i aşağıdaki salona indirdiler. Hâlâ zayıftı, yardımsız bir adım bile atamıyordu ve doğru dürüst yemek yemiyordu ama yatmaktan sıkılmaya başlayacak kadar iyileşme yolundaydı. Solgun ve zayıf bir halde oturuyordu ama gözleri diğerlerinin konuşmalarını takip ediyordu.

Yemekten sonra Robin hediyeleri dağıttı. Sadece küçük şeylerdi. Peder Horace için bir testi kırmızı Burgunder şarabı, hizmetçiler için iyi kalitede yün kumaşlar, Oswin için bir çift yeni çizme, Elinor'a Lancaster'ın hediye ettiği inciye takması için gümüş bir zincir, Christine için gümüş bir alın zinciri, Leofric için tahta figürleri olan bir satranç tahtası. Son iki hediye için biraz daha fazla para harcamıştı. Isaac'e, içinde *Lais*'in de olduğu, Breton'dan çevrilmiş, macera, aşk, büyü ve mitolojik yaratıkların yer aldığı, eski hikâyelerden oluşan bir kitap hediye etti. St. Gregorius manastırında bulunan ve Robin'in aylar önce almaya karar verdiği kitaplardan biriydi. Isaac söyleyecek söz bulamadı, gözleri parlıyordu. Robin eşi için Lancaster'deki altın ustasına safirle kaplı, altın bir yüzük yaptırmıştı. Bu fikir, kuzeni Gisbert'in arkadaşı, iyi bir zırh almak için bu taşı ona satmayı önerdiğinde aklına gelmişti. Joanna'nın sol elini tuttu ve yüzüğü ortanca parmağına geçirdi. Mükemmel uymuştu.

Joanna hediyesine inanamaz gözlerle baktı. "Ah, Robin. Harika bir şey bu."

"Beğendin mi?" diye sordu Robin.

Joanna parlayan gözlerle baktı. "Muhteşem. Teşekkür ederim."

Robin memnun bir yüz ifadesiyle gülümsedi. Aldıkları hediyelere inanamaz gözlerle bakan yüzleri izledi ve *Tanrım, bugün bana bahsettiğin mutluluk için teşekkür ederim. Her zaman böyle olmayacağını biliyorum ama merhamet et ve bu yaşadığımı hiçbir zaman unutmamamı sağla*, diye geçirdi içinden.

Bölüm 20

Fernbrook, Mart 1370

Mart başında hâlâ kar vardı. Sert, aşırı soğuk bir kıştı ve kolay kolay veda etmeye niyeti yok gibi görünüyordu. Söylenenlere göre, tüm kıta karlı ve alışılmışın dışında soğuktu, savaşlar bile durmuştu.

“Bertha, lütfen ateşe bir odun daha at,” dedi Christine titreyerek, hizmetçisi yemekten sonra tabakları toplarken.

“Emredersiniz, madam.”

Bertha ortadan kayboldu ve kısa bir zaman sonra bir sepet dolusu odunla geri geldi. Onları şöminenin içinde kor olmuş odunların üstüne istifledi ve kısa süre sonra ateş tekrarlandı.

Christine Isaac’ın bakışlarını hissetti ve mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Daha fazla ısındığını sanmıyorum ama insan en azından öyle olacağını hayal ediyor.”

Isaac başıyla onayladı. “Evet, sanırım bizim oralarda nergisler çoktan açmıştır.”

“Sanmam,” diye itiraz etti Joanna. “Bu yıl olmamıştır.” Sert iklimi vatanını eleştirdiklerinde hemen savunmaya geçiyordu.

Isaac’le satranç oynayan Leofric masanın altından rakibinin kaval kemiğine hafifçe tekme attı.

Isaac ona baktı. “Tamam, hamle sırası bende, biliyorum. Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Sanıyorum yine üstünlük sende ve beni, daha ne olduğunu anlamadan mat ettin!”

Leofric sessizce gülümsedi.

Isaac tereddüt ederek atını oynadı. “Peki o halde. Tuzağına düştüğüme eminim ama yine de oynuyorum.”

Leofric kaşlarını yukarı kaldırdı, Lancaster bile daha fazlasını yapamazdı veziriyle oynadı ve şahını aldı.

Isaac inledi.

Robin kahkaha attı ve mektup okuyan karısıyla baldızına baktı.

“Ee? Erkek kardeşiniz ne yazmış?”

Joanna mektubu indirdi. “Durum kötü görünüyor.” Başını iki yana salladı ve sağı elini kalbine koydu.

“Veraset vergisi o kadar yüksek miymiş?” diye sordu Robin.

“Evet...” dedi Christine, “...ama asıl sorun bu değil. Babamın çok borcu varmış. Görünüşe bakılırsa, faizleri ödemek için her yıl yeniden borç almak zorunda kalmış.”

“Aman Tanrım.” Robin başını salladı. “Ama neden? Burton’da kâr getiren topraklar var.”

Christine tebessüm etti. “Kesinlikle. Bir adamın ve ailesinin tüm ihtiyaçlarını karşılamaya yeter de artar bile. Şayet yılda iki kez, Lordları etkilemek ve komşu şehirleri kışkırtmak için, oldukça pahalı av partileri verilmezse ve her yılın en az dört ayı Londra’da geçirilmezse, aşırı içki içilmezse ve oyun oynanmazsa ve... söyleyeceğim şey için beni bağışla lütfen... orospulara para harcanmazsa elbette yeter!”

Robin alnını buruşturdu. “Ama seni, ahlaksız olduğunu düşündüğü için Lancaster sarayından almamış mıydı?”

“Hayır. Beni oradan aldı, çünkü dünyayla ilgili ondan çok daha fazla şey öğrenmemden hoşlanmıyordu. Buna tahammül edemezdi.”

Joanna iç çekti. “Ve şimdi zavallı Giles’ın dağ kadar borcu var, yüzüz alacaklılar kapısına dayanmış. Yüzde otuz dört faiz! Bunun ne kadar olabileceğini...” Kısa bir süre sustu ve birden gözlerini kıstı, “... tahmin edebilir misin?”

Robin keskin gözlerle ona baktı. “Bir şey mi oldu?”

“Yok, iyiyim. Ve kral, onun yerine geçecek, kabiliyetsiz bir vasi bulmuş. George De Vere iyi biri ama bir saman kadar aptal ve... *Aman Tanrım...*”

Robin hemen ayağa fırladı. "Joanna!"

Joanna eliyle boş ver işareti yaptı ve doğruldu. "Özür dilerim. Ama bu öğleden beri böyle ve sancı sıklıkla geliyor. Sanırım..." Dudaklarını ısırdı ve Robin karısının alnındaki küçük ter damlacıklarına baktı. "Sanırım doğum yaklaştı."

Christine sakince ayağa kalktı. "Gel. Seni odana götüreyim."

Isaac'de ayağa kalkmıştı. "Ebe çağırayım." Hızla kapıya yürüdü.

Robin beyninden vurulmuş gibiydi. "Bu öğleden beri mi? Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Neden söyleyecektim?" diye sordu Joanna gülerek.

Robin Joanna'nın sol koluna girdi, Christine de sağ koluna. "Biri aşçıya haber versin. Sıcak suya ihtiyacımız olacak."

Robin etrafına bakındı. Sadece Leofric yerinde oturuyordu. Onu eliyle yanına çağırdı. "Gel, onlara yardım et. Ben gidiyorum..."

Joanna aniden iki büklüm oldu ve derin bir nefes aldı.

Robin korkuyla gözlerini açtı. "Ah, Joanna..."

"Bir şey yok. İyiyim. Merak etme, ben... hallederim." Gülümsedi.

"Evet. Tabii ki." Leofric ve Christine onu koridordan odasına doğru götürürken, bir süre arkalarından baktı, sonra hızla arkasını döndü ve mutfığa indi.

Aşçı Alison ilginç bir şeyle meşguldü. Eteğini yukarıya çekmiş bir halde mutfak masasının üzerinde oturuyordu. Oswin de inik pantolonuyla Alison'un davetkar bir şekilde açtığı bacalarının arasına girmişti. Yüzünü büyük göğüslerinin arasına gömmüştü. Kendilerinden o kadar çok geçmişlerdi ki Robin'in ayak seslerini duymadılar. Alison dizlerini yukarıya kaldırdı ve topuklarını masanın kenarına koydu ve Oswin de hızlanmaya başladı.

"Rahatsız etmek istemezdim..."

İkisi de irkilerek ona baktılar. Alison dehşete düşmüştü, Oswin dudaklarını ısırdı ve kahrkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Robin onlara sitemkâr gözlerle baktı. “Ateş yak, Alison. Sıcak suya ihtiyacımız var. Mümkünse hemen.”

Arkasını döndü ve gitti. Alison Oswin’i itti ama o elleriyle kalçasını kavradı. “Ah, hadi ama, o kadar da acil değildir!”

Robin yatak odalarının kapısının önünde tereddüt ederek duruyordu. Joanna’nın çığlıklarını duyduğunda, ayakları kendiliğinden hareket etti. Kapıyı açtı ve hızla içeriye girdi.

“Çık Robin, burada olmaman gerekiyor!” dedi Christine sertçe.

“Ama...” Yatağa doğru bir adım attı, eşine ve şişkin karnına baktı. O kendi çocuğuydu. Dışarı çıkmak isteyen onun çocuğuydu ve yol çok dardı, çatısı çok dardı. Robin bunu anlayabiliyordu, çünkü insanlar ve atlar çok da birbirinden farklı değildi. Karısının zor bir doğum yapacağını biliyordu.

Joanna’nın üzerine eğildi ve elini tuttu. Nemli ve soğuktu. “Yanında kalacağım. Sana yardım edeceğim...”

“Hayır.” Joanna gözlerini açtı ve kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “İstemiyorum! Git...”

“Ama ben...”

Joanna elini çekti, gözlerini kıstı ve dudaklarını ısırdı. Sonra biraz rahatladı. Alnındaki saçlar nemliydi. “Beni kırma Robin. Senin buna şahit olmanı istemiyorum. Git, en iyisi evden uzaklaş. Beni rahatsız etme...”

Robin, karısının onu istememesine gücenerek arkasını döndü. Christine ona kapıya kadar eşlik etti, dışarıya itti ve sürgülü kilidi kapadı.

“Hadi gel, bir şeyler iç.” Isaac Robin’in eline bir bardak verdi.

“Hayır.”

Joanna tekrar bağırdı ve bardak Robin’in elinden düştü. Şarap samanın üstüne döküldü. “Tanrım, lütfen ona yardım et...”

Isaac iç çekti. “Robin, Tanrı aşkına, kendini toparla! Her şey iyi olacak. Joyce iyi bir ebe, onunla yolda konuştum. Daha genç ve yaşlı Cecily’nin yaptığı gibi büyü zırvalıklarına inanmıyor.

Agnes gibi işinin ehli. Bana güven.”

“Tamam.”

“Robin, hadi dışarıya çıkıp atlara bakalım.”

“Hayır.”

Tekrar çığlık sesleri duyular. Uzun, acı bir çığlıktı, çaresiz bir protesto. Robin’in yüzü bembeyazdı.

Isaac ona merhametli gözlerle baktı ve başka hiçbir şey söylemedi.

★

Şöminenin ateşi söndü, gece olmuştu. Saatlerce sürmüştü. Sonra sessizlik olmuştu ve bu sessizlik neredeyse çığlıklardan daha kötüydü. Robin buna katlanamıyordu.

Sabahın ilk ışıkları pencereden içeriye süzülürken, Christine kapıda belirdi. O kadar sessiz gelmişti ki duymamışlardı. Solgun ve bitkin görünüyordu, kapı eşiğinde durmuş erkeklerle kocaman gözlerle bakıyordu. Gözlerinden iki damla yaş aktı.

Robin bir kâbusun içindeymiş gibi yavaşça kalktı. Bir eliyle koltuğun kenarından destek aldı. “Joanna öldü mü?”

Christine bir adım yaklaştı. “Hayır. Sadece bir kız doğurdu...”

Robin ona doğru bir adım atmak istedi ama tökezleyip yere düştü. Hızla ayağa kalktı ve Christine’nin yanından koridora doğru koştu. Ebe kapıyı sürgülemişti. Robin tek bir tekmeyle kapıyı kırdı ve içeriye girdi. “Joanna! Joanna!”

Karısı yattığı yerden ciddi gözlerle ona baktı. “Özür dilerim canım...”

“Neden bahsediyorsun sen? Oh, Joanna... İyi misin?”

“Evet.”

Sessizce kapının yanında duran ebeye döndü. “Çocuğum nerede?”

“Burada efendim.”

Komodinin üzerindeki temizlenmiş, yeni doğanı aldı ve ona uzattı. Çıplaktı ve küçüktü, sarı saçları kıpkırmızı başına yapışmıştı ve ağlıyordu. Buruşuktu ve korkunç derecede çirkindi.

Robin onu ebenin kollarından aldı ve büyük bir dikkatle tuttu. “Ah, seni gidi küçük şey... sen Tanrı’nın hediyesisin.” Alnından öptü. Bebek kımıldadı, ona yumruğunu uzattı ve huy-suzca ağladı.

Robin ebeye gururla gülümsedi. “Mutfağa git, sana mükemmel bir kahvaltı hazırlamalarını söyle Joyce. Sonra Isaac’e ne kadar borcumuz olduğunu söyle. Mütevazı olma.”

“Olmam efendim. Teşekkürler.” Hafifçe eğildi, Joanna’ya gülümsedi ve kapıya yöneldi. Robin’in ona bahşış vereceğini duyunca rahatlamıştı. Birçok adam, kız çocukları olduğunda, ebeyi suçluyor ve acısını ondan çıkarıyordu.

Robin bebeği yatağa götürdü.

Joanna kollarını uzattı. “Onu bana ver Robin.”

Bu onun hakkıydı. Çocuğu Joanna’nın kollarına koydu, Joanna gözlerini kapadı, battaniyeyi açtı ve kızını emzirmeye başladı.

Robin hayranlık dolu gözlerle onlara baktı ve gözlerini kırptırdı. “Joanna...”

Joanna alnını buruşturdu. “Gerçekten çok özür dilerim.”

“Oh, saçmalama. O olağanüstü. Muhteşem bir binici olacak, her halinden belli oluyor.”

“Peki, ismi ne olsun, ne koyalım?”

“Anne’e ne dersin?”

Joanna başını kaldırıp şaşkın gözlerle ona baktı. “Annemin ismi.”

“Benim annemin de.”

Gülüştüler. Robin yatağın kenarına oturdu, elini tuttu ve karısıyla kızına baktı. “Hayal kırıklığına uğramadım, inan bana Joanna.”

Gerçekten hayal kırıklığına uğramamıştı, sadece hafiflemişti. Her şey yolunda gitmişti. Şimdi, zamanında Conrad’ın içinde ne fırtınalar koptuğunu anlıyordu.

“İlk fırsatta yine deneriz,” diye mırıldandı Joanna uykulu gözlerle.

Vaftiz günü ilk defa hava ısınmıştı. Sabah güneş görünmüştü ve tepelerin kuzey yamaçlarındaki kar kalıntıları, öğlen saatlerine kadar erimişti. Sonra gökyüzü yine kapandı ve sessiz, yumuşak yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Ama onlar neşelerinden hiçbir şey kaybetmediler. Gisbert Finley, küçük Anne'in vaftiz babalığını memnuniyetle kabul etmişti ve tüm ailesi ile gelmişti. Gururla, ciyak ciyak ağlayan, küçük vaftiz çocuğunu kiliseye taşıdı. Kutlama sırasında, paltosunda Lancaster'ın amblesimini taşıyan bir elçi, atıyla avluya girdi. Robin'e bir mektup ve ipek kumaşa sarılı bir hediye getirmişti. Elçi Robin'in daveti üzerine kutlamaya katıldı, onlarla birlikte aynı masaya oturdu ve yiyip içmeye başladı.

Joanna Robin'e doğru eğildi. "Ne kadar ince bir davranış! İçinde ne var?" dedi.

Robin ona paketi verdi. "Sen aç istersen."

Joanna kumaşı açtı ve küçük mücevherlerle bezenmiş altın bir bilezik gördü. "Oh, bu muhteşem! Şuna bak!"

Robin dizlerinin üstüne koyduğu mektuba baktı. "Evet, gerçekten harika."

"Neyin var? Ne yazmış?"

"Önemli değil. Daha sonra okursun. Hadi, Anne'in nasıl olduğuna bakalım."

Mektubu rulo haline getirdi ve karısıyla birlikte, pencere kenarında, küçük Anne'in dadısıyla birlikte duran ve bebeğin çenesini gıdıklayan Gisbert'in yanına gittiler. Anne halinden memnundu ve büyük, mavi gözleriyle vaftiz babasına bakıyordu.

Yemekten sonra Isaac'le Christine, Gisbert ve erkek kardeşlerine harayı gezdirmek için çıktılar. Peder Horace oturduğu koltukta uyukluyordu. Bakıcı Gwen, Anne'i, vaftiz kıyafetinin mahvolmaması için bezini kontrol etmek üzere yukarıya çıkardı. Salonda sessizlik olmuştu. Gökyüzündeki bulutların arasından güneş ışığı süzölmüş olacaktı ki birden oda aydınlandı.

Robin yerinden kalktı, duvardaki büyük dolaba yürüdü ve aile kitabını aldı. Onu masaya götürdü, koymadan önce masanın üstündeki yemek kırıntılarını eliyle kenara süpürdü ve defteri açtı. Joanna ona, meraklı bir tebessümle tüy ve hokka getirdi. Agnes'in son yazdığı iki başlıktan ve düğünlerinden sonra, Robin şunları kaydetti: *1370 yılında, St. Gregorius gününde, Tanrı bize sağlıklı bir kız verdi. Anne ismiyle vaftiz edildi.*

Mürekkep kuruyana kadar, sayfaya hafifçe üfledi, kitabı tekrar kapadı ve parmağını deri cildin üzerinde gezdirdi.

"Kimbilir bir sonraki kaydımız ne olacak." diye sordu Joanna.

Robin tüyleri diken diken oldu. "Kimbilir."

"Robin neyin var? Canını sıkın şey ne?"

Robin başını iki yana salladı. "Hiç. Bir süreliğine gitmek zorundayım, hepsi bu. Sana yarın söyleyecektim ama sonuçta dünyanın sonu değil ya."

"Gitmek mi?" diye tekrarladı Joanna. "Nereye?"

Robin ona Lancaster'ın mektubunu verdi. *Hatırşinas mektubunuz için çok teşekkür ederim. Başrahip Randolphus bana mutlu haberi verdi. Sizi ve Leydi Joanna'yı kutlarım, Tanrı onu korusun. Fransa Kralı olan sevgili kuzenim Charles, maalesef ki sağduyulu biri değil Robin, bu nedenle uygunsuz olsa da konu değiştirmek zorundayım: Görünüşe göre, bu sefer Akitanya'yı ele geçirmek konusunda oldukça ciddi. Ve ağabeyim hasta bir adam. Silahların ve mümkün olduğu kadar çabuk yola çıkın. Sizi en geç Mayıs başında Savoy'da bekliyorum. L.*

Joanna mektubu yavaşça aşağı indirdi. "Yani, savaşa mı gidiyorsun?"

"Evet, öyle görünüyor."

Joanna'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Ancak kısa bir süre sonra tekrar konuşmaya cesaret etti. Sonra başını kaldırdı, ona baktı ve gülümsedi. "Aşırı uzun süre uzaklarda kalma, anlıyorsun musun?" dedi.

Bölüm 21

Limoges, Eylül 1370

Robin yine Lancaster Dükü'nün çadırının önündeki gölge-likte oturuyor ve satrançta kaybediyordu. Hava yine öldürücü derecede sıcaktı ve yine beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Lancaster, konsantre olmuştu, oldukça somurtkan, hatta korkutucu bir mimikle Robin'e öldürücü darbeyi indirdi. Eskiden böyle bir anda gülümserdi, diye düşündü Robin içinden. Ama Lancaster uzun zamandır, eskisi gibi değildi. Robin onu düşünceli ve neredeyse melankolik buluyordu. Eşi dokuz ay önce ölmüştü. Ve bu yaşadığı tek trajedi değildi. Bir yıl içinde annesi, kraliçe Philippa ve ağabeyi Clarenceli Lionel ölmüştü. Lancaster kayıplarının üstesinden gelememişti. Bu anlaşılır bir durumdu ve savaş meydanları, bir adamın neşesini yerine getiren yerler değildi.

Robin iç çekerek parmağını şıklattı. "Yine beni yendiniz Lordum."

"Ama ilerleme kaydetmişsiniz."

"Leofric beni zorluyor. Her akşam oynuyoruz. Artık beni yenmeye de başladı ama öğreniyorum. Sonsuza kadar yardımcımın beni rezil etmesine izin veremem."

"O iyi mi?"

"Sanırım."

"Onu ödünç alabilir miyim?"

"Bundan pek memnun olacağını sanmam ama tabii ki neden olmasın."

“Onu son hafalarda birkaç kez izledim. Gerçekten mükemmel bir yardımcı yetiştirmişsin. İşinde dikkatli, ciddi ve saygılı, üstelik kılıcıyla bir gün sizin kadar tehlikeli olacak. Sağır ve dilsiz oluşu büyük talihsizlik.”

Robin omuzlarını kaldırdı. “Tanrı’nın teveccühü diyor.”

Lancaster kaşlarını yukarı kaldırdı. “Kötü anlamda mı?”

“Hayır. Duyabilseydi ve konuşabilseydi, bugün hâlâ eskiden olduğu yerde olacağına inanıyor.”

“Peki, neresiymiş orası?”

“Kent bölgesinde fakir bir yer.” Köyün adını zikretmedi. Lordun canını sıkmış, Leofric’e de zarar vermiş olurdu.

Lancaster başıyla onayladı. “Tamam o zaman. Yarın onu da getir.”

“Nasıl isterseniz, Lordum.” Robin bir yudum aldı. “Ne düşünüyorsunuz, sur duvarlarını geçmemiz ne kadar sürer?”

Lancaster sabırsız bir el hareketi yaptı. “Edward’ın, son zamanlarda savaşlardaki şansına bakılırsa, aylar sürebilir.”

Evet, diye düşündü Robin, öyle olabilir. Kastilya savaşından beri, şans gerçekten Kara Prens’in yanında değildi. Gençliğinde her savaştan zaferle çıkıyordu, şimdiyse sanki kader ona karşı yemin etmiş gibiydi.

★

Kastilyalı Pedro borçlarını ödemekten vazgeçtikten sonra, Edward ekonomik krize girmişti. Pahalı savaş seferleri ve israf tutkusu, onu neredeyse harap etmişti. Akitanya’da vergileri yükseltmek zorunda kalmıştı. Ama sadece sıradan halkı kızdırmakla kalmamış, köylüler kadar kan kaybeden Akitanyalı lordların da öfkesini üzerine çekmişti. En yakın arkadaşı ve danışmanı olan Chandos, onu vergileri düşürmeye zorlamıştı. İşinde bulunduğu durum ve ilerleyen hastalığı yüzünden inat eden Edward, onunla esaslı bir kavgaya tutuşmuş, uğradığı hakaretlere had safhada alman Chandos ise malının ve mülkünün bulunduğu Normandiya topraklarına geri dönmüştü. Kral Charles buna göz yummadı. Edward soylularını ezerken, o, onlara, cömert

yıllık maaşlar, topraklar, kısacası hayal dahi edemeyecekleri şeyler vaad etti. Önce tek tük ve utanarak onun tarafına geçtiler, sonra sürüler halinde gittiler ve nihayetinde, Fransa kralının adil bir hükümdar olduğunu ilan ettiler. Ve sonra Charles, iki büyük ordu hazırladı, biri Anjou Dükü'nün emri altındaydı, diğeri, Angouleme'deki kampta, hasta yatağında yatan prensi, kısıpca almayı hedefleyen Berry dükünün emri altındaydı. Ama Edward teslim olmak için beklemedi. Her ne kadar hasta da olsa, hızla bir ordu oluşturdu ve Anjou'ya gönderdi. Ama Fransız ordusunun ilerlemesini durduramamıştı. Limoges'da karar kılınışlar ve şehri kuşatmışlardı. Şehir, Edward'ın bu güne kadar en sağlam müttefiki sandığı piskopos Jehan De Cros önderliğinde Fransız ordusuna, kapılarını açmıştı.

Lancaster, tam da bu zaman diliminde, dört yüz şövalye ve dört bin okçusuyla gelmişti. Fransa'daki durumların belirsizliği yüzünden, Akitanya'ya yolculuğunu deniz üzerinden yapmışlardı. Robin o kadar hastaydı ki Najera'da ölmüş olmayı diletti. Ama geçmişti. Ağustos başında karaya ayak bastılar ve Cognac'ta Kara Prens'le, onun ve Lancaster'ın erkek kardeşi olan Cambridge Kontu Edmund'la ve ordusuyla buluştular. Robin Prens Edward'ı uzun zamandan sonra tekrar burada görmüştü ve görüntüsü onu ürkütmüştü. Saçı grileşmişti, teni ekmek hamuru rengindeydi ve vücudu o kadar çok şişmişti ki Robin onu şişko bir kurbağaya benzetti. Ata binecek durumda değildi ama Limoges'u geri alacağına ve hain piskoposa hak ettiği ceza-yı vereceğine dair babasının ruhu üzerine yemin etmişti. Böylelikle Limoges'a doğru yola koyuldular. Prens ordusunun önünde bir tahtırevanda taşınıyordu. Robin ne yapacağını bilmiyordu. Edward'ın cesaretine, kararlılığına ve hastalığa yenik düşmemesine hayrandı ama tahtırevanda taşınan bir komutanı utanç verici buluyordu.

Şehir altı günden beri kuşatmışlardı ve kuşatma başarılı olmuş gibi görünmüyorlardı. Duvarlar yüksek, kalın ve dayanıklıydı. Henüz hiçbir netice alamamışlardı.

Lancaster iç çekerken başını salladı. “Şehrin içindeki stoklar, halka ve garnizona yetecek kadar zengin. Stokların tükenmesi uzun zaman alabilir.”

Robin şaşkındı. “Ne kadar erzakları olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Nereden olabilir Robin?”

“Bir casusunuz var...”

“Elbette. Biliyor musunuz, casuslar işe yarar insanlar. Biraz pahalılar bazen, ama bana sayısız bilgi veriyorlar. Babamın, ağabeyimin, Fransa kralının, Burgund dükünün ve birçoğunun sarayında casuslarım var. Oh, elbette Tanrı’nın evi olan kilisede de var, orayı gözardı etmek büyük bir hata olur!”

“Ve Avignon’da, Papa’nın yanında da!” dedi Robin.

Lancaster başıyla onayladı. “Kesinlikle!”

Robin inanamıyordu. Her seferinde beni şaşırtmayı başarıyor, diye geçirdi içinden.

Dük sabırsızca hareket etti. “Halbuki hemen yola çıkabilsek Anjou ve Berry’ye karşı bir şeyler yapabilirdik. Du Guesclin’i, yaşlı Sör Robert Knolles’in ülkeyi mahvetmesini engellemesi için kuzeye gönderdiler. Du Guesclin olmadan onlarla belki başa çıkabilirdik.”

Robin anlayamıyordu, başını iki yana salladı. “Du Guesclin hangi ara hapisaneden çıktı da yine bela olmaya başladı? Onu Najera’da ele geçirmiştiniz.”

“Öyle. Ama Fransa Kralı reddedilemeyecek bir kefaret parası teklif etti. Ve Edward da bildiğiniz üzere, çok parasız kalmıştı.”

“Yine de onu...” Robin dilini ısırды.

“...serbest bırakmak aptallık mıydı?”

Robin başıyla onayladı.

Lancaster ilk defa gülümsedi. “Tamamen haklısınız. Ama sizi ve beni dinleyen yok ki!” Bulutsuz, açık mavi gökyüzüne baktı. “Neredeyse öğlen oldu. Şu tamamen gereksiz ve anlamsız olan durum değerlendirmesi toplantısına gitmek zorundayım. Sanki durumun nasıl olduğunu bilmiyormuşuz gibi. Ney-

se. Küçük kardeşim Edmund'la bir bardak şarap içmiş olurum. Cambridge Kontu'yla tanışmış mıydınız Robin?"

"Hayır, Lordum, sadece gördüm."

"Hm. Ondan hoşlanacağınıza eminim. Çok zeki biri değildir ama büyük bir at delisidir. Ve hiç kimse onun kadar güzel Fransız fıkrası anlatamaz..."

Robin gülümsedi ve ayağa kalktı. "Siz toplantıya gidecekse-
niz ben de gidip adamlarımın nasıl olduklarına bakayım."

Lancaster ona zarif el hareketiyle veda etti.

★

Robin'in emrinde olan okçu takımı, diğer askerler gibi şehir duvarını yıkmak için birkaç bölüme ayrılmışlardı, bu hiç hoş bir görev değildi. Hava sıcaktı ve sur duvarının büyük gölgesi, inanılmayacak derecede boğucuydu. Sur duvarlarını savunanlar, askerlerin indirdiği her bir kova toprak karşılığında, üstlerine bir kova toprak bocalıyordu. Kuşatmacılar, yukarıdan ok, sıvı zift ve top yağdırıyordu. Ve bu durum altı gündür devam ediyordu. Adamlar yorgun ve öfkeliydi.

Robin büyük batı kapısının çeyrek mil güneyine geldiğinde, çavuşlarından birinin sinir krizi geçirdiğine şahit oldu. Çavuş, talihsiz bir askere bağıyor ve onu tokatlıyordu.

"Çocuk, eğer hemen işinin başına geçmezsen, başına neler gelebileceğini tahmin dahi edemezsin!"

"Ama ben... artık yapamıyorum!"

Çavuş onu tekrar tokatladı. Adamın başı yana savruldu.

"Bu beni ilgilendirmez! Yapacaksın seni sefil..."

"Orada ne oluyor?" Robin yanlarına yaklaştı.

Çavuş ellerini beline koydu. "Biraz talihsizlik yaşadı ve şimdi de korkudan altına sığıyor efendim!"

Robin mücadele etmeye gönüllü olmayan askere baktı. Daha çok küçüktü, neredeyse bir çocuktü. Gözlerini kocaman açmıştı, ter içindeki koyu renk saçları, başını tıpkı, düzensiz, darmadağın bir yele gibi çevrelemişti ve yanakları, yediği tokatlar yüzünden yanıyordu. Robin'in bakışına sadece bir an dayandı, sonra gözlerini aşağı eğdi.

Robin çocuğun güçsüzce aşağıya sallanan kolunu kavradı, üniformasının kolunu yukarıya sıyırdı, kolunda kötü görünmeyen, avuç içi büyüklüğünde, kırmızı bir yanık izi vardı.

“İşinin başına dön çocuk,” dedi Robin sevecen bir ifadeyle.

Asker başını hızla sağa sola salladı.

Çavuş bir adım yaklaştı ama Robin onu tek hareketiyle durdurdu. “Neden dönmek istemiyorsun?”

“Korkuyorum. Duvarın üstünden fırlatılan her ok sesinde aklıma kaçırarak gibi oluyorum.”

Aklını çoktan kaçırmışsın, diye geçirdi Robin içinden. Elini uzattı. “Bana küreğini ver.”

Genç tereddüt ederek küreğini Robin’e uzattı.

“Git ve biraz dinlen. Ben senin yerine kazacağım.”

Adamlar şaşkın gözlerle homurdandılar.

Robin onları duymamış gibi davrandı. Çocuğa bir el işaretiyle gitmesini söyledi. “Orada bir ağaç var. Gölgesinde otur, biraz dinlen ve... kralın askerlerinden biri olduğunu anımsa.”

Onu uzaklaştırdı, kazılan çukurun içine atladı ve kazmaya başladı. Sonra bir an omzunun üstünden arkasına baktı. “Ne bakıyorsunuz? Bunu tek başıma başaramam.”

Gülümsediler, ellerine tükürdüler ve yeni kovalar doldurdular.

On beş dakika olmamıştı ki çocuk geri döndü ve utanarak küreğini geri istedi. Robin ona küreği verdi ama gitmedi. Birkaç adım geriden, çalışan adamları izledi ve geçen bahar Fernbrok’ta at görevlileri için inşa ettikleri taş evi düşündü. Süreci ilgiyle izlemişti ve duvar ustasının söylediklerini hiç unutmamıştı. Başını kaldırıp azametli şehir duvarlarına baktı, tıpkı adamları gibi, aniden üstlerine yağın oklardan kaçmak için yere çömeldi ve kalın duvarların özelliklerini düşündü.

Sonunda çavuşunun yanına gitti. “Neden özellikle burayı kazıyorsunuz?”

Adamın bir an akli karıştı. “Hiçbir fikrim yok komutanım. Bizi buraya gönderdiler.”

“Hm. Anlıyorum. Burada zeminin yumuşak ve kumlu olduğunu düşünüyorum, yani duvarın temeli derinde olmalı, öyle değil mi?”

“Öyle. Ama zemini kayalık olan bölgeyi biz kazamayız.”

“Kazamazsınız. Haklısın. Kendime, acaba temele kadar kazmamız gerekiyor mu diye soruyorum.”

“Kastettiğiniz şey ne efendim?”

“Duvarlar masif değil. Karşılıklı iki parça halinde örülüyor ve aradaki boşluğa kırık taşlar ve harç boşaltılıyor.”

“Gerçekten mi?” Asker şaşırmişti. Bunu bilmiyordu. Birden duvarı aşılmaz olarak görmemeye başlamıştı.

Robin başıyla onayladı. “Şayet bizden taraftaki duvara bir delik açmayı başarabilirsek, kırık taşlar ve harçla doldurulmuş bölümüne ulaşmış oluruz. Daha sonra, önüne bir fıçı barut koyup patlatırsak, duvarda koca bir delik açmayı başarabiliriz ve sonra doğal olarak duvar yerle bir olur.”

Birbirlerine sırtttılar ve işe koyuldular. Yaklaşık on metre genişliğinde bir alan hesap ettiler ve büyük kancalarla duvara vurmaya başladılar. Robin bu sırada merkeze geri döndü ve cephanelikten sorumlu Pembroke kontundan küçük bir fıçı barut istedi. Fıçıyı dikkatli bir şekilde eyerinin üstünde taşıdı. Bu şeytani şeyle ilgili hiçbir tecrübesi yoktu ve ondan korkmuyordu da. Bu arada adamlar duvarın doldurulmuş ara bölümüne ulaşmışlardı. Robin’in umduğu kadar nemli değildi ama kaskatı da değildi. Kancalarla birkaç kaya parçasını dışarıya çıkardılar ve Robin oluşan deliğe fıçıyı yerleştirdi. Daha sonra adamların birinden ok ve yay aldı. Bir avuç kuru çimen koparıp okun ucuna yerleştirdi ve adamlarına, “Biraz geri çekilerseniz iyi olur!” dedi.

Ona hayranlıkla bakıyorlardı ve talimatını tereddütlü adımlarla yerine getirdiler. Robin cebinden ateş taşını aldı, birkaç kez vurdu ve küçük bir ateş okun ucundaki kuru çimleri yaktı. Tereddüt etmeden, düşünmeden oku yaya yerleştirdi ve fıçıya hedef aldı.

Şiddetli bir patlama oldu.

Robin sırt üstü düştü ve kulaklarının koptuğunu düşündü. Nefes nefese kalmış bir halde doğruldu. İlk önce hiçbir şey göremedi, toz bulutu etrafı kaplamıştı. Dağıldığında derin bir yarık olduğunu gördü.

Robin etkilenmişti. “Hadi, kancaları alın! Bundan sonrası çocuk oyuncağı...”

Yakınlardaki bir ağaca bağladığı Brutus’a doğru koştu, eyere atladı ve Lancaster’ın çadırına gitti.

Dük, çadırının önündeki masada oturuyordu, Robin’in yerinde daha genç bir adam oturuyordu, ilginç bir şekilde adam Lancaster’a benziyordu.

Robin eyerden atladı ve aceleyle reverans yaptı.

“Oh, ne güzel bir tesadüf. Edmund, bu Fitz-Gervais. Robin, bu da Cambridge kontu. Az önceki patlama da neydi?”

Robin bir kez daha eğildi. “Sizinle tanışmak benim için bir onur Cambridge Lordu.” Tekrar Lancaster’a döndü. “Biz yaptık. Adamlarım neredeyse duvarı geçmek üzere.”

İki prens ona inanamaz gözlerle baktı.

“Emin misin?” diye sordu Lancaster.

Robin ona ne yaptıklarını açıkladı.

Lancaster ayağa kalktı. “Edmund, Edward’a git.”

Genç kont aceleyle ayağa kalktı ve atını istedi. Nöbetçi asker isteğini yerine getirdi. Lancaster adamlarına birkaç emir verdi, sonra Robin’le olay yerine gitti.

Robin’in yokluğundaki kısa zaman diliminde durum değişmişti. Delinen temel iki yanından içeriye çökmüştü, şimdi duvarda üç büyük yarık vardı.

Lancaster ışıldayan gözlerle bakıyordu. “ Bu... inanılmaz! Devam edin beyler. Bu harika.”

Emirler hızla devam etti, kısa süre içinde öncü grup batı kapısının güneyinde toplandı. Her yönden bir sürü adam geliyordu. Kanca ve küreklerle duvarı kazan en az yüz adam vardı ve arkalarında Kara Prens’in ordusu saldırı için esas duruşa geç-

mişti. Duvarın temelinden çatırtılar ve uğultular gelmeye başlamıştı, sanki kendisine yapılanlardan dolayı utanç içinde inliyor gibiydi.

Sonunda siyah perdeli tahtirevan getirildi. Cambridge'in genç kontu atıyla yanma gitti ve sapsarı bir el, perdenin arasından saldırı emrini uzattı..

Edmund bir müddet kâğıdın üstünde yazanları okudu, rahatsız olmuş gözlerle tahtirevana baktı, sırtını dikleştirdi ve hafifçe öksürdü. "Şehri alın!" diye okudu bağırarak.

Bu kadardı.

Robin beklenti dolu gözlerle bakıyordu ve başka bir emrin olmadığını anladığında, kollarının ve sırtının buz kestiğini hissetti. Aman Tanrım, diye düşündü, ben ne yaptım?

Leofric yanında belirdi. Robin'e endişeli gözlerle baktı, kınındaki kılıcını tuttu ve sonra herkes gibi duvara baktı.

Hemen ardından tahtasını çıkardı ve bir şeyler karalamaya başladı. *Bir şey mi kaçırdım, yoksa yağmalama yasağı koymadı mı?*

Robin başını iki yana salladı. "Şehri alın! Hepsi bu. Şehri alın!"

Aniden duvardaki yarıklar sallanmaya başladı ve taşlar aşağıya düşmeye başladı.

"Kaçın!" diye bağırdı bir asker. "Yıkılıyor! Duvardan kaçın!"

Duvar, sanki cehennemın kapısı açılmışçasına büyük bir gümbürtüyle yıkıldı. Taşlar ve harçlar dökülüyordu, ortalık toz bulutuyla kaplandı. Taş çığı saldırganlar için neredeyse bir köprü oluşturmuştu. Gürültü sona erdiğinde ve toz bulutu yavaş yavaş indiğinde, duvarın diğer tarafındaki insanların çılgınlar gibi kontrolsüzce koşuşturduklarını gördüler ve duydular. Daha sonra saldırganlar akın etti.

Leofric ve Robin güçlü bir sel dalgasına kapılmış gibi karşıya akın ettiler. Fransız ordusuyla hemen savaşmaya başladılar. Bir grup asker, savaşarak batı kapısına ilerledi ve kapıyı açtı. Kara Prens'in savaş ordusu içeriye girdi.

Robin, akşamüstü saatlerine kadar, çaresizce kendilerini

korumaya çalışan Fransız ordusuna karşı savaştı. Lancaster'ın yanından ayrılmıyordu ve Leofric'i de kendi yanından ayırmıyordu. Duvardan hiç uzaklaşmadılar, çünkü Fransız güçleri gedikte ve açık kapının önünde toplanmışlardı. Üç düşman komutan serinkanlı davranıyor ve acımasız bir savaşa karşı koyuyorlardı. Robin, Lancaster'ın onlardan biriyle savaşıırken, önce kılıcını ve sonrada kalkanını düşürüşünü izledi. Dük keyifle kılıcını indirdi, yendiği rakibine reveransla selam verdi ve onu tutukladı. Böylelikle duvardaki direniş kırılmıştı ve askerler çerke sürüsü gibi şehre akın edip insanlara huzursuzluk vermeye başladılar.

Robin yine onlarla birlikte sürükleniyordu. İleriye doğru akın eden askerlerin arasında yürümeye çalışırken Lancaster'ı gözden kaybetti. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Duvardan uzaklaşıyor, şehrin içine doğru çekiliyordu. Leofric hâlâ yanındaydı ve birlikte Limoges'un yağmalamasına şahit oluyorlardı.

Zafer sarhoşu İngiliz ve Akitanyalı askerler, sokaklara şiddet ve kargaşa saçmaya başladı. Evler ateşe veriliyor, insanlar korkuyla ve dehşetle çığlık atıyordu, para keseleri, değerli eşyalar ve şarap üst üste istiflenip götürülüyordu. Genç erkek çocuklar ve yaşlılar katlediliyor, her yaştan kadınlar ve kızlar sokaklarda sürükleniyordu, etraflarını ağgözlü bir kalabalık sarmıştı. Robin tarif edilemez bir iğrençliğe şahit oluyordu. Fakir iş atölyeleri ve dükkânların olduğu dar bir sokakta, kendi okçularından ikisinin, altı yaşını geçmeyen küçük bir kız çocuğunun elbisesini yırtarak çıkarmaya çalıştıklarına şahit oldu. Robin yavaşça kılıcını kaldırdı ve ikisini de öldürdü. Olayı gören birkaç yağmacının saldırısına uğradı, beş ila altı kişilerdi, Leofric ve Robin sırt sırta savaşıarak onları geri püskürttü.

Şehrin merkezine doğru ilerlemeye devam ettiler, nihayet piskoposun sarayına ve büyük kiliseye ulaşmışlardı. Kapının ve kilisenin etrafı, içeriye sığınmak isteyen insanlarla doluydu. Ön avluda inanılmaz manzaralar vardı, kana susayan sadece askerler değildi, kaçışan insanlar kiliseye girmek için panik halinde

birbirlerine saldırıyor, ayakta duramayan ve yere düşen yaşlılar, bedensel engelliler ve hastalar, göz ardı edilerek ayaklar altında eziliyordu.

Robin Leofric'i piskopos sarayının girişine çekti. Sırtlarını, nefes nefese kalmış bir halde duvara dayadılar ve şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar. Sonra Robin onu bir el işaretiyle içeriye çağırdı.

Buraya da ulaşmışlardı. Tablolar ve halılar duvarlardan indirilmişti, her yerde molozlar ve cam kırıkları vardı, tüm kıymetli pencereler yerle bir edilmişti. Karşılama salonunun önündeki holde, yine o tipik asker kalabalıklarından birini gördüler ve Robin emri altındaki çavuşunun sesini duydu, boğuk ve farklı geliyordu ama tanınmayacak gibi değildi. "Açılın, çekilin, önce ben. Sonra sizin olabilir! Hadi onu tutun..."

İçeriye girdiğinde, çavuş zırh gömleğini kaldırmış, elini kemerine atmıştı.

Robin onun kolunu sertçe kavradı. "Çavuş!"

Adam havaya kaldırdığı kılıcıyla ona döndü ve ucuyla göğsünü dürttü. Robin buna hazırlıklı değildi, ona koşulsuz itaat edeceğini sanmıştı. Kılıç ucu neredeyse göğüs zırhını delmek üzereydi. Öleceğim, diye düşündü ama Leofric kılıcını kaldırdı ve tereddüt etmeden çavuşun kılıç tutan kolunu kesti.

Kısa süren tuhaf bir sessizlik oldu, sonra çavuş bağırmaya başladı ve diğerleri ona korku dolu gözlerle baktı, çavuşu ortalarına aldılar ve kaçtılar. Kopan kol hâlâ kılıcı tutuyordu, taş zemine geniş bir kan gölü yayıldı.

Robin yerdeki kadının üzerine eğildi. Elbisesi parçalanmış, saçları dağılmıştı.

Robin kolunu kavradı. "Kalkın, madam. Güvendesiniz," dedi Fransızca.

Kadın onun yardımıyla doğruldu, yüzünü örten saçlarını kenara itti ve ona baktı. "Robin, oh, Tanrıya şükür..."

"Constance!"

Robin'in elini tuttu ve ayağa kalktı. Kocaman gözlerle bakı-

yordu, dudağı kanıyordu. Ama sakindi ve kendini toplamıştı. “Robin, onu öldürecek! Bir şeyler yap!”

“Kim kimi öldürecek?”

“Kara Prens amcamı, yani piskoposu öldürecek. Duydum. Onu lanet olası tahtirevanıyla buraya geldiler, piskoposu bağladılar ve onun yanına götürdüler, perdenin arkasından gelen ses şöyle dedi: “Haini asın! Cesur kardeşlerim düzeni tekrar sağlayana kadar, onu asın!” Onun sesi idi, bundan eminim.”

Robin elini kaldırdı ve ağzının kenarındaki kanı sildi. Bir an piskoposun kaderini düşünemedi. Onu kurtarmak için tam zamanında geldiğine mutluydu. Onun Robin’e aşkın saf halini yaşattığı o büyülü saatleri anımsadı ve bu mücevheri cehennemden kurtarabildiği için çok mutluydu.

Kız Robin’in elini yanağından aldı ve ona gülümsedi. “Kana dığını biliyorum. İyiyim. Git, korkunç şeyler yapmalarına izin verme.”

“Onu nereye götürdüler?”

Kız başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Robin elini öptü. Leofric’e döndü. “Onunla kalır mısın?”

Leofric başıyla onayladı.

Robin arkasını döndü ve hızla çıkışa doğru koştu.

★

Kaos azalmayan bir şiddetle şehri mahvetmeye devam ediyordu ve Robin sağında solunda neler olduğunu görmezden geldi. Lancaster’ı aradı ve onu buldu. Ağabeyi Edmund ve Pembroke kontu, duvarın yakınlarında bir yerde duruyorlardı. Tutukladıkları Fransız garnizonları komutanlarıyla neredeyse dostane bir şekilde konuşuyorlardı.

Robin ona doğru yürürken Lancaster onu bir el işaretiyle yanına çağırırdı. “Demek geldiniz. Şehre sırtınızı döndünüz Robin, bu daha akıllıca. Aksi halde insanlığa olan inancınızı yitirebilirsiniz...”

Robin sesindeki acıyı duyabiliyordu. Durdu ve derin bir nefes aldı. “Lordum... Prens Edward piskoposu öldürecek. Constance öyle duymuş.”

“Constance mi? Burada ne işi var?”

“Şimdi güvende.”

Lancaster Robin’i diğerlerinden uzaklaştırdı. “Ne dedi?”

Robin anlattı.

Lancaster’ın yüzünde hareket yoktu. “Gelin. Belki geç kalmamışsındır.”

Şehri açık kapıdan terk ettiler, atlarını buldular ve Kara Prens’in kampına gittiler. Lancaster’ın tahmin ettiği gibi, Edward şehri ele geçirdikten sonra, dinlenmek için kampa geri dönmüştü. Nöbetçiler Lancaster’ı geçirdiler, Robin onu takip etti.

Prens geniş, battaniyelerle yumuşatılmış bir yatakta yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Yanında Henry Fitzroy, bir Benediktinli ve Robin’in tanımadığı bir soylu vardı.

“Edward... rahatsızlık verdiğim için özür dilerim,” dedi Lancaster. “İyi akşamlar dilerim, size de efendiler.”

Bir zamanlar dümdüz olan alın buruştu ve veliaht gözlerini açtı. “Eve, kardeşim! Ne istiyorsunuz?”

“Hain öldü mü?”

“Hayır, ölmediğini sanıyorum. Dua etmek için zaman istedi. Pişman olduğu birçok günahı olduğu için, ona gece yarısına kadar zaman verdim.”

Lancaster ve Robin birbirlerine baktılar. Sonra dükk yatağa bir adım yaklaştı. “Edward, bunu yapmayın. Sizden rica ediyorum.”

Prens kardeşine kederli gözlerle baktı. “Benden rica mı ediyorsunuz? Ne ilginç bir olay! Neden onu asmayacakmışım? Bana utanç verici bir şekilde ihanet etmedi mi?”

“Öyle. Öfkenizi hak etti, asılmayı da! Ama buna rağmen yapmamalıyız.”

“Biz?! Birdenbire biz mi olduk?” Prens güçsüzce öksürdü ve başını yastığa koydu. “Korkarım ricanızı kabul edemeyeceğim.”

“Ama bu çok aptalca olur.”

“Neyin akıllıca, neyin aptalca olduğu beni ilgilendirmez!

Şehri Fransızlara teslim etti, bu yüzden asılmalı. Canlı canlı iç organlarını çıkartmadığıma dua etmeli!”

“Ama o kutsal kilisenin piskoposu Edward! Doğru, haklısınız, bir hain, ama papa şu anda kimin tarafında olacağı konusunda kararsız. Piskoposlarından birini astığımızı öğrendiğinde neler olur, tahmin edebiliyor musunuz? Tüm dünya ayaklanacak ve papa Fransa’nın yanında olacak. Buna... buna şu anda gerçekten izin veremeyiz.”

Kara Prens sessizce güldü. “Benim zeki, ileri görüşlü kardeşim. Her zaman, bir sonra olacakları düşünür. Bunu yaparsam, gerçekten yolunuza taş koymuş olurum, öyle değil mi? Hem de beni burada yok edip yerime geçme planlarınızı mükemmel bir şekilde hazırladığınız bir zamanda! “

“Edward!” Lancaster gerçekten dehşete düşmüştü.

“Hayır John, bana hiçbir şey anlatma! Bu son anlarımda benimle daha fazla dalga geçme... İngiltere’den tüm kraliyet güçleriyle birlikte geldin, niyetin beni alt etmektir, öyle değil mi? Hasta olduğumdan ve kendimi savunamadığımdan beri, tüm zehrini kralın kulaklarına boşalttın. Ve şimdi, sadece onun lafını dinlediği sevgilisi Alice’sine de sahipsin, artık hedefin çok yakında..” Tekrar öksürdü ama konuşmaya devam etti. “Kral seni, yokluğumda ya da... yetersizliğim söz konusu olduğunda yerime geçmekle görevlendirdi. Hastayım. Yokluğum, yetersizliğim artık çok uzakta değil. Ve senin aklın tahtta... benim tahtımda! İhtiyacın olacak tek şey öfkeli bir papa! Ama ne yazık ki bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın...”

Lancaster bembeyaz kesildi. Bu korkunç suçlama karşısında hissettiği öfke ve kırgınlık, nutkunun tutulmasına sebep olmuştu. Sonra öne doğru bir adım attı. “Edward...”

Kara Prens bitkin bir halde kafasını kaldırdı. “Bitmedi mi?”

Lancaster kılıcını çıkardı, kardeşinin hasta yatağının önünde, sol dizinin üstüne çöktü ve kılıcı Edward’ın yatağının üstüne koydu. “Hastalığın yüzünden acı konuşuyorsun ağabeyim. Bir-birimize körü körüne güvendiğimiz zamanlar vardı. O zaman-

dan beri hiçbir şey değişmedi, sadece senin olaylara bakış açın değişti. Akitanya'yı senin ve oğlun için kurtarmaya geldim. Ve Tanrı şahidimdir ki hak ettiğin tahta bir daha çıkamayacak olursan, kral senin oğlun olacak. Ve her zaman onun yanında olacağım, tıpkı senin yanında olduğum gibi. Sana ait olan hiçbir şeyi istemedim. Yüzüme bak Edward, yalan söylemiyorum. Senden bu iğrenç, şişman, imansız, hain piskoposun hayatını rica ediyorum, sırf meselemizin ümitsiz bir hal almaması için. Senin için, oğlun için, kral için... sana yalvarıyorum.”

Edward dirseklerinden destek alarak doğruldu ve gözlerini kırıştırdı. Lancaster'ın bakışındaki dürüstlük karşısında pes etmemeye çalıştığı açıkça görülüyordu. Uzun süre bir sessizlik oldu.

“Fitzroy, bana içecek bir şey ver.”

Fitzroy yakında duran masanın üstündeki bardağı aldı, eliyle prensin boynunu tuttu ve bardağını dudaklarına götürdü. Edward iştahla içti, kafasını bir an geriye yasladı ve tekrar Lancaster'a baktı. Uzun bir süre onu inceledi, sonra tekrar derin bir iç çekti. “Ayağa kalk John. Ayağa kalk. Sen... yine kararım konusunda bocalamama sebep oldun. Tanrı şahidimdir ki De Cros'un yalvarmalarını dinlemeyip onu hemen öldürmeyi isterdim. Korkarım artık bunu yapamayacağım. Onu al ve kendi takdirine göre cezalandır.”

Lancaster yavaşça ayağa kalktı ve kılıcını kınına soktu. Kardeşinin şişkin elini tuttu ve sıkıca kavradı. “Teşekkür ederim.”

Edward elini sabırsızca çekti. “Senin teşekkürüne ve itirazlarına artık inanmıyorum.”

Lancaster başını eğdi ve Kara Prens ilk kez dükün bir adım gerisinde duran Robin'e baktı. Edward tekrar gözlerini kırıştırdı ve sonra onu tanıdı. “Siz! Peki bu kahrolası meselede sizin ne işiniz var?”

Bu hasta, soluk gözler yüzünden Robin'in tüyleri diken diken oldu. “Prensım, ben...”

Edward elini kaldırıp onu susturdu. “Hayır, hiçbir şey duy-

mak istemiyorum. Anlatsan da inanmam! Lancaster'ın güvenli gölgesine sığınmışsınız demek!" Soğuk bir tavırla güldü. "Şimdi elinizden geldiğince tadını çıkarın. Eve dönüş yolunda etrafınızı iyice incelemenizi tavsiye ederim. Çünkü gün gelir de İngiltere kralı olursam sizi sürgüne göndereceğim. Hainlere destek olan insanları, kendimden uzakta tutmayı tercih ederim..."

Robin ne diyeceğini bilmeden prensin doğru bir adım attı. Lancaster onu tutmak için elini Robin'in omzuna koydu.

Robin durdu. Omzuna değen eli zırlı yüzünden hissetmemişti ama onu göz ucuyla görebiliyordu. Hasta yatağının önünde eğildi. "Sizi gücendirdiğim için üzgünüm prensim. Amacım bu değildi."

Prens bir el hareketiyle onları uzaklaştırdı.

Çadırın önü karanlıktı. Atların yularlarını dokunarak buldular. Aşağılarında kalan şehir turuncu bir ateşle yanıyordu. Limoges yanıyordu ve her şey sıra dışı bir şekilde sessizleşmişti.

"Kimbilir kaç kişiyi katletmişlerdir!" diye mırıldandı Robin çaresizce.

Lancaster atına bindi. "Son bilgilere göre en az üç bin asker."

Robin kötü hissediyordu. "Neden... hiçbir şey yapmadınız?"

"Ne yapabilirdim ki? Ben Musa peygamber değilim, Kara Prens'in yarattığı seli elimle durduramam. Şehre göndereceğim herkesi öldüreceklerdi. Tıpkı sizi öldürmeyi denedikleri gibi Robin? Sizi en son gördüğümde sapasağlamdınız, şimdi yaralısınız. Bunu kendi gözlerinizle gördünüz. Şayet gitmiş olsaydım beni de öldürürlerdi. Bir şey yapmanın anlamı yok. Birkaç saat sonra yeterince sarhoş olurlar ve öfke saçmayı bırakırlar, sonra geri çekil emrini veririz."

"Canavarlar!"

"Hayır. Aslında değiller. Başka koşullarda, hepsi birer aile babası ve evlatlar. Ta ki biri onlara 'Şehri alın!' diyene kadar. Bu hepimizin içindeki şeytana yapılan bir çağrı."

"Bunu neden yaptı? Nasıl yapabildi?"

“Bir nedeni yok,” dedi Lancaster yorgunca. “Öfke, hayal kırıklığı, olayların doğru yüzünü görememek.”

Bir süre karanlığın içinde sessizce at sürdüler. “Biliyor musunuz, o zirveden aşağıya düştü!” diye devam etti Lancaster. “Bir takım nedenlerden size hep kötü yüzünü gösterdi ama o... bir zamanlar büyük bir adamdı. İnanın bana. Mükemmel bir şövalye ve soyluydu. Bu bir trajedi.”

Robin karanlıkta Lancaster’ın sadece yüz hatlarını seçebiliyordu ama sesindeki üzüntüyü duyabiliyordu. “Söyledikleri sizi gücendirmesin Lordum. Hasta insanlar şüpheli olurlar, kimseye güvenmezler. Bir zamanlar ne kadar büyük bir adam olduklarının önemi yoktur.”

“Evet, bu doğru. Bu nedenle siz de söylediklerine güvenmemelisiniz.”

“Öyle. Denerim.”

“Engelleyebilecek güce sahip olduğum sürece, kimse sizi sürgüne gönderemez Robin.”

“Teşekkür ederim, Lordum.”

Lancaster hafifçe gülümsedi. “Teşekküre gerek yok. Bencil olduğum kadar hoşgörülüüyümdür de. Ve şimdi bana bu korkunç piskoposla ne yapacağımızı söyleyin?”

KISIM 3

1376-1381

Bölüm 22

Londra, Mayıs 1376

“İyi görünmüyor,” dedi Lancaster öfkeyle. “Bu Parlamento tamamen bana karşı tavır almış. Latimer’i görevden uzaklaştırmak istiyorlar, o benim en çok güvendiğim adamlardan biri. Avam tabakasının inanılmaz konuşmacısı De la Mare, bugün bunu talep etti. Avam tabakası şüphelerini Lord Chamberlain’a açıkça dile getirme cesaretini göstermiş, bu inanılmaz. Winchester’ın piskoposu Wykeham teşvik etti. Kilise üyelerinin savaş masraflarına katkıda bulunma önerimi kabul etmedi. Şimdi beni ekarte etmek istiyor...”

Leofric ona bir kadeh şarap getirdi.

“Teşekkürler. Ve Alice’i saraydan atmak istiyorlar. Kralın karar verme yeteneğini engellediğini söylüyorlar. Onu benim lehime karar vermesi için ayarttığını söylüyorlar. Korkarım Alice bu parlamentonun kurbanı olacak.”

Alice buna izin vermez, diye düşündü Robin içinden. Dalgın gözlerle oğluyla masada oturan Lancaster’a baktı. Dük yorgun ve endişeli görünüyordu ama düşmanlarının umut ettiği kadar ümitsiz değildi. Dokuz yaşındaki Henry onların konuşmalarını önemsemiyordu, beyaz piyonu iki kare öne sürdü ve oyunu başlattı. Lancaster satranç tahtasına kısa bir bakış attı ve ikinci piyonunu soldan öne çekti.

“Bunun arkasında kim var?” diye sordu Robin şüpheyle.

“Diyorum ya! Wykeham “

“Ama Wykeham’ın arkasında kim var?”

“Kim olabilir ki Robin!”

Evet, diye düşündü Robin öfkeyle, başka kim olabilirdi! Her gün Kara Prens'in öldüğü söyleniyordu. Beş yıl önce, en büyük oğlu Edward'ın trajik ölümünden sonra Fransa'dan geri dönmüştü, sözde ruhen çökmüştü ve ölmek üzereydi. Robin onu Limoges'dan beri görmemişti ama yine söylenenlere göre, vücudunda aşırı ödem olduğu için çok şişmişti ve bir adım bile atamıyordu. Ama ölmüyordu...

"Sizin sıranız baba," dedi Henry.

Lancaster ona gülümsedi. "Evet oğlum. Özür dilerim."

Figürlerden birini oynatmak için elini uzatmıştı ki kapı açıldı ve genç, beyaz elbiseli bir kadın, hızla içeriye girdiğinde. Kadının doğruca Lancaster'ın üstüne yürüdü.

Lancaster ayağa kalktı. "Sizi görmek ne büyük bir mutluluk Constancia..."

Kadın Lancaster'm yüzüne bir tokat yaptırdı. "*Follador! Cabron! Tu eres un cerdo... grosero!*"

Robin tek kelime anlamamıştı ama Lancaster söylenenler karşısında kıpkırmızı kesilmişti. "Madam, sizden rica ediyorum..."

Kadın elini tekrar kaldırdı ama bu kez Lancaster daha hızlıydı, bileğini kavradı ve kolunu aşağı bükte. "Bu kadarı yeterli Constancia, lütfen..."

Robin Henry'nin omzuna elini koydu. "Biz de ata binecektik, öyle değil mi?"

Henry ona korku dolu gözlerle baktı, başıyla onayladı, kalktı ve Robin'i takip etti. Leofric arkalarından geldi ve kapıyı kapadı.

Birlikte Savoy sarayının uzun koridorundan avluya çıktılar. Henry pencerelerden birinin önünde durdu, parmağını camın üstündeki kurşunla yapılmış vitray işçiliğinin üstünde gezdirdi. "Robin?"

"Hm?"

"Neden üvey annem babama sürekli kötü davranıyor?"

"Ben de bilmiyorum..."

Henry elini indirdi ve ona döndü. "Oh hadi, söylesene. Her-

kes çok dikkatli davranıyor ve hiç kimse bana neler olduğunu söylemiyor. Bu da beni korkutuyor. Senin benim arkadaşım olduğunu düşünüyordum?”

“Öyleyim,” dedi Robin. Ve öyleydi de. Bu ciddi, düşünceli çocuğu sevdiği kadar hiçbir çocuğu sevmemişti.

“O zaman söyle?”

Robin aniden anlatmaya karar verdi. “Güzel. Sana açıklamayı deneyeceğim. Üvey annenin nereden geldiğini biliyor musun Henry?”

“İspanya’dan.”

“Evet, daha doğrusu Kastilya’dan. Zamanında orada bir kral vardı, Pedro. Pedro üvey annenin babasıydı. Pedro tahtından indirilmişti, baban ve Kara Prens tahtı geri alıp tekrar ona verdi. Ama Pedro kısa süre sonra tekrar tahttan düşürüldü, onu indiren kişi, bu kez kendi kardeşini tahta çıkardı. Üvey annen kız kardeşiyle Akitanya’ya kaçtı. Baban onu orada buldu ve kısa bir süre sonra onunla evlendi.”

Henry düşündü. “Üvey annem taht veliahtı olduğu için mi evlendi? Yani babam Kastilya tacına sahip olmak istediği için mi onunla evlendi?”

Robin gülmemek için kendini zor tuttu. Ne zeki bir çocuksun sen böyle, diye düşündü. “Bir açıdan haklısın. Tabii ki her şeyden önce soylu, güzel bir kadın olduğu için evlendi ama evlilikleri aynı zamanda siyasi bir karardı. Babanın pozisyonundaki bir adamın, siyasi anlamda mantıklı bir evlilik yapmak zorunda olduğunu anlıyorsundur.”

Henry başıyla onayladı.

“Ve iyi bir koca olmaya da çalışıyor, sadece...”

“Sadece ne?”

“Şey... Sanırım Leydi Katherine Swynford’ı tanıyorsun.”

“Evet, Leydi Katherine’i tanıyorum. Ablalarımın mürebbiyesi ve harika bir kadın. Çok güzel. Ve neşeli. Beni güldürüyor.”

“Evet, şahane biri. Ve baban... da öyle olduğunu düşünüyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Bilmece gibi konuşursan, ne demek istediğini nasıl anlayabilirim ki?”

Robin iç çekti. “Leydi Katherine’in şimdi nerede olduğunu biliyor musun?”

“Burada değil. Hertfordshire’de bir yerde olduğunu duydum. Bebeği yüzünden. Bir bebeği oldu, öyle değil mi?”

“Evet, doğru. Peki, bebeğinin babasının kim olduğunu biliyor musun?”

“Lord Swynford olmalı.”

“Lord Swynford diye birisi yok Henry!”

“Oh...” Henry ona endişeli gözlerle baktı. Pencerenin önündeki banka oturdu ve bacaklarını sallamaya başladı. Sonunda başını kaldırdı. “O zaman sanırım babası benim babam, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle.”

“Oh, Robin, bu korkunç.”

“Neden?”

“Bu zina! Öğretmenim öyle demişti. Sadece evli insanlar çocuk yapabilirler, yoksa zina olur ve cehennemde yanarlar.”

Robin çocuğun yanına oturdu. “Bence burada farklı bir şey söz konusu. Leydi Katherine ve baban... nasıl söylesem, Leydi Katherine onun kalbindeki kadındı. Ondan önce annenin de olduğu gibi. Babanın seçme hakkı olsaydı onunla evlenirdi. Bu zina değil, aksine aşk. İncilden pek anlamam ama Tanrı’nın sevenleri kutsadığını biliyorum. Bu yüzden endişe etmene hiç gerek yok.”

Henry uzun bir süre düşündü. Bazen daldı, bazen ciddileşti. “Ve üvey annem, bu bebekten dolayı öfkeli!”

“Öyle.” Öfkeli, çünkü Lancaster yine baba olduğu için çok mutluydu. Üstelik Katherine’in dükten olan ilk piçi değildi. Ve Lancaster Katherine’i her seferinde, sanki mirasçısını doğurmuş gibi hediyelere boğuyordu. Constancia ise kızının doğumundan sonra bir daha hamile kalamamıştı. Dük kadınlar konusunda, diplomatik becerilerinde olduğu kadar başarılı değildi. Cons-

tancia genç, güzel ve ateşliydi. Hiçbir suçu olmamasına rağmen vatanından uzak kalmıştı ve yabancıların arasında yaşıyordu. Kontrolünü kaybetmesine şaşırmamak lazımdı...

“Robin sen de onaylamıyorsun,” dedi Henry sitemkar bir şekilde. “Bunu yüzünden anlayabiliyorum.”

“Ama kınamıyorum da. Aksine, üvey annen için üzülüyorum, çok yalnız olduğunu düşünüyorum.”

“Hm, öyle olmalı. Aynı masada oturduğumuzda bizimle sohbet edecek kadar bile dilimizi biliyor.”

“Fransızca biliyor.”

“Evet. Ama sarayımızda birçok kişi Fransızca bilmiyor.”

“Bilmiyorlar, haklısın. Henry baban ve bu iki kadın hakkında söylediklerim hassas konular. Sır olarak saklayacağına eminim.”

“Bana güvenebilirsin. Bana bunları anlattığın için sana minnettarım Robin, artık daha iyi anlayabiliyorum. Ama söylesene Robin, babam Kastilya kralıysa, neden orada değil de buradayız?”

“Çünkü taht hâlâ başka kişilerin yönetimi altında. Ve baban geçen yıllarda Fransa savaşıyla o kadar meşguldü ki Kastilya’yla ilgilenecek fırsatı olmadı.”

Henry huzursuzca hareket etti ve ayağa kalktı. “Lanet olası savaş! Ne zaman kazanacağız?”

Robin başını iki yana salladı. “Gerçekten bilmiyorum. Korkarım daha sürecek.” Kazanabilecekler miydi, bunun lafını bile edemiyordu.

Henry Leofric’e döndü. “Sen ne düşünüyorsun?”

Leofric sırtını duvara yasladı ve tahtasını çıkardı. *Bence savaş, sen de katılacak yaşa gelen kadar sürecek. Belki zafer senin olur. Vê derse gitmeden önce ata binmek istiyorsak, bunu şimdi yapmalıyız.*

Henry yazdıklarını okudu, tahtayı ona verdi ve iç çekti. “Bana kalsa akşam duasına kadar ata binelim ve Peder Graham’a zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımızı söyleyelim. Nasıl olsa dayağı sen yersin Leofric, ben değil!” dedi Henry sırtarak.

Bence Peder Graham bunu yapmadan önce iki kez düşünür.

Evet, kesinlikle düşünür, diye geçirdi Robin içinden ve ahırlara doğru yürürken Leofric'in ardından gururla baktı. İri yarıydı ve yakışıklıydı, güzel, şık zırhı vücuduna ikinci bir ten gibi oturmuştu. İçinde rahat hareket ediyordu. Leofric her yönüyle iyi bir şövalyeydi.

Robin, öğreteceği bir şey kalmadığında ve Leofric şövalye yardımcısı olamayacak kadar büyüdüğünde, ona bir şövalye statüsü satın almayı planlamıştı. Bu, bir zamanlar düşünülemez bir şey olsa da yıllar içinde evrensel olarak kabul gören bir uygulama haline gelmişti: Yeterince parası olanlar şövalye de olabiliyordu, krallar bunu kabul ediyordu, çünkü savaşmak için paraya ihtiyaçları vardı. Robin statüsünün parayla satın alınabilmesinden nefret ediyordu ama Leofric'in durumunda olanlar için bu yol bir nimetti. Çünkü Leofric, kökeni hariç, gereken tüm özelliklere sahipti. Ama savaş Robin'den önce davranmıştı. Leofric, iki yıl önceki korkunç savaşta, ordularının yarısını, atlarının da neredeyse tümünü ve Akiyanya'yı da kaybettiklerinde, öyle büyük bir cesaret göstermişti ki, kral Lancaster'ın önerisiyle onu şövalye ilan etmişti. Leofric, Windsor'da gerçekleşen seremoniden sonra, iki saat boyunca, sarayın yakınlarında küçük bir kiliseye kapanmıştı. Tekrar ortaya çıktığında, yüzü solgun ve ciddiye, hayatındaki bu büyük değişiklik yüzünden sersemlemiş bir halde Robin'in önünde diz çökmüş ve ona, üzerinde sadakat yeminini yazdığı parşömen kâğıdı uzatmıştı. Robin onu vakur bir duruşla hizmetine almış, ayağa kalktığında sıkıca sarılmıştı. Akşam da ona şu an giydiği zırhı ve yeni silahlar hediye etmişti.

★

İtirazına rağmen Henry'yi zamanında öğretmenine teslim ettiler ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için Lancaster'ın yanına gittiler. Albreigh ve Mansfield, iki yıl önce, Auvergne'deki Bordeaux savaşında şehit düşmüşlerdi. Ve Robin'le Leofric, Lancaster'ın sarayına geldiklerinde onların yerini alıyorlardı. Bununla ilgili herhangi bir anlaşma yapmamışlardı,

olay kendiliğinden gelişmişti.

Dük açık pencerenin önüne oturmuş Mayıs akşamına bakıyordu. Ilık bir meltem esiyordu, içeriye taze çimen ve ilkbahar kokularını getiriyordu, şehrin pis kokusu buraya uzanamıyordu.

İçeri girdiklerinde Lancaster onlara döndü. “Atla gezinti nasıldı?”

Robin gülümsedi. “Hızlı.”

Lancaster’ın yüzü parladı. “Güzel. Siz onu kanatlarınızın altına almadan önce Henry’nin atlardan korktuğunu düşünüyordum.”

Robin başını iki yana salladı. “Asla. Korkmuyor, sadece temkinli.”

Lancaster başıyla onayladı, kalktı, duvardaki kıymetli halıya sırtını yasladı ve iç çekti. “Olanlar için üzgünüm... Constancia o kadar çabuk öfkelenabiliyor ki bazen gerçekten utanç verici şeyler yapabiliyor.” Ciddi bir ifade takınmak istedi ama alaycı tebessümünü bastıramadı. Robin’in bakışlarını gördüğünde, ellerini kaldırdı. “Lütfen, bana ahlak dersi vererek canımı sıkmayın.”

“Ne haddime Lordum.”

“Benim rezil bir koca olduğumu düşünüyorsunuz, öyle değil mi?”

“Ben onun duygularına ve kendi şanınıza biraz daha saygı gösterseniz, sizin açınızdan daha iyi olabileceğini düşünüyorum. Bu olay itibarınızı zedeliyor.”

“O zaten yerle bir oldu! Tanrı aşkına, ben kralın oğluyum ve Lancaster düküyüm, ah tabii ki ayrıca Kastilya kralıyım. Saraydakilerin ne düşündüğü beni neden ilgilendirsin?”

“Ama avam kamarasının ne düşündüğü sizi ilgilendirmeli.”

“Neden? Onlar kim ki? Şişko, zengin beyler ve aptal, küçük toprak sahipleri.”

Robin gülümsedi. “Tıpkı benim gibi.”

Lancaster odanın içinde volta atarken durdu ve ona baktı.

“Bunu sürekli üstüne basarak vurguluyorsunuz. Neden gerçekte kim olduğunuzu inkâr ediyorsunuz?”

“Artık hiçbir önemi olmadığı için. Bu geçmişte kaldı. Ve siz Lordum, bir adamın doğduğu yeri çok önemsiyorsunuz.”

“Bunun beni kibirli yaptığını mı düşünüyorsunuz? Kim bilir, belki de öyleyimdir. Ama ne yazık ki böyle yetiştirildim. Gücüm, kilisenin veya zengin insanların eline geçmemeli. Güç, kanunlara göre krala ve hizmetinde çalışanlara ait. Bunun dışındakı olacak her şey yok olma ve kaos demek!”

“Güç kralda ve parlamentoda. Ve parlamentoda avam kamarası da var.”

Lancaster derin bir iç çekti. “Ee?” dedi. “Sizce ne yapmalıyım?”

“Onları ciddiye alın. Şikâyetlerini dinleyin. Belki o kadar da haksız değillerdir...”

“Robin! Ne söylediğinizin farkında mısınız? Latimer’in hazine fonlarını zimmetine geçirdiğini söyleyenler, aynı şeyi benim için de iddia etmiş sayılırlar! Wykeham piskoposu ve avam kamarası, onu, kuzeyli bir soylu, benim hizmetimde çalışan ve güvendiğim biri olduğu için yok etmek istiyorlar. Gerçek nedeni bu. İşimin başında olamadığım zamanlar, devletin yönetiminin emin ellerde olduğuna emin olmak için, onu bu makama bizzat ben getirdim.” Tekrar koltuğuna oturdu ve eliyle alnını ovdu. “Ben... aynı anda her yerde olamam. Babamın ve ağabeyimin boşluğunu dolduramam. Benden daha ne bekliyorlar?”

Robin hemen cevap vermedi.

“Oh, hadi ama Robin. Bildiklerinizi ağzınızdan cımbızla almak zorunda kalmayayım! Halk ne diyor?”

Robin kollarını göğsünde kavuşturdu ve başıyla onayladı. “Nefret dolu ve hainlik peşindeler. Dolayısıyla hıyanetten başka bir şey düşünmüyorlar. Halk ya da şöyle diyelim, Londra’nın eski ruhu, Britanya’yı çöküşten kurtarmak için ağabeyinizin ve babanızın yerini doldurmaya uğraşmadığınızı düşünüyor.”

“Evet!” diye homurdandı Lancaster. “Halk tacın peşinde

olduğumu düşünüyor. Kara Prens bile böyle düşündükten ve şüpheleriyle onları besledikten sonra, onlar niye böyle düşünmesin ki?”

“Kesinlikle doğru.”

Lancaster arkasına yaslandı ve gözlerini kapatarak başını salladı. “Tanrım, ağabeyimi ne kadar özleyorum. Bir zamanlar var olan ağabeyimi. Savaşlar kazanan ve müzakerelere odaklanabilmem için bana gerekli koşulları yaratan ağabeyimi. Artık savaşları ben kazanmak zorundayım ama kaybediyorum. Müzakerelerim acınası ritüeller haline geldi. Vatanımda ise kilise ve avam kamarası üzerime oynuyor. Ah, ne korkunç...”

“Belki her şeye sırtınızı dönmelisiniz. Kastilya’ya gidin, İngiltere’yi kendi haline bırakın. O zaman başlarına neler geleceğini görürler.”

Lancaster doğruldu. “Sürünerek gelip geri dönmem için bana yalvaracak olmaları harika bir hayal. Ama en kötüsü, bunu asla yapmayacak olmaları Robin. Edward ölürse, oğlunu Galler prensi yapacaklar. Daha sonra karaktersiz ihtiyar diye adlandırdıkları babamın, orospusunun kollarında nihayet son nefesini vermesini bekleyecekler. Sonra o çocuğu tahta oturtacaklar ve tıpkı sokak köpekleri gibi iktidar için birbirlerini yiyecekler. En azından bunu engellemek zorundayım.”

“Evet Lordum, sanırım bunu yapmalısınız. Ve bu amaç uğruna avam kamarasını dikkate almak zorundasınız.”

Lancaster, sanki Robin ona etkili ama acı bir ilaç vermiş gibi yüzünü ekşiterek baktı. “Peki o halde. Onlara karşı daha sabırlı olmayı deneyeceğim. Saat kaç? Yemek zamanı gelmedi mi? Parlamento beni her zaman acıktırmıştır.”

Robin ve Leofric birbirlerine bakıp güldüler. “Henüz öğlen Lordum. Size bir şeyler getirtebilirim. Ne istersiniz?”

“Şişte ızgara Peter de le Mare başı. O yoksa başka bir şey olabilir. Birkaç tane bıldırcın veya soğuk sülün veya jöleli Wykeham’ın sağ gözü, fark etmez.”

Robin dışarıya çıktı, hizmetçiyi yanına çağırdı ve onu mutfak-

ğa gönderdi. Tepsi çarçabuk geldi, Savoy sarayındaki her kadın ve her erkek, dük acıktığında yemeğinin derhal götürülmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Çünkü açken, kolayca öfkelenabiliyordu.

Bir el hareketiyle Robin'i ve Leofric'i, istakoz, ördek göğsü ve yaban domuzundan oluşan ara öğününe eşlik etmeleri için masasına davet etti. Robin ve Leofric kibarlık etmek adına sadece atıştırdılar. Dükün iştahına ayak uydurmaları imkânsızdı.

"Şişmanlamamanız bir mucize Lordum."

Lancaster başıyla onayladı ve yutkundu. "Hiçbir Plantagenet şişman değildi. Ailede yok, tıpkı evlilikte sadakat olmadığı gibi. Lütfen istakozdan yiyin, enfes."

Robin bir parça aldı, sosa bandırdı ve yedi. "Neden de la Mare ve Wykeham piskoposundan bu kadar çok nefret ediyorsunuz Lordum? Neden sizden farklı düşündükleri için onlara kızılıyorsunuz?"

"Nedenini söyleyim: Wykeham'dan, siyasi nedenlerden dolayı değil, bana şahsi zarar vermek istediği için nefret ediyorum. Bu oyuna başlayan oydu ve başına gelecekleri sindirebilmek için sağlam bir mideye ihtiyacı olacak. De la Mare'den Mortimer'ın yarattığı bir yaratık olduğu için, onun kâhyası ve sırdaşı olduğu için nefret ediyorum, o bir zehir."

Robin ismi duyunca belli belirsiz irkildi ama tabii ki dükün Waringham kontu olan Mortimer Dermond'tan değil, March kontu olan Roger Mortimer'den bahsettiğini biliyordu.

"March'a güvenmiyor musunuz?" diye sordu Robin.

"Ona kim güvenirse, sırtından bıçaklanır. Hayır Robin ona güvenmiyorum. Büyükbabasının da tahtta gözü vardı. Kral hiçbir zaman Clarence'nin kızıyla evlenmesine izin vermemeliydi. Herkes benimle uğraşmakla o kadar meşgul ki onun ne haltlar karıştırdığını fark etmiyorlar. Halbuki asıl tahta gözünü diken kişi o."

Robin bir süre düşündü. Soy ağacı ve nesiller konusunda kafası çok çabuk karışıyordu. Ama sonra dükün ne kastettiğini

anladı. Clarence Dükü kralın ikinci büyük oğluydu. Kızı March kontunun eşiydi. Kral ölürse ve Kara Prens de ölürse, March gerçekten tahta tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olacaktı.

“Peki, ya eğer siz, parlamentoya Fransız miras hukukunu resmi olarak uygulamayı önererseniz ne olur? O zaman tahta bir kadının oturması mümkün olmaz...”

Lancaster bir kaşını kaldırdı. “O, evet Robin, çok kurnazca. Tabii ki bunu yapabilirim. Ama avam kamarasının benimle ilgili neler söyleyeceğini tahmin edebiliyor musunuz? Sadece kendi haklarımı güvence altına almak istediğimi! Bunun dışında, bu, Fransız tahtına çıkma hakkımızı sonsuza dek kaybeceğimiz anlamına da gelir. Ve kim bilir, belki bu gerekçeyle başka zaman daha çok ihtiyaç duyarız...” İç çekti. “İyice düşünmeliyim, bunu yapmak akılcıca olur mu bilmiyorum. Lordlar önerimi kabul edecektir ama avam kamarası yüksek sesle itiraz edecektir.”

Robin başını iki yana salladı. “Siyaset...”

Lancaster gülümsedi. “Evet. Biliyorum. Söyleyin Robin, atlarımız ne durumda ve harika eşiniz nasıl?”

Robin derin bir iç çekmemek için kendini zor tuttu. Atlar bu ilkbahar evde olabilseydim iyi olurlardı, diye düşündü içinden. “Dokuz kısrak umduğumuz gibi çok iyi. Bildiğim kadarıyla, bu arada hepsi doğum yapmış.”

“Şimdi kaç taneler?”

“Otuz sekiz. Sizinkiler iyiler ve tıpkı tüm bir yaşındaki atlar gibi yaramazlar. Eğitim sırasında bacağı kırılan iki yaşındaki bir atımızı kaybettik ve açık artırma beklentilerimizi aştı. Kuzeydeki şövalyeler atlarına para harcıyor. Genel olarak şikâyet edeceğimiz bir durum yok. Harika eşim, bu günlerde ikinci çocuğumuza hamile.”

Lancaster ona dikkatli gözlerle baktı. “Sizden çok şey talep ettiğim için, bana kızmıyorsunuz, öyle değil mi?”

“Hayır Lordum. Daha önce düşük yaptığı için gerginim, hepsi bu kadar.”

“O zaman eve dönün Robin. Üzgünüm, bunu düşünemedim.”

Robin kısa bir tereddüitten sonra başını iki yana salladı. Söz konusu Joanna olunca korkuyordu, bu doğrudu ve evini de özlemişti ama karısının başa çıkabileceğini biliyordu. Ve Lancaster'ı şimdi yarı yolda bırakamazdı. Gemi henüz batmamış olsa bile, kendini bir fare gibi hissedirdi. "İzin verirseniz Lordum, parlamento sonlanana kadar burada kalmak istiyorum."

Lancaster son ördek parçasını ağzına attı, gülümseyerek çiğnedi ve memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Elbette, madem ki öyle istiyorsunuz..."

★

Sadece Robin değil, resmi danışmanlarından birkaçı da Lancaster'a avam kamarasıyla iş birliği yapmasını önermişti ve Lancaster kararsız olsa da kabul etti. Ancak verdiği taviz, umdukları gibi bir işe yaramamıştı. Wykeham piskoposu, dükün tavır değişikliğinin iki yüzlülük olduğu dedikodusunu yaymıştı. De la Mare ise Latimer'in Haziran başı sonlandırılan soruşturmasının, Lancaster'ın engellemesi yüzünden olduğunu iddia etmişti. Daha önce hiç bu kadar uzun sürmeyen parlamentonun işi, Lancaster ve yandaşlarıyla bir türlü bitmiyordu. Onun sevdiği küçük saray memurları sadakatsizlikle suçlanıyordu. Alice Perrers saraydan atıldı ve krala yirmi metreden daha fazla yaklaşırsa ölümle cezalandırılacaktı. Kral son derece üzgündü. Haberi aldığı anda ağlamıştı. Lancaster dükü ağlamıyordu. Acımasızca gülümsüyordu ve öfkeliydi.

Robin endişeyle ve öfkeyle olayları izledi. "Avam kamarası nasıl bu kadar dar görüşlü olabilir?" dedi. "Ona gerçekten ulaşabilmek için bir şansları vardı, hatta vatandaşların ve küçük esnafın hayrı için onu kazanabilirlerdi. Ama yaptıklarına bak! Güvenilmez bir piskopos ve ikiyüzlü De la Mare tarafından istismar ediliyorlar ve Lancaster'a düşman oldular."

Evet, gerçekten aptalca. Vê iddiaya girerim, birkaç kötü sürprizle karşılaşacaklar, diye yazdı Leofric.

"Ne demek istiyorsun?"

Bence Lancaster, Kara Prens kadar tehlikeli bir düşman olabilir.

Bunu henüz tecrübe etmedik. Ama Wykeham piskoposu ve De la Mare, keşke daha akıllı davransaydık diyebilir.

Robin ona baktı. “Evet, haklı olabilirsiniz,” dedi.

Saraya kraliyete ait bir elçi girdi ve eyerden indi. “Lancaster düküyle görüşebilir miyim?” dedi.

Robin başını iki yana salladı. “Rahatsız edilmek istemiyor.” Katherine Swynford, dükle ilgili meselelerle ilgilenmek üzere loğusa yatağından yeni çıkmıştı. “Ne var?”

Elçi nefes nefeseydi. “Korkarım onu rahatsız etmek zorunda kalacağız efendim. Kennington’dan geliyorum. Kara Prens’i son bir kez görmek istiyorsa o zaman hemen yanına gitmeliymiş, doktoru böyle söyledi. Kral oraya gitti bile.”

Robin yavaşça ayağa kalktı. Bu haberi uzun zamandır bekliyorlardı ama yine de şok olmuştu. Bir süre panikledi. Ölüyordu, veliaht ölüyordu, İngiltere’ye ne olacak... Ama bu kısa sürdü. Her ne olacaksa olacaktı, Lancaster’ın ülkeyi kontrol altına almayı başarıp başarmayacağı belli değildi ama Robin, Prens Edward’ın hükümdarlığının İngiltere’ye pek mutluluk getirmeyeceğini çok iyi biliyordu. Hele Robin’e hiç. Ve kral hâlâ hayattaydı.

Elçiyi başıyla onayladı. “Gidiyorum ve ona söylüyorum.”

Saraya yan kapıdan girdi ve merdivenlerden Lancaster’ın özel odasına çıktı. Ön odadaki nöbetçiler soru sormadan geçmesine izin verdiler. Robin yatak odasının kapısına vurdu. İçeriden kıkırdama sesleri geliyordu ve Lancaster, “Beni rahatsız edecek kadar önemli olan şey nedir?” dedi, hoşnut olmadığı belli olan bir ses tonuyla.

“Özür dilerim Lordum. Kennington’dan bir elçi geldi. Doktor acele etmeniz gerektiğini söylemiş.”

Kapının arkasında sessizlik olmuştu. Sonra Lancaster, “Hemen geliyorum” dedi.

Leofric atları getirmişti bile, Robin için Romulus’u, kendisi için Theseus’u ve dük için Argos’u hazırlamıştı; Lancaster neredeyse başka hiçbir ata binmiyordu. Eyerlere atladılar ve tek ke-

lime etmeden saraydan ayrılıp dükün büyük yelkenlisinin yola çıkmak üzere hazır beklediği limana geldiler. Themse'nin güney kıyısına vardılar ve Kennigton'a doğru dörtnala ilerlediler.

Kara Prens'in hasta günlerini geçirdiği rezidansın salonu, başları eğik şövalyeler ve soylularla doluydu. Lancaster, Robin ve Leofric'i orada bırakıp hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

İki - üç saat beklediler. Korku dolu gözlerle bakan, üzgün hizmetçiler şarap ve soğuk içecek dağıttılar. Kimse bir şey yiyip içmek istemiyordu. Sonunda salonun girişinde bir kargaşa oldu ve Robin mırıltılardan gelen haberi anlamıştı: Prens ölmüştü. Prens Edward ölmüştü. Çok yaşa Galler prensi Richard...

Birçok kişi ağlıyordu. Robin daha önce, bu kadar çok şövalyenin ağladığını görmemişti, kaybedilmiş bir savaşın kanlı topraklarında bile. Tek bir gözyaşı dökmediği için Robin'e kuşkulu gözlerle bakan birkaç kişi fark etmişti. Ama Prens Edward için gözyaşı dökecek bir neden göremiyordu.

Kraliyet ailesi görünene kadar akşam oldu. Kral, Lancaster ve Prens Edmund'un desteklerine rağmen zar zor yürüyordu. Robin krala merhametli gözlerle baktı. Onun için gerçekten üzülmüyordu. Oğlunun ondan önce yaşlanması ve çelimsizleşmesi bir yana, kendisine en çok benzeyen ve İngiltere'nin geleceği adına umut bağladığı evladını yitirmek, onun için ağır bir darbeydi.

Bedbaht görünüyordu ve gözleri kıpkırmızıydı. Arkalarından en genç prens Woodstocklı Thomas ve March kontuyla genç eşi Philippa yürüyordu. Edward'ın dul eşi Joan ve küçük prens Richard ortalıkta yoktu.

Lancaster babasına sarayın dışına, atının yanına kadar eşlik etti. Robin ve Leofric onu belli bir mesafeden takip ettiler, yola mı koyulacaktı yoksa kalacak mıydı, bilmiyorlardı. Dük, tüm aile ve maiyeti saraydan çıkana kadar bekledi, yanında bir tek Edmund kalmıştı. Daha sonra muhafız askere atları getirmesini işaret etti. Robin ve Leofric'de Lancaster'ın yanına gitti ve tek kelime etmeden, geldikleri yoldan geri döndüler. Edmund ve

Lancaster paltolarının kapişonlarını yol boyunca başlarından hiç indirmedii.

Bu arada hava kararmıştı. Savoy'un ışıksız iç avlusunu geçtiler ve birden karanlığın içinden bir siluet üstlerine doğru gelmeye başladı. Robin ve Leofric aynı anda kılıçlarını çektiler.

"Robin, dur... yapma!" dedi gülen tanıdık bir ses. "Oğlunun doğum haberini getiren bir adamı öldürmeyeceksin, öyle değil mi?"

Robin gözlerini kırıştırtarak karşısındaki adama baktı ve kılıcı tutan elini indirdi. "Oswin..."

Lancaster ve erkek kardeşi neredeyse kapıya varmıştı. Durdular ve Lancaster arkasını döndü. "Ona Edward ismini koyun, Robin" dedi usulca. "Ve izin verin vaftiz babası ben olayım."

Bölüm 23

Fernbrook, Haziran 1376

Birkaç hafta sonra Robin sonunda eve doğru yola koyuldu. Akşam olmadan varmıştı. Son iki mili sanki arkasından şeytan kovalıyormuş gibi gelmişti. Haradan yükselen kova tıkırtıları ve nal sesleri avluya kadar geliyordu. Alacakaranlık olmuştu, etraf at, saman ve gül kokuyordu. Evin ön cephesini, neredeyse çatıya kadar, kırmızı ve beyaz güller sarmıştı.

Robin eyerden atladı, yardımcısına yuları verdi ve içeri girdi. “Joanna? Joanna, ben geldim!”

Bertha salona geldi ve ellerini birbirine vurdu.

“Sör Robin, ne büyük mutluluk...”

“Bertha. İyi misin?”

“Evet efendim. Leydi Joanna, Isaac’le birlikte harada. Bakıcı da onlarla birlikte gitti.”

Robin paltosunu ve kılıcını Bertha’nın eline verdi ve evden çıktı.

Onları iki yaşındaki atların ahırında buldu. Joanna ve Isaac ahır kapılarından birinin üstünden eğilmiş içeriye bakıyorlar ve tartışıyorlardı. “Hayır, nalın demiriyle alakalı olduğunu düşünmüyorum,” dedi Isaac. “Tendonunda sıkıntı var...”

Biraz gerilerinde kucağında bir bebek tutan genç bir kız duruyordu. Robin çocuğa özlemle baktı ama önce karısının yanına gitti ve ellerini kalçasına koydu. “Leydi burada ne yapıyor bakalım?”

“Robin!” Joanna hızla döndü ve kollarını boynuna doladı. “Oh eve döndün! Eve döndün!” Sevinçten yerinde duramıyordu ve kendini ona bastırdı.

Robin gözlerini kapadı ve karısının kokusunu içine çekti. “Tanrım, seni ne kadar özlediğimi bilemezsin...” Boynundan öptü.

Kadın gülümsedi. “Umarım öyledir.”

Robin karısını bıraktı ve Isaac ile kucaklaştı.

“Eve hoş geldin, Robin”

“Teşekkürler. Her şey yolunda mı?”

Isaac gülümseyerek omuzlarını silkti. “Günlük, küçük felaketler dışında evet.”

Robin başıyla onayladı ve bakıcısının kucağında uyuyan oğluna gitti. Kollarını uzattı. “Onu bana ver.”

Bakıcı küçük kundağı onun kollarına koydu.

Robin küçük yüzü inceledi, başını eğdi ve dikkatlice burnunun ucunu öptü. Uyuyan bebek hareket etti. “Tam bir aylıksın, Fernbrooklu Edward. Neredeyse koca bir oğlan olmuş. Ve gör-düğüm kadarıyla annene benziyorsun. Şanslı oğlum benim.”

Edward gözlerini açtı, ona bir an baktı ve ağlamaya başladı. Robin gülerek onu bakıcıya geri verdi. “Al. Sanırım onu korruttum. İsmi ne?”

“Elaine, efendim.” Kız hafifçe eğildi.

Ona gülümsedi, tekrar Joanna ve Isaac’e döndü, kolunu karısının beline doladı. Hâlâ incecik beli var, diye geçirdi içinden. Üç hamilelikten sonra... “Anne nerede?”

“Sanırım Elinor’un yanında,” diye cevap verdi Joanna iç çekerek. “Sürekli orada vakit geçiriyor, tencerelere bakıyor ve ayağının altında dolanıyor. Elinor’a rahatsız ediyor mu diye sorduğumda, hayır diyor.”

“Hm.” Robin sadece tek kulakla dinliyordu. Kalçasına koyduğu eli yapışmış gibiydi. Elbisesinin kumaşı kalındı ama o tennini hissedebiliyordu.

Yavaşça eve doğru yürümeye başladılar ve Robin yardımcısına bakındı. “Francis? Nerede saklanıyorsun, seni tembel!”

Lancaster’ın adamlarından biri olan Aimhurst baronunun oğlu, gülümseyerek mutfak kapısında belirdi. “Buradayım efendim. Geldim.”

“Açlığını bastırıdysan üstümdeki demir yağnını çıkarmama yardımcı olur musun?”

Francis ev yolunda zırhını çıkarmasına yardım etti. Robin ona teşekkür etti. “ Göğüs zırhı zedelendi. Onu demirci Luke’a götür, icabına baksın.”

“Zedelenmiş olması iyi. Exeter’in o mızrak darbesiyle sizin tüm kaburgalarınızı kırdığını sanmıştım.”

Robin Joanna’nın endişeli bakışlarını gördü ve iç çekti. “Turnuvada at binerken insan kaybedebilir de Francis, bunu öğrenmelisin. Sana para biriktirmeni ve benim üzerime bahse girmemeni söylemiştim, formumda değildim. Şimdi kes şunu da sana dediklerimi yap.”

“Tamam efendim.”

“Yarın sabahdan itibaren iki yaşındaki atlara binebilirsin, Isaac sana atlar hakkında bilmediğin birkaç şey öğretecek.”

“Peki efendim!” Gencin gözleri ışıldadı.

“Hizmetçi sana odanı gösterecek. Şimdi kaybol, bugün sana ihtiyacım yok.”

Francis eğildi ve Robin’in zırhını taşıyarak gitti.

Eve girdiler. “Yemek birazdan hazır olur,” dedi Joanna.

Robin onun gözlerine baktı ve gülümsedi. “Acelesi yok.”

Joanna’nın elini tuttu ve merdivenlerden yukarıya çıktılar.

★

“Leofric nerede?” diye sordu Isaac, masaya oturduklarında.

“Londra’da kalmak zorunda kaldı,” dedi Francis, Robin cevap veremedi. “Lord, parlamento mücadelesinden sonra o kadar güçsüz düştü ki en azından kendi adamlarından birinin gölgesinde gizlenebilmek için ona ihtiyaç duydu...”

Robin tehditkâr bir tavırla elini kaldırdı. “Haddini bil dostum!”

Francis başını eğdi ama hâlâ sırtıyordu. Robin’in gözlerindeki neşe kıvılcımı gözünden kaçmamıştı ve ne yapıp yapmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Francis sıradışı bir şövalyenin yardımcılığını yaptığını çok çabuk öğrenmişti ve onunla iyi

anlaşıyordu, ancak net sınırlar vardı ve Francis onları aşmayacak kadar zekiydi.

“Özür dilerim efendim,” diye mırıldandı pişmanlıkla.

Robin homurdandı ve yemekler gelmeye başladı. Alison Robin’in gelişi ve yemeğin hazırlanışı sırasındaki kısa zaman diliminde, bir kutlama yemeği hazırlama fırsatı olmamıştı ve Robin buna minnettardı. İştahla güveçte lahanalı koyun etine saldırdı. Lancaster’ın sarayından her döndüğünde, evde pişirilmiş olan sıradan yemeklere seviniyordu, çünkü Fransız mutfağı, bir süre sonra siyaset kadar sıkıcı oluyordu.

“Ee?” dedi yemek arasında. “Yeni haberler var mı?”

Isaac anlatmaya başladı. “Palamon topallıyor. Sen geldiğinde ona bakıyorduk ama nedenini bulamadık.”

“Birazdan onunla ilgilenirim.”

“Rickdale’deydim ve kuzenini zar zor ikna ederek iki genç çocuk aldım. Artık burada işe alabileceğimiz kimse kalmadı. İyi çocuklar ve Hal’in onlara hızla at binmeyi öğretmesi mucize gibi bir şey. Hal gerçekten işini bilen biri. Ona daha fazla para vermeliyiz.”

“Bu karar tamamen sana ait Isaac.”

“Evet. Belki günün birinde buna alışırım. Bir yaşındakileri eğitmek konusunda gecikiyorum, çok daha ileri seviyede olmalıydılar ama çoğaldılar. Sen sürekli gitmek zorunda kalacaksan bir şeyler düşünmeliyiz. Belki Oswin’i denemeliyiz. Başka ne vardı? Ah, evet... Köyde bir sürü sorun oldu. John Butcher ve Piers Johnson, üç hafta önce, Pazar günü kiliseden sonra birbirlerine girdiler. Mesele uzun sürdü, üstlerine yüksek rakamlı bahisler oynadılar. Ve kavganın ortasında John’un üstündeki önlüğün ön cebindeki bıçak Piers’in göğsüne saplandı.”

“Öldü mü?”

Isaac iç çekerek başıyla onayladı. “Ama bir kazaydı. John’a sakinleşmesini, evine gitmesini ve ben şerifi ona gönderene kadar beklemesini söyledim. Ama o gerizekâlı kaçtı. Onu Burton yakınlarında yakaladılar.”

Robin derin bir iç çekti. "Gisbert onu serbest bırakacaktır."

"Hm. Kuzenin gibi bir hâkime sahip olduğumuz için şanslıyız. Kaçtığı için para cezasına çarptırılacaktır ama bunu ödeyemeyecektir."

Robin alnını buruşturdu. "Onu benim ödemem doğru olmaz, öyle değil mi?"

"Şey. Senin kararın. Piers Johnson'un dul eşi, senin yasal hakkını kullanıp elindeki en iyi ineğini alacağından korkuyor."

"Ona ineklerle ilgilenmediğimi söyle."

Isaac gülümsedi. "Söyledim. O da her akşam sana dua edeceğini söyledi. Sonra başka bir gün, değirmende bağrıışmalar oldu. Değirmenci Jack öldüğünden beri, oğlu değirmeni işletiyordu ve köylülere dolandırıyordu. Her çuvaldan bir miktar mısır alıyor, geceleri gizlice öğütüyor ve kendi adına satıyordu. Onu iki kez para cezasına çarptırdım ama bundan çok fazla etkilenmedi. Ona senin böyle şeylerden haz etmediğini, döndüğünde tekrar mahkemeye çıkaracağını, para cezasıyla kurtulmak için dua etmesini söyledim. Daha sonra ona, köy meydanında prangalandığında, ona neler yapabileceğini anlattım. Kusura bakma Robin, seni korkunç biri gibi gösterdim, Mortimer senin yanında kilise korosu çocuğu gibi kalır ve değirmenci korkudan titredi. O zamandan beri her şey yolunda."

Robin gülümsedi. "Kendinden utanmalısın."

Isaac utanmıyordu. Yemeğinden bir kaşık aldı. "Günah çıkartan papazlardan biri buraya ve vebayla ilgili söyledikleriyle insanları korkuttu. Kışın vebanın tekrar geleceğini ve şimdiden günahlarından arınmaları gerektiğini, ne de olsa kimin yakalanacağını bilmediklerini söyledi."

Robin alnını buruşturdu.

"Ne yapacağımızı bilemedik ve Peder Horace de burada değildi. Doğal olarak Hal, Oswin ve ben onu ziyaret ettik ve buradan kovduk. Başımız derde girer mi dersin?"

"Ne kadar zaman önceydi bu?"

"Yaklaşık altı ay önce."

“Bir şey olacağını sanmam. Yoksa piskopostan duyardık.”

Isaac ona baktı. “Yaptığımız şeyin yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Aksine. Sadece Lancaster’ın kiliseyle başı deritte, bu nedenle onun ve adamlarının onlarla karşı karşıya gelmesi tehlikeli olabilir. Şu anda çok hassas olabilirler. Ama sen bunu bilemezdin ve zaten seni ilgilendirmiyor.”

Isaac başıyla onayladı. Lancaster’ın kiliseyle olan derdini sormadı. Eve geri döndüğü günün akşamı Robin’e savaş veya siyasetle ilgili sorular sormazlardı. Hatta Kara Prens’in öldüğünü duymalarına rağmen şimdi sırası değildi. Isaac ve Joanna’nın yürüttüğü yazılı olmayan bir kanundu bu, Robin evdeki ilk gününde sıkılmayacaktı. Döndüğünde daima yorgun ve bitkin oluyordu, bunları düşünmek değil, aksine onların neler yaptığını duymak istiyordu. Bu nedenle onu rahat bıraktılar ve kendisi anlatmaya başlayana kadar beklediler. Er ya da geç meraklarını dindirecekti.

“Ağabeyim Giles’tan bir mektup geldi, ona borç para verip veremeyeceğini soruyor,” dedi Joanna, kısa bir sessizlikten sonra.

Robin gözlerini devirdi. “Anlaması için aynı cevabı daha ne kadar duyması gerekiyor? Cevabım hayır. Giles dipsiz bir kuyu gibi. Ve bizi de yıkılışının içine çekmesine izin veremem.”

Joanna kızmamıştı. “Ben de böyle cevap verdim.”

“Giles bunun üzerine kutsal topraklara hac yolculuğu yaptı,” dedi Isabella. Isabella Joanna’nın en küçük kız kardeşiydi ve ona çok benziyordu. Robin’in eşyalardan ve paradan oluşan çeyizle donattığı Christine, Sör Walter Turnbridge’yle evlendiğinden beri, Isabella onlarla beraber yaşıyordu.

“Hac yolculuğu mu?” diye şaşırdı Robin. “Dindar mı olmuş?”

Isabella gülümsemeye çalıştı. “İlginç değil mi? Fazla miktarda borcu olan insanlar kutsal yolculuğa çıkmayı başarıyor.”

Robin kalan yemeğine bir parça ekmek bandırdı ve yedi.

Kısa bir tereddüitten sonra Rosalind'i bir el hareketiyle yanına çağırdı ve tabağını tekrar doldurttu. "Eğer Giles'ın biraz aklı varsa oradan geri dönmez, çünkü alacaklılar onun yokluğunda Burton'un mallarına haciz koyacaklardır."

"Evet," diye doğruladı Isabella. "Sonra senin kapını çalacak ve senden sığınma talep edecek."

Olabilir, diye düşündü Robin. Ve Joanna'nın hatırına onu reddedemedi. "Burada çalışacak olan herkesi hoş karşılarız."

Isabella gülümsedi. "Bu soylu beyefendinin ellerini kirleteceğini gerçekten düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

"Göreceğiz. Hoşuna gitmezse, savaşa gitmek ve subay olmak zorunda kalır. Orada kimse çalışarak ölmüyor."

"Oh, Robin, taş kalplisin!" dedi Joanna. "O benim ağabeyim."

"Evet ama sen de ona tahammül edemiyorsun."

"Edemiyorum. Doğru."

Dadı kucığında Edward'la ve bir elinde Anne'le içeriye girdi. Robin'in kızı, kapı eşiğine kadar dayanabilmişti, sonra eteklerini kaldırdı ve babasına doğru koştu.

Kollarını boynuna doladı, yüzünü Robin'in omzuna gömdü ve hiçbir şey söylemeden öylece kaldı.

Robin onu kaldırdı, dizlerine oturttu ve alnından öptü. "Leydi Anne nasılmış bakalım?"

Kız başını kaldırmadan cevap verdi. "İyi."

"Aa, Anne!" dedi Joanna. "Kaç kez daha söylemem lazım? Baban gittiğinde ve döndüğünde ağlamayacaksın. Bir hanımefendi böyle davranmamalı."

Robin kızına sarıldı ve başını iki yana salladı. "Boş ver, daha çok küçük."

"Olsun..."

"Bana sürekli kızıyor," dedi Anne usulca. "Sürekli."

"Gerçekten mi? Ama bir nedeni vardır, öyle değil mi?"

Anne başıyla onayladı ve nihayet ona baktı. "Ben zarif bir hanımefendi değilim."

Robin gözyaşlarıyla nemlenmiş mavi gözlerinin karşı konulmaz olduğunu düşündü. Kalbinde bir burukluk hissetti. Eliyle ipek gibi parlayan sarı saçlarını okşadı. “Sanırım bu konuda biraz Agnes halana benziyorsun, onun da hanımefendilikle alakası yoktu.”

“Tabii ya, sen de ona arka çık...” diye mırıldandı Joanna huysuz bir tavırla.

Robin onu duymazdan geldi. “Ama artık ben döndüm ve bu sorunu beraber halledebiliriz. Bir hanımefendi olmak o kadar da zor olamaz.”

“Zor!” Anne başını eğdi. “İnan bana, öyle! İnsan bir Leydi gibi ata binmeyi, örgü örmeyi, ki bu en kötüsü ve okumayı öğrenmek zorunda. Domuz yavrularıyla oynamak veya samanlıkta eğlenmek ve Elinor’un yanında kalmak yasak. Eğlenceli hiçbir tarafı yok.”

Robin ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. “Hm, anlıyorum, gerçekten zor. Ama bu yüzden hemen vazgeçemezsin. Dinle, sana bir öneride bulunacağım: Yarın sabah bir yaşındaki atların yanına gidebilirsin ve sonra da birlikte ata binersin.”

“Robin!” Joanna kızmıştı.

“Ve günün geri kalanında da anneni üzen şeyler yapmayacaksın ve bir hanımefendi olmaya çalışacaksın. Nasıl?”

Anne öneriyi biraz düşündü. Sonra gülümsedi. “Anlaştık.” Babasının yanağından öptü.

Robin Anne’i kucağından indirdi. “O zaman şimdi git bakalım. İyi geceler, Anne.”

Anne kibarca herkese iyi geceler diledi ve Robin oğluna bir kez daha baktıktan sonra, Elaine çocukları dışarı çıkardı.

Joanna çenesini hafifçe kaldırdı ve kaşlarını belli belirsiz kaldırdı. Robin iç çekmemek için kendini zor tuttu. Görünen o ki Joanna’yı kızdırmıştı. Ama Joanna hiçbir şey belli etmedi, yatak odalarına çıkana kadar Isabella ve Isaac’le dönüşümlü olarak konuşmaya devam etti.

Robin kapının sürgülü kilidini kapatırken, Joanna, “Manastıra gitmeli,” dedi usulca

“Hayır.”

“Robin, burada bir köylü kızı gibi yetişiyor. Başına buyruk ve kurallara uymuyor. Onunla tek başıma mücadele edemiyorum.”

“Manastır lafını duymak istemiyorum!”

“Ama olması gereken bu, orada ona görgü kurallarını öğretirler...”

“Joanna, çocuğumu oraya hapsedmeyeceğim. Bana ve Agnes’e yapılanların ona da yapılmasına izin vermeyeceğim!”

“Ben manastırı o kadar korkunç bulmamıştım.”

Robin, manastırın onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığını hatırlatmaktan vazgeçti. Sadece başını iki yana salladı ve “Anne senin gibi değil. Oraya giderse çok mutsuz olur. Onu orada da uysallaştıramazlar ve sonra sürekli ezmeye çalışacaklar. Onların nasıl olduklarını çok iyi biliyorum.”

Joanna, Robin’e kötü bakıyordu. “Kutsal kiliseyle ilgili kuş-kuların artık kâfirliğe girmeye başladı. Bu sadece kuşkunun etkisi...”

“Lanet olsun Joanna! Biliyor musun, hâlâ gayet net düşünebiliyorum.”

“Bak gördün mü? Lanet ediyorsun!”

Robin kendine hâkim olmaya çalıştı. Lanet edilmesinden nefret ettiğini biliyordu ve aslında bunu onun yanında hiç yapmıyordu. Yatağın kenarına oturdu ve çizmelerini çıkardı. “Üzgünüm. Kuşkum, rahiplere ve manastırlara karşı, Tanrı’ya değil ve bunun kâfirlikle hiçbir alakası yok. Herhangi bir şeyin etkisi falan da değil, sadece şahsi deneyimlerim. Ve çocuğumun da bu deneyimleri yaşamasını istemiyorum. Mutlu büyümesini istiyorum.”

“Ama Robin, vahşileşiyor.”

“O daha altı yaşında. Belki de ondan çok şey bekliyorsundur. Birazcık sabırlı olmanı istiyorum Joanna, lütfen.”

Joanna kızgın bir tavırla başını salladı, mumu söndürdü ve Robin’e sırtını döndü.

O hayır, diye düşündü Robin. Tedirgin bir şekilde elini omzuna koydu. "Joanna."

"Beni rahat bırak!"

Robin derin bir iç çekti. "Sen... ciddi olamazsın."

"Çok ciddiylim! O kadar öfkeliyim ki gözlerini oyabilirim. Bence bana dokunmasan daha iyi olur."

Robin elini çekti, sırt üstü yattı ve bir kolunu ensesine koydu. "Neden bu kadar öfkelisin?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun! Otoritemi sarsıyorsun ve artık onunla baş etmek daha da zor olacak. Bu haksızlık... Sen gözünde bir ilah gibisin ama bana, ona haksızlık yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Ve şimdi sen de aynısını yapıyorsun. Ben... onun için en iyisini istiyorum."

Robin ona tekrar dokundu. "Gel."

Joanna onu itti.

"Joanna, lütfen yanıma gelip başını omzuma koyar mısın?"

"Peki."

Joanna yaklaştı. "Benden nefret ediyor, mesele bu" diye mırıldandı. "Hayatımı zorlaştırmak için elinden geleni yapıyor."

Robin ona sarıldı. "Ne saçmalıyorsun böyle!"

Joanna yavaşça başını salladı. "Ne söylediğimin farkındaydım. Beni incitmek için asi davranıyor."

Robin buna inanmak istemiyordu. "Bu meseleyi fazla ciddiye aldığını düşünmüyor musun? Olgunlaşacak."

"Hayır, düşünmüyorum. Zor bir çocuk. Her zaman öyleydi ve öyle de kalacak. Edward'ın farklı olması için Tanrı'ya dua ediyorum."

Robin konuşmakla bir yere varamayacaklarını hissediyordu. Hatta artık konuşmak da istemiyordu. Gözleri yanıyordu, bedeni, uzun süren yolculuk yüzünden yorgundu. Neredeyse üç aydır uzaktaydı. Ellerinden birini Joanna'nın omzundan aşağı kaydırdı ve göğsüne dokundu.

Joanna ona karşı gelebilirdi, çünkü öfkeli ve üzgündü. Ama üç ay onun için de uzun bir zamandı. Robin'in elinin etkisine

karşı koyamadı, vücuduna ateş bastı. “Bazen canavarlaşıyorsun.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Robin. “Günahkâr ve tamamen şehvetle dolu düşüncelere sahibim.” Elini Joanna’nın bacaklarının arasına soktu. “Bu kadar kötü bir adama sahip olduğun için üzgünüm Leydi Joanna.”

“Evet. Bir de bana sor.” Robin’in saçlarını kavradı, nazik değildi ve onu üstüne doğru çekti.

★

Robin kalktığı anda, ev hâlâ sessizdi ama Anne çocuk odasının kapısının önünde bekliyordu. Parlayan, beklenti dolu gözlerle Robin’e baktı, elinden tuttu ve haraya doğru yürüdüler. Bir yaşındaki atların ahırına gittiler kısa bir süre sonra Isaac’de geldi. Üçü bölmelerin arasından ilerliyordu. Arkalarında kalan tepelerin arasından güneş doğuyordu.

Isaac son kapının önünde durdu. “İşte. Priamos. Hırçın bir at, tam senin zevkine göre. Beni yüz kez üstünden attı. Eğitilmiyor. İyi eğlenceler.”

Robin sırtı. “En içten teşekkürlerimle.”

Anne’i kapının önünde bıraktı içeri girdi. Robin genç aygırın önünde durdu ve yüzünü inceledi. “Hm, korkarım sana inatçı demek haklılar...”

Kolunda taşıdığı eyeri aygırın sırtına koydu ve Priamos kullaklarını dikti, burnundan soludu ve hafifçe şaha kalktı. Robin kenara kaçmadı. Ondan ürkmüş gibi bir izlenim uyandırmak istemiyordu. Sağ eliyle koyu renk yelesini kavradı, küçük kafasını hafifçe kendine doğru çekti ve sol kolunu boynuna doladı. Sonra alnını aygırın alnına dayadı. Priamos kımıldamadan duruyordu, tepinmeyi kesmişti, gemi dişlerinin arasına sokmasına ve dizgini başından geçirmesine izin verdi.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu Anne.

“Onu düşüncelerimle evcilleştiriyorum.”

Kız başıyla onayladı. “Onlarla yeterince yakın olduğunda, ne düşündüklerini duyabilirsin. Yani kelimeleri değil... insan onlara ne olduğunu hissedebiliyor.”

Robin yavaşça kızına döndü. “Ne dedin sen?”

“Onları anlayabiliyorsun. Beynin boş oluyor ve uğulduyor, o zaman ne düşündüklerini biliyorsun.”

“Anne...” Robin ahır kapısını açtı, aygırı dışarı çıkardı ve kızına baktı.

Anne bir adım geri gitti. “Ne oldu? Bana kızdın mı? Yanlış bir şey mi söyledim?”

Robin başını yavaşça iki yana salladı. “Beynin boş oluyor ve uğulduyor, demedin mi?”

“Evet. Bu yanlış mı? Bende yolunda gitmeyen bir şey mi var baba?”

Robin heyecanını sakladı ve gülerek sarı buklelerini okşadı. “Hayır. Tam olarak dediğin gibi. Onlara yaklaştığında, ne hissettiklerini duyabilirsin. Ve biriyle gerçekten arkadaş olmayı başarırısan, onu duymak için yakın olman bile gerekmez.”

Babası söylediklerini anladığı için rahatlamıştı. “Bu normal mi?”

“Evet. Ama bu bir sır Anne. Bunu hiç kimseye söylememelisin.”

Kız gözlerini kocaman açtı. “Hiç kimseye mi? Isaac’e bile mi?”

“Ona söyleyebilirsin. Ama başka kimseye söylememelisin.”

“Ne düşündüklerini kimse duyamıyor mu?”

“Hayır.”

“Sadece sen ve ben mi?”

“Sadece sen ve ben.”

Anne’nin gözleri ışıldadı.

“Sır tutabilirsin, öyle değil mi?”

Kız başını onayladı, ellerinden birine tükürdü ve ona uzattı. Aman Tanrım, bunu annesi görmemeli, diye düşündü Robin, o da kendi eline tükürdü ve çak yaptılar.

★

Robin günlerini çalışarak geçiriyordu, bir yaşındaki atlarla antreman yapıyordu, iki yaşındakileri eğitiyordu, tayı

olan kısıraklarla ilgileniyordu, köye iniyordu ve köylülerinin şikâyetlerini ve sorunlarını dinliyordu, bir mahkeme günü belirledi ve akşamları Isaac'le birlikte kitaplara gömülüyordu. Zamanının büyük bir bölümünü at üreticiliğiyle geçiriyordu. Onu, sabahtan akşama kadar, günün her saatinde atların yanında bulmak mümkündü, sıkı çalışıyordu, akşamları ölü gibi uyuyordu, Londra'yı ve parlamentoyu unutmuştu.

Isaac onu azarladı. "Döndüğünde solgun ve zayıftın ama kendini toplamak için hiç dinlenmiyorsun."

"Dinleniyorum. Buradaki işler bana iyi geliyor. Mantıklı düşünmemi sağlıyor."

Isaac kendi alnına düşen bir bukle saçı kenara itti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gittiğin yerde ne yapıyorsun?"

Robin saman balyalarından birinin üstüne oturdu. "Lancaster'ın işlerini kolaylaştırmaya çalışıyorum. Birçok kişiye güvenmiyor. Ve kesinlikle haklı da. O... yani demek istediğim, o da sadece bir insan ve tüm çabalarına karşın, ona kin besleyenler oluyor. Dostlara ihtiyacı var, anlıyor musun?"

Isaac yanında oturdu. "Evet. Galiba anlıyorum. Vaftiz günü gelecek mi?"

"Öyle söyledi."

"Ne zaman?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ve yanında koca bir maiyet getirecek, öyle değil mi?"

Robin gülümsedi. "Masrafları mı düşünüyorsun? Hayır, umarım öyle bir şey yapmaz. Burada kazanılan her peninin, neredeyse altıda biri onun cebine gidiyor."

"Hm. Bizim kendi ayaklarımızın üstünde durabilmemiz için mükemmel yardımlarda bulundu. Ama bazen, başardığımızı göre, onun toprakları olmadan daha kazançlı olurduk diye düşünüyorum."

"Belki. Ama ona karşı sorumluluklarım var. Ve bize de yeteri kadar para kalıyor."

"Bu doğru."

“Isaac, Anne bana seninle konuştuğunu söyledi?”

Isaac başıyla onayladı. “Benimle sırrını paylaştı da denebilir. Ama ben bunu daha önceden biliyordum. O da senin gibi.”

“Evet.”

“Şaşıрма. Senin kızın, ne bekliyordun ki?”

Robin çaresizliğini belirten bir hareket yaptı. “O böyle bir yük almak için henüz çok küçük...”

“Yük mü?”

“Farklı biri olmak kolay bir şey değil. Bertram’ı hatırla, bir seferinde beni piskoposun Diyakon’una¹⁸ şikâyet etmişti. İnsanı savunmasız bir hale getirir...”

“Sen gittiğinde ona göz kulak olurum.”

Robin ona minnetle baktı. “Bunu yapar mısın?”

“Tabii ki.”

“Annesi, şey...”

“Bana hiç bir şey açıklamana gerek yok.”

“Sanırım yok, teşekkürler Isaac.”

Isaac gülümsedi. Robin başıyla onayladı. Isaac’in bir ailesi olmazsa çok yazık olur, diye düşündü. Ama bu konuyu açmaması gerektiğini öğrenmişti. “Ben... işimin başına döneyim.”

Isaac bir saman balyası çekti ve uzun bacaklarını uzattı. “O zaman bugün iş için acele etmeyeceğim.”

Robin gülümsedi. “Ben de öyle bir gün yaşamak isterdim.”

★

Neredeyse tüm öğleden sonrasını bir yaşındaki atlarla geçirdi. Hava sıcaktı ve işi bittiğinde, kuyudan bir kova soğuk su çekti, eğildi ve başından aşağıya döktü. Su soğuktu. Robin nefes nefese güldü.

Yanına gelen biri hafifçe öksürdü.

Gözlerini kırpıştırarak baktı. “Hal! Bir şey mi diyeceksin?”

18 Diyakon: Katolik, Anglikan ve Ortodoks kiliselerindeki 3 yüksek ruhban derecesinin ilk basamağı olan diyakozluk rütbesini haiz kişidir. Diğer 2 rütbe ise sırasıyla papazlık (vaizlik) ve piskoposluktur.

“Evet efendim. Biraz konuşabilir miyiz?”

Robin yüzünü gömleğiyle sildi. “Tabii ki. Ne oldu?”

Sorusu Hal’in geçici olarak nutkunun tutulmasına sebep olmuş gibi görünüyordu. Önündeki çimlere bakıyordu ve cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Robin ona dostane gözlerle baktı. Hal sıkı çalışan, herkesin memnun olduğu bir gençti ve Robin’in damızlık atları üstünde büyük emeği vardı. Robin’in aklına gelmeyen şeyleri bile yapıyordu. Bu yüzden ona teşekkür borçluydu ve onu seviyordu. “Hadi ama! Ne oldu? Isaac’in sana maaşına zam yapıldığını söylediğini sanıyordum?”

Hal Başını kaldırdı ve onayladı. “Evet efendim. Sizinle konuşmak istememin sebebi bu değil.”

“O zaman?”

Hal tüm gerginliğini attı ve onun gözlerine baktı. “Ben sizden... Elinor’la evlenmek için izin istiyorum.”

Robin şaşırmıştı. Aklına gelebilecek en son şey buydu. Ama Isaac olmayacağına göre, bundan daha doğal ne olabilirdi. Bir müddet düşündükten sonra, gülererek omuzlarını silkti. “Bu işe Elinor ne diyor?”

“Hayır diyor efendim.”

Robin gülümsemeyi kesti. “Oh.” Kuyunun kenarına oturdu ve başını yavaşça iki yana salladı. “Korkarım bu durumda senin için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Hal derin bir nefes aldı. “Ama hamile.”

Robin dehşetle başını kaldırdı. “Senden mi?”

Hal şaşırmış görünüyordu. “Tabii benden. Onun nasıl bir kız olduğunu sanıyorsunuz...?”

Robin Hal’in üstüne yürüdü. “Ona dokunmaya cüret mi ettin, seni bok çuvalı? Bu... bu gerçek olamaz! Babası bana güvenmişti!”

“Peki, siz ne zaman onunla ilgilendiniz?” diye cevap verdi Hal sessizce.

Robin sol eliyle yakasını kavradı. “Sen...”

Hal kollarını aşağıya indirdi, Robin'in kalkan yumruğuna teslim olmuştu ve onun gözlerine baktı. "Onu seviyorum. Tüm kalbimle efendim. Amacım onu zor bir duruma sokmak değildi." Kısa bir süre sustu ve yutkundu. "Hadi! Ne bekliyorsunuz, karşı gelmeyeceğim..."

Robin onu bıraktı, neredeyse itti ve yumruğunu açtı. İsa aşkına, ne yapıyorum, diye düşündü. "Sen... onu seviyor musun?"

"Evet. Ve o da beni. Bunu biliyorum."

"Neden hayır dedi o zaman?"

"Evlenmek istemediğini, Joyce'ye gidip çocuğu aldırarak için onu ikna edeceğini söylüyor."

"Ulu Tanrım... Neden?"

Hal çaresizce omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Konuşmaktan kaçıyor. Her şeyi... denedim ama bir katır kadar inatçı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Robin ona ciddi gözlerle baktı. Ne yapılması gerektiğini şu anda o da bilmiyordu.

Hal önlüğünü çekti. "Onu bana verir miydiniz?"

"Evet."

"O zaman... bana yardım edin efendim. Öfkeli olduğunuzu biliyorum, haklısınız da ama beni kovmayın lütfen."

"Bu çok aptalca olurdu. Düşündüğümde o kadar öfkelenmedim aslında. Ve sana böyle davrandığım için de üzgünüm."

Hal şaşkın gözlerle gülümsedi. "Özür dilememelisiniz, efendim. Bu size yakışmaz."

Evet yakışmaz, diye düşündü Robin. Savunmasız birine vurmamak acımasızlıktı. "Lanet olsun Hal, şimdi ne yapacağız?"

"Onunla konuşabileceğinizi, aklını başına getirebileceğinizi umuyorum. Çünkü aslında benimle olmak istiyor."

Robin iç çekti. "Deneyeceğim. Bir bahane bulup onunla konuşurum."

Hal rahatlamış bir yüz ifadesiyle gülümsedi. "Teşekkürler. Ve onu hamile bıraktığım için gerçekten üzgünüm efendim."

Robin dudaklarını ısırđı. "Onun için biraz geç kaldın."

★

Robin akşama kadar bekledi ve Elinor'u evinin önündeki kuyunun önünde yakaladı. Yem ambarının arkasına pusuya yattı ve onu izlemeye başladı. Uzun saçları, akşam güneşinde bakır gibi parlıyordu. Zarıf ve yavaş hareket ediyordu. Kuyunun çıkırırğını döndürmeye başladığında, göğüs ve kol kasları elbisesinin altından belirginleşti. Yüzü güneşten bronzlaşmıştı.

Elinor beyaz kadın teninden hoşlanmıyordu, ekmek parası için dışarılarda çalıştığını herkes görebilirdi. Kuyudan çektiğİ suyu kendi kovaşına boşalttı.

Robin fark ettirmeden onu evine kadar takip etti ve arkasından mutfağā girdi.

"Robin!" diye selamladı Elinor onu ansızın gördüğünde ve boş tencereye suyu döktü.

Peki, siz ne zaman onunla ilgilendiniz? demişti Hal ve belki site-minde haklıydı. Robin Joanna'yla evlendiğinden beri, Elinor'la ilişkisi soğuk ve mesafeliydi. Böyle olmasını ikisi de istemişti. Ona bir kez Waringham'a geri dönmek isteyip istemediğini sormuştu ve Elinor kahkahalar atmıştı. Burada kesinlikle mutlu olduğunu söylemişti. Böyle olduğunu Robin de görebiliyordu. Bir şey konuşmak istediklerinde, kibar ve resmiydiler. Robin şu an yapacağı konuşma için yeteri derecede yakın olmadıklarını düşündü ama bunu yapmak zorundaydı.

"Dışarıya çıkıp biraz yürüyelim Elinor."

Elinor ona alnını buruşturarak baktı. "İşim var."

"Hizmetçi halledebilir."

"Tamam." Kapiya doğru yürürken merdivenlerden yukarıya bağırdı. "Martha, aşağı gel ve mutfakla ilgilene!"

Evden ıkıldar, çimenlerin ve damızlık aygırların bulunduğİ son avlunun üzerinden geçerken konuşmadılar, çitin üstünden atladılar ve yavaş adımlarla otlakların üstünden yürümeye başladılar.

Robin, sıcak lapa hakkında konuşsa, Elinor'un onun saçma-

ladığını düşünceğini biliyordu. “Hal hakkında ne düşünüyorsun Elinor, söylesene?”

Kız hemen cevap vermedi. Durdu, eğildi bir yonca kopardı ve ona uzattı. “Al. Dört yapraklı.”

Robin tebessüm etti. “Teşekkürler.”

Elinor yürümeye devam etti. “Ondan çok hoşlanıyorum,” dedi sonunda.

“Güzel.”

“Ah öyle mi?”

Robin başıyla onayladı, başını kaldırdı ve gökyüzündeki beyaz bulut sürüsüne baktı. “Öyle, çünkü onunla evleneceksin.”

“Ya yanılıyorsan...”

“Hayır, sanmam.”

Durdu ve ellerini, tıpkı babasının yaptığı beline dayadı. “Beni neden zorladığını gerçekten anlamıyorum! Beni kilise kapısına sürükleseniz bile hayır diyeceğim. Ve Peder Horace de akıllı başında bir adam. Hayır dediğimde bizi evlendirmeyecektir.”

Robin, bir sorun çıkması halinde ne yapması gerektiğini düşünmüş ve bir çözüm bulmuştu. Ama kozunu henüz kullanmayacaktı.

“Bana neden evlenmek istemediğini söyleyecek misin?”

“Çocuk istemiyorum.”

“Evet, ama çoktan olmuş bile.”

Kız başını hızla salladı. “Doğurmayacağım. Kurtulmanın bir yolunu bulurum.”

“Ama neden Elinor? Neden bu korkunç günaha giriyorsun, üstelik büyük bir ihtimalle aldırırken öleceksin.”

Elinor çite yaslandı ve parmaklarını birbirine kenetledi. “Günah olduğunu biliyorum. Ama... yapamam Robin. Annemin başına gelenlerin, benim başıma da gelmesini istemiyorum. Bu korkunç. Sürekli hamile olmak. Her yıl, içten içe seni yiyip bitiren küçük bir parazit taşımak. Tanrım, bir de bunun ikizler olduğunu düşünsene...”

“Ama annen çocuk doğururken ölmedi.”

“Agnes gelmeseydi ölecekti. Ama mesele bu da değil. Çocuk doğururken ölmekten korkmuyorum.”

“O zaman neyden korkuyorsun?”

“Sömürülmekten. Anne olmaktan. Sonumun annemin ki gibi olmasından, bir ahır dolusu çocuktan ve bir de üstüne ahır görevlilerinden, üstelik daima hamile dolaşacak olmaktan.”

“Peki, bunun yerine ne istiyorsun?”

Hafifçe omuzlarını silkti. “Hiçbir şey. Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum. Özgür, bir şeylere bağlı olmadan ve mutlu yaşamak istiyorum.”

“Ve hamilesin.”

Elinor yüzünü buruşturdu. “Büyük talihsizlik.”

Robin de Elinor gibi çite yaslandı. “Bence Hal’le evlenebilirsin ve bu çocuğu doğurabilirsin, üstelik annen gibi hiçbir şeye mecbur olmadan.”

“Nasıl?”

“Agnes’e yaz ve tekrar hamile kalmaman için ne yapman gerektiğini sor. Biliyorsun, annen bunun en iyi kanıtı olmuştu.” Ve ayrıca Agnes de Mortimer’den hamile kalmamıştı.

Elinor gülümsedi. “Oh, Robin, bu konuşma gerçekten utanç verici olmaya başladı. Kaldı ki ben okuma yazma biliyorum.”

Robin bunu unutmuştu ama eliyle boş ver işareti yaptı. “Bunu senin için yapabilirim. Hem ben bu meselede utanç verici bir yan göremiyorum.” Bir müddet sustu. Sonra bir kez daha denedi. “Denemen gerektiğini biliyorsun. Hem kendi hem de Hal’in mutluluğu için.”

“Hayır, hiç kendini yorma. Onunla evlenmeyeceğim.”

“Evleneceksin Elinor.”

Elinor derin bir iç çekti. “Az önce bunları konuştuk.”

Robin huzursuz gözlerle başıyla onayladı. Sonra başını kaldırıp Elinor’a baktı. “Neden bana meydan okuyorsun? Seni zorlamam gerektiğini biliyorsun. Senin utanç verici bir duruma düşmene veya çocuğunu öldürmene, ruh sağlığını bozmana ve huzurunun bozulmasına izin verebilirim? Belki de hayatını

kaybedeceksin! Babana ne derim? Bir daha yüzüne nasıl bakarım?”

“Her şeyin canı cehenneme! Benim hayatım, benim çocuğum, benim utancım ve benim ruhum.”

“O aynı zamanda Hal’in de çocuğu. Ona bunu neden yapıyorsun, seni çok seviyor...”

“Kes şunu!” diye bağırdı Elinor birden. “Kes şunu! Bunun beni paramparça etmeyeceğini mi sanıyorsun?”

“Evet. Bunu yaptığına eminim. Ama etmesine gerek yok. Karar verme yetkini elinden alıyorum.” Kısa bir süre durdu ve devam etti. “Beni dinle. Bir sonraki pazar akşamı Hal’le evleneceksin ve çocuğunu doğuracaksın. Annenin ruhu adına, inanaçığım kadar büyük bir yemin edeceksin. Bunu yapmazsan Elinor, o zaman seni tıkarım. Şeref sözü veriyorum, bunu yaparım! Seni almaları için gerekli parayı ben vereceğim ama... biliyorsun ki evlenmemiş annelere iyi davranmıyorlar. Onlara yüz karası muamelesi yapıyorlar. Tabii seni rahibe olmak için zorlayamazlar ama onlara para verdiğim sürece seni kilit altında tutarlar. Ve çocuğun da kaçınılmaz bir şekilde rahip ya da rahibe olur. Seçim senin elinde!”

Robin Elinor’un bakışlarındaki kızgınlığı gördü. Kız tereddüt etmeden elini kaldırdı ve var gücüyle yüzüne tokat attı. “Seni adi herif!”

“Cevabını şu an duymak istiyorum. Bu gece kaçabilirsin, bunu göze alamam.”

Elinor kımıldamadan duruyordu, nefesi panikle hızlanmıştı ama yüzü ifadesizdi. Ve bu özelliğini de babasından almış, diye geçirdi Robin içinden. Kız duruşunu dikleştirdi. “Peki o halde. Bu korkunç. Sen kazandın.”

“Ben de öyle düşüneceğini ummuştum. O halde yemin et.”

Elinor onun gözlerinin içine baktı, istediği yemini etti ve bitirdiği anda ona lanet okudu.

Robin istemsizce irkildi. Birilerinin ona lanet okumasından hoşlanmıyordu. Bu korkunçtu. Ama hiçbir şey demedi, Elinor

başı dik bir şekilde çimlerin üstünden eve doğru yürürken, mahzun gözlerle onu takip etti.

★

Robin sabah uyandığında St. Gregorius'a gitme ve Peder Horace'yle konuşma arzusu hissediyordu. Ama kararsızdı. Peder Horace insanların zayıflıklarına karşı çok anlayışlı biriydi ama namus ve ahlak söz konusu olduğunda acımasız olabiliyordu.

Bunun yerine, diğerleri yatmaya gittikten sonra olanları Isaac'e anlattı. Isaac onu dikkatle dinledi.

Şaşırmamıştı. "Yani, berbat bir durum ama sana başka bir çare bırakmamış."

"Yine de kendimi kötü hissediyorum."

"Çünkü işini zorlaştırıyorsun. Sence Conrad ona ne tepki verirdi?"

"Eminim daha iyi bir yol bulurdu."

Isaac başını iki yana salladı. "Hayır Robin. Başka hiçbir şey yapamazdın. Zor bir durumda olduğu için onun adına üzgünüm ama yapılacak hiçbir şey yok, hamile ve dölünün bir babası olduğu için dua etmeli."

"Isaac!"

"Bir piç olsaydın, bunun ne kadar değerli olduğunu bilirdin."

"Aralarında bir şey olduğunu biliyor muydun?" diye sordu, kısa bir sessizlikten sonra.

"Bugün ilk kez duydum. Hal seninle konuştuktan sonra bana geldi ve dedi ki... Ah, Aman Tanrım Anne, sen burada ne yapıyorsun?"

Üstünde gecelik ve ayakları çıplak bir halde, konforlu oturma odasının kapı eşiğinde duruyordu. Huzursuz bakıyordu ve gözlerini kocaman açmıştı.

Robin ayağa fırladı. "Anne! Hasta mısınız?"

Kız başını iki yana salladı.

"Edward'a bir şey mi oldu?"

“Hayır.”

“O zaman?”

Huzursuzca hareket etti. Geceleri kalkmanın ve odasını terk etmenin kabahat olduğunu biliyordu ama çok korkmuştu. “Özür dilerim baba...”

Robin onu kucağına aldı. “Ne oldu meleğim? Tanrım, titriyorsun! Neyin var? Kâbus mu gördün?”

Küçük kız başıyla onayladı. “Elinor’a git, baba. Çabuk. Elinde bıçak var ve her yeri kanlı...”

Isaac de kapı eşiğine geldi. Robin sırtından akan soğuk suları hissetmemeye çalıştı. “Nerede o? Onu gördün mü?”

“Taş evde.”

Robin kızı yere bıraktı ve başını okşadı. “Biz ona bakmaya gideceğiz. Korkma, tamam mı? Yatağına geri dön.”

Kız başıyla onayladı. Robin Isaac’i merdivenlerden aşağı takip etti ve evden çıktılar. Yem ambarının önünde Isaac’i yakaladı.

Taş evin kapısı hiç kilitli olmazdı. Isaac kapıyı itti, içeriye girmek üreydi ki Robin onu kolundan tuttu. Kurşun gibi ağırlaşan kolunu uzattı ve kuyuya doğru işaret etti.

Isaac inledi. “Ulu Tanrım, bize yardım et!”

Elinor kendini, kuyu çıkırığının üst demirine asmıştı. Yanına koştuklarında boğulmanın o korkunç hırıltısını duydular. Kasakati kesilmiş bacakları, boşluğu tekmeliyordu. Robin eğildi, Elinor’un vücuduna sarıldı ve onu yukarıya kaldırdı.

“Isaac bıçak lazım!”

“Hançerin nerede?”

“Sol tarafımda...”

Isaac sapını kavradı, hançeri çekti, kuyunun kenarına çıktı ve ipi kesti. Elinor’un bedeni cansız bir şekilde yığıldı.

Onu kuyunun yanındaki çimenlere yatırdılar. Ay etrafı aydınlatıyordu, yüzü solgun ve ölü gibi beyazdı.

Isaac boynundaki düğümü çözdü ve ilmiği kesti.

Robin kalbini dinledi. “Yaşıyor.”

Isaac yüzüne doğru eğildi. “Nefes alıyor.” Elinor’u kucağına aldı. “Nereye götürelim?”

“Eve. Burada onu bu halde görmesinler. Hayatta kalırsa kimsenin öğrenmesine gerek yok.”

Isaac yürümeye başladı. Robin onun yanından yürüdü ve Isaac’e kapıyı açtı, salondan bir mum aldı ve merdivenleri aydınlattı.

Anne uyumaya gitmemişti. En üst basamakta oturuyordu ve geldiklerini gördüğünde yavaşça ayağa kalktı. “Öldü mü?”

Robin başını iki yana salladı. “Hayır. Korkma, iyi olacak.”

“Bir şey yapabilir miyim?”

Isaac’ta Leofric’in odasının kapısını açtı. Merdivenlere en yakın oda orasıydı. Anne onları takip etti, kocaman gözlerle Elinor’un sallanan çıplak ayaklarına bakıyordu.

“Dua et,” dedi küçük kız kendi kendine. “Hiçbir zararı olmaz.”

Isaac Elinor’u yatağa yatırırken, Robin’de kızının yanına çöktü. “Hayır, haklısın, hiçbir zararı olmaz. Uyumayacak mısın Anne? Üşüyeceksin.”

“Isaac neden ağlıyor baba?”

“Çünkü çok korktu.”

“Elinor’un tekrar iyi olacağına emin misin?”

“Hayır, emin değilim meleğim. Umuyorum. Ve şimdi git, ben de Isaac’e yardım edeyim, tamam mı?”

Ciddi bir ifadeyle başını eğerek onayladı, Robin’in öpmesi için yanağını uzattı ve babasının söylediğini yapmadı. Açık kapının eşliğinde durdu ve Robin’le Isaac’in, Elinor’un üstünü örtüşlerini, nabzını kontrol edişlerini ve ellerini ovmalarını izledi.

“Vücudu çok soğuk!” dedi Isaac. “Onu ısıtmalıyız.”

Robin başıyla onayladı. “Şarap getireceğim.” Kızını fark etti. “Buraya gel Anne. Korkuyor musun?”

Anne yaklaştı ve başını iki yana salladı.

“O zaman yanına git. Onu biraz ısıt.”

Anne battaniyenin altına girdi, küçük kollarından birini Elinor’a doladı ve ona iyice sokuldu. Robin aceleyle mutfığa indi

“Hayır.”

“O zaman?”

Huzursuzca hareket etti. Geceleri kalkmanın ve odasını terk etmenin kabahat olduğunu biliyordu ama çok korkmuştu. “Özür dilerim baba...”

Robin onu kucağına aldı. “Ne oldu meleğim? Tanrım, titriyorsun! Neyin var? Kâbus mu gördün?”

Küçük kız başıyla onayladı. “Elinor’a git, baba. Çabuk. Elinde bıçak var ve her yeri kanlı...”

Isaac de kapı eşiğine geldi. Robin sırtından akan soğuk suları hissetmemeye çalıştı. “Nerede o? Onu gördün mü?”

“Taş evde.”

Robin kızı yere bıraktı ve başını okşadı. “Biz ona bakmaya gideceğiz. Korkma, tamam mı? Yatağına geri dön.”

Kız başıyla onayladı. Robin Isaac’i merdivenlerden aşağı takip etti ve evden çıktılar. Yem ambarının önünde Isaac’i yakaladı.

Taş evin kapısı hiç kilitli olmazdı. Isaac kapıyı itti, içeriye girmek üereydi ki Robin onu kolundan tuttu. Kurşun gibi ağırlaşan kolunu uzattı ve kuyuya doğru işaret etti.

Isaac inledi. “Ulu Tanrım, bize yardım et!”

Elinor kendini, kuyu çığırığının üst demirine asmıştı. Yanına koştuklarında boğulmanın o korkunç hırıltısını duydular. Kasakası kesilmiş bacakları, boşluğu tekmeliyordu. Robin eğildi, Elinor’un vücuduna sarıldı ve onu yukarıya kaldırdı.

“Isaac bıçak lazım!”

“Hançerin nerede?”

“Sol tarafımda...”

Isaac sapını kavradı, hançeri çekti, kuyunun kenarına çıktı ve ipi kesti. Elinor’un bedeni cansız bir şekilde yığıldı.

Onu kuyunun yanındaki çimenlere yatırdılar. Ay etrafı aydınlatıyordu, yüzü solgun ve ölü gibi beyazdı.

Isaac boynundaki düğümü çözdü ve ilmiği kesti.

Robin kalbini dinledi. “Yaşıyor.”

Isaac yüzüne doğru eğildi. “Nefes alıyor.” Elinor’u kucığına aldı. “Nereye götürelim?”

“Eve. Burada onu bu halde görmesinler. Hayatta kalırsa kimsenin öğrenmesine gerek yok.”

Isaac yürümeye başladı. Robin onun yanından yürüdü ve Isaac’e kapıyı açtı, salondan bir mum aldı ve merdivenleri aydınlatı.

Anne uyumaya gitmemiştir. En üst basamakta oturuyordu ve geldiklerini gördüğünde yavaşça ayağa kalktı. “Öldü mü?”

Robin başını iki yana salladı. “Hayır. Korkma, iyi olacak.”

“Bir şey yapabilir miyim?”

Isaac’ta Leofric’in odasının kapısını açtı. Merdivenlere en yakın oda orasıydı. Anne onları takip etti, kocaman gözlerle Elinor’un sallanan çıplak ayaklarına bakıyordu.

“Dua et,” dedi küçük kız kendi kendine. “Hiçbir zararı olmaz.”

Isaac Elinor’u yatağa yatırırken, Robin’de kızının yanına çöktü. “Hayır, haklısın, hiçbir zararı olmaz. Uyumayacak mısın Anne? Üşüyeceksin.”

“Isaac neden ağlıyor baba?”

“Çünkü çok korktu.”

“Elinor’un tekrar iyi olacağına emin misin?”

“Hayır, emin değilim meleşim. Umuyorum. Ve şimdi git, ben de Isaac’e yardım edeyim, tamam mı?”

Ciddi bir ifadeyle başını eğerek onayladı, Robin’in öpmesi için yanağını uzattı ve babasının söylediğini yapmadı. Açık kapının eşliğinde durdu ve Robin’le Isaac’in, Elinor’un üstünü örtüşlerini, nabzını kontrol edişlerini ve ellerini ovmalarını izledi.

“Vücudu çok soğuk!” dedi Isaac. “Onu ısıtmalıyız.”

Robin başıyla onayladı. “Şarap getireceğim.” Kızını fark etti. “Buraya gel Anne. Korkuyor musun?”

Anne yaklaştı ve başını iki yana salladı.

“O zaman yanına git. Onu biraz ısıt.”

Anne battaniyenin altına girdi, küçük kollarından birini Elinor’a doladı ve ona iyice sokuldu. Robin aceleyle mutfağa indi

ve bir bardak sert şarap aldı. Elinor'un dudaklarına götürdü, kız yutkundu, inledi ve sonra öksürdü.

Isaac bardağı Robin'in elinden aldı, bir kolunu Elinor'un boynunun altından geçirdi, kızı hafifçe doğrulttu ve bardağı tekrar dudaklarına götürdü. "Evet, şimdi boğazın ağrıyor, değil mi? Çok aptalca ama yine de içeceksin..."

★

Robin Anne'i şafak sökümünde odasına götürdü. Kızının tüm gece olanlara şahit olduğunu dadısı ve Joanna bilmemeliydi.

Güneş doğduğunda Elinor hâlâ yaşıyordu. Kalp atışları güçlü, nefesi düzenliydi. Daha tam olarak kendine gelmemiştir. Robin Isaac'i onun yanında bıraktı, Joanna'ya gitti, onu uyandırdı ve olanları anlattı.

Joanna olanları dehşetli gözlerle dinledi, yataktan fırladı, omzuna bir kumaş doladı ve hızla koridoru geçti. Isaac'in omzuna elini koydu ve endişeyle Elinor'un üzerine eğildi. "Aman Tanrım, boğazı..."

Gün ışığı, Elinor'un boynunun etrafındaki mor halkayı ortaya çıkarmıştı. Joanna yatağın kenarına oturdu ve Elinor'un elini tuttu. "Oh, Elinor... Neden bana gelmedin ki?"

Elinor hareket etti ve gözlerini açtı. İlk önce bulanık görüyordu ama yavaş yavaş etrafındaki üç yüzü tanıdı. Gözlerini tekrar kıstı, güçsüz bir sesle inledi ve başını çevirdi.

Joanna Elinor'un yüzündeki saçları kenara çekti. Sonra bafasını kaldırdı. "Robin, Oswin'i Waringham'a gönder. Agnes'i hemen buraya getirsin. Çabuk."

"Neden?" diye sordu Isaac anlamayan gözlerle. "Bu şekilde de atlatılabilir, kendine gelmek üzere."

Joanna öfkeli bir şekilde baktı. "Sen ne anlarsın? Büyük bir olasılıkla atlatacak ama yaşamak istemiyorsa bunun ne yararı var? Sizin onun için uygun gördüğünüz hayatta yaşamaktansa ölmeyi tercih ederse kendine gelmesinin ne önemi var! De-diğimi yap Robin, kız kardeşini getirsin. Ona ihtiyacımız var,

inan bana. Ve şimdi dışarı çıkın. Hadi, kaybolun!”

Robin ve Isaac suçlu gözlerle dışarı çıktılar, Robin Joanna’nın söylediği şeyi yaptı. Oswin’i Waringham’a gönderdi ve Agnes’i bir hafta içerisinde getirirse ona yüklü bir ikramiye vereceğini söyledi. Eline de hızla yazılmış bir mektup tutuşturdu: *Lütfen hemen gel. Sana ihtiyacımız var. Ve eğer ağabeyinin hatırı için kocana yalan söyleyebilirsen, Anne’in ya da Joanna’nın hasta olduğunu söyle. Aslında mesele Elinor’la ilgili. Hayatı tehlikede olmasa da sana ihtiyacı var. Agnes, lütfen gel ve bize yardım et. Büyük sıkıntı içindeki ağabeyin Robert.*

★

Oswin altı günde döndü. Daha sonra bunu başarabileceğine inanmadığını itiraf etti ama Agnes sanki kıyamet atlıları peşindeymiş gibi at biniyordu. Agnes’in sorularına cevap veremiyordu, Robin ona olanlarla ilgili hiçbir şey söylememişti ve Agnes geç kalmaktan korkuyordu. İki saatten fazla hiç dinlenmemişlerdi geceleri bile. Vardıklarında, Oswin yattı ve tüm gün boyunca uyudu. Agnes hemen Elinor’un yanına gitti. Joanna yatağının kenarında oturuyordu.

Usulca kapıyı kapadı. “Durumu nasıl?”

“Oh, Agnes... Tanrıya şükür!” Birbirlerine sarıldılar.

Agnes Elinor’un üzerine eğildi, boğazındaki izleri gördü ve daha fazla açıklamaya gerek duymadı. “Baygın mı yoksa uyuyor mu?”

“Sanırım uyuyor. Ama gittikçe güçsüzleşiyor. Uyanıyor, bilinci yerinde oluyor ama hiçbir şey yemiyor ve tek kelime konuşmuyor.”

“Neler oldu?”

Joanna Agnes’e her şeyi anlatmaya başladı.

Agnes onu dikkatlice dinledi, Elinor’un kolunu okşadı ve bir müddet düşündü. “Peki babası?”

“Acıdan kahroluyor.”

“Peki, Elinor onu seviyor mu?”

“Evet.”

“Kanaması var mı?”

“Hayır.”

Agnes parmaklarını dudaklarında gezdirdi. “Hm. Peki. Robin nerede?”

“Emin değilim. Elinor’un tehlikeyi atlattığını anladıktan sonra ortalıktan kayboldu. Belki birkaç günlüğüne St. Gregorius’a gitmiştir.”

Agnes dalga geçercesine ağzını buruşturdu. “Tabii ki! Ne şահane, öyle değil mi? Orada erkek erkeğe takılıyorlar.”

Joanna başını yavaşça iki yana salladı. “gerçekten çok endişelendi.”

“Evet. İşte benim ağabeyim. Bir hata yapar, sonra endişelenir.”

“Ah, Agnes...”

“Neyse. Git ve biraz dinlen Joanna. Ben onunla ilgilenirim.”

Joanna ona tereddütle baktı. “Uzun yoldan geldin. Yorgun olmalısın.”

Agnes eliyle boş ver işareti yaptı. “Hayır. Sen git. Bana da şarap ve ekmek gönder.”

★

Agnes gizemli satıcılarından birinden aldığı tozu şarapla karıştırdı. Afyon gibi doğudan aldığı bir tozdu ve etkisi gerçekten güçlü ve farklıydı: Ruhu uyandırıyor ve nabızı canlandırıyordu. Elinor uyandığında, Agnes ona içmesi için karışımı verdi ve kısa bir süre sonra, onu biraz ekmek yemesi için ikna etti. Yutkunurken ne kadar acı çektiğini görebiliyordu.

“Çocuğu kaybettim mi?” diye sordu Elinor, neredeyse anlaşılmayan bir sesle.

“Hayır.”

“İnsanlar sahip olmak istemedikleri şeyi hiçbir zaman kaybedemezler, değil mi? Sadece değerli olan şeyleri kaybederler!”

“Korkarım çoğunlukla öyle olur.”

“Hal? Gitti mi?”

“Hayır.”

“Bıçakla yapmak istedim. Onun beni asılı bir şekilde görmemesi için, onu göğsüme saplayacaktım. Ama yapamadım. Ben... beceremedim!”

“Ne büyük şans. Elinor, tekrar konuşabildiğin için mutluyum ama abartma. Gel, bir yudum daha iç.”

Elinor içti. “Seni benim yüzümden mi çağırdılar?”

“Tabii ki.”

Elinor dehşetle gözlerini açtı. “Babam...”

“Hayır. O hiçbir şey bilmiyor.”

“Oh, Tanrıya şükürler olsun. Geldiğin için teşekkürler Agnes. O kadar uzaktan...”

“Biliyor musun, Kudüs’te olsan yine gelirdim.”

Elinor ona umutsuz gözlerle baktı. “Ama sen bile bana yardım edemezsin. O kadar uzun yolu boşuna katettin. Bir kapının içindeyim ve Robin... hiç merhameti yok.”

Agnes onun elini tuttu. “Yapabilirim Elinor. Sana yardım edebilirim. İstedğin şey gerçekten buysa, çocuğu senden alabilirim. Seni kesmeden veya seni öldürmeden. Sana bir şey içireceğim ve bedenin çocuğu dışarı atacak. İki gün hasta olacaksın, hepsi bu kadar. Hal ve diğerlerine çocuğu kaybettiğini söyleriz ve herkes buna inanır.”

Elinor’u gözlerindeki endişeli ifade kayboldu. Göz kapaklarını kapadı. “Agnes...”

“Bunu sakın kafayla düşün.”

“Tamam.”

“Ve iyileştiğinde, sana ayın hangi günleri hamile kalmaya hazır olduğunu, hangi günleri hazır olmadığını hesaplayacağın bir yöntem öğreteceğim. Karmaşık değil ama güvenli.”

“Sen... nereden biliyorsun bunca şeyi?”

“Galler’deki yaşlı bir kadından. Rahibelerin bilgileri yok olmak üzere ama Galler’de bu bilgileri koruyorlar. Bana ne biliyorsa öğretti.”

“Rahibeler mi?”

“Evet. İstersen, sana bir gün anlatırım. Ama şimdi değil. Bar-

dağını bitir. Bu gece bir saniye bile uyuyamayacaksın ama düşünürsün. Zor bir karar ama kısa sürede vermelisin.”

“Evet, biliyorum. Sana yarın haber veririm.”

Agnes ayağa kalktı. “O zaman şimdi seni yalnız bırakayım.”

“Agnes... dikkatli ol. Kilisenin eline düşersen...”

Agnes hafifçe gülümsedi. “Evet, evet. Ama dikkatliyim. Baban ikimiz için de tedbirli davranıyor.”

“O iyi mi?”

“Evet.”

“Peki, Maude ve kardeşlerim?”

“Maude kıyamık oldu ama şimdi her şey yolunda. Ve Stevie gelecek ay evlenecek. Hetfield’lı güzel bir kızla.”

Elinor inanamaz gözlerle gülümsedi. “Benim küçük kardeşim. Ona mutluluklar dilediğimi söyle.”

“Söylerim. Ve şimdi Hal’i bulacağım ve ona iyileşme yolunda olduğunu söyleyeceğim.”

“Zavallı Hal... onun için gerçekten çok üzgünüm.”

★

Robin ertesi gün akşamüstü geri döndü. Hemen eve girmede, besleme zamanına kadar beklemek için eyer odasında saklandı.

Agnes onu orada buldu.

Robin gülümsemeden ona baktı. “Teşekkürler.”

“Bir şey değil.”

Agnes onun yanına oturdu ve bir müddet konuşmadı. Daha sonra Agnes ellerini kucağında birleştirdi ve “Harika bir oğlun var,” dedi.

“Hm.”

“Neden ismi Edward? Biraz uygunsuz değil mi?”

“Vaftiz babasının dileğiymiş. Ayrıca kralın ismi.” Robin yavaş ve kısık sesle konuşuyordu.

Agnes ona baktı. “Oh Robin, kendini nasıl hissettiğini biliyorum.”

Robin huzursuzdu. “Keşke ne yapabileceğimi bilseydim.

Ama bana başka seçim şansı bırakmadı.”

“Bırakmamış olabilir. Neden böyle davrandığını anlamadığımı sanma. Senin açısından en doğrusu buydu. Neredeydin? Manastırda mı? Sanki günlerdir hiçbir şey yememiş gibi görünüyorsun.”

“Ormanda.”

“Ah. Dinle. Çocuğu doğuracak. Ve Hal ile evlenecek. Az önce bana böyle söyledi.”

Robin nutku tutulmuş bir halde Agnes’e baktı.

Agnes tebessüm etti. “Aynı babası gibi. Ona istediğin şeyi yaptırmanın tek yolu, zorlamamak ve başka bir yol göstermek.”

“Hal’le... evlenmek istiyor, öyle mi?”

“Hm.”

“Oh, Agnes.” Bir süre bitkin bir şekilde gözlerini kapadı. Daha sonra derin bir nefes aldı. “Gerçekten insanları iyileştiriyorsun.”

Agnes memnun bir ifadeyle başını salladı. “Hadi artık eve gidelim ve senin için yiyecek bir şeyler bulalım. Gerçekten bir deri bir kemik görünüyorsun.”

Robin ayağa kalktı. “Anlaştık.” Gerçekten de açtı ve sanki biri omzundan ağır bir yük kaldırmış gibi hissediyordu. Birden kız kardeşine sarıldı ve onu yanağından öptü.

Agnes sevgi dolu bir ifadeyle onun omuzlarına dokundu. “Hoş bir olay buna vesile olmasa da seni görmek güzel.”

Birlikte ahırların arasından geçtiler ve Robin çalışanlara birkaç talimat verdi. “Evde yeni bir şeyler var mı?” diye bilmek istedi.

“Mortimer evlendi.”

Robin iç çekti. “Tanrı eşine yardımcı olsun.”

“İsmi Juliana. William Granston’un kızı.”

Robin alnını buruşturdu. “Benim nişanlım. Ailelerimiz, babam ölmeden önce evlenmemize karar vermişlerdi.”

“Evet. Ama vasisi seninle değil, Waringham’ın mirasçısıyla nişanlı olduğunu düşünüyormuş. Ve Mortimer’de aynı fikir-

deymiş.”

“Buna eminim. Kız babasının tek mirasçısı.”

“Hm. Ve Mortimer senin evlendiğini biliyordu.”

“Nereden?”

“Benden.”

“Görüşüyor musunuz?”

“Ben ot toplamaya veya ona benzer şeyler yapmaya çıktığımda, karşıma çıkıyor ve bana akıl danışıyor ya da sohbet ediyor. N’olmuş yani? Conrad bunu önemsemiyor ve Mortimer’in bile bir arkadaşına ihtiyacı var Robin. Ayrıca annesine söz vermiştim.”

“Neden onunla arkadaşsın?” dedi Robin Agnes’i kınarcasına.

“Nedeni yok. Ama öyle işte. Sıklıkla olmasa da bazen beni dinliyor.”

“Şahane.”

Agnes iç çekti. “Kimse senden onaylamayı beklemiyor. Ama senin ve Juliana’yla nişanınızın bozulduğunu biliyordu, izin istedi ve vasiyle kral kabul ettiler.”

Robin çocukluk günlerindeki nişanlısını hiç görmemişti ama buna rağmen onun için üzülüyordu. “Peki, nasıl biri?”

“Ciddi, eğitilmiş, dindar ve biraz çirkin. Waringham’da-ki insanlar ona Leydi Baykuş surat diyorlar. Bu arada hamile ve yanında olmamı istedi. Bir süre konuştuk. Kötü biri değil. Oldukça zeki ve keskin dilli biri. Mortimer’in ona, diğer kadınlara yaptığı gibi davranmaya cesaret edeceğini sanmam. Ona sordum, çok kibar bir eş olduğunu söyledi.”

Robin inanamaz gözlerle başını iki yana salladı. Daha sonra dalgın gözlerle, “Dilerim bir düzine, enerji dolu, cilveli kız çocukları olur.”

Evin önündeki avluya geldiler, artık neredeyse bakımsız bir bahçeye benzemeye başlamıştı. At üretme işi büyüdükçe, Robin çiftlikteki işlerini daha fazla ihmal etmeye başlamıştı. Hâlâ birkaç tarlayı ektiriyor ve koyunları ürettiriyordu, çünkü yünün değeri her zaman iyiydi. Sığırları ve domuzları ev halkının ve at görevlilerinin ihtiyacına göre tutuyordu. Agnes beğeni dolu

gözlerle etrafına bakındı ve büyüleyici gül kokusunu içine çekti. “Burası gerçekten harika bir yer.”

Robin’de onun baktığı yerlere baktı. “Evet. Hayatımın geri kalan günlerini burada geçirsem, asla şikâyet etmem.”

“Ama duyduğum kadarıyla, günlerini çoğunlukla hizmetinde olduğun adamın yanında geçiriyormuşsun.”

“Evet, son zamanlarda sevdiklerimden daha çok onun yanındaydım. Joanna mı şikâyet etti?”

Agnes başını iki yana salladı. “Sence böyle bir şey yapar mı?”

“Sanırım yapmaz.”

“Yapmadı. Ama yine de mutlu değil.”

“Burada daha çok vakit geçirmek çok güzel olurdu...”

“Anne! Anne, nerede saklanıyorsun? Seni küçük cadı, gel buraya!” Ses Romulus ve birkaç binek atının bulunduğu ahırdan geliyordu. “Anne!” diye bağırdı ses. “Lanet olsun, seni mahvedicem...!”

Robin ve Agnes birbirlerine meraklı gözlerle baktılar ve sesin geldiği yöne gittiler. Robin yardımcısının sesini hemen tanımıştı ama onu gördüğünde ahırda yankılanan, kocaman bir kahkaha attı. “Francis! Haydutların saldırısına mı uğradın?”

Francis samanların üzerinde yüzüstü yatıyordu, ayakları çıplaktı, elleri ve ayakları bağlıydı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve kurtulmaya çalışıyordu. Durumu hiç hoş değildi. Elleri arkasından bağlanmıştı, ip ayaklarına kadar iniyordu ve ayak bilekleri de bağlanmıştı. O kadar sıkı bağlanmıştı ki eliyle neredeyse topuklarına dokunabiliyordu.

“İstedığınız kadar gülün efendim ama lütfen beni çözün, yemin ederim sırtım ikiye katlanmak üzere.”

Robin hançerini çıkardı ve düğümlerini kesti. Francis bir süre samanda yüzükoyun kaldı ve kımıldamadı.

Robin gülümseyerek ona baktı. “Evet, kaç kişiydiler?”

Francis dizlerinin üzerine kalktı, sonra tahta kirişlerden birini kavradı ve ona sıkıca tutunarak ayağa kalktı. Büyük bir ihtimalle bacaklarını hâlâ hissetmiyordu. Kıpkırmızı yüzü eğikti.

“Evet?” diye ısrar etti Robin.

Agnes Francis’in durumunu anladı ve oradan uzaklaştı.

Francis rahatladı, sonunda başını kaldırdı ve Robin’e cesur gözlerle baktı. “Efendim, o sizin kızınız ama itiraf etmeliyim ki o tam bir şeytan.”

Robin kapı eşiğine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kendisinden neredeyse on yaş daha büyük olan, cesur bir genci bu hale soktuğuna göre, şeytani güçlere sahip olduğunu söyleyebiliriz?”

Bu, Francis’e de komik gelmişti. Rahatlamıştı. “Tamam, itiraf ediyorum, beni kandırdı ve ben bunu hak ettim. Hayatımda hiç böyle bir duruma düşmemiştim efendim, o kadar çok utanıyorum ki ölebilirim.”

Robin Francis’in omzuna vurdu. “Küçük bir kız tarafından kandırılmaktan çok daha büyük utançlar var.”

“Diğer çocuklar öğrenirse mahvolurum.” Robin’e yalvarır gözlerle baktı.

“Merak etme. Bir mezar gibi sessiz olacağım. Hadi, bir şeyler içmen gerek, benim de.”

Yardımcısını, Alison ve bir mutfak hizmetçisinin akşam yemeğini hazırladığı mutfığa götürdü. Robin yulaflı sıcak kek ve iki bardak sert bira ile geldi. Francis yemeğini yerken Robin onları dışarıya götürdü. Birlikte mutfak kapısının önündeki tahta banka oturdular. Robin ona üzeri köpüklü bardaklardan birini verdi ve çarpıştırdılar. “Hanımlara. Ve şimdi anlat bakalım.”

“Aman Tanrım, bunu yapmak zorunda mıyım?”

“Kesinlikle.”

Francis birasından içti, burnundaki köpüğü sildi ve derin bir içe çekti. “Ben... onu kızdırdım. Hatta deli ettim. Bana kız kardeşimi hatırlatıyor ve geçen hafta beni koşuda geçti. Gerçekten efendim, çılgın bir amazon gibi ata biniyor, halbuki daha çok küçük.”

“Hm.”

“Tabii ki bu da beni için için yiyor. Önceki gün, at eğiti-

minden sonra onu at yalağına götürdüm. O kadar yaramazlık yaptı ki ne yapacağımı bilemedim, hava da sıcaktı ve onu alıp at yalağına soktum. Elaine'nin bu yüzden onu dövebileceğini bilmiyordum. Çünkü üstündeki yeni bir kıyafetmiş... Ben bu olayı çoktan unutmuştum, bu öğleden sonra, güneşin altında, zırhınızı cilalıyordum, aniden arkamdan geldi ve oyuncak bir kılıçla sırtıma bastırdı. Bana 'Ben bir şövalyeyim, sen kahrolası bir Fransız'sın ve benim tutsağımsın!' dedi. Oynadığı oyuna devam ettim ve teslim oldum. Ellerimi bağladı, beni ahıra götürdü, kefaretimin avansı olarak çizmelerimi aldı ve bana samanların üzerine yüzüstü yatmamı emretti. Neler olduğunu anlamadan, bugün beni bulduğunuz şekilde bağladı. Daha sonra önümde durdu ve bana bakarak iğrenç bir şekilde kahkaha attı, sonra da çekip gitti." Sustu ve başını iki yana salladı. "Ve bu öğleden hemen önce oldu. Kendimi berbat hissediyorum."

"O evet. Buna inanırım."

Francis derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Saçma sapan davrandım ve küçük bir kızın dadısıyla başının derde girmesine sebep oldum. Güzel davranışlar değil."

"Değil."

"Öyleyse?!" Francis Robin'in kararının ne olacağını bekledi. Birçok kez yazma alıştırımları, Latince mısraları ezbere okuma, gece nöbeti gibi, öğretici ama nefret edilen cezalar veriyordu.

Ama Robin ılımlıydı. "Hayır, bence dersini yeterince almışsın."

"Teşekkürler efendim."

"Herhalde, kızıma karşı gelecekte saygılı olmanı tavsiye etmeme gerek yok, değil mi?"

Francis burnundan soludu. "Gelecekte onun yoluna çıkma-yacağım. Elbette ondan daha güçsüz biri değilim."

Robin gülümsedi. "Görüyorsun ya. Bu olaydan bir ders çıkardın. Ve birçok insan için bu farkındalık çok daha acı verici olabiliyor. Eski hikâyeleri düşün..."

Rebecca Gablé, 1964'te
Köln yakınlarında doğdu.
Birkaç yıl süren bankacılık
işî sırasında, geceleri ve hafta
sonları yazmaya başladı,
1990'da ilk romanını
bitirdikten sonra yazarlığı
profesyonel olarak denemeye
karar verdi. İşinden ayrılıp
Düsseldorf'taki Heinrich-
Heine Üniversitesi'nde Alman
ve İngiliz Edebiyatı okudu.
Gerilim türündeki romanını
beş yıl sonunda yayınlatabildi;
ardından iki gerilim romanı
daha yazdı, 1997 yılında da
ilk tarihi romanı yayınlandı.
Halen yazarlık ve edebi
çevirmenlik yapmakta ve
kocasıyla birlikte Mayorkada
yaşamaktadır.